

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Roman

SUSAN
ELIZABETH
PHILLIPS

*Bayan
Ukala*

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

BİRİ ŞAMPANYA, DİĞERİ BİRA.
BİRİ ATEŞ, DİĞERİ DUMAN.
HAZIR OLUN! GÖSTERİ BAŞLAMAK ÜZERE.

Francesca, Avrupa'nın sosyetik ortamlarından çıkmayan bir İngiliz güzelidir. Ama şimdi meteliksiz kalmış, komik bir kostümün içinde ıssız bir yolda topallamaktadır. Dallas Beaudine ise şımarık kadınlardan nefret eden Teksaslı bir golfçüdür. Arabasını huysuz bir güzel için durduracak değildir. Tabii canı biraz eğlence istiyorsa başka.

Ödüllü yazar Susan Elizabeth Phillips'in *The New York Times* çoksatanı *Bayan Ukala*'da kaleme aldığı ilişkileriyle modern aşk hikâyelerinin en ünlü çiftlerinden birine dönüşen Francesca Day ve Dallas Beaudine'le tanışın. Hayatta sadece bir kez yaşanabilecek bir maceranın ve aynı anda hem komik hem de tutkulu, dayanılmaz bir öykünün tadını çıkaracaksınız...

"Katıksız eğlence. Kusursuz bir romantik komedi."

Publishers Weekly

"Dünyanın daha çok Susan Elizabeth Phillips kitabına ihtiyacı var."

The New York Times çoksatan yazarı Elizabeth Lowell

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-453-2

Pegasus Yayınları: 1922
Bestseller Roman: 800

Bayan Ukala

Susan Elizabeth Phillips
Özgün Adı: Fancy Pants

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: İlker Sönmez
Düzeltili: Deniz Rukiyye Sakallı
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Tasarımı: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2018
ISBN: 978-605-299-453-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © Susan Elizabeth Phillips, 1989

Bu kitap ilk kez Amerika'da Simon&Schuster'ın bünyesindeki
Pocket Books tarafından yayımlanmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

 [pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari) [pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi) [pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Bayan Ukala

İngilizceden çeviren:
Belgin Selen Haktanır

*Anne ve babama,
tüm kalbimle*

Onları; evsizleri, fırtınada savrulmuşları bana yolla...

—Emma Lazarus,
“Yeni Görkem”

GİRİŞ

“Samur berbat bir şey,” diye mırıldandı Francesca Serritella Day, suratına bir dizi flaş parlarken. Başını Rus malı kürkünün yüksek yakasına biraz daha gömdü ve keşke gündüz olsaydı da güneş gözlüğünü takabilseydi diye düşündü.

“Bu pek de rağbet gören bir düşünce değil, sevgilim,” dedi Prens Stefan Marko Brancuzi ve onu kolundan tutup içerideki özel partiden çıkan tanınmış kişilerin fotoğraflarını çekmek için New York’un La Cote Basque mekânının önünde duran paparazzi kalabalığının arasından geçirdi.

Stefan Brancuzi vergi yükünden mustarip varlıklı kesimin yeni sığınma yeri olarak giderek kalabalıklaşan Monako’nun yerini alan ufak bir Balkan prensliğinin tek varisiydi ama fotoğrafçıların en çok ilgilendiği kişi o değildi. Onların ve Amerikan halkının büyük kısmının dikkatini yanındaki güzel İngiliz kadını çekiyordu.

Stefan onu bekleyen limuzinine doğru götürürken, Francesca eldivenli elini yağmur gibi üstüne yağan soruları durdurmayı başaramayan bir hareketle kaldırdı. Bu sorular işiyle, Stefan’la, hatta popüler tv dizisi *China Colt*’un yıldızıyla olan arkadaşlığıyla ilgiliydi.

Francesca, Stefan’la nihayet limuzinin şık deri koltuklarına geçtiklerinde ve araç Doğu Elli Beşinci Cadde’deki geç gece trafiğinde ilerlemeye başladığında inledi. “Bu medya sirki sırf bu kürk yüzün-

den oluştu. Basın artık seni nadiren rahatsız ediyor. Sorun benim. Eski pardösümü giymiş olsaydım, hiç dikkat çekmeden kaçabilirdik.” Stefan bu sözleri komik bulmuş gibi ona baktı. Francesca kaşlarını çattı. “Buradan çıkarılacak ahlaki bir ders var, Stefan.”

“Nedir o, hayatım?”

“Dünya kıtlığın eşiğindeyken, samur giyen kadınlar başlarına gelenleri hak ediyorlar.”

Stefan güldü. “Üstünde ne olsa dikkat çekerdin sen. Bir eşofman takımıyla bile trafiğı durdurduğuna şahit olmuştum.”

“Elimde değıl,” dedi Francesca bıkkınlıkla. “Kanımda var. Ser-ritellaların laneti.”

“Cidden Francesca, hayatımda güzel olmaktan senin kadar nefret eden bir kadın daha tanımadım.”

Francesca onun duyamadığı bir şeyler mırıldandı, belki de duymaması daha iyiydi; sonra ellerini kürkünün ceplerine soktu. Her zamanki gibi muhteşem fiziksel güzelliğıyle ilgili yorumlara ilgisizdi. Uzun bir süre sonra sessizliğı bozdu. “Doğduğum günden beri yüzüm bana dertten başka bir şey getirmedi.”

O harikulade, ufak tefek bedeninden bahsetmeye gerek bile yok, diye düşündü Stefan ama akıllı davranıp bunu yüksek sesle söylemedi. Francesca arabanın koyu renkli camından dışarı dalgın dalgın bakarken, Stefan bundan faydalanıp onun onca insanı büyüleyen muhteşem yüz hatlarını inceledi.

Senelerdir Francesca için söylenen tüm o Vivien Leigh benzetmelerini tekrar etmemekte kararlı, tanınmış bir moda editörünün, “Francesca Day, kestane rengi saçları, oval yüzü ve koyu yeşil gözleriyle, öğleden sonralarını masal kitaplarından fırlamış kalesinin bahçelerindeki keten liflerini altına dönüştürmekle geçiren bir masal prensesi gibi görünüyor,” diye yazdığını hâlâ hatırlıyordu.

Özel konuşmalardaysa aynı moda editörü o kadar da şık sözcükler kullanmıyordu. “Eminim Francesca Day’ın hiç tuvalete gitmesi gerekmemiştir.”

Stefan limuzinin yan tarafında görünmeyecek biçimde gizlenmiş, ceviz ağacı ve pirinçten yapılmış barı işaret etti. “Bir içki ister miydin?”

“Hayır, teşekkürler. Daha fazla alkole dayanamayacağım sanırım.” Son zamanlarda çok iyi uyuyamıyordu ve İngiliz aksam her zamankinden belirgindi. Kürkünün önü açılınca taşlarla süslü Armani tuvaletine baktı. Armani tuvalet... Fendi kürk... Mario Valentino ayak-kabılar. Gözlerini yumdu ve aklına birden daha önceki bir zaman; Teksas’taki bir yolun orta yerinde, üstünde kirli bir blucinle ve arka cebine yirmi beş sentle toz toprak içinde yattığı an geldi. O gün, onun için bir başlangıç olmuştu. Bir başlangıç ve bir son.

Limuzin güneye, Beşinci Cadde’ye saptı ve anıları Teksas gibi yerlerin var olduğunu bile bilmediği İngiltere’deki çocukluk yıllarına doğru biraz daha geçmişe kayd. Ne kadar da şımarık bir veletti... Annesi Chloe’nin onu şımarttığı ve aşırı ilgi gösterip bir İngiliz oyun bahçesinden diğerine, bir partiden ötekine götürdüğü zamanlardı. Çocukken bile son derece küstahtı... Meşhur Serritella güzelliğinin dünyanın tüm kapılarını onun için açacağından ve parçaların dilediği her şekilde onun için bir araya geleceğinden gayet emindi. Kibirli, amaçsız ve hayatın ona sunacaklarına tamamıyla hazırlıksız küçük bir yaratıktı Francesca... 1976’da Teksas’taki o yolda toz toprak arasında yatarken yirmi bir yaşındaydı. Yirmi bir yaşındaydı, bekârdı, yalnızdı ve hamileydi.

Artık neredeyse otuz iki yaşındaydı ve hayalini kurduğu her şeye sahipti ama o sırada kendisini o sıcak sonbahar öğleden sonrasındaki kadar yalnız hissediyordu. Gözlerini sınıksız yumdu, İngiltere’de kalmış olsaydı, hayatı nasıl bir yön alırdı diye düşündü. Ama Amerika onu o kadar değiştirmişti ki bunu hayal bile edemedi.

Kendi kendine gülümsedi. Emma Lazarus özgürce nefes almak isteyen kitlelerle ilgili o şiiri yazdığında, kesinlikle üstünde kaşmir bir kazak ve elinde bir Louis Vuitton valizle ülkeye gelen o kendini beğenmiş İngiliz kızı düşünüyor olamazdı. Ama zavallı küçük zengin kızların da hayal kurması gerekiyordu ve Amerika onu da içine alacak kadar büyük olduğunu kanıtlamıştı.

Stefan onu bir şeyin rahatsız ettiğinin farkındaydı. Francesca bütün akşam sessiz kalmıştı ve kendisi gibi değildi sanki. O gece, ona evlenme teklif etmek istiyordu ama bir yandan da beklese daha mı iyi olur diye düşünüyordu. Tanıdığı diğer kadınlardan o kadar farklıydı ki herhangi bir şeye nasıl tepki vereceğini asla tahmin edemiyordu onun. Ona âşık olan düzinelerce diğer erkeğin de aynı sorunu yaşadığından emindi.

Söylentilere kulak asacak olursa, Francesca'nın ilk önemli fethi dokuz yaşındayken Aristotle Onassis'i etkilediği *Christina* yatında gerçekleşmişti.

Söylentiler... Francesca'yla ilgili, birçoğu doğru olamayacak kadar çok söylenti vardı. Ama sürdüğü hayat tarzı düşünülecek olduğunda bunların doğru olabileceğini düşündü. Francesca bir ara laf arasında Winston Churchill'in ona remi oynamayı öğrettiğini söylemişti. Dahası, herkes Galler Prensi'nin ona kur yaptığını da biliyordu. Tanıştıklarından kısa bir süre sonra, bir gece şampanya içmiş ve karşılıklı olarak çocukluklarıyla ilgili öyküler anlatmışlardı.

"Birçok bebek aşk çocuğudur," demişti Francesca ona. "Ama ben Harrods'ın kürk reyonundaki bir teşhir platformunun ortasında rahme düşmüşüm."

Limuzin Cartier'nin yanından geçerken Stefan kendi kendine gülümsedi. Komik bir öyküydü ama tek kelimesine bile inanmamıştı.

Eski Dünya

BİRİNCİ BÖLÜM

Francesca annesinin kollarına ilk verildiğinde, Chloe Serritella Day gözyaşlarına boğulmuş ve doğum yaptığı Londra'daki özel hastanedeki rahibelere ısrarla bebeğini karıştırdıklarını söylemişti. Bir geri zekâlı bile bu yamuk kafalı, şiş göz kapaklı minik ve çirkin yaratığın onun nadide bedeninden çıkmış olamayacağını görebilirdi.

İsterik haldeki Chloe'yi teselli edecek bir koca da olmadığından, yeni doğmuş bebeklerin ilk birkaç gün çok da güzel gözükmediklerine dair onu ikna etme görevi rahibelere düşmüştü. Chloe onlara o küçük çirkin sahtekârı alıp kendi sevgili bebeğiyle geri dönene dek geri gelmemelerini emretti. Sonra, makyajını tazeledi ve ziyaretçilerini karşıladı. Bunların arasında Fransız bir film yıldızı, İngiliz İç İşleri Bakanlığı müsteşarı ve Salvador Dali de vardı. Başına gelen o korkunç trajediyi gözyaşları arasında anlattı. Güzel Chloe'nin abartılı tavrına aşına olan ziyaretçileri, onun eline hafifçe vurup bu konuyla ilgileneceklerini söylemekle yetindiler. Bir âlicenaplık anında, Dali vaftiz hediyesi olarak söz konusu bebeğin sürrealist bir versiyonunu yapacağını söyledi ama neyse ki bu projeye olan ilgisi çabuk dindi ve bunun yerine yaldızlı kadeh takımı hediye etti.

Aradan bir hafta geçti. Chloe'nin hastaneden taburcu edileceği gün, rahibeler ona geniş organize yakası ve kolları olan siyah renkli bol bir Balmain elbise giydirdiler.

Sonra onu bir tekerlekli sandalyeye oturtular ve reddettiği bebeği kollarına verdiler. Aradan geçen zaman bebeğin görünümünü geliştirmek açısından pek de faydalı olmamıştı ama Chloe kollarındaki bebeğe baktığında bir anda şimşek gibi değişen o ruh hallerinden birini yaşadı. O buruşuk surata baktı ve herkese üçüncü nesil Serri-tella güzelliğinin artık garanti olduğunu söyledi. Kimse buna itiraz edecek kadar kaba değildi; zaten birkaç ay içinde Chloe'nin haklı olduğu ortaya çıktı.

Chloe'nin kadın güzelliğiyle ilgili hassasiyetinin kökenleri kendi çocukluğuna dayanıyordu. Küçük bir kızken tombuldu, beli fazladan bir yağ katmanıyla kaplıydı ve yüzünün narin kemikleri belli olmuyordu. Herkesin obez diyebileceği kadar şişman değildi ama kendisini özellikle şık ve stil sahibi, İtalyan asıllı muhteşem modacı Nita Serritella'ya kıyasla çirkin hissedecek kadar tombuldu. Chloe'nin 1947'de on iki yaşına bastığı yaza dek, ona kimse güzel olduğunu söylememişti.

Çocukluğunun büyük bir kısmını geçirdiği İsviçre yatılı okullarından birinden kısa bir tatil için evine geldiğinde, annesinin Paix Sokağı'ndaki şık moda salonunun köşesindeki yaldızlı bir sandalyede dolgun kalçalarıyla elinden geldiğince kimsenin dikkatini çekmemeye çalışarak oturuyordu. İnanılmaz derecede dar siyah pantolonu ve aşırı büyük böğürtlen rengi saten yakalı ceket takımı içindeki şık giyimli bir müşterisiyle konuşan Nita'yı hem içerleyerek, hem de gıpta ederek bakıyordu. Annesinin maviye çalan kısa ve düz kesimli siyah saçları, sol yanağının soluk tenine kocaman virgül şeklindeki bir bukle olarak düşüyordu. Modigliani çizimlerini aratmayacak kadar uzun boynunda birbiriyle aynı büyüklükte sıra sıra siyah inciler diziliydi. İnciler, yatak odasındaki ufak duvar kasasındaki diğer mücevherleri, Nita'nın uluslararası ölçüde varlıklı hayranlarından gelen hediyelerdi; kendisine bu mücevherleri alacak güçte bir kadına bunları hediye etmekten mutluluk duyuyorlardı. Onlardan biri de Chloe'nin babasıydı ama Nita hayranlarından hangisinin onun babası olduğunu

hatırlayamadığını iddia ederdi. Zaten onunla evlenmeyi bir an için bile düşünmemişti.

O öğleden sonra Nita'nın moda salonunda dikkatini verdiği çekici sarışın kadın İspanyolca konuşuyordu ve 1947'nin o yazında neredeyse tüm dünyanın dikkatinin üstünde olduğu birisi için aksam şaşılacak derecede sıradandı. Chloe dikkatinin yarısını konuşmaya, diğer yarısını da Nita'nın son tasarımlarını salonun ortasında sergileyen değnek gibi vitrin mankenlerini incelemeye vermişti. Neden onlar gibi incecik ve özgüvenli olamıyor diye düşünüyordu. Aynı siyah saçlara ve yeşil gözlere sahip oldukları halde, neden tıpatıp annesine benze-yemiyordu? Onun kadar güzel olsaydı, belki de annesi ona tiksintiyle bakmayı keserdi. Yüzüncü kez annesinin onayını almak için hamur işlerinden uzak durmaya yemin etti ve yüzüncü kez ona bu iradeye sahip olmadığını söyleyen midesinin dibine çöken o nahoş huzur-suzluğu hissetti. Nita'nın inanılmaz irade gücünün yanında, Chloe kendini Swans-down marka bir pudra ponponu gibi hissediyordu.

Sarışın kadın aniden incelemekte olduğu çizimden başını kaldırdı ve açık kahverengi gözlerini Chloe'ye dikti. O tuhaf ve kaba İspanyolcasıyla, "Küçük kızın günün birinde çok güzel olacak. Sana çok benziyor," dedi.

Nita kesinlikle gizleyemediği bir memnuniyetsizlikle Chloe'ye baktı. "Hiçbir benzerlik göremiyorum, *sehora*," dedi. "Çatalını daha az kullanmayı öğrenmediği müddetçe asla güzel olamayacak."

Nita'nın müşterisi parmaklarındaki gösterişli yüzüklerden ağır-laşmış elini kaldırıp Chloe'ye yanına gelmesini işaret etti.

"Buraya gel, *querida*. Gel de Evita'ya bir öpücük ver."

Kadının dediklerini sindirmeye çalışan Chloe önce yerinden kıpırdamadı. Sonra tereddütle sandalyesinden kalkıp salonda ilerledi; tombul baldırlarının pamuklu yaz eteğinin altından görüldüğünü bildiği için çok utanıyordu. Kadının yanına gittiğinde, Eva Peron'un hafif bir parfüm kokan yanağına çekingen ama minnet dolu bir öpücük kondurdu.

“Faşist kaltak!” dedi Nita Serritella öfkeyle, Arjantin Başkanı’nın karısı salonun kapılarından çıkıp gittikten sonra. Dudaklarının arasına abanoz rengi bir sigaralık yerleştirdi ama ucunda kan kırmızısı bir leke bırakarak aniden geri çekti.

“Ona dokunmak bile tüylerimi ürpertiyor! Herkes Avrupa’daki Nazilerin Arjantin’deki Peron ve zorbalarının yanına sığındığını biliyor.”

Nita, Almanların Paris’i nasıl istila ettiklerini hâlâ çok iyi hatırlıyor ve içinde Nazi sempatizanlarına karşı nefretten başka bir şey beslemiyordu. Yine de pratik bir kadındı ve Chloe annesinin Eva Peron’un parası ne kadar kötü yollardan kazanılmış olsa da onu Paix Sokağı’ndan Dior moda evinin hâkimiyet kurduğu Montaigne Caddesi’ne yollamayı mantıklı bulmadığını biliyordu.

Chloe daha sonradan gazetelerden Eva Peron’un fotoğraflarını kesip kırmızı kapaklı bir anı defterine yapıştırdı. Nita’nın eleştirileri ne vakit sertleşse bu resimlere bakar, Eva Peron’un onun günün birinde çok güzel olacağını söylediğini hatırlarken sayfalarda arada sırada çikolata lekeleri bırakırdı.

On dört yaşına bastığı kış, yağları da tatlıya olan düşkünlüğü de mucizevi bir biçimde yok oldu ve efsanevi Serritella elmacık kemikleri nihayet belirginleşti. Saatlerce aynanın karşısına geçip büyülenmiş bir şekilde o incecik aksine bakmaya başladı. Artık her şey daha farklı olacak diyordu kendine. Kendini bildi bileli okulda dışlandığını hissetmişti ama birden popüler grupların bir parçası olmuştu. Diğer kızların onun elli beş santimlik incecik beline değil de daha ziyade güven saçan o yeni havasına kapıldıklarını anlamıyordu. Chloe Serritella için güzellik kabul edilmek demektir.

Nita onun kilo vermesinden hoşnut gibiydi. Böylece, Chloe yaz tatili için Paris’teki evlerine geldiğinde, annesine günün birince modacı olma hayalleriyle tasarladığı birkaç elbise çizimini gösterecek cesareti buldu. Nita çizimleri çalışma masasının üstüne dizdi, bir sigara yaktı ve her birini onu muhteşem bir tasarımcı yapan o eleştirel gözleriyle inceledi.

“Bu kesim çok saçma. Şuradaki orantı da baştan sona yanlış. Çok fazla ayrıntıyla bunu nasıl mahvettiğini görebiliyor musun? Gözlerin nerede, Chloe? Gözlerin nerede?”

Chloe çizimlerini masadan kaptı ve bir daha asla çizim yapmaya çalışmadı.

Okula geri döndüğünde, kendisini sınıf arkadaşlarından daha güzel, zeki ve popüler hale getirmeye adanmış; içinde hâlâ o beceriksiz şişman bir kızın yaşadığını kimsenin bilmemesinde kararlıydı. Gününün en önemsiz olaylarını bile abartılı hareketlerle ve derin iç çekişlerle ön plana çıkarmayı öğrendi, öyle ki yaptığı her şey diğerlerinin yapabileceklerinden daha önemli görünsün. Zamanla Chloe Serritella'nın hayatındaki en sıkıcı olay bile abartılarla yüklü hale geldi.

On altı yaşında, bekâretini Lucerne Gölü'ne bakan bir çardakta bir arkadaşının ağabeyine verdi. Tuhaf ve rahatsızlık veren bir deneyim oldu ama seks onu incecik hissettirdi. Hemen bunu daha deneyimli birisiyle yeniden denemeye karar verdi.

1953 ilkbaharında Chloe on sekiz yaşındayken, Nita beklenmedik bir biçimde apandisit patlayınca öldü. Chloe annesinin cenazesinde şok içinde, sessiz sedasız otururken hissettiği üzüntünün annesinin ölümünden değil de hiçbir zaman bir annesi olmamış gibi hissetmesinden kaynaklandığını anlayamayacak kadar uyuşmuş durumdaydı. Yalnız kalmaktan korkarak kendisinden yaşça çok büyük ve varlıklı Polonyalı bir kontun yatağına girdi. Adam geçici olarak ona korkularından kaçabileceği bir yer sundu ve altı ay sonra Nita'nın moda salonunu inanılmaz yüklü bir paraya satmasına yardım etti.

Kont bir süre sonra karısına geri döndü ve Chloe kendi mirasına bağlı olarak yaşamaya başladı. Genç, varlıklı ve ailesiz bir kız olarak, kısa sürede kendilerini uluslararası toplumun dokusuna yaldızlı ilmekler gibi atan tembel ve genç erkeklerin ilgisini çekti. Chloe bir koleksiyoncuya dönüştü; annesinden asla görmediği koşulsuz sevgiyi ona verebilecek, mutsuz ve şişman bir kız gibi hissetmesini önleyecek erkeği ararken bir sürü kişiyle birlikte oldu.

Jonathan 'Black Jack' Day, hayatına Berkeley Meydanı'ndaki kumarhanede bir rulet masasının karşısından girdi. 'Black Jack' Day ismini görünümünden değil, kumar oyunlarına olan tutkusundan almıştı. Yirmi beş yaşına kadar yüksek performanslı üç spor arabasını ve çok sayıda kadını mahvetmişti. Şikagolu son derece yakışıklı bir çapkın olan Day'ın serseri bir tutam şeklinde alnına düşen kestane rengi saçları, kalın bir bıyığı ve poloda yedi gollük bir handikapı vardı. Birçok açıdan, Chloe'nin hayatının bir parçası olan diğer zevk düşkünü genç erkeklerden farklı değildi; cin içer, pahalı takım elbiseler giyer ve her mevsimde oyun alanını değiştirirdi. Ama diğer erkekler 'Black Jack'in pervasız tavırlarına; her şeyi, hatta ailesinin Amerika'daki demiryollarından kazandığı serveti bile rulet tekerleğinin tek bir dönüşünde tehlikeye atabilme becerisine sahip değildi.

Dönen rulet tekerleğinin karşı tarafında Day'ın bakışlarının üstünde olduğunu fark eden Chloe ufak fildişi rengi topun önce kırmızıdan siyaha zıplayışını, tekrar kırmızıya zıplayıp en sonunda siyah 17'de duruşunu izledi. Başını kaldırıncı Day'ın karşıdan kendisine baktığını gördü. Day gülümseyince bıyığı kırıştı. Chloe de ona gülümsedi; koyu renkli saçlarını, teninin soluk rengini ve gözlerinin yeşilini vurgulayan gümüş grisi saten ve tül karışımı Jacques Faths tuvaletinin içinde çok güzel olduğundan emindi. "Bu gece hiç kaybetmiyorsunuz," dedi ona. "Her zaman bu kadar şanslı mısınız?"

"Her zaman değilimdir," dedi Day. "Ya Siz?"

"Ben mi?" dedi Chloe o uzun dramatik iç çekişlerinden biriyle. "Bu gece ne oynadıysam kaybettim. *Je suis miserable*.¹ Hiç şanslı olmamışımdır."

Day gümüş bir kutudan bir sigara aldı ve bakışları Chloe'nin bedeninde dolaştı. "Tabii ki şanslısınız. Benimle tanıştınız ya? Bu gece sizi evinize ben bırakacağım."

Chloe onun bu açık sözlü cesur tavrından hem meraka kapılmış, hem de tahrik olmuştu; eli istemsizce rulet masasının kenarını kavradı.

1 (Fr.) Çok mutsuzum. (ç.n.)

Day'ın koyu gri renkli gözlerinin tuvaletini erittiğini ve bedeninin en gizli kıvrımlarına işlediğini hissediyordu. Black Jack'i diğer erkeklerden ayıran özelliğin ne olduğunu tam olarak tarif edemiyordu ama sadece çok sıradışı bir kadının inanılmaz özgüvene sahip bu adamın kalbini kazanabileceğini hissediyordu. Şayet bu kadın kendisiyse, içindeki şişman kız konusunda bir daha asla endişelenmeyebilirdi.

Ama onu ne kadar istese de kendisini tuttu. Annesinin ölümünden o yana geçen bir senede, erkekleri kendisinden bile iyi tanıdı. Fildişi top dönen rulet tekerleğinin bölmelerinde tangır tungur zıplarken, adamın bakışlarındaki o dinmek bilmeyen parıltıyı görmüştü ve onun kolay elde ettiği bir şeye değer vermeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı. “Özür dilerim,” dedi soğukkanlı bir tavırla. “Başka planlarım var.” Day yanıt vermeye fırsat bulamadan, gece çantasını alıp salondan çıktı.

Day ertesi gün onu aradı ama Chloe hizmetçisine dışarıda olduğunu söylemesini tembihledi. Bir hafta sonra, onu farklı bir kumarhanede görünce onu kışkırtmak için şöyle bir göründü, sonra da yanına gelmesine fırsat vermeden arka kapıdan çıktı. Aradan günler geçtikçe Chloe, Şikagolu genç ve yakışıklı çapkından başka bir şey düşünemez oldu. Day onu tekrar aradı ama Chloe yine telefona çıkmadı. Aynı günün gecesinde onu tiyatrodaki görünce başıyla selam verip hafifçe gülümsedi ve kendi locasına gitti.

Day üçüncü kez aradığında, telefona çıktı ama kim olduğunu hatırlamıyormuş gibi davrandı. Day keyfi kaçmış gibi hafifçe güldü. “Yarım saat sonra, seni almaya geliyorum, Chloe Serritella. Hazır olmazsan, seni bir daha görmeyeceğim.”

“Yarım saat mi? Ama bu mümkün...” Day telefonu kapatmıştı bile.

Ahizeyi yerine koyarken, eli titremeye başladı. Bir oyun oynuyorlardı; zihninde bir rulet tekerleği dönüyor ve fildişi renkli top kırmızıdan siyaha, siyahtan kırmızıya sıçırıyordu. Titreyen ellerle oselo² kürkünden kollu, beyaz yünlü bir elbise giydi ve bunu tüllü

2 Amerika'ya özgü, siyah benekli vahşi bir kedi türü. (ç.n.)

ufak bir şapkaıyla tamamladı. Tam yarım saat sonra çalan kapıyı bizzat kendisi açtı.

Day onu kırmızı renkli bir spor Isotta-Fraschini'ye götürdü. Sonra da direksiyonda sadece sağ elinin parmakları olduğu halde müthiş bir hızla Knightsbridge sokaklarında ilerlemeye başladı. Chloe gözünün ucuyla onu süzerken, hem alnına gelişigüzel düşen o kestane renkli saç tutamına hem de ne yapacağı önceden kestirilebilen bir Avrupalı değil de ateşli bir Amerikalı oluşu fikrine bayıldı.

Day en sonunda ıssız bir yerdeki bir restoranın önünde durdu. Orada, Chloe ne vakit şarap kadehine uzansa Jack'in eli eline sür-tündü. Chloe onu müthiş bir arzuyla istediğini hissediyordu. O iflah olmaz gri gözlerinin delici ifadesi altında, kendisini en az dışarıdan görüldüğü kadar dünyalar güzeli ve incecik bir kadın gibi hissediyordu. Day'le ilgili her şey duyularını harekete geçiriyordu: yürüyüşü, ses tonu, nefesindeki tütün kokusu. Jack Day güzelliğinin en büyük ödülü ve nihai teyidiydi.

Restorandan çıktıklarında Jack onu bir çınar ağacının gövdesine yaslayarak derin ve baştan çıkarıcı bir biçimde öptü. Ellerini arkasına götürerek Chloe'nin kalçalarını kavradı. "Seni istiyorum," diye fısıldadı aralanmış dudaklarına.

Chloe'nin bedeni arzuyla öylesine dolup taşmıştı ki ondan uzaklaşmak içini acıtıyordu. "Bana göre çok hızlısın, Jack. Zamana ihtiyacım var."

Jack güldü ve adeta bu oyunu ne kadar iyi oynadığından memnun olmuş gibi çenesini okşadı. Sonra tam yaşlıca bir çift restorandan çıkıp onların bulunduğu yere bakarken onun göğüslerini sıktı. Arabaya binip eve dönerlerken ona hoş öyküler anlatıp güzel vakit geçirmesini sağladı ama bir daha görüşme konusunda hiçbir şey söylemedi.

İki gün sonra, hizmetçisi onun telefonda olduğunu söyleyince Chloe başını hayır gibisinden sallayıp telefona çıkmadı. Sonra, odasına koştu ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Onu kendisinden fazla uzaklaştırdığından korkuyor ve bir yandan da bir şey yapmayarak ilgisini yitireceğinden endişeleniyordu. Onu daha sonra bir galeri

açılışında, kolunda kızıl saçlı dansçı bir kızla gördü ve onları görmemiş gibi davrandı.

Ertesi gün öğleden sonra, Day evine geldi ve onu şehir dışına gezintiye götürdü. Chloe daha önceden planlanmış bir işi olduğunu ve o gece onunla akşam yemeği yiyemeyeceğini söyledi.

Bu oyun devam ettikçe etti ve Chloe başka hiçbir şey düşünemez hale geldi. Jack yanında olmadığına, hep onu hayal ediyordu... Kıpır kıpır hallerini, saçının alnına düşüşünü, kalm bıyığını düşünüyordu. Kendi bedenini ele geçiren o yoğun ve ıslak gerilim yüzünden başka bir şey düşünemeyecek haldeydi ama yine de onun cinsel girişimlerini reddediyordu.

Jack dudaklarını Chloe'nin kulağının etrafında gezdirirken gayet açık konuştu. "Benim için yeteri kadar kadın olduğunu sanmıyorum."

Chloe elini onun ensesine götürdü. "Ben de benim için yeteri kadar varlıklı olduğunu düşünmüyorum."

Fildişi top rulet tekerleğinin kıvrımlarında zıpladı; kırmızıdan siyaha, siyahtan kırmızıya... Chloe topun yakında duracağını biliyordu.

"Bu gece," dedi Jack, Chloe telefona yanıt verdiğinde. "Gece yarısı benim için hazır ol."

"Gece yarısı mı? Saçmalama canım. Mümkün değil."

"Ya gece yarısı ya da asla, Chloe. Oyun bitti."

O gece, şampanya rengi krepdöşin bir bluzun üstüne siyah renk, yapay elmas düğmeli bir ceket giydi. Koyu renk kısa saçlarını hafifçe tararken, aynadaki aksinde gözleri parlıyordu. Black Jack Day smokin giymiş bir halde tam gece yarısı kapısına geldi. Chloe onu görünce yanan tenine sürdüğü korkulu losyon gibi içinin eridiğini hissetti. Onu Isotta-Fraschini yerine şoförlü bir Daimler bekliyordu ve Day ona Harrods'a gideceklerini söyledi.

Chloe güldü. "Gece yarısı alış veriş için biraz geç değil mi?"

Jack bir şey demedi ve yumuşak deri koltuğa gömülürken gülümseyip Aga Khan'dan satın almayı düşündüğü bir polo atından söz etmeye koyuldu. Çok geçmeden Daimler Harrods'ın yeşil ve altın renkli tentesinin önünde durdular. Chloe kapalı mağazanın kapı-

larından dışarı sızan hafif ışığa baktı. “Harrods senin için bile açık kalmamış gibi gözüküyor, Jack.”

“Göreceğiz canım, göreceğiz.” Şoför kapılarını açtı, Jack de inmesine yardım etti.

Chloe, Harrods’ın cam kapısının ardında üniformalı bir kapı görevlisi görünce çok şaşırdı. Adam sokakta onları izleyen birisi var mı diye etrafına şöyle bir bakınıp kapının kilidini açtı ve onları içeri aldı. “Harrods’a hoş geldiniz, Bay Day.”

Chloe hayretler içinde açık kapıya baktı. Black Jack Day bile içeride mağaza görevlileri olmadan, dünyanın en meşhur mağazasının kapanış saatinden çok sonra oraya öylece giremezdi. Onun kıpırdamadığını gören Jack, sırtından hafifçe öne itti. Mağazaya girer girmez kapı görevlisi inanılmaz bir şey yaptı: Şapkasını tutup selam verdi, sokağa çıktı ve kapıyı arkasından kilitledi. Chloe gözlerine inanamıyordu. Bir açıklama yapsın diye Jack’e baktı.

“Rulet tekerleği seninle tanıştığım günden beri bana çok iyi davrandı, canım. Burada özel bir alışveriş seansı hoşuna gider diye düşündüm.”

“Ama mağaza kapalı. Etrafta kasiyerler yok.”

“Daha iyi ya?”

Chloe bir açıklaması yapması için onu biraz daha sıkıştırdı ama Jack, Harrods’ın yeni ve daha az titiz çalışanlarından birkaçıyla Chloe’nin yasadışı olduğundan emin olduğu özel bir anlaşma yaptığından başka bir şey söylemedi.

“Burada gece çalışanlar yok mu? Temizlik elemanları? Gece bekçisi?”

“Çok soru soruyorsun, canım. Keyif satın almayacaksam para ne işe yarar? Bakalım bu gece burada neler beğeneceksin.” Bir reyondan gümüş ve altın renkli bir eşarp alıp bunu Chloe’nin ceketinin kadife yakasının üstüne doladı.

“Jack, bunu böylece alamam!”

“Rahatla canım. Mağazaya bunun ücreti ödenecek. Şimdi, beni endişelerle sıkacak mısın yoksa bunun keyfini çıkarabilir miyiz?”

Chloe olanlara inanmakta güçlük çekiyordu. Etrafta ne satıcılar, ne güvenlik görevlileri ne de bekçiler vardı. Bu muhteşem mağaza gerçekten de ona mı aitti? Boynundan sarkan eşarba baktı ve heyecan dolu bir ses çıkardı. Jack birbirinden şık ve zarif sürüyle ürünü göstererek, “Haydi. Bir şey seç,” dedi.

Chloe dayanamayıp kıkırdadı ve bir reyondan pullarla süslü bir el çantası alıp örgülü kayışını omzuna astı. “Çok güzel,” dedi Jack.

Chloe boynuna atıldı. “Bu dünyada tanıdığım en heyecan verici adamsın, Jack! Sana baylıyorum!”

Jack’in avuçları belinden kalçalarının kıvrımlarına doğru indi ve onu sımsıkı kendisine dayadı. “Sen de tanıdığım en heyecan verici kadınsın. Aşk ilişkimizin sıradan bir yerde gerçekleşmesine izin vermezdim, değil mi?”

Siyahıtan kırmızıya... Kırmızıdan siyaha... Chloe’nin karnında hissettiği sertlik onun ne demek istediğini gayet iyi anlamasına yetiyordu ve aynı anda hem ateş bastığını hem de üşüdüğünü hissediyordu. Oyun orada sona erecekti... Harrods’ta. Bir tek Jack Day böyle çılgınca bir şeyi gerçekleştirebilirdi. Bu düşünce başının bir rulet tekerleği gibi dönmesine neden oldu.

Jack omzundaki çantayı ve kadife ceketini alıp gül ağacından sapları olan ipekli şemsiyelerle dolu bir rafın üstüne koydu. Sonra, smokininin ceketini çıkarıp onunkinin üstüne yerleştirdi. Böylece pilili ön kısmını siyah renkli minik taşlı düğmelerin süslediği beyaz gömleğiyle ve dar belindeki koyu renkli kuşakla kaldı. “Bunları sonra alırsız,” dedi fuları tekrar onun omuzlarına sararak. “Etrafı keşfe çıkalım.”

Onu Harrods’ın muhteşem mermer tezgâhları ve fresklerle kaplı tavanıyla meşhur yiyecek salonuna götürdü. “Aç mısınız?” diye sordu, bir tezgâhtan gümüş bir çikolata kutusu alıp.

“Sana açım,” dedi Chloe.

Jack’in dudakları bıyığının altında kıvrıldı. Kutunun kapağını açıp içinden koyu renkli bir çikolata parçası çıkardı ve bir tarafını ısırıp içi kremalı vişne likörüyle dolu kabuğunu çatlattı. Bunu hemen

Chloe'nin ağızına bastırıp içindeki kıvamlı kremanın dudaklarına bulaşması için ileri geri oynattı. Sonra, çikolatayı kendi ağızına attı ve onu öpmek için başını eğdi. Chloe'nin vişne likörüyle tatlı ve yapış yapış dudakları aralanırken, Jack çikolatanın sert kısmını diliyle ona itti. Chloe inleyerek bunu ağızına alırken, bedeni içindeki likör gibi eriyip şekilsiz bir hale geldi.

Jack nihayet geri çekildi, bir şişe şampanya seçti, mantarını açtı ve şişeyi önce onun sonra da kendi dudaklarına götürdü. "Londra'nın en muhteşem kadınına," dedi. Öne eğilip Chloe'nin ağızının kenarına yapışan son çikolata kırıntısını da yaladı.

İlk katta dolaşp bir çift eldiven, ipekten menekşeleriyle bir çiçek demeti ve elde boyanmış bir mücevher kutusu aldılar ve bunları giderken almak üzere bir yere topladılar. Son olarak, parfüm reyonuna geldiler. Chloe burada dünyanın en güzel kokularının keskin karışımını, gündüzleri halı döşeli sıraların arasında dolaşmış kalabalık insan gruplarının bozamadığı kokularını hissetti.

Bölümün ortasına vardıklarında, Jack onun kolunu bıraktı ve Chloe'yi kendisine doğru çevirdi. Bluzunun düğmelerini açmaya başladı. Chloe heyecan ve utanç karışımı tuhaf bir şey hissetti. Mağaza bomboş olduğu halde, Harrods'ın ortasında duruyorlardı. "Jack, ben..."

"Çocuk gibi davranma, Chloe. Benim yaptıklarımı yap."

Jack saten bluzunu iki yana açıp sutyeninin yumurta kabuğu rengindeki dantel kısmını ortaya çıkarırken, Chloe'nin içini bir heyecan dalgası kapladı. Jack açık bir cam büfeden selofan kaplı bir kutu Joy şarabı alıp açmaya koyuldu.

"Tezgâha yaslan," dedi tıpkı bluzunun krepdöşini kadar yumuşacık bir sesle. "Kollarını iki yana aç."

Chloe, Jack'in onu delip geçen gri gözlerinden başı dönmüş bir halde dediklerini yaptı. Şişenin boyun kısmındaki cam tıpayı çıkaran Jack, bunu sutyeninin dantellerinin kenarından içeri soktu. Soğuk ucunu göğüs ucunda gezdirirken, Chloe nefesini tuttu.

"Güzel bir his, değil mi?" diye mırıldandı Jack alçak ve boğuk bir sesle.

Chloe konuşmayacak bir haldeydi; evet anlamında başını salladı. Jack tıpayı geri şişenin içine daldırıp bir damla daha Joy aldı ve tıpayı sutyeninin diğer tarafından içeri sokup aynı şeyi diğer göğüs ucuna da yaptı. Chloe cam tıpanın ağır ve dairesel hareketlerinin altında göğüs ucunun sertleştiğini, içinin alev alev yandığını hissetti. Jack'in yakışıklı, muzip yüz hatları gözlerinin önünde yüzüyordu.

Jack tıpayı aşağı indirdi. Chloe onun elinin eteğinin kenarından altına girdiğini ve yavaşça çorabının üstünden yukarı ilerlediğini hissetti. "Bacaklarını aç," diye fısıldadı Jack. Altındaki tezgâhın iki yanını kavrayan Chloe dediğini yaptı. Jack tıpayı bir bacağının iç kısmından çorabının üstüne kadar getirip çıplak teninde daireler çizerek külotunun kenarına kadar ilerletti. Chloe inledi ve bacaklarını biraz daha açtı.

Jack alaycı bir sesle gülüp elini eteğinin altından çıkardı. "Henüz olmaz, canım. Henüz olmaz."

Sessiz mağazada bir bölümden diğerine dolaşırken çok az konuştular. Jack onun bluzunun yakasına Kral George döneminden kalma antika bir iğneyi takarken göğüslerini okşadı, saçma filigran desenli sterling gümüşü bir toka geçirirken ellerini eteğinin üstünden kalçalarında gezdirdi. Chloe timsah derisi bir kemerle oğlak derisi, sivri burun bir çift ayakkabı denedi. Mücevher bölümünde Jack onun inci küpelerini çıkarıp yerine üstünde düzinelerce minik elmas bulunan altın klipli küpeler taktı. Chloe bu masrafa itiraz edince de güldü. "Rulet tekerleğinin tek bir dönüşüyle, tatlım. Tek bir dönüşüyle."

Jack ince floş tüylü beyaz bir fuları alıp Chloe'yi mermer bir sütuna dayadı ve bluzunu omuzlarından çekerek çıkardı. "Okullu bir kızı andırıyorsun," dedi elini onun arkasına götürüp sutyenini çıkarırken. İpekli sutyen parmaklarının arasından halı döşeli zemine düşünce Chloe onun karşısında belinden yukarısı çıplak bir halde kaldı.

İri ve dolgun göğüslerinin heyecandan sertleşen düz göğüs uçları yarım dolar büyüklüğündeydi. Jack göğüslerini teker teker eline aldı. Chloe kendisini ona göstermekten büyük bir keyif alıyor, alev alev yanan sırtını rahatlatan soğuk mermer sütuna dayanarak kıpırda-

madan duruyordu. Göğüs uçlarını sıkınca Chloe inledi. Jack gülerek yumuşak beyaz fuları aldı ve göğüslerini örtsün diye omuzlarına doladı. Sonra, yavaşça tüylü uçlarını ileri geri oynattı.

“Jack...” Jack’in ona orada sahip olmasını istiyordu. Sütundan aşağı kaymak, bacaklarını onun için açmak ve onu içine almak istiyordu.

“Birden canım fena halde Joy çekti,” diye fısıldadı Jack. Fuları yana itti ve iri göğüs ucunu dudaklarının arasına alıp tutkuyla emmeye başladı.

Her yanını ateşler basan, iç organlarının ve teninin adeta yandığını hisseden Chloe ürperdi. “Lütfen...” diye mırıldandı. “Ah, lütfen... Bana daha fazla işkence etme.”

Jack geri çekildi ve muzip bakışlarını ona dikti. “Biraz daha, hayatım. Henüz oyun oynamayı bitirmedim. Bence kürklere göz atmalıyız.” Sonra, onu ne kadar zorladığını gayet iyi bildiğini anlatan hafif bir gülümsemeyle fuları tekrar göğüslerinin üstüne yerleştirdi; uçlarını birbirine bağlarken tırnağıyla göğüs uçlarından birini sıyrdı.

“Kürklere bakmak istemiyorum,” dedi Chloe. “Ben...”

Ama Jack sanki her gün bu işi yapıyormuş gibi onu asansörlere götürdü. Chloe onunla birlikte yukarı kata çıkarken çıplak göğüslerini sadece beyaz renkli o ince fular örtüyordu.

Kürk salonuna vardıklarında, Jack onu unutmuş gibiydi. Sıraların arasında dolaştı, asılı bütün ceketleri ve etolleri inceleyip en sonunda tam boy bir Rus vaşak kürkünü seçti. Kürkün tüyleri uzun ve kalımdı. Rengi de gümüşümsü beyazdı. Bir süre buna bakıp Chloe’ye döndü.

“Eteğini çıkar.”

Chloe apar topar eteğinin yan tarafındaki fermuarını açmaya çalışırken bir an ondan yardım istemeyi düşündü. Sonra fermuar açıldı, eteğini ve juponunu kalçasından aşağı kaydırды. Chloe bacaklarını ikisinin üstünden geçirip bunlardan kurtuldu. Fuların uçları dantelli beyaz jartiyerinin kemerinin en üstüne sürtünüyordu.

“Külotun. Onu da benim için çıkar.”

Chloe artık kesik kesik nefes alıyor, onun dediklerini yaparken hafif hafif inliyordu. Üstünde sadece jartiyer kemeri ve çorabıyla

kalmıştı. Jack'in sylermesini beklemeden, tüylü fuları üstünden çıkardı ve yere fırlattı. Jack dolgun, diri göğüsleriyle jartiyer keme-
rinin dantelli beyaz askılarının vrelediği koyu renkli tüylerle kaplı
Venüs tepeciğini doyasıya görebilsin diye omuzlarını biraz geriye attı.

Jack elinde o muhteşem krkle ona yaklaşırken, gözleri kar
beyazı gömleğinin elmas düğmeleri gibi parıldıyordu. "Doğru kürkü
seçebilmek için, tüylerini kendi teninde hissetmen gerekir... Göğüs-
lerinde..." Sesi en az kürkün tüyleri kadar yumuşacıktı. Kürkü onu
heyecanlandırmak için bedeninde gezdirdi. "Göğüslerinde... Karnında
ve bacaklarında... Bacaklarının iç kısmında..."

Chloe kürkü alıp kendisine bastırdı. "Lütfen... Bana işkence
ediyorsun. Lütfen dur..."

Jack bir kez daha geri çekildi ama bu sefer gömleğinin elmas
düğmelerini açmaya koyuldu. Chloe kalbi çılgınlar gibi atarken ve
boğazı arzudan kurumuş bir halde onun soyunuşunu izledi. Jack
ırılplak bir halde karşısına geçtiğinde, kollarındaki kürkü alıp
odanın ortasındaki alçak bir teşhir platformunun üstüne tüyleri üste
gelecek biçimde koydu. Sonra, platforma çıkıp onu da yanına çekti.

Jack'in plak tenini teninde hissetmek, Chloe'nin heyecanını nefes
almasını unutturacak kadar artırdı. Jack ellerini onun iki yanında
dolaştırdı, sonra da onu teşhis platformuna bakacak biçimde çevirdi.
Yavaşça arkasına geçti ve karanlık salonda onları sessizce izleyen
görünmez bir kalabalık için onu kışkırtmak istermiş gibi göğüslerini
okşamaya başladı. Eli karnına ve kalçalarına kaydı. Chloe Jack'in sert
penisini kalçasının yan tarafında hissetti. Jack'in eli bacaklarının
arasına kaydı ve dokunuşuyla her yanma ateş saçarak içinde sert bir
şekilde atan milyonlarca nabızdan kurtulma isteği yaydı.

Jack onu yumuşak ve kalın kürkün üstüne itti. Bacaklarını iki
yana açıp kendisini onların arasına yerleştirirken, krk Chloe'nin kal-
alarının arkasını okşadı. Yanağını yumuşak kürkün tüylerine eviren
Chloe, kalçalarını kaldırdı ve kendisini Harrods'ın sunduğu en güzel
şeyleri teşhir etmek için kullandığı bir platformda ona teslim etti.

Jack saatine baktı. “Bekçiler az sonra işlerinin başına dönmek üzeredir. Acaba izimizi buraya kadar takip etmeleri ne kadar sürer?” dedi. Sonra, Chloe’nin içine girdi.

Chloe’nin bu sözlerin anlamını idrak etmesi birkaç saniye sürdü. Onun ne yaptığını fark edince ağzından boğuk bir ses yükseldi. “Tanrım! Bunu böyle olsun diye planladın, değil mi?”

Jack onun göğüslerini elleriyle ezip içine sertçe girdi. “Tabii ki.”

Chloe’nin bedeninde hissettiği ateş ve birlikte keşfedilme fikrinin yarattığı dehşet hissi bir patlamayla birleşti. Orgazmı her yanına yayılırken Jack’in omzunu ısırıldı. “Seni hergele...”

Jack güldü ve yüksek sesle inleyerek boşaldı.

Bekçilerden kaçmayı kıl payı başardılar. Jack sadece en önemli uzvunu örtecek şekilde giyinip vaşak kürkü Chloe’nin çıplaklığını gizlemesi için ona fırlattı ve onu merdivenlere doğru çekti. Çıplak ayakları basamaklardan uçarcasına aşağı inerken Jack’in tasasız gülüşü kulaklarında yankılandı. Jack mağazadan çıkmadan önce, Chloe’nin külotunu kabartmalı kartvizitiyle birlikte büyük cam vitrinlerden birinin üstüne fırlattı.

Ertesi gün Chloe, Jack’in annesinin hastalandığına ve derhal geçici olarak Şikago’ya dönmesi gerektiğine dair bir mesaj aldı. Chloe onun dönmesini beklerken duyguları karmakarışıklı: Kendisini maruz bıraktığı tehlikeye karşı öfke, ona verdiği heyecana karşı heyecan ve geri gelmeyeceğine dair içini paramparça eden bir korku duyuyordu. Dört hafta beşe döndü. Onu aramaya çalıştı ama hatlar o kadar kötüydü ki ne dediğini karşı tarafa ulaştıramadı. İki ay geçti. Jack’in onu sevmediğine ikna oldu. Jack bir maceracıydı, heyecan peşindeydi. İçindeki şişman kızı görmüştü ve artık onunla işi bitmişti.

Harrods’taki gecedan on hafta sonra, Jack gittiği gibi aniden geri geldi. “Merhaba hayatım,” dedi omzuna gelişigüzel astığı kaşmir ceketıyla kapısında belirerek. “Seni özledim.”

Chloe onun kollarına atıldı ve onu tekrar görmenin vermiş olduğu rahatlamayla hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. “Jack... Jack, aşkım...”

Jack başparmağını Chloe'nin alt dudağında gezdirip onu öptü. Chloe elini geri savurup onun suratına sert bir tokat indirdi. "Hami-leyim, seni hergele!"

Jack onu şaşırtarak hemen evlenme teklif etti ve üç gün sonra Chloe'nin arkadaşlarından birinin kır evinde evlendiler. Bahçede hazırlanan eğreti mihrapta yakışıklı müstakbel kocasının yanında duran Chloe dünyanın en mutlu kadını olduğunu biliyordu. Black Jack Day dilediği her kadınla evlenebilirdi ama onu seçmişti. Aradan haftalar geçtikçe Chloe Jack'in ailesinin o Şikago'dayken onu evlatlıktan reddettiğine dair söylentilere inatla kulak tıkadı. Bunun yerine bebeğiyle ilgili hayaller kurdu. İki kişinin; kocasının ve çocuğunun bölünmez sevgisini hissetmek ne kadar harikulade olacaktı.

Bir ay sonra Jack, Chloe'nin banka hesaplarından birindeki on bin poundla birlikte ortadan kayboldu. Altı hafta sonra geri geldiğinde, Chloe onu bir Alman Luger tabancasıyla omzundan vurdu. Daha sonra kısa bir süre için barıştılar. Ta ki Jack'in şansı kumarhanelerden birinde yaver gidene ve yeniden ortadan kaybolana dek.

1955'in Sevgililer Günü'nde, talih Nice'le Monte Carlo arasındaki o yağmurdan ıslanmış tehlikeli yolda Black Jack Day'i sonsuza dek terk etti. Fildişi top son kez bölmesine düştü ve rulet tekerleği sarsılarak sonsuza dek durdu.

İKİNCİ BÖLÜM

Dul kalan Chloe'nin eski âşıklarından biri kızını dünyaya getirdikten sonra onu hastaneden eve getirsin diye Silver Cloud Rolls'unu yolladı. Arabanın şık deri koltuklarına rahatça yerleştikten sonra Harrods'ın kürk reyonunda muhteşem bir biçimde rahme düşen, pamuklu giysiler içindeki minik bebeğine baktı ve parmağını kızının yumuşacık yanağında gezdirdi. “Güzel, küçük Francesca’m,” dedi. “Babaya ya da anneanneye ihtiyacın yok. Benden başka kimseye ihtiyacın yok... Çünkü sana dünyadaki her şeyi ben vereceğim.”

Black Jack'in kızının kötü talihi bu ya, Chloe gerçekten de bunu yapmaya başladı.

1961'de Francesca altı, Chloe yirmi altı yaşındayken, bir moda çekimi için *Vogue*'a poz verdiler. Sayfanın sol tarafında Nita'nın Gypsy koleksiyonundan bir elbisesiyle çekilmiş, sonradan sık sık kullanılan siyah beyaz Yusuf Karş'ın çektiği fotoğrafı, sağ sayfadaysa Chloe ve Francesca vardı. Anne ve kızı, arka planda kırıştırılmış bir beyaz kâğıt denizi arasında siyah giysiler içinde duruyorlardı. Beyaz sayfa, soluk beyaz tenleri, siyah kadife pelerinleri ve bol kapüşonlarıyla fotoğrafı bir zıtlıklar çalışması haline getirmişti. Fotoğraftaki tek gerçek renk, dört parlak yeşildi. Unutulmaz Serritella gözleri sayfanın üzerinde kraliyet mücevherleri gibi parlıyordu.

Fotoğrafın yarattığı ilk şok atlatıldıktan sonra, daha eleştirel okuyucular güzeller güzeli Chloe'nin yüz hatlarının annesininkiler kadar egzotik olmayabileceğini söylemişlerdi. Ama en eleştirel gözler bile çocukta bir kusur bulamazdı. O mutlu gülümsemesiyle, minik oval yüzünün bir meleği andıran güzelliğiyle kusursuz bir küçük kız fantezisiydi bu çocuk. Sadece fotoğrafı çeken kişi küçük kızı farklı değerlendiriyordu. Adamın elinin üstünde küçük kızın keskin ön dişlerinin bıraktığı, beyaz yarıkları andıran birbirinin tıpatıp aynı ufak iki yara izi vardı.

Chloe Francesca'yı fotoğrafçıyı ısırıldığı o öğleden sonra, "Hayır, hayır, canım," diye azarlamıştı. "İyi insanları ısırمامamız gerekir." Sonra da parlak siyaha boyanmış uzun tırnaklı parmaklarından birini kızına sallamıştı.

Francesca dik dik, isyankâr bir ifadeyle annesine bakmıştı. Evdeki yeni kukla tiyatrosuyla oynamak istiyordu, sürekli olarak ona kıpırdamamasını söyleyen çirkin bir adam tarafından fotoğrafının çekilmesini değil. Sonra da parlak siyah renkli el yapımı deri ayakkabılarından birinin ucunu arka plandaki kırıştırılmış beyaz kâğıtların arasına sokup siyah kadife kapüşonunun altındaki kestane rengi buklelerini sallamıştı. Annesi ona uslu durursa onu Madame Tussaud'ya götürceğini söylemişti ve Francesca oraya bayılırdı. Yine de annesiyle mümkün olan en iyi pazarlığı yaptığından emin değildi. Saint-Tropez'ye de bayılırdı.

Chloe eli ısırılan fotoğrafçıyı yatıştırdıktan sonra, kızının saçlarını düzeltti ama fotoğrafçıyla aynı şey kendi başına da gelince cıyaklayarak elini geri çekti. "Yaramaz kız!" diye bağırды ve elini ağzına götürerek yarasını emdi.

Francesca'nın gözleri yaşlarla dolu. Chloe kızına o kadar sert çıkıştığı için kendisine çok kızdı ve hemen ona sarıldı. "Sorun yok. Chloe öfkeli değil, hayatım. Kötü Anne. Eve giderken, sana çok güzel yeni bir bebek alırız."

Francesca annesinin sevgili kollarına sığındı ve kalın kirpiklerinin altından fotoğrafçıya baktı. Sonra da adama dilini çıkardı.

Chloe kızının ufak, keskin dişlerinin verdiği acıyı ilk kez o öğleden sonra tatmıştı ama son olmayacaktı. Üç bakıcı işi bıraktıktan sonra bile, Chloe kızının ısırma alışkanlığının bir sorun olduğunu kabul lenmemişti. Francesca sadece başına buyruk bir çocuktü ve Chloe bu kadar önemsiz bir şeyi büyütüp kızının ondan nefret etmesini kesinlikle istemiyordu. Francesca parkta salıncak sırası yüzünden tanımadığı bir çocuk tarafından misillemeyle ısırılmamış olsaydı, bu şekilde terör estirmeye devam edebilirdi. Francesca bunun insanın canını acıttığını fark ettiğı anda başkalarını ısırmaktan vazgeçmişti. Kasıtlı olarak gaddar davranan bir çocuk değildi; sadece istediklerini elde etmek istiyordu.

Chloe, Amerikan Büyükelçiliğı'nin yakınlarında ve Hyde Park'ın doğusundaki Upper Grosvenor Caddesi'nden Kraliçe Anne dönemi tarzı bir ev satın aldı. Dört katlı ama genişliğı dokuz metre kadar olan dar bina 1930'larda o zamanların en tanınmış dekoratörlerinden biri ve Somerset Maugham'ın karısı Syrie Maugham tarafından restore edilmişti. Zemin katta Chloe ve Francesca'nın Cecil Beaton tarafından yapılmış portresinin yanından oturma odasına doğru kıvrılarak çıkan bir merdiven vardı. Oturma odasının girişini mercan rengi sahte mermer sütunlar süslüyordu. Bu odada son moda Fransız ve İtalyan parçaların bir karışımının yanı sıra, birkaç Neoklasik dönem sandalyesi ve bir Venedik aynaları koleksiyonu vardı. Francesca'nın bir üst kattaki yatak odası Uyuyan Güzel'in kalesi gibi dekore edilmişti. Odada pembe ipek güllerin serpiştirildiğı dantel perdeler ve otuz metreyi bulan şeffaf beyaz tüllerle kaplı, varaklı tacıyla bir yatak vardı. O yüzden Francesca nereye bakarsa baksın kendisini bir prenses olarak görüyordu.

Zaman zaman peri masallarına özgü odasında misafir ağırlar, Chloe'nin arkadaşlarından birinin kızına Dresden porseleninden demlikten Güney usulü bol şekerli buzlu çay ikram ederdi. "Ben Prenses Aurora'yım," demişti bir keresinde Saygıdeğer Clara Millingford'a, fütursuz doğası gibi Black Jack Day'den aldığı kestane

rengi buklelerini savurarak. “Sen ise beni ziyarete gelen iyi kalpli köylü kadınlardan birisin.”

Vikont Allsworth’ün tek kızı Clara’nın, sümüklü Francesca Day kraliyet ailesinin bir üyesi gibi davranırken, köyün iyi kalpli kadınlarından biri olmak gibi bir niyeti yoktu. O yüzden de üçüncü limonlu kurabiyesini yemeyi bırakıp, “Ben Prenses Aurora olmak istiyorum!” diye bağırды.

Bu fikir Francesca’yı o kadar şaşırttı ki cınlayan tiz bir sesle kahkaha attı. “Saçmalama, sevgili Clara. Yüzünde şu kocaman çillerden var. Çiller kötü olduğundan değil elbette ama ülkesindeki en güzel kız olan Prenses Aurora’nın çilleri olamaz. Prenses Aurora ben olacağım, sen istersen kraliçe ol.”

Francesca bu anlaşmanın gayet adilane olduğunu düşünüyordu ama Clara da onunla oyun oynamaya gelen birçok diğer küçük kız gibi bunu reddedince kalbi kırılmıştı. Bu kızların onu reddedişine hiçbir anlam veremiyordu. Güzel oyuncaklarının hepsini onlarla paylaşmamış mıydı? Güzel odasında oynamalarına izin vermemiş miydi?

Chloe çocuğunun son derece şımarık olduğuna dair yapılan imaları duymazdan geliyordu. Francesca onun bebeğı, meleğı, kusursuz minik kıızıydı. Onun için en liberal öğretmenleri tutuyor, en yeni bebekleri ve en son çıkan oyunları alıyor, üstüne titreyip onu şımartıyor ve bir tehlike yaratmadığı sürece dilediğini yapmasına izin veriyordu. Beklenmedik ölümler Chloe’nin hayatında zaten iki kere meydana gelmişti ve bunun biricik kızının başına gelebileceğı düşüncesi kanının donmasına neden oluyordu. Francesca onu çıpasıydı, amaçsız hayatında kurabildiğı tek duygusal bağı. Bazen uykuları kaçıyor, babası gibi fütursuz bir yapıyla lanetlenmiş küçük bir kızın başına gelebilecek dehşet verici şeyleri aklından geçirirken ter basıyordu. Gözlerinin önüne Francesca’nın bir yüzme havuzuna atlayıp bir daha su üstüne çıkamadığı, bir kayak teleferiğinden düştüğü, bale yaparken bacak kaslarının yırtıldığı, bisikletiyle kaza geçirip yüzünü yaraladığı geliyordu. Kızının başına kendisinin öngöremediğı bir felaketin geleceğine dair hissettiğı o müthiş korkuyu üstünden atamıyor, onu

pamuklara sarıp hiçbir şeyin zarar veremeyeceği bir yere kilitlemek istiyordu.

“Hayır!” diye bağırdı, Francesca kaldırımında yanından ayrılıp bir güvercinin peşinden koşarken. “Buraya gel! Öyle elimi bırakıp koşma!”

“Ama koşmak hoşuma gidiyor,” diye itiraz etti Francesca. “Rüzgâr kulaklarımda ılık sesleri çıkarıyor.”

Chloe eğilip kollarını açtı. “Koşmak saçlarını dağıtıyor ve yüzünün kızarmasına neden oluyor. Güzel bir kız olmazsan insanlar seni sevmez,” derken Francesca’yı sıkı sıkı kucaklamıştı. Diğer anneler çocuklarını öcülerle korkuturken Chloe’nin kullandığı en korkunç tehdit buydu.

Francesca bazen isyankâr davranıyor, gizlice perendeler atmayı deniyor ya da dadısı ona bakmıyorken bir ağacın dalından sallanıyordu. Ama yaptıkları her zaman farkına varılıyor ve zevke tapan, hiçbir şey esirgemeyen, en yaramaz davranışları için bile azarlama-yan annesi ona o kadar kızıyordu ki Francesca’nın ödü kopuyordu.

Annesi, “Ölebilirdin!” diye bağırır, Francesca’nın sarı renkli keten elbisesindeki bir çim lekesini ya da yanağındaki bir kir lekesini işaret ederdi. “Bak ne kadar çirkin oldun! Korkunç! Kimse çirkin küçük kızları sevmez!” Sonra o kadar yürek parçalayan bir biçimde ağlamaya başladılar ki Francesca korkuya kapılırdı. Bu tür birkaç huzursuzluk yaratan olaydan sonra dersini almıştı: Hayatta her şey mubahtı... Tek şart bunları yaparken güzel görünmesiydi.

Ana kız hem Chloe’nin annesinden kalan miras, hem de tıpkı Nita gibi Chloe’nin de hayatından geçen erkeklerin bonkörlüğü sayesinde rahat bir hayat sürdürüyorlardı. Chloe’nin ölçüsüz şıklık merakı ve müsrif tavrı, uluslararası sosyal çevrelerde eğlenceli bir arkadaş grubu edinmesini ve son derece keyifli bir konuk olarak kabul görmesini sağlamanın yanı sıra, her zaman en sıkıcı ortamı dahi neşelendirmeyi başaran birisi olarak görülmesine neden olmuştu. Şubat ayının son iki haftasının Rio de Janeiro’nun krater biçimli sahillerinde geçirilmesi gerektiğini söyleyen oydu. Deauville’de polo oynamaktan canı

sıkılanları dazlak rahipler, işlenmemiş zümrütler ya da kusursuz bir biçimde soğutulmuş bir şişe Cheval Blanc '19 peşinde koşmaya sevk eden o zarif hazine avlarını düzenleyen de oydu. Bir Noel'de, Saint-Moritz'den kalkıp inanılmaz derecede sefih ama eğlenceli rock yıldızlarıyla keyif yaptıkları ve dibi görünmeyen bir afyon batağında kendilerini kaybettikleri Algarve'deki bir Fas villasına gitmeleri için direten de yine oydu.

Chloe gittiği yerlere, Francesca'yı da dadısıyla ya da onun gevşek eğitiminden o sırada sorumlu kişiyle birlikte sık sık götürüyordu. Bu bakıcılar genellikle gündüzleri küçük kızı yetişkinlerden uzak tutarlardı ama bazen geceleri Chloe'nin çocuğunu bir sihirbazlık numarasıymış gibi jet sosyeteden bezgin arkadaşlarına sunduğu oluyordu.

"İşte, kızım geldi, millet!" dedi Chloe bir keresinde Francesca'yı Aristotle Onassis'in o gece için Trinidad kıyısında demir atmış yatı *Christina*'da güverteye çıkarırken. Yatın kış tarafındaki geniş dinlenme alanının üstü yeşil bir tenteye kaplıydı ve konuklar tik ağacından yapılmış güverteye kakılmış Minos Uygarlığı Boğası'nın mozaik reproduksiyonunun kenarında rahat sandalyelerde dinleniyorlardı. Mozaik zemin daha bir saat önce dans pisti olarak kullanılmıştı ve daha sonra uyumadan önce yüzmek isteyenler için üç metre kadar aşağı indirilip suyla doldurulacaktı.

"Gel buraya, güzel prensesim," dedi Onassis kollarını iki yana açıp. "Gel de Ari Amca'na bir öpücük ver."

Francesca uyuklu gözlerini ovuşturup öne bir adım attı. Nadide bir oyuncak bebeğe benziyordu. Kusursuz ufak ağzı açıldı, yeşil gözlerini kırıştırdı. Uzun beyaz geceliğinin boğazındaki Belçika dantelleri gece esintisinde kıpırdadı ve geceliğinin altından bir tavşanın kulağının iç kısmı gibi açık pembeye boyanmış ayak tırnakları gözüktü. Sadece dokuz yaşında olduğu ve sabahın ikisinde uyandırıldığı halde, duyuları yavaş yavaş keskinleşti. Bütün gün hizmetlilerin bakımında kaldıktan sonra yetişkinlerin dikkatini çekmeyi dört gözle bekliyordu. Belki o gece uslu durursa, ertesi gün güvertede onlarla birlikte oturmasına izin verirlerdi.

Gaga burunlu, gözlerinin yan tarafını da örten tuhaf güneş gözlüğünü geceleri bile çıkarmayan Onassis onu korkutuyordu ama ita-atkâr bir tavırla ona yaklaştı. Onassis bir gece önce ona denizyıldızı biçiminde güzel bir kolye hediye ettiğinden Francesca gelebilecek diğer hediyeleri tehlikeye atmak istemiyordu.

Onassis onu kucağına alırken, o sıradaki İtalyan sevgilisi Formula 1 sürücüsü Giancarlo Morandi'nin yanma oturan Chloe'ye baktı. Francesca sevgilinin ne demek olduğunu biliyordu çünkü Chloe ona bu konuyu açıklamıştı. Âşıklar kadınlara bakan ve onları güzel hissettiren muhteşem erkeklerdi. Francesca da büyüüp bir âşığı olması için sabırsızlanıyordu. Ama Giancarlo'yu istemiyordu. O adam bazen diğer kadınlarla görüşüp annesini ağlatıyordu. Francesca ona kitaplar okuyacak, onu sirke götürecek ve Serpentine'de küçük kızlarla birlikte yürüdüğünü gördüğü adamlardan bazıları gibi pipo içen birisini istiyordu.

"Dikkat!" Chloe ayağa kalkıp Francesca'nın son Torremolinos'a gittiklerinde izlediği Flâmenko dansçıları gibi kollarını havaya kaldırdı.

"Güzel kızım şimdi hepinize cahil köylüler olduğunuzu gösterecek." Alaycı sesler yükseldi ve Onassis'in hafifçe güldüğünü duydu.

Chloe tekrar Giancarlo'ya sokuldu ve başıyla Francesca'yı işaret ederken, dar beyaz Courreges pantolonunun bir bacağına onun baldırına sürttü. "Onlara bakma sen, tatlım," dedi küstah bir tavırla. "Hepsi en kötü ayak takımından. Neden onlarla birlikte olduğumu bile bilmiyorum." Modacı kıkırdadı. Chloe maundan yapılmış alçak bir masayı işaret ederken, yeni Sassoon saç kesiminin kama biçimli ön kısmı yanağına düşüp sert ve dümdüz bir şekil oluşturdu. "Onları biraz eğit Francesca, olur mu? Ari Amcan dışında kimse farkı anlayamaz."

Francesca Onassis'in kucağından inip masaya gitti. Herkesin bakışlarının üstünde olduğunu hissediyordu. Anı kasıtlı olarak uzatarak ağır adımlar attı, omuzlarını geriye atarak tahtına doğru ilerleyen minik bir prenses edasıyla yürüdü. Masaya varıp da kenarları altın

işlemeli altı ufak porselen kâseyi görünce gülümseyip saçlarını geriye attı. Masanın önündeki kilime diz çöküp dikkatle kâselere baktı.

Kâselerin içinde porselenin beyaz rengiyle tezat oluşturarak parıldayan ve kırmızının, grinin ve bejin farklı tonlarında yumuşak tepecikler oluşturan altı çeşit havyar vardı. Francesca içinde parlak kırmızı yumurtalar olan son kâseye dokundu. “Somon havyarı,” deyip kâseyi itti. “Denemeye bile değmez. Gerçek havyar sadece Hazar Denizi’nden çıkan mersin balığından elde edilir.”

Onassis güldü ve film yıldızlarından biri onu alkışladı. Francesca hemen diğer iki kâseyi deeledi. “Bunların ikisi de deniztavşanı yumurtası, o yüzden bunlar da olmaz.”

Dekoratör, Chloe’ye eğildi. “Bu bilgiler daha meme emerken mi öğrenildi yoksa ozmoz sayesinde mi?”

Chloe adama küstah bir tavırla gülümsedi. “Meme emerken tabii ki.”

“Ah, onlar ne güzel memeler, *cara*.” Giancarlo elini Chloe’nin göbeği açık giysisinin üstünde gezdirdi.

“Bu, beluga,” dedi Francesca. Yetişkinlerin dikkatinin başka yöne kayması hoşuna gitmemişti. Özellikle de bakıcısı o sıkıcı çarpım tablolarını yapmayı reddettiği için bütün gün berbat şeyler mırıldanıp durduktan sonra. Parmağını ortadaki kâsenin kenarına götürdü. “Beluga’nın en büyük tanelere sahip olduğunu görebilirsiniz.” Elini bir sonraki kâseye götürdü. “Bu, sevruga. Renkleri aynıdır ama taneleri daha ufaktır. Bu da en sevdiğim osetra. Yumurtaları neredeyse beluga kadar büyüktür ama rengi altın rengine daha yakındır.”

Memnuniyet belirten sesler ve alkışlar duydu ve herkes zeki çocuğu için Chloe’yi tebrik etmeye koyuldu. Francesca ilk başlarda bu iltifatlara gülümsedi ama sonra herkesin ona değil de Chloe’ye baktığını fark edince keyfi kaçtı. Bu numarayı yapan o olduğu halde neden bütün dikkatleri üstüne çeken annesiydi? Belli ki yetişkinler yarın onlarla birlikte güvertede oturmasına izin vermeyeceklerdi. Öfkelenip canı sıkılan küçük kız ayağa fırladı, elini masaya savurup

porselen kâseleri devirerek Aristotle Onassis'in cilalı tik güvertesinin her yerine havyar saçtı.

"Francesca!" dedi Chloe. "Sorun ne, tatlım?"

Onassis kaşlarını çattı ve Francesca'nın kulağına gayet tehditkâr gelen Yunanca bir şeyler homurdandı. Francesca alt dudağını sarkıtıp hatasını nasıl telafi edebileceğini düşündü. Bu öfke kriziyle ilgili ufak sorunun bir sır olması gerekiyordu. Hiçbir koşulda Chloe'nin arkadaşlarının önünde meydana gelmemesi gerekiyordu. "Özür dilerim, anneciğim. Kazayla oldu," dedi.

"Tabii ki kazayla oldu, canım. Bunu herkes biliyor."

Ama Onassis'in yüzündeki memnuniyetsiz ifade geçmedi ve Francesca daha etkili bir şey yapması gerektiğini anladı. Dramatik, acı dolu bir çılgılla güvertede hızla yanına koşup kendisini onun kucağına fırlattı. "Özür dilerim, Ari Amca," diye bağırdı, bir anda yaşlarla dolan gözlerle. En iyi numaralarından biri buydu. "Kazara oldu, gerçekten de!" Gözyaşları gözlerinin alt kapaklarından yanaklarına akarken, gözlerini o siyah, kenarları kapalı güneş gözlüğünden ayırmamak için gayret etti.

"Seni seviyorum, Ari Amca," diye iç çekti ve eski bir Shirley Temple filminden öğrendiği gibi üzgün, yaşlarla kaplı yüzünü göğe çevirdi. "Seni seviyorum. Keşke babam olsaydın."

Onassis hafifçe güldü ve pazarlık masasında onunla karşılaşmamayı umduğunu söyledi.

Francesca kendi süitine yollandıktan sonra, gündüzleri Ludwig Bemelmans tarafından yapılmış Paris duvar resminin hemen önündeki parlak sarı masada derslerini yaptığı çocuk odasından geçti. Bu duvar resmi onu Madeline kitaplarından birine adım atmış gibi hissettirirdi. Ama elbette daha iyi giyimli bir şekilde. Bu oda Onassis'in iki çocuğu için tasarlanmıştı ama ikisi de yatta olmadığı için Francesca'ya kalmıştı. Güzel bir oda olmasına rağmen, günde bir kere içinde kâğıttan bir şemsiye bir de kiraz şekerlemesi olan şampanya kadehinden zencefilli gazoz içmesine izin verilen barda olmayı tercih ederdi.

Barda her oturduğunda, içeceği hemen bitmesin diye ufak yudumlar alır, tezgâhta mıknaatıslarla oynatabildiği ufak gemileri olan ışıklı bir deniz panosuna bakardı. Bar taburelerinin ayak dayama kısımları cilalanmış balina dişlerindendi ve el yapımı minik İtalyan sandaletlerinin ucuyla bunlara ancak değebiliyordu. Taburelerin döşemesiye bacaklarının arkasında ipeksi bir yumuşaklık oluştuyordu. Bir keresinde Ari Amca bir balinanın penisinin derisinin üstünde oturduklarını söylediği için annesinin kahkahalarla güldüğünü hatırlıyordu. Francesca da gülmüş, Ari Amca'ya şapşallık ettiğini söylemiş ve yoksa bir filin cevizleri mi demek istemiştin, diye sormuştu.

Christina'da her biri şık bir şekilde döşenmiş oturma ve yatak odası alanlarının yanı sıra, Chloe'nin, "O kadar gösterişli ki sonradan görmelik sınırında," diye tanımladığı pembe mermerden birer küveti olan tam dokuz süit vardı. Süitlerin hepsi farklı Yunan adalarının ismini almıştı ve adaların her birinin şekli kapılara asılmış madalyonların üstündeki altın yapraklara çizilmişti. Yatı sık sık ziyaret eden Sör Winston Churchill ve karısı Clementine o gece çoktan onlara ayrılan Korfu isimli süitlerine çekilmişlerdi. Francesca o süitin önünden geçip kendi adası Lesbos'un çizimini aradı. Chloe, Lesbos süitine konulduklarında gülmüş, Francesca'ya birkaç düzine erkeğin buna kesinlikle karşı çıkacağını söylemişti. Francesca neden diye sorduğunda da bunu anlayamayacak kadar küçük olduğunu söylemişti.

Francesca, Chloe'nin soruları bu şekilde yanıtlamasından nefret ederdi. Bu yüzden de annesinin bir keresinde en değerli şeyi olduğunu söylediği diyaframının bulunduğu mavi plastik kutuyu gizlemişti ama neden o kadar değerli olduğunu da anlayamamıştı. Bunu annesine geri vermemişti... En azından, Giancarlo Morandi Chloe'nin meşgul olduğu bir anda onu bir kenara çekip kutuya ne yaptığını söylemezse onu deniz atıp köpekbalıklarına gözbebeklerini yedirteceğini söyleyerek tehdit ettiği ana dek. Francesca artık adamdan nefret ediyor ve uzak durmaya çalışıyordu.

Tam Lesbos'un önüne gelmişti ki Rodos odasının kapısının açıldığını duydu. Evan Varian'ın koridora çıktığını görünce ona gülüm-

seyerek güzel, düzgün dişlerini ve yanaklarındaki bir çift gamzeyi görmesini sağladı.

“Merhaba, prenses,” dedi ona, yakın tarihte gösterime girmiş ve son derece başarılı olmuş Bullett isimli casus filminde karşıt istihbarat görevlisi serseri John Bullett’ı ya da Old Vic’te Hamlet’i oynadığında kullandığı o tok ve akıcı ses tonuyla. İrlandalı bir öğretmenin ve Galli bir tuğla ustasının oğlu olmasına rağmen Varian bir İngiliz soylusunun keskin hatlarına ve bir Oxford beyefendisinin rahat ve uzun saç modeline sahipti. Francesca için en önemlisi, bir pipoya sahip oluşuydu: mermer ve ahşap bir tütün kutusu olan harikulade, babaların tüttürdüğü türden kahverengi bir pipo. “Yatmak için biraz geç kalmadın mı?” dedi Varian.

“Her zaman bu kadar geç yatarım,” dedi Francesca, buklelerini hafifçe savurup elinden geldiğince özgüvenli bir tavırla. “Sadece bebekler erkenden yatarlar.”

“Anladım. Sen kesinlikle bir bebek değilsin. Acaba hayranın bir beyefendiyle buluşmak için mi gizlice odandan çıktın?”

“Hayır, aptal. Annem o havyar numarasını yapayım diye uyardı.”

“Ha, tabii, havyar numarası.” Varian piposuna başparmağıyla tütünleri yerleştirdi. “Bu sefer test için gözlerini bağladı mı yoksa sadece bakarak mı söyledin?”

“Sadece bakarak söyledim. Artık gözlerimi bağlamamı istemiyor çünkü geçen sefer midem bulandı.” Varian’ın yoluna devam edeceğini görünce çabuk davrandı. “Sence de annem bu gece çok güzel değil mi?”

“Annen her zaman güzel.” Varian bir çakmağı avuçlarının arasına alıp piposunun ucuna tuttu.

“Cecil Beaton onun Avrupa’daki en güzel kadınlardan biri olduğunu söylüyor. Bedeni kusursuza yakın ve elbette muhteşem bir ev sahibesi.” Francesca onu etkilemek için bir örnek verdi. “Annemin daha kimsenin aklına gelmemişken körili yemekler yaptığını biliyor muydun?”

“Efsanevi bir hareket, prenses ama sen annenin erdemlerin daha fazla söz etmeden önce unutma ki biz ikimiz birbirimizden nefret ediyoruz.”

“Hah, ben istersem senden hoşlanır. Annem her dediğimi yapar.”

“Fark ettim,” dedi Varian keyifsizce. “Ama annenin fikrini değiştiren bile ki hiç sanmıyorum, benimkini değiştiremezsin. O yüzden bir baba aramak için ne yazık ki başka yerde avlanman gerek. Chloe’nin nevrozlu halleriyle sonsuza dek sıkışıp kalma düşüncesinin bile tüylerimi ürperttiğini söylemem gerek.”

O gece, Francesca için hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Hırçın bir tavırla devam etti. “Korkarım Giancarlo’yla evlenecek. Bunu yaparsa, bu senin suçun olacak! O adam boktan birisi ve ondan nefret ediyorum.”

“Tanrım, Francesca, bir çocuğa hiç yakışmayan şeyler söylüyorsun. Chloe seni bir güzel dövmeli.”

Francesca’nın gözlerinde fırtına bulutları belirdi. “Ne korkunç sözler! Bence sen de boktan birisin!”

Varian onun yanına çömelirken pantolonu kırıışmasını diye paçalarını yukarı çekti. “Francesca, sevgili meleğim, baban olmadığım için kendini şanslı say çünkü olsaydım seni karanlık bir dolaba kilitler, mumyalaşana dek orada bırakırdım.”

Bu sefer Francesca’nın gözlerinde gerçek gözyaşları belirdi. “Senden nefret ediyorum,” diye bağırıp baldırına sert bir tekme attı. Varian acıyla bağırarak ayağa kalktı.

Tam o anda Korfu süitinin kapısı açıldı. “Yaşlı bir adamın huzur içinde uyumak istemesi çok mu fazla?” diye homurdandı Sör Winston Churchill koridora doğru. “Bay Varian, işinizi başka yerde göremez misiniz? Siz de küçük hamm, hemen yatağa gidin yoksa yarınki kâğıt oyunumuz iptal olacak, tamam mı?”

Francesca tek kelime bile itiraz etmeden Lesbos’a girdi. Babası olmayacaksa, en azından bir büyükbabası olabilirdi.

Aradan seneler geçtikçe, Chloe'nin romantik ilişkileri o kadar karmaşık bir hale geldi ki Francesca bile annesinin tek bir erkekle evlenecek kadar uzun sürte birlikte olmayacağını kabullendi. Babasızlığını bir avantaj olarak düşünmeye çalıştı. Hayatında yeteri kadar yetişkinle uğramıştı ve artık çok sayıda gencin ilgisini çekmeye başladığından, birinin ona ne yapıp ne yapmayacağını söylemesine kesinlikle ihtiyacı yoktu. Onun olduğu her yerde gençlerin ayakları birbirine dolanıyor, onunla konuşmaya çalıştıklarında sesleri çatlıyordu. Francesca da sırf yüzlerinin kızardığını görmek için hafifçe, muzip bir ifadeyle gülümsüyor; Chloe'nin kullandığına şahit olduğu flört numaralarını uyguluyordu: şuh bir kahkaha, başını zarifçe yana eğme, göz ucuyla süzme. Bunların hepsi işe yarıyordu.

Kova Çağı prensesini bulmuştu. Francesca'nın küçük kız giysileri yerini fırfırlı desenli şallara ve ipekli sicimlere dizilmiş rengârenk aşk boncuklarına bırakmıştı. Saçlarını kabartmış, kulaklarını deldirmiş ve bütün suratını kaplıyormuş gibi gözüken gözlerini daha büyük göstermek için ustaca makyaj yapmaya başlamıştı. Başının tepesi annesinin kaşlarını ancak geçmişken, boyunun artık uzamadığını hayal kırıklığıyla fark etti. Ama içinde hâlâ tombul bir çocuk barındıran Chloe'nin aksine Francesca'nın güzelliğinden şüphe duyacak bir nedeni asla yoktu. Güzeldi, o kadar. Tıpkı hava, ışık ve su gibi. Tanrı aşkına, tıpkı Mary Quant gibi! On yedi yaşına geldiğinde, Black Jack Day'in kızı bir efsaneye dönüşmüştü.

Evan Varian, Annabel's'teki diskoda Francesca'nın hayatına yeniden girdi. Francesca ve randevulaştığı kişi tam baklava yemek için White Tower'a gitmek üzereyken, diskoyu Annabel's'in yemek salonundan ayıran cam bölmenin önünden geçtiler. Londra'nın en popüler kulübünün şüphe götürmez bir biçimde modaya uyan atmosferinde, Francesca'nın omuzları vatkalı kan kırmızısı kadife pantolon ceket takımı hak ettiği dikkati çekiyordu. Özellikle de dar belli, derin V yakalı ceketin içine bir bluz giymediği ve on yedi yaşının göğüsleri ceketinin yakalarının birleştiği yerin üstünde baştan çıkarıcı bir biçimde görüldüğü için... Bu etki, onu dünyanın en erotik okul

çocuğu gibi gösteren kısa Twiggy tarzı saç modeli yüzünden daha da çekiciydi.

“Bak sen, ufak prensesim buradaymış.” Ulusal Tiyatro’nun en uç köşelerinden dahi duyulması için geliştirilmiş bu ses tonu kusursuz bir biçimde çınladı. “Büyümüş de dünyayı ele geçirecekmiş.”

Onu Bullett casus filmlerinde izlemek haricinde senelerdir görmemişti. Ona bakmak için arkasını dönerken, Evan Varian’ın beyaz perdedeki görünümüne dönüyormuş gibi hissetti. Varian’ın üstünde özel dikim Savile Row takımı, aynı açık mavi renkli gömlek ve el yapımı İtalyan ayakkabılar vardı. *Christina*’daki son karşılaşmalarından beri şakakları ağarmıştı; artık ustalıkla kesilmiş, tutucu bir saç modeli kullanıyordu.

Francesca’nın Eton’da okuyan bir baronet olan o geceki randevusu birden ona meme emen bir süt danası gibi gelmişti. “Merhaba, Evan,” derken ona hem haylaz hem de büyüleyici bir gülümse fırlatmayı başardı.

Evan, Francesca’nın kan kırmızı kadife pantolon ceket takımını incelerken kolundaki sarışın mankenin açıkça sergilediği sabırsızlığı görmezden geldi. “Küçük Francesca. Seni son gördüğümde üstünde bu kadar giysi yoktu. Hatırladığım kadarıyla bir gecelik giyiyordun.”

Diğer kızların yanakları kızarabilirdi ama diğer kızlar Francesca’nın o dipsiz özgüvenine sahip değildi. “Sahi mi? Unutmuşum. Hatırlaman komik.” Sonra bu son derece sofistike ve yetişkin Evan Varian’ın ilgisini çekmeye son derece kararlı olduğundan başını randevusuna salladı ve onu oradan götürmesine izin verdi.

Varian ertesi gün arayıp akşam yemeğine davet etti. “Kesinlikle olmaz,” diye cıyıkladı Chloe, bacaklarına ağda yaptırdığı pazartesi hariç günde iki kere meditasyon yaptığı oturma odasının halısının üstünden. “Evan senden yirmi yaş büyük ve adı çıkmış bir çapkın. Tanrım, şimdiden dört karısı oldu! Onunla görüşmene kesinlikle izin veremem.”

Francesca iç çekip gerindi. “Özür dilerim anneciğim ama artık olan oldu. Ondan çok hoşlanıyorum.”

“Tatlım, biraz makul davran. Adam baban olacak yaşta.”

“Hiç senin sevgilin oldu mu?”

“Tabii ki olmadı. İkimizin eskiden beri anlaşımadığını biliyorsun.”

“O halde, neden itiraz ettiğini anlamıyorum.”

Chloe yalvarıp yakardı ama Francesca hiç oralı olmadı. Kendisine bir çocuk gibi davranılmasından usanmıştı. Artık yetişkinlere layık cinsel maceralara hazırdı.

Birkaç ay önce Chloe’nin onu doktora götürmesi ve doğum kontrol hapsi almasına izin vermesi için direktmişti. Chloe ilk başlarda buna itiraz etmişti ama Francesca’yı elini onun eteğinin altına sokmuş genç bir adamla tutkulu bir kucaklaşmanın ortasında yakalayınca hemen fikir değiştirmişti. O günden beri, haplar her sabah abartılı törenlerle yutması için Francesca’nın kahvaltı tepsisinde belirliyordu.

Francesca hapların aslında boş olduğunu söylememiş, bekâretini kaybetmemiş olmasının onu üzdüğünü de kimseye belli etmemişti. Arkadaşlarının hepsi cinsel deneyimlerinden öylesine büyük bir coşkuyla söz ediyordu ki onun kendi deneyimleriyle ilgili olarak yalan söylediğini öğreneceklerinden ödü kopuyordu. Onun bir bebekten farksız olduğunu anlarılarsa, Londra’nın revaçta gençlerinden biri olamayacağından emindi.

Büyük bir inatla taze cinselliğini sosyal pozisyona indirgemişti. Sosyal pozisyonlar anladığı bir şey olduğu için durumu kolaylaştırırken, sıradışı çocukluğu ve bir insanla derin bir bağ kurmaya dair içini kemiren o istek onu sadece daha da şaşkına döndürüyordu.

Ama bekâretini kaybetmekle ilgili kararlılığına rağmen bir engele çarpmıştı. Hayatının o kadar büyük bir kısmı yetişkinlerle geçmişti ki akranlarıyla, hele onu iyi eğitilmiş kucak köpekleri gibi izleyen oğlanlara kendini rahat hissetmiyordu. Seks yapmanın partnerine karşı büyük bir güven duymayı gerektireceğini biliyordu ve bu güveni toy oğlanlara vermeyi hayal edemiyordu. Annabel’s’te Evan Varian’ı gördüğü anda ikileminin çözümünü bulmuştu. Kadınlığa açılan o son, hassas kapılardan geçerken kendisine eşlik etmesi için ondan daha deneyimli bir

erkek olabilir miydi? Evan'ın ilk aşığı olmasına dair seçimiyle seneler önce babası olmasını istemesi arasında hiçbir bağ göremiyordu.

Böylece, Chloe'nin itirazlarına aldırış etmeyerek Evan'ın bir sonraki hafta sonu Mirabelle'de akşam yemeği davetini kabul etti.

Restoranın taze çiçeklerinin büyüdüğü ufak seralardan birinin yanındaki bir masaya oturarak içi dana eti ve mantarlı patatesle doldurulmuş kuzu kaburga yediler. Evan onun parmaklarına dokundu, ne vakit konuşsa dikkatle başını yana eğip söylediklerini dinledi ve oradaki en güzel kadın olduğunu söyledi. Francesca içinden bunu zaten bildiğini düşündü ama iltifat onu yine de memnun etmişti. Özellikle de Bianca Jagger karşıda duvar halısıyla kaplı köşelerden birinde bir ıstakoz suflesi yediği için. Yemekten sonra leziz bir limonlu mus kaplı çilekler yemek için Leith's'e gittiler. Oradan da Varian'ın ona oturma odasındaki kuyruklu piyanoda Chopin mazurkası çaldığı ve hatırdaki kalır bir biçimde öptüğü Kensington'daki evine geçtiler. Ama Varian onu yatak odasına çıkarmak istediğinde, Francesca geri adım attı.

“Belki başka bir zaman,” dedi fütursuzca. “Pek havamda değilim.” Varian'a bir süre sarılmasının ya da saçlarını okşayıp ona sokulmasının ne kadar hoşuna gideceğini söylemek aklına gelmedi. Varian onun bu tepkisinden hoşlanmadı ama Francesca gelecekte keyif vaat eden seksi bir gülümsemeyle onun gönlünü aldı.

İki hafta sonra kendisini kıvrıla kıvrıla yukarıya uzanan Neoklasik merdivenleri çıkmaya ve Constable'a ait manzara resminin ve Récamier³ tarzı divanın yanından, kemerli girişin de altından geçmeye zorladı ve Varian'ın gösterişli, XIV. Louis tarzı döşenmiş süitine girdi.

“Leziz görünüyorsun,” dedi Varian, soyunma odasından cebinin üzerine J.N. harflerinin şık bir şekilde işlendiği mor ve lacivert ipekli bir robdöşambıyla çıkarak. Bunun son filminden kalan bir kostüm olduğu belliydi. Francesca'ya yaklaştı ve göğüslerini banyoda giysilerini

3 İsmi Jacques-Louis David'in bir tablosunda Madam Récamier'in üzerinde oturduğu görülen divandan alan mobilya türü. (ç.n.)

çıkardıktan sonra vücuduna sardığı havlunun üstünden okşamak için elini uzattı. “Bir güvercinin göğsü gibi güzel... Kuş tüyü kadar yumuşak, anne sütü kadar tatlı,” dedi.

“Shakespeare’den mi?” diye sordu Francesca gergin bir halde. Keşke Varian o kadar ağır bir tıraş losyonu sürmemiş olsaydı diye düşündü.

Evan başım salladı. “Rus casusun kalbine sivri topuklu ayakkabıyı saplamadan önce Ölü Adamların Gözyaşları’nda söylediğim replik.” Elini onun boynunun kıvrımında gezdirdi. “Belki artık yatağa girersin.”

Francesca bunu yapmak istemiyordu... Evan Varian’dan hoşlandığından bile emin değildi ama ona rezil olmadan oradan kaçamayacağı kadar ileri gitmişti. Böylece onun dediğini yaptı. Yatağa uzanırken, şilte gıcırdadı. Neden şiltesi o kadar ses çıkarıyordu? Neden oda o kadar soğuktu? Evan bir uyarıda bulunmadan üstüne uzandı. Francesca panik içinde onu itmeye çalıştı ama Varian havluyu çekiştirirken kulağına bir şeyler mırıldanıyordu. “Aah... Dur! Evan...”

“Lütfen, sevgilim,” dedi Evan. “Dediklerimi yap...”

“Kalk üstümden!” Kalbi panik içinde atıyordu. Havlu üstünden sıyrılırken, Evan’ın omuzlarını itmeye başladı.

Evan yine bir şey mırıldandı ama Francesca o panik içinde bunun sadece son kısmını duydu. “... beni heyecanlandırıyor,” diye fısıldadı Evan robdöşambırım açıp.

“Seni hayvan! Kalk! Kalk üstümden.” Francesca bağırırken, yumruklarını onun sırtına indirmeye başladı.

Evan onun bacaklarını dizleriyle araladı. “... sadece bir kere, sonra duracağım. Sadece ismimi söyle.”

“Evan!”

“Hayır!” Francesca bacaklarının arasında korkunç bir sertlik hissetti. “Bana... Bullett de.”

“Bullett mı?”

İsim dudaklarından çıkar çıkmaz, Evan içine girdi. Francesca müthiş bir acı hissederek bağırды ama ikinci kere bağırmaya fırsat bulamadan Evan titremeye başladı.

“Seni domuz,” diye hıçkırıklar içinde ağladı, sırtını yumrukladı ve yatağa mihlanmış bacaklarıyla ona tekme atmaya çalıştı. “Seni rezil pislik.” İçinde var olduğunu dahi bilmediği bir güçle en sonunda onu üstünden attı ve yataktan fırlayıp örtüyü çıplak ve ihlal edilmiş bedenine tuttu. “Cezanı çekeceksin, seni lanet olasıca sapık.”

“Sapık mı?” Evan robdöşambrının önünü kapatıp kalktı. Göğsü hâlâ inip kalkıyordu. “Bana sapık demek için acele ediyorsun, Francesca,” dedi soğukkanlı bir tavırla. “Sen bu kadar beceriksiz bir âşık olmasaydın, belki bunlar olmazdı”

“Beceriksiz mi?” Bu suçlama onu öylesine şaşırttı ki bacaklarının arasındaki sızıyı ve aşağı akan o iğrenç yapış yapış şeyi neredeyse unutmuştu. “Beceriksiz mi? Bana saldırdın!”

Evan kuşağını bağlayıp düşmanca bir ifadeyle gözlerini ona dikti. “Herkes güzel Francesca Day’in soğuk bir kadın olduğunu söylediğinde, kim bilir bunu ne kadar komik bulacaklar.”

“Soğuk falan değilim!”

“Tabii ki öylesin. Yüzlerce kadınla seviştim ve şikâyet eden ilk kişi sen oldun.” Varaklı bir şifonyere gidip piposunu aldı. “Tanrım, Francesca, bu kadar kötü bir âşık olacağını bilseydim, hiç uğraşmazdım bile.”

Francesca banyoya kaçtı, giysilerini aceleyle giydi ve evden fırlayıp gitti. İğfal edildiği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. Korkunç bir yanlış anlaşılma olmuştu ve kendisini sadece bunu unutmaya zorlayacaktı. Ne de olsa o Francesca Serritella Day’di. Başına asla korkunç bir şey gelemezdi.

Yeni Dünya

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dallas Fremont Beaudine bir keresinde *Sports Illustrated* dergisine profesyonel golfçülerle diğer büyük atletler arasındaki tek farkın golfçülerin yere tükürmemesi olduğunu söylemişti. Teksaslı olanlar hariçti elbette çünkü onlar hemen hemen istedikleri her şeyi yaparlardı.

Teksas tarzı golf onun en sevdiği konulardan biriydi. Bu konu ne zaman açılrsa, ellerinden birini sarı saçlarının arasında gezdirir, ağzına bir Double Bubble sakızı atıp, “Şunu anlamanız gerek, gerçek Teksas golfundan söz ediyorum. Şu gösterişli PGB şeyinden değil. Gerçekten sert ve pis, o salak topu bir siklonun içinden fırlattığınız ve eyaletler arası yolun hemen yanına inşa edilmiş eski püskü bir golf sahasındaki deliğe on beş santim yaklaştırdığınız türden. Ve bunu çocukken hurdalıktan bulduğunuz ve sırf bakması güzel olduğu için atmadığınız yıpranmış beş numaralı bir golf sopasıyla yapmazsanız sayılmaz,” derdi.

1974 sonbaharına kadar, Dallie Beaudine profesyonel golfun sıkıcı dünyasına taptaze bir soluk katan atlet olarak spor yazarları nezdinde isim yapmıştı. Yaptığı alıntılar renkliydi ve Teksas’a has inanılmaz yakışıklılığı dergi kapaklarını süslemeye başlamıştı. Ne yazık ki Dallie resmi görevlilere küfretmek ya da olmadık kimselerle yasa dışı bahis oynamak gibi bir alışkanlık edindiğinden, basın dün-

yasında işler ağırlaştığında her zaman ortalıkta olmazdı. Yine de bir muhabirin onu bulabilmek için yapması gereken tek şey yerel halka oradaki en pis country-western barının nerede olduğunu sormaktı. Onda dokuz, caddie'liğini⁴ yapan Clarence 'Skeet' Cooper ve o gece kocalarından kaçmayı başaran üç, dört eski balo kraliçesiyle birlikte orada olurdu.

"Sonny ve Cher'in evliliği kesinlikle sorunlu," dedi Skeet Cooper, açık torpido gözünden yayılan ışığın altında *People* dergisini okurken. Sonra tek eli siyah renkli Buick Riviera'sının direksiyonun üstünde, diğer eli bir karton kahve fincanını kavramış halde araba kullanan Dallie'ye bakıp, "Evet efendim," diye devam etti. "Bana sorarsan, küçük Chastity Bono'nun yakında bir üvey babası olacak."

"Bunu nerden biliyorsun?" Dallie konuyla pek ilgilenmemiştir ama karşı şeritte zaman zaman gördüğü far ışıkları ve I-95 otoyolunun kesik beyaz çizgilerinin insanı hipnotize eden ritmi uykusunu getirmeye başlamıştı. Üstelik daha Florida eyalet sınırına yaklaşmamışlardı. Buick'in panelindeki ışıklı göstergeye baktığında, saatin neredeyse dört buçuk olduğunu gördü. Orange Blossom Açık Turnuvası'nda oyuna başlamak için üç saati vardı. Bu süre bir duş alması ve ayakta kalmak için birkaç hap içmesine ancak yetecekti. Ay'ı düşündü; Jacksonville'e önceden vardığını, Bay Marriott'ın sunduğu en güzel süitte uyuduğunu tahmin etti.

Skeet dergiyi arabanın arkasına fırlatıp *National Enquirer*'i aldı. "Cher röportajlarında Sonny'ye ne kadar saygı duyduğundan söz etmeye başladı. Yakında ayrılacaklarını bundan anladım. Sen de benim kadar biliyorsun kadın ne zaman 'saygıdan söz etmeye başlasa, erkeğin derhal iyi bir avukat bulması gerekir."

Dallie güldü, sonra da esnedi.

4 Oyun süresi boyunca oyuncunun 'club'larını taşıyan ve bunlarla ilgilenen, oyuncuya oyun sırasında kurallar çerçevesinde yardımcı olan kişi. (ç.n.)

“Lanet olsun, Dallie,” diye itiraz etti Skeet. Hız göstergesinin 120 kilometreden yavaş yavaş 130’a çıkışını izledi. “Neden arkaya geçip biraz uyumuyorsun? Bir süre ben kullanayım.”

“Şimdi uyursam bir sonraki pazara kadar uyanamam ve özellikle bugünden sonra bu lanet şeye katılmam gerekiyor.”

Dallie’nin 79 gibi berbat bir skor yaptığı Güney Açık Turnuvası’nın son raundundan yeni geliyorlardı; bu skor kendi ortalamasının yedi vuruş üstündeydi ve bunu bir daha tekrarlamaya niyetli değildi. “O salak dergilerin arasında *Golf Digest* de yoktur, değil mi?”

“O dergiyi asla okumadığımı biliyorsun.” Skeet *Enquirer*’ın ikinci sayfasını açtı. “Jackie Kennedy ya da Burt Reynolds’la ilgili bir şeyler dinlemek ister misin?”

Dallie oflayıp radyo düğmesiyle oynadı. Rock-n-roll sevdiği halde, Skeet’in hatırına hâlâ yayın yapan bir country-western istasyonu buldu. Ama bir tek kendisini Hollywood’a satmış Kris Kristofferson’ın şarkısı çıkınca haberleri açmaya karar verdi.

“...Nevada’daki Hava Kuvvetleri Merkezi’ndeki bir protestoya katılmakla suçlanan, altmışlı yılların radikal lideri Gerry Jaffe bugün kendisine yöneltilen tüm suçlamalardan beraat etti. Federal yetkililere göre, ilk olarak Şikago’daki 1968 tarihli Demokratik Kongre’deki isyanlara katılarak ismini duyuran Jaffe kısa bir süre önce dikkatini anti-nükleer faaliyetlere çevirmişti. Altmışlı yılların aktivist amaçlar için uğraşan radikal gruplarından biri olan...”

Dallie yaşlı hippilerle de ilgilenmiyordu; radyo düğmesini tik-sintiyle çevirdi. Sonra, yine esnedi. “Bir zahmet şu koltuğun altına tıktığım kitaptaki sözleri okur musun?”

Skeet koltuğun altına uzanıp Joseph Heller’ın *Madde-22* isimli kitabını çıkarıp kenara koydu. “Sana sürekli Bay Beaudine diye hitap eden şu kahverengi saçlı ufak tefek kızla dışarıdayken, buna bir göz attım. Lanet kitap beş para etmez,” dedi Skeet. *Enquirer*’ı kapadı. “Sırf meraktan soruyorum. Motelde de sana hâlâ Bay Beaudine mi diyardı?”

Dallie ağzına bir Double Bubble sakızı attı. “Elbisesini çıkardıktan sonra genel olarak sessizdi.”

Skeet kıs kıs güldü ama değişen ifadesi görünümünü düzeltmeye yetmedi. Bakış açınıza bağlı olarak, Clarence ‘Skeet’ Cooper Jack Palance’a benzeyen bir yüzle kutsanmış ya da lanetlenmişti. Aynı kötücül ve çirkin-yakışıklı yüz hatlarına, basık burna ve ufak, ince birer çizgi gibi gözüken gözlere sahipti. Saçları koyu renkliydi ama erken yaşta kırışmıştı; Dallie’ye eşlik ederken uzun saçlarını bir lastikle atkuyruğu biçiminde arkadan bağlıyordu. Diğer zamanlarda omuzlarına varan tutamlarını serbest bırakıyor; Palance değil de Austin, Teksas’ın en büyük kanun kaçağı olan Willie Nelson gibi kırmızı bir saç bandıyla yüzünden geride tutuyordu.

Otuz beş yaşındaki Skeet, Dallie’den on yaş büyüktü. Silahlı soyguna karışıp hapis yatmış eski bir suçluydu ve o deneyimden sonra bunu tekrarlamamaya kararlıydı. Tammadığı kişilerin yanında sessiz ve takım elbise giyenlerin yanında her zaman tetikteydi ama sevdiği kişilere karşı büyük bir sadakat beslerdi ve hayatta en sevdiği kişi Dallas Beaudine’di.

Dallie onu Caddo, Teksas’ta 180. Otoyol’un kenarındaki harap bir Texaco benzin istasyonunun tuvaletinde yerde sızmış bir halde bulmuştu. Dallie o zamanlar on beş yaşındaydı; üstünde yırtık bir tişört, ayak bileklerinin çok üstünde kirli bir blucin vardı ve bir doksan boyuyla sırık gibi bir gençti. Ayrıca, gözlerinden biri morarmıştı, parmak eklemleri sıyrıklar içindeydi ve babası Jaycee Beaudine’le arasında geçen son şiddet dolu olaydan sonra normalin iki misli şişmiş bir çenesi vardı.

Skeet leş gibi tuvaletin zemininden ona nasıl baktığını ve odaklanmak için nasıl zorlandığını hatırlıyordu. Yara bere içindeki yüzüne rağmen, tuvaletin kapısında duran çocuk hayatında gördüğü en yakışıklı gençti. Gür açık kumrala yakın sarı saçları, parlak mavi gözleri, bir ressamın elinden çıkmış gibi gözüken kalın kirpikleri ve iki yüz dolarlık bir fahişeye aitmiş gibi duran dolgun dudakları vardı. Skett’in zihni biraz açılırken gencin yanaklarında gözyaşı izleri olduğunu ve

yüzündeki ters ve kavgacı ifadeden bu konuda bir şey söylememesi gerektiğini de anlamıştı.

Sallanarak ayağa kalkan Skeet suratına biraz su çarptı. “Bu tuvalet meşgul, evlat.”

Delikanlı başparmağını blucininin yıpranmış cebine soktu ve şiş çenesini kaldırdı. “Evet, meşgul olduğumu görüyorum. Leş gibi bir bok parçası tarafından meşgul ediliyor.”

Skeet, incecik gözleriyle ve Jack Palance suratıyla, haftada ancak bir kere tıraş olabilecek kadar genç birisi bir yana, bir yetişkin tarafından bile kendisine meydan okunmasına alışık değildi. “Bela mı arıyorsun, evlat?”

“Belamı buldum zaten, biraz daha fazlasının bir zararı olmaz.”

Skeet ağzını çalkalayıp lavaboya tükürdü. “Hayatımda gördüğüm en salak çocuksun,” diye homurdandı.

“Eh, sen de pek zeki birisine benzemiyorsun, köpek boku.”

Skeet kolay kolay öfkelenmezdi ama neredeyse iki hafta süren bir âlemden yeni çıkmıştı ve hiç de keyifli değildi. Doğrulup yumruğunu geriye götürdü ve sallana sallana ileriye doğru iki adım atarak Jaycee Beaudine’in vermiş olduğu zararı biraz daha artırmaya karar verdi. Çocuk darbeye hazırlandı ama Skeet ona vurmadan içmiş olduğu kalitesiz viski onu etkiledi ve pis beton zeminin titreyen dizlerinin altından kaydığını hissetti.

Kendisine geldiğinde, kendisini egzoz susturucusu çalışmayan 56 model bir Studebaker’ın arka koltuğunda buldu. Çocuk direksiyondaydı, 180. Otoyoldan batıya doğru ilerliyordu; tek eli direksiyondaydı, diğer eliniyse pencereden dışarı sarkıtmış, arabanın yan tarafında ‘Surf City’ şarkısının temposunu tutuyordu.

“Beni kaçırıyor musun, evlat?” diye homurdandı ve arka koltukta doğrultu.

“Texaco’da benzin dolduran herif senin yüzünden polisleri çağırmak üzereydi. Doğru dürüst bir aracın olmadığı için, seni de yanıma almak zorunda kaldım.”

Skeet birkaç dakika bunu düşündü. “İsmim Cooper. Skeet Cooper.”

“Dallas Beaudine. Herkes bana Dallie der.”

“Bu arabayı yasal olarak kullanacak yaşta mısın?”

Dallie omuzlarını silkti. “Arabayı babamdan çaldım ve on beş yaşındayım. İnmek ister misin?”

Skeet şartlı tahliye memurunu düşündü. Bu tür bir şeye öfkelenecek bir adamdı. Sonra güneşten kavrulmuş Teksas yolunda altlarındaki mineral madenlerinin sahibiymiş gibi ilerleyen alingan çocuğa baktı.

Kararını veren Skeet geriye yaslanıp gözlerini yumdu. “Sanırım birkaç kilometre daha kalabilirim.”

On sene sonra, hâlâ onun yanındaydı.

Skeet, Dallie'nin o sırada sürmekte olduğu 73 model Buick'in direksiyonundaki haline baktı ve onca senenin ne kadar çabuk geçtiğine hayret etti. O Texaco benzinliğinde karşılaştıklarından beri, bir sürü golf sahasında oynamışlardı. İlk golf sahasını hatırlayıp kendi kendine hafifçe güldü.

O ilk karşılaştıkları gün, benzin deposunu birlikte dolduracak kadar paraları olmadığını anlayınca birkaç saatten fazla yola devam edememişlerdi. Ama Dallie, Jaycee Baedue'in gazabından kaçarken Houston'a sıvışmadan önce bagaja birkaç yıpranmış golf sopası atmayı ihmal etmemişti. Bu yüzden, onları bir sonraki golf kulübüne götürecek tabelaları kolluyordu.

İki yanı ağaçlarla çevrili yola girerken, Skeet ona baktı. “Bu çalıntı Studebaker'la ve dağılmış suratınla tam olarak golf kulübü müşterisi gibi görünmediğimizin farkındasın, değil mi?”

Dallie'nin şiş dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. “Rüzgâr olmasına rağmen beş numaralı bir iron'la⁵ topu iki yüz yirmi metre öteye fırlatıp deliğe sokabiliyorsan, bu tür şeylerin bir önemi yoktur.”

Skeet'e ceplerini boşaltmasını söyledi ve toplam on iki dolar ve altmış dört sentini alıp kulübe üç dönemdir üye olan adamların yanına gitti. Delik başına on dolar karşılığında dostane kısa bir oyun

5 Fairway'deki topoların vuruşu için kullanılan ve farklı açılara, dolayısıyla farklı numaralara sahip olan club'lardır. On bir değişik çeşidi vardır. (ç.n.)

oynamayı önerdi. Kulüp üyelerine cömertçe elektrikli arabalarına atlayıp ve Wilson marka iron ve MacGregor marka wood⁶ sopalarıyla dolu deri çantalarını da yanlarına alabileceklerini söyledi. Beş numaralı iron'u ve ikinci en iyi Titleist topuyla yürümenin onun için bir sakıncası olmadığını da söyledi.

Üyeler pespaye kılıklı, pantolonunun paçaları spor ayakkabılarının birkaç santim yukarısında biten yakışıklı çocuğa bakıp başlarını salladılar.

Dallie sırtıttı, onlara ödle ve beş para etmez zavallılar olduklarını söyledi ve bahisleri delik başına yirmi dolara çıkarıp arka cebindekinden tamı tamına yedi dolar ve otuz altı sent daha fazla miktarı söyledi.

Üyeler onu ilk 'tee'ye⁷ doğru itip, o bilmiş kıcını Oklahoma'nın sınırına kadar tekmeleyeceklerini söylediler.

Dallie ve Skeet o gece biftek yiyip ve Holiday Inn'de kaldılar.

Dallie'nin 1974 Orange Blossom Açık Turnuvası'nda atacağı başlangıç vuruşuna sadece yarım saat kala Jacksonville'e varabildiler. Aynı öğleden sonra, ismini duyurmak isteyen Jacksonvilleli bir spor yazarı Dallie Beaudine'in taşralı konuşması ve cahil siyasi görüşlerine rağmen İngiliz Edebiyatı diploması olduğu gibi akıllara durgunluk verecek bir gerçeği ortaya çıkardığını sandı. İki gece sonra, aynı spor yazarı en sonunda Dallie'yi Gator Bowl'dan pek de uzak olmayan Luella isimli, pembe sıvaları dökülmüş ve plastik pembe flamingoları olan leş gibi bir yerde buldu ve politik bir skandalı ortaya çıkarmış gibi bir tavırla öğrendiği bilgiyle ona meydan okudu.

Dallie, Stroh kadehinden başını kaldırıp ona baktı, omuzlarını silkti ve diploması Texas A&M'den olduğu için bunun pek de önemli olmadığını söyledi.

6 Genellikle baş kısmı tahta ya da plastik tahtalardan yapılmış farklı uzaklıklarda atış yapabilmek için farklı numaralara sahip olan 'club'lardır. Yedi cinsi vardır. (ç.n.)

7 Her çukurun oynanışında ilk başlangıç vuruşunun yapıldığı yer. (ç.n.)

Dallie iki sene önce profesyonel turda oynamaya başladığından beri, spor muhabirlerinin onun peşinde olmasına neden olan şey tam da bu küstah tavrıydı. Dallie onları Sendika'nın durumuyla, kendilerini Hollywood'a satan atletlerle ve kadınların 'müthiş' özgürlük haklarıyla ilgili konularda genellikle yapılmaması gereken bir şekilde ileri geri konuşarak saatlerce eğlendirebiliyordu. Yeni nesil tipik Güneyli gençti: Bir film yıldızı gibi yakışıklıydı, kendisini yermeyi bilen biriydi ve belli ettiğinden çok daha zekiydi. Dallie Beaudine tek bir şey dışında, kusursuz habere en yakın şeydi.

Önemli işleri batırıyordu.

Profesyonel turnuvaların yeni altın çocuğu olarak ilan edildikten sonra, tek bir önemli turnuvayı dahi kazanamamak gibi affedilemeyecek bir günah işlemişti. Apopka, Florida'nın eteklerinde ya da Irving, Teksas'ta iki aşamalı bir turnuvada oynuyorsa, 'par'ın⁸ 18 altında gibi bir skorla kazanıyordu ama Bob Hope'ta ya da Kemper Açık Turnuvası'nda sınırı bile geçemiyordu. Spor yazarları okuyuculara hep aynı soruyu soruyorlardı: Dallas Beaudine ne zaman profesyonel bir golfçü olarak potansiyeline erişecekti?

Dallie o sene Orange Blossom'ı kazanmayı ve epeydir kötü giden şansını döndürmeyi aklına koymuştu. Bir kere, Jacksonville'i seviyordu. Orası kendisini bir eğlence parkına dönüştürmeye çalışmamış tek Florida şehriydi. Orange Blossom'ın düzenlendiği sahayı da seviyordu. Uykusuz olmasına rağmen, pazartesi günkü seçmelere sağlam bir giriş yaptı ve iyice dinlendikten sonra, çarşamba günlü Pro-Am'de muhteşem bir performans sergiledi. Başarı özgüvenini artırmıştı: bunda Columbus, Ohio'dan gelmiş Altın Ay'ının kötü bir grip geçiriyor olması ve turnuvadan çekilmek zorunda kalması da etkili olmuştu.

Jacksonville'li spor muhabiri Charlie Conner kendi Stroh kadehinden bir yudum aldı ve Dallie Beaudine gibi fütursuz bir tavırla geriye yaslanmaya çalıştı. "Sence Jack Nicklaus'ın bu hafta turnuvadan çekilmesi Orange Blossom'ı etkileyecek mi?" diye sordu.

8 Parkur uzunluklarına göre çok iyi bir golfçünün en mükemmel vuruşu olarak tespit edilen en az vuruş sayısı. (ç.n.)

Dallie'ye göre, bu dünyanın en aptalca sorularından biriydi. "Senin için de benim için olduğu kadar güzel miydi?" gibisinden bir soruydu ama yine de vereceği yanıtı düşünüyormuş gibi yaptı. "Şimdi, Charlie, Jack Nicklaus'ın golf tarihinin en muhteşem oyuncusu olma yolunda ilerlediğini düşünecek olursak, onun yokluğunu fark edeceğimizden emin olduğumu söyleyebilirim."

Spor yazarı şüpheyle ona baktı. "En muhteşem oyuncu mu? Ben Hogan ve Arnold Palmer gibi birkaç kişiyi unutmuyor musun?" Bir sonraki ismi, yani golf tarihinin en kutsal ismini söylemeden önce saygıyla duraksadı. "Bobby Jones'u unutmuyor musun?"

"Kimse Jack Nicklaus gibi bir performans sergileyemez," dedi Dallie kararlılıkla. "Bobby Jones bile."

Skeet o sırada barın sahibi Luella'yla konuşuyordu ama Nicklaus'ın ismini duyunca kaşlarını çattı ve spor yazarına Cowboylar'ın Super Bowl'a kadar yükselme şansının olup olmadığını sordu. Skeet, Dallie'nin Nicklaus'tan söz etmesinden hoşlanmadığı için, onunla ilgili her konuyu değiştirmek gibi bir alışkanlık edinmişti. Nicklaus'tan söz etmenin Dallie'nin performansının mahvolmasına neden olduğunu söylemişti. Dallie bunun doğru olduğunu itiraf etmemişti ama Skeet haklıydı.

Skeet ve spor yazarı, Cowboylar'dan söz ederken, Dallie olumlu düşüncelere kapılarak her sonbahar hiç sektirmeden üstüne çöken depresyondan kurtulmaya çalıştı. 1974 sezonu neredeyse sona ermek üzereydi ve o kadar da kötü geçmemişti. Ödül olarak birkaç bin dolar kazanmıştı ve o çılgın bahis oyunlarında bunun iki mislini cebe indirmişti. Sol elle oyun oynamış, 200 metre tabelasının ortasındaki sifıra 'driving range'den⁹ vuracağına dair bahse girmiş, kurumuş bir dere ve kırk adımlık beton kanalizasyon borusu olan bir alanda emprovize bir oyun oynamıştı. Trevino'nun numarasındaki gibi topu havaya atıp dokuz yüz gramlık bir Dr. Pepper şişesiyle vurarak deliğe sokmayı bile öğrenmişti ama cam şişeler artık Super

9 Genelde 300 metre uzunluğundaki eğitim alanları. (ç.n.)

Mex'in dibi görünmeyen bahis oyunlarında bu numarayı icat ettiği zamanki kadar kalın değildi. Böylece, Dallie sağ eline birkaç dikiş atılmasından sonra bunu artık yapmamaya başlamıştı. Yaralanmasına rağmen, benzin için yeteri kadar para kazanmış ve Skeet'le kendisini rahat yaşatmıştı. Tam olarak bir servet sayılmazdı ama yaşlı Jaycee Beaudine'in Houston'daki Buffalo Bayou'daki limanlarda kazandığından çok daha fazlaydı.

Jaycee bir sene önce ölmüştü; hayatı alkol ve aksi mizacı yüzünden sona ermişti. Dallie babasının ölümünü ancak birkaç ay sonra, Jaycee'nin eski içki arkadaşlarına bir Macogdoches salonunda rastladığında duymuştu. Keşke bunu zamanında duymuş olsaydı da Jaycee'nin tabutunun yanında durup babasının cesedine baksa ve yaşlı adamın kapalı gözlerinin tam arasına tükürebilseydi diye düşünmüştü. Daha fazla dayanamayıp on beş yaşında evden kaçana dek, Jaycee'nin yumruklarından kazandığı tüm çürükler, çocukluğunda yaşadığı tacizler, babasının ona beş para etmezsin... güzel çocuk... değersiz... dediği her sefer için kocaman, tek bir tükürük...

Eski birkaç fotoğrafta görebildiği kadarıyla, Dallie yakışıklılığını annesinden almıştı. Annesi de kaçmak zorunda kalmıştı. Dallie dünyaya geldikten kısa bir süre sonra Jaycee'yi terk etmişti ve nerede olduğunu da haber verme zahmetine katlanmamıştı. Jaycee bir kere sinde onun Alaska'ya gittiğini duyduğunu söylemişti ama onu bulmaya asla çalışmamıştı. "Ne gereği var," demişti Dallie'ye. "Hiçbir kadın, hele ki etrafta bu kadar çok kadın varken, bunca zahmete değmez."

Kestane rengi gür saçlarıyla ve düşük kapaklı gözleriyle, Jaycee ne yapacağını bilemediği kadar çok kadının ilgisini çekmişti. Seneler ilerledikçe, en azından bir düzine kadar kadın farklı süreler onlarla birlikte yaşamış, hatta birkaçı beraberinde çocuklarını da getirmişti. Kadınlardan bazıları Dallie'ye iyi bakmış, diğerleri kötü davranmıştı. Büyüdükçe kötü davrananların diğerlerinden daha uzun süre kaldıklarını fark etmişti. Muhtemelen, bunun sebebi Jaycee'ye birkaç aydan daha uzun süre dayanmanın aksi bir yapıya sahip olmayı gerektirmesiydi.

“Adam kötü yürekli doğmuş,” demişti iyi kadınlardan biri Dallye’ye, valizlerini toparlarken. “Bazı insanlar böyledir. Jaycee’nin öyle olduğunu hemen fark etmiyorsun çünkü zeki bir adam. O kadar da güzel konuşur ki seni dünyanın en güzel kadını gibi hissettirir. Ama içinde onu iliklerine kadar kötü yapan çarpık bir şey var. Senin hakkında söylediklerine kulak asma, Dallye. Sen iyi bir çocuksun. Baban sadece büyüyeceksin ve hayatında iyi bir şeyler yapacaksın diye korkuyor çünkü kendisi bunu başaramadı.”

Dallye elinden geldiğince babasının yumruklarından uzak durmaya çalışmıştı. Okul en büyük sığınağı haline gelmişti ve suratında çok belirgin çürükler olmadığı sürece, arkadaşlarının aksine okulu hiç asmamıştı. Çürükler olduğunda, yolun sonundaki kulüpte çalışan caddie’lerle takılıyordu. Ona golf oynamayı öğretmişlerdi ve on iki yaşma geldiğinde okuldan da daha güvenli bir sığınak bulmuştu.

Dallye eski anılarından sıyrıldı ve Skeet’e odasına çekileceğini söyledi. Motele geri döndüler ama Dallye yorgun olduğu halde uykuya kolay kolay dalamayacak kadar geçmişi düşünüyordu.

Eleme turu tamamlandığı ve Pro-Am sona erdiği için, esas turnuva bir sonraki gün başlayacaktı. Tüm profesyonel golf turnuvaları gibi, Orange Blossom’da da perşembe ve cuma günü ilk iki raunt düzenlenecekti. Cuma günkü elemeyi geçen oyuncular bu son iki raunda kalmışlardı.

Dallye sadece cuma günkü elemeyi geçmekle kalmamıştı; Pazar sabahki son raundun başlangıç vuruşu için televizyon kulesinin oradan yürüyerek geçerken, dört vuruşla turnuvanın lideriydi.

“Bugün biraz sıkı dur, Dallye,” dedi Skeet. Avucunun ayasıyla Dallye’nin golf çantasına vurup Dallye’nin isminin belirgin bir biçimde en tepede görüldüğü liderlik panosuna endişeyle baktı. “Sakin unutma, bugün başkalarının değil kendi oyununu oynayacaksın. O televizyon kameralarını aklmdan çıkarıp her seferinde tek bir vuruş yapmaya odaklan.”

Dallye Skeet’in sözlerine başını sallayarak bile yanıt vermedi. Bunun yerine, taraftar tribünün arkasındaki halatların orada duran büyüleyici esmere gülümsedi. Kız da ona gülümseyince yanına gidip

birkaç espri yaptı, dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş, o turnu-
vayı kazanmak hayatının en önemli olayı değilmiş ve o sene Cadılar
Bayramı olmayacakmış gibi davrandı.

Dallie o sezondaki turda asıl parayı kazanan Johnny Miller'la
birlikte son dördtlü arasındaydı. Dallie'nin sahaya çıkma vakti gel-
diğinde, Skeet ona üç numaralı bir 'wood' verip son tavsiyelerini
söyledi. "Unutma, bugünkü turda en iyi genç golfçü sensin, Dallie.
Bunu ikimizde biliyoruz. Dünyanın geri kalanı da bunu görse nasıl
olur?" Dallie tamam der gibi başını sallayıp yerine geçti ve tarihe
geçecek türden bir atış yaptı.

On dört deliğin sonunda, Dallie hâlâ 'par'ın altında on altı atışla
ön sıradaydı. Geriye sadece dört delik kalmıştı ve Johnny Miller hızla
ona yaklaşıyordu ama hâlâ dört atış gerideydi. Dallie onu aklından
çıkartıp kendi oyununa odaklandı. Beş adımlık başarılı bir vuruştan
sonra, kendisine golf oynamak için dünyaya geldiğini söyledi. Bazı-
ları sonradan şampiyon olurdu ama diğerleri rahme düştüklerinde
yaratılırdı. Nihayet, dergilerin onun için yarattığı isme layık bir per-
formans sergileyecekti. İsmi Orange Blossom'ın liderlik panosunun
zirvesindeki Dallie, kendisini annesinin rahminden elinde yepyeni
bir Titlesit topuyla çıkmış gibi hissediyordu.

On beşinci fairway'de¹⁰ ilerlerken, adımları genişledi. Kamera-
lar her hareketini izlerken, içi güvenle doldu. İki senenin son raunt
yenilgileri artık geride kalmıştı. Bunlar sadece şans eseri idi. Teksaslı
bu genç golf dünyasını yakmak üzereydi.

Güneş sarı saçlarına vurdu ve gömleğini ısıttı. Kenardaki dolgun
vücutlu bir kadın hayranı ona öpücük yolladı.

Dallie güldü ve öpücüğü havada kapıp cebine koyar gibi yaptı.

Skeet on beşinci green'de¹¹ atışı kolaylaştırmak için ona sekiz
numaralı bir iron verdi. Dallie sopayı sıkıca kavradı, sahaya baktı

10 Oyunun üzerinde oynandığı 'teeing ground' ile 'green' arasında uzanan ve
uzunluğu genelde 100-600 yarda arasında değişen çimle kaplı alan. (ç.n.)

11 Her bir 'fairway'in sonunda, içinde topun gireceği bir deliğin bulunduğu özel
çimle kaplı adacık. (ç.n.)

ve pozisyonunu aldı. Kendisini güçlü ve kontrollü hissediyordu. Sağlam bir şekilde liderliğe yükselmişti, performansı iyiydi ve zafer elde etmesini hiçbir şey engelleyemezdi.

Ayı'nın haricinde.

Bunu gerçekten de kazanabileceğini sanmıyorsun, değil mi Beaudine?

Ayı'nın sesini adeta Jack Nicklaus yanında duruyormuş gibi net bir şekilde zihninde duyuyordu.

Golf turnuvalarını benim gibi şampiyonlar kazanır, senin gibi ezikler değil.

Git buradan, diye bağırdı Dallie'nin zihni. *Şimdi ortaya çıkayım deme!* Alnında boncuk boncuk terler birikmeye başlamıştı. Sopayı tekrar kavradı; rahatlamaya, o sesi dinlememeye çalıştı.

Göstereceğin ne numaran var ki? İşleri berbat etmek dışında hayatınla ilgili ne yaptın?

Beni rahat bırak! Dallie toptan uzaklaştı, çizgiyi tekrar kontrol edip tekrar pozisyon aldı. Sopayı geriye savurup vuruşunu yaptı. Top sola kayıp yüksek bir tepeye doğru giderken, kalabalık bir ağızdan bağırdı. Dallie'nin gözlerinin önüne o kocaman sarı kafasını sallayan Ayı geldi.

İşte, ben de bunu diyordum, Beaudine. Bir şampiyon olmanı sağlayacak şeye sahip değilsin.

Gayet endişeli haldeki Skeet, Dallie'nin yanına gitti. "Bu vuruş da nereden çıktı? Sınırı aşabilmek için çaba sarf etmen gerekecek."

"Sadece dengemi kaybettim," dedi Dallie ters ters, green'e doğru ilerlerken.

Cesaretini kaybettin, diye fısıldadı Ayı.

Ayı, Dallie profesyonel turda oynamaya başladıktan kısa bir süre sonra zihninde belirmeye başlamıştı. Ondan önce, zihninde sadece Jaycee'nin sesini duymuştu. Mantıken Dallie Ayı'yı kendisinin yarattığını ve gerçek hayattaki sakın, nazık Jack Nicklaus'la Nicklaus gibi konuşan, ona benzeyen ve Dallie'nin en derin sırlarını bilen o cehennem kaçkını yaratığın arasında büyük bir fark olduğunu biliyordu.

Ama mantığın insanın içindeki iblislerle hiçbir ilgisi yoktu ve Dallie'nin içindeki iblisin herkesten çok hayran olduğu Jack Nickalus'un şeklini alması tesadüfi değildi. Adam harika bir aileye, akranlarının saygısına ve dünyanın şahit olduğu en iyi golf performansına sahipti. Denese bile nasıl başarısız olunacağını bilemeyecek bir adamdı.

Yolun yanlış tarafındaki bir gençsin, diye fısıldadı Ayı, Dallie on altıncı 'green'de bir vuruş yapmaya hazırlanırken. Top deliğin kenarını sıyrıp yana yuvarlandı. Johnny Miller ona anlayışlı bir ifadeyle bakıp sınırı geçmek için kendi sopasını savurdu. İki delik sonra, Dallie on sekizinci deliğe vuruşunu yaptığında, dört vuruşluk liderliği Miller'ın skoruyla eşitlenmişti.

Baban sana asla beş para etmeyeceğini söylemişti, dedi Ayı, Dallie'nin atışı inanılmaz bir biçimde sağa kayarken. *Neden onu dinlemedin?*

Dallie kötü oynadıkça, kalabalıkla daha fazla şakalaşıyordu. "Bu korkunç vuruş da nereden çıktı?" diye seslendi onlara, şaşırmış gibi başını kaşıyarak. Ardından iplerin orada duran tombul ve anaç görünümlü bir kadını işaret etti. "Hanımefendi, belki çantanızı yere koyup bir sonraki atışı benim için siz yaparsınız."

Son delikte bogey¹² yaptı ama Johnny Miller birdie¹³ yapmayı başardı. Oyuncular skor kartlarını imzaladıktan sonra, turnuva başkanı Miller'a birincilik kupasıyla otuz bin dolar değerindeki çekini teslim etti. Dallie Miller'ın elini sıktı, tebrik etmek için omzuna birkaç kere hafifçe vurdu ve biraz daha şakalaşmak için kalabalığın yanına gitti.

"Skeet'in dün gece ağzımı zorla açıp boğazımdan aşağı bira dökmesinin sonucu bu. Yaşlı büyükannem bile bugün bir bahçe küreği ve patenlerle daha iyi oynardı."

Dallie Beaudine babasının yumruklarından kaçındığı bir çocukluk geçirmişti ve canı acıdığında bunu kimseye göstermemesi gerektiğini biliyordu.

12 Bir deliğe par sayısından bir fazla olarak yapılan skordur. (ç.n.)

13 Bir deliğe par sayısından bir eksik olarak yapılan skordur. (ç.n.)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Francesca yere fırlatılmış bir yığın gece elbisesinin ortasında durmuş, yatak odasının bir duvarını tamamiyle kaplayan aynalar-daki aksine bakıyordu. Birbiriyle uyumlu 15. Louis stili sandalyelerle döşeli, pastel çizgili ipek duvar kâğıtlarıyla kaplı odada Matisse'in erken dönem tablolarından biri asılıydı. Çizdiği taslağı inceleyen bir mimar gibi, son baktığından beri cinler tarafından oluşturulmuş olabilecek kusurlar var mı diye aynadan yirmi yaşındaki yüzünü inceledi. Ufak ve düzgün burnuna kutusu yirmi sterlinlik şeffaf bir pudra, göz kapaklarına duman rengi bir far ve kaplumbağa kabuğundan ufak bir fırçayla tel tel ayırdığı kirpiklerine de Almanya'dan getirdiği rimelden tam dört kat sürmüştü. Eleştirel bakışlarını minyon bedeninde göğüslerinin narin kıvrımlarından belinin ince hatlarına indirdikten sonra, fildişi renkli Piero De Monzi bluzuyla kusursuz bir görüntü oluşturan parlak yeşil renkli süet pantolonunun içindeki bacaklarına baktı. 1975'te Birleşik Krallık'ın en güzel kadınından biri seçilmişti. Bunu asla yüksek sesle söyleyecek kadar kaba olmadığı halde, derginin neden diğer dokuz kadını koymakla uğraştığını gizliden gizliye merak ediyordu. Narin yüz hatları klasik anlamda annesinin veya anneannesinin hatlarından daha güzel, daha değişikti. Çekik yeşil gözleri keyifsiz olduğunda bir kedininkiler kadar soğuk ve mesafeli; keyfi yerinde olduğunda bir Soho barmaid'ininki

kadar baştan çıkarıcı oluyordu. Bunun ne kadar dikkat çektiğini fark ettiğinde, Vivien Leigh'le arasındaki benzerliği vurgulamaya ve kestane rengi saçlarını dalgalı, omuz hizasına kadar ulaşan kabarık bir bulut gibi uzatmaya karar vermiş, arada sırada aradaki benzerliği daha da belirginleştirmek için saç tokalarıyla geride toplamaya bile başlamıştı.

Aynadaki aksine bakarken sığ ve boş birisi olduğunu, arkadaşı sandığı kişilerin ona tahammül edemediğini hiç aklına getirmedi. Erkekler ona bayılıyordu ve önemli tek şey buydu. Öylesine akıl almaz bir güzelliğe sahipti ve çaba sarf edince öylesine çekici olabiliyordu ki sadece kendisini çok iyi korumasını bilen erkekler ondan uzak durabiliyordu. Erkekler onunla birlikte olmayı bağımlılık yaratan bir uyuşturucuya benzetiyordu ve ilişkileri sona erdiğinde zarar göreceklarını bile bile, kendilerini tekrar denemek için geri giderken buluyordu.

Francesca da annesi gibi abartarak konuşuyor, sözcükleri belli belirsiz vurguluyor, en sıkıcı olayı bile büyük bir macera haline getiriyordu. Yatakta dışı bir büyücü olduğu söyleniyordu ve güzel Francesca'nın büyüülü bedenine gerçekten kimlerin sahip olduğu zamanla bulanıklaşan bir konuya dönüşmüştü.

Çok güzel öpüştüğü kesindi; bir erkeğin göğsüne sokulur, kollarında çekici bir kedi gibi kıvrılır, bazen ufak pembe dilinin ucuyla adamın dudaklarını yalardı.

Francesca erkeklerin ona taptığını düşünmekten asla vazgeçmiyordu çünkü genellikle onlarla birlikteyken çok formunda oluyordu. Onları düşüncesizce saldırılarda bulunarak, sürekli geç kalarak ya da istediği olmayınca parlayarak üzmiyordu. Erkekler onun gelişmesine, serpilmesine neden oluyorlardı. En azından, bir süreliğine... sıkılana dek. Sonra, çekilmez bir hale geliyordu.

Dudaklarına bir kat mercan rengi parlatici sürerken, en muhteşem fethinin anısına gülümsemeden edemedi ama adamın ayrılımlarını hiç hoş karşılamayışı onu çok rahatsız etmişti. Ne yapabiliirdi ki? Adama birkaç ay boyunca tüm resmi sorumluluklarında eşlik etmek,

Francesca'nın hayal ettiği o son derece nadide soylu ölümsüzlük imgelerini, gerçekliğin en zalim ışığıyla aydınlatmıştı: camlı faytonlar, ardına kadar açılan katedral kapıları, çalan borazanlar... Bunlar bir prenses odasında büyümüş bir kızın hayalleriydi.

İlişkileri konusunda akli nihayet başına gelip Britanya İmparatorluğu'nun emrine amade yaşamak istemediğini fark ettiğinde, ondan ayrılışını mümkün olduğunca temiz bir şekilde yapmak istemişti. Ama adam yine de kötü etkilenmişti. Gözlerinin önüne o gece nasıl görüldüğü geldi: mükemmel bir kıyafet giymiş, şık bir tıraş olmuş, pahalı ayakkabılar giymişti. Dışarıdan bakıldığında tek bir kusuru bile olmayan bir erkeğin içinde bu denli bir güvensizlik barındıracağını nereden bilebilirdi ki? Birleşik Krallık'ın en gözde bekârıyla ilişkisini sona erdirdiği iki ay önceki o geceyi hatırladı.

Onun dairesinde baş başa yemeklerini bitirmişlerdi. Adamın yüzü soylu hatlarını yumuşatan mum ışığında genç ve tuhaf bir biçimde savunmasız gözüküyordu. Francesca iki yüz senelik gümüş yemek takımının ve yirmi dört ayar altından kenar çizgili porselenlerin dizili olduğu Şam işi masa örtüsünün üzerinden ona baktı, kendi dürüst ifadesiyle tüm bunların kendisi açısından onun için olabileceğinden çok daha zor olduğunu anlatmaya çalıştı.

"Anlıyorum," dedi adam, Francesca ona elinden geldiğince nazik bir şekilde arkadaşlıklarına neden devam edemeyeceğinin nedenlerini sıraladıktan sonra. Az sonra yine, "Anlıyorum," dedi.

"Anlıyor musun?" Francesca başını yana eğince saçları yüzünden yana düştü ve ışık kulaklarından sarkan ve kestane rengi gökte bir yıldız zinciri gibi parıldayan ikiz elmas parçaya vurdu.

Adamın açık yanıtı onu şok içinde bıraktı. "Aslında, hayır." Sandalyesini geriye itip aniden ayağa kalktı.

"Kesinlikle anlamıyorum." Bakışlarını yere çevirdi, sonra tekrar ona baktı. "İtiraf etmem gerekir ki sana çok vuruldum, Francesca. Beni önemseydiğini düşünmeme yol açtın."

"Önemsiyorum," dedi Francesca samimiyetle. "Tabii ki önemsiyorum."

“Ama benimle birlikte gelen her şeye tahammül edecek kadar değil.”

Onun sesinde duyduğu inatçı gurur ve incinmişliğin birleşimi Francesca'yı son derece suçlu hissettirdi. Şartlar ne kadar zorlu olursa olsun, soyluların duygularını gizlemesi gerekmiyor muydu? “Çok şey var,” diye hatırlatma yaptı.

“Evet, çok değil mi?” Gülerken sesinde acı bir ifade vardı. “Beni bunlara razı olacak kadar önemsediyini düşünmekle aptallık ettim.”

Francesca şimdi kendi yatak odasının mahremiyetinde, aynadaki aksine bakarak bir an için kaşlarını çattı. Kendi kalbi asla gerçek anlamda etkilenmediği için, ilişkisi olan erkeklerden biri ayrılığa sert tepkiler verince hep şaşırıyordu.

Yine de artık bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Dudak parlatıcısının kapağını yerine taktı ve Galler Prensi'yle dans etmiş bir kızla dans eden bir adamla ilgili 1930'lardan kalma bir şarkı mırıldanarak keyiflenmeye çalıştı.

“Ben şimdi çıkıyorum, hayatım,” dedi Chloe kapıdan, kısa ve kıvrırcık siyah saçlarına krem rengi keçe bir melon şapka oturtarak. “Helmut ararsa, ona bire kadar geleceğimi söyle.”

“Helmut ararsa, ona öldüğünü söylerim.” Francesca elini kalçasına dayadı; parmaklarını yeşil süet pantolonuna vururken, tarçına çalan kahverengi ojeleri bir heykeltıraş tarafından biçimlendirilmiş ufak bademler gibi gözüküyordu:

Chloe vizon kürkünün boynundaki çıtçıtlı kapadı. “Şimdi, hayatım...”

Francesca annesinin ne kadar yorgun göründüğünü fark edince suçluluk hisseder gibi oldu ama bunu bastırdı ve kendisine Chloe'nin kendisini erkeklerle son aylarda giderek daha fazla mahvettiğini ve kızı olarak bunu söylemesi gerektiğini hissetti. “O adam bir jigolo, anne. Bunu herkes biliyor. Seni herkese rezil eden sahte bir Alman prensi.” New York'a son gittiği vakti David Webb'den satın aldığı altın pullu kemerin asılı olduğu yeri bulmak için dolabındaki kokulu Porthault askıların arkasına uzandı. Kemerini beline taktıktan sonra,

dikkatini tekrar Chloe'ye verdi. "Senin için endişeleniyorum, anne. Gözlerinin altında mor halkalar var ve sürekli olarak yorgun gözü-küyorsun. Ayrıca, seninle yaşamak da çok zorlaştı. Daha dün bana senden istediğim gümüş rengi Givenchy kimonosu yerine bej renk olanı getirdin."

Chloe iç çekti. "Özür dilerim, hayatım. Ben... Aklımda başka şeyler vardı ve bugünlerde pek iyi uyuyamıyorum. Bugün çıktığımda gümüş rengi olanı alırdım."

Francesca istediği kimonoyu alacağını duyup keyiflendiği halde, annesi konusundaki endişesi dinmedi. Elinden geldiğince nazik bir tavırla Chloe'nin durumun ne kadar ciddi olduğunu anlaması için gayret etti. "Kırk yaşındasın, anne. Kendine daha iyi bakmaya baş-laman gerek. Tanrım, haftalardır cilt bakımına gitmedin."

Annesinin hislerini incittiğini görünce hayal kırıklığına uğradı. Hemen yanma koşup onu teselli etmek için sarılırken elmacıkkemik-lerine sürdüğü boz allığı silmemeye çalıştı. "Boş ver," dedi. "Sana tapıyorum. Hâlâ Londra'nın en güzel annesisin."

"Hazır konu açılmışken... Bu eve tek anne yeter. Doğum kontrol haplarını alıyorsun, değil mi canım?"

Francesca ofladı. "Yine mi bu konu?"

Chloe devekuşu derisi Chanel el çantasından bir çift eldiven çıkarıp takmaya koyuldu.

"Bu kadar genç yaşta hamile kalma fikrine tahammül edemi-yorum. Hamilelik çok tehlikeli."

Francesca saçlarını omuzlarının arkasına savurup tekrar aynaya döndü. "Bu da unutmamak için büyük bir neden, değil mi?" dedi alçak sesle.

"Sadece dikkatli ol, canım."

"Erkeklerle ilgili durumlarda hiç kontrolü kaybettiğimi gördün mü?"

"Şükürler olsun ki görmedim." Chloe başparmaklarını vizon kürkünün yakasının altına götürüp ucunu alt çenesine değecek kadar kaldırdı. "Keşke yirmi yaşındayken ben de daha çok senin gibi olabil-

seydim.” Acı acı güldü. “Kimi kandırıyorum? Keşke şu anda daha çok senin gibi olabilseydim.” Havadan ona bir öpücük yollayıp çantasını salladı ve koridorda gözden kayboldu.

Frances aynaya bakıp burnunu kırıştırdı, sonra saçlarına yerleştirdiği tarağı çıkarıp pencereye gitti. Bahçeye bakarken, Evan Varian’la yaşadığı o tatsız geceyi hatırladı ve ürperdiğini hissetti. Seksin çoğu kadın için o kadar kötü olmayacağını bildiği halde, üç sene önce Evan’la arasında geçenler onun bu konuda daha fazla deneme yapma isteğini kırmıştı. Hem de ilgisini çeken erkeklerle bile. Yine de Evan’ın onun soğuk olduğuna dair söylediği alaycı söz Francesca’nın bilincinin tozlu köşelerinde asılı kalmıştı ve en tuhaf zamanlarda onu rahatsız etmek için oradan fırlıyordu. En son bir önceki yaz cesaretini toplamış ve Marakeş’te tanıştığı yakışıklı ve genç, İsveçli bir heykeltıraşın onu yatağa götürmesine izin vermişti.

O deneyimin de ne kadar berbat olduğunu hatırlayınca suratını ekşitti. Seksin birisinin üstüne yatmasından, koltuk altlarından her yanına terler damlarken en mahrem yerlerini mıncıklamasından daha fazlası olması gerektiğini biliyordu. Bu deneyimin onda yarattığı tek etki endişe olmuştu. O savunmasızlık halini, kontrolünü kaybettiğine dair içini huzursuz eden hissi sevmemişti. Şairlerin o yazdığı gizemli yakınlık nerdeydi? Neden kendisini kimseye yakın hissedemiyordu?

Chloe’nin erkeklerle olan ilişkisini izlerken, Francesca erken yaşlarda seksin pazarlanabilir olduğunu öğrenmişti. Er ya da geç, bir adamın onunla tekrar sevişmesine izin vermesi gerektiğini biliyordu. Ama durumu tamamiyle kontrolünde bulundurana ve getirisi endişelerini dindirecek kadar yüksek olana dek bunu yapmamaya niyetliydi. Bu getirilerin ne olabileceğini bilmiyordu. Kesinlikle para değildi. Para zaten oradaydı, düşündüğü bir şey bile değildi. Sosyal pozisyon da değildi çünkü zaten doğduğu günden beri buna da sahipti. Ama bir şey... Tam olarak parmak basamadığı bir şey vardı hayatından eksik olan.

Yine de genel olarak iyimser bir kişi olarak mutsuz cinsel deneyimlerinin onun için daha iyi olmuş olabileceğini düşündü. O kadar

çok tanıdığı kişi, bir yataktan diğerine atlamıştı ki en sonunda haysiyet hislerini yitirmişlerdi. Kendisi yataktan yatağa atlamıyordu ama kendi annesini bile kandırarak cinsel deneyimleri olmuş izlenimi veriyor, bir yandan da ilgisiz kalmayı başarıyordu. Her şeye rağmen, güçlü bir bileşimdi ve en ilginç erkeklerin bile ilgisini çekiyordu.

Telefonun çalışıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Yere attığı bir yığın giysinin üstünden geçip halıyla kaplı odasında telefona doğru gitti. “Ben Francesca,” dedi, 15. Louis sandalyelerinden birine oturarak.

“Francesca. Sakın kapatma. Seninle konuşmam gerek.”

“Vay vay vay, Aziz Nicholas arıyor demek.” Bacak bacak üstüne atıp tırnaklarının uçlarını incelemeye başladı.

“Hayatım, geçen hafta seni üzmemiştim.” Nicholas yalvarır gibi konuşuyordu ve Francesca onu ofisinde masasının başına oturmuş, güzel yüz hatlarının kararlılıkla gerildiğini hayal edebiliyordu. Nicky çok tatlı ve çok sıkıcıydı. “Sensiz çok mutsuzum,” dedi. “Seni zorladıysam özür dilerim.”

“Özür dilemen gerek zaten,” dedi Francesca. “Gerçekten, Nicholas, tam bir salak gibi davrandın. Bana bağırılmasından nefret ederim ve kalpsiz bir vamp kadın gibi hissettirilmek hoşuma gitmiyor.”

“Özür dilerim, hayatım ama gerçekten de bağırmamıştım. Aslında, bağırın sen...” Nicholas durdu ve ne dediğini bir kere daha düşündü.

Tam o sırada Francesca tırnaklarında aradığı kusuru buldu; işaretparmağındaki ojede güçlkle fark edilen ufacık bir çatlak vardı. Sandalyesinden kalkmadan tarçın rengi ojesini almak için şifonyere uzandı.

“Francesca, hayatım, bu hafta belki benimle Hampshire’a gitmek istersin diye düşündüm.”

“Özür dilerim, Nicky, işim var.” Oje şişesinin kapağı parmaklarının altında dönüp açıldı. Oje fırçasını çıkarırken, gözü telefonun yanında açık duran magazin ekine ilişti. Üstünde duran cam bardakaltlığı gazetede yazıyı büyütüyor, kendi ismini belirginleştiriyordu. Harfler bir karnaval aynasındaki görüntü gibi şekilsizleşmişti.

Sosyetenin önde gelen simalarından Chloe Day'in güzel kızı ve efsanevi modacı Nina Serritella'nın torunu yine kalp kırıyor. Fırtınalar estiren Francesca'nın son kurbanı, ona son sıralarda eşlik eden Gwynwyck bira fabrikası servetinin otuz üç yaşındaki varisi yakışıklı Nicholas Gwynwyck. Dostları, Gwynwyck nikâh tarihi vermek üzereyken Francesca'nın aniden ekranların yeni gözdesi, yirmi üç yaşındaki David Graves'le görülmeğe başladığını söylüyor.

"Bir sonraki hafta sonu olur mu?"

Francesca ojesini düzeltmek için bakışlarını gazeteden ayırdı.

"Sanmıyorum, Nicky. Bu işi zorlaştırmayalım."

"Francesca." Nicholas'ın sesi titrer gibi oldu. "Sen... Bana beni sevdiğini söylemiştin. Sana inandım."

Francesca'nın alnında bir kırışıklık belirdi. Nicky'nin onun sözlerini yanlış anlamış olması kesinlikle kendi suçu değildi ama yine de suçluluk hissetti. Oje fırçası havada asılı kalırken çenesini ahizeye daha da yaklaştırdı. "Seni seviyorum, Nicky. Bir arkadaş olarak. Tanrım, tatlı ve sevimli birisisin..." *Bir de sıkıcısın.* "Seni kim sevmez ki? Birlikte çok güzel vakit geçirdik. Toby'nin o korkunç süs havuzuna atladığı Gloria Hammersmith'in partisini hatırlıyor musun?"

Francesca telefonun diğer ucundan boğuk bir haykırış duydu. "Francesca, bunu nasıl yapabilirsin?"

Tırnağına üfledi. "Neyi?"

"David Graves'le nasıl çıkabilirsin? Biz resmen nişanlı sayılırız."

"David Graves seni hiç ilgilendirmez," dedi Francesca. "Biz nişanlı değiliz. Daha medeni bir biçimde sohbet etmeye hazır olduğunda konuşuruz."

"Francesca..."

Francesca ahizeyi sert bir biçimde telefona indirdi. Nicholas Gwynwyck'in onu sorguya çekme hakkı yoktu! Tırnağına üfleyerek dolabına gitti. O ve Nicky eğlenmişlerdi ama onu sevmiyordu ve ne kadar varlıklı olsa da kesinlikle hayatının sonuna kadar bir bira üreticisiyle evli kalmak istemiyordu.

Tırnağındaki oje kurur kurumaz Cissy Kavendish'in o geceki partisine giecek bir şey aramaya devam etti. Kapı tıklatılıp da kızıl saçlı ve naylon çorapları bileklerine kaymış orta yaşlı bir kadın içeri girdiğinde, aradığı kıyafeti hâlâ bulamamıştı. Kadın ellerindeki düzgünce katlanmış iç çamaşırlarını yerleştirmeye başlayıp, "Sakıncası yoksa birkaç saat burada olmayacağım Bayan Francesca," dedi.

Francesca etek ucunda kahverengi ve beyaz devekuşu tüyleri olan bal rengi şifon bir Yves Saint Laurent tuvaleti aldı. Elbise aslında Chloe'ye aitti ama Francesca bunu gördüğü anda âşık olmuş, sonra da kendi dolabına almadan önce eteğini kısalttırıp göğüs kısmını daralttırmıştı. "Yarın akşam için şifon elbise nasıl olur sence, Hedda? Fazla mı sade?"

Hedda iç çamaşırlarının kalanlarını da yerleştirip çekmeceyi kapadı. "Üstünüzde her şey muhteşem gözüküyor, hanımefendi."

Francesca aynanın önünde ağır ağır döndü ve burnunu kıvrırdı. Saint Laurent fazla tutucuydu, hiç de onun tarzını yansıtmıyordu. Tuvaleti yere bırakıp diğer giysi öbeğinin üstünden geçti ve yine dolabını karıştırmaya başladı. Kadife pantolonu mükemmel olurdu ama bununla birlikte gieceği bir bluza ihtiyacı vardı.

"Başka bir ihtiyacınız var mıydı, Bayan Francesca?"

"Hayır, bir şey yok," dedi Francesca dalgın dalgın.

"O halde, çay saatine kadar geri gelmiş olurum," dedi kâhya kapıya doğru giderken.

Francesca tam ona akşam yemeğini soracaktı ki kadının her zamankinden fazla öne eğildiğini fark etti. "Yine sırtın mı sorun çıkarıyor? Daha iyiye gittiğini söylemiştin."

"Bir süre daha iyiydi," dedi kadın kapı koluna sıkıca tutunarak. "Ama son birkaç gündür o kadar ağrıyor ki zor eğiliyorum. O yüzden de birkaç saatliğine çıkmam gerek. Kliniğe gitmek için."

Francesca zavallı Hedda gibi çorapları bileklerine kaymış bir şekilde ve her hareket ettiğinde ağrıyan bir sırtla yaşamının ne kadar korkunç olduğunu düşündü. "Anahtarlarımı alayım," dedi hemen. "Seni Chloe'nin Harley Sokağı'ndaki doktoruna götürüyüm. Faturayı bana yollar."

“Gerek yok, hanımefendi. Kliniğe gidebilirim.”

Ama Francesca buna izin vermedi. İnsanların acı çektiğini görmekten nefret ederdi ve zavallı Hedda'nın en iyi tıbbi yardımı almamasına dayanamazdı. Kâhyasına arabada beklemesini söyleyerek ipek bluzunun yerine kaşmir bir kazak giyip altın ve fildişi bir bilezik taktı. Sonra bir telefon görüşmesi yaptı, şeftalili ve kayısıli Femme parfümünü sıktı ve odasında çıktı. Hedda geri geldiğinde eğilip toplaması gereken onca giysiyi ve takıyı düşünmedi.

Merdivenlerden inerken, saçları omuzlarının etrafında sallanıyordu. Elinde kaplumbağa kabuğu desenli tilki kürkü ceketı vardı ve yumuşak deri çizimleri halıya gömülüyordu. Antreye girip İtalyan çinisi saksıların içindeki çift dallı iki yeşil bitkinin yanından geçti. Antre fazla güneş almadığından, bitkiler asla çiçek açmıyordu ve altı haftada bir yenilerinin alınması gerekiyordu. Bu da ne Chloe'nin ne de Francesca'nın sorguladığı bir lükstü. Tam o sırada kapı zili çaldı.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıp saatine baktı. Acele etmezse Hedda'yı doktora bıraktıktan sonra Cissy Kavendish'in partisine hazırlanmak için vakti kalmayacaktı. Sabırsızlıkla ön kapıyı ardına kadar açtı.

Elinde ufak bir defter tutan bir polis memuru duruyordu karşısında. “Francesca Day'i arıyordum,” dedi adam, başını kaldırıp da nefes kesen güzelliği görünce yanakları kızarıp.

Francesca'nın gözünün önüne yukarı kattaki çekmecesine tıktığı ve ödemediği park cezaları geldi. Ona en güzel gülümsemesini fırlattı. “Kendisini buldunuz. Buna üzülecek miyim?”

Adam ciddi bir ifadeyle ona baktı. “Bayan Day, ne yazık ki size kötü haberlerim var.”

Francesca adamın elinde bir şey olduğunu o anda fark etti. Chloe'nin deveduğu derisi Chanel çantasını tanıdığında, içi birden buz kesti.

Adam huzursuz bir ifadeyle yutkundu. “Annenizin karıştığı ciddi bir kaza meydana geldi...”

Beşinci Bölüm

Dallie ve Skeet, 49. Otoyol'da hızla Hattiesburg, Mississippi'ye doğru ilerliyorlardı. Skeet arabayı kullanırken, Dallie arka koltukta birkaç saat uyumuştı ama artık tekrar direksiyonun başındaydı ve sabah 8.48'e kadar karşılaşma olmadığı ve biraz topa vurma fırsatı olacağı için memnundu. Bir turnuvanın eleme turundan finale gitmek için bütün geceyi araba sürerek geçirmekten hiç hoşlanmıyordu. Profesyonel Golfçü Birliği kodamanları üç eyalet sınırı tabelasını ve birkaç yüz Stuckey's tabelasını aşmak için birkaç geceyi yolda geçirmek zorunda kalsalar, kuralları hemen değiştireceklerini düşünüyordu.

Golf sahasında, Dallie gömleklerinin üstünde hayvanlar ve pembe renk olmadığı sürece ne giydiğini umursamazdı ama saha dışındaki kıyafetlerine çok özen gösterirdi. Rengi solmuş daracık Levi's blucin, topukları yıpranmış el yapımı deri çizmeler ve canı isterse üstünden çıkabileceği ve hiç umursamadan Buick Riviera'sının kaportasını silebileceği kadar eski bir tişörtler giyerdi. Birkaç kadın hayranı ona kovboy şapkaları yollamışlardı ana bunları hiç takmamıştı. O sırada başında olana benzeyen keplerden hoşlanırdı. Kovboy şapkası polyester spor takımlar giyen bir sürü göbekli sigorta temsilcisi yüzünden sonsuza dek mahvolduğunu söylerdi. Gerçi Dallie polyestere karşı filan değildi. Kullandığı şeyin Amerikan malı olması yeterdi.

"Bak, ilgini çekebilecek bir öykü var," dedi Skeet.

Dallie esnedi. İki numaralı iron'la iyi bir vuruş yapıp yapamayacağını merak ediyordu. Bir önceki gün iyi bir performans sergileyememişti; nedenini de anlamamıştı. Orange Blossom'daki bir sene önceki felaketten sonra daha iyi oynamaya başlamıştı ama o sezonki büyük turnuvalarda hâlâ dördüncü olmaktan öteye geçememişti.

Steet magazin gazeteyi torpido gözüne yaklaştırdı. "Sana bir süre önce İngiliz bir kızın fotoğrafını göstermiştim, hatırlıyor musun? Hani, şu prensle ve film yıldızlarıyla çıkan?"

Belki de ağırlığını gereğinden hızlı bir biçimde değiştiriyordum, diye düşündü Dallie. O yüzden iki numaralı sopasıyla sorun yaşıyor olabilirdi. Ya da backswing'le¹⁴ ilgili bir sorun vardı.

Skeet devam etti. "Hani, serçeparmağında elmas bir yüzük olmadığı sürece senin elini bile sıkmayacak türden bir kadına benzediğini söylemiştin. Şimdi hatırladın mı?"

Dallie ofladı.

"Neyse, geçen hafta annesine bir taksi çarpmış. Cenazeden korkunç bir halde ayrılırken fotoğrafını çekmişler. 'Yaslı Francesca Day Sosyetik Annesinin Yasını Tutuyor,' diyor. Sence bu tür şeyleri nereden buluyorlar?"

"Ne tür şeyleri?"

"Yaslı gibi sözcükleri diyorum."

Dallie ağırlığını kalçasının bir yanına verdi ve blucininin arkasına uzandı. "Kadın zengin. Fakir olsaydı, sadece 'üzgün' olduğunu söylerlerdi. Yanında biraz sakız var mı?"

"Bir paket Juicy Fruit var."

Dallie başını istemem dercesine salladı. "Birkaç kilometreye kamyoncular için dinlenme alanı var. Biraz bacaklarımızı esnetelim."

Durup kahve içtiler ve arabaya geri bindiler. Dallie'nin seçmeye katılabileceği kadar vakitlice Hattiesburg'e vardılar. Dallie kolaylıkla turnuvaya katılmaya hak kazandı. O öğleden sonra ilerleyen

14 'Club'ın, topun arkasından geriye ve omuz üzerine doğru bir kavis yaptırılarak kaldırılması. (ç.n.)

saatlerde motele giderlerken, ikisi postadan bir şey gelmiş mi diye bakmak için postaneye gittiler. Onları bekleyen bir sürü fatura ve birkaç da mektup buldular. Bunlardan biri ta motele kadar devam eden bir tartışma başlattı.

“Bedenimi satmıyorum ve bu konu hakkında başka bir şey duymak istemiyorum,” dedi Dallie ters ters. Kepini çıkardığı gibi motel yatağına fırlattı, sonra da tişörtünü çekip çıkardı.

Skeet çoktan kıvrıkcık saçlı bir kokteyl garsonuyla olan randevusuna geç kalmıştı ama elindeki mektuptan başını kaldırdı ve Dallie'nin geniş omuzlarıyla belirgin kaslı göğsüne baktı. “Hayatımda tanıdığım en inatçı hergelelerden birisin,” dedi. “O güzel suratınla aşırı gelişmiş göğüs kasların bize şu anda bütün sezon boyunca beş numaralık sopanla kazandırdığının fazlasını getirebilirdi.”

“Bir ibne takvimi için poz vermeyeceğim.”

“O.J. Simpson bile kabul etti,” dedi Skeet. “Joe Namah ve şu Fransız kayakçı da öyle. Dallie, sordukları tek golfçü sensin.”

“Yapmıyorum!” diye bağırdı Dallie. “Kendimi satmam.”

“Foot-Joy için o çekimleri yaptın ama.”

“O farklıydı, bunu sen de biliyorsun.” Dallie banyoya girdi ve kapıyı çarpıp diğer taraftan bağırdı. “Foot-joy süper golf ayakkabıları üretiyor!”

Duş sesi gelince Skeet başını iki yana salladı. Homurdanarak koridordan kendi odasına gitti. Uzun zamandır bir sürü kişi Dallie'nin yakışıklılığının ona Hollywood'a tek yönlü bir bilet sağlayabileceğini farkındaydı ama o salak bu avantajı kullanmıyordu. Yetenek avcılarını turnuvalardaki ilk senesinden beri başka eyaletlerden onu arıyorlardı ama Dallie'nin onlara söylediği tek şey hepsinin kan emiciler olduğuydu. Sonra, anneleri hakkında rezil şeyler söylemişti. Gerçi bu başlı başına çok kötü olmayabilirdi ama bunu yüzlerine söylemişti. Skeet şunu bilmek istiyordu: Biraz kolay para kazanmanın neresi kötüydü? Dallie büyük turnuvaları kazanmaya başlayana dek, Nicklaus ve Palmer'ın yaptığı o yüklü anlaşmalar bir yana, asla Tre-

vino gibi adamların kazandığı o altı hanelik reklam ücretlerini bile alamayacaktı.

Skeet saçlarını tarayıp pamuklu gömleğini yenisiyle değiştirdi. J.R. Namath gibi güzel çocuklarla aynı yeri paylaşmak dışında, bir takvime poz vermenin neresinin kötü olduğunu anlayamıyordu. Dallie yetenek avcılarının cinsel çekicilik dediği özelliğe sahipti. Yarı kör birisi bile bunu görebilirdi. Dallie ne kadar büyük bir kalabalığın arasında olursa olsun, her zaman peşinde büyük bir grup olurdu ve bu grubun yüzde sekseni de ruj sürüyor olurdu. Sahadan çıktığı anda, bu kadınlar bala üşüşen sinekler gibi etrafım sararlardı. Holly Grace kadınların Dallie'yi renklere göre sınıflandırılmış iç çamaşırları ya da Wayne Newton plakları olmadığını bildikleri için sevdiklerini söylemişti. Dallas Beaudine'in Lone Star Eyaleti'nin son gerçek Tam Amerikan süper adamı olduğunu da sık sık dile getirmişti.

Skeet odasının anahtarını kaptı ve kendi kendine güldü. Holly Grace'le telefonda son konuştuğunda, Dallie yakında büyük bir turnuvayı kazanmazsa mutsuzluğunu sona erdirmek için Skeet'in onu vurması gerektiğini söylemişti.

Miranda Gwynwyck'in her sene Eylül'ün son haftası düzenlediği senelik partisi tam gaz devam ediyordu ve ev sahibesi memnuniyetle kırmızı Akdeniz karidesleriyle, minik enginarlarla ve filo yapraklarına sarılı ıstakozlarla dolu tabakları süzüyordu. Popüler bir feminist eser olan *Savaşçı Olarak Kadın*'in yazarı Miranda, sırf dünyaya feminizmin ve rahat yaşamının aynı zamanda mümkün olabileceğini kanıtlamak için bile olsa davetler vermekten hoşlanırdı. Kişisel ilkeleri tuvaletler giymesine ya da makyaj yapmasına izin vermiyordu ama davetler vermek ona eserinde 'domestica' olarak tabir ettiği, ister erkek ister kadın, insan doğasının daha medeni yanını göstermesine fırsat tanıyordu.

O ağustos erkek kardeşinin ona yaş günü hediyesi olarak dekore ettiği oturma odasında topladığı seçkin konuklara baktı. Müzisyenler ve entelektüeller, soylulardan bazıları, birkaç tanınmış yazar ve

oyuncu, renk katsınlar diye de birkaç şarlatan. Tam da bir araya getirmekten hoşlandığı, esin verici bir insan grubuydu. Bakışları tabiri caizse tam bir karın ağrısı ve her zamanki gibi muhteşem kıyafetiyle erkeklerin ilgi merkezi ufak tefek Francesca Serritella Day'e takılınca kaşlarını çattı.

Francesca'nın bir sohbetten diğerine geçişini, turkuaz rengi ipek tulumun içindeki harikulade görünümünü izledi. Francesca parlak ve gür kestane rengi saçlarını dünya kendisine ait inci dolu bir istiridyeymiş gibi arkaya savururken, Londra'daki herkes onun servetinin dibini gördüğünü biliyordu. Chloe'nin ne kadar büyük borçlar altında olduğunu öğrenmek onu kim bilir nasıl şoke etmişti.

Miranda partinin pek rahatsızlık vermeyen gürültüsü arasında Francesca'nın yüksek sesli kahkahalarını duydu. Birkaç erkeği o nefes nefese, benzersiz sesiyle selamlayışını ve en önemsiz sözcükleri bile deli edecek kadar vurgulayışını dinledi. Ama o salak hergeleler teker teker eriyip kızın ayaklarının dibinde ılık birer birikinti oluşturdular. Ne yazık ki o salak hergelelerden biri de sevgili ağabeyi Nicky'ydi.

Miranda kaşlarını çattı ve rengârenk Lalique kâsesinden bir makadamyı aldı. Nicholas onun için dünyanın en önemli kişisiydi; aydınlanmış bir ruha sahip son derece hassas bir adamdı. Nicky *Savaşçı Olarak Kadın*'ı yazması için onu teşvik etmişti. Düşüncelerimi bir odağa oturmasına yardımcı etmiş, geceleri geç saatte ona kahve getirmiş ve en önemlisi, annesinin neden senelik yüz bin pound gibi bir geliri olduğu halde bu tür saçmalıklarla uğraştığına dair eleştirilerinden uzak tutmuştu. Francesca Day onun kalbini kırarken, Miranda buna seyirci kalmaya tahammül edemiyordu. Aylar boyunca, Francesca'nın bir erkekten diğerine gidişini, iki kişi arasında karar veremediğinde Nicky'ye geri dönüşünü izlemişti. Nicky her seferinde biraz daha yaralı ve belki coşkusundan bir şeyler kaybetmiş halde onu geri kabul etmişti.

"İkimiz birlikteyken, bana dünyanın en zeki, en parlak ve algıları açık erkeğiymişim gibi hissettiriyor," demişti Nicky. Sonra, acı

acı, “Tabii keyifsiz olmadığında. Öyle zamanlarda, resmen bok gibi hissettiriyor,” diye eklemişti.

Bunu nasıl yapıyor, diye düşündü Miranda. Entelektüel ve manevi açıdan böylesine boş bir kişi nasıl oluyor da bu kadar çok dikkat çekmeyi başarıyordu? Miranda bu ilginin büyük bir kısmının olağanüstü güzelliğinin bir sonucu olduğundan emindi. Ama bir kısmı da canlılığından ve etrafındaki havanın hayatla dolu olmasından kaynaklanıyordu. Tiksintiyle bunun çok ucuz bir numara olduğunu düşündü çünkü Francesca Day’in aklında kesinlikle tek bir orijinal düşünce bile yoktu. Baksana şuna! dedi içinden. Kadın hem beş parasız hem de işsizdi ama dünya umurunda değilmiş gibi davranıyordu. Miranda huzursuzlukla belki de Nicky Gwynwyck ve milyonları sabırla onu bir kenarda beklediği için hiçbir şeyi gerçekten de umursamıyor olabilir, diye düşündü.

Miranda bilmiyordu ama o geceki partide kara kara düşünen tek kişi kendisi değildi. Francesca insanlara karşı gayet neşeli davranıyordu ama çok mutsuzdu. Daha bir gün önce, Londra’nın en saygın mankenlik ajansı Steward Bessett’a gidip iş istemişti. Kariyer yapmak gibi bir niyeti olmadığı halde, mankenlik onun sosyal çevresinde kabul edilebilir bir para kazanma yoluyla ve inanılmaz boyutlardaki maddi sorunlarına en azından geçici bir çözüm olabilir diye düşünmüştü.

Ama Stewart boyunun çok kısa olduğunu söyleyince hayal kırıklığına uğramıştı. “Bir manken ne kadar güzel olursa olsun, moda işinde olacaksa boyu bir seksen olmalı,” demişti. “Sen ancak bir altmışsın. Tabii, güzellik işinde yakın çekim planlarda sana iş bulabilirim ama önce birkaç deneme çekimi yapılması gerek.”

Bunu duyunca sabrı taşmış, bağırarak dünyanın en önemli dergilerinde fotoğraflarının çıktığını ve salak bir amatör gibi deneme çekimlerine hiç ihtiyacı olmadığını söylemişti. Artık o kadar üzgün davranmasının ne kadar aptalca olduğunu anlamıştı ama o sırada kendisine hâkim olmayı becerememişti.

Chloe öldüğünden beri aradan bir sene geçtiği halde, Francesca annesini kaybetmeyi hâlâ kabullenemiyordu. Bazen hissettiği büyük üzüntü ona canlıymış ve elle tutulabilen, etrafını saran bir şeymiş gibi geliyordu. İlk başlarda, arkadaşları anlayışlı davranmıştı ama birkaç ay sonra, tuttuğu yası önceki senenin etek boyu gibi bir kenara atması gerektiğini düşünmeye başlamışlardı. Francesca daha neşeli bir arkadaş olmazsa, davetlere çağrılmayacağından korkmaya başlamıştı. Sonunda, yalnız kalmaktan korktuğu için yastan çıkmayı başarmıştı. Başkalarının yanındayken, hiçbir terslik yokmuş gibi gülüp flört ediyordu.

Şaşılacak bir şeydi ama gülmenin hakikaten de ona faydası olmuş, son birkaç aydır nihayet iyileşmeye başladığını hissetmişti.

Hatta zaman zaman içinden Chloe'ye öfkelenir gibi bile oluyordu. Annesi onu nasıl sahip oldukları her şeyi elinden almak için bir çekirge sürüsü gibi bekleyen bankacıların eline bırakırdı? Ama bu öfke asla uzun sürmüyordu. Artık çok geç olmasına rağmen, Francesca annesine bir taksi çarpmadan önceki aylarda onun neden o kadar yorgun ve dalgın olduğunu anlamıştı.

Chloe'nin ölümünden sadece birkaç hafta sonra, üç parçalı takım elbiseli adamlar ellerinde yasal belgeler ve yüzlerinde açgözlü ifadelerle kapısında belirmeye başlamıştı. İlk olarak, Chloe'nin mücevherleri, sonra Aston Martin'i ve tabloları gitmişti. En sonunda da evleri satılmıştı. Bu sayede, borçlarının geri kalanları da ödenmişti ama Francesca'ya sadece birkaç yüz pound kalmıştı. Bunun birçoğunu da harcamış ve geçici olarak Chloe'nin en eski arkadaşlarından biri olan Cissy Kavendish'in evine yerleşmişti. Ne yazık ki o ve Cissy asla iyi anlaşamamışlardı ve eylül başından beri, Cissy evden çıkmasını istediğini açıkça belli etmişti. Francesca onu boş vaatlerle daha ne kadar oyalayabileceğini bilmiyordu.

Kendisini Talmedge Butler'ın esprisine gülmeye zorlayıp parasız olmak can sıkıcı olsa da bunun geçici olduğu fikriyle avunmaya çalıştı. Üstüne lacivert Gieves and Hawkes hırkasıyla ve ince pilili gri bir pantolon geçirmiş Nicholas'ı salonun karşısında gördü. Onunla

evlenirse, ihtiyacı olan tüm parayı elde ederdi ama bu fikri birkaç hafta önce telefon açıp kredi kartlarının borcunu ödemediği takdirde her türlü nahoş şeyi yapmakla tehdit eden salak bir adamdan sonra, kısacık bir an için düşünmüştü. Hayır, Nicholas Gwynwyck sorunlarına bir çözüm değildi. Para için evlenecek kadar çaresiz ve kendinden emin olamayan kadınlardan nefret ederdi. Daha yirmi bir yaşındaydı. Geleceği geçici bir sorun yüzünden mahvedemeyeceği kadar vaatlerle dolu, özel ve parlaktı. Yakında bir şeyler olacaktı. Tek yapması gereken beklemektir.

“... Sanata dönüştüreğim bir bok parçası.” Kısa bir sigaralık taşıyan, Noel Cowardish'i andıran, kısacık saçlı şık bir adam Francesca'nın dikkatini çekti. Adam Miranda Gwynwyck'in yanından uzaklaşıp ona doğru geldi. “Merhaba, hayatım,” dedi. “Çok ama çok hoşsun. Bütün gece, seninle konuşmak için fırsat kolladım. Miranda senden hoşlanacağımı söyledi.”

Francesca gülümseyip adamın uzattığı elini sıktı. “Francesca Day,” dedi. “Umarım bu bekleyişe değerim.”

“Lloyd Byron ve kesinlikle değdin. Daha önceden tanışmıştık ama muhtemelen hatırlamıyorsunuzdur.”

“Tam aksine, çok iyi hatırlıyorum. Miranda'nın arkadaşlarından birisiniz, meşhur bir film yönetmeni.”

“Ne yazık ki kendisini Amerika'da para kazanmak için satmış bir döneğim.” Başını abartılı bir tavırla kaldırıp konuşurken tavana bakarak kusursuz bir duman halkası oluşturdu. “Para çok kötü bir şey. Olağanüstü insanların rezil şeyler yapmasına neden olur.”

Francesca'nın gözleri muzip bir ifadeyle irileşti. “Tam olarak kaç rezil şey yaptınız, bunu sormama izin var mı?”

“Çok çok fazla.” Adam tepesine kadar sek viskiyle doluymuş gibi gözüken bardaktan bir yudum aldı. “Hollywood'la ilgili her şey rezil ama ben en bayağı ticari ürüne bile damgamı basmaya kararlıyım.”

“Ne kadar da cesursunuz.” Francesca hayranlık ifade eden bir şekilde gülümsediğini umdu ama aslında adamın kusursuzca

sergilediği dünyadan usanmış, sanatından ödün vermiş yönetmen parodisini komik bulmuştu.

Lloyd Byron'ın bakışları onun elmacıkkemiklerinde gezindi, sonra da dudaklarına takıldı; inceleyişi hayranlık doluydu ama onun kadınları değil de erkekleri tercih ettiğini anlatacak kadar şehvetten uzaktı. Byron dudaklarını büzüp büyük bir sır verecekmiş gibi öne eğildi. "İki gün içinde, Delta Blood isimli bir filmi çekmek için Tanrı'nın unuttuğu Mississippi'ye gideceğim sevgili Francesca. Bu, tek başıma rezil bir çöp parçasından güçlü bir manevi mesaja dönüştürdüğüm bir senaryo."

"Manevi mesajlara bayılırım," dedi Francesca tatlı bir sesle. Yanından geçen garsonun tepsisinden yeni bir kadeh şampanya alırken. Sonra, Sarah Fargate-Smyth'in çubuk şeker çizgili tafta elbisesini hayranlıkla inceleyip Adolfo mu yoksa Valentino mu olduğunu anlamaya çalıştı.

"Delta Blood'ı bir alegori, hem yaşam hem de ölüm için bir saygı ifadesi yapmaya kararlıyım." Byron tek bir damla bile dökmeden bardağıyla abartılı bir hareket yaptı. "Doğal düzenin kalıcı döngüsü. Anlıyor musun?"

"Kalıcı döngüler özel ilgi alanıma girer."

Byron bir anlığına, içini görüyormuş gibi ona baktı, sonra da gözlerini sımsıkı yumdu. "Yaşam gücünün havada o kadar güçlü bir biçimde çarptığını hissediyorum ki nefesimi kesiyor," dedi. "Başının en ufak kıpırtısıyla görünmez titreşimler saçıyorsun." Elini yanağına bastırdı. "İnsanlar hakkında asla ama asla yanılmam. Tenimi hisset. Kesinlikle nemli ve soğuk."

Francesca güldü. "Belki de karidesler bozuktur."

Byron onun elini kapıp parmak uçlarını öptü. "Aşk. Âşık oldum. Mutlaka filmimde oynamalısın. Seni gördüğüm andan itibaren, Lucinda rolü için mükemmel olacağını biliyordum."

Francesca tek kaşını havaya kaldırdı. "Ben bir oyuncu değilim. Nereden bu fikre kapıldınız?"

Byron kaşlarını çattı. “İnsanları asla etiketlemem. Seni nasıl algılıyorsam öylesin. Yapımcıma filmi sensiz çekmeyi kesinlikle reddettiğimi söyleyeceğim.”

“Bunun biraz aşırı olduğunu düşünmüyor musunuz?” dedi Francesca gülümseyerek. “Beni daha beş dakikadır tanıyorsunuz.”

“Seni hayatım boyunca tanıyorum ve her zaman içgüdülerime inanırım; beni başkalarından farklı kılan şey budur.” Dudaklarını kusursuz bir oval haline getirip ikinci bir duman halkası oluşturdu. “Ufak bir rol ama hatırdan kalır. Hem fiziksel hem de ruhani bir zaman yolculuğu kavramıyla ilgileniyorum. On dokuzuncu yüzyılın en verimli zamanında güneydeki bir plantasyon ve çürümeye yüz tutmuş şimdiki zamandaki bir plantasyon. Seni filmin ilk başlarında birkaç kısa ama hatırdan kalır sahnede kullanmak ve plantasyona gelen genç İngiliz bakiresi rolünde oynatmak istiyorum. Bu karakter hiç konuşmuyor ama varlığı kesinlikle perdeyi dolduruyor. Ciddi bir kariyer düşünürsen, bu rol senin için bir vitrin olabilir.”

Francesca bir an için, bunu ciddi ciddi düşünmesine yol açan çılgınca, delice ve mantıksız bir istek hissetti. Film kariyeri tüm maddi zorluklarına kusursuz bir yanıt olurdu ve performans sergilemenin heyecanı ona eskiden beri cazip gelirdi. Film kariyeri sayesinde muhteşem günler geçiren arkadaşı Marisa Berenson’ı düşündü ama sonra saflığına neredeyse yüksek sesle gülecek gibi oldu. Düzgün yönetmenler kokteyl partilerinde tanımadıkları kadınların yanına gidip onlara filmlerinde rol teklif etmezlerdi.

Byron göğüs cebinden deri kaplı ufak bir not defteri çıkarmış, altın rengi bir kalemle bir şeyler yazıyordu. “Yarın ABD’ye gitmek için Londra’dan ayrılmam gerek. O yüzden, öğleden önce beni ara. Burada kalıyorum. Beni hayal kırıklığına uğratma, Francesca. Tüm geleceğim senin vereceğin karara bağlı. Büyük bir Amerikan filminde oynama fırsatını geri tepemezsin.”

Francesca kâğıdı ondan alıp cebine koyarken, *Delta Blood*’ın kulağa pek de büyük bir Amerikan filmi gibi gelmediğini söylememek

için kendisini zor tuttu. “Sizinle tanışmak çok güzeldi, Lloyd ama ne yazık ki ben bir oyuncu değilim.”

Lloyd birinde bardak, diğerinde sigaralık bulunan iki elini de kulaklarına bastırınca duman püskürten bir uzay yaratığı gibi göründü. “Olumsuz düşünceler yok! Ben ne diyorsam sen osun. Yaratıcı zihin olumsuz düşünemez. Beni öğleden önce ara, canım. Sana mutlaka sahip olmam gerek!”

Lloyd sonra Miranda’ya döndü. Francesca onu izlerken, omzuna birisinin dokunup kulağına, “Sana sahip olması gereken tek kişi o değil,” diye fısıldadı.

“Nicky Gwynwyck, sen korkunç bir seks canavarısın,” dedi Francesca, dönüp onun temiz tıraşlı çenesine ufak bir öpücük kondurup. “Dünyanın en şirin, ufak tefek adamıyla tanıştım. Onu tanıyor musun?”

Nicholas başını salladı. “Miranda’nın arkadaşlarından biri. Yemek salonuna gel, hayatım. Sana yeni de Kooning’i göstermek istiyorum.”

Francesca itaatkâr bir tavırla tabloyu inceledi, Nicky’nin birkaç arkadaşıyla sohbet etti. Nicholas’la birlikte gitmeye hazırlanırken, Miranda onu köşeye sıkıştırana dek Lloyd Byron’ı unutmuştu.

“Tebrikler, Francesca,” dedi Miranda. “Harika haberi duydum. Dört ayak üstüne düşme yeteneğine sahipsin doğrusu. Tıpkı bir kedi gibi...”

Francesca, Nicholas’ın kız kardeşinden gerçekten de hiç hoşlanmıyordu. Miranda’yı tıpkı görünümü gibi kuru ve sert, kahverengi ince bir yaprağa benzetirdi. Ayrıca kendisine bakacak yaştaki erkek kardeşine karşı da aşırı korumacıydı. İki kadın uzun süre önce yüzeysel bir ilişkiden başka bir şeyi elde etmekten vazgeçmişlerdi. “Hazır konu kedilerden açılmışken,” dedi nazikçe. “Bu akşam muhteşem gözüküyorsun, Miranda. Çizgileri ve kareli desenleri bu şekilde birleştirmen ne kadar zekice. Ama hangi harika haberden söz ediyorsun?”

“Tabii ki Lloyd’un filminden. Buradan gitmeden önce, sana önemli bir rol vereceğini söyledi. Bu odadaki herkes kıskançlıktan çatlamak üzere.”

“Ona inandın mı yani?” dedi Francesca tek kaşını kaldırarak.

“İnanmamam mı gerekiyor?”

“Tabii ki hayır. Dördüncü sınıf filmlerde oynayacak kadar düşmedim.”

Nicholas'ın kız kardeşi başını geriye atıp kahkaha atarken, gözleri hiç olmadığı kadar parıldıyordu. “Zavallı, Francesca. Dördüncü sınıf demek. Herkesi tanıdığını sanıyordum. Belli ki herkesin sandığı kadar güncel olayları takip etmiyorsun.”

Kendisini güncel olayları en iyi bilen kişi olarak gören Francesca sinir olduğunu gizleyemedi. “Ne demek istiyorsun?”

“Özür dilerim, canım, seni kırmak istememiştim. Sadece Lloyd'u duymadığına şaşırdım. Dört şene önce, Cannes'da Altın Palmiye'yi aldı, hatırlamıyor musun? Eleştirmenler onun için çıldırıyorlar. Bütün filmleri muhteşem alegoriler. Herkes yeni yapımının büyük bir başarıya ulaşacağını düşünüyor. Sadece en iyileriyle çalışır o.”

Miranda Byron'ın birlikte çalışmış olduğu meşhur oyuncularını sayarken, Francesca hafif bir heyecan hissetti. Siyasal görüşlerine rağmen, Miranda son derece ukala bir kadındı ve Lloyd Byron'ı saygıdeğer bir yönetmen olarak görüyorsa, bu konuyu daha fazla düşünmesi gerektiğine karar verdi.

Ne yazık ki oradan ayrılır ayrılmaz, Nicky onu Chelsea'de yeni açılmış özel bir kulübe götürüp ona tekrar evlenme teklif edince bir kez daha kötü bir tartışma yaşadılar. Francesca'ya göre, bu son tartışmalarıydı. Bu yüzden, çok geç saate kadar uyuyamadı. Ertesi gün uyandığında, öğle vaktini epey geçmişti. Zaten sadece Miranda onu arayıp da bir terziyle ilgili saçma sapan bir soru sordu diye uyanmıştı.

Yataktan fırlayıp Cissy'nin hizmetçisi onu daha önceden uyardırmadı diye bir küfür savurdu ve halı döşeli misafir yatak odasında hızla ilerleyerek parlak somon rengi Natori sabahlığının kuşağını çekiştirdi. Hızla duş aldı ve üstüne hemen siyah renkli yün bir pantolonla koyu kırmızı ve sarı renkli bir Sonia Rykiel kazağı giydi. Çok az allık, göz farı ve dudak parlaticısı sürdükten sonra da dizlerine

kadar uzanan bir çift fermuarlı çizme giyip resepsiyonistin çoktan gittiğini söylediği Byron'ın oteline gitti.

"Bir mesaj bıraktı mı?" diye sordu, parmaklarını sabırsızlıkla masaya vururken.

"Hemen bakayım."

Resepsiyonist birkaç dakika sonra bir zarfla geldi. Francesca yırtarak açıp hızla mesajı okudu.

Şükürler olsun, Francesca hayatım!

Bu mesajı okuyorsan, aklın başına gelmiş demektir ama ben gitmeden önce beni aramaman büyük nezaketsizlik. En geç bu cuma Louisiana'da olman gerek. Gulfport, Mississippi'ye uç ve seni buradaki talimatlara göre Wentworth plantasyonuna getirecek bir şoför tut. Buraya vardığında, asistanım çalışma izni ve sözleşme gibi ayrıntıları halledip yolculuk masraflarını da karşılayacak. Kabul yanıtını derhal plantasyon adresine telgraf olarak yolla ki artık derin bir oh çekebileyim.

Ciao, güzel yeni yıldızım!

Francesca adresi Byron'ın mesajıyla birlikte çantasına koydu. Marisa Berenson'ın hem *Cabaret*'de hem de *Barry Lyndon*'da ne kadar harikulade görüldüğünü ve bu filmleri izlediğinde onu ne kadar kıskandığını hatırladı. Para kazanmanın ne kadar da muhteşem bir yoluydu bu.

Sonra, kaşlarını çatmış düşünürken Byron'ın yolculuk masraflarını karşılayacağına dair söylediklerini hatırladı. Ona daha önceden ulaşmış olsaydı, Byron biletini ayarlardı. Ama artık bunu kendisi alması gerekiyordu ve hesabında bir uçak biletini karşılayacak kadar para kalmadığından emindi. Kredi kartlarıyla ilgili saçma olay önünü tıkıyordu ve önceki geceden sonra Nicky'yle kesinlikle konuşmak istemiyordu. Peki, uçak bileti alacak parayı nereden bulacaktı? Resepsiyon masasının arkasındaki saate bakınca kuaför randevusuna geç

kaldığını fark etti. İç çekerek çantasını kolunun altına sıkıştırdı. Bir yolunu bulması gerekiyordu.

“Affedersiniz, Bay Beaudine.” Dolgun göğüslü Delta havayolları hostesi Dallie’nin koltuğunun yanında durdu. “Yeğenim için bir fotoğraf imzalar mısınız? Lisesindeki golf takımında oynuyor. İsmi Matthew ve büyük bir hayranınız.”

Dallie kadının göğüslerine bakıp beğeniyle gülümsedi ve bakışlarını göğüsleri kadar etkileyici olmayan ama yine de güzel yüzüne çevirdi. “Seve seve,” dedi kadının verdiği fotoğrafı ve kalemi alarak. “Umarım benim son zamanlarda oynadığımdan daha iyi oynuyordur.”

“Yardımcı pilot bana birkaç hafta önce Firestone’da ufak bir sorun yaşadığınızı anlattı.”

“Tatlım, Firestone’da sorun yaşamayı ben icat ettim.”

Kadın tatlı tatlı gülüp sesini sadece onun duyabileceği kadar alçalttı. “Eminim ki golf sahaları dışında da bir sürü yerde sorun icat etmişsinizdir.”

“Elimden geleni yapıyorum.” Dallie isteksiz bir şekilde sırttı.

“Neden L.A.’e tekrar geldiğinizde beni aramıyorsunuz?” Kadın elindeki deftere bir şey yazıp kâğıdı kopardı ve yine gülümseyerek ona uzattı.

Hostes giderken, Dallie kâğıdı blucininin cebine sokunca Los Angeles’tan ayrılırken Avis bürosundaki kızın ona verdiği kâğıda sürtündü.

Skeet pencere kenarından homurdandı. “Bir yeğeni falan olmadığından eminim. Varsa bile çocuk senin ismini bile duymamıştır.”

Dallie Vonnegut’un *Şampiyonların Kahvaltısı* isimli romanını açıp okumaya başladı. Skeet’le uçak yolculuklarında konuşmaktan nefret ediyordu. Skeet dört Goodyear lastiğinin üstünde ve eyaletlerarası bir otoyolda olmadığı müddetçe, seyahat etmekten hoşlanmazdı. Atlanta’dan L.A.’e gidip geri döndükleri o yolculukta olduğu gibi Dallie’nin yeni Riviera’sını bir turnuva için ülkenin diğer ucuna

uçarken geride bıraktıkları birkaç seferde, Skeet'in her zaman huysuz mizacı tamamıyla çekilmez hale gelmişti.

Dik dik Dallie'ye bakıyordu. "Arabayla yolculuğa ne zaman başlayacağız? Bu lanet uçaklardan nefret ediyorum. Sakın bana fizikten söz etmeye başlama. İkimiz de yerle aramızda havadan başka bir şey olmadığını biliyoruz ve havanın bu kadar büyük bir şeyi taşıması beklenemez."

Dallie gözlerini yumdu ve sakın bir tavırla, "Kes sesini, Skeet," dedi.

"Sakın uyuma. Lanet olsun, Dallie, ciddiyim! Uçaktan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun. En azından uyanık kalıp benimle konuşabilirsin."

"Yorgunum. Dün gece iyi uyuyamadım."

"Hiç şaşırmadım. Saat ikiye kadar âlem yaptın, sonra da o kap-kara pespaye köpekle geri geldin."

Dallie gözlerini açıp yan yan ona baktı. "Astrid'in ona pespaye denmesinden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Onu demiyorum! Köpekten bahsediyorum salak! Kahretsin, Dallie, köpeğin sabaha kadar sızlandığını duydum."

"Ne yapabiliirdim ki?" Dallie, Skeet'in dik bakışlarına döndü. "Otoyolda bıraksaydım da aklıktan ölse miydi?"

"Motelden ayrılmadan önce onlara ne kadar verdin?"

Dallie onun anlamadığı bir şeyler homurdandı.

"Ne dedin?" dedi Skeet aksi bir sesle.

"Yüz dedim! Şimdi yüz verdim, önümüzdeki sene geri döndüğümde köpeği iyi durumda görürsem bir yüzlük daha vereceğimi söyledim."

"Geri zekâlı," diye mırıldandı Skeet. "Sen ve şu sokak köpeklerin. Otuz eyalette motel müdürlerine sokak köpeklerine baksınlar diye para verdin. Bunun takibini nasıl yaptığını bile bilmiyorum. Köpekler. Kaçak çocuklar..."

"Çocuk. Tek bir çocuk vardı. Onu aynı gün bir Trailways otobüsüne bindirdim."

“Sen ve lanet olasıca yoldan topladıkların.”

Dallie ağır ağır onu tepeden tırnağa süzdü. “Evet, ben ve lanet olasıca yoldan topladıklarım.”

Bunun üzerine, Skeet bir süre sustu. Zaten Dallie bu etkiyi yaratmayı istemişti. İkinci kere kitabını açınca kucağına ikiye katlanmış mavi renkli üç kâğıt düştü. Bunları açtı, üst kısımlarındaki yürüyen Snoopy'lere ve alt tarafındaki X harflerine bakıp okumaya başladı.

Sevgili Dallie,

Kendimle adımın çıkması arasında iki buçuk santimlik mor bir bikiniyle Rocky Halley'in yüzme havuzunun kenarında yatıyorum. Dairy Queen'de çalışan Sue Louise Jefferson isimli küçük kızı hatırlıyor musun? Hani, Boilermakers'ın Altın Kızı olmak istediği için annesiyle babasına karşı çıkarak Doğu Teksas Baptist yerine kuzeye, Purdue'ya giden ama sonradan Ohio Eyalet oyunu sonrasında bir Buckeye defans oyuncusu tarafından hamile bırakılan kız. (Purdue 21-13 yenilmişti). Her neyse, Sue Louise'in hâlâ Wynette'te olduğu birkaç sene öncesini düşünüyordum. Wynette Lisesi ve erkek arkadaşı ona çok fazla geliyor-muş gibi hissediyordu. Sue Louise bana bakıp (çikolata parçacıklı vanilyalı ve kakaolu dondurma sipariş etmiştim), “Hayatın bir Dairy Queen olduğunu düşünüyorum, Holly Grace. Tadı ya çok güzel çıkıp içini bir hoş ediyor ya da elinde eriyip gidiyor,” demişti.

Hayat eriyor, Dallie.

Sports Equipment International'da o kan emiciler için kotanın yüzde elli üstüne çıkınca geçen hafta yardımcı başkan tarafından ofisine çağırıldım ve bana satış müdürü olarak güneybatı bölgesine başka birisini alacaklarını söyledi. Bu Başka Birisi de bir erkek olduğundan ve geçen sene kotayı bile ancak doldurduğundan, çok öfkelen dim ve adama bir Eşitlik Fırsatı davasının yaklaştığını söyledim.

Bana, "Sakin ol, tatlım. Siz kadınlar bu tür konularda fazla hassassınız. Bana güvenmeni istiyorum," dedi. O noktada, ben de ona yaşlı kadınların kaldığı bir huzur evinde bile ereksiyon olmayacağından emin olamam senin dedim. Sonra da ateşli birkaç laf daha ettik. Zaten şu anda o yüzden havaalanlarında yaşamak yerine 22 Numara'mn yüzme havuzunun kenarında uzanıyorum.

İyi haberse... Saçlarımı muhteşem bir hale getirerek tıpkı Farrah Fawcett gibi yaptım ve Firebird çok iyi işliyor. (Mesele tıpkı senin dediğin gibi karbüratörmüş.)

Boş laflara kanma, Dallie ve harika vuruşlarımı yapmaya devam et.

*Sevgiler,
Holly Grace*

Not: Sue Louise Jefferson'la ilgili bazı şeyleri uydurdum. Onu Wynette'te tekrar gittiğinde görürsen, Buckeye defans oyuncusundan söz etme.

Dallie kendi kendine gülümsedi, mektubu dörde katlayıp cebine koydu. Kalbine en yakın yer orasıydı.

ALTINCI BÖLÜM

Limuzin kliması olmayan, 76 model bir Chevrolet çıkmıştı. Bu da Francesca için daha da bezdiriciydi çünkü yoğun ve usandırıcı sıcak etrafında bir koza oluşturunuyormuş gibi hissediyordu. ABD'deki yolculukları o güne dek sadece Manhattan'la ve Hamptons'la kısıtlı kalmış olsa da bir saat önce Gulfport'tan ayrıldıklarından beri yanından geçtikleri yabancı bölgeye ilgi gösteremeyecek kadar verdiği yanlış kararlar meşguldü. Nasıl olur da giysi seçiminde o kadar büyük bir hata yapabilirdi? Tiksintiyle beyaz yün pantolonuna ve tenini rahatsız edecek kadar üstüne yapışmış uzun kollu, açık yeşil kazağına baktı. Ekim ayının ilk günüydü! Kim bu kadar sıcak olabileceğini bilebilirdi?

Neredeyse yirmi dört saatlik yolculuktan sonra, göz kapakları yorgunluktan kapanıyordu ve her yanı kir toz içinde kalmıştı. Gatwick'ten JFK'ye, oradan Atlanta'ya, sonrada sıcaklığın gölgede otuz beş derece olduğu ve bulabildiği tek şoförün klimasız bir araba sürdüğü Gulfport'a gelmişti. O sırada aklından bir tek otele gitmek, bir cin tonik içmek, uzun ve soğuk bir duş alıp yirmi dört saat uyumak geçiyordu. Film şirketini arayıp nerede kalacağını öğrendikten sonra, aynen bunları yapacaktı.

Islak göğsüne yapılmış kazağını çekiştirip otele varana dek onu keyiflendirecek bir şeyler düşünmeye çalıştı. Kendisine bunun inanılmaz bir macera olacağını söyledi. Hiç oyunculuk deneyimi olmadığı

halde, her zaman çok iyi taklit yapardı. Bu filmde eleştirmenlerin harika olduğunu söylemesi ve bütün en iyi yönetmenlerin ona iş vermesi için çok çalışacaktı. Muhteşem partilere gidecek, harika bir kariyer ve bir servet yapacaktı. Daha önceden hayatından eksik olan, üstüne parmak basamadığı o 'şey' buydu. Neden daha önce aklına gelmemiştir?

Saçlarını parmaklarının ucuyla şakaklarından geriye itti ve uçak biletini alacak kadar para bulma sıkıntısını kolaylıkla atlattığı için kendisini tebrik etti. Aslında, bu fikrin yarattığı ilk şoku atlattıktan sonra epey eğlenmişti. Bir sürü sosyetik marka tasarımları ikinci el kıyafetler alan mağazalara götürürdü; bunu neden aylar öncesinden yapmadığını bilmiyordu. Bu satıştan elde ettiği para birinci sınıf bir uçak bileti almasına ve en acil faturalarını ödemesine yetmişti. İnsanlar maddi sorunları gereksiz yere karmaşık hale getiriyorlardı. Hâlbuki sorunları çözmek için yapılması gereken tek şey girişimde bulunmak diye düşündü. Zaten önceki sezonun giysilerini giymekten nefret ederdi ve artık film şirketi biletini telafi edeceğine yepyeni bir gardırop düzmeye başlayabilirdi.

Araba meşe ağaçlarıyla çevrili uzun bir yola girdi. Bir köşeyi dönerlerken, başını çevirip baktığında ileride tadilattan geçmiş bir plantasyon evi gördü; üç katlı, tuğla ve ahşap cepheli, ön verandasında zarif altı adet ince sütun bulunan bir yerdi. Oraya yaklaşırlarken, savaş öncesinden kalma evin yanına park edilmiş yirminci yüzyıl kamyonetleri ve minibüsleri gördü. Bu araçlar da şortlarla, tişörtlerle, çıplak göğüsleri ve askı bluzlarıyla ortalıkta dolanan film ekibi kadar oraya ait değilmiş gibi gözüküyordu.

Şoför arabayı durdurup ona döndü. Ten rengi iş gömleğinin yakasına kocaman yuvarlak bir Amerika'nın İki Yüzüncü Yıldönümü rozeti iliştilmişti. Üst kısmında '1776-1976', ortasında ve altında da 'AMERİKA' ve 'FIRSATLAR DİYARI' yazıyordu. Francesca JFK'ye indiğinden beri yer yerde Amerika'nın İki Yüzüncü Yıldönümü afişlerini görmüştü. Hediyelik eşya stantları buna yönelik rozetlerle ve Özgürlük Anıtı'nın ucuz plastik modelleriyle doluydu. Gulfport'tan

geçerlerken, yangın söndürme musluklarının İç Savaş gönüllü askerleri gibi boyandıklarını bile görmüştü. İngiltere gibi eski bir ülkeden gelen birisi için, sadece iki yüz senenin kutlanıyor oluşu ona abartılı gelmişti.

“Kırk sekiz dolar,” dedi şoför. Adamın aksanı o kadar ağırdı ki bir an için ne dediğini anlamadı.

JFK’ye indiğinde, İngiliz poundlarıyla değiştirdiği Amerikan dolarlarını çıkarıp elindekinin büyük bir kısmını, yüklüce bir bahşişle ve bir gülümsemeyle birlikte verdi. Sonra, kozmetik çantasını alıp araçtan indi.

“Francesca Day?” Kabarık saçlı, sallantılı küpeler takmış bir kadın yan taraftaki bahçeden ona doğru geliyordu.

“Evet?”

“Merhaba. Ben Sally Calaverro. Hiçliğin sonuna hoş geldiniz. Ne yazık ki sizi hemen kostüm provasına almam gerekiyor.”

Şoför, Vuitton valizini ayaklarının dibine koydu. Francesca Sally’nin Hindistan desenli pamuklu eteğine ve sutyensiz giymekle hata ettiği kahverengi askılı bluzuna baktı. “Mümkün değil, Bayan Calaverro,” dedi. “Bay Byron’la görüşür görüşmez otele gidip yatacağım. Yirmi dört saattir sadece uçakta uyudum ve çok yorulдум.”

Sally’nin ifadesi değişmedi. “O halde, uykunuzu biraz daha bekleteceğim ama işimizi kısa sürede bitirmek için elimden geleni yapacağım. Lord Byron çekim programını hızlandırdı ve kostümünüzün yarın sabaha kadar hazır olması gerekiyor.”

“Ama bu saçmalık. Yarın cumartesi. Buraya alışabilmek için birkaç güne ihtiyacım var. Geldiğim anda çalışmamı bekleyemez.”

Sally’nin nazık tavrı bozuldu. “Gösteri dünyası böyle, tatlım. Menajerini ara istersen.” Vuitton valizlere bakıp Francesca’nın arkasında duran birisini çağırdı. “Hey, Davey, Bayan Day’in eşyalarını kümese götür, tamam mı?”

“Kümes mi!” diye bağırdı Francesca, ciddi bir paniğe kapılmaya başlayarak. “Neden söz ettiğinizi bilmiyorum ama derhal otelime gitmek istiyorum.”

“Evet, hepimiz istiyoruz.” Kadın ona küstah sayılabilecek bir ifadeyle gülümsedi. “Merak etme, gerçek bir kümes değil. Hep birlikte kaldığımız ev bu arazinin hemen yanında. Birkaç sene önce bir nekahatnameymiş, kollu yataklar hâlâ duruyor. Oraya kümes diyoruz çünkü bir kümesi andırıyor. Birkaç hamamböceğine aldırış etmezsen, fena bir yer değil.”

Francesca bunu yutmayı reddetti. Yetkisiz kişilerle konuşunca işte böyle oluyordu. “Hemen Bay Byron’ı görmek istiyorum.”

“Şu anda evin içinde çekimde ama işinin bölünmesinden hoşlanmaz.” Sally onu nazik olmayan bir tavırla süzdü. Francesca onun kırışmış ve fazla kalın kışlık giysilerini incelediğini fark etti.

“Şansımı deneyeceğim,” dedi alaycı bir tavırla. Kostümcü kadına sert bir ifadeyle uzun uzun baktı ve saçlarını geriye savurup uzaklaştı.

Sally Calavero onun arkasından baktı. O ufak tefek, ince bedene bakarken, kızın kusursuz makyajını ve harikulade gür saçlarını düşündü. Omzunu hafifçe silkip saçlarını nasıl da öyle savurmayı başarmıştı? Güzel kadınlar saç savurma dersleri falan mı alıyorlardı?

Sally kötü bir permadan kurumuş ve uçları kırılmış saçlarını çekiştirdi. Şirketteki bütün heteroseksüel erkekler o kadını görünce on iki yaşındaki oğlanlar gibi davranmaya başlayacaklardı. Güzel yıldızcıklara alışkındı ama bu kadın o şık İngiliz aksanıyla ve insana annesiyle babasının okyanusu ucuz tarife ara güvertede geçtiklerini hatırlatan bakışlarıyla, farklı bir şeydi. Bekârlar barında geçirdiği sayısız saatler boyunca, Sally bazı erkeklerin bu üstün, küçümseyici saçmalıkları yuttuğuna şahit olmuştu.

“Lanet olsun,” dedi kendisini yirmi beş yaşın yanlış tarafına saplanmış, şişman ve huysuz bir dev gibi hissederek. Bayan Küstah muhtemelen o iki yüz dolarlık kazağın içinde boğuluyordu ama bir dergi reklamındaki gibi soğukkanlı ve canlı gözüküyordu. Sally o anda, bazı kadınların dünyaya sırf diğer kadınlar nefret etsin diye geldiklerini düşündü ve Francesca Day kesinlikle onlardan biriydi.

Dallie günlerden cumartesi olduğu halde, Kötü Pazartesilerin üstüne çöktüğünü hissediyordu ve Tuscallosa dışında eski tanıdıklarla on sekiz delik golf oynamadan önceki gün muhteşem bir 64 vuruşu yapmıştı. Kötü Pazartesiler onu belli ettiğinden de sık rahatsız eden o karamsar ruh hallerine verdiği isimdi; keskin dişlerini ona geçiriyor ve özünü emiyorlardı. Genel olarak, Kötü Pazartesiler uzun demir sopalarından daha çok şeyi mahvediyordu.

Howard Johnson kahvesinin üstüne eğilerek restoranın ön penceresinden otoparka baktı. Güneş tam tepeye yükselmemişti ve restoran mahmur mahmur oturan birkaç kamyon şoförü haricinde boştu. Neden keyifsiz hissettiğini kendisine açıklamaya çalıştı. Kötü bir sezon olmadı diye düşündü. Birkaç turnuva kazanmıştı; o ve PGB Başkanı Deane Bemanon, adamın en sevdiği konu olan profesyonel bir golfçüye yakışmayan davranışlar konusunda iki, üç kereden fazla konuşmamışlardı.

“Ne isterdiniz?” dedi cebinde turunculu mavili mendil taşıyan garson kadın yanına gelip. Üstü başı tertemiz, saçları spreyli ve iyi makyaj yapan şişman kadınlardan biriydi. Kendisine iyi bakan ve onca yağın altında güzel bir yüzü var dediğiniz türdendi.

“Biftek ve patates kızartması,” dedi mönüyü kadına vererek. “İki tarafı da pişmiş yumurta ve bir demlik kahve daha.”

“Fincanda mı isterdiniz yoksa doğrudan damardan mı vereyim?”

Dallie güldü. “Sen kahveyi getirmeye devam et yeter, canım. Ben nereye koyacağımı düşünürüm.” Garson kadınlara bayılırdı. Dünyanın en iyi kadınları onlardı. Kendi başının çaresine bakabilen, cüretkâr kadınlardı ve her birinin ayrı bir öyküsü vardı.

Bu garson kadın gitmeden önce birkaç saniye dikkatle ona bakınca, Dallie onun güzel yüzünü incelediğini tahmin etti. Hep aynı şey olurdu ve genellikle ondan veremeyeceği bir şeyi istediğini anlatan yarı aç bakışlar haricinde bundan rahatsız olmazdı.

Kötü Pazartesileri var güçleriyle geri gelmişlerdi. Daha o sabah, yataktan kalkar kalkmaz duşa girip kan çanağına dönmüş gözlerini açık tutmaya çalışırken, Ayı belirip kulağına fısıldamıştı.

Cadılar Bayramı neredeyse geldi, Beaudine. Bu sene nereye gizleneceksin?

Dallie soğuk suyu sonuna kadar açmıştı ama Ayı konuşmaya devam etmişti.

Senin gibi beş para etmez birisi benimle aynı gezegende yaşayarak ne halt ettiğini sanıyor?

Dallie yemekle aynı anda gelip karşı koltuğa oturan Skeet'e bakıp bu anısından kurtulmaya çalıştı. Kahvaltı tabağını ileri itip bakışlarını başka yöne çevirirken, Skeet çatalını alıp kanlı bifteğe sapladı.

"Bugün kendini nasıl hissediyorsun, Dallie?"

"Şikâyet edemem."

"Dün gece epey içtin."

Dallie omuzlarını silkti. "Bu sabah birkaç kilometre koştum. Biraz mekik çektim. Terleyip kendime geldim."

Skeet çatalı ve bıçağı ellerinde ona baktı. "Hı-hı."

"Bu da ne demek?"

"Hiçbir şey, Dallie. Sadece Kötü Pazartesiler seni yine etkilemeye başladı."

Dallie kahvesinden bir yudum aldı. "Sezon sonuna doğru depresif hissetmek normaldir. Bir sürü motel, yolda geçen bir sürü zaman."

"Özellikle de büyük turnuvaların yanma bile yaklaşamamışken."

"Turnuva turnuvadır."

"Saçmalık." Skeet bifteğini yemeye geri döndü. Birkaç dakika boyunca ikisi de konuşmadı.

Dallie sessizliği bozdu. "Acaba Nicklaus da Kötü Pazartesileri hissediyor mudur?"

Skeet çatalını masaya indirdi. "Nicklaus'u düşünmeye başlama yine! Onu ne zaman düşünsen performansın batıyor."

Dallie kahve fincanını itip hesabı aldı. "Bana birkaç moral hapi versene."

"Kahretsin, Dallie. Onları bırakacağını sanıyordum."

"Bugün ayakta kalmamı istiyor musun istemiyor musun?"

“Tabii ki istiyorum ama son zamanlarda ayakta kalmak için yaptıkların hoşuma gitmiyor.”

“Beni rahat bırak, tamam mı? Ver şu lanet hapları!”

Skeet başını iki yana sallayıp onun dediğini yaptı. Cebinden çıkardığı siyah kapsülleri masadan ona itti. Dallie bunları hemen kaptı. Hapları yutarken, sporcu bedenine nasıl baktığıyla onu gece geç saatte yatarak içki içerek ve Skeet'i cebinde taşımaya zorladığı ecza dolabıyla nasıl bir işkenceye maruz bıraktığı arasında komik sayılabilecek bir çelişki olduğunu düşünmeden edemedi. Dallie masaya fırlattığı paraya baktı. İnsan bir Beuadine olarak dünyaya geldiğinde, yaşlılıktan ölmeyeceği hemen hemen kesin gibiydi.

“Bu elbise korkunç!”

Francesca geçici kostüm dükkânı olarak kullanılan treylerin ucundaki uzun aynadaki aksine bakıyordu. Gözleri kehribar rengi farla ve kalın takma kirpiklerle irileştirilmiş, saçları ortadan ayrılıp şakaklarına dümdüz yapıştırılmış ve kulaklarına kadar inen buklelere dönüştürülmüştü. Döneme ait bu saç modeli hem zarıftı, hem de ona yakışmıştı; bu yüzden, saçlarını yapmayı henüz bitiren adamla tartışmamıştı ama elbise ayrı bir hikâyeydi. Modadan iyi anlayan gözlerine, etek kısmında çepeçevre beyaz dantel fırır katmanları olan bu sıkıcı pembe renkli elbise fazla tatlı çilekli kremalı bir pasta gibi gözüküyordu. Büstiyer kısmı o kadar dardı ki güçlükle nefes alabiliyordu ve tel kısımları göğüs uçları haricinde her şeyin dışarıya fırlamasına neden oluyordu. Elbise onu yapay ve bayağı yapmıştı; kesinlikle Marisa Berenson'ın *Barry Lyndon*'da giydiği kostüm gibi değildi.

“Bu, kesinlikle aklımdaki şey değil. Bunu hayatta giyemem,” dedi kararlılıkla. “Başka bir şey bulmanız gerek.”

Sally Calavera bir parça pembe renkli ipliği fazla sert bir biçimde ısıarak kopardı. “Bu rol için tasarlanan kostüm bu.”

Francesca çünkü provada elbiseye daha fazla dikkat etmediği için kendisine kızdı. Ama yorgunluktan dikkati fazlasıyla dağılmıştı

ve Lloyd Byron'a o kalacağı korkunç yerden şikâyet ettiğinde adam o kadar gereksiz bir inatla karşılık vermişti ki kostüme doğru dürüst bakamamıştı bile. O sırada, üç sahnesinden ilkinin çekimi için sete gitmesine bir saatten az süre kalmıştı. En azından oradaki erkekler yardımcı olmuş, ona özel banyolu daha rahat bir oda bulmuş, odasına yemek tepsisinde hayalini kurduğu o muhteşem cin toniğini getirmişlerdi. Ufak pencere ve parlak sarı mobilyalı 'kümes' denen yer korkunç olsa da, ölü gibi uyumuş ve o sabah uyandığında biraz heyecan bile hissetmişti. En azından, kostüme tekrar bakana dek.

Elbisenin arkasına bakmak için yana döndüğünde, Sally'nin açık sözlü tavrına aynı şekilde karşılık vermeye karar verdi. "Elinde mutlaka başka bir şey vardır. Asla pembe giymem."

"Lord Byron bu kostüme onay verdi ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok." Sally sırtını örten son çıt çıtı da kapadı ve elbiseyi gereksiz bir sertlikle ortadan birleştirdi.

Francesca bedenini rahatsız eden elbisenin içinde nefesini tuttu. "Neden ona Lord Byron gibi saçma bir isimle hitap ediyorsun?"

"Bu soruyu soruyorsan, onu yeteri kadar tanıımıyorsun demektir."

Francesca kostümcü kadının da kostümün de keyfini kaçırmaya devam etmesine izin vermeyecekti.

Ne de olsa, zavallı Sally gün boyunca o korkunç treylerde çalışmak zorundaydı. Kim olsa aksi davranırdı. Francesca kendisine önemli bir filmde bir rol verildiğini hatırlattı. Hem üstündeki de dâhil herhangi bir kostümün içinde göz alıcı olabilecek kadar güzeldi. Yine de ona bir otel odası verilmesi için bir şeyler yapması gerekiyordu. Bir geceyi daha hizmetçi servisi olmayan bir yerde geçirmeye niyetli değildi.

Terliklerinin Fransız topukları çakıl taşlı yola bata çıka plantasyon evine giderken, çemberli eteği sağa sola sallanıyordu. Bu sefer önceki günkü gibi alt kademelerle anlaşmaya çalışmak gibi bir hataya düşmeyecekti. Şikâyetlerini doğrudan yapımcıya iletecekti. Önceki gün, Lloyd Byron ona oyuncular ve teknik ekibin bir arada kalarak bir birliktelik ruhu yaratmalarını istediğini söylemişti ama Francesca onun sadece ucuzcu davrandığından şüpheleniyordu. Ona göre,

önemli bir filmde görünmek barbarlar gibi yaşamamanın zorluğunu telafi edemezdi.

Birkaç kişiye sorduktan sonra, nihayet Delta Blood'ın yapımcısı Lew Steiner'ı buldu. Steiner Wentworth Malikânesi'nin oturma odasının hemen dışında durmuş, Francesca'nın sahnesinin setinin hazırlandığı yerde bekliyordu. Adamın pespaye hali onu çok içinde bıraktı.

Şişman ve tıraşsızdı. Hawaii gömleğinin açık yakasından altın bir ankh¹⁵ görünüyordu ve bu haliyle Soho Sokağı köşesinde çalıntı saatler satan tiplerden biri gibiydi. Francesca halı döşeli koridorda uzanan elektrik kablolarının üstünden geçip kendisini tanıttı. Adam elindeki klipsli defterden başını kaldırırken, Francesca tatlı bir sesle konuşmayı başarıp şikâyetlerini sıraladı.

“... Anlıyorsunuz ya, Bay Steiner, o korkunç yerde tek bir gece daha geçiremem. Eminim ki bunu anlayışla karşılırsınız. Gece olmadan bir otel odasına ihtiyacım var.” Kendinden emin bir ifadeyle ona baktı. “İnsan hamamböceklerine yem olacağı korkusuyla uyumakta zorlanıyor.”

Steiner birkaç saniye Francesca'nın göğüslerine baktı, sonra da katlanan sandalyesini duvarda dayalı olduğu yerden açıp oturdu ve bacaklarını o kadar iki yana açtı ki haki renkli kumaş kalçalarında gerildi. “Lord Byron bana çok güzel olduğunu söylemişti ama ona inanmamıştım. Bu da ne kadar zeki olduğumu gösteriyor.” Ağzının kenarıyla nahoş bir ses çıkardı. “Sadece erkek ve kadın başrol oyuncularını otelde kalıyor, tatlım ve bunun sebebi sözleşmelerinin öyle olması. Geriye kalan işçilerin şartlara dayanması gerekiyor.”

“İşçiler’ teknik bir sözcük, değil mi?” dedi ters bir ifadeyle. Uyumlu olmaya dair çabalarının hepsini unutmuştu. Film dünyasındaki insanların hepsi böyle tatsız mıydı? Miranda Gwynwyck’e yeniden sinir olduğunu hissetti. Miranda oradaki şartların o kadar kötü olacağını biliyor muydu?

15 Eski Mısır Uygarlığı'nın uzun ömrü temsil eden sembolü. (ç.n.)

“İşi istemiyorsan,” dedi Lew Steiner omuzlarını silkerek, “bu öğleden sonraya kadar yerine geçebilecek bir düzine kaltak var. Seni Lord Hazretleri işe aldı, ben değil.”

Kaltak! Francesca sinirden gözlerinin alev alev yandığını hissetti ama tam ağzına geleni söyleyecekken omzunda bir el hissetti.

“Francesca!” diye bağırdı Lloyd Byron. Francesca’yı kendisine çevirip yanağından öperek öfkelenmesini engelledi. “Büyüleyici gözüküyorsun! Harika değil mi, Lew? Şu yeşil kedi gözlerine bak! O inanılmaz dudaklar! Lucinda rolü için ne kadar kusursuz olacağını, onu buraya getirmek için her peniye degeceğini söylememiş miydin?”

Francesca ona yol masrafını kendisini karşıladığını ve her penisini geri istediğini söylemek üzereyken Lloyd Byron devam edince buna fırsat bulamadı. “Bu elbise bir harika. Çocuksu ve masumane ama seksi. Saçlarına bayıldım. Hey, millet, bu Francesca Day!”

Francesca bu tanıtma faslını kabul etti. Sonra, Byron onu bir kenara çekip el yapımı vanilya rengi şortunun cebinden açık sarı renkli bir mendil çıkarıp hafifçe alnına bastırdı. “Bugün ve yarın senin sahnelerini çekeceğiz. Kameram resmen mest olacak. Repliğin olmadığı için, gergin olmana da gerek yok.”

“Hiç gergin değilim,” dedi Francesca. Tanrı aşkına, Galler Prensi’yle çıkmıştı. Bu tür bir şey onu nasıl gerebilirdi ki?

“Enfes, değil mi?” Byron onu oturma odasındaki sete sokup iki kameranın bir sürü set ışığının arasına soktu. İçerisi Hepplewhite sandalyeleriyle, Şam işi örtüyle kaplı bir divanla ve eski gümüş urnalara yerleştirilmiş taze çiçeklerle döşenmişti. “İlk sahnede, şu pencerelerin önünde duruyor olacaksın. Sana arkadan ışık vereceğim; böylelikle sadece sana söylediğimde öne doğru yürüyüp kameranın o muhteşem yüzüne yavaş yavaş odaklanmasını sağlayacaksın.”

Byron’ın muhteşem yüzünden söz edişi ona yapılan muamele konusunda biraz daha rahatlamasını sağladı ve adama daha yumuşak bir ifadeyle baktı.

“Yaşam gücünü düşün,” dedi. “Fellini’nin sessiz karakterleriyle yaptıklarını görmüşsündür. Lucinda tek bir kelime bile etmediği halde,

varlığını perdeden izleyiciye ulaştırıp onları gırtlaklarından yakalaması gerek. Lucinda erişilemeyenin bir sembolü. Canlılık, görkem, sihir!” Dudaklarını büzdü. “Tanrım, umarım fazla ezoterik olmaz da izleyiciler arasındaki geri zekâlılar mesajı kaçırmazlar.”

Sonraki bir saat boyunca, Francesca ışıkların ayarlanabilmesi için kıpırdamadan durdu, sonra da son ayarlamalar yapılırken, yürüyüş provasına odaklandı. Biraz sert görünümlü ve jaketataylı esmer başrol oyuncusu Fletcher’la tanıştırıldı. Film yıldızı dedikodularını takip ettiği halde, onun ismini hiç duymamıştı ve kendisini bir kez daha şüphe içinde buldu. Neden bu insanların isimlerini bilmiyordu? Belki de körü körüne bu işi kabul etmeden önce yapımla ilgili biraz daha fazla araştırma yapmamakla hata etmişti. Belki de önce senaryoyu görmeyi istemeliydi. Ama önceki gün sözleşmesine bakmış ve her şeyin düzgün olduğunu görmüştü.

İlk sahneyi kolaylıkla çekip pencerenin önünde durarak Lloyd’un talimatlarını izlerken, şüpheleri yavaş yavaş dağıldı. “Çok güzel!” diye bağıırıyordu Byron. “Muhteşem! Sen doğal bir yeteneksin, Francesca.” Bu iltifatlar onu yatıştırdı elbise fena halde sıkıldığı halde çekimler arasında rahatlamayı ve önceki gece ona büyük ilgi gösteren ekipteki erkeklerle biraz flört etmeyi başardı.

Lloyd onu odada yürürken, Fletcher Hall’a reverans yaparken ve özlemle yüzüne bakarak söylediklerine tepki verirken çekti. Öğle vakti geldiğinde, bir saatliğine kostümü çıkarılınca ciddi ciddi eğlenmeye başladığını fark etti. Moladan sonra, Lloyd onu oturma odasında mümkün olan her açıdan çekti. “Çok güzelsin, canım!” diye seslendi. “Tanrım, o kalp biçimli yüz ve o muhteşem gözler kusursuz. Saçlarını gevşetin! Çok güzel! Çok güzel!” Lloyd bir mola vereceklerini söyleyince Francesca sırtı kaşınan bir kedi gibi gerindi.

Akşamüzerine doğru, havanın ve karbon ark lambalarından yayılan boğucu ısınn yerini bir rahatlama hissi aldı. Setin dört bir yanına yerleştirilmiş pervaneler hiç serinletmiyordu çünkü kameralar her çekime geçtiğinde kapatılmaları gerekiyordu. Ağır korse ve

elbisesinin altındaki kat kat iç eteği, bayılacağını hissettiği raddeye kadar sıcaklığı teninden eksik etmedi.

“Bugün kesinlikle daha fazla çalışmam,” dedi en sonunda, makyöz gayet iğrenç bir biçimde saçlarının dibinde biriken minik ter damlalarını silerken. “Sıcaktan buharlaşmak üzereyim, Lloyd.”

“Tek bir sahne kaldı, hayatım. Sadece bir tane. Pencereden sızan şu ışığın açısına baksana. Tenin çok güzel parılayacak. Lütfen, Francesca, çok iyi gidiyorsun. Benim nadide, kusursuz prensesim!”

Lloyd böyle deyince onu nasıl geri çevirebilirdi?

Lloyd onu şömineye yakın bir noktada yere çizilmiş çizgiye götürdü. Francesca filmin açılışının genç bir İngiliz kız öğrencinin münzevi sahibiyle evlenmek üzere Mississippi plantasyonuna gelişine odaklanacağını tahmin etti; adamın Jane Eyre’in Rochester’ma benzemesi gerektiğini düşündü ama Fletcher Hall ona göre bir romantik kahraman olamayacak kadar yapmacıktı. Okullu kızın kötü talihi ama Francesca’nın şansına, Lucinda’nın aynı gün trajik bir şekilde ölmesi gerekiyordu. Francesca’nın gözlerinin önünde çoktan etkileyici bir ölüm sahnesi belirmişti bile; bunu doğru miktarda dizginlenmiş bir tutkuyla oynamayı planlıyordu. Daha Lucinda’nın ve plantasyon sahibinin şimdiki zamanda geçip çok sayıda kadın oyuncuyu kapsayan ana öyküyle ne bağlantısı olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ama filmin o kısmında kendisi olmayacağı için, bunun pek de önemi yoktu.

Lloyd yeni bir mendille kaşlarını silip Fletcher Hall’un yanına gitti. “Francesca’ya arkadan yaklaşmanı, ellerini omuzlarına koymanı ve saçlarını kaldırıp boynunu öpmeni istiyorum. Francesca, unutma ki hayatın boyunca sıkı sıkı korunmuşsun. Onun dokunuşu seni şok edecek ama hoşuna da gidecek. Anladın mı?”

Francesca göğüslerinin arasından bir damla ter aktığını hissetti. “Tabii ki anladım,” dedi bıkkınlıkla. Bir makyöz yanına gelip boynunu pudraladı. Kendisini görebilmek için, adamdan aynayı tutmasını istedi.

“Fletcher, sen de şunu unutma,” dedi Lloyd. “Onun boynunu gerçekten de öpmeni istemiyorum. Sadece yaklaşan öpücüğün heyecanını hissettir ona. Tamam, o halde; başlayalım.”

Francesca yerine geçti ama ışıklar tekrar ayarlanırken meydana gelen gecikmeyi de sıkılarak bekledi. Sonra, birisi Fletcher'ın sırtında, jaketatayının arkasında bir ter lekesi olduğunu fark etti ve Sally'nin kostüm treylerinden yedek bir jaketatay getirmesi gerekti.

Francesca ayağını yere vurdu. "Burada daha ne kadar dikil-memi bekliyorsunuz? Buna dayanamam! Sana sadece beş dakika veriyorum, Lloyd. Sonra da gidiyorum!"

Lloyd ona buz gibi bir bakış fırlattı. "Francesca, biraz profesyonel davran. Buradaki herkes yorgun."

"Tüm bu insanlar on poundluk bir kostüm giymiyorlar. Boğularak ölmek üzereyken ne kadar profesyonel olabileceklerini görmek isterim!"

"Sadece birkaç dakika daha," dedi Lloyd yalvarır gibi. Sonra, yumruklarını sıkıp abartılı bir şekilde göğsüne götürdü. "Hissettiğin gerilimi kullan, Francesca. Bu gerilimi sahneden kullan. Gerilimini Lucinda'ya geçir. Lucinda yabancı bir adamla evlenmesi için yeni bir ülkeye yollanmış genç bir kız. Herkes sessiz olsun. Sessizlik, sessizlik, sessizlik. Francesca'nın bu gerilimi hissetmesine izin verin."

Günün büyük bir kısmını Francesca'nın yükseltilmiş göğüslerine bakmakla geçiren mikrofoncu adam, kameramana eğildi. "Ben de onun gerilimini hissetmek istedim."

"Sıraya geç, kardeşim!"

En sonunda yedek jaketatay geldi ve sahne çekildi. "Kıpırdamayın!" diye bağırdı Lloyd işleri bitince. "Sadece Fletcher'ın Francesca'nın boynunu öperken bir yakın planına ihtiyacımız var. Sonra, bugünlük paydos ediyoruz. Sadece bir saniye sürecek. Herkes hazır mı?"

Francesca ofladı ama yerinde kaldı. O kadar dayanmıştı, birkaç dakikanın daha önemi yoktu. Fletcher ellerini onun omuzlarına koyup saçlarını kaldırdı. Francesca adamın ona dokunmasından hiç hoşlanmamıştı. Kesinlikle sıradan, onun tipi olmayan birisiydi.

"Boynunu biraz daha kır, Francesca," dedi Lloyd. "Makyöz, neredesin?"

"Buradayım, Lloyd."

“Buraya gel.”

Makyöz şaşırdı. “Ne yapmamı istiyorsunuz?”

“Ne mi yapmanı istiyorum?” Lloyd ellerini abartılı bir sabırsızlıkla kaldırdı.

“Ha, tamam.” Adam özür diler gibi yüzünü buruşturdu ve kameranın hemen arkasına duran Sally’yi çağırdı. “Hey, Calaverro, kutumdan bana Fletcher’ın sivri dişlerini fırlatsana.”

Fletcher’ın *sivri dişleri* mi?

Francesca midesine kötü bir his çöktüğünü hissetti.

YEDİNCİ BÖLÜM

“Sivri dişler mi!” diye cıyıkladı Francesca. “Neden Fletcher’a diş takılacak?”

Sally o iğrenç şeyleri makyöz adamın eline tutuşturdu. “Bu bir vampir filmi, hayatım. Ne giymesini bekliyordun, tanga mı?”

Francesca korkunç bir kâbusa düşmüş gibi hissetti. Fletcher Hall’dan irkilerek uzaklaşıp Byron’a döndü. “Bana yalan söyledin!” diye bağırdı. “Neden bana bunun bir vampir filmi olduğunu söylemedin? Bunca rezil, pis şey arasında... Tanrım, sana bu yüzden dava açacağım. O rezil hayatının her santimine dava açacağım. Bir saniye bile isminin bu...” O sözcüğü tekrar söyleyemedi, bunu yapamadı! Gözlerinin önüne Marisa Berenson geldi. Muhteşem Marisa’nın zavallı Francesca Day’in başına gelenleri öğrenip kaymaktaşı gibi yanaklarından aşağı gözyaşları süzülene dek kahkahalarla güldüğünü düşündü.

Francesca yumruklarını sıkarak, “Bana derhal bu iğrenç filmin neyle ilgili olduğunu anlat!”

Lloyd hakarete uğramış gibi burnunu çekti. “Yaşam ve ölümle, kan aktarımla, yaşamın özünün bir kişiden diğerine geçişiyle ilgili. Belli ki hakkında hiçbir şey bilmediğin metafizik olaylarıyla ilgili.” Oflayarak gitti.

Sally öne çıkıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Çok eğlendiği belliydi. “Film hayaletli olduğuna inanılan bir malikâneyi kiralamak için yollanan bir sürü hostes kızla ilgili. Teker teker kanları malikânenin eski sahibi tarafından emiliyor... Yani, hayatının son yüzyılını kayıp aşkı Lucinda için üzûlmekle geçiren bizim Fletcher tarafından. Bir de dışı bir vampir ve bir erkek striptizciyle ilgili bir yan öykü var ama bu sonlara doğru.”

Francesca daha fazlasını duymak için beklemedi. Hepsine öfkeli bir bakış fırlattıktan sonra setten hışımla ayrıldı. Çemberli eteği sağa sola sallanır ve malikâneden hızla çıkıp Lew Steiner’ı bulmak için treylerlere doğru giderken kan beynine sıçradı. Onu aptal yerine koymuşlardı! Dünyanın bir ucundan bir vampir filminde ufak bir rol oynayabilmek için giysilerini satıp oraya kadar gitmişti!

Öfkeden titrerken, Steiner’ı yiyecek kamyonuna yakın ağaçların altındaki metal bir masada otururken buldu. Birden durup da masaya çarpınca eteğinin arka kısmı havalandı. “Bu işi kabul etmemin nedeni Bay Byron’ın kaliteli bir yönetmen olarak bilinmesiydi!” dedi eliyle sert bir hareket yapıp plantasyon evini işaret ederek.

Steiner salamlı sandviçinden başını kaldırdı. “Bunu sana kim söyledi?”

Gözlerinin önüne bilmiş ve kendinden emin Miranda Gwynwyck’in yüzü gelince her şey bir anda açıklığa kavuştu. Feminist diye geçinen Miranda erkek kardeşini korumak için bir başka kadını yanlış yönlendirmişti.

“Bana manevi bir mesaj vereceğini söylemişti!” diye bağırdı. “Tüm bunların manevi mesajlarla ya da yaşam gücüyle veya Felli-ni’yle ne ilgisi var, Tanrı aşkına?”

Steiner sırttı. “Ona neden Lord Byron diyoruz sanıyorsun? Boktan şeyleri şiirsel bir dille anlatır. Tabii, işini bitirdiğinde de yaptıkları boktan olur ama bunu ona söylemeyiz. Ucuz bir adamdır ve hızlı çalışır.”

Francesca iyimser ruhunun hissettiği ufacık umut uğruna bir yanlış anlaşılma olmasını diledi. “Ya Altın Palmiye?” dedi.

“Altın ne?”

“Palmiye.” Kendisini aptal gibi hissetti. “Cannes Film Festivali.”

Lew Steiner ona birkaç saniye baktıktan sonra ağzından ufak bir salam parçasının fırlamasına neden olacak kadar güçlü kahkahalarla gülmeye başladı. “Tatlım, senin Lord Byron’ın Cannes’da ancak sıçabilir. Bana çektiği son film *Karma Yurt Katliamı*’ydı, ondan önceki de *Arizona Hapishanelerindeki Kadınlar* diye önemsiz bir film. Arabalı sinemalarda iyi iş yapmıştı.”

Francesca güçlükle konuşabiliyordu. “Benden ciddi ciddi bir vampir filminde mi oynamamı istedi?”

“E, buradasın, öyle değil mi?”

Francesca derhal kararını verdi. “Uzun süreliğine değil! Tam on dakika sonra valizlerimle burada olacağım ve hem masraflarımı karşılayan bir çekle hem de beni havaalanına götürecek bir şoförle burada olmanızı bekliyorum. Bugün çektiğiniz sahnelerden birini dahi kullanacak olursanız, sizi kanınızın son damlasına kadar dava edeceğimden emin olabilirsiniz.”

“Bir sözleşme imzaladığın için fazla şansın olmaz.”

“Yanlış bilgiler doğrultusunda bir sözleşme imzaladım.”

“Saçma. Kimse sana yalan söylemedi. Çekimler bitene dek parayı da unutabilirsin.”

“Bana borcunu ödemeni istiyorum!” Francesca sokak köşesinde pazarlık yapan korkunç bir balıkçı kadın gibi hissetti. “Yolculuk masraflarımı karşılayan gerek. Bir anlaşmamız vardı!”

“Yarınki son sahneden bitene dek para mara yok.” Memnuniyetsiz bir ifadeyle ona baktı. “O son sahne, Lloyd’un çıplak olmanı istediği sahne. Buna masumiyetin yitirilişi diyor.”

“Lloyd ancak Altın Palmiye’yi kazandığı gün beni çıplak görür!” Francesca arkasını döndüğü gibi hızla uzaklaşmaya çalıştı ama eteğinin o iğrendiği pembe katları metal masanın kenarına takıldı. Eteği çekip kurtarmaya çalışınca da yırttı.

Steiner ayağa fırladı. “Hey, kostüme dikkat et! Bu tür şeyler bana paraya mal oluyor!”

Francesca masadaki hardal şişesini alıp eteğinin ön tarafına bolca sıktı. “Ne korkunç,” diye ofladı. “Bunun kuru temizlemeye gitmesi gerekecek!”

“Seni orospu!” diye bağırdı Steiner, Francesca’nın arkasından. “Bir daha iş bulamayacaksın! Kimsenin seni çöpleri atman için bile işe almamasını sağlayacağım!”

“Süper! Çünkü bu kadar çöpe ancak dayanabilirim!”

İki eliyle eteğini tutarak dizlerine kadar çekti, bahçede ilerledi ve kümese doğru gitti. Hayatında asla ama asla o kadar kötü bir muamele görmemişti. Yapacağı son şey olsa da Miranda Gwynwyck’e bu utancının bedelini ödecekti. Eve geri döner dönmez, Nicholas Gwynwyck’le evlenecekti!

Odasına girdiğinde, öfkeden beti benzi atmıştı ve dağınık yatağını görünce daha da öfkелendi. Şifonyerden yeşil renkli çirkin bir lambayı alıp duvara fırlattı ve paramparça etti. Bunun da bir faydası olmadı; hâlâ karnına yumruk yemiş gibi hissediyordu. Valizini yatağa sürükleyerek önceki akşam çıkardığı birkaç parça giysiyi içine koydu, kapağını sertçe kapadı ve üstüne oturdu. Kilitleri kapatabildiğinde, özenle şekillendirilmiş bukleleri dağılmış, göğsü ter içinde kalmıştı. Sonra üstünde hâlâ o korkunç pembe kostümün olduğunu hatırladı.

Valizi tekrar açarken, neredeyse bıkkınlıkla çığlık atacaktı. Bunların hepsi Nicky’nin suçuuydu! Londra’ya geri dönünce kendisini Costa del Sol’e götürmesini isteyecek, bütün gün lanet olasıca plajda yatacak ve onu mutsuz etmenin yollarını düşünmekten başka bir şey yapmayacaktı! Arkasına uzanıp korseyi bir arada tutan kopçaları açmak istedi ama bunlar çift sıra halinde aşağı kadar uzanıyordu ve elbise o kadar dardı ki bir türlü açamıyordu. Biraz daha arkaya uzanıp feci bir küfür savurdu ama kopçalar açılmadı. Tam ona yardım etmesi için birisini aramaya karar verdiğiğinde, eteğine hardal sıktığında Lew Steiner’ın şişman, küstah suratındaki ifadeyi düşündü. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bakalım değerli kostümü ortadan kaybolunca ifadesi daha ne kadar küstahlaşacak, diye düşündü haince bir keyifle.

Etrafta ona yardım edecek kimse olmadığı için valizini kendisi taşımak zorunda kaldı. Bir eline Vuitton valizini, diğer eline kozmetik çantasını aldı ve araçların bulunduğu yere doğru yürümeye başladı; ama oraya varınca kimsenin onu Golfport'a götürmeyeceğini anladı.

“Özür dilerim, Bayan Day ama bize bütün araçlara ihtiyaç olduğu söylendi,” diye mırıldandı adamlardan biri, gözlerinin içine bakamayarak.

Francesca ona kesinlikle inanmadı. Bu, Lew Steiner'in işiydi ve ona son bir oyun oynuyordu!

Bir diğer ekip üyesi biraz daha yardımcı oldu. “Yolun biraz ilerisinde bir benzinlik var,” dedi başıyla yolu işaret edip. “Oradan telefon açıp birisinin sizi almasını isteyebilirsiniz.”

Benzinliğe kadar yürümek bir kenara, yolda yürüme fikri zaten yeteri kadar göz korkutucuydu. Tam gururunu bir kenara bırakıp elbisesini değiştirmek için kümese geri gitmeye karar verdiğinde, Lew Steiner Airstream treylerlerden birinden çıktı ve ona pis pis güldü. Francesca geri adım atmaktansa ölmeyi yeğleyeceğini düşündü. Dik dik ona bakarak valizlerini aldı ve çimlerden yola doğru yürüdü.

“Hey! Dur bakalım!” diye seslendi Steiner, nefes nefese ona yetişip. “O kostümü geri verene dek bir adım daha atamazsın!”

Francesca hışımla ona döndü. “Bana elini sürersen, seni darpla suçlarım!”

“Ben de seni hırsızlıkla suçlarım! O elbise bana ait!”

“Eminim üstünde çok hoş dururdu.” Francesca arkasını dönüp yürümeden önce, kozmetik çantasını kasıtlı olarak Steiner'in dizlerine savurdu. Adam acı içinde bağırınca Francesca kendi kendine gülümsedi ve keşke daha sert vursaydım, diye düşündü.

Ama bu tatmin hissini çok uzun bir süre bir daha hissedemeyecekti.

Skeet Dallie'yi, “Sapağı kaçırdın,” diye azarladı Buick Riviera'nın arka koltuğundan. “Demiştim ya, doksan sekizinci otoyol. Doksan

sekizden elli beşe, elli beşten on ikiye. Sonra, seyir kontrolünü doğrudan Baton Rouge'a ayarla."

"Bunları bana bir saat önce söyleyip uyuyakalmanın bir faydası olmadı," diye homurdandı Dallie. Başında ön tarafında bir Amerikan bayrağı olan koyu mavi renkli yeni bir kep vardı ama öğleden sonrasının ilerleyen saatlerinde pek işe yaramadığı için ön panelden aynalı bir güneş gözlüğü alıp taktı. İki şeritli yolun iki yanında bodur çamlar vardı.

Kilometreler boyunca, birkaç paslanmış hurda arabadan başka bir şey görmemişti ve midesi guruldamaya başlamıştı. "Bazen hiçbir işe yaramıyorsun," diye mırıldandı.

"Yanında Juicy Fruit var mı?" diye sordu Skeet.

Dallie'nin gözlerine birden ileride renkli bir şey ilişti; yolun kenarında pembe renkli bir şey sallana sallana ilerliyordu. Ona yaklaştıkça, şekil de belirginleşmeye başladı.

Gözlüğünü çıkardı. "İnanmıyorum. Şuna bakar mısınız?"

Skeet öne eğilip kolunun ön tarafını yolcu koltuğunun arkasına dayadı ve elini gözlerine siper etti. "Gördüğümüz en inanılmaz manzara değil mi?" diye güldü.

Francesca her seferinde ayaklarını sürüyerek ilerliyor, korsesinin sıkılığı yüzünden nefes almakta zorlanıyordu. Yanakları tozla kaplanmış, göğüslerinin üst kısmı ter içinde kalmıştı ve daha on beş dakika önce göğüs uçlarından biri tıpkı suyun yüzeyine fırlayan bir mantar tıpa gibi elbisesinin üst kısmından fırlamıştı. Valizini hemen yere koyup göğüs ucunu geri itmişti ama bunu anımsayınca tüyleri ürperdi. Hayatında tek bir şeyi geri alabilme gücü olsaydı, Wentworth plantasyonundan üzerinde elbiseyle ayrılma kararını verdiği o anı geri alacağını düşünmüştü son birkaç dakika boyunca belki yüzüncü kere.

Çemberli etek artık bir yağ teknesine dönmüş, önu ve arkası şeklini kaybetmiş ve yanları sağ elindeki valizi ve sol elindeki kozmetik çantası yüzünden ezilmişti; her ikisi de kollarını omuz ekleminden çıkaracak gibiydi. Attığı her adımda yüzünü buruşturuyordu. Minik

Fransız topuklu ayakkabıları ayaklarını kesmişti ve esen her sıcak rüzgâr suratına bir toz dalgası daha üflüyordu.

Yolun kenarına oturup ağlamak istedi ama bir daha kalkabileceğinden emin değildi. O kadar korkuyor olmasaydı, fiziksel rahatsızlıklara katlanması da daha kolay olurdu. Bunlar başına nasıl gelmişti? Kilometrelerce yürümüş, henüz benzinliğe ulaşamamıştı. Ya orada bir benzinlik yoktu ya da yolu şaşırılmıştı ama rast gelmediği bir sebze standının yıpranmış ahşap tabelasından başka bir şeye rastlamamıştı. Yakında hava kararacaktı, yabancı bir ülkedeydi ve yolun hemen kenarındaki o bodur çamların arasında korkunç vahşi hayvanlar olabilirdi. Wentworth plantasyonuna geri dönmesini engelleyen tek şey o kadar yolu geri gidemeyeceğinden kesinlikle emin olmasıydı.

Kendisine o yolun mutlaka bir yere çıkıyor olması gerektiğini söyledi. Amerika'da bile bir yere varmayan yollar yapmıyorlardı, değil mi? Bu düşünce o kadar korkutucuydu ki ilerleyebilmek için zihninde ufak oyunlar oynamaya başladı. Bedeninin farklı yerlerinin sızısına dayanabilmek için çenesini sıkarken, Mississippi'nin tozlu ıssız yollarından ışık yılları kadar uzaklardaki o en sevdiği yerleri düşündü. Regent Sokağı'ndaki çarpık kirişleri ve muhteşem Arap mücevherleri satan Liberty's'i, Passy Caddesi'ndeki Sephora mağazasının parfümlerini, Madison Caddesi'ndeki Adolfo'dan Yves Saint Laurent'e kadar her şeyi düşündü. Gözlerinin önünde içinde ufacık bir misket limonu dilimi olan buz gibi bir Perrier bardağı canlandı. Bu imge onu saran sıcak havada asılı kaldı; öylesine canlı bir görüntüydü ki elini uzatsa soğuk ve ıslak bardağı tutabileceğini hissediyordu. Kendisine halüsinasyon görmeye başladığını söyledi ama bu görüntü öylesine hoştu ki bunu aklından atmaya çalışmadı.

Perrier birden sıcak Mississippi havasında silindi ve Francesca arkadan bir arabanın yaklaştığını ve hafifçe fren yaptığını duydu. Sese dönebilmek için elindeki valizleri henüz dengeleyemeden, yolun diğer tarafından ona seslenen Teksas aksanını duydu.

"Hey, canım, sana kimse Lee'nin teslim olduğunu söylemedi mi?"

Valiz ayaklarının dibine düştü ve o sese doğru dönerken çember eteğinin arkası havalandı. Ağırlığını dengeleyip gözlerini iki kere kırıştırdı. Karşısında gördüğü şeye inanamıyordu.

Yolun karşısında, koyu yeşil bir arabanın penceresinden kolunu çıkarıp kapının üst paneline yaslayan adam inanılmaz derecede yakışıklıydı; o kadar baş döndürecek kadar yakışıklıydı ki bir an için onu da Perrier ve misket limonu gibi hayal etmiş olabileceğini düşündü. Valizinin tutacağı avcunu keserken adamın yüzünün klasik hatlarını, çıkık elmacıkkemiklerini, ince çenesini, düz ve kusursuz burnunu, tıpkı Paul Newman'inki gibi masmavi gözlerini ve kendisinininkiler kadar kalın kirpiklerini inceledi. Ölümlü bir adamın nasıl öyle gözleri olabilirdi? Bir erkek nasıl öylesine dolgun bir ağza sahip olur ama erkeksi gözükebilirdi? Gür, koyu sarı saçları üstünde bir Amerikan bayrağı olan mavi vizörlü bir kepin kenarlarında kıvrılıyordu. Geniş omuzlarının üst kısmını ve bronzlaşmış kolunun belirgin kaslarını da görebiliyordu. Bir an için, durduk yere paniğe kapıldığını hissetti.

En sonunda, kendisi kadar güzel birisine rastlamıştı.

"O eteklerin altında Konfederasyon sırları falan mı taşıyorsun?" dedi adam gülerek. Dişleri dergilere çıkacak ve insanlara en son ne zaman diş bakımı yaptıklarını düşündürecek kadar düzgündü.

"Yankeeler dilini kesmiş galiba, Dallie."

Francesca arka pencereden sarkan adamı ilk kez fark etti. Haşın suratına ve meşum ince gözlerine bakınca zihninde alarım zilleri çalmaya başladı.

"Ya öyle ya da Kuzeyli bir casus," dedi Skeet. "Bu kadar suskun kalan tek bir Güneyli kadın tanımıyorum."

"Bir Yankee casusu musun, canım?" diye sordu Bay Yakışıklı, o muhteşem dişlerini sergileyerek. "O güzel yeşil gözleriyle Konfederasyon sırlarını mı ele geçiriyorsun?"

Francesca birden ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Issız bir yol, batmak üzere olan güneş, iki yabancı adam ve tabii kendi ülkesi İngiltere'de değil, Amerika'da oluşu. Amerika'daki insanlar kiliseye giderken silahlarını doldurur, suçlular diledikleri gibi sokak-

larda gezerdi. Endişeyle arka koltuktaki adama baktı. Sırf eğlence olsun diye ufak hayvanlara işkence eden birisine benziyordu. Ne yapması gerekiyordu? Çılgılık atsa etrafta duyacak kimse yoktu ve kendisini koruyamazdı.

“Kahretsin, Skeet, onu korkutuyorsun. Sok şu çirkin kafanı içeri.”

Skeet başını arabaya soktu ve tam olarak anlayamadığı tuhaf isimli yakışıklı adam bir şey demesi için kusursuz kaşlarından birini kaldırıp bekledi. Francesca cesur, atılgan ve dürüst olmaya karar verdi. Hiçbir koşulda ne kadar çaresiz olduğunu belli etmeyecekti.

“Sanırım başımı büyük bir derde soktum,” dedi valizini yere koyup. “Kayboldum galiba. Büyük aptallık tabii.”

Skeet başını tekrar dışarı çıkardı. Bay Yakışıklı sırttı.

Francesca inatla devam etti. “Acaba bir sonraki benzinliğin ne kadar uzakta olduğunu söyleyebilir misiniz? Ya da nereden bir telefon bulabileceğimi?”

“İngiltere’densin, değil mi?” dedi Skeet. “Dallie, komik aksanını duyuyor musun? Bir İngiliz leydisi.”

Francesca Bay Yakışıklı’nın elbisesinin pembeli beyazlı fırfırlarını süzüşünü izlerken, bir insanın ismi gerçekten de Dallie olabilir mi diye düşündü. “Eminim ki anlatacak inanılmaz bir hikâyen vardır, canım. Gel, arabaya atla. Seni telefon bulabileceğin bir yere götüreyim.”

Francesca tereddüt etti. Yabancı iki adamla birlikte bir arabaya binmek yapabileceği en akıllıca şey değildi ama aklına başka bir seçenek gelmiyordu. Fırfırları toz içinde sallanırken, ayaklarının dibindeki valizleriyle yolda dururken, ona yabancı olan korkuyla tereddüt karışımı bir duygu midesini bulandırdı.

Skeet pencereden dışarı sarkıp Dallie’ye baktı. “Onu mahvedecek pis bir tecavüzcü olduğundan korkuyor.” Francesca’ya döndü. “Hanımefendi, Dallie’nin yüzüne iyice bakın ve böyle bir suratı olan bir adamın isteksiz kadınları zorlamasına gerek olup olmadığını söyleyin.”

Adam kesinlikle haklıydı ama Francesca’nın içi rahatlamamıştı. Onu en çok endişelendiren Dallie isimli adam değildi.

Dallie aklını okumuş gibiydi. Zaten o şartlar altında zor da değildi. “Skeet için endişelenme, canım,” dedi. “Kendisi su katılmamış bir kadın düşmanıdır.”

İnanılmaz yakışıklılığına rağmen taşralı bir cahil gibi konuşması Francesca’yı şaşırttı. Hâlâ tereddüt içinde beklerken, arabanın kapısı açıldı ve bir çift tozlu kovboy çizmesinin yere konduğunu gördü. Yüce Tanrım... Güçlkle yutkunup başını kaldırdı. Bayağı yukarı.

Adamın bedeni de yüzü kadar kusursuzdu.

Üstündeki lacivert tişört göğüs kaslarını sarıyor, bicepsleri, trisepsleri ve tüm diğer inanılmaz şeylerin hatlarını ortaya çıkarıyordu. Rengi solarak neredeyse beyaza dönmüş blucinin bir tek lime lime paçaları maviydi. Karnı dümdüzdü, kalçaları dardı; ince ve uzundu; boyu bir doksanın üstünde olmalıydı. Görünümü Francesca’nın nefesini kesti. Amerikalılar ve vitamin hapları konusunda söylenenler doğru olmalı diye düşündü.

“Bagaj dolu, o yüzden valizlerini Skett’in yanına arka koltuğa koyacağım.”

“Sorun değil. Neresi olursa olur.” Dallie ilerlerken, Francesca gülümsemesini ona yöneltti. Elinde değildi; Serritella genlerine işlenmiş otomatik bir tepkiydi bu. Taşralı da olsa, bu kadar muhteşem bir adamın karşısında perişan halde olmak birden ona sıyrılmış ayaklarından daha çok acı verdi. O anda, kozmetik çantasının içindekilerle birlikte, Piccadilly’deki ikinci el giysi mağazasında menekşe rengi pijamalarının yanında asılı duran, beyaz ketenden Mary McFadden sabahlığıyla bir aynanın karşısında yarım saat geçirebilmek için her şeyini verebilirdi.

Dallie durup tepeden ona baktı.

Francesca Londra’dan ayrıldığından beri ilk kez tanıdık bir yerdeymiş gibi hissetti. Dallie’nin yüzündeki ifade, uzun süre önce keşfettiği bir şeyi doğruluyordu: Erkekler dünyanın her yerinde aynıydı. Masum, parlak gözlerini ona kaldırdı. “Bir sorun mu var?”

“Bunu hep yapar mısın?”

“Neyi?” Yanağındaki gamze belirginleşti.

“Bir erkekle tanıştıktan beş dakika sonra ona teklifte mi bulursun?”

“Teklifte bulunmak mı?” Francesca onu doğru duyduğundan emin olamadı ve gururla, “Kesinlikle bir teklifte bulunmadım,” dedi.

“Tatlım, o gülümseme bir teklif değilse, neyin teklif olduğunu bilmiyorum demektir.” Dallie valizleri alıp arabanın diğer tarafına taşıdı. “Normalde bunu sorun etmezdim aslında ama sapık olabilecek iki yabancı adamla bir hiçliğin ortasındaiken, burada kendini böyle göstermeye çalışmanın çok da akıllıca olmadığını düşünüyorum.”

“Kendimi göstermeye çalışmak mı?” Francesca ayağını yere vurdu. “Derhal o valizleri yere koy! Hayatım buna bağlı olsa bile seninle bir yere gitmem.”

Dallie bodur çamlara ve ıssız yola baktı. “Bence hayatın buna bağlı.”

Francesca ne yapacağını bilemedi. Yardıma ihtiyacı vardı ama adamın davranışları tahammül edilmezdi ve arabasına binerek kendisini küçük düşürme fikrine dayanamıyordu. Adam arka kapıyı açıp valizleri gelişigüzel Skeet’e doğru itince bu seçeneğini elinden almış oldu.

“Dikkat et,” dedi arabaya koşarak. “Bunlar Louis Vuitton çantaları!”

“Bu sefer tam belanı buldun, Dallie,” diye mırıldandı Skeet arkadan.

“Hem de nasıl,” dedi Dallie. Direksiyonun başına geçip kapısını sertçe kapadı ve ona bakmak için başını pencereden dışarı çıkardı. “Tatlım, valizlerini almak istiyorsan hemen arabaya bin çünkü tam on saniye sonra eski Riviera’mı vitese takacağım ve senin o Bay Veetawn’ınla uzaklaşmış olacağız.”

Francesca topallayarak arabanın arkasından dolaşıp diğer taraf-taki yolcu kapısına gitti. Gözyaşları akmak üzereydi. Utanmış ve korkmuştu. En kötüsü de kendisini çaresiz hissediyordu. Ensesinden bir firkete kayıp toprak yola düştü.

Ne yazık ki hissettiği huzursuzluk daha yeni başlıyordu. Kısa sürede çember eteklerin modern bir arabaya göre tasarlanmadığını anladı. İki kurtarıcısının yaşadığı zorluklara ne tepki verdiklerine bakmadan en sonunda önce poposunu koltuğa sığdırdı, sonra da çemberli kumaşı elinden geldiğince kucağına çekti.

Dallie el frenini çemberli eteğin arasından indirerek, “Hep böyle rahat mı giyinirsin?” diye sordu.

Francesca ters ters ona baktı ve her zamanki aksi yanıtlarından birini vermeye hazırlandı ama diyecek bir şey bulamadı. Bir süre konuşmadan yolda ilerlediler; Francesca gözlerini inatla yola dikti. Gözleri dağ gibi kucağına yığılmış eteğinin üst kısmından ancak gözüküyor, korsenin telleri beline batıyordu. Ayakları yerden kesildiği için minnettardı ama pozisyonu zaten dar olan korseyi daha da rahatsız hale getiriyordu. İçine derin bir nefes çekmeye çalıştı ama göğüsleri dışarı fırlayacak kadar yükselince hafif hafif nefes almak zorunda kaldı. Bir kere hapşırdı mı bir erkek dergisinin orta sayfası haline gelirdi.

“Ben Dallas Beaudine,” dedi arabayı kullanan adam. “Herkes bana Dallie der. Arkadaki de Skeet Cooper.”

“Francesca Day,” dedi biraz daha rahat konuşmaya çalışarak. Amerikalıların rahatlıklarıyla bilindiklerini hatırlaması gerekiyordu. Bir İngiliz için kaba olabilecek bir şey, ABD’de normal bir davranış olarak kabul edilebiliyordu. Hem o dünyalar yakışıklısı taşralı adamı en azından biraz dizlerinin üstüne çökertme fikrine de engel olamıyordu. Bu konuda becerikliydi; her şeyin ters gittiği o gün, kesinlikle ters gitmeyecek bir şey varsa, o da buydu. “Beni kurtardığınız için size minnettarım,” dedi ona eteğinin üstünden gülümseyerek. “Son birkaç günüm ne yazık ki çok kötü geçti.”

“Anlatmak ister misin?” dedi Dallie. “Skeet ve ben son zamanlarda kilometrelerce yol yaptık ve birbirimizle konuşmaktan sıkılmaya başladık.”

“Aslında, çok saçma bir olay. Son derece berbat bir kadın ve şu meşhur bira fabrikalarının sahibinin kızı Miranda Gwynwyck, beni

Londra'dan ayrılıp Wentworth plantasyonunda çekilen bir filmde rol almaya ikna etti."

Skeet'in başı Francesca'nın sol omzunda belirdi ve gözleri merakla parıldadı. "Bir film yıldızı mısın? Sende bana tanıdık gelen bir şey var ama ne olduğunu bilemiyorum."

"Oyuncu değilim." Ona Vivien Leigh'ye benzediğini söylemeyi düşündü ama sonra vazgeçti.

"Buldum!" diye bağırdı Skeet. "Seni daha önce gördüm. Dallie, onun kim olduğuna inanamayacaksın."

Francesca şüpheyle ona baktı.

"Şu bizim 'Yaslı Francesca!'" Skeet bir kahkaha patlattı. "Onu tanıdığımı biliyordum. Dallie; hatırlıyor musun? Film yıldızlarıyla çıkan kadın."

"Yok artık," dedi Dallie.

"Siz bunu nereden..." dedi Francesca ama Skeet lafını kesti.

"Annene taksi çarpmasına gerçekten üzüldüm," dedi.

Francesca dili tutulmuş bir halde ona baktı.

"Skeet magazin dergilerini çok sever," dedi Dallie. "Ben pek hoşlanmam ama insanı kitle iletişiminin gücü konusunda düşünmeye zorluyorlar. Çocukluğumda mavi renkli eski bir coğrafya kitabımız vardı ve ilk bölümünün başlığı 'Ufalan Dünyamız'dı. Bu her şeyi anlatıyor, değil mi? İngiltere'de senin de öyle coğrafya kitapların var mıydı?"

"Ben... Sa-sanmıyorum," dedi Francesca çekinerek. Kısa bir sessizlik oluşunca onun Chloe'nin ölümünün ayrıntılarını anlatmasını bekliyorlarmış gibi korkunç bir hisse kapıldı. Yabancılarla bu denli mahrem bir şeyi paylaşma düşüncesi bile onu dehşete düşürdüğü için, lafı hiç kesilmemiş gibi son konuya döndü. "Dünyanın bir diğer ucuna uçtum, aklınıza gelebilecek en kötü şartlarda rezalet bir gece geçirdim ve bu rezil elbiseyi giymeye zorlandım. Sonra, filmin bana yanlış anlatıldığını anladım."

"Porno muymuş?" dedi Dallie.

“Kesinlikle hayır!” dedi Francesca. Bu taşralı Amerikalılar ağızlarından ne çıktığını bir an olsun düşünmezler miydi? “Aslında, şu korkunç...” O sözcüğü söylemek bile onu hasta ediyordu. “Vampir filmlerinden biriymiş.”

“Yapma ya!” Skeet’in hayran kaldığı belliydi. “Vincent Price’i tanıyor musun?”

Francesca bir an için gözlerini yumup tekrar açtı. “O şerefe erişmedim.”

Skeet, Dallie’nin omzuna vurdu. “Vincent’in *Hollywood Squares*’te olduğu zamanları hatırlıyor musun? Bazen karısı da çıkardı. İsmi neydi? O da şu güzel İngiliz kadın oyuncularından. Belki Francie biliyordur.”

“Francesca,” dedi Francesca aksi bir tavırla. “Bana başka hiçbir isimle hitap edilmesi hoşuma gitmez.”

Skeet tekrar arkasına yaslanınca Francesca onu kırdığını fark etti ama umurunda değildi. İsim onundu ve kimsenin bunu kısaltmaya hakkı yoktu. Özellikle de o günkü hali içler acısıyken.

“Peki, şimdi ne yapmayı planlıyorsun?” dedi Dallie.

“En kısa zamanda Londra’ya dönmeyi.” Miranda Gwynwyck’i, Nicky’yi ve hayatına olduğu gibi devam etmenin nasıl imkânsız olduğunu düşündü. “Sonra da evleneceğim.” Kendisi dahi farkına varmadan kararını vermişti çünkü başka bir seçenek bulamıyordu. Son yirmi dört saatte başına gelenlerden sonra, bir bira fabrikası varisiyle evlenmek o kadar da kötü bir kadermiş gibi gelmiyordu. Ama bu kararını açıkladığı anda, rahatlamak yerine mutsuz olduğunu hissetti. Başından bir firkete daha düştü; firkete ön tarafından yuvarlanıp bir fırıfıra takıldı. Skeet’ten kozmetik çantasını isteyip kendisini tatsız düşüncelerden uzaklaştırmaya gayret etti. Skeet bir şey demeden çantayı verdi. Francesca bunu eteğinin katmanlarının arasında koyup kapağını açtı.

“Tanrım...” Suratını gördüğü anda neredeyse kalbi duracaktı. Ağır göz makyajı gün ışığında korkunçtu, ruju silinmişti, saçları dağılmıştı ve yüzü kirlenmişti! Yirmi bir senelik hayatı boyunca, bir

kere bile kuaförü dışında bir erkeğin önünde makyaj yapmamıştı ama kendisini, tanıdığı o kişiyi geri getirmesi gerekiyordu!

Makyaj temizleme losyonunu alıp suratını düzeltmeye koyuldu. Ağır makyaj silinirken, iki adamla arasına mesafe koymayı ve onların farklı bir dünyaya ait olduğunu anlamalarını istedi. “Gerçekten de korkunç gözüküyorum. Bu yolculuğun tamamı bir kâbusa dönüştü.” Takma kirpiklerini çıkardı, göz kapaklarına nemlendirici sürdü ve elmacıkkemiklerini ortaya çıkaracak renkli bir kremle mor renkli bir göz farı ve bir parça da rimel sürdü. “Aslında, Ecarte denen Alman malı harika bir rimel kullanırım ama Cissy Kavendish’in Karayıplı inatçı hizmetçisi bunu çantama koymayı unuttuğu için bir İngiliz rimeli sürmek zorunda kaldım.”

Fazla konuştuğunu biliyordu ama bir türlü duramıyordu. Karamel rengi allığında Kent fırçasını gezdirip elmacıkkemiklerinin hemen altına sürdü. “Şu anda bir cilt bakımı seansı için neredeyse her şeyimi verebilirim. Mayfair’de termal ısı kullanan ve masajla birleştirdikleri mucizevi bir sürü şey yapan muhteşem bir yer var. Lizzy Arden da aynı şeyi yapıyor.” Hızla dudaklarının etrafını bir dudak kalemiyle boyadı ve gülkurusu dudak parlaticısı sürüp son haline baktı. Harika değildi ama en azından yine kendisine benziyordu.

Arabada devam eden sessizlik onu da giderek huzursuz ettiğinden, sürekli konuşuyordu. “New York’tayken Arden ve Janet Sartin arasında karar vermeye çalışmak hep çok zor olur. Doğal olarak, Madison Caddesi’ndeki Janet Sartin’i diyorum. Yani, Park’taki salonuna da gidebilirsiniz ama orası aynı şey değil.”

Bir an için yine sessizlik oldu.

En sonunda, Skeet konuştu.

“Dallie?”

“Sence bitirdi mi?”

Dallie güneş gözlüğünü çıkarıp ön panele koydu. “Bence daha yeni ısınıyor.”

Francesca kendi davranışına utanıp onunkine kızmıştı. Ona bir bakış attı. Adam onun en kötü gününü geçirdiğini görmüyor muydu?

Neden onun için işleri kolaylaştırmaya çalışmıyordu? Üstelik ondan etkilenmemiş olması hiç hoşuna gitmemiştir ve onu etkilemeye çalışmaması da ayrı bir keyifsizlik yaratıyordu. Anlam veremediği tuhaf bir biçimde, adamın ilgisizliğinin başına gelen her şeyden daha alt üst edici olduğunu düşünüyordu.

Dikkatini tekrar aynaya verip firketelerini çıkarırken, Dallas Beaudine'in ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi kesmesi gerektiğini düşündü. Her an medeniyete varabilirlerdi. Onu Gulfport'taki havaalanına götürmesi için bir taksi tutacak ve Londra'ya giden ilk uçaktan bilet alacaktı. Birden, onu utanç verici bir duruma düşüren maddi sorunlarını hatırladı ama bunu düşündüğü anda bir çözüm buldu. Nicholas'ı arayıp uçak bileti için ona para yollamasını isteyecekti.

Boğazı kuruyup gıdıklanınca öksürdü. "Pencereleri kapatabilir misiniz? Bu toz korkunç. Hem canım fena halde içecek bir şey istedi." Arka taraftaki ufak, köpükten buz kutusuna baktı. "Şunun içinde bir Perrier yoktur herhalde, değil mi?"

Riviera'nın içinde garip bir sessizlik oldu.

"Affedersiniz, hanımefendi, yeni bitti," dedi Dallie en sonunda. "Ne yazık ki dün gece Meridian'daki o içki dükkânını soyduktan sonra Skeet son şişeyi de içip bitirdi."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallie kadınlara her zaman iyi davranmadığını inkâr etmiyordu. Bunun bir nedeni kendisiydi ama diğer nedeni de kadınlardı. Sade, iyi vakit geçirebileceği, gerçek kadınları severdi. Birlikte içki içebileceği, seslerini alçaltmadan müstehcen fıkralar anlatan, üstünde su damlacıkları oluşmuş bira sürahilerinin, kırıştırılmış peçetelerin arasında ve müzik kutusunda Waylon Jennings çalar-ken müstehcen fıkranın vurucu kısmını yüksek sesle söyleyebilen ve komşu kasabadaki çıtkırıldım bir hanımefendinin onu dinliyor olabileceğinden bir an için bile endişelenmeyen kadınları severdi. Onları menüsünde salyangoz olan bir restorana götürmek yerine, golf antrenman sahasında üç numaralı tahta uçlu sopasıyla birkaç yüz topa vurarak vaktini geçiriyor diye gözyaşlarıyla ve tartışmalarla uğraşmayan kadınları severdi. İşin aslı, erkeklere benzeyen kadınları severdi. Ama güzel olanları... Çünkü Dallie en çok güzel kadınları severdi. Mankenler gibi alabildiğince makyajlı ve tüylerini ürpertecek kadar kemikli, bedenleri oğlanlara benzeyen sahte güzelleri değil, seksi güzel olanları... Göğüsleri ve kalçaları, gülen gözleri, parıltıyan dişleri ve genişçe aralanan dudakları olanları... Sevebileceği ve terk edebileceği kadınlardan hoşlanırdı. Dallie böyle bir adamdı ve bu özelliği ilgi duyduğu her kadını üzmesine yetiyordu. Ama Francesca

Day bir istisna olacaktı. Bu kadın sırf varlığıyla kaba davranmasına neden oluyordu.

“Şurası bir benzinlik mi?” diye sordu Skeet, kilometrelerdir ilk kez mutlu bir ses tonuyla.

Francesca ileriye baktı ve Dallie arabayı yavaşlatırken içinden şükürler etti. Gerçi içki dükkânını soydukları hikâyesine inanmamıştı ama dikkatli olması gerekiyordu. Boyaları dökülen ve yanındaki paslanmış bir benzin pompasına elle ‘Canlı Yem’ yazılmış eski bir binanın önünde durdular. Arabanın lastikleri çakıl taşlı yolda gıcırdarken, pencerelerden içeri bir toz bulutu girdi. Francesca asırlardır yolculuk ediyormuş gibi hissediyordu; susuzluktan ve açlıktan ölmek üzereydi. Ayrıca acilen tualete gitmesi gerekiyordu.

“Yol bitti,” dedi Dallie kontağı kapatıp. “İçeride telefon vardır. Oradan arkadaşlarından birini arayabilirsin.”

“Hayır, bir arkadaşımı aramayacağım,” dedi Francesca, kozmetik çantasından ufak, deri bir cüzdan çıkarıp. “Beni Gulfport’taki havaalanına götürmesi için bir taksi çağıracağım.”

Arabanın arkasından yüksek bir inleme sesi geldi. Dallie koltuğuna çöktü ve şapkasını gözlerine indirdi.

“Bir sorun mu var?” dedi Francesca.

“Nereden başlayacağımı bile bilemiyorum,” diye homurdandı Dallie.

“Tek kelime bile etme,” dedi Skeet. “Arabadan insin, vitesi tak ve buradan uzaklaş. Benzinlikte çalışan adam uğraşsın. Ciddiyim, Dallie. Ancak bir aptal iki kere hata yapar.”

“Sorun ne?” dedi Francesca, paniğe kapılmaya başlayarak.

Dallie başparmağıyla kepini geriye itti. “Bir kere, Gulfport iki saatlik bir mesafeyle geride kaldı. Şu anda Louisiana’dayız, New Orleans yolunu yarılادیk. Madem Gulfport’a gitmek istiyordun, neden doğu yerine batı yönünde yürüyordun?”

“Batıya yürüdüğümü nereden bilecektim?” dedi Francesca gururla.

Dallie avuçlarını direksiyona indirdi. “Çünkü lanet olasıca güneş karşında batıyordu!”

“Öyle mi?” Francesca biraz düşündü. Paniğe kapılması için hiçbir neden yoktu; sadece başka bir yol bulacaktı. “New Orleans’ta havaalanı yok mu? Oradan da gidebilirim.”

“Oraya nasıl gitmeyi düşünüyorsun? Bir daha taksi çağırmaktan söz edersen, yemin ederim ki iki Luyi Veetawn çantamı da çamlara fırlatırım! Şu anda hiçliğin ortasındasın hanımefendi, anlıyor musun? Burada taksi maksı yok! Louisiana ormanlarındasın, Paris’te değil!”

Francesca omuzlarını biraz daha dikleştirip oturdu ve dudağının iç kısmını ısırды. “Anlıyorum,” dedi yavaşça. “Eh, belki de yolun geri kalanını götürmeniz için size para ödeyebilirim.” El çantasına bakıp endişeyle kaşlarını çatdı. Geriye ne kadar nakit parası kalmıştı? Derhal Nicholas’ı arayıp para yollamasını istese iyi olacaktı.

Skeet kapıyı açıp arabadan indi. “Sen bu işi halledene dek, kendime bir Dr. Pepper alacağım, Dallie. Ama sana tek bir şey söyleyeceğim. Geri geldiğinde o hâlâ buradaysa, pazartesi sabahı Spauldinglerini taşıması için başka birisini araman gerekecek.” Kapıyı çarparak kapadı.

“Ne kadar ters bir adam,” dedi Francesca burnunu çekip. Yan yan Dallie’ye baktı. Dallie sırf o salak yardımcısı hoşlanmadı diye onu terk etmezdi, değil mi? Ona döndü ve yalvarır gibi, “Sadece bir telefon açacağım. Bir dakika bile sürmez,” dedi.

Elinden geldiğince zarif bir biçimde arabadan inip çemberli eteğini savura savura harap binaya yürüdü. El çantasını açıp cüzdanını çıkardı ve hızla geriye kalan parasını saydı. Bunu yapması uzun sürmemişti. Omurgasının dibinde onu huzursuz eden bir şey hissetti. Geriye sadece on sekiz doları kalmıştı. Açlıktan ölmekle arasında on sekiz dolar vardı.

Telefonun ahizesi kirden yapış yapıştı ama yerinden alıp o’a basarken kırı umursamadı. En sonunda bir deniz aşırı operatörüne bağlandığında, Nicholas’ın numarasını verip ödemeli aradığını söyledi. Hattın bağlanması beklerken, giderek artan huzursuzluğundan aklını uzaklaştırabilmek için Dallie’nin arabadan inip eski bir kamyonetin arkasına birkaç eski lastik yükleyen ve onları ilgiyle izleyen benzinliğin sahibine gidişini izledi. Bakışları tekrar Dallie’ye

kaydığında çok yazık diye düşündü. Cahil bir taşralının böyle bir yüze sahip olması ne kadar da yazıktı

Nicholas'ın uşağı nihayet telefona yanıt verdi ama patronunun birkaç haftalığına şehirde olmayacağını söyleyip görüşmeyi geri çevirince kurtarılma umutları suya düştü. Ahizeye baktı, sonra Cissy Kavendish'e telefon açtı. Cissy de telefonu açtı ama Nicholas'ın uşağı gibi o da ödemeli görüşmeyi kabul etmedi. Pis kaltak! Hat kesilirken, Francesca öfkeden çıldırmak üzereydi.

Gerçekten de korkmaya başlarken, aklından tanıdıklarının listesini geçirdi ama son birkaç aydır ona hayran olan kişilerle bile pek iyi geçinmediğini fark etti. Ona para ödünç verebilecek tek kişi David Graves'ti ama o da Afrika'da bir yerde film çekiyordu. Dişlerini sıkıp üçüncü telefonu Miranda Gwynwyck'e açtı. Miranda onu şaşırtarak görüşmeyi kabul etti.

"Francesca, senden haber almak ne güzel. Yalnız burada vakit gece yarısını geçtiğinden derin bir uykudaydım. Film kariyerin nasıl gidiyor? Lloyd sana iyi davranıyor mu?"

Francesca onun adeta bir kedi gibi mırladığını duyunca ahizeyi biraz daha sıkıca kavradı. "Her şey harika, Miranda. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama burada ufak bir acil durumla karşı karşıyayım. Nicky'ye ulaşmam gerek. Numarasını verir misin?"

"Kusura bakma, canım ama şu sıralar eski bir arkadaşıyla birlikte... Ona tapan, sarışın, muhteşem bir matematikçiyle."

"Sana inanmıyorum."

"Francesca, Nicky'nin bile bir sınırı var ve sanıyorum sen o sınıra en sonunda vardın. Ama bana yine de numaranı ver. İki hafta sonra döndüğünde seni geri arayıp bunları kendisi anlatabilir."

"İki hafta olmaz! Onunla şimdi görüşmem gerek."

"Neden?"

"Özel bir konu."

"Özür dilerim, yardımcı olamayacağım."

"Böyle yapma, Miranda! Bak, onunla mutlaka..." Hat kesilirken, benzinliğin sahibi içeri girip yağlı, beyaz bir plastik radyonun düğ-

mesini çevirdi. Aniden, Francesca'nın kulaklarına Diana Ross'un şarkısı doldu. Nereye gideceğini bilip bilmediğini soruyordu. "Tanrım..." diye mırıldandı.

Başını kaldırıncı Dallie'nin arabanın ön tarafından sürücü koltuğuna doğru yürüdüğünü gördü.

"Bekle!" Ahizeyi bırakıp hızla dışarı koştu; kalbi gümbür gümbür atıyor, Dallie'nin çekip gideceğinden korkuyordu.

Dallie olduğu yerde kaldı ve arabaya yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dur tahmin edeyim. Evde kimse yoktu."

"Şey, evet... hayır. Nişanlım Nicky..."

"Boş ver." Dallie kepini kenarından tutup çıkardı ve elini saçlarının arasında gezdirdi. "Seni havaalanına bırakırım. Bana sadece yolda konuşmayacağına söz ver."

Francesca buna çok sinirlendi ama yanıt vermeye fırsat bulamadan, Dallie başparmağıyla yolcu tarafını işaret etti. "Arabaya bin. Skeet bacaklarını esnetmek istediği için, onu yolun sonundan alacağız."

Francesca bir yere gitmeden önce mutlaka tuvalete girmek istiyordu. Ayrıca, giysilerini değiştirmese ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Birkaç dakika izin ver," dedi. "Eminim ki beklemek sorun olmaz." Hiçbir şeyden emin olmadığı için, çekiciliğini ona var gücüyle yansıtmaya çalıştı. Yeşil kedi gözleri, yumuşacık dudakları ve onun koluna uzanan ufak ve çaresiz eli.

Ama ona dokunması hata oldu. Dallie kolunda bir yılan varmış gibi baktı. "Sana şunu söylemem gerek, Francie... Halin tavrın beni gerçekten de aksileşmeye itiyor."

Francesca elini hemen geri çekti. "Bana öyle deme! İsmim Francesca. Hem senden hoşlandığımı da sakın aklına getirme."

"Kendinden başka kimseden hoşlandığını sanmıyorum." Dallie gömleğinin cebinden bir sakız çıkardı. "Bir de Bay Veetawn'dan hoşlanıyorsun."

Francesca ona en öfkeli bakışıyla baktı, arabanın arka kapısına gitti ve valizini almak için kapıyı açtı çünkü içinde bulunduğu korkunç yoksulluk, Miranda'nın ihaneti ya da Dallie Beaudine'in inadı

bile bir saniye daha ona işkence eden o pembe kostümle kalmasını sağlayamazdı.

Dallie onun valizini çıkarmaya çalışmasını izlerken, sakızının ambalajını açtı. “Francie, valizi yan döndürürsen, çıkarman daha kolay olur.”

Francesca sözcük haznesindeki bütün kötü lafları ona söylememek için çenesini sıkıp valizi çekerken kapı koluna çarptığı için derisinde uzun bir çizik oluştu. İçinden, onu öldüreceğim, diye düşündü. Valizi beyazlı mavili pashı bir tabelaya doğru sürükledi. Onu öldüreceğim, sonra da cesedinin üstünde tepineceğim. Yerinden çıkmış beyaz renkli, üstü çatlamış porselen kapı kolunu tutup kapıyı itti ama kapı açılmadı. Açmayı iki kere daha denedi ve kapı en sonunda menteşelerinin gıcirtısı arasında içeri doğru açıldı. Francesca o manzara karşısında yutkundu.

İçerisi korkunçtu. Tavandan bir kablodan sarkan çıplak ve loş bir ampulün aydınlattığı zemindeki kırık karoların çatlakları pis suyla doluydu. Tuvalet pislik içindeydi, kapağı yoktu ve oturma yeri ikiye ayrılmıştı. Berbat tuvalete bakarken, gün boyunca onu tehdit eden gözyaşları en sonunda serbest kaldı. Açtı ve susamıştı, tuvalete gitmesi gerekiyordu, hiç parası yoktu ve evine geri dönmek istiyordu. Valizini pis zemine bırakıp üstüne oturdu ve ağlamaya başladı. Bunlar nasıl olur da başına gelebilirdi? Birleşik Krallık’taki en güzel on kadından biriydi o.

Yanındaki pis zeminde iki kovboy çizmesi belirdi. Daha çok ağlamaya başladı, elleriyle yüzünü örtüp ta ayak parmaklarından geldiğini hissettiği derin hıçkırıklara boğuldu. Çizmeler yanına doğru birkaç adım attı ve sabırsızlıkla yere vurdu.

“Bu saçmalık daha devam edecek mi, Francie? Skeet timsahlara yem olmadan gidip onu bulmak istiyorum.”

“Galler Prensi’yle çıkmıştım,” dedi Francesca, hıçkırıp en sonunda ona bakarak. “Bana âşık olmuştu!”

“Hı-hı. Diyolar ki o ailede çok akraba evliliği varmış...”

“Kraliçe olabilirdim!” Gözyaşları yanaklarından göğüslerine süzülürken, bunu bağırarak söylemişti. “Bana tapıyordu ve bunu herkes biliyordu. Birlikte balolara ve operalara...”

Dallie batan güneşe karşı gözlerini kısıtı. “Bu kısmı atlayıp esas konuya gelemiz misin?”

“Tuvalete girmem gerek!” diye bağırды ve titreyen parmağıyla paslanmış mavili beyazlı tabelayı işaret etti.

Dallie yanından uzaklaşıp bir saniye sonra tekrar belirdi. “Ne demek istediğini anlıyorum.” Cebinden iki kırışık kâğıt mendil çıkarıp kucağına bıraktı. “Bence binanın arka tarafında daha güvende olursun.”

Francesca mendillere baktı, bakışlarını ona çevirdi ve tekrar ağlamaya başladı.

Dallie sakızını birkaç kere çiğnedi. “Şu senin yerli malı rimelin pek dayanıklı değilmiş.”

Francesca valizin üstünden hızla kalkınca mendiller yere düştü. “Tüm bunların çok komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye bağırmaya başladı. “Bu korkunç elbiseye tıklıp kalmam, eve gide-memem, Nicky’nin Miranda’nın muhteşem olduğunu söylediği lanet olasıca bir matematikçiyle kaçması sana son derece komik geliyor...”

“Hı-hı.” Dallie’nin çizmesinin ucunun değmesiyle birlikte valizi de öne doğru yuvarlandı. Francesca buna bir şey diyemeden, Dallie eğilip valizi açtı. Valizin içindeki karmaşayı görünce, “Çok feci görünüyor,” dedi. “İçinde blucinin var mı?”

“Zandra Rhodes’un altında.”

“Zandraroads da ne? Tamam, boş ver, buldum. Ya bir tişört? Tişört giyer misin, Francie?”

“Bir bluz var,” diye burnunu çekti. “Kenarları kakao renkli ham kumaştan. Bir Halston. Bir de art deco tokası olan bir Hermes kemer var. Bottega Veneta sandaletlerim de orada.”

Dallie tek kolunu dizine dayayıp ona baktı. “Yine mi sinirimi bozmaya çalışıyorsun, canım?”

Elinin tersiyle gözyaşlarını silen Francesca, onun neden söz ettiğini kesinlikle anlamamış bir halde tepesinde ona baktı. Dallie iç çekip doğruldu. “Belki de bunları senin bulman daha iyi olur. Arabaya gidip seni bekleyeceğim. Acele etsen iyi olur. Bizim Skeet bira gibi köpürecek yoksa.”

Dallie arkasını dönüp uzaklaşırken, Francesca burnunu çekip dudağını ısırdı. “Bay Beaudine?” Dallie ona döndü. Francesca tırnaklarını avcuna geçirdi. “Acaba şey...” Tanrım, ne kadar da utanç verici bir durumdu bu! “Acaba, siz... Aslında, ben...” Ne oluyordu ona? Cahil bir taşralı onu en basit cümleyi dahi kuramayacağı kadar mı sinir etmişti?

“Baklayı çıkar ağzından, canım. Bu on sene bitmeden, kansere çözüm bulmak ya da en azından bölge şampiyonluğu için Landry’nin çocukları Astroturfe varmadan soğuk bir Lone Star içip sosisli sandviç yemek istiyorum.”

“Kes şunu!” Francesca ayağını leş gibi zemine vurdu. “Neden söz ettiğini bilmiyorum ve kör bir gerzek bile bu elbiseyi tek başıma üstümden çıkaramayacağımı anlar. Bana sorarsan, burada çok konuşan biri varsa, o sensin!”

Dallie sırtınca Francesca o harikulade gülümsemenin, dudaklarının ve göz kenarlarının kırıışmasının etkisiyle tüm mutsuzluğunu unuttu. Dallie onun halini gerçekten de komik bulmuş gibiydi. Francesca ona bakarken, o tuhaflıklar dünyasının tamamının nasıl olduysa geride kaldığını hissetti. Bu his onu daha fazla alt üst etti. “Acele etsene,” dedi ters ters. “Nefes bile alamıyorum.”

“Arkanı dön, Francie. Kadınları soyamak özel yeteneklerimden biridir. ‘Bunker’¹⁶ vuruşlarından bile iyi yaparım o işi.”

“Beni soymuyorsun,” dedi Francesca, ona sırtını dönerken. “Bu işi bu kadar iğrenç bir hale getirme.”

16 Özel olarak hazırlanmış, içerisindeki toprak ve çim örtüsü alınarak kum ya da benzeri malzemeye doldurulmuş bir engel çukuru. (ç.n.)

Dallie'nin elleri elbisesinin kopçalarında hareketsiz kaldı. "Peki, bu işi nasıl tanımlardın?"

"Yardım amaçlı bir davranış."

"Bir hizmetçinin yaptığı gibi mi?" Kopçalar açılmaya başladı.

"Biraz öyle, evet." Francesca yanlış yönde kocaman bir adım daha attığını hissedip huzursuz oldu. Korkularını teyit eden kısa ve biraz da nahoş bir gülüş duydu.

"Bir şey yüzünden sana alışmaya başladım, Francie. Hayat insana her zaman yaşayan tarihle karşılaşma fırsatı vermez."

"Yaşayan tarih mi?"

"Evet. Fransız Devrimi, bizim Marie Antoinette. Hani, şu pasta yiyeceğin lafı."

"Nasıl yani, senin gibi birisi Marie Antoinette'ten haberdar mı?"

"Bir saatten kısa bir süre öncesine kadar değildim."

Skeet'i üç kilometre ilerde yoldan aldılar. Dallie'nin tahmin ettiği gibi mutlu değildi. Francesca kendisini arka koltukta bulup bir davet beklemeden köpükten buz kutusundan aldığı Yahoo marka çikolata içeceği yudumladı. İçerken suratını astı, kendisinden istendiği gibi ta New Orleans'a kadar hiç konuşmadı. Acaba Dallie bir uçak bileti bile olmadığını bilse ne der diye merak etti ama ona gerçeği söylemesi mümkün değildi. Tırnağıyla Yahoo etiketini kazırken, annesi, parası, evi ya da nişanlısı olmadığını düşündü. Geriye sadece gururundan biraz olsun geriye kalanlar vardı ve gün sona ermeden bunu en azından bir kere göstermeyi çok istiyordu. Nedense Dallie Beaudine söz konusu olduğunda, gurur onun için giderek daha fazla önem kazanmaya başlamıştı.

Keşke Dallie o kadar yakışıklı ve ondan hiç etkilenmemiş olmasaydı. Hem insanı deli ediyordu. Hem de karşı konulmazdı. Francesca bir erkek söz konusu olduğunda hiçbir zorluktan kaçmazdı ve bundan uzak durmak zorunda oluşu onu sinir ediyordu. Mantığı ona endişelenmesi gereken daha büyük sorunları olduğunu söylüyordu ama içindeki daha ilkel bir şey, Dallie Beaudine'in ilgisini çekmeyi

başaramazsa, kendisinden kocaman bir parçayı daha kaybedeceğini haber veriyordu.

Çikolatalı içeceğini bitirirken, evine dönebilmek için bilet parasını nereden bulacağını buldu. Tabii ya! O kadar saçmalık derecesinde basit bir şeydi ki bunun hemen aklına gelmiş olması gerekirdi. Valizinin kenarındaki çizige bakıp kaşlarını çattı. O valizi daha bir seneden kısa bir süre önce bin sekiz yüz pounda almıştı. Kozmetik çantasını açıp tıpkı valizin derisi gibi tereyağı renginde bir göz farı aradı. Bunu bulunca kapağını açıp çizige hafifçe sürdü. İşi bittiğinde, çizik hâlâ biraz belliydi ama ancak çok dikkatle bakıldığında bu kusurun belli olacağını düşünüp rahatladı.

Bu sorunu halledip ilk havaalanı tabelasını gördükten sonra, düşünceleri tekrar Dallie Beaudine'e gitti ve ona karşı tavrını anlamaya çalıştı. Sorunun tamamı; aralarında her şeyin o kadar kötü gitmesinin tek nedeni berbat görünüyormuş olmasıydı. Dallie bu yüzden geçici olarak üstün bir konuma yerleşmişti. Göz kapaklarının kapanmasına izin vererek onun karşısına dinlenmiş, saçlarını kestane rengi bukleler halinde yeniden şekillendirmiş, kusursuz bir makyajla ve hoş giysilerle çıktığını hayal etti. Ona saniyeler içinde diz çöktürecekti.

Dallie ve ona eşlik eden o korkunç adamın arasında sürekli olarak devam eden tartışma hayallerinden sıyrılmasına neden oldu.

"Neden bu gece illa ki Baton Rouge'a gitmek zorunda olduğunu anlamıyorum," diye sızlandı Skeet. "Pazartesi sabahki raundun için yarın Lake Charles'a gidecek yeteri kadar vaktimiz var. Bir saat daha fazla gitmek ne tür bir fark yaratacak?"

"Aradaki fark, pazar günü gereğinden fazla araba kullanmak istememem."

"Ben kullanırım. Sadece fazladan bir saat ve geçen sene kaldığımız çok güzel bir motel de var. Orada da bir köpeğin falan yok muydu?"

"Köpeklerimi ne zamandan beri umursuyorsun?"

"Tek gözünün üstünde siyah leke olan minik, şirin bir yavru değil miydi? Bacaklarından birinde de sorun vardı."

"Vicksburg'den bahsediyorsun."

“Emin misin?”

“Tabii ki eminim. Bak, Skeet, bu geceyi Blue Choctaw’a gidip kızıl saçlı garson kızla birlikte olmak için New Orleans’ta geçirmek istiyorsan, lanet olasıca bir ikiyüzlü gibi sokak köpekleri ve onların sakat bacakları hakkında ağız yapmak yerine neden açık açık söylemiyorsun?”

“Kızıl saçlı bir garson kızı görmek ya da Blue Choctaw’a gitmekle ilgili bir şey söylemedim.”

“Evet. Ama ben seninle gelmiyorum. Orası özellikle bir cumartesi günü kavga çıkması için biçilmiş kaftan. Kadınların hepsi çamur güreşçilerini andırıyor, erkekler daha da fena. Oraya son gittiğimde, neredeyse kaburgalarımın biri kırılacaktı. Hem bir gün için yeteri kadar sıkıntı yaşadım.”

“Sana onu benzinlikte bırakmanı söylemiştim ama beni dinlemedim. Beni asla dinlemiyorsun. Tıpkı geçen perşembe günü olduğu gibi. Sana o rough’tan¹⁷ yaptığın vuruşun yüz otuz beş metre olduğunu söyledim; adım adım saydım ve söyledim ama bana kulak asmayıp hiçbir şey dememişim gibi eline o sekiz numaralı iron’ı aldın.”

“Bu konuyu kapat artık, tamam mı? Sana o gün hata yaptığımı söyledim. Sonraki gün de söyledim ve o zamandan beri günde iki kez bunu söylüyorum. O yüzden, kes artık sesini!”

“Yardımcına mesafe konusunda güvenmemek tam bir amatör davranış. Bazen o turnuvaları kasıtlı kaybettiğini düşünüyorum.”

“Francie?” dedi Dallie başını çevirip. “Bana şu anda anlatmak istediğin şu enfes rimel öykülerinden daha var mı?”

“Özür dilerim,” dedi Francesca tatlı tatlı. “Hepsi bitti. Hem konuşmamam gerekiyordu, unuttun mu?”

“Zaten artık çok geç,” diye iç çekti Dallie havaalanının ana terminaline yanaşarak. Motoru kapatmadan arabadan çıktı ve gidip kapısını açtı. “Evet, Francie, bunun ilginç olmadığını söyleyemem

17 Fairway’i çevreleyen ancak fairway kadar ince kesilmiş çimle kaplı alanlar. (ç.n.)

doğrusu. Francesca arabadan indikten sonra, arka koltuktan valizlerini aldı ve kaldırıma koydu. “Nişanlınla, prensle ve çıktığın diğer para babalarıyla bol şanslar”

“Teşekkür ederim,” dedi Francesca gergin bir tavırla.

Dallie sakızını birkaç kere hızlı hızlı çiğneyip sırttı. “Şu vampirler konusunda da bol şans.”

Francesca onun keyiften parıldayan gözlerine buz gibi bir ifadeyle baktı. “Hoşça kalın, Bay Beaudine.”

“Güle güle, Bayan Ukala Francie.”

Son sözü yine Dallie söylemişti. Francesca terminalin önünde kaldırımda durdu ve o yakışıklı hödüğün kendisinin icat ettiği bir oyundaki sonucu belirleyen sayıyı yaptığı gibi inkâr edilemeyecek gerçeğe yüzleşti. Cahil ve muhtemelen gayrimeşru o taşralı hıyar, eşi benzeri olmayan Francesca Serritella Day’i mat etmiş, susturmuş ve ezmişti.

Ruhundan geriye kalanlar büyük bir isyan başlatmıştı. Yasaklı edebiyat tarihinde ciltler dolduracak türden bakışlarla bakıyordu ona. “Farklı şartlar altında tanışmamış olmamız ne kötü.” Sarkık dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. “Eminim ki tonla ortak noktamız olduğunu keşfederdik.”

Sonra, parmak uçlarında yükselerek onun göğsüne yaklaştı ve bakışlarını ondan bir an olsun ayırmadan kollarını boynuna doladı. Kusursuz yüzünü kaldırdı ve yumuşak dudaklarını değerli taşlarla süslü bir kadeh gibi ona kaldırdı. Avuçlarıyla onun başını hafifçe aşağı çekip dudaklarını dudaklarına dayarken Dallie Beaudine unutulmaz ve uzun bir yudum alsın diye hafifçe araladı.

Dallie hiç tereddüt etmeden bunu daha önce yapmış gibi karşılık verdi ve senelerdir edindiği tüm deneyimi ortaya koyup onunkiyle birleştirdi. Öpüşmeleri ateşli ve seksi; haliyle kusursuzdu. İki uzman en iyi yaptıkları şeyi yapmış, ayak parmaklarının uçlarına kadar o öpüşmeyi hissetmişlerdi. İkisi de dişlerini veya burunları birbirine çarpmayacak ya da bu işi daha az bilen erkeklerin ve kadınların yaptığı şeyleri yapmayacak kadar deneyimliydi. Baştan Çıkarma Kraliçesi

bu işin kralıyla karşılaşmıştı ve Francesca için bu deneyim hayatında hiç hissetmediği kadar kusursuzdu; tüyleri ürpermiş ve dizleri tatlı tatlı titremişti. Son derece kusursuz öpüşme hiç niyetli olmadığı bir şeyi vermeyi vaat ettikten sonra işi sona erdiremeyeceklerini bilmesinden dolayı daha da güzel olmuştu.

Öpüşmenin baskısı hafifleyince Francesca dilini onun alt dudak-
ğında gezdirdi. Sonra, yavaşça geri çekildi. “Hoşça kal, Dallie,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Yeşil kedi gözleri ona bilmiş bir parıltıyla bakarken çekikleşti. “Cap Ferret’a geldiğinde beni bul.”

Tam arkasını dönmeden önce, onun muhteşem suratındaki şaşkınlık ifadesini görüp mest oldu.

“Artık buna alışmış olmam gerekirdi,” dedi Skeet, Dallie tekrar direksiyonun başına geçerken. “Alışmış olmam gerekirdi ama alışamadım. Kadınlar sana tapıyorlar. Zenginler, yoksullar, çirkinler, gösterişliler. Hiçbir şey fark etmiyor. Sanki hepsi üstüne tünemek için etrafında daireler çizen posta güvercinleri. Ağzına ruj bulaşmış.”

Dallie elinin tersiyle ağzını sildi ve açık renkli boyaya baktı. “Kesinlikle ithal,” diye mırıldandı.

Francesca terminalin kapısının hemen ardından, Buick’in gidişini korkunç bir pişmanlık hissiyle izledi. Araba gözden kaybolur kaybolmaz da valizlerini alıp tekrar dışarı çıkıp tek bir sarı arabanın bulunduğu taksi standına gitti. Şoför dışarı çıkıp valizlerini bagaja koyarken, kendisi arka koltuğa geçti. Adam arabaya binip ona döndü. “Nereye, hanımefendi?”

“Geç olduğunu biliyorum ama bir ikinci el mağazası bulmamız mümkün mü?”

“İkinci el mağazası mı?”

“Evet, marka giysileri, bir de gerçekten muhteşem bir valizi alacak bir yer.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

New Orleans, yani “Ah, Stella, Stella, yıldızım benim”¹⁸, ince demir işlerinin ve Old Man River’in, Konfederasyon yasemininin ve tatlı zeytininin, sıcak gecelerin, ateşli cazın ve ateşli kadınların şehri yıpranmış bir mücevher parçası gibi Mississippi’nin dibinde yatıyordu. Özgün kişiliğiyle tanınan bu şehirde, Blue Choctaw sıradan kalmayı başarmıştı. Gri ve pespaye görünümlü, egzoz dumanlarından bulanıklaşmış pencere insanı rahatsız edecek biçimde yanıp sönen bir çift neon bira tabelasıyla, Blue Choctaw herhangi bir Amerikan şehrinin en hırpani bölgesinin, örneğin limanın, değirmenlerin, nehrin ya da yoksul kenar mahallelerinin yakınlarında olabilirdi ama bu mekân şehrin kötü bir mahallesindeydi, karanlıktan sonra asla gidilmemesi gereken, kaldırımları çöplerle dolu, sokak lambalarının kırık olduğu ve iyi kızların gitmesinin yasak olduğu bir yerdeydi.

Blue Choctaw iyi kızlardan hoşlanmazdı. Erkeklerin evde bıraktığı kadınlar da o kadar iyi değillerdi ama erkekler yanlarındaki kırmızı muşamba kaplı bar taburelerinde oturan kadınlar arasında kesinlikle eşlerinden daha iyi kadınlar bulmayı istemezlerdi. Bonnie ve Cleo gibi yarı zamanlı fahişelik yapan, keskin parfümler ve kıpkırmızı rujlar süren, küfürlü konuşan, sert düşünen ve Hergele Jimmy Car-

18 Tennessee Williams’in *İhtiras Tramvayı* adlı eserine gönderme yapılmış. (ç.n.)

ter'in başkan seçilmeyi başaracağını ve bütün iyi işleri pis zencilere vereceğini bir erkeğe unutturan kızlar gibilerini bulmak istiyorlardı.

Bonni mai-tai kokteylinin sarı renkli kılıç şeklindeki plastik karıştırıcısını çevirdi ve gürültülü kalabalık arasında müzik kutusuna bir çeyreklik atıp C-24'e basan Tony Grasso'ya göğüslerini sürtmekle meşgul arkadaşı ve rakibi Cleo Reznayk'e baktı. O gece, Blue Choctaw'ın dumanlı atmosferinde kötücül bir ortam vardı; hem de her zamankinden de kötücüldü ama Bonnie bunun nedenini anlamaya çalışmadı. Bunun nedeni belki bir türlü geçip gitmeyen yapış yapış hava, belki de Bonnie'nin önceki hafta otuz yaşma basması ve son hayallerinin de hemen hemen yok olmasıydı. Zeki olmadığını ve sırf görünümüne bel bağlayarak yaşayacak kadar güzel olmadığını biliyordu ama kendisini daha iyi hale getirebilecek enerjiye de sahip değildi. Rezil bir treyler parkında yaşıyor, Gloria'nın Yeri isimli kuaförde gelen telefonlara bakıyordu ve hayatı daha iyiye gitmeyecekti.

Blue Choctaw, Bonnie gibi bir kızı iyi zamanları, birkaç kahkahayı, arada sırada kokteyllerinin parasını ödeyen ve bol para harcayan, onu yatağa atan ve ertesi sabah şifonyere bir ellilik bırakan müşterileri hatırlatırdı. O önemli müşterilerden biri o sırada barın diğer ucunda oturuyordu ve Cleo'ya bakıyordu.

O ve Cleo bir anlaşma yapmışlardı. Popolarını fazla rahat bir tavırla Blue Choctaw'ın bar taburelerine yerleştirmeye kalkışan yeni müşterilere karşı birlik olurlar ve birbirlerinin bölgesine karışmazlardı. Yine de bardaki paralı müşteri Bonnie'nin aklını çeliyordu. Adam göbekliydi, düzgün bir iş olduğunu gösteren güçlü kolları vardı. Belki de şu deniz aşırı sondaj kulelerinden birinde çalışıyordu. Eğlenmek için dışarı çıktığı belliydi. Cleo son zamanlarda Tony Grasso da dâhil olmak üzere erkekler konusunda payına düşeni fazlasıyla almıştı ve Bonnie bundan bıkmıştı.

"Selam," dedi gidip adamın yanındaki bar taburesine oturarak. "Buralarda yenisin, değil mi?"

Adam onu süzdü, özenle bol sprey sıkarak şekillendirdiği kabarık sarı saçlarına, mor renkli göz farına ve dolgun, gösterişli göğüsle-

rine baktı. Başını evet der gibi sallarken, Bonni onun Cleo'yu çoktan unuttuğunu anlamıştı.

"Son birkaç senedir Biloxi'deydim," dedi adam. "Ne içersin?"

Bonni ona fingerdek bir ifadeyle gülümsedi. "Mai-tai severim." Adam barmenden onun içkisini ısmarladıktan sonra, Bonni bacak bacak üstüne attı. "Eski kocam da bir ara Biloxi'de yaşamıştı. Onu tanımıyordur herhalde. Ryland denen ucuz bir hergele."

Adam başını iki yana salladı, o isimde birisini tanımıyordu. Sonra, kolunu Bonni'nin göğüslerinin yan tarafına sürtünecek şekilde kaldırdı. Bonni onunla iyi anlaşacaklarına karar verip Cleo'nun bakışlarındaki suçlayıcı ifadeyi görmemek için hafifçe yana döndü.

Bir saat sonra, ikisi kadınlar tuvaletinde işi pişirdiler. Cleo bir süre dırdır etti, bir tarağı hızla sert siyah renkli saçlarında gezdirdi ve en iyi sahte yakut küpelerinin arkasını sıkıştırdı. Bonni özür dileyip Cleo'nun adamla ilgilendiğinden haberdar olmadığını söyledi.

Cleo şüpheyle ona baktı. "Tony'den sıkılmaya başladığımı biliyorsun. Tek yaptığı karısından şikâyet etmek. Kahretsin, haftalardır onunla bir güzel eğlenemedik."

"Bardaki Pete isimli adam da pek eğlenceli birisi değil," dedi Bonni bir itirafta bulunarak. Çantasından bir Tabu şişesi çıkarıp orasına burasına bol bol sıktı. "Burası kesinlikle bitmiş durumda."

Cleo rujunu tazeleyip geriye çekildi ve aynada kendisine baktı. "Haklısın, şekerim."

"Belki de kuzeye gitmeliyiz. Şikago falan gibi bir yere."

"St. Louis'e gitmeyi düşünüyorum. Hepsi evli olmayan adamları becerdiğimiz bir yere."

Bu, daha önceden birçok kere tartıştıkları bir konuydu; kadınlar tuvaletinden çıkarlarken bundan, Houston'daki petrol işlerinin nasıl patladığından, Los Angeles'ın havasının ne kadar iyi olduğundan ve New York'ta kazanılan paraların bolluğundan bahsetmeye devam ettiler ama New Orleans'tan asla ayrılamayacaklarını ikisi de gayet iyi biliyorlardı.

İki kadın barın oraya toplanmış adamların arasından geçti; bakışları meşguldü ve konuşmaya devam ettikleri halde birbirleriyle ilgilenmiyorlardı. Avlarını ararlarken, Bonni bir şeyin değiştiğini fark etti. Bar dolu olduğu ve insanlar konuşmaya devam ettiği ve müzik kutusunda *Ruby* çaldığı halde, içerisi daha sessizdi. Sonra, birçok kişinin kapıya baktığını fark etti.

Cleo'nun kolunu sertçe çimdikleyip başıyla kapıyı işaret etti. "Şuraya bak."

Cleo onun gösterdiği yöne bakınca olduğu yerde kalakaldı. "Aman Tanrım."

Ondan ilk görüşte nefret ettiler. Kadın onların olmadığı her şeydi. Moda sayfalarından fırlamış gibiydi ve bir blucinle bile New Yorklu bir model kadar güzeldi. Pahalı, zevk sahibi ve küstah görünümlüydü. Yüzünde de burnuna kötü bir koku gelmiş gibi bir ifadeye vardı. O kötü koku kendileriydi. Blue Choctaw gibi bir yerin yakınlarına dahi ait olmadığı belli olup onları çirkin, ucuz ve yıpranmış gösteren saldırgan bir istilacıydı. Sonra, daha on dakika önce yanlarından ayrıldıkları iki adamın kadına doğru yürüdüğünü gördüler.

Bonni ve Cleo bir an birbirlerine bakıp aynı yöne doğru ilerlediler; ikisi de gözlerini kısmıştı ve ikisinin de midesi kararlılıkla kaynıyordu.

Francesca, Clue Choctaw'ın saldırgan ortamına endişeyle bakarken tüm dikkatini yoğun dumanın ve kalabalığın içinde Skeet Cooper'ın bulmaya verdiğinden, onların yaklaştığını fark etmedi. Şakağındaki ufak ve ürkek bir kas seğirmeye başlamış, elleri ter içinde kalmıştı. Hayatında kendisini hiç o pis New Orleans barındaki kadar bir yere ait değilmiş gibi hissetmemişti.

Kaba kahkahaların ve fazla yüksek çalan müziğin sesi kulaklarını acıtıyordu. Düşmanca ifadelere sahip gözlerin onu izlediğini hissetti ve ufak Vuitton kozmetik çantasını daha da sıkıca kavrayıp dünyada sahip olduğu şeylerin tamamının bunun içinde olduğunu düşünmemeye çalıştı. Taksi şoförünün onu götürdüğü yerlerin her biri bir öncekinden iğrenç olan ve hiçbirisi çalışanların bile az kullanılmış

marka giysiler giyip müşterilerine çay ikram ettiği Piccadilly'deki o ikinci el mağazasına hiç benzemeyen o korkunç yerleri zihninden çıkarmaya çalıştı. Giysilerini satmanın çok iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü ama o korkunç rehin dükkânından valiziyle ve giysilerinin geri kalanıyla sırf taksi ücretini ödeyebilmek ve Nicky'ye ulaşana dek birkaç gün hayatta kalabilmek için üç yüz elli dolarla çıkacağı aklına dahi gelmemişti. Orijinal marka giysilerle dolu bir Louis Vuitton valizi orada üç yüz elli dolar ediyordu! O fiyata iyi bir otelde iki gece bile kalamazdı.

"Selam, tatlım."

Biri kareli gömleği karnını zorlayan, diğeri yağlı yüzünde büyük gözenekleri olan iki kaba saba adam yanına gelince irkildi.

"Bir içkiye ihtiyacın varmış gibi duruyorsun," dedi şişman adam.

"Ben ve yeni arkadaşım Tony sana memnuniyetle birkaç mai-tai ısmarlayabiliriz."

"Hayır, teşekkürler," dedi Francesca ve endişeyle Skeet'i bulabilmek için etrafına bakındı. Skeet neden orada değildi? Öfke hissi içine iğneler gibi saplandı. Neden Dallie ona kalacağı motelin ismini vermemişti de o korkunç yerin kapısında durmaya zorlamıştı? Barın ismini yirmi dakika boyunca telefon rehberinde arayarak zor bulmuştu. Onu mutlaka bulması gerektiği beynine resmen kazınırken, bir yandan da Londra'yı arayıp Nicky'yi, David Graves'i ya da diğer eski arkadaşlarını bulmak için sonuç vermeyen bir dizi telefon açmıştı. Herkes ya şehir dışındaydı, ya yakın tarihte evlenmişti ya da telefonlarına çıkmamıştı.

İki sert ifadeli kadın, açık ve net düşmanca bir tavırla adamlara yaklaştılar. Sarışın kadın göbekli adama sokuldu. "Selam, Pete. Haydi, gel dans edelim."

Pete bakışlarını Francesca'dan ayırmadı. "Sonra, Bonni."

"Ben şimdi dans etmek istiyorum," dedi Bonni ısrarla, çenesini sıkarak.

Pete, Francesca'yı tepeden tırnağa süzdü. "Sonra dedim. Tony'yle dans et."

“Tony benimle dans ediyor,” dedi siyah saçlı kadın, mor ojeli tırnaklarını diğer adamın kılı koluna dolayarak. “Gel, bebeğim.”

“Git buradan, Cleo.” Mor tırnakları iten Tony elini Francesca’nın hemen yanındaki duvara, başının üstüne yaslayıp ona sokuldu. “Buraya yeni mi geldin? Seni daha önce buralarda gördüğümü hatırlamıyorum.”

Francesca ağırlığını diğer ayağına verip bir yandan kırmızı saç bandını ararken, bir yandan da o nahoş viski ve ucuz tıraş losyonu karışımı kokuyu hissetmemeye çalıştı.

Cleo isimli kadın suratını ekşitti. “Bunun gibi sümüklü bir kaltağın sana bakacağını sanmıyorsun, değil mi Tony?”

“Sana git dememiş miydim?” Adam Francesca’ya baygın baygın sırtıttı. “Bir içki istemediğinden emin misin?”

“Susamadım,” dedi Francesca gergin bir sesle. “Birisini bekliyorum.”

“Ekildin sanırım,” dedi Bonni mırlar gibi. “Neden defolup gitmiyorsun?”

Kapı açılırken, dışarıdan gelen bir ılık hava dalgası bluzunun arka tarafındaki ıslaklığa çarptı ve aralarında Skeet’in olmadığı üç sert ifadeli adam daha içeri girdi. Francesca daha da endişelendi. Bütün gece, kapının orada dikilebilirdi ama daha fazla içeri girme düşüncesi onu ürkütüyordu. Dallie neden nerede kalacağını söylememişti?

New Orleans’ta açlıktan ölmek üzereyken sadece üç yüz elli dolarla yaşayıp Nicky’nin hevesini almasını bekleyemezdi. Dallie’yi oradan gitmeden önce bulması gerekiyordu. “Affedersiniz,” dedi aniden, Tony’yle Pete’in arasına girip.

Kadınlardan birinin pis pis güldüğünü ve Tony’nin mırıldandığını duydu. “Senin hatan, Bonnie,” diye sızlandı adam. “Sen ve Cleo onu korkuttunuz...” Francesca kalabalığın arasından barın arka kısmına doğru ilerleyip göze batmayacak bir masa ararken, adamın lafının gerisini duyamadı.

“Selam, tatlım...”

Arkasına şöyle bir bakınca, Pete'in onu takip ettiğini gördü. İki masanın arasından geçmeye çalışırken, birisinin poposunu ellediğini hissetti ve hızla tuvalete kaçtı. İçeri girdiği anda, kapıya yaslandı ve kozmetik çantasını göğsüne bastırdı. Dışarıda camların kırıldığını duyunca irkildi. Ne kadar korkunç bir yerdi burası! Skeet Cooper'la ilgili düşünceleri daha da olumsuz bir hale geldi. Birden, Dallie'nin kızıl saçlı bir garson kadından söz ettiğini hatırladı. Bu tanıma uyan kimseyi görmediği halde, bu kadını tam olarak aramış sayılmazdı. Belki de barmen ona bilgi verebilirdi.

Tuvaletin kapısı aniden açılınca sert ifadeli o iki kadın içeri girdi. "Kimler varmış burada, Bonni Lynn," dedi Cleo isimli kadın alaycı bir sesle.

"Bayan Zengin Kaltak değilse ne olayım," dedi Bonni. "Sorun ne, tatlım? Otel işinde çalışmaktan sıkılıp burada çalışmaya mı geldin yoksa?"

Francesca çenesini sıktı. Bu korkunç kadınlar onu yeteri kadar zorlamışlardı. Çenesini kaldırarak Bonni'nin suratına sert bir ifade veren mor renkli göz farına baktı. "Doğuştan mı bu kadar kabasın yoksa yakın bir zamanda mı böyle oldun?"

Cleo gülüp Bonni'ye döndü. "Vay vay vay. Az önce seni ciddi ciddi tersledi mi bu?" Francesca'nın kozmetik çantasına baktı. "Orada o kadar önemli olan ne var?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Mücevherlerin mi var, şekerim?" dedi Bonni. "Erkek arkadaşlarının sana hediye ettiği safirler ve elmaslar mı var yoksa? Söylesene, bir iş başına kaç para istiyorsun?"

"İş mi?" Francesca kadının neyi ima ettiğinden emindi ve daha ne yaptığını düşünecek fırsatı bulamadan, onun boyalı suratına sert bir tokat indirdi. "Sakın bana..."

Daha fazlasını söyleyemedi. Bonni müthiş bir öfkeyle sivri uçlu tırnaklarını havada öne savurdu ve Francesca'nın saçlarını ellerine dolamaya hazırlandı. Francesca içgüdüsel bir hareketle kozmetik çantasını öne savurup kadının hamlesini engelledi. Çanta Bonni'nin beline

isabet edip ciğerlerindeki havayı boşalttı ve sahte timsah derisinden ayakkabılarının topuklarının üstünde sallanıp dengesini kaybetmesine neden oldu. Bonni yere yuvarlanırken, Francesca'nın en sonunda o gün başına gelen korkunç şeyler için birisini cezalandırabilmesi bir anlık bile olsa ilkel bir tatmin hissettirdi. Ama Cleo'nun suratındaki ifadeyi görünce o his uzun sürmedi. Kendisini ciddi bir tehlikenin ortasına attığını anladı.

Kapıdan dışarı fırlamak istedi ama Cleo onu daha müzik kutusuna varamadan bileğinden yakaladı.

"Hayır, gitmiyorsan kaltak," diye hırladı ve onu lavaboya doğru çekti.

"İmdat!" diye bağırdı Francesca, tüm hayatı gözlerinin önünden geçerken. "Lütfen, birisi yardım etsin!"

Tatsız bir erkek gülüşü duydu ve Cleo onu öne doğru iterken, kimsenin yardımına gelmeyeceğini anladı. O iki korkunç kadın tuvalette ona ciddi ciddi saldırmayı düşünüyorlardı ve kimse yardımına gelmiyordu! Panik içinde kozmetik çantasını tekrar savurdu ve Cleo'yu geriye itmeye çalıştı ama çanta birisinin dövmesinin üzerine denk geldi. Adam bağırdı.

"Şu çantayı alın elinden," diye bağırdı Cleo, öfkeden çıldırmış bir halde. "Az önce Bonni'yi tokatladı."

"Bonni de arandı," diye seslendi Pete, *Rhinestone Cowboys* şarkısının son nakaratı çalarken, kadınları izleyen meraklı kalabalığın arasından. Adam Francesca'yı kurtarmak istermiş gibi yürümeye başlayınca Francesca derin bir oh çekti. Sonra, dövmeli adamın aklından başka bir şey geçtiğini anladı.

"Bu işe karışma!" diye bağırdı dövmeli adam Pete'e. Kozmetik çantasını elinden kaptı. "Bu mesele kızların arasında."

"Hayır!" diye bağırdı Francesca. "Bu mesele kızlar arasında değil. Aslında, ben onu tanımıyorum bile..."

Cleo ellerini onun saçlarına daldırıp başını lavaboya doğru çevirmeye çalışınca çılgık attı. Gözleri yaşarmaya başladı ve boynu geriye gitti. Bu olanlar barbarcaydı! Korkunçtu!

Onu öldüreceklerdi!

Tam o sırada, birkaç saç telinin kafa derisinden ayrıldığını hissetti. O güzelim kestane rengi saçları kopmuştu! Birden, içinde zerre kadar sağduyu kalmadı ve müthiş bir öfkeye kapıldı. Çılgın gibi kolunu savururken bir çığlık attı. Francesca'nın eli Cleo'nun gevşek karnına isabet edince kadın inledi. Francesca'nın kafa derisindeki baskı anında hafifledi ama daha bir an soluklanmıştı ki Bonni'nin öne atılıp Cleo'nun yarım bıraktığı işi tamamlamaya niyetli olduğunu gördü. Yakınlarda bir yerde bir masa gümbürtüyle yere devrildi, bir yerde bir şeyler kırıldı. Francesca kavganın bara yayıldığını ve Pete'in; kareli gömlekli, bira göbekli, harika, muhteşem ve tatlı Pete'in onun yardımına koştuğunu hayal meyal görebiliyordu!

"Seni orospu!" diye bağırان Bonni eline herhangi bir şey geçirmek için bakındı ve tuttuğu şey Francesca'nın saf kumaştan kakao rengi Halston bluzunun kenarındaki inci düğmeler oldu. Bluzun ön kısmı yırtıldı ve omuz dikişleri ayrıldı. Francesca bir kez daha saçlarının çekildiğini hissetti ve öne atılarak diğer elini Bonni'nin başına savurup saçlarını kavradı.

Kavga birden tüm çevresini sarmış gibiydi. Sandalyeler yerlerde sürükleniyor, birisi çığlık atarken şişeler havada uçuyordu. Sağ elindeki tırnaklarından birinin çatladığını hissetti. Bluzunun ön tarafından lime lime olmuş kumaş parçaları sarkıyor, ekrü ipeğinden dantel sutyenini açıkta bırakıyordu ama Bonni'nin sivri yüzüklerinin boynunu sıyırdığını hissederken mütevazı olmak gibi bir endişesi olamazdı. Francesca acıya dayanmak için çenesini daha da sıkıp kadının saçlarını iyice çekti. Aynı anda, uluslararası sosyetenin ve sosyete yazarlarının sevgilisi, neredeyse Galler Prensesi olacak Francesca Serritella Day'in, bir bar kavgasının tam ortasında olduğunu da acıyla idrak etti.

Tam o sırada barın karşı tarafında kalan kapısı ardına kadar açıldı ve peşinde Dallie Beaudine'le birlikte Skeet içeri girdi.

Dallie bir anlığına orada durdu, neler olup bittiğine baktı, kavga eden insanları görüp tiksintiyle başını salladı. "Lanet olsun!" Uzun ve derin bir iç çekisten sonra, kalabalığı yara yara ilerlemeye başladı.

Francesca hayatında birisini gördüğüne hiç bu kadar memnun olmamıştı ama ilk başta, gelen kişinin Dallie olduğunu fark etmedi. Dallie omzuna dokunduğunda, Bonni'yi bıraktı, arkasına döndü ve var gücüyle Dallie'nin göğsüne bir yumruk indirdi.

"Hey!" diye bağırdı Dallie, darbenin isabet ettiği yeri ovuşturarak. "Ben senin tarafındayım... Galiba."

"Dallie." Francesca onun kollarına atıldı. "Ah, Dallie, Dallie, Dallie! Harika, Dallie'm benim! Geldiğine inanamıyorum!"

Dallie onu geriye itti. "Sakin ol, Francie, henüz buradan çıkmadın. Hem sen neden..."

Dallie lafını tamamlayamadı. Eski bir Steve Reeves filmi figüranı gibi görünen biri ona bir sağ yumruk savurunca Francesca dehşet içinde Dallie'nin yere yığılışım izledi. Kozmetik çantasının müzik kutusunun üstünde yapayalnız olduğunu görünce hemen bunu kapıp o korkunç adamın başının yan tarafına indirdi. Ama çantanın kilidi açılınca o muhteşem alıklarının, göz farlarının, kremlerinin ve losyonlarının bara saçılışını çaresizlik içinde izledi. Özel karışım şeffaf pudra kutusu çok geçmeden herkesin öksürmesine, yerde kaymasına ve kavganın hızla kesilmesine neden olan korkulu bir toz bulutu oluşturdu.

Dallie sendeleyerek ayağa kalktı, birkaç yumruk da kendisi attı ve onu kolundan tuttu. "Gel. Bu insanlar seni yatmadan önce atıştırmalık diye yemeye karar vermeden gidelim buradan."

"Makyaj malzemelerim!" Francesca üstünden düşmek üzere olan bluzuyla, boynundaki kanlı sıyrıkla, kırık iki tırnakla ve tehlikede olan hayatıyla şeftali renkli mat göz farına doğru gitmesinin saçmalık olduğunu bildiği halde kendisini tutamadı. Ama birden göz farını kurtarmak dünyadaki her şeyden daha önemli bir hale gelmişti ve onu geri alabilmek için herkesle yeniden kavga etmeye razıydı.

Dallie onu belinden kavradığı gibi ayaklarını yerden kesti. “Lanet olsun makyaj malzemelerine!”

“Hayır! Beni yere bırak!” O göz farını mutlaka kurtarmalıydı. Yavaş yavaş sahip olduğu her şey elinden alınıyordu ve bunlardan birinin daha yok olmasına, bir şeyinin daha hayatından kayıp gitmesine izin verirse kendisi de yok olabilir, dişleri de dâhil olmak üzere geride hiçbir şey kalmayana dek Cheshire kedisi gibi silinip gidebilirdi.

“Gel, Francie!”

“Hayır!” Diğerlerine direndiği gibi ona da direndi, bacaklarını salladı, Dallie’nin baldırlarına vurdu ve çığlıklar arasında, “Onu istiyorum! Onu geri almam gerek,” dedi.

“Almaya çalışırsan, gününü görürsün!”

“Lütfen, Dallie,” diye yalvardı. “Lütfen!”

Bu büyülu sözcük onu asla hayal kırıklığına uğratmamıştı. O anda da işe yaradı. Dallie bir şeyler homurdanarak elini Francesca’nın belinden çekmeden eğilip göz farını kaptı. Dallie doğrulurken, Francesca bunu aldı ve Dallie onu geri çekmeden önce kapağı açık kozmetik çantasını tutmayı başardı. Çantayı kapadığında, badem kokulu bir nemlendiriciyi kaybetmiş, üçüncü tırnağını da kırmıştı ama dana derisi cüzdanının içindekileri üç yüz elli dolarla birlikte yere saçmamayı başarmıştı. Üstelik değerli şeftali rengi göz farı da artık ondaydı.

Skeet kapıyı açtı ve Dallie onu dışarı çıkardı. Onu kaldırıma koyarken, Francesca siren sesleri duydu. Dallie onu tekrar kapıldığı gibi Riviera’ya doğru götürdü.

“Tek başına bile yürüyemiyor mu?” dedi Skeet, Dallie’nin ona fırlattığı anahtarları kapıp.

“Tartışmayı seviyor.” Dallie biraz ileride yanıp sönen ışıklara baktı.

“Başkan Deane Beman ve PGB bu sene başımı bir daha belaya sokmama dayanamazlar. Gidelim buradan.” Francesca’yı gayet kabaca koltuğa itti ve arkasından arabaya binip kapıyı kapadı.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yola devam ettiler. Francesca'nın dişleri olanların etkisiyle birbirine vurmaya başlamıştı. Bluzunun ön tarafını kapatmaya ve yırtık uçlarını sutyeninine içine sokmaya çalışırken elleri titriyordu. Bunun fayda etmeyeceğini kısa bir süre sonra anladı. Boğazında bir yumru oluştuğunu hissetti. Kollarını göğsünde kavuşturup bir parça anlayış, bir parça ilgi ve birisinin onu umursadığına dair ufacık bir işaret bekledi.

Dallie önündeki koltuğun altına uzanıp açılmamış bir şişe viski çıkardı. Başparmağıyla naylonu açıp kapağını çıkardı ve uzunca bir yudum alıp düşünceli bir ifadeye büründü. Francesca ona soru sormasını beklediğinden, her birini mümkün olduğunca gururlu bir şekilde yanıtlamaya karar verdi. Titremesin diye altdudağını ısırdı.

Dallie, Skeet'e doğru eğildi. "Kızıl saçlı garson kadını görmedim. Onu soracak fırsatın oldu mu?"

"Evet. Barmen onun elektrik şirketi için çalışan bir adamla Bogalusa'ya gittiğini söyledi."

"Çok yazık."

Skeet dikiz aynasına baktı. "Adamın tek kolu varmış."

"Cidden mi? Barmen sana bunun nasıl olduğunu da anlattı mı?"

"İş kazası. Adam birkaç sene önce, Shreveport yakınlarında bir bakım ve kalıp tesisinde çalışırken, kolunu bir pres makinesine kaptırmış. Eli ezilip dümdüz olmuş."

"Sanırım, garson kadınla olan aşk hayatına etki etmemiş." Dallie bir yudum daha aldı. "Kadınlar bu tür konularda çok tuhaftır. Geçen sene Andy Williams'tan sonra San Diego'da tanıştığımız kadın..."

"Sus!" diye bağırdı Francesca, kendisine hâkim olamayarak. "Bana iyi olup olmadığımı sormayacak kadar duyarsız mısın? Orada bir bar kavgasına karıştım! Neredeyse ölecektim, farkında değil misin?"

"Pek sanmam," dedi Dallie. "Birisi muhtemelen kavgayı sona erdirirdi."

Francesca elini geriye attığı gibi var gücüyle ona bir tokat savurdu.

"Ah." Dallie tokat yediği yeri ovuşturdu.

"Az önce sana vurdu mu?" dedi Skeet gayet öfkeli bir sesle.

“Evet.”

“Sen de ona vuracak mısın?”

“Düşünüyorum.”

“Senin yerinde olsaydım vururdum.”

“Biliyorum.” Dallie Francesca’ya öfkeli bir bakış fırlattı. “Bundan sonraki iki buçuk dakikadan fazla hayatımın bir parçası olacağını düşünüyor olsaydım, ben de ona vururdum.”

Francesca dik dik ona baktı, keşke düşünmeden attığı tokadı geri alabilseydi diye düşünürken duyduklarına inanamadı. “Sen ne demek istiyorsun?”

Skeet bir sarı ışıktaki hızla geçti. “Havaalanı buradan ne kadar uzaklıkta?”

“Şehrin diğer ucunda.” Dallie öne eğilip kollarını koltuk başının etrafına doladı. “Henüz duymadıysan, motel bir ışık ve bir blok ötede.”

Skeet gaza bastı ve Riviera Francesca’yı geriye fırlatarak öne atıldı. Öfkeyle Dalliye’ye bakıyor, onu büyük bir âlicenapllıkla affedebilsin diye utandırıp özür dilemeye zorluyordu. Motele gidene kadar bunu bekledi.

İyi aydınlatılmış bir otoparka girdiler ve Skeet yana sapıp üstünde siyah rakamlar olan parlak renkli metal kapıların önündeki boşlukta durdu. Motoru susturdu, o ve Dalliie arabadan indiler. Francesca arabanın kapılarının peş peşe kapanışını hayretle izledi.

“Sabah görüşürüz, Dalliie.”

“Görüşürüz, Skeet.”

Francesca elinde valiziyle arkalarından arabadan fırladı ve boş yere bluzunun ön tarafını kapatmaya çalıştı. “Dalliie!”

Dalliie blucinini cebinden bir anahtar çıkarıp ona döndü. Francesca arabanın kapısını kapatırken, ham ipekten bluzu parmaklarının arasından kaydı. Dalliie ne kadar çaresiz olduğunu göremiyor muydu? Ona ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamıyor muydu? “Bana yardım etmen gerek,” dedi. Gözleri minik suratının tamamını kaplıyormuş gibi irileşmişti. “O bara sırf seni bulmak için giderek hayatımı tehlikeye attım.”

Dallie onun göğüslerine ve ekrü ipekten sutyenine baktı. Sonra, soluk lacivert renkli tişörtünü çıkarıp ona fırlattı. “Al, sana sırtımdaki tişörtümü veriyorum, tatlım. Başka bir şey isteme.”

Francesca onun motel odasına girip kapıyı kapatışını hayretler içinde izledi. Dallie kapıyı suratına kapatmıştı! Gün boyunca içinde giderek biriken panik hissi en sonunda patlayıp her yanına dağıldı. Hayatında asla o kadar büyük bir korku hissetmemişti ve bununla nasıl başa çıkabileceğini bilmiyordu. Bu yüzden, bunu anlayabildiği bir şeye dönüştürdü: müthiş bir öfkeye. Ona kimse böyle davranamazdı! Kimse! Dallie’yi ona ilgi göstermeye zorlayacaktı! Ona bunun bedelini ödecekti!

Kapısına gidip çantasıyla vurmaya başladı; bir kere, iki kere derken, keşke onun o korkunç, çirkin suratına vuruyor olsaydım, diye düşündü. Kapıyı tekmeledi, küfürler savurdu, öfkesini serbest bıraktı ve onu bir efsaneye dönüştüren, hafızalardan silinmeyecek bir sinir krizinin alevler alıp olanca heybetiyle kendisini göstermesine izin verdi.

Kapı açılınca Dallie belden yukarısı çıplak bir halde ve yüzünü çirkin bir şekilde buruşturarak ona baktı. Ona surat buruşturmak neymiş gösterecekti! Surat buruşturmanın ne olduğunu bilmediğini gösterecekti! “Seni pislik!” Yanından hızla geçip fırlattığı valiz televizyonun ekranını bir güzel patlatıp tuzla buz etti. “Seni sığ, geri zekâlı hergele!” Bir sandalyeyi tekmeleyip devirdi. “Seni duygusuz orospu çocuğu!” Valizini tekmeledi.

Daha sonra iş çığırından çıktı.

Hakaretler ederek ve suçlamalarda bulunarak kül tablalarını ve yastıkları, lambaları yere fırlattı, masanın çekmecelerini çekti. Son yirmi dört saattir duyduğu her küçümseyici laf, her hakaret dışarı taştı: pembe elbise, Blue Choctaw, şeftali rengi göz farı... Chloe’yi öldüğü ve Nicky’yi onu terk ettiği için suçladı; Lew Steiner’a saldırdı, Lloyd Byron’a hücum etti, Miranda Gwynwyck’i paramparça etti ve en çok da Dallie Beaudine’i yok etti. Hayatında gördüğü en yakışıklı ve ondan etkilenmeyip suratına kapıyı çarpan tek erkek Dallie’yi...

Dallie ellerini beline dayayıp onu biraz izledi. Bu arada yanından hızla bir tıraş köpüğü kutusu geçip aynaya isabet etti. “İnanılır gibi değil,” diye mırıldandı. Başını kapıdan dışarı çıkardı. “Skeet! Buraya gel. Bunu görmelisin.”

Skeet zaten oraya gidiyordu. “Neler oluyor? Sanki...” Açık kapının orada durup darmadağınık odaya bir bakış attı. “Neden böyle yapıyor?”

“Biliyorsam ne olayım.” Dallie havada uçan Büyük New Orleans telefon rehberinden eğilerek kurtuldu. “Hayatımda gördüğüm en inanılmaz olay.”

“Belki de bir rock yıldızı olduğunu sanıyordur. Hey, Dallie! Üç numaralı sopanı alıyor!”

Dallie muhteşem sporculuğunu gösterip iki geniş adımda Francesca’nın yanına gitti.

Francesca bir anda baş aşağı olduğunu hissetti. Ayakları boşlukta kaldı ve Dallie onu omzuna attığı anda karnına sert bir şey battı. “Yere bırak beni! Beni yere bırak, seni pislik!”

“Hayatta olmaz. O sahip olduğum en iyi üç numaralı tahta uçlu sopa.”

Hareket etmeye başladılar. Dallie onu dışarı taşıırken koluyla dizlerinin arkasını sıkıca kavramıştı. Francesca, Dallie’nin omzu karnına battığı için çığlıklar atıyordu. O sırada birtakım sesler duydu ve diğer odaların kapılarının açıldığını, bornozlu insanların dışarı baktığını hayal meyal fark etti.

“Hayatımda minnacık bir fareden bu kadar korkan bir kadın görmemiştim,” diye seslendi Dallie.

Francesca onun sırtını yumrukladı. “Seni tutuklattıracağım!” diye bağırdı. “Sana dava açacağım! Pislik herif! Bütün parayı alacağım...” Dallie bir anda sağa saptı. Francesca o anda dökme demir parmaklıkları, bir bahçe kapısını ve suyun altındaki ışıkları gördü...

“Hayır!” Dallie onu motelin yüzme havuzunun derinliklerine fırlatırken, Francesca insanın kanını donduran bir çığlık attı.

ONUNCU BÖLÜM

Skeet Dallie'nin yanına gitti ve iki adam havuzun kenarından onu izlediler. En sonunda, Skeet fikrini söyledi. "Suyun üstüne pek hızlı çıkmıyor."

Dallie başparmaklarından birini blucininin cebine soktu. "Yüzme bilmiyor galiba. Tahmin etmeliydim."

Skeet ona döndü. "Nasıl 'hergele' dediğini duydun mu? 'Heğgele' gibi bir şey dedi. Tam olarak onun gibi söyleyemiyorum. Çok tuhaf."

"Evet. O şık aksanı gerçekten de Amerikan küfürlerini mahvediyor."

Havuzdaki çırpınmalar yavaş yavaş azaldı. "Şuraya atlayıp onu bir sonraki yüzyılda bir ara kurtaracak mısınız?" dedi Skeet.

"Kurtarsam iyi olacak. Tabii, sen yapmak istiyorsan, o ayrı."

"Hayatta olmaz. Yatmaya gidiyorum."

Skeet dönüp havuzun kapısından çıkarken Dallie bir şezlonga oturup çizmelerini çıkardı. Francesca'nın daha ne kadar debelenebileceğine baktı ve tam doğru zamanın geldiğine karar verince havuzun kenarına gidip atladı.

Francesca suya düşünce ne kadar ölmek istemediğini fark etmişti. Filme, beş parasızlığına, her şeyini kaybetmiş olmasına rağmen ölmek için fazla gençti. Tüm hayatı gözlerinin önünden geçti. Ama suyun korkunç ağırlığı onu dibe iterken, bundan kaçamayacağını anladı.

Ciğerleri yanıyor, uzuvları artık hiçbir istediğini yapmıyordu. Ölüyordu ve henüz hayatı yaşamamıştı.

Birden bir şey göğsünün etrafından onu kavrayıp yukarı doğru çekmeye, sıkıca tutmaya, bırakmadan yüzeye çekmeye ve kurtarmaya başladı! Başı suyun yüzeyine çıktı ve ciğerlerine hava doldu. Havayı içine çekti, onu tutan kollara öksürüp tıkanarak korkuyla ve can havliyle sarıldı; hâlâ hayatta olmanın verdiği katıksız mutlulukla hıçkırarak ağladı.

Tam olarak nasıl olduğunu anlayamadan, havuzun kenarına çekildiğini ve saf ipek bluzunun son yırtık parçalarının da suda kaldığını fark etti. Ama altında sert betonu hissettiği halde Dallie'yi bırakmadı.

Nihayet konuşacak gücü bulduğunda sözcükler ağzından kesik kesik çıkıyordu. "Seni asla affetmeyeceğim... Senden nefret ediyorum..." Ona sıkı sıkı tutundu, çıplak göğsüne yaslandı, omuzlarına sarılıp hayatında hiçbir şeye tutunmadığı gibi tutundu. "Senden nefret ediyorum," dedi nefes almaya çalışarak. "Beni sakın bırakma."

"Gerçekten de korktun, değil mi Francie?"

Ama Francesca buna yanıt verecek durumda değildi. Yapabilirdiği tek şey hayatta kalmak için ona sıkı sıkı tutunmaktı. Dallie onu motel odasına taşıırken, onları bekleyen motel müdürüyle konuşurken, yerlerdeki o dağınıklığın arasından valizini çekip içini karıştırırken ve başka bir odaya taşıırken, onu bir an olsun bırakmadı.

Dallie onu yatağa yatırdı. "Bu gece burada..."

"Hayır!" O tanıdık panik dalgası geri gelmişti.

Dallie onun ellerini omuzlarından ayırmaya çalıştı. "Off, yapma Francie. Sabahın neredeyse ikisi. Kalkmam gereken saatten önce en azından birkaç saat uyumak istiyorum."

"Hayır, Dallie!" Francesca ağlayarak o Newman mavisini gözlere bakıp yalvardı. "Sakın beni bırakma. Seni bırakırsam gideceğini biliyorum. Yarın uyanacağım, sen gitmiş olacaksın ve ne yapacağımı bilemeyeceğim."

"Seninle konuşana dek arabama atlayıp gitmeyeceğim," dedi Dallie, nihayet Francesca'nın ellerini üstünden ayırmayı başarak.

“Söz mü?”

Dallie onun mucizevi bir biçimde ayaklarından çıkmamış ıslak Bottega Veneta sandaletlerini çıkarıp yanında getirdiği kuru tişörtle birlikte yere attı. “Tamam, söz.”

Dallie söz vermişti ama bunu isteksizce yapmış gibiydi. O, odadan çıkarken, Francesca buna itiraz eder gibi tuhaf bir ses çıkardı. Kendisi de bir sürü şeyi yapacağına söz verip bunları sonradan unutmaz mıydı? Onun aynı şeyi yapmayacağını nereden bilebilirdi? “Dallie?”

Ama Dallie çoktan gitmişti.

Bir şekilde ıslak bluciniyle iç çamaşırlarını çıkarıp yere atacak ve örtünün altına girecek gücü buldu. Islak saçlarını yastığa dayadı, gözlerini yumdu ve tam uykuya daldığı anda acaba Dallie onu yüzme havuzunun dibine bıraksaydı daha mı iyi olurdu diye düşündü.

Derin ve kesintisiz bir uyku çekti ama sadece dört saat sonra günün ilk ışığı kalın perdelerin arasından odaya sızarken irkilerek uyandı. Örtüyü hızla üstünden atıp sendeleyerek yataktan fırladı; bedenindeki kasların tamamı sızlarken, çırlıçıplak pencereye gitti. Perdeyi çekip kasvetli ve yağmurlu güne baktığında midesindeki o bulantı geçti. Riviera hâlâ oradaydı.

Kalp atışları normale döndü ve yavaşça aynanın karşısına gidip kendisini bildi bileli her sabah yaptığı şeyi yaptı; gece dünyanın değişmediğinden ve kendi güzelliği olan güneşin etrafında önceden belirlenen rotasında döndüğünden emin olmak istedi.

Ama çaresizlik içinde haykırdı.

Biraz daha fazla uyumuş olsaydı, bu şoku daha iyi atlatabilirdi ama gördüğü şeyi aklı almıyordu. Güzelim saçları suratının etrafında keçeleşmişti, boynunun zarif kıvrımında uzun bir sıyrık vardı, bedeninde çürükler oluşmuştu ve o kusursuz altdudağı mayalı hamur gibi şişmişti.

Panik içinde valizine koşup geriye kalan eşyalarına baktı: bir adet seyahat boyu Rene Garraud banyo jeli, diş macunu (diş fırçası yoktu), üç ruj, şeftali rengi göz farı ve Cissy'nin hizmetçisinin valizine koyduğu o işe yaramaz doğum kontrol hapları. El çantasında da iki farklı tonda allık, kertenkele derisi cüzdanı ve Fenne spreysi vardı.

Bunlar, Dallie'nin önceki gece yere fırlattığı lacivert tişört ve yerdeki bir öbek ıslak giysi hayatta sahip olduğu tek şeylerdi. Dünyada geriye kalan tek eşyaları bunlardı.

Verdiği kayıpların büyüklüğü öylesine akıl almazdı ki hemen duşa koşup kahverengi motel şampuanıyla elinden geleni yaptı. Sonra, geriye kalan birkaç makyaj malzemesiyle eski görünümüne geri dönebilmek için uğraştı. Hâlâ kurumamış blucinini giyip ıslak sandaletlerini ayaklarına geçirdikten sonra, kollarının altına Femme sıktı ve Dallie'nin bıraktığı tişörtü üstüne geçirdi. Tişörtün sol göğsündeki yazıya baktı ve AGGIE'nin ne olduğunu merak etti. Bu da kendisini yabancı bir diyarda yeri olmayan birisi gibi hissettiren bir başka gizemdi. Neden New York'ta öyle hissetmemişti? Gözlerini yummasa bile Beşinci Cadde'de hızla yürüdüğünü, La Caravelle'de akşam yemeği yediğini, Pierre'in lobisine girdiğini görebiliyordu ve geride bıraktığı dünyayı düşündükçe girdiği dünyaya daha da yabancı hissediyordu. Kapının çaldığını duyunca hemen saçlarını parmaklarıyla düzeltti ama aynaya bir daha bakmaya cesaret edemedi.

Dallie kapı eşiğinde üstüne yağmur damlacıkları duran gök mavisi bir yağmurlukla ve tek dizinin kenarında etrafı ipliklenmiş bir delik olan rengi ağartılmış bir blucinle duruyordu. Saçları ıslaktı ve uçları kıvrılmıştı. Saçları kirli sarı, sapsarı değil, diye düşündü Francesca. Ayrıca iyi de bir kesime ihtiyacı vardı. Yeni giysilere de... Omuzları ceketinin dikişlerini zorluyordu ve blucini Hint fakirlerini dahi utandırabilirdi.

Faydası yoktu. Kusurlarını ne kadar olanca açıklığıyla görse ve onu gözlerinde ne kadar sıradan bir kişiye indirgemeye çalışsa da Dallie hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti.

Dallie ellerinden birini kapının çerçevesine dayayıp ona baktı. "Francie, dün gecedен beri birçok şekilde öykünü dinlemek istemediğimi anlatmaya çalışıyorum ama sen anlatmaya kararlı olduğundan ve senden kurtulma ümidimi kesmeme ramak kaldığından, istersen hemen şimdi bunu konuşalım da bu iş bitsin." Sonra, odaya girdi, düz sırtlı bir sandalyeye çöktü ve çizmelerini masanın kenarına yasladı. "Bu arada, bana iki yüz dolar kadar borçlusun."

“İki yüz...”

“Dün gece, odayı darmadağın ettin.” Sandalyenin sadece iki arka bacağı yere değecek şekilde geriye kaykıldı. “Bir televizyon, iki lamba, alçı panellerde birkaç göçük, on iki santime on santimlik bir manzara penceresi. Toplam beş yüz altmış dolar tuttu ve o da sırf motel müdürüne bir daha geldiğimde onunla golf oynayacağıma söz verdiğim için. Cüzdanında üç yüz doların biraz üstünde para kalmıştı. Borcunun tamamını karşılamazdı.”

“Cüzdanım mı?” Telaşla el çantasını açtı. “Cüzdanıma bakmış-sın! Bunu nasıl yaparsın? Cüzdan bana ait. Bunu asla...” Cüzdanını çantasından çıkardığında, avuçlarının içi terlemiş ve blucini kadar ıslanmıştı.

Cüzdanı açıp içine baktı. Nihayet konuşabildiğinde, fısıldar gibiydi. “Boş. Bütün paramı almışsın.”

“Polisin dikkatini çekmek istemiyorsan, bu tür sorunları hemen halletmen gerekir.”

Francesca yatağının ucuna çöktü. Kayıp hissi öylesine muazzamdı ki bedeni uyuşmuş gibiydi. Dibe vurmuştu. Hem de o anda. Oracıkta. Her şeyi gitmişti: kozmetikleri, giysileri, parasının geriye kalanı. Geriye hiçbir şeyi kalmamıştı. Chloe’nin ölümünden beri başıboş bir tren gibi hızlanan felaket en sonunda raydan çıkmıştı.

Dallie masaya bir motel kalemini vurdu. “Francie, cüzdanında hiç kredi kartı olmadığını fark ettim. Uçak biletin de yok. Şimdi, bana hemen Bay Veetawn’un içinde bir yerde Londra’ya bir uçak biletin olduğunu ve o Bay Veetawn’un havaalanındaki yirmi beş sentlik dolaplardan birinde olduğunu söylemeni istiyorum.”

Francesca kollarını göğsünde kavuşturdu ve duvara baktı. “Ne yapacağımı bilemiyorum,” dedi güçlkle.

“Koca kızsın. Derhal bir çözüm bulsan iyi olur.”

“Yardıma ihtiyacım var.” Ona baktı ve anlaması için yalvardı. “Bu işi tek başıma çözemem.”

Dallie’nin sandalyesinin ön ayakları yere indi. “Aa, olmaz! Bak hanımefendi, bu senin sorunun ve bunu bana yıkamazsın.” Sesi acı-

masız ve sertti; onu yolun kenarından alan ya da Blue Choctaw'da kesin bir ölümden kurtaran Beyaz Atlı Prens'in sesi gibi hiç değildi.

"Madem bana yardım etmek istemiyyordun, beni arabana hiç almayacaktın," diye bağırdı. "Herkes gibi sen de beni terk etmeliydin."

"Belki de neden herkesin senden bir an önce kurtulmak istediğini düşünmeye başlaman gerekir."

"Anlamıyor musun, benim suçum değil. Şartlar böyle." Ona Chloe'nin ölümünden başlayarak her şeyi anlatmaya başladı; Dallye gitmeden önce bütün bunları anlatabilmek için hızla konuştu. Evine geri dönebilmek ve bir uçak bileti alabilmek için her şeyini sattığını ama uçak bileti olsa bile parası ve giysileri olmadan, herkesin ağzına dolanıp arkasından gülünmesine neden olan o korkunç film yüzünden hissettiği utançla Londra'ya geri dönemeyeceğini anlattı. Nicky o sarışın matematikçiyle tatsız hevesini giderene ve telefonlarına çıkana dek orada, kimsenin onu tanımadığı bir yerde kalması gerektiğini fark ettiğini söyledi. Bu yüzden Blue Choctaw'a gidip onu aramıştı. "Anlamıyor musun? Nicky'nin beni havaalanında beklediğini bilmeden oraya geri dönemem."

"Bana nişanlın olduğunu söylemiştin."

"Öyle."

"O halde, neden sarışın bir matematikçiyle işi pişiriyor?"

"Bana inat yapıyor."

"Tanrım, Francie..."

Francesca yerinden fırlayıp Dallye'nin sandalyesinin önüne diz çöktü ve yürek burkan bir ifadeyle ona baktı. "Benim suçum değil, Dallye. Gerçekten. Onu son gördüğümde, sırf ben evlilik teklifini geri çevirdim diye çok kötü tartıştık." Dallye'nin surat ifadesi donunca söylediklerini yanlış anladığını fark etti. "Hayır, düşündüğün gibi değil! Benimle evlenecek! Yüzlerce kere tartıştık ve o her seferinde yine evlilik teklif etti. Sadece ona telefonla ulaşmam ve onu affettiğimi söylemem gerek."

Dallye başını salladı. "Zavallı hergele," diye mırıldandı.

Francesca ona dik bir bakış fırlatmaya çalıştı ama gözleri yaşlarla dolu olduğu için ayağa kalkıp arkasını dönerek kontrolünü kaybet-

memeye çalıştı. “Dallie, şu anda ihtiyacım olan tek şey Nicky’yle konuşana dek önümüzdeki birkaç hafta ayakta kalabilmek. Bana yardım edebileceğini düşünüyordum ama dün gece benimle konuşmadın, beni çok öfkeliendirdin, sonra da paramı aldın.” Hızla ona döndü. “Anlamıyor musun, Dallie? Biraz makul olsaydın, bunların hiçbiri olmazdı.”

“Lanet olsun.” Dallie çizmelerini hızla yere vurdu. “Bütün bunları bana yıkacaksın, değil mi? Tanrım, senin gibi insanlardan nefret ediyorum. Ne olursa olsun, suçu hep başkasına yıkarsınız.”

Francesca ayağa fırladı. “Bunları dinlemek zorunda değilim! Tek istediğim biraz yardımdı.”

“Yanında da biraz para.”

“Birkaç haftaya hepsini geri ödeyebilirim.”

“Nicky seni geri kabul ederse.” Dallie bacaklarını yine önüne uzatıp bileklerini birbirinin üstüne attı. “Francie, sana karşı hiçbir sorumluluğu olmayan bir yabancı olduğumun farkında değil gibisin. Zaten kendime bile çok iyi bakamıyorum, birkaç hafta da olsa sana bakmam mümkün değil. Açıkçası, senden hoşlanmıyorum bile.”

Francesca büyük bir hayretle ona baktı. “Benden hoşlanmıyor musun?”

“Gerçekten de hoşlanmıyorum, Francie.” Dallie’nin ani öfkesi dinmişti ve o kadar büyük bir kararlılıkla ve sakince konuşuyordu ki Francesca onun doğruyu söylediğini anladı. “Bak tatlım, o suratınla trafiği durduracak bir güzelliğe sahipsin ve biraz cılız olsan da harika öpüşüyorsun. Yatak örtüsünün altında neler yapabileceğine dair aklımdan bir şeyler geçmedi değil. Farklı bir kişiliğe sahip olsaydın, birkaç hafta içinde sana abayı yakabilirdim. Ama farklı bir kişiliğe sahip değilsin. Hayatımda tanıdığım tüm erkek ve kadınların en kötü özelliklerini barındırıyorsun ve durumu eşitlemek için hiçbir iyi özelliğin bulunmuyor.”

Francesca büyük bir acı hissiyle yatağın kenarına çöktü. “Anlıyorum,” dedi alçak sesle.

Dallie ayağa kalkıp cüzdanını çıkardı. “Şu anda, üstümde fazla nakit para yok. Motel ücretini kredi kartıyla ödeyip sana birkaç gün

idare etmen için elli dolar bırakacağım. Bana bunu geri ödeyebilirsen, Wynette, Teksas'taki postaneye bir çek yolla. Yapamazsan da Nicky ile aranızın düzelmediğini anlarım ve işlerin yoluna gireceğini umarım."

Dallie bunları söyledikten sonra, motel odasının anahtarını masaya atıp dışarı çıktı.

Francesca artık yalnızdı. Halıdaki Capri Adası'nı andıran lekeye baktı. O anda. Evet, o anda kesinlikle dibe vurmuştu.

Dallie Riviera'ya doğru yürürken, Skeet yolcu tarafının penceresinden sarktı. "Sürmemi ister misin? Arkaya geçip birkaç saat uyuyabilirsiniz."

Dallie sürücü tarafındaki kapıyı açtı. "Çok yavaş sürüyorsun ve canım uyumak istemiyor."

"Sen bilirsin." Skeet yerine geçip Dallie'ye kapağı hâlâ kapalı duran katı köpükten bir bardakta kahve uzattı. Sonra pembe renkli bir kâğıt parçası verdi. "Kasiyerin telefon numarası."

Dallie kâğıdı buruşturup kül tablasındaki diğer iki kâğıdın yanına attı. Kepini başına çekti. "Pygmalion'ı duymuş muydun, Skeet?"

"Wynette Lisesi'ndeki sağ kanat defans oyuncusu muydu?"

Dallie ön dişleriyle kahve bardağının kapağını açarken, anahtarı kontağa soktu. "Hayır, o Pygella'ydı, Jimmy Pygella. Birkaç sene önce Corpus Christi'ye taşınıp bir tamirci dükkânı açtı. Pygmalion, George Bernard Shaw'un gerçek bir hanımefendiye dönüşen Doğu Londralı çiçekçi bir kızla ilgili oyunu." Ön camın sileceklerini çalıştırdı.

"Kulağa pek de ilginç gelmiyor, Dallie. Ben St. Louis'te izlediğimiz Oh! Calcutta! oyununu sevmiştim. Cidden iyiydi."

"O oyunu sevdiğini biliyorum, Skeet. Ben de sevmiştim ama o oyun genellikle muhteşem bir edebiyat parçası olarak görülmez. Ne demek istediğimi anlayacak mısın bilmiyorum ama insanlığın durumu hakkında çok şey söyleyen bir oyun değildir. Öte yandan, Pygmalion insanların değişebileceğini anlatır. Biraz yol gösterildiğinde, daha iyiye gidebilecekleri mesajını verir." Arabayı geri vitese alıp otoparktan çıktı. "Ayrıca, bu değişime yol gösteren kişinin de zahmetlerine karşılık büyük üzüntülerden başka bir şey elde etmeyeceğini söyler."

Gözleri fal taşı gibi açılmış ve sarsılmış bir haldeki Francesca motel odasının açık kapısında valizini göğsüne bir oyuncak ayı gibi bastırmış, Riviera'nın otoparktan çıkışını izliyordu. Dallie gerçekten de gidiyordu. Arabasıyla çekip gidecek ve onunla yatmayı düşündüğünü itiraf ettiği halde onu yapayalnız bırakacaktı. O ana dek, bu durum herhangi bir adamın yanında kalması için yeterli olmuştu ama birden her şey değişmişti. Nasıl olabilirdi? Dünyasına neler oluyordu? Şaşkınlık duygusu, hissettiği korkunun da önüne geçti. Renklerin isimlerini yanlış öğrenen ve kırmızının aslında sarı, mavinin de yeşil olduğunu öğrenen bir çocuk gibi hissetti kendisini. Ama artık bu yanlış bildiği halde, bu konuda ne yapacağını bilemiyordu.

Riviera çıkışa doğru gitti, trafikte biraz bekledi ve ıslak yolda ilerlemeye başladı. Francesca'nın parmaklarının uçları uyuşmuştu, bacak kaslarının tamamı güç kaybetmiş gibi boşa gidiyordu. Serpiştiren yağmur tişörtünü ıslattı ve yanağına bir tutam saç düştü. "Dallie!" diye bağırıp var gücüyle koşmaya başladı.

"İşin aslı," dedi Dallie dikiz aynasına bakarak, "kendisinden başkasını düşünmüyor."

"Hayatımda karşılaştığım en kendine dönük kadın," dedi Skeet.

"Makyaj yapmaktan başka bir şey bilmiyor."

"Yüzme bilmediği de kesin."

"Zerre kadar mantığa sahip değil."

"Doğru, kesinlikle değil."

Dallie fena bir küfür savurup frene bastı.

Francesca arabaya yetiştiğinde, hıçkırıklardan zor nefes alıyordu. "Gitme! Beni yalnız bırakma!"

Dallie'nin müthiş öfkesi onu şaşırttı. Dallie arabadan bir anda fırladı, valizini elinden kaptı ve onu kapı kolu kalçasına batacak şekilde arabanın yanına itti.

"Şimdi, beni iyi dinle!" diye bağırdı. "Seni istemeden yanıma alıyorum. Artık kes şu lanet olasıca burnunu çekmeyi!"

Francesca hıçkırdı, gözlerini yağmurda kırıştırdı. "Ama ben..."

“Kes dedim! Bunu yapmak istemiyorum, içim hiç rahat değil... O yüzden, şu dakikadan itibaren ne diyorsam onu yapsan iyi olur. Her dediğimi. Bana soru sormayacaksın, yorum yapmayacaksın. Beni o saçmalıklarına bir dakika daha maruz bırakırsan, cılız poponu dışarıda bulursun.”

“Tamam,” diye bağırdı Francesca, gururu yerle bir olmuş halde, sesi utançtan güçlükle çıkarak. “Tamam!”

Dallie gizlemediği bir küçümsemeyle ona baktı, sonra da arka kapıyı açtı. Francesca hemen içeri girmek için harekete geçti ama eğildiğinde Dallie elini geriye atıp poposuna sert bir şaplak indirdi. “Bunun geldiği yerde daha çok var,” dedi. “Elim bir sonraki şaplak için kaşınıyor.”

Lake Charles’a doğru katettikleri her kilometre Francesca’ya yüz kilometre gibi geldi. Yüzünü pencereye çevirip görünmezmiş gibi davranmaya çalıştı ama yanlarından geçen arabalardaki kişiler hızla giden Riviera’da ona şöyle bir baktıklarında, olan biteni, yardım istemek için yalvaracak kadar düştüğünü ve hayatında ilk kez dibe vurduğunu biliyorlarmış gibi geldi. Bunu düşünmeyeceğim, diye geçirdi içinden, sel basmış pirinç tarlalarından ve yapış yapış yeşil yosunlarla kaplı bataklık bölgesinin yanından geçerlerken. Bunu yarın, önümüzdeki hafta, yeniden ağlamaya başlayabileceğim ve onun arabayı durdurup beni otoyola bırakabileceği bir zamanda düşüneceğim ama şimdi değil. Yine de bunu düşünmeden edemedi ve en ufak bir ses bile çıkarmamak için zaten yara bere içindeki alt dudağının iç kısmındaki o acıyan yeri ısırды.

Tam o sırada üzerinde Lake Charles yazan bir tabela gördü ve bunun hemen ardından kocaman, eğimli bir köprüden geçtiler. Ön koltuklardaki Skeet ve Dallie konuşmaya devam ediyor, onunla hiç ilgilenmiyorlardı.

“Motel hemen şurada,” dedi Skeet en sonunda Dallie’ye. “Holly Grace’in geçen sene Tulsalı şu araba satıcısıyla geldiği zamanı hatırlıyor musun?”

Dallie arabayı otoparka çekerken, Francesca'nın tam olarak anlamadığı bir şeyler homurdandı. Dört saat önce çıktıkları otoparktan pek de farklı bir yer değildi burası. Dallie resepsiyona doğru ilerledi. Francesca'nın midesi gurulduyordu. Valizini rehinciye bıraktıktan sonra yediği hamburger dışında bir önceki gecedен beri midesine hiçbir şey girmediğini hatırladı. Yiyecek bir şeyi yoktu. Yiyecek alacak parası da. Sonra, Holly Grace'in kim olduğunu merak etti ama o kadar morali düşüktü ki bu konu onun için anlık bir soru olarak kaldı.

"Francie, seninle karşılaşmadan önce kredi kartımın limitine dayanmıştım. Moteldeki numaran da beni mahvetti. Skeet'le odayı paylaşmak zorundasın."

"Hayır!"

"Hayır!"

Dallie iç çekip motoru susturdu. "Tamam, Skeet. Francie'den kurtulana dek, benimle odanı paylaşacaksın."

"Yok artık." Skeet arabanın kapısını açtı. "Sen profesyonel olduğundan beri aynı odada kalmadık, şimdi de kalmayacağız. Gecenin yarısını uyanık geçiriyorsun ve ölüleri bile uyandıracak kadar gürültü yapıyorsun." Arabadan inip resepsiyona doğru ilerledi. "Bayan Fra-aan-ceee-ska'yı yanımızda getirmeye bu kadar hevesli olan sensin, onunla kendin kalabilirsin," diye seslendi.

Dallie kendi valizini arabadan çıkarıp içeri taşıırken küfretmeye devam etti. Francesca odadaki iki adet iki kişilik yatağından birinin kenarına diz çöküp omuzlarını dikleştirdi, ayaklarını iki yana koyup dizlerini birbirine dayadı ve yetişkinlerin bulunduğu bir partide uslu davranmaya çalışan küçük bir kız gibi bekledi. Yandaki odadan televizyondaki haber spikerinin bir füze alanında protesto yapan nükleer silah karşıtı gruptan söz ettiğini duydu. Sonra, birisi kanalı değiştirip futbol maçını açınca milli marşın okunduğunu duydu. Bu müzik, taksi şoförünün gömleğindeki yuvarlak düğmeyi hatırlatınca içi büyük bir sıkıntıyla doldu: AMERİKA, FIRSATLAR DİYARI. Ne tür bir fırsattı bu? Kasvetli bir motel odasında yiyecek ve barınak parasını bedeniyle ödeme fırsatı mı? Hiçbir şey bedavaya gelmi-

yordu, öyle değil mi? Ve elinde kalan tek şey de bedeniydi. O odaya Dallie'yle birlikte girerek ona bunun karşılığında bir şey vereceğini ima etmiş olmuyor muydu?

“Bana öyle bakmayı keser misin?” Dallie valizini yatağına attı. “İnan bana, Bayan Ukala, bedeninle ilgili olarak aklımdan hiçbir şey geçmiyor. Sen odanın sana ait tarafında kal, bana mümkün olduğunca görünme. Gayet iyi idare ederiz. Ama önce elli dolarımı geri istiyorum.”

Francesca ona parayı geri verirken, gururunu biraz olsun kurtarması gerektiğini düşündüğünden, dünyada hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi saçlarını geriye savurdu. “Golf oyuncusu falansın galiba,” dedi kayıtsız bir ifadeyle, Dallie'nin asabiyetinin ona etki etmediğini göstermek için. “Golf senin için bir uğraş mı eğlence mi?”

“Daha çok bir bağımlılık sanırım.” Dallie valizinden bir pantolon alıp blucininin fermuarını açmaya yeltendi.

Francesca hemen ona arkasını döndü. “Ben... Sanırım, biraz bacaklarımı esnetmek için otoparkta bir tur atacağım,” dedi.

“Tamam, git.”

Francesca otoparkın etrafında iki kere dolandı, arabaların arkasındaki çıkartmaları okudu, dağıtma makinelerinin cam kapaklarının arkasındaki gazetelerin manşetlerine göz attı ve bir gazetenin ilk sayfasında birisine bağırarak kırırcık saçlı adamın fotoğrafına baktı. Dallie onunla yatağa girmesini beklemiyordu. Çok rahatlamıştı. Neon ışıklarla yazılmış boş oda tabelasına bakarken Dallie'nin neden onun istemediğini merak etmeye başladı. Sorun neydi? Bu soru içini kemirdi. Giysilerini, parasını, her şeyini kaybetmiş olabilirdi ama güzelliğine hâlâ sahip değil miydi? Hâlâ çekiciydi. Yoksa onu da valizleri ve makyaj malzemeleriyle birlikte yitirmiş miydi?

Çok saçmaydı. Sadece bitkindi ve düzgün düşünemiyordu. Dallie golf sahasına gider gitmez, yatağa girip kendisini eskisi gibi hissedene dek uyuyacaktı. İçinde iyimserlik kıvılcımları çakar gibi oldu. Sadece yorgundu. Geceyi bir güzel uyuyarak geçirince her şey yoluna girecekti.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Naomi Jaffe Tanaka elini masasının kalın camına indirdi. “Hayır!” diye bağırdı telefona, kahverengi gözlerinde hoşnutsuz bir bakış belirirken. “O, Şımarık Kız için düşündüğümüz imaja yakın bile değil. Daha iyisini bulamıyorsan, bulabilecek bir mankenlik ajansı ararım.”

Telefonun diğer ucundaki ses alaycı bir şekilde yanıt verdi. “Birkaç telefon numarası vermemi ister miydin, Naomi? Wilhelmina’dakilerin işini göreceğinden eminim.”

Wilhelmina’dakiler Naomi’ye başka kimseyi yollamak istemiyorlardı ama bunu telefondaki kadına söylemeye niyeti yoktu. Kısa ve sabırsız parmaklarını, ‘şık’ sözcüğünü yeniden tanımlamaya kararlı New Yorklu meşhur bir kuaför tarafından bir oğlanınki kadar kısa ve düzgün kesilmiş koyu renkli saçlarının arasında gezdirdi. “Aramaya devam et.” Masasının kenarında duran *Advertising ATG* dergisinin son sayısını itti. “Bir dahaki sefere, suratında kişilik olan birisini bul.”

Ahizeyi yerine koyarken, itfaiye aracının Üçüncü Caddede Blake-more, Stern ve Rodenbaugh’un köşesindeki ofisinin sekiz kat aşağısına yaklaştığını duydu ama umursamadı. Hayatı boyunca, New York’un gürültüsü içinde yaşamıştı ve önceki sene New York Balesi’nin onun üst katında yaşayan iki gey üyesi, fondü tenceresini basma kumaştan yapılmış bir çift Scalamandre perdenin fazla yakınında yaktığından beri siren sesi duymamıştı. Naomi’nin o sıralardaki kocası

Tony Tanaka isimli muhteşem Japon biyokimyager mantıksızca bu kaza için onu suçlamış ve o hafta sonu onunla hiç konuşmamıştı. Naomi kısa bir süre sonra ondan boşanmıştı. Bunun nedeni sadece kocasının yangına verdiği tepki değildi. Manhattan'ın Yukarı Doğu Yakası'nda yetişmiş, 1968'in o unutulmaz ilkbaharında Columbia'da dekanın ofisini ele geçirip orayı halk için istila etmiş olan varlıklı Yahudi kız, en temel duygularını bile paylaşmayan bir adamla yaşamaya daha fazla katlanamamıştı.

Naomi gri renkli flanel takımı ve ipekli bluzuyla birlikte taktığı siyah ve gümüş renkli minik boncukları çekti. Aslında bu kıyafet, tutkularının piyasa payı yerine anarşiye odaklandığı ve Huey, Rennie ve Abbie'nin o ateşli, yumruklarını sıkın günlerindeyken yüzüne bile bakmayacağı türdendi. Birkaç haftadır, ağabeyi Gerry'nin son nükleer karşıtı protestosu haberlerdeydi ve o zamana ait bölük pörçük anılar eski fotoğraflar gibi aklına geliyor, ağabeyinin saygısını kazanmak için oturma eylemi yapan, aşkla hareket eden, yalan söyleyen ve otuz günlük bir hapis cezasına bile katlanan o küçük kız kardeş olduğu zamanları özleyip hafiften bir nostalji hissediyordu.

Yirmi dört yaşındaki ağabeyi Berkeley'nin Sproal Salonu'nun basamaklarında devrim diye bağırırken, kendisi dört bin kilometre ötedeki Columbia Üniversitesi'ne yeni başlamıştı. Güzel, popüler ve iyi bir öğrenciydi. Anne ve babasının her daim mutluluk kaynağı ve tuhaf yönlerinden utanarak ismini asla ağızlarına almayıp 'diğer çocuk' olarak tanımladıkları oğullarını dünyaya getirmelerinin bir tür teselli armağanı olmuştu. Naomi ilk başlarda kendisini çalışmalarına vermiş, Columbia'nın radikal öğrencilerinden uzak durmuştu ama sonra Gerry kampüse gelmiş ve onu da öğrencilerin geri kalanıyla birlikte büyülemişti.

Ağabeyine her zaman hayran olmuştu ama hiç coşkulu sözlerle kütüphanenin basamaklarının tepesinde blucinli genç bir savaşçı gibi durduğu o kış günündeki kadar ona hayran olmamıştı. Kıvrık siyah saçlarıyla çevrili Yahudilere özgü keskin hatlarına bakmış ve ikisinin aynı rahimden çıktığına inanmamıştı. Gerry'nin dolgun dudakları

ve onunkini yeniden şekillendiren cerrahın ellemediği besbelli bir burnu vardı. Onunla ilgili her şey gerçeküstüydü. Naomi ise kendisini sadece sıradan hissediyordu. Ağabeyi güçlü kollarını havaya kaldırıp yumruklarını sallamış, başını geriye atmış, dişleri buğday tenine karşı beyaz yıldızlar gibi parıldamıştı. Hayatında ağabeyinin o gün Columbia'da kitleleri isyana sürüklediği zamanki kadar hayranlık verici bir şeye hiç şahit olmamıştı.

O sene sona ermeden, kendisi de Columbia'nın militan öğrenci grubunun bir üyesi olmuş ve nihayet ağabeyinin onayını almıştı ama bu durum ebeveynleriyle arasının feci bir biçimde açılmasına neden olmuştu. Öte yandan bu hareketin azgın erkek şovenizmine, düzensizliğine ve paranoyasına kurban olduğunu fark ettiği için, daha sonraki senelerde yavaş yavaş hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı. Üniversitedeki üçüncü senesinde, hareketin liderleriyle bağlarını koparıncaya Gerry onu asla affetmemişti. Son iki senedir birbirlerini sadece bir kere görmüşler ve ayrılana dek tartışmışlardı. Artık günlerini çalıştığı ajansta onun ağabeyi olduğunu anlamalarına yol açacak kadar aşırı bir şey yapmaması için dua ederek geçiriyordu. BS&R gibi tutucu bir şirketin, ülke çapında tanınan bir radikalın kız kardeşini ilk kadın başkan yardımcısı olarak atayacağına ihtimal veremiyordu.

Düşüncelerini geçmişinden sıyrıp o sıradaki hayatına, masasındaki plana çevirdi. İçinde her zamanki gibi iyi bir iş yaptığını söyleyen o memnuniyet dalgasını hissetti. Deneyimli bakışları dalga şeklinde lacivert tıpalı, buğulu camdan yapılmış gözyaşı biçimindeki Şımarık Kız şişe tasarımına gitti. Parfümün şişesi üstünde koyu pembe harflerle onun yarattığı sloganı taşıyan parlak lacivert ve şık bir kutunun içine koyulacaktı: 'ÖZGÜR! Sadece Özgür Ruhlar için!' ürünün isminden sonra gelen ünlem işareti onun fikriydi ve onu özellikle memnun etmişti. Yine de hem parfümün ambalajı, hem de slogan konusundaki başarıya rağmen, kampanya ruhu tam değildi çünkü Naomi tek bir basit işi yerine getirememişti: Şımarık Kız'ı bulamamıştı.

İnterkomu çaldı ve sekreteri ona BS&R'ın kıdemli yardımcı başkam ve yönetim kurulu üyesi Harry R. Rodenbaugh'la bir toplantısı olduğunu hatırlattı. Bay Rodenbaugh onun yeni Şımarık Kız tasarımını getirmesini özellikle istemişti. Naomi kendi kendine ofladı. BS&R'ın iki yaratıcı yöneticisinden biri olarak senelerdir parfüm ve kozmetik projelerini yönetmekteydi ve başı asla o kadar sıkışmamıştı. Şımarık Kız projesinin neden Harry Rodenbaugh'un en sevdiği proje olması gerekiyordu sanki? Emekli olmadan önce, kendisini yüceltecek son bir madalya isteyen Harry yeni ürünü temsil etmesi için taze bir yüz bulması konusunda direktmişti; harikulade bir model bulmalıydı ama moda dergisi okuyucularının onu tanımıyor olması gerekti.

“Kişilik istiyorum, Naomi, kalıptan çıkmışa benzer bir model suratı değil,” demişti, onu bir hafta önce İran halısının üstüne dikilip aradığında. “İnce uzun, üstünde birkaç diken olan Amerikan Güzeli bir gül istiyorum. Bu kampanya tamamıyla özgür ruhlu Amerikan kadınıyla ilgili ve son üç haftadır burnumun dibine soktuğun o fazla kullanılmış çocuk suratlarından başka bir şeyi bana getiremiyorsan, bir BS&R yardımcı başkanı olarak bu pozisyonla nasıl başa çıkabileceğini bilemiyorum.”

Sinsi, yaşlı hergele.

Naomi kâğıtlarını, her şeyde yaptığı, gibi hızlı ve işine odaklanmış hareketlerle topladı. Ertesi gün, bütün oyunculuk ajanslarını arayacak ve bir model yerine bir kadın oyuncu bulmaya çalışacaktı. Harry R. Rodenbaugh'dan daha iyi şovenistler de onu zapt etmeye çalışmış ama bunu başaramamışlardı.

Naomi sekreterinin masasının yanından geçerken, yeni gelmiş bir ekspres posta paketini alırken bir dergiyi yere düşürdü. “Ben alırım,” dedi sekreteri o yere eğilirken.

Ama Naomi dergiyi çoktan almış, açılan sayfadaki bir dizi masum fotoğraf dikkatli gözlerine takılmıştı. Ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti. Bu his ona büyük bir olaya adım atmak üzere olduğunu herhangi bir odak grubundan daha açıkça söylendi. Şımarık Kız! Profilden, önden, yüzünün dörtte üçü... Her

fotoğraf bir öncekinden daha iyiydi. Sekreterinin ofisinin zemininde, aradığı Amerikan Güzeli'ni bulmuştu.

Sonra, fotoğrafların üstündeki başlığa baktı. Kız profesyonel bir model değildi ama bunun ille de kötü bir şey olması gerekmezdi.

Derginin ön kapağına bakıp kaşlarını çattı. "Bu dergi altı ay öncesine ait."

"Çekmecelerimi temizlerken..."

"Boş ver." Tekrar fotoğraflara döndü ve işaretparmağıyla sayfaya vurdu. "Ben toplantıdayken birkaç telefon aç, bakalım bu kıızı bulabilecek misin. Onu doğrudan arama, sadece nerede olduğunu öğren."

Ama Naomi Harry Rodenbaugh'yla yaptığı toplantıdan geri geldiğinde, sekreterinin bir bilgi edinemediğini öğrendi. "Kız sırta kadem basmış, Bayan Tanaka. Kimse nerede olduğunu bilmiyor."

"Onu bulacağız," dedi Naomi. Zihnindeki dişli çarklar çoktan dönerken, tanıdıklarını düşündü. Rolex saatine bakıp zaman farkını hesapladı. Dergiyi aldığı gibi ofisine girdi. Telefon açarken, fotoğrafları incelemeye devam etti. "Seni bulacağım," dedi sayfalardan ona bakan güzel kadına. "Seni bulacağım ve seninle işim bittiğinde hayatın bir daha asla aynı olmayacak."

Pörtlek gözlü kedi Francesca'yı motele kadar takip etti. Uzun süre önce karıştığı bir kavgadan dolayı cılız omuzlarının üstü yer yer çıplak kalmıştı. Donuk gri renkli tüyleri vardı. Suratı bir yana doğru basıktı ve gözlerinden biri şeklini yitirmiş, irisi sadece süt beyaz kısmı gözükecek biçimde geriye kaçmıştı. Bu nahoş görünümüne ek olarak, kulaklarından birinin ucu da kopuktu. Francesca keşke kedi otoyolda başka birisini izlese, diye düşünüp otoparka girerken adımlarını sıklaştırdı. Kedinin iflah olmaz çirkinliği onu huzursuz etmişti. O kadar çirkin bir şeyin yakınlarında olmak istemiyor, sanki yakınında olursa çirkinliğin ona bulaşacağından korkuyor ve insanların yanlarındaki kişilerle bir izlenim bıraktığını düşünüyordu.

"Git buradan!" dedi kediye.

Hayvan ona biraz kötücül bir ifadeyle bakar gibi oldu ama yolunu değıştirmede. Francesca iç çekti. Son zamanlardaki şansını düşününce kedinin ne yapmasını bekleyebilirdi ki?

Lake Charles'taki ilk öğleden sonrasını ve gecesini uyuyarak geçirdi. Dallie'nin odaya girip gürültü yaptığını, ertesi sabah çıkarken de gürültü çıkardığını hayal meyal duydu. Tam olarak uyandığında, Dallie birkaç saattir orada değildi. Açlıktan neredeyse bayılmak üzere olduğundan, hızla banyo yapmış ve Dallie'nin tuvalet malzemelerini izin almadan kullanmıştı. Sonra, onun yemek için bıraktığı beş doları alıp paraya bakmış ve hayatının en zor kararlarından birini vermişti.

Elindeki ufak kesekâğdının içinde iki ucuz naylon külot, ucuz bir rimel, bulabildiği en ufak aseton ve bir tırnak törpüsü vardı. Bir de geriye kalan birkaç sentle alabildiği tek yiyecek olan bir Milky Way çikolatası... Kalın ve ağır çikolatanın kesekâğdının en dibindeki güzel ağırlığını hissedebiliyordu. Canı tavuk, esmer pirinç, rokfor soslu kocaman bir salata ya da çikolatalı pasta gibi gerçek bir yemek yemek istemişti ama iç çamaşırına, rimele ve korkunç hale gelmiş ellerini kurtarmaya ihtiyacı vardı. Otoyolda geri kalan birkaç kilometreyi yürürken, senelerce düşünmeden harcadığı onca parayı düşündü. Yüzlerce dolar değerinde ayakkabı, binlerce dolar değerinde gece elbiseleri derken, para ellerinden bir sihirbazın parmaklarının arasında kayan bir iskambil destesi gibi uçup gitmişti. Oysaki şu anda basit ipek bir fuların fiyatına bir kraliçe gibi yemek yiyebilirdi.

Ama Francesca elinde bu tür bir para olmadığı için yemek olarak olabilecek en mütevazı şeye razı gelmişti. Motelin yanındaki bol yapraklı ağacın altında paslanmış bir bahçe sandalyesi duruyordu. O sandalyeye oturacak, öğleden sonranın ılıkliğini hissedecek ve çikolatayı ağır ağır yiyip her lokmanın keyfini çıkaracaktı. Ama önce kediden kurtulması gerekiyordu.

"Pist!" diye bağırıp ayağını beton asfalta vurdu. Kedi eğri başını yana doğru eğerek ona baktı ama oradan gitmedi. "Git buradan, seni vahşî yaratık. Gidip rahatsız edecek başka birisini bul." Hayvan gitmeyince Francesca tiksintiyle nefesini dışarı verip bahçe sandal-

yesine doğru yürüdü. Kedi de onun peşinden gitti. Francesca onu görmezden geldi ve cumartesi gecesinden beri ağzına koyacağı ilk şeyin keyfini mahvetmesine izin vermedi.

Otururken sandaletlerini çıkardı, ayak tabanlarını çimlerde serinletti ve kesekâğıdından çikolatayı aldı. Çikolata paketi elinde bir külçe altın kadar değerliydi. Ambalajını özenle açtı, blucinine düşen birkaç çikolata kırıntısını da alabilmek için parmağını ıslattı. Tanrıların yiyeceği gibiydi... Kenarını ağzına götürdü, dişleriyle çikolatanın kabuğunu ve içindeki karamelayı ısırdı. Lokmasını çiğnerken, hayatında hiç o kadar lezzetli bir şey yemediğini biliyordu. Çikolatanın tamamını ağzına atmak yerine, kendisini ufak lokmalar almaya zorluyordu.

Kediden boğuk ve derin bir ses çıkarken, Francesca bunun çarpık da olsa bir miyavlama sayılacağını düşündü.

Tek sağlam gözüyle ağacın altına yakın bir yerden onu izleyen kediye ters bir bakış fırlattı. “Unut bunu, canavar. Buna senden daha çok ihtiyacım var.” Bir ısırık daha aldı. “Hayvanları pek sevmem, o yüzden bana öyle bakmana gerek yok. Patileri olan ve sifonu çekmeyi bilmeyen hiçbir şeye karşı sevgi beslemem.”

Hayvan kıpırdamadı. Francesca kedinin belirgin kaburgalarını ve tüylerinin matlığını fark etti. Hayal mi görüyordu yoksa o çirkin ve eğri suratında hüznü bir pes ediş ifadesi mi görmüştü? Ufak bir ısırık daha aldı. Çikolatanın tadı o kadar da iyi gelmedi. O korkunç açlık sancılarının nasıl bir şey olduğunu bilmiyor olsaydı...

“Lanet olsun!” Çikolatanın ucundan bir parça koparıp daha da ufak parçalara ayırdı ve ambalaj kâğıdının üstüne koydu. Kâğıdı yere bırakıp dik dik kediye baktı. “Umarım memnun olmuştundur, seni çirkin kedi.”

Kedi sandalyeye yanaştı, eğri başını çikolataya eğdi ve sanki Francesca’ya bir iyilik yapıyormuş gibi bütün parçaları yedi.

Dallie o gece saat yedide golf sahasından döndü. Francesca o vakte kadar tırnaklarını düzeltmiş, odanın duvarlarının cüruf bloklarını saymış ve İncil’in Yaratılış bölümünü okumuştur. Dallie kapıdan

içeri girdiğinde, bir insan görmeye öylesine muhtaç durumdaydı ki sandalyesinden fırladı ve son anda ona sarılmamak için kendisini zor tuttu.

“Dışarıda hayatımda gördüğüm en çirkin kedi duruyor,” dedi Dallie anahtarlarını şifonyere fırlatıp. “Kahretsin, kedileri hiç sevmem. Dünyada dayanamadığım tek hayvan kedilerdir.” Francesca da o sırada kedilerden özellikle hoşlanmadığı için, buna itiraz etmedi. “Al,” dedi Dallie ona bir kesekâğıdı fırlatıp. “Sana akşam yemeği getirdim.”

Francesca kesekâğıdını yakalayıp yırtarak açarken hafif bir çığlık attı. “Bir hamburger! Aman Tanrım... Patates kızartması! Sana tapıyorum.” Patatesleri çıkarıp hemen iki tanesini ağzına attı.

“Tanrım, Francie, açlıktan ölüyormuş gibi davranmana gerek yok. Sana yemek için para bırakmıştım.”

Dallie valizinden temiz giysiler alıp duş almak üzere banyoya gitti. Geri döndüğünde, blucin ve tişörtten oluşan her zamanki üniformasını giymişti. Francesca ise açlığını gidermiş olduğu halde, birisiyle konuşma ihtiyacını tatmin edememişti ama panik içinde onun tekrar dışarı çıkmak üzere olduğunu gördü.

“Hemen gidiyor musun?”

Dallie yatağının kenarına oturup çizmelerini giydi. “Skeet ve ben Pearl isimli bir adamla buluşacağız.”

“Gecenin bu saatinde mi?”

Dallie hafifçe güldü. “Bay Pearl’ün çalışma saatleri esnektir.”

Francesca bunun ardındaki anlamı kaçırdığını hissetti ama onun ne demek istediğini anlayamadı. Kese kâğıdını bir kenara atıp ayağa fırladı. “Ben de gelebilir miyim, Dallie? Siz adamla görüşürken arabada bekleyebilirim.”

“Olmaz, Francie. Bu tür bir toplantı sabahın erken saatlerine kadar devam edebilir.”

“Sorun değil. Gerçekten.” Israr ettiği için kendisine kızdı ama konuşacak kimse olmadan o odada biraz daha durabileceğini sanmıyordu.

“Kusura bakma, Bayan Ukala.” Dallie cüzdanım arka cebine soktu.

“Bana öyle deme! Bundan nefret ediyorum!” Dallie tek kaşını kaldırıp ona bakınca Francesca hemen konuyu değiştirdi. “Bana golf turnuvasından söz etsene. Nasıl gitti?”

“Bugün sadece alıştırma raundu vardı. Pro-Am çarşamba günü ama esas turnuva perşembeye kadar başlamayacak. Nicky’ye ulaşabildin mi?”

Francesca başını iki yana salladı; o konudan söz etmek istemiyordu. “Bu turnuvayı kazanırsan, eline ne kadar para geçebilir?”

Dallie kepini takınca Francesca üstündeki Amerikan bayrağını gördü. “Sadece on bin dolar kadar. Önemli bir turnuva değil ama kulüp başkanı arkadaşımıdır. O yüzden, her sene katılırım.”

Bir sene önce cep harçlığı olarak düşüneceği bu para o sırada ona bir servet gibi geldi. “Ama bu harika. On bin dolar! Bunu kazanmalısın, Dallie.”

Dallie boş boş ona baktı. “Neden?”

“Parayı kazanmak için tabii.”

Dallie omuzlarını silkti. “Riviera bozulmadığı sürece, parayı pek umursamam, Francie.”

“Çok saçma. Herkes parayı umursar.”

“Ben umursamam.” Dallie dışarı çıktı ama hemen geri döndü. “Dışarıda neden bir hamburger ambalajı var, Francie? O çirkin kediye beslemiyordun, değil mi?”

“Saçmalama. Kedilerden nefret ederim.”

“Seni tanıdığımdan beri söylediğin ilk mantıklı şey bu.” Dallie onun bu sözlerini beğenmiş gibi hafifçe başını sallayıp kapıyı kapadı. Francesca sandaletinin ucuyla sandalyeye vurdu ve yine duvarlardaki cüruf bloklarını saymaya başladı.

Francesca, “Pearl bir *bira markası!*” diye bağırdı beş akşam sonra Dallie alacakaranlığa yakın bir saatte turnuvanın yarı final raundundan geri döndüğünde ve parlak dergi reklamını ona salladı. “Bu odada

beni sadece televizyonla yapayalnız bıraktığın onca gece pespaye bir barda bira içiyordun demek ki.”

Skeet Dallie’nin sopalarını köşeye bıraktı. “Bayan Fraan-cees-ka’yı atlatabilmek için sabah erkenden kalkman gerek. Eski dergilerini böyle ortalıkta bırakmamalısın, Dallie.”

Dallie omuzlarını silkip sol kolunda tutulan bir kası ovuşturdu. “Onun okuma yazma bildiğini nereden bilebilirdim?”

Skeet kıs kıs gülüp gitti. Francesca Dallie’nin bu yorumuna içermişti. Kendisinin söylediği anda ona çok zekice gelen ama artık sadece gaddarca olduğunu düşündüğü kırıcı sözleri düşündü. “Çok komik olduğumu düşünüyorsun, değil mi?” dedi alçak sesle. “Anladığım espriler yapmak, anlam veremediğim şeyler söylemek hoşuna gidiyor. Benimle arkamdan alay etme nezaketini bile göstermiyorsun, suratıma baka baka yapıyorsun bunu.”

Dallie gömleğinin düğmelerini çözdü. “Tanrım, Francie, bu kadar da abartma.”

Francesca yatağın ucuna oturdu. Dallie ona bakmamıştı. Odaya girdiğinde beri, onunla konuştuğu halde bir kez olsun ona bakmamıştı. Onun için görünmez gibiydi. Cinsiyetsiz ve görünmez. Onunla kalmasına izin verdiği için karşılığında onunla yatmak isteyeceğine dair korkuları artık çok saçmaydı. Dallie onu kesinlikle çekici bulmuyordu. Ondan hoşlanmıyordu bile. Gömleğini çıkarırken, Francesca onun az kıllı ve güzel kash göğsüne baktı. Onu günlerdir izleyen depresyon bulutu daha da üstüne çöktü.

Dallie gömleğini çıkarıp yatağa fırlattı. “Bak, Francie, Skeet’le takıldığımız yerden hoşlanmazsın. Masalarda örtü yok ve yemeklerin hepsi kızartma.”

Francesca Blue Choctaw’ı düşününce onun haklı olabileceğini anladı. Sonra, televizyonun parlak ekranına bakınca *I Dream of Jeannie* isimli bir dizinin o gün ikinci kere başlamak üzere olduğunu gördü. “Umurumda değil, Dallie. Kızartma yemeklere bayılırım ve masa örtüleri de zaten artık demode. Daha geçen sene annem Nureyev için bir parti verdiğinde, Amerikan servisleri kullanmıştı.”

“Eminim ki onların üstünde Louisiana haritası yoktu.”

“Porthault’un harita deseni kullandığını sanmıyorum.”

Dallie iç çekip göğsünü kaşıdı. Neden ona bakmıyordu? Francesca ayağa kalktı. “Espriydi, Dallie. Ben de espri yapabiliyorum.”

“Alınma Francie ama esprilerin hiç komik değil.”

“Bana göre komik. Arkadaşlarıma da komik geliyor.”

“Öyle mi? Bu da ayrı bir konu. Arkadaşlar konusunda farklı zevklere sahibiz. Benim içki arkadaşlarımdan hoşlanmayacağını biliyorum. Birkaçı golfçü, bazıları buralı ama çoğu ‘yapcam etcem’ diye konuşur. Senin tarzına uygun insanlar değiller.”

“Açıkcısı,” dedi Francesca televizyona bakarak, “bir şişede uyumayan herkes benim tarzıma uygundur.”¹⁹

Dallie buna gülümsedi ve duş almak için banyoya girdi. On dakika sonra, kapı birden açıldı ve beline bir havlu bağlamış ve bronz suratı kızarmış bir halde dışarı çıktı. “Diş fırçam niye ıslak?” diye kükredi, suç aletini Francesca’nın suratına sallayarak.

Francesca’nın dileği kabul olmuştu. Dallie artık dik dik ona bakıyordu ama bu bakışlar hiç hoşuna gitmemişti. Geriye doğru bir adım attı, ona hoş bir suçluluk ifadesi vereceğini düşünerek altıdağını ısırdı. “Ne yazık ki ödünç almak zorunda kaldım.”

“Ödünç almak mı! Hayatımda duyduğum en iğrenç şey bu.”

“Evet, benimkini kaybettim ve...”

“Ödünç almak!” Dallie giderek öfkelenirken, Francesca geriye gitti. “Burada bir fincan toz şekerden söz etmiyoruz, hemşire! Lanet olasıca bir diş fırçasından, bir insanın sahip olabileceği en kişisel eşyadan söz ediyoruz!”

“Ama sonra hep temizledim.”

“Demek temizledin,” dedi Dallie ters ters. “Hep temizledim demek, bunun bir kere olmadığını gösterir. Uzun süre kullandığını ima eder.”

19 *I Dream of Jeanie* dizisine gönderme yapılmış. Jeanie karakteri şişede yaşayan bir cindi. (ç.n.)

“Aslında, uzun süre değil. Yani, birbirimizi sadece birkaç gündür tanıyoruz.”

Dallie'nin fırlattığı diş fırçası koluna isabet etti. “Al! Lanet olasıca şeyi sen al! Giysilerimi giymeni, tıraş bıçağımı mahvetmiş olmanı, deodorantımın kapağını takmamanı görmezden geldim! Burayı dağıtmanı da öyle ama bunu görmezden gelmeyeceğim.”

Francesca onun gerçekten de kızgın olduğunu ve görünmez bir sınırı geçtiğini fark etti. Anlayamadığı bir neden yüzünden, diş fırçası meselesi Dallie'nin konu edeceği kadar önemliydi. İçini katışıksız bir panik hissinin kapladığını hissetti. Onu fazla zorlamıştı ve Dallie onu oradan atacaktı. Birkaç saniye sonra, elini kaldıracak, parmağıyla kapıyı işaret edecek ve hayatından sonsuza dek def olup gitmesini isteyecekti.

Telaşla onun yanına koştu. “Dallie, özür dilerim. Çok özür dilerim.” Dallie ona buz gibi bir bakış fırlattı. Francesca ellerini kaldırıp hafifçe onun göğsüne dayadı, parmaklarını açtı. Kısa ve ojesiz tırnakları senelerce sürdüğü parlak kırmızı ojeler yüzünden biraz sararmıştı. Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı. “Bana kızma.” Bacaklarını onunkilere dayamak için ağırlığını öne verdi ve başını göğsüne götürüp yanağını çıplak tenine dayadı. Ona hiçbir erkek dayanamazdı. Tam olarak, yani... kafasına koyduğunda, dayanmaları mümkün olmazdı. O ana dek, buna karar vermemişti, o kadar. Chloe onu daha doğduğu andan itibaren erkekleri büyülesin diye yetiştirmemiş miydi?

“Ne yapıyorsun?” dedi Dallie.

Francesca yanıt vermedi ama uykulu bir kedi gibi hafifçe ve itaatkâr bir tavırla ona yaslanmaya devam etti. Dallie sabun gibi ter-temiz kokuyordu. Francesca kokusunu içine çekti. Dallie onu oradan atmayacaktı. Bunu yapmasına izin vermeyecekti. Dallie onu atarsa, hayatta ne bir şeyi ne de sahip olduğu bir kişi kalırdı. Yok olup giderdi. O anda, Dallie Beaudine tüm dünyada sahip olduğu tek kişiydi ve onu yanında tutmak için ne yapması gerekiyorsa yapacaktı. Ellerini onun göğsünde gezdirdi. Parmak uçlarına kalkıp kollarını boynuna

doladı; sonra, dudaklarını çenesinde gezdirip göğüslerini göğsüne dayadı. Havlunun altında onun sertleştiğini hissedince eski gücünün geri gelmeye başladığını hissetti.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” dedi Dallie alçak sesle. “Çarşafların altında güreşmeyi falan mı düşünüyorsun?”

“Kaçınılmaz, değil mi?” Francesca bunu umursamıyormuş gibi konuşmaya çalıştı. “Kusursuz bir centilmen gibi davranmadın değil ama aynı odayı paylaşıyoruz.”

“Francie, bunun hiç de iyi bir fikir olmadığını bilmen gerek.”

“Neden?” Kirpiklerinin on sentlik rimelle en iyi performansını sergilemesine çalıştı ve kalçalarını onun bedenine yaklaştıırken, kusursuz bir şekilde cilve yapan, sadece erkeklerin keyif alması için yaratılmış bir kadın gibi davranmaya çalıştı.

“Nedeni belli değil mi?” Dallie eliyle onun belini sardı ve parmakları hafifçe onu sıktı. “Birbirimizden hoşlanmıyoruz. Senden hoşlanmayan bir erkekle seks mi yapmak istiyorsun, Francie? Sana sabahleyin saygı duymayacak birisiyle? Çünkü bana öyle sürtünmeye devam edersen, olacağı bu.”

“Sana artık inanmıyorum.” Eski özgüveni bir anda geri geldi. “Bence benden itiraf etmek istemeyeceğin kadar çok hoşlanıyorsun. Bence bu geçtiğimiz hafta bu yüzden uzak durmaya çalıştın ve bu yüzden bana bakmıyorsun.”

“Bunların hoşlanmakla bir ilgisi yok,” dedi Dallie, diğer eliyle onun kalçasını okşarken alçak ve boğuk bir sesle. “Bunun fiziksel yakınlıkla ilgisi var.”

Dallie başını eğince Francesca onun öpmeye hazırlandığını hissetti. Kollarından sıyrılıp baştan çıkarıcı bir gülücük fırlattı. “Bana birkaç dakika ver.” Ondan uzaklaşıp banyoya gitti.

İçeri girer girmez kapıya yaslandı ve içine derin ve titrek bir nefes çekerek yapacağı şey yüzünden hissettiği gerginliği dindirmeye çalıştı. O an gelmişti. Dallie’yi kendisine sıkı sıkı bağlamak; kovulmadığından, karnının doyduğundan ve bakıldığından emin olmak için beklediği fırsat gelmişti. Ama bundan da fazlası vardı.

Dallie'nin onunla sevişmesi onu tekrar kendisi gibi hissettirecekti. Artık kim olduğundan emin olmasa bile.

Keşke yanında Natori geceliklerinden biri olsaydı diye düşündü. Şampanya ve denize karşı balkonu olan güzel bir oda... Aynadaki aksini görüp ona yaklaştı. Korkunç görünüyordu. Saçları fazla kabarıktı, suratı da fazla solgundu. Giysilere ve makyaj malzemelerine ihtiyacı vardı. Parmağına bir parça diş macunu koyup nefesini tazelemek için ağzını çalkaladı. Dallie'nin on penilik külotları görmesine nasıl izin verecekti? Titreyen parmaklarla blucininin düğmesini açtı ve bacaklarından aşağı indirdi. Pantolonunun belinin karnına yakın bir yerde bıraktığı kırmızı izleri görünce hafifçe inledi. Dallie'nin onu kusurlu görmesini istemiyordu. İzleri parmaklarıyla ovuşturarak gidermeye çalıştı ama tenini daha da kızartmakla kaldı. Işığı kapatmaya karar verdi.

Sessizce tişörtünü ve sutyenini çıkarıp bir havluya sarındı. Kesik kesik ve hızlı nefes alıyordu. Ucuz naylon iç çamaşırını çıkarırken, bikini çizgisinin orada bacaklarını tıraş ederken atladığı ufak bir alan gördü. Bacağını klozete dayayıp Dallie'nin jiletiyle orayı tıraş etti. Evet, daha iyi olmuştu. Daha iyi gözükebilmek için başka ne yapabileceğini düşündü. Rujunu tazeledi ve öpüşüklerinde dağılmasın diye tuvalet kâğıdıyla fazlalıkları aldı. Kendisine ne kadar iyi öpüşüğünü hatırlatarak cesaret kazanmaya çalıştı.

Aynı anda, içindeki bir şey bir balon gibi sönerек gevşemesine ve kendisini şekilsiz hissetmesine neden oldu. Ya Dallie ondan hoşlanmazsa? Ya Evan Varian'la ya da Marakeş'teki heykeltıraşla olduğu gibi bu işi beceremezse? Ya... Aklına dehşet verici bir şey geldi ve yeşil gözleri ona aynadan geri baktı. Ya kötü kokuyorsa? Tuvaletin arkasındaki Femme spreyini aldı, bacaklarının arasına sıktı.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Arkasına dönünce Dallie'nin tek elini belindeki havluya dayamış kapıda dikildiğini gördü. Ne kadar süredir oradaydı? Suçlu suçlu doğruldu. "Hiçbir şey. Ben... Bir şey yapmıyorum."

Dallie Francesca'nın elinden bir ağırlık gibi sarkan Femme şişesine baktı. "Senin hiç gerçek bir tarafın yok mu?"

"Ne... Ne demek istediğini anlayamadım."

Dallie banyoya doğru bir adım daha attı. "Parfümlerin yeni kullanım alanları için piyasa araştırması falan mı yapıyorsun?" Avuçlarından biri duvara dayayıp yaslandı. "Marka blucinin, marka ayakkabıların, marka valizlerin var. Şimdi Bayan Ukala'nın bir de marka kokusu oldu."

"Dallie!"

"Sen tüketicinin önde gidenisin, tatlım. Reklamcıların hayallerini süsleyen kadınsın. Üstüne isminin minik altından baş harflerini de koyacak mısın?"

"Hiç komik değil." Parfüm şişesini tuvaletin arkasına indirdi ve havlusunu sıkıca tuttu. Teni utançtan alev alev yanıyordu.

Dallie başını onun hakaret saydığı bir bıkkınlıkla salladı. "Gel, Francie, giysilerini giy. Bunu yapmayacağım demiştim ama elimde değil. Seni bu gece dışarı çıkaracağım."

"Bu cömertlik de nereden çıktı?" dedi Francesca ters ters.

Dallie dönüp odaya girdi ve yürürken şunları söyledi: "İşin aslı, canım, yakında gerçek hayatı görmene izin vermezsem, kendine ciddi bir zarar verebilirsin."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cajun Bar ve Izgara isimli mekân kesinlikle Blue Choctaw'dan daha iyiydi ama Francesca'nın ilk kez dışarı çıkacağında tercih edeceği bir yer değildi. Lake Charles'ın on bir kilometre kadar uzağındaki mekân hiçliğin ortasında, iki şeritli bir otoyolun kenarındaydı. Birisi her içeri girdiğinde çarpan bir tel kapısı ve eğik kanatlı, gıcırtilı, yandan çarklı bir pervanesi vardı. Oturdukları masanın arkasında, duvara bir sürü takvim ve Evangeline Maid ekmek reklamıyla birlikte parlak mavi renkli bir kılıç balığı asılmıştı. Amerikan servisler tıpkı Dallie'nin anlattığı gibiydi ama kenarlarının kıvrık olduğunu ve Louisiana haritasının altında 'Tanrı'nın Ülkesi' yazdığını söylemeyi unutmuştu.

Kahverengi gözlü, blucinli ve askılı bluzlu güzel bir garson kız masalarına geldi. Francesca'yı merak ve gizleyemediği kıskançlık karışımı bir ifadeyle süzdü, sonra da Dallie'ye döndü. "Selam, Dallie. Liderliğe tek bir vuruş kadar yaklaştığını duydum. Tebrikler."

"Teşekkürler, canım. Golf sahası bu hafta bana çok iyi davrandı."

"Skeet nerede?"

Francesca masum masum masanın ortasındaki krom ve cam şekerliğe bakıyordu.

“Midesi biraz kötü gibiydi; o yüzden motelde kalmaya karar verdi.” Dallie Francesca’ya buz gibi bir bakış atıp bir şey yemek isteyip istemediğini sordu.

Francesca’nın aklından sıra halinde muhteşem yemekler geçti: Istakoz çorbası, fıstıklı ördek patesi, mis gibi istiridyeler... Ama beş gün önce olduğundan daha akıllıydı. “Ne tavsiye edersin?”

“Acı soslu sosis güzeldir ama kerevit daha lezizdir.”

Kerevit de neydi? “Tamam, kerevit olsun,” dedi ve kızartma bir yemek olmaması için dua etti. “Yanında iyi gidecek yeşillikli bir şey de tavsiye edebilir misin? C vitamini eksikliğinden endişelenmeye başladım.”

“Misket limonlu kek sever misin?”

Francesca ona baktı. “Şaka yapıyorsun, değil mi?”

Dallie ona sıırıttı ve garson kıza döndü. “Francie’ye büyükçe bir salata getir olur mu, Mary Ann? Yanında da dilimlenmiş nar gibi domatesler olsun. Ben de kızartılmış kerevit ile şu dün yediğim dereotlu hıyar turşusundan alayım.”

Garson gider gitmez, kumaş pantolonlu ve polo gömlekli iki şık adam bardan masalarına geldiler. Konuşmalarından Dallie’yle birlikte turnuvaları gezen golf profesyonelleri olup Francesca’yla tanışmak için geldikleri anlaşıldı. Onun iki yanına geçtiler ve çok geçmeden bol bol iltifat yağdırıp beyaz renkli büyükçe bir tabakta gelen haşlanmış kerevitin tatlı etini nasıl çıkaracağını göstermeye koyuldular. Francesca anlattıkları her şeye güldü, abartılı bir biçimde onları pohpohladı ve daha ilk biralarını bile bitirmeden onları avucunun içine aldı. Kendisini harika hissediyordu.

Bu arada, Dallie yan masada Lake Charles’in petrokimya tesislerinden birinde sekreter olarak çalıştıklarını söyleyen iki kadın hayranıyla meşguldü. Dallie onlarla sohbet ederken, Francesca çaktırmadan izledi; Dallie’nin sandalyesi arka bacaklarının üstünde duruyordu ve lacivert kepini geriye atmıştı, bira şişesi de göğsünün üstünde duruyordu. Kadınlardan biri ona müstehcen bir fıkra anlatınca o

tembel gülücüğü suratına yayıldı. Kısa bir süre sonra, kadınlar 'golf sopasıyla' ilgili bir dizi mide bulandırıcı imalı laflar etmeye başladılar.

O ve Dallie farklı sohbetler ediyorlardı ama Francesca aralarında bir bağ olduğunu, kendisi nasıl onun farkındaysa Dallie'nin de onun farkında olduğunu hissediyordu. Ya da sadece öyle olmasını umuyordu. Onunla motelde arasında geçenlerden dolayı sarsılmıştı. Dallie'nin kollarına sokulduğunda, her ikisini de görünmez bir sınırın ötesine taşımıştı ve kesinlikle geri adım atmak istediğini bildiği halde, artık bunun için çok geçti.

Dallie'nin Louis, Pat ve Stoney olarak tanıttığı üç iriyarı pirinç çiftçisi sandalyelerini masaya çekip onlara katıldılar. Stoney Francesca'ya bakmadan edemiyor, kadehini sürekli olarak golfçülerden birisinin ona getirdiği kötü Chablis'yle dolduruyordu. Francesca da hiç utanmadan onunla flört ediyor, çok daha sofistike adamlara bile diz çökterecek bir ifadeyle gözlerine bakıyordu. Stoney sandalyesinde kıpırdanıyor, kareli pamuklu gömleğinin yakasını farkında olmadan çekiştiriyor, güzel kadınlar onunla her gün flört ederlermiş gibi davranmaya çalışıyordu.

En sonunda, gruplar arasındaki sohbetler dindi ve gruptakiler hep birlikte konuşmaya, komik öyküler anlatmaya başladılar. Francesca her birinin öyküsüne gülüp bir kadeh daha Chablis içti. Alkolün getirdiği sıcaklık bir çakır keyiflik hali ve genel bir rahatlık hissetti. Golfçüler, petrokimya tesisindeki sekreterler ve pirinç çiftçileri hayatındaki en iyi dostları gibiydi. Adamların hayranlığı içini ısıtmış ve kadınların onu kıskanması özgüvenini toparlamasını sağlamıştı. Dallie'nin orada oluşu da ona enerji veriyordu. Dallie onları Florida'daki golf sahasında bir timsahla beklenmedik karşılaşmasıyla ilgili bir öyküyle güldürdü. Francesca birden herkese bunlara karşılık olarak kendinden ufak bir parça vermek istedi.

"Benim de hayvanlarla ilgili bir öyküm var," dedi yeni arkadaşlarına heyecanla. Herkes beklentiyle ona baktı.

"Eyvah," dedi Dallie yan tarafından.

Onu duymazdan geldi. Tek kolunu masanın kenarına dayayıp onlara bekleyin de ne anlatacağımı görün der gibi tatlı tatlı gülümsemi. “Annemin bir arkadaşı Nairobi yakınlarında çok güzel yeni bir otel açmıştı,” diye başladı. Birkaç kişinin yüzündeki o boş ifadeyi görünce, “Nairobi... Kenya’da. Afrika’da,” dedi. “Bir grup toplanıp orada bir hafta geçirmek üzere uçağa atlayıp gittik. Muhteşem bir yerdi. Uzun ve hoş verandası çok güzel bir yüzme havuzuna bakıyordu ve aklınıza gelebilecek en muhteşem rom pançlarını ikram ediyorlardı.” Elinin zarif bir hareketiyle havaya bir havuz ve romlu pançların bulunduğu bir tepsi çizdi.

“Oradaki ikinci günümüzde, birkaçımız fotoğraf çekmek için makinelerimizle Land Rover’a doluştuk. Bir saat kadar gittikten sonra, şoförümüz bir köşeyi döndü. Aslında, hiç de hızlı gitmiyordu ama birden karşımıza korkunç bir yaban domuzu çıktı.” Öyküsü etkili olsun diye biraz duraksadı. “Land Rover zavallı yaratığa vurduğunda korkunç bir ses çıktı ve hayvan yere yığıldı. Tabii, hepimiz arabadan indik ve erkeklerden Raoul isimli gerçekten de lanet Fransız bir çellist...” Gözlerini devirip herkesin Raoul’un ne kadar kötü birisi olduğunu anlamasını sağladı. “...yanında kamerasını getirmişti ve o zavallı, çirkin şeyin yerdeki halinin bir fotoğrafını çekti. Sonra, bunu neden yaptığını bilmiyorum ama annem ona, “Domuzun üstünde Gucci ceketini koyup bir fotoğrafını çeksek ne komik olur, değil mi?” dedi.” Francesca bunu düşünüp güldü. “Doğal olarak, herkes bunun komik olduğunu düşündü ve domuzun üstünde ceket mahvedecek kan da olmadığı için, Raoul tamam dedi. Neyse, o ve iki adam ceket hayvanın üstüne koydular. Tabii, korkunç bir davranıştı ama herkes o muhteşem ceketin içindeki zavallı ölü hayvana bakıp güldü.”

Masadaki herkesin sus pus kesildiğini fark eder gibi oldu. Yüzlerindeki o boş ifade de değişmemişti. Tepki vermediklerini görünce öyküsünü sevdirmekte kararlı olduğunu göstermeye çalıştı. Sesi daha canlı hale geldi, elleriyle daha çok şeyi tarif etti. “Böylece, yolda durmuş zavallı yaratığa bakıyorduk. Ama...” Durup gerilim yaratmak için alt dudağını ısırarak devam etti. “Raoul tam kamerasını kaldırıp

fotoğrafı çekecekti ki domuz ayağa fırladı, silkindi ve ağaçların arasına kaçtı.” Francesca öykünün can alıcı cümlesine zafer kazanmış gibi gülüp başını yana eğdi ve herkesin ona katılmasını bekledi.

Herkes nazikçe gülümsedi.

Kendi kahkahaları dinerken, öyküyü anlamadıklarını fark etti. “Anlamadınız mı?” dedi. “Bugün Kenya’nın bir yerinde av hayvanları için ayrılmış bir alanda üstünde Gucci ceketi olan bir domuz koşturuyor!”

Dallie’nin sesi nihayet masaya çöken o derin ölüm sessizliğini böldü. “Evet, muhteşem bir öyküymüş, Francie. Biraz dans etmeye ne dersin?” Francesca buna itiraz edemeden, Dallie onu kabaca kolundan tutup müzik kutusunun önündeki muşamba kaplı ufak alana doğru çekti. Müziğe uygun bir biçimde hareket etmeye başladığında, ona alçak sesle, “Gerçek insanlarla yaşamamanın genel kuralı, hiçbir cümlenin içinde Gucci sözcüğünü kullanmamaktır, Francie,” dedi.

Francesca içine korkunç bir ağırlık çöktüğünü hissetti. O insanların onu sevmesini istemiş ama rezil olmuştu. Onların komik bulmadığı bir öykü anlatmıştı. Onların gözünden bu öyküyü görmeye çalışınca bunu hiç anlatmamış olması gerektiğini anladı. Soğukkanlılığını zaten incecik bir ilmekle sağlıyordu ama artık ilmek de kopmuştu. “Affedersin,” dedi sesinin kendi kulaklarına bile kalın geldiğini fark ederek. Dallie onu durduramadan, sıkışık masaların arasından geçip tel kapıdan dışarı çıktı. Temiz hava içine doldu. Nemli gecede benzin, katran ruhu ve arkadaki mutfaktan yayılan kızartılmış yiyeceklerin kokusu birbirine karışmıştı. Şarap yüzünden hâlâ çakır keyif olduğu için sendeleyince çamurla kaplı lastikleri ve arkasında bir tüfeklik duran arkası açık bir kamyonete tutunarak dengesini sağlamaya çalıştı. Müzik kutusundan *Behind Closed Doors* yükseliyordu.

Ona neler oluyordu? Domuz öyküsünü anlattığında, Nicky’nin nasıl güldüğünü, Cissy Kavendish’in gülmekten gözlerinden yaşlar aktığını ve Nigel MacAllister’ın bu yaşları mendiliyle sildiğini hatırlıyordu. Birden evini özledi. O gün, yine telefonla Nicky’ye ulaşmaya çalışmıştı ama bu sefer uşak bile telefona yanıt vermemişti.

Nicky'nin Cajun Bar ve Izgara'da oturduğunu hayal etmeye çalıştı ama gözlerinin önüne hiçbir şey gelmedi. Sonra, kendisini Nicky'nin evinin yemek salonunda, Gwynwyck ailesinin elmaslarını kuşanmış bir halde Hepplewhite masasının başında otururken hayal etmeye çalışınca gayet başarılı oldu. Ama masanın diğer ucunda Nicky'nin oturması gereken yerde Dallie Beaudine'i gördü. Soluk blucini, fazla dar tişörtleriyle bir film yıldızını andıran Dallie, Nicky'nin on sekizinci yüzyıldan kalma yemek masasında oturuyordu.

Tel kapı o anda çarptı ve Dallie dışarı çıktı. Yanına gelip ona çantasını uzattı. "Selam, Francie," dedi alçak sesle.

"Selam, Dallie." Çantasını alıp yıldızlarla bezeli karanlık göğze baktı.

"İçeride gayet iyi idare ettin."

Francesca hafifçe, acı acı güldü.

Dallie ağzının kenarına bir kürdan sıkıştırdı. "Yok, ciddiyim. Kendini rezil ettiğini fark ettiğin anda, bir değişiklik yaptın ve biraz gururlu davrandın. Dans pistinde olay çıkarmadın, sadece sessizce dışarı çıktın. Herkes çok etkilendi. İçeri geri gelmeni istiyorlar."

Francesca kasıtlı olarak onunla dalga geçti. "Hiç sanmam."

Dallie cık cık ederken, tel kapı tekrar açıldı ve iki adam geldi. "Hey, Dallie," diye seslendiler.

"Selam, K.C., Charlie."

Adamlar yıpranmış bir jipe binince Dallie tekrar ona döndü. "Galiba senden eskisi kadar az hoşlanmıyorum. Yani, çoğu zaman hâlâ bir baş belasısın ve tam olarak benim tipim değilsin ama senin de iyi anların oluyor. İçeride şu domuz öyküsünü cidden heyecanla anlattın. Buna her şeyini katman hoşuma gitti. Hem de kendine derin bir mezar kazdığın belli olduktan sonra bile."

Müzik kutusundan *Behind Closed Doors*'un son nakaratı yükselirken, içeriden tabak çanak sesleri geldi. Francesca sandaletinin topuğunu çakıl taşlı yola bastırdı. "Eve gitmek istiyorum," dedi birden. "Buradan nefret ediyorum. İngiltere'ye, her şeyi anladığım yere geri dönmek istiyorum. Giysilerimi, evimi ve Aston Martin'im istiyorum."

rum. Yine param olsun ve beni seven arkadaşlarım olsun istiyorum.” Annesini de istiyordu ama bunu söylemedi.

“Kendine acıyorsun, değil mi?”

“Benim yerimde olsaydın, sen de kendine acımaz mıydın?”

“Bilemiyorum. Sanırım, öyle zevkusefa içinde gerçekten de mutlu yaşayabileceğini hayal edemiyorum.”

Francesca ‘zevkusefa’ lafının anlamından tam olarak emin değildi ama genel olarak ne demek istediğini anlamıştı. Grameri en iyimser tanımlamayla bile standardın altı olan birinin, tam olarak anlamadığı sözcükleri kullanması onu sinir etmişti.

Dallie dirseğini kamyonetin kenarına dayadı. “Söylesene, Francie. Aklında hayatta ne yapacağına dair aklında bir plan filan var mı?”

“Tabii ki Nicky’yle evlenmeyi düşünüyorum. Bunu daha önce de söylemiştim.” Neden bu ihtimal onu o kadar sıkıyordu?

Dallie ağzındaki kürdanı çıkarıp attı. “Bırak şu meseleyi, Francie. Nicky’yle evlenmeyi saçının dağılmamasını istemediğin gibi istemiyorsun.”

Francesca hızla ona döndü. “İki penim bile olmadığı için, bu konuda fazla seçeneğim yok, değil mi? Onunla evlenmem gerekiyor.” Dallie’nin ağzını açtığını, o salak alt sınıf laflarından birinin daha etmeye hazırlandığını görünce hemen konuşmaya devam etti. “Sakın bir şey deme, Dallie! Bazı insanlar bu dünyaya para kazanmak, bazıları da harcamak için gelir. Ben ikinci gruba aidim. Açıkçası, kendi ekmeğimi nasıl kazanacağıma dair en ufak bir fikrim bile yok. Oyunculuğu denediğimde neler olduğunu duydun zaten ve mankenlik yapıp para kazanamayacak kadar kısayım. Bir fabrikada çalışmakla Nicky Gwynwyck’le evlenmek arasında bir seçim yapmam gerekirse, hangisini seçeceğimden emin olabilirsin.”

Dallie bunları biraz düşündü. “Yarın iki-üç puan fazladan kazan- dıracak vuruş yaparsam, biraz para ayırabilirim. Eve geri dönüş biletini almamı ister misin?”

Francesca neredeyse burnunun dibinde duran, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve şapkasının vizörünün altından sadece o muhteşem dudakları gözüken Dallie'ye baktı. "Benim için bunu yapar mıydın?"

"Demıştim, Francie. Benzin masraflarını ve bar faturasını karşılayabildiğim sürece, paranın benim için hiçbir önemi yok. Para-dan hoşlanmıyorum bile. Açıkçası, kendimi gerçek bir Amerikan vatanseveri olarak gördüğüm halde, aslında bir Marksist sayılırım."

Francesca buna güldü. Bu tepkisi ona Dallie'yle çok fazla vakit geçirdiğini her şeyden daha fazla anlattı. "Teklifine minnettarım, Dallie ama ne kadar kabul etmek istesem de burada biraz daha kalmam gerekiyor. Bu şekilde Londra'ya dönemem. Arkadaşlarımı tanımıyor-sun. Yoksul kaldığımı öğrenirlerse, haftalarca akşam yemeklerinde bunu konuşurlar."

Dallie kamyonete sırtını dayadı. "İyi dostların varmış doğrusu, Francie."

Francesca adeta Dallie parmak eklemlerini içindeki bir boşluğa sürtmüş gibi hissetti. Kendisine düşünmek için asla izin vermediği bir boşluktu bu. "Sen içeri gir," dedi. "Ben biraz daha burada kalacağım."

"Sanmıyorum." Dallie ona dönünce tişörtü Francesca'nın koluna sürtündü. Tel kapının oradaki sarı renkli bir sinek lambası yüzüne koyu sarı bir ışık yansıtıyor, yüz hatlarını hafifçe değiştiriyor, daha yaşlı ama yine de muhteşem görünmesine neden oluyordu. "Bence ikimizin bu gece yapacak daha ilginç bir işi var, öyle değil mi?"

Bu sözler Francesca'nın midesinin dibinde gergin bir hissin uyanmasına neden oldu ama cilveli olmak en az Serritella elmacık-kemikleri kadar bir parçasıydı onun. Bir yanı derhal Cajun Bar ve Izgara'ya girip saklanmak istediği halde, ona en masum ve meraklı gülümsemesiyle baktı. "Öyle mi? Neymiş o?"

"Biraz güreş gibi bir şey olabilir." Dudaklarında ağır ağır, seksi bir gülümseme belirdi. "Neden Riviera'nın ön koltuğuna geçmiyorsun da artık buradan gitmiyoruz?"

Francesca bunu yapmak istemiyordu. Belki de istiyordu. Dallie bedeninde tuhaf hislerin uyanmasına neden oluyordu. Sekste başa-

rılı, dağınıklığa aldırış etmeyen, başka birinin terinin üstüne damlayacağından endişe etmeyen kadınlardan biri olsaydı, bu hislerin yarattığı şeyleri seve seve kabullenirdi. Yine de istese bile artık salak gibi görünmeden bu işten cayamazdı. Arabaya doğru gidip kapıyı açarken, kendisi terlemediği için, Dallie gibi yakışıklı bir adamın da terlemediğine dair kendisini ikna etmeye çalıştı.

Onun Riviera'nın önünden sürücü tarafına geçişini ve gelişigüzel ıslık çalarken arka cebinden anahtarlarını çıkarışını izledi. Telaşlı bir hali yoktu. Adımlarında maço bir tavır yoktu; Marakeş'teki heykeltıraşta gözlemlediği o aşırı gururlu tavır da yoktu. Dallie onunla yatağa girmek sıradan bir olaymış, onun için hiç de önemli değilmiş, bunu daha önceden bin kere yapmış ve Francesca sadece elinden geçen bir kadın bedeni dahaymış gibi rahat davranıyordu.

Dallie arabaya bindi, motoru işletti ve radyoda bir kanal bulmaya çalıştı. "Country müzik sever misin, Francie, yoksa hafif müzikten daha mı çok hoşlanırsın? Kahretsin. Stoney'ye yarın için söz verdiğim pası göstermeyi unuttum." Kapıyı açtı. "Bir dakikaya dönerim."

Francesca onun otoparkta yürüyüşünü izlerken, onun hâlâ telaşlı olmadığını fark etti. Tel kapı açıldı ve golfçüler dışarı çıktı. Dallie durup onlarla konuştu, başparmaklarından birini arka ceplerinden birine soktu ve çizmesini beton zemine vurdu. Adamlardan biri havada hayali bir kavis çizdi, sonra bunun altına bir tane daha kavis çizdi. Dallie başını salladı, golf sopasıyla vuruyormuş gibi yaptı ve kendisi de iki hayali kavis çizdi.

Francesca hayal kırıklığıyla koltuğuna çöktü. Dallie Beaudine dizginlenemeyen tutkularla başı dönmüş bir adam gibi değildi.

Dallie nihayet arabaya geri döndüğünde, Francesca o kadar gergindi ki ona bakamadı bile.

Hayatına giren kadınlar o kadar mı güzeldi ki onu sıradan biri gibi görüyordu? Dallie motoru tekrar işletirken, bir banyo yapıp bunu hallederim diye düşündü. Suyu dayanabileceği kadar sığağa getirecek, banyo buharla dolacak ve nem saçlarının yüzünün etrafına yumuşak dalgalar haline düşmesini sağlayacaktı. Rujunu ve allığını tazeleyecek,

çarşafılara parfüm sıkacak ve ışık sert olmasın diye lambalardan birinin üstünü bir havluyla örtecekti...

"Bir sorun mu var, Francie?"

"Neden sordun?" dedi gergin bir sesle.

"Kendini kapı koluna mıhlamış gibisin."

"Koltuğun bu yanı daha rahat."

Dallie radyo istasyonlarını karıştırdı. "Sen bilirsin? Ne istiyor-sun? Country mi hafif müzik mi?"

"İkisi de değil. Ben rock severim." Aklına birden bu gelince hemen söyleyivermişti. "Küçüklüğümden beri rock severim. The Rolling Stones da en sevdiğim gruptur. Çoğu kişi bilmez ama Mick, Roma'da biraz birlikte vakit geçirdikten sonra benim için üç şarkı yazmıştır."

Dallie bundan pek etkilenmiş gibi değildi. Francesca bu yalana devam etmeye karar verdi. Aslında, bu yalan da sayılmazdı çünkü Mick onu merhaba diyecek kadar tanıyordu. Sesini bir sır verecekmiş gibi alçaltıp fısıldadı. "Borghese Villası'na bakan muhteşem bir dairede kaldık. Her şey inanılmazdı. Etrafta kimse olmadığı için, terasta bile sevişebiliyorduk. Tabii, uzun sürmedi. Adam korkunç bir egoya sahip, hem Bianca'sı da var. Sonra ben de o prensle tanıştım." Duraksadı. "Hayır, öyle olmadı. Önce Ryan O'Neal'le tanıştım, sonra prensle."

Dallie ona baktı, kulaklarına su kaçmış da çıkarmaya çalışıyor-muş gibi yavaşça başını salladı ve dikkatini tekrar yola verdi. "Açık alanlarda sevişmeyi sever misin, Francie?"

"Tabii, çoğu kadın sevmez mi?" Aslında, bundan daha kötü bir şey düşünemiyordu.

Birkaç dakika hiç konuşmadan yola devam ettiler. Dallie birden direksiyonu sağa kırdı ve otoyoldan doğruca üstlerinden İspanyol yosunu sarkan yapraksız selvi ağaçlarının bulunduğu bir alana giden toprak bir yola girdi. "Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı Francesca. "Derhal geri dön! Motele geri dönmek istiyorum."

"Bence cinsel maceraları bu kadar sevdiğine göre, buradan hoş-lanabilirsin." Dallie arabayı selvilerin altına çekip motoru susturdu. Onun tarafındaki açık pencereden içeri tuhaf böcek sesleri giriyordu.

“Burası bir bataklığa benziyor,” diye bağırdı Francesca çaresizlikle Dallie ön camdan dışarı baktı. “Haklısın galiba. Arabadan fazla uzaklaşmayalım, çoğu timsah geceleri avlanır.” Kepini çıkarıp ön panele koydu ve ona döndü. Beklentiyle ona baktı.

Francesca kapı koluna biraz daha sokuldu.

“İlk sen mi başlarsın, yoksa ben mi başlayayım?” dedi Dallie.

Francesca temkinli bir yanıt verdi. “Neye başlamaktan söz ediyorsun?”

“Isınmaktan. Anlarsın ya... Ön sevişme. Hep önemli âşıkların olduğu için, beni biraz korkuttun. Hızımızı sen ayarlarsan iyi olur.”

“Bence... Bundan vazgeçelim. Ben... Bir hata yaptığımı düşünüyorum. Motele geri dönelim.”

“İyi bir fikir değil, Francie. Vaat Edilmiş Diyarlar’a girmeye karar verdiğinde, durumu tuhaflaştırmadan geri adım atamazsın.”

“Hiç sanmam. Hiç de tuhaf olacağını sanmıyorum. Vaat Edilmiş Diyarlar değil, sadece ufak bir flört durumuydu. Benim için kesinlikle tuhaf olmaz, senin için de olmayacağından eminim.”

“Hayır, olur. O kadar tuhaf olur ki yarın doğru dürüst golf bile oynayamam. Ben profesyonel bir atletim, Francie. Profesyonel atletlerin duyarlı bedenleri vardır. Tıpkı iyi yağlanmış motorlar gibi. Minnacık bir tuhafılık bile her şeyin dengesini bozar. Toz toprak gibi. Yarın bana beş vuruşa mal olabilirsin, tatlım.”

Dallie’nin aksanı iyice belirginleşmişti ve Francesca birden onunla dalga geçtiğini anladı. “Kahretsin, Dallie! Bana bunu yapma. Sen benimle dalga geçmesen bile yeteri kadar gerginim.”

Dallie güldü, kolunu onun omzuna attı ve dostane bir biçimde sarılmak için onu kendisine çekti. “Neden o saçmalıkları anlatmak yerine gergin olduğunu söylemiyorsun? Kendin için her şeyi çok zorlaştırıyorsun.”

Dallie’nin kollarında olmak güzeldi ama onunla dalga geçtiği için onu henüz affetmemiştii. “Senin için söylemesi kolay. Akla hayale gelebilecek her yatakta rahat olduğun belli ama ben öyle değilim.” İçine bir nefes çekip aklmdakileri olduğu gibi söyledi. “Aslında...

Ben seksten hoşlanmam bile.” Evet. Söylemişti. Artık Dallie ona gerçekten de gülebilirdi.

“Bir dakika, neden? Seks kadar iyi hissettiren ve üstüne para ödemediğin bir şeyin tam sana göre olması gerekirdi.”

“Sadece o kadar atletik birisi değilim.”

“Hı-hı. Bunu söylemen durumu gerçekten de açıklığa kavuşturuyor doğrusu.”

Francesca bataklığı aklından çıkaramamıştı. “Motele geri dönebilir miyiz, Dallie?”

“Sanmam, Francie. Kendini banyoya kilitleyip makyajın için endişeleneceksin ve o parfüm şişesine uzanacaksın.” Francesca’nın boynunu kaplayan saçları kaldırıp dudaklarını tenine sürttü. “Bir arabanın arka koltuğunda hiç sevişmiş miydin?”

Francesca gözlerini kapatıp kendisini Dallie’nin yarattığı o güzel hislere bıraktı. “Kraliyet ailesinden birisinin limuzinlerinden biri sayılır mı?”

Dallie kulak memesini hafifçe ısırdı. “Pencereler buharlanmamışsa sayılmaz.”

Francesca kimin ilk olarak harekete geçtiğinden emin değildi ama birden Dallie’nin dudaklarını dudaklarında hissetti. Dallie’nin elleri ensesinde gezindi, saçlarının altından geçti ve çıplak kollarına kaydı. Elini kendi ellerinin altına sıkıştırdı ve ağzı istemeden aralanana dek arkaya çekti. Francesca onun dilini hissetmeyi bekledi ama öyle olmadı. Dallie alt dudağıyla oynamaya başladı. Francesca ellerini onun kaburgalarından sırtına götürdü, ne yaptığını düşünmeden güçlü kaslarıyla kaplı çıplak tenini hissetmek için tişörtünün altına soktu. Ağızları birlikte hareket etmeye başladı ve Francesca üstün bir konuma geçme isteğini yitirdi. Çok geçmeden, kendisini onun dilini zevkle kabul eder halde buldu... Dallie’nin güzel dilini, güzel ağzını ve ellerinin altında hissettiği o güzel gergin tenini... Kendisini öpüşmeye adadı, sonra ne olacağını bir an bile düşünmeden Dallie’nin yarattığı hislere odaklandı. Dallie’nin dudakları dudaklarından ayrılıp boynuna kayınca Francesca hafifçe kıkırdadı.

“Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak istediğin bir şey var mı yoksa özel bir espri mi?” diye mırıldandı Dallie tenine karşı.

“Yok, sadece eğleniyorum.” Dallie boynunu öperken ve uzun tişörtünün belindeki çiçekli kumaşı çekiştirirken, Francesca gülümsemi. “Aggie nedir?”

“Aggie mi? Benim Teksas’ta A&M gibi bir üniversiteye gitmişlere Aggie denir.”

Francesca birden geri çekildi ve hissettiği şaşkınlık kaşlarının kusursuz kavislerine yerleşti. “Üniversiteye mi gittin? İnanamıyorum!”

Dallie biraz sinir olmuş gibi ona baktı. “İngiliz edebiyatı okudum. Diplomamı görmek ister misin, yoksa devam edelim mi?”

“İngiliz edebiyatı mı?” Francesca gülmeye başladı. “Ah, Dallie, bu inanılmaz bir şey! İngilizceyi doğru bile konuşmuyorsun.”

Dallie bu sefer ciddi ciddi bozuldu. “Ne kadar hoş. Birisine söyleyebileceğin en nazik şeylerden biri.”

Francesca gülmeyi kesmeden kendisini onun kollarına attı. O kadar ani bir hareket yapmıştı ki Dallie’nin dengesini bozmuş ve onu direksiyona doğru itmişti. Sonra da son derece şaşılacak bir şey söyledi.

“Seni yiyip bitirebilirim, Dallie Beaudine.”

Bu sefer, gülme sırası Dallie’deydi ama bunu uzun süre yapamadı çünkü Francesca onu öptü. Francesca dizlerinin üstüne oturup ona sokulurken, korkmayı ve sekste başarılı olmamayı unuttu.

“Burada hareket alanım kalmadı, tatlım,” dedi en sonunda Dallie dudaklarına. Geri çekilip arabanın kapısını açtı ve indi. Sonra, ona elini uzattı.

Francesca elini tutup arabadan indi ama arabanın arka kapısını açıp daha geniş bir alana geçmektense, Dallie onun kalçalarını bacaklarıyla Riviera’nın yan tarafına mıhladı ve tekrar öpmek için eğildi. Açık kapıdan sızan ışık, arabanın etrafında ilerideki karanlığı daha da aşılmaz gösteren hafif bir aydınlık oluşturdu. Francesca’nın gözlerinin önüne burnu açık sandaletleri ve bir arabanın altında gizlenen timsahlar geldi. Öpüşmeyi bir saniye bile kesmeden

kollarım onun omuzlarına dolayıp kendisini yukarı çekti; bacaklarından birini sıkıca onun bacaklarından birinin etrafına doladı; diğer ayağını da sıkıca kovboy çizmesinin üstüne dayadı.

“Öpüşmen hoşuma gidiyor,” dedi Dallie. Elini onun çıplak beline götürüp sağ eliyle sutyeninin kopçasını açarken, diğer eliyle de blucininin düğmesini çektiştiriyordu.

Francesca yine gerilmeye başladığını hissetti ve bunun tim-sahlarla hiçbir ilgisi yoktu. “Gidip şampanya alalım, Dallie. Bence... Şampanya gevşememe yardımcı olabilir.”

“Seni ben gevşetirim.” Dallie onun blucininin düğmesini açıp fermuarını çektiştirmeye başladı.

“Dallie! Dışarıdayız!”

“Hı-hı. Sadece sen, ben ve bataklık var.” O sırada fermuar açıldı.

“Ama... Buna hazır olduğumu sanmıyorum.” Dallie onun bol tişörtünün altına elini sokup göğsünü avuçladı ve dudaklarını yanğından ağzına kaydırıldı. Francesca paniğe kapılmaya başlamıştı. Dallie başparmağıyla göğüs ucunu ovmaya başlayınca Francesca inledi. Onun harika olduğunu, muhteşem bir âşık olduğunu düşünmesini istiyordu ama bunu bir bataklığın orta yerinde nasıl yapabiliyordu? “Benim... Şampanyaya ihtiyacım var. Yumuşak ışıklara. Çarşafılara ihtiyacım var, Dallie.”

Dallie elini göğsünden çekip yavaşça boynunun yanına götürdü. Gözlerinin içine bakarak, “Hayır, bunlara ihtiyacın yok, canım,” dedi. “Kendinden başka bir şeye ihtiyacın yok. Bunu artık anlamaya başlaman gerek, Francie. Etrafında bulunması gerektiğini düşündüğün o şeyler yerine sadece kendine güvenmen gerek.”

“A-ama korkuyorum.” Bunu gururla söylemeye çalışmıştı ama pek başarılı olamamıştı. Dallie’nin bacaklarından sıyrılıp ayağını kovboy çizmesinden yere atarken, her şeyi itiraf etti. “Sana aptalca gelebilir ama Evan Varian benim soğuk olduğumu söylemişti. Bir de Marakeş’de İsveçli bir heykeltıraş...”

“Bir süre o öyküyü anlatmasan olur mu?”

Francesca yine ona karşı gelmek istediğini hissedip dik dik baktı. “Beni buraya kasıtlı olarak getirdin, değil mi? Bundan nefret edeceğimi bildiğin için.” Geriye doğru birkaç adım attı ve titreyen parmağını arabaya doğrulttu. “Bir arabanın arka koltuğunda sevişeceğin türden bir kadın değilim.”

“Kim arka koltukla ilgili bir şey söyledi?”

Francesca bir süre ona bakıp, “Hayır!” diye bağırdı. “Yaratıklarla dolu bir zemine uzanamam. Ciddiyim, Dallie.”

“Zemine uzanmayı ben de düşünmüyorum.”

“O zaman, nasıl? Nerede?”

“Gel, Francie. Bir şeyler düşünüp planlamayı, kameraya her zaman en iyi görünecek tarafını çevirmeyi kes artık. Biraz daha öpüşüp bunun doğal bir şekilde devam etmesini sağlayalım.”

“Nerede yapacağımızı bilmek istiyorum, Dallie.”

“Bunu biliyorum tatlım ama sana söylemeyeceğim çünkü renkleri sana uyuyor mu diye düşünmeye başlayacaksın. Hayatında bir kez olsun en iyi halinle görünmeyebileceğin bir şeye bir fırsat ver.”

Francesca Dallie önüne bir ayna tutmuş gibi hissetti. Çok büyük değildi, camı da bulanıktı ama yine de bir aynaydı. Dallie’nin düşündüğü kadar sığ olabilir miydi? O kadar içten pazarlıklı mıydı? Öyle olduğunu düşünmek istemiyordu ama... Çenesini kaldırıp ona meydan okur gibi pantolonunu çıkarmaya koyuldu. “Tamam, senin dediğin gibi olsun. Ama benden muhteşem bir şeyler bekleme.” Blucininin dar paçası sandaletlerinden birine takıldı. Çıkarmak için eğildi ama topuğu blucinin katmanlarına sıkışmıştı. Pantolonunu tekrar çekince topuk daha da sıkıştı. “Bundan hoşlanıyor musun, Dallie? Beni izlemek hoşuna gidiyor mu? Heyecanlanıyor musun? Lanet olsun! Lanet olsun!”

Dallie ona yaklaşmaya başladı ama Francesca saçlarının arasından ona bakıp hırladı. “Sakın bana dokunma. Ciddi söylüyorum. Bunu tek başıma yapacağım.”

“Çok umut vaat eden bir durumda değiliz, Francie.”

“Cehenneme kadar yolun var!” Blucini ayak bileklerinden sarkarken, üç adım hoplayarak arabaya gitti, sert bir biçimde ön koltuğa oturdu ve en sonunda pantolonunu çıkarmayı başardı. Sonra, üstünde sadece tişörtü, iç çamaşırı ve sandaletleriyle ayağa kalktı. “İşte! Canım istemediği sürece tek bir şeyimi daha çıkarmıyorum.”

“Kulağa adilane geliyor.” Kollarını iki yana açtı. “Bir dakika kollarıma gelip soluklanmak ister misin?”

İstiyordu. Gerçekten de istiyordu. “Tamam.”

Göğsüne sokuldu. Dallie onu biraz öylece tuttu, sonra başını geriye atıp tekrar öpmeye başladı. Francesca kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki onu etkilemeye çalışmadı bile. İşi ona bıraktı. Bir süre sonra da bunun hoşuna gittiğini fark etti. Dallie diliyle diline dokundu ve elini çıplak beline dayadı. Francesca kollarını kaldırıp onun boynuna sarıldı. Dallie elini tekrar tişörtünün altına götürüp başparmaklarıyla göğüslerinin yan tarafını okşadıktan sonra ellerini göğüs uçlarına kaydırды. Çok güzel bir histi. Hem içi ısınıyor hem de gıdıklanıyordu. O heykeltıraş göğüsleriyle oynamış mıydı? Bunu yapmış olmalıydı ama hatırlayamıyordu. Sonra, Dallie tişörtünün göğüslerinin üstüne kaldırdı ve o güzel, harika dudaklarıyla göğüsleriyle oynamaya başladı. Dallie göğüs uçlarını teker teker emerken iç çekti. Kendisi de şaşırdı ama ellerinin bir kez daha Dallie’nin tişörtünün altında olduğunu, onu tutkuyla okşadığını fark etti. Dallie onu kollarına alarak kucaklayıp bir yere yatırdı.

Riviera’sının ön tarafına.

“Hayatta olmaz!” diye bağırdı Francesca.

“Bir şans ver.”

Francesca bunu bir arabanın kaportasının üstündeyken kesinlikle yapmayacağına dair bir şey söylemek için ağzını açtı ama Dallie onun aralanan dudaklarını bir davet olarak kabul etmişti. Francesca daha tek bir sözcük dahi söyleyemeden, Dallie onu tekrar öpmeye başladı. Francesca neler olduğunu anlayamadan, Dallie’nin öpücükleri derinleşip daha da tutkulu hale gelirken inlemeye başladığını fark etti. Boynunu geriye attı, dudaklarını araladı, dilini diline itti

ve içinde bulunduğu o rezil durumu unuttu. Dallie eğilip ayak bileğini kavradı ve bacağına kaldırdı. “Şuraya koy,” dedi tatlı bir sesle. “Ayağını plakanın hemen yanına koy, tatlım.”

Francesca dediğini yaptı.

“Kalçanı biraz öne getir. Tamam.” Sesi boğuktu; her zamanki gibi rahat değildi ve onu o pozisyona getirirken daha hızlı nefes alıp veriyordu. Francesca onun tişörtünü çekti. Çıplak göğsünü göğüslerinde hissetmek istiyordu.

Dallie kendi tişörtünü çekip çıkardıktan sonra onun külotunu çıkarmaya koyuldu.

“Dallie...”

“Sorun yok, tatlım. Sorun yok.” Külotu da çıktı ve poposunu toz toprak içindeki soğuk metal kaportada hissetti. “Francie, valizinde gördüğüm doğum kontrol hapları sırf aksesuar değildi, değil mi?”

Başını salladı, o anı uzun açıklamalarla kesmek istemedi. Birkaç ay önce, kanamaları bir anda kesilince doktoru ona tekrar regl olana dek bunları almamasını söylenmişti. O zaman dek hamile kalmayacağına söylemişti ve o anda önemli olan tek şey buydu.

Dallie bacaklarından birinin iç kısmını tuttu. Yavaşça bacaklarını ayırıp tenini hafifçe okşamaya başladı; her hareketiyle birlikte onun gizlemek istediğı kısmına biraz daha yaklaştı ama Francesca içinin ılındığını, ürperdiğini, tuhaf bir hisse kapıldığını düşünüyordu. “Ya birisi gelirse?” dedi Dallie ona sürtünürken.

“Birisinin gelmesini umuyorum,” dedi Dallie boğuk bir sesle. Sonra, takılmayı kesti ve... Ona dokundu. İçine dokundu.

“Dallie...” Francesca yarı inler, yarı bağırır gibi söylemişti ismini.

“Güzel mi?” dedi Dallie parmaklarını yavaşça içine sokup çıkarırken.

“Evet. Evet.”

Dallie onunla oynarken, Francesca gözlerini tepedeki Louisiana yarım ayını görmemek ve dikkatini bedeninde hissettiğı o muhteşem şeylerden başka bir yere vermemek için kapadı. Başını yana çevirdiğinde, kaportadaki tozun ve kirin üstüne bulaştığını hissetmedi

bile. Dallie'nin elleri giderek sabırsız hale geldi. Onun bacaklarını biraz daha araladı ve kalçalarını arabanın biraz daha önüne çekti. Francesca'nın ayakları tamponda zor duruyordu ve bir Teksas plakası ve tozlu bir krom parçasına dayanıyordu. Dallie blucininin fermuarını çekiştirdi ve Francesca açıldığını duydu. Dallie onu kalçasından tutup kaldırdı.

Onu içinde hissettiğinde hafifçe inledi. Dallie eğildi, ayaklarını oynatmadan hafifçe geriye çekildi. "Canını mı acıtıyorum?"

"Hayır. Bu... Çok güzel."

"Öyle olması gerek zaten, canım."

Francesca onun muhteşem bir âşık olduğunu düşünmesini, her şeyi doğru yapmayı istemişti. ama tüm dünya uzaklaşıyor gibiydi. Her şey titrete, dalgalı ve sıcaklıktan erimiş gibiydi. Dallie ona öyle dokunurken, öyle hareket ederken, bunlara nasıl odaklanabiliyordu? Birden onu daha fazla hissetmek istedi. Ayağını tampondan kaldırıp bacağına onun beline doladı; diğerini de onun bacağına etrafına atıp onu içine alabildiği kadar kendisini ona itti.

"Yavaş, tatlım," dedi Dallie. "Acele etme." Onun içinde ağır ağır gidip gelmeye, onu öpmeye ve hayatında hiç olmadığı kadar iyi hissettirmeye başladı. "Benimle misin, canım?" diye kulağına fısıldadı. Sesi hâlâ biraz boğuktu.

"Evet... Evet. Dallie... Muhteşem Dallie'm... Harika Dallie'm..." Francesca üst üste boşaldığını hissederken, zihninde sadece bir ses karmaşası vardı.

Dallie derin bir iç geçirdi ve ağzından inlemeyle haykırış karışımı bir ses çıktı. Bu ses Francesca'ya güç verdi, heyecanını körükledi ve tekrar boşaldı. Dallie içinde uzunca bir süre titredi ve sonra üstüne uzandı.

Francesca yanağını onun saçlarına dayadı ve o sevgili, güzel ve gerçek adamı üstünde ve içinde hissetti. Tenlerinin birbirine yapıştığını, Dallie'nin sırtının ter içinde kaldığını hissetti. Dallie'nin bir damla terinin çıplak koluna düştüğünü fark etti ve bunu hiç umursamadı. Âşık olmak böyle bir şey mi diye düşündü huşu içinde. Gözlerini

açtı. Âşıktı. Tabii ya. Neden daha önce anlamamıştı? Derdi de buydu zaten. Onca zamandır mutsuz olmasının nedeni buydu. Âşıktı.

“Francie?” dedi Dallie.

“Efendim?”

“İyi misin?”

“Evet.”

Dallie dirseğine yaslanıp doğruldu ve ona gülümsedi. “Neden motele gidip o çok sevdiğin çarşafların üstünde bunu bir daha denemiyoruz?”

Geri dönerlerken, Francesca ön koltuğun ortasında oturdu ve bir parça Double Bubble sakızı çiğnerken, başını onun omzuna yaslayıp geleceklerini hayal etti.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Naomi Jaffe Tanaka bir elinde Mark Cross iş çantası ve diğer taraftaki kalçasına dayadığı Zabar naylon torbasiyla dairesine girdi. Çantanın içinde altın rengi incirlerle dolu bir kavanoz, tatlı gorgonzola peyniri ve çıtır çıtır Fransız baget ekmeği vardı. Bunlar çalışacağı bir akşamda tüketeyeceği kusursuz yemek malzemeleriydi. İş çantasını yere bırakıp torbayı mutfağındaki siyah granit tezgâha koyarak koyu bordo bir renge boyanmış duvara yaslandı. Daire pahalı ve zevkle döşenmiş bir yerdi. Tam de büyük bir reklam şirketinin yardımcı başkanının yaşaması gereken türde bir daireydi.

Naomi gorgonzolayı çıkarıp pembe renkli sırlı bir porselen tabağa koyarken kaşlarını çattı. Kendisiyle o çok istediği yardımcı başkanlık arasında sadece ufak bir engel kalmıştı: Şımarık Kız'ı bulmak. Daha o sabah, Harry Rodenbaugh ona tehditkâr bir not yollamış, birkaç haftaya kadar o kızı bulamadığı takdirde görevini ajanstaki 'daha tuttuğunu koparan' erkeklerden birine vereceğini söylemişti.

Gri renkli topuklu ayakkabılarını çıkarıp külotlu çoraplı ayağının ucuyla öteye itti ve torbadaki diğer şeyleri çıkarmaya başladı. Tek bir kişiyi bulmak nasıl o kadar zor olabiliyordu? Son birkaç gündür, sekreteriyle düzinelerce telefon açmışlardı ama bunların hiçbirinden bir sonuç elde edememişlerdi. Kızın oralarda bir yerde olduğunu

biliyordu ama neredeydi? Şakaklarını ovuşturdu ama bu bile gün boyunca onu rahatsız eden baş ağrısını geçirmeye yetmedi.

İncirleri buzdolabına koyduktan sonra, topuklu ayakkabılarını alıp yorgun argın mutfaktan çıktı. Bir duş alacak, en eski bornozunu giyecek ve eve getirdiği işlere başlamadan önce bir kadeh şarap alacaktı. Tek eliyle elbisesinin inci düğmelerini çözerken, diğer kolunun dirseğiyle de oturma odasının ışığı açtı.

“N’aber kardeşim?”

Naomi bir çığlık atıp ağabeyinin sesinin geldiği yere baktı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. “Aman Tanrım!”

Gerry Jaffe bol bluciniyle ve gül desenli ipek döşemeli koltukla tezat oluşturan rengi atmış mavi iş gömleğiyle orada uzanmıştı. Siyah saçları hâlâ Afro tarzdaydı. Sol elmacıkkemiğinin üstünde ufak bir yara izi vardı ve bir zamanlar Naomi’nin kadın arkadaşlarını baştan çıkaran o dolgun dudaklarının etrafı yorgunluk çizgileriyle kaplıydı. Burnu hâlâ bir şahininki gibi iri ve belirgindi. Gözlerinde hâlâ o kararlılığın ateşi yanıyordu.

“İçeri nasıl girdin?” dedi Naomi sert bir sesle, kalbi hâlâ gümbür gümbür atarken. Hem öfkelenmişti, hem de kendisini savunmasız hissediyordu. Hayatında ihtiyacı olan son şey bir sorun daha yaşamaktı ve Gerry’nin ortaya çıkışı sorun anlamına geliyor olabilirdi. Ayrıca, Gerry yakınlarda olduğundaki o yetersizlik hissi de hiç hoşuna gitmiyordu. Ağabeyinin standartlarına ulaşamayan küçük bir kız kardeş gibi hissediyordu kendisini.

“Ağabeyine öpücük yok mu?”

“Seni burada istemiyorum.”

Birden ağabeyinin üstüne çökmüş o muazzam bitkinliği fark etti ama görmezden geldi. Gerry her zaman çok iyi bir oyuncu olmuştu. “Neden önceden aramadın?” dedi aksi bir tavırla. Sonra, Gerry’nin daha birkaç hafta önce Bangor, Maine’deki deniz üssünün dışında Trident nükleer denizaltısına karşı bir gösteri düzenlerken çekilmiş bir fotoğrafını gazetelerde gördüğünü hatırladı. “Yine tutuklandın, değil mi?” dedi onu suçlar gibi.

“Hey, Özgürlerin Diyarı, Cesurların Anavatanı’nda bir tutuklanma daha nedir ki?” Koltuktan kalkıp kollarını açtı ve en ikna edici gülümsemesini sundu. “Yapma, tatlım. Bir öpücüğe ne dersin?”

O anda eskiden astım krizleri geçirdiğinde şekerlemeler alan ağabeyine o kadar benziyordu ki neredeyse gülümseyecekti. Ama o geçici yumuşama anı bir hata oldu. Gerry kükremeyi andıran bir sesle önündeki cam ve mermer fiskos masasını aşır onay doğru ilerledi.

“Gerry!” Naomi geri çekildi ama Gerry ilerlemeye devam etti. Dişlerini gösterip ellerini yumruk haline getirdi ve en iyi Frankenstein taklidiyle üstüne atıldı. “Dört Gözlü Sivri Dişli Hayalet canlandı,” diye haykırdı.

“Kes şunu!” Naomi’nin sesi cıyıklamaya dönüştü. Sivri Dişli Hayalet’le uğraşacak hali yoktu. Şımarık Kız, yardımcı başkanlık ve baş ağrısıyla mücadele ederken, bunu kaldıracak durumda değildi. Aradan geçen senelere rağmen, ağabeyi asla değişmiyordu. Hayatı hafife alan ve her zamanki gibi aşırı davranışlarda bulunan aynı Gerry’ydi. Naomi ondan eskisi kadar etkilenmiyordu.

Gerry suratını komik bir şekilde buruşturup gözlerini devirirken, ta çocukluklarından beri onunla dalga geçtiği karaktere bürünmüş üstüne geliyordu. “Sivri Dişli Hayalet genç bakirelerin etiyile beslenir.” Sırıttı.

“Gerry!”

“Leziz genç bakireler!

“Kes şunu!”

“Ağız sulandırıcı genç bakireler!”

Naomi ona sinir olduğu halde kıkırdadı. “Gerry, yapma!” Gerry durmadan üstüne doğru gelirken, Naomi gözlerini ondan ayırmadan koridora doğru geriledi. Gerry bir canavar gibi haykırp öne doğru atıldı. Onu kollarına alırken ve kendi etrafında döndürürken, Naomi bir çığlık attı. Anne! diye bağırarak istedi. Anne, Gerry benimle uğraşıyor! Ani bir nostalji hissiyle, şimdilerde büyük çocuğunun ismini ne vakit duysa başını kadından diğer yöne çeviren yardım istemeyi düşündü.

Gerry dişlerini omzuna geçirip tekrar bağtıracak kadar ısırıldı ama canını yakmadı. Sonra gerildi. “Bu da ne?” diye bağırıldı hayretle. “Korkunç bir şey. Bir bakirenin eti gibi değil.” Onu koltuğa götürüp üstüne bırakıverdi. “Kahretsin. Şimdi, pizzaya razı olacağım.”

Naomi onu hem seviyordu hem de nefret ediyordu. Ona o kadar sarılmak istedi ki koltuktan fırladığı gibi sağ koluna bir yumruk attı.

“Ahh! Hey, şiddet yok, kardeşim.”

“Şiddet yokmuş! Senin neyin var, nasıl buraya böylece dalabiliyorsun? İnanılmaz derecede sorumsuzsun. Ne zaman büyüyeceksin?”

Gerry bir şey demedi. Orada öylece durup ona baktı. Aralarındaki tatlı şakalaşma aniden kesilmişti. Soğuk bakışları Naomi’nin pahalı elbisesine ve yere düşen şık topuklu ayakkabılara takıldı. Bir sigara çıkarıp gözlerini ondan ayırmadan yaktı. Onu her zaman yetersiz, dünyanın tüm günahlarından sorumlu hissettirmeyi başarıyordu ama Naomi dünyasının maddi yapaylıklarını hoşnutsuzlukla süzen ağabeyinin tavrı karşısında geri adım atmak istemedi. “Ciddiyim, Gerry. Buradan gitmeni istiyorum.”

“Babam nihayet seninle gurur duyuyor olmalı,” dedi ağabeyi monoton bir sesle. “Küçük Naomisi herkes gibi başarılı bir kapitalist domuz olmuş.”

“Başlama yine.”

“O Japon’la evlendiğinde, babamın sana ne tepki verdiğini bana hiç anlatmadın.” Alaycı bir kahkaha attı. “Ancak kız kardeşim Naomi, Tony isimli bir Japonla evlenebilirdi. Tanrım, ne ülke ama.”

“Tony’nin annesi Amerikalı. Dahası, ülkenin önde gelen biyokimyagerlerinden biri. Makaleleri en önemli dergilerde...” Naomi sustu çünkü artık sevmediği bir adamı savunmaya başladığını fark etti. Gerry’nin etkisi böyle oluyordu işte.

Yavaşça tekrar yüzüne baktı, ifadesini biraz daha dikkatli inceledi. Daha önceden gördüğünü sandığı o bitkin ifade yine yüzüne çökmüş gibiydi ve kendisine bunun bir numara daha olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. “Başın yine dertte, değil mi?”

Gerry omuz silkti.

Gerçekten de yorgun görünüyor, diye düşündü. Kendisi de hâlâ annesinin kızıydı. “Mutfağa gel. Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım.” Kazaklar kulübenin kapısını kırmaya çalışırken bile mükellef sofraya kurmaya çalışacak kadınların olduğu bir aileden geliyordu neticede.

Gerry sigarasını içerken, Naomi ona rozbifli sandviç hazırladı ve içine tıpkı sevdiği gibi İsviçre peyniri de koydu. Sonra da kendisi için aldığı incirleri çıkardı. Yiyecekleri onun önüne koydu, kendisine bir kadeh şarap aldı ve sandviçini yemeye başlayan ağabeyini çaktırmadan izledi. Onun aç olduğunu görebiliyordu. Ne kadar aç olduğunu ona belli etmemeye çalıştığını da... En son ne zaman doğru dürüst yemek yedi acaba diye merak etti. Kadınlar Gerry Jaffe’nin karnını doyurma şerefine ulaşmak için sıraya girerlerdi. Ağabeyi hâlâ çok çekici olduğu için, kadınların da hâlâ aynı şekilde davrandığını tahmin etti. Eskiden ona âşık olan kadınlara ne kadar kayıtsız davrandığını görmek Naomi’yi öfkeliendirirdi.

Bir sandviç daha hazırladı ve ağabeyi bunu da ilki gibi iştahla mideye indirdi. Onun yanındaki tabureye otururken, Naomi tuhaf bir gurur hissetti. Ağabeyi Abbie Hoffman’ın mizah anlayışı, Tom Hayden’in disiplini ve Stokely Carmichael’in sivri diliyle, erkeklerin en iyisiydi. Ama artık bir dinozordu; altmışların radikal düşünceli adamı Önce Ben Çağı’nda yaşıyordu. Nükleer füze silolarına çekiçle saldırıyor ve Sony Walkman’leri yüzünden onu duyamayacak insanlara gücün aslında onların elinde olduğunu haykırıyordu.

“Buraya ne kadar kira ödüyorsun?” diye sordu Gerry peçetesini kırıştırıp buzdolabına giderken.

“Seni ilgilendirmez.” Naomi onun aylık kirasıyla doyurabileceği kaç çocuk olduğuna dair nutuk atmasını dinlemek istemiyordu.

Gerry dolaptan bir kutu süt ve raftan bir bardak aldı. “Annem nasıl?” Bu soruyu gelişigüzel sormuştu ama Naomi’yi kandıramazdı.

“Biraz romatizmasıyla ilgili sorunlar yaşıyor ama bunun dışında iyi.” Gerry bardağını çalkalayıp bulaşık makinesinin üst kısmına yerleştirdi. Her zaman ondan daha düzenli olmuştu. “Babam da iyi,”

dedi Naomi, birden bu soruyu ona zorla sordurma fikrine katlanamayıp. “Geçen yaz emekli olduğunu biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Hiç beni...”

Naomi dayanamadı. Taburesinden kalkıp yanağını ağabeyinin koluna dayadı. “Seni düşündüklerini biliyorum, Ger,” dedi yumuşak bir sesle. “Sadece... Olanlar onlar için zor.”

“Benimle gurur duyacaklarını düşündürdüm hep,” dedi Gerry acı acı.

“Arkadaşları konuşup duruyor,” dedi Naomi, bu bahanenin ne kadar saçma olduğunu bildiği halde.

Gerry ona kısaca ve beceriksizce sarıldı, sonra hemen geri çekilip oturma odasına gitti. Naomi onun pencerenin yanında, tek eliyle perdeleri yana iterken, diğeriyle de bir sigara yakarken buldu.

“Bana neden burada olduğunu anlat, Gerry. Ne istiyorsun?”

Gerry bir an için Manhattan şehir manzarasına baktı. Sonra, sigarasını dudağının kenarına yerleştirdi, avuçlarını dua edermiş gibi birbirine dayayıp önünde hafifçe eğildi. “Sadece biraz sığınmak istiyorum, kardeşim. Sadece biraz sığınacak bir yer arıyorum.”

Dallie, Lake Charles turnuvasını kazandı.

“Tabii ki lanet şeyi kazanacaktın,” diye homurdandı Skeet pazar gecesi üçü birlikte gümüş renkli urna biçimli bir kupayla ve on bin dolarlık bir çekle moteldeki odalarına doğru yürürlerken. “İncir çekirdeğini doldurmayacak bu turnuvada iki aydır oynadığın en iyi oyunu sergilemen gerekiyordu elbette. Neden bunu bir Firestone’da ya da kameraların sana odaklandığı herhangi bir yerde yapamıyorsun, söyler misin?”

Francesca sandaletlerini çıkarıp yatağın ucuna çöktü. Kemikleri bile sızlıyordu. Dallie’ye tezahürat yapabilmek ve onu fazla yakından takip ediyor olabilecek petrokimya tesisi sekreterlerinin cesaretini kırabilmek için golf sahasındaki on sekiz delik boyunca yürümüştü. Artık Dallie’yi sevdiği için onun hayatındaki her şeyin değişeceğine karar vermişti. Tıpkı o günkü gibi, Dallie onun için oynamaya, tur-

nuvaları kazanmaya, onları geçindirmek için gerekli parayı kazanmaya başlayacaktı. Birliktelikleri daha dün başlamıştı; bu yüzden de Dallie'nin ona sürekli maddi açıdan destek olmasının anlamsız bir fikir olduğunu biliyordu ama bunu düşünmeden edemiyordu.

Dallie açık gri renkli pantolonunun içinden golf gömleğinin ucunu çıkardı. "Yorgunum, Skeet ve bileğim ağrıyor. Bu konuşmayı sonraya bırakmaya ne dersin?"

"Hep böyle diyorsun. Ama sonraya kalacak bir şey yok çünkü bundan asla söz etmiyorsun. Sadece..."

"Susun!" Francesca yataktan fırlayıp Skeet'e döndü. "Onu rahat bırak, anladın mı? Ne kadar yorgun olduğunu görmüyor musun? Kazanmak yerine, bugünkü lanet turnuvayı kaybetmiş gibi davranıyorsun. Bugün muhteşemdi."

"Muhteşemmiş," diye homurdandı Skeet. "Bu çocuk yapabileceklerinin dörtte üçünü bile göstermedi ve bunu kendisi de herkesin iyi biliyor. Sen makyajınla ilgilensen de Dallie'yi bana bıraksan, nasıl olur Bayan Fraan-cees-ka?" Skeet kapıya doğru gidip çıkarken arkasından sert bir biçimde kapadı.

Francesca Dallie'ye döndü. "Onu neden kovmuyorsun? Onunla geçinmek mümkün değil, Dallie. Senin için her şeyi çok zorlaştırıyor."

Dallie iç çekip gömleğini çıkardı. "Bu konuyu kapat, Francie."

"O adam senin için çalışıyor ama sen onun için çalışıyormuşsun gibi davranıyor. Buna bir son vermen gerek." Francesca onun odaya getirdiği kesekâğıdından altılık bira paketini çıkarışını izledi. Dallie'nin fazla içtiğini ama bunun belirtilerini asla göstermediğini fark etti. Ayrıca vitamin olduğunu hiç sanmadığı bazı haplar da aldığı görmüştü. Zamanlama doğru olur olmaz, onu her ikisinden de vazgeçirecekti.

Dallie plastik halkanın içinden bir kutu bira alıp açtı. "Skeet'le arama girmen hiç de iyi bir fikir değil, Francie."

"Aranıza girmeye çalışmıyorum. Sadece senin için her şeyi kolaylaştırmaya çalışıyorum."

“Öyle mi? Boş ver gitsin.” Birasını içip ayağa kalktı. “Bir duş alacağım.”

Francesca Dallie’nin ona kızmasını istemediği için, seksi bir gülümsemeyle ona baktı. “Zor ulaştığın yerler konusunda yardım ister misin?”

“Gerek yok,” dedi Dallie asabi bir tavırla. “Beni sadece yalnız bırak.” Banyoya girip kapıyı kapadı ama Francesca’nın incinmiş ifadesini görmüştü.

Giyisilerini çıkarıp musluğu sonuna kadar açtı. Sular ağrıyan omzunun üstünden aktı. Gözlerini yumup duş başlığının altına girdi ve Francesca’nın yüzündeki o sevdalı ifadeyi düşündü. Francie’nin ona âşık olduğunu düşünmeye başlayacağını biliyordu. Onun için her şey ambalajdı. Güzel yüzden ötesini göremeyen türde bir kadındı o. Lanet olsun, diye düşündü. Aralarında hiçbir şey geçmemesi gerekirdi ama neredeyse bir haftadır aynı odayı paylaşıyorlardı ve ulaşılabilirliği onu deli ediyordu. Kendisinden ne kadarını bekleyebilirdi? Üstelik Francie önceki gece o domuz öyküsünü anlattığında, bir şeyinden etkilenmişti.

Yine de fermuarını açmamış olması gerekirdi. Şimdi, Francie ona sürekli kötü bir talih gibi yapışacak, ondan kalpler, çiçekler ve diğer saçmalıkları bekleyecekti ama bunların hiçbirini ona vermeye niyetli değildi. Wynette turnvası ve Cadılar Bayramı yaklaşırken, ondan daha çok hoşlandığı bir düzine kadar başka kadın varken hayatta yapamazdı. Ona asla söylemeyecekti ama Francie hayatta tanıdığı en güzel kadınlardan biriydi. Bir hata olduğunu fark ettiği halde, aradan fazla vakit geçmeden onunla tekrar yatağa gireceğini tahmin ediyordu.

Sen gerçekten de hergelenin tekisin, değil mi Beaudine?

Ayı, Dallie’nin zihninin gerisinden başının etrafında İsa halesiyle gözlerinin önünde belirdi. Lanet olasıca Ayı.

Sen eziğin tekisin, dostum, diye fısıldadı Ayı, o monoton orta batı aksanıyla. Çifte eziksin. Bunu baban da biliyordu, ben de bili-

yorum. Hani, unuttuysan diye hatırlatayım, Cadılar Bayramı da yaklaşıyor...

Dallie yumruğuyla musluğun soğuk su tarafına vurup sözlerin geri kalanını bastırmaya çalıştı.

Ama Francesca'yla arasındaki şey daha kolay hale gelmedi. Ertesi gün, Louisiana-Teksas sınırının hemen ötesinde Dallie arabadan gelen tuhaf ses konusunda şikâyet etmeye başladığında, ilişkileri zora girecekti.

"Sence nereden geliyor?" diye sordu Skeet'e. "Daha üç hafta önce motoru kontrol ettirdim. Hem ses arkadan geliyor gibi. Duyuyor musun?"

Skeet *People* dergisinin yeni sayısında Ann-Margret'la ilgili bir habere dalmıştı. Başını olumsuz anlamda salladı.

"Belki de egzozdur." Dallie başını çevirip arka koltuktaki Francesca'ya baktı. "Sen de oradan bir ses duyuyor musun, Francie? Böyle bir şey sürtünüyormuş gibi garip bir ses?"

"Hiçbir şey duymuyorum," dedi Francesca hemen.

Derken, arabanın içinde yüksek bir mırlama sesi duyuldu. Skeet derhal başını dergiden kaldırdı. "Bu da ne?"

Dallie bir küfür savurdu. "Bu sesi tanıyorum. Kahretsin, Francie. O çirkin, eğri suratlı kediye aldın, değil mi?"

"Dallie, bana sakın kızma," diye yalvardı Francesca. "Onu yanıma almayı düşünmüyordum. Ama beni arabaya kadar izledi, sonra da onu dışarı çıkaramadım."

"Tabii ki izledi!" diye bağırdı Dallie dikiz aynasına bakarak. "Onu besliyordun, değil mi? Sana bunu yapmamı söylediğim halde, lanet olasıca sokak kedisini besliyordun."

Francesca açıklamaya çalıştı. "Sadece... Kemikleri sayılıyor ve onun aç olduğunu bildiğimde boğazımdan bir şey geçmiyor."

Skeet yolcu koltuğundan kıs kıs gülünce Dallie ona baktı. "Neye bu kadar gülüyorsun, söyler misin?"

"Hiçbir şeye," dedi Skeet. "Hiçbir şeye."

Dallie eyalet sınırının başında arabayı durdurup kapısını açtı. Sağ tarafa geçip arka koltuğa bakınca kedinin köpük buz kutusunun yanında yerde olduğunu gördü. “Onu derhal arabadan indir, Francie.”

“Ama bir arabanın altında kalır,” diye itiraz etti Francesca. Ona bir parçacık bile sevgi göstermemiş o kediyi neden koruduğunu kendisi de bilmiyordu. “Onu otoyolda bırakamayız. Ezilip ölür.”

“Ölürse, dünya daha güzel bir yer olur,” dedi Dallie. Francesca öfkeyle ona baktı. Dallie koltuğa uzanıp kediyi almaya çalıştı. Hayvan sırtım gerdi, ona tısladı ve dişlerini Francesca’nın ayak bileğine geçirdi.

Francesca acı içinde bir çığlık atıp Dallie’ye bağırdı. “Ne yaptığınızı gördün mü?” Ayağını yukarı çekip yaralanan bileğini inceledi ve kediyi bağırıma başladı. “Seni pis nankör! Umarım seni bir Greyhound otobüsünün önüne atarlar.”

Dallie’nin asık suratında bir gülümseme belirdi. Birkaç saniye düşündükten sonra, kapıyı kapayıp Skeet’e baktı. “Eh, Francie’nin kediyi yanında tutmasına izin vereceğiz sanırım. Güzel bir çifti ayırmak yazık olur.”

Ufak kasabalardan hoşlanan kişiler için, Wynette, Teksas yaşanacak güzel bir yerdi. Büyük şehir ışıklarıyla San Antonio sadece iki saat-ten biraz daha uzun bir mesafede güneydoğuydu. Tabii, direksiyonun başındaki kişi Washington’daki bürokratların Teksas halkına dayattığı o salak hız limitine aldırış etmiyorsa. Wynette sokakları sumak ağaçlarının gölgesi altında kalmıştı ve parkta dört musluğu olan mermer bir çeşme vardı. İnsanlar sağlam yapıydı. Büyükbaş yetiştiricileri ve çiftçiler tam birer Teksaslıydı. Onlar için kasaba konseyinin, devlet hibeleri peşinde koşan azınlıkları uzak tutacak kadar tutucu Demokrat ve Baptist olması önemliydi. Her şeye rağmen, insanlar oraya yerleşti mi genellikle ayrılmazlardı.

Bayan Sybil Chandler satın almadan önce, Cherry Sokağı’ndaki ev sadece bir diğer Viktorya dönemi tarzı kâbustan ibaretti. İlk senesinde, evin o donuk gri zencefilli çörek rengini değiştirip Paskalya yumurtaları gibi pembeye ve leylak rengine boyamış, ön verandaya

kendi yaptığı askılı makrome saksılara eğretiltötları dikmişti. Bunlarla da yetinmeyip ince öğretmen dudaklarını büzüp ön pencerelerin çerçevelerinin etrafına en açık renk turuncu kalemle zıplayan bir dizi tavşan resmi çizmişti. İşi bittiğinde, kapının yanındaki posta bölmesinin oraya ufak ve düzgün harflerle imzasını atmıştı. Bu görüşüm onu o kadar mest etmişti ki posta bölmesinin altındaki panele kısa bir özgeçmişini bile eklemişti:

Bayan Sybil Chandler'ın eseridir

Emekli Lise Öğretmeni

Wynette Halk Kütüphanesi Dostları Başkanı

W.B. Yeats'in, E. Hemingway'in ve Diğerlerinin Tutkulu Hayranı

Asi

Sonra, bunların mezar taşı yazısına çok benzediğini düşünmüş, yazdıklarını bir diğer tavşanla gizleyip sadece birinci satırı bırakmıştı.

Yine de kapıya yazdığı o son sözcük aklına kazınmıştı ve o sırada bile ona keyif veriyordu. Söylendiğinde ne kadar güzel bir ses çıkıyordu ve gerçekten de mezar taşına yazılsa ne kadar harika olurdu. Sadece ismi, doğum ve ölüm tarihleri (ölüm tarihi ne kadar sonra olursa bir o kadar iyi olur diye düşünüyordu) ve 'Asi' sözcüğü.

Geçmişin asi edebiyat ustalarını düşünürken, böylesine ilham veren bir sözcüğün kendisi için söylenmesinin zor olduğunu biliyordu. Ne de olsa, isyanına sadece on iki sene önce başlamıştı. Elli dört yaşında, Boston'daki saygıdeğer bir kızlar okulundaki öğretmenlik görevinden istifa etmiş, eşyalarını toparlamış ve Teksas'a taşınmıştı. Arkadaşları cık cık edip buna karşı çıkmış, aklını ve emeklilik hakkının büyükçe bir kısmını yitirdiğini düşünmüşlerdi. Ama Bayan Sybil hiçbirine kulak asmamıştı çünkü hayatının onu boğan öngörülebilirliğinden artık usanmaya başlamıştı.

Boston'dan San Antonio'ya giden uçakta, tuvalette giysilerini değiştirmiş, incecik, kuru bedenindeki sert yün takımı çıkarıp kır saçlarını sıkı sıkı tutan topuzu açmıştı. Hayatının ilk blucinini ve

üzerine de pamuklu desenli bir gömlek giyip yerine dönmüş, yolculuğun geri kalanını baldırlarına kadar uzanan kırmızı deri çizmelerine hayranlıkla bakıp Betty Griedan kitabını okuyarak geçirmişti.

Bayan Sybil, Wynette'i gözlerini kapatıp işaretparmağını bir Teksas haritasına basarak seçmişti. Okul yönetimi onu daha görmeden özgeçmişine bakarak işe almış ve öylesine deneyimli bir öğretmenin ufak liselerinde bir pozisyon istemesinden çok mutlu olmuştu. Yine de üstünde çiçek desenli bir Hawaii elbisesiyle, on santim uzunluğundaki gümüş küpeleriyle ve kırmızı deri çizmeleriyle ilk görüşmesine gittiğinde, müdür onu işe aldığı gibi kovmayı düşünmüştü. Ama Sybil ufak ve ciddi gözleriyle delici bakışlar fırlatıp sınıfta kimsenin dalga geçmesine izin vermeyeceğini söyleyerek müdürü endişelerinden arındırmıştı. Bir hafta sonra öğretmenliğe başlamış, üç hafta sonra da *Çavdar Tarlasında Çocuklar* kitabını koleksiyonlarından çıkardılar diye kütüphaneye fırça çekmişti.

Onun işe başlamasıyla birlikte, J. D. Salinger tekrar kütüphanenin raflarında belirmiş, lise son İngilizce sınıfı bir önceki senenin sınıfına göre SAT skorlarını yüz puan yükseltmiş ve Bayan Sybil Chandler bekâretini kasabanın GE alet edevat mağazasının sahibi B. J. Randall'a verdiğinde, kendisinin dünyanın en harika kadını olduğunu düşünmeye başlamıştı.

B.J. ölene dek, işler Bayan Sybil için gayet yolunda gitmişti. Altmış beş yaşındayken öğretmenlik mesleğinden emekli olmaya zorlanmıştı. Çok fazla boş vakti, çok az parası vardı; ufak daire-sinde amaçsızca dolanıyordu ve ilgileneceği kimse yoktu. Bir gece geç saatlerde, ufak dairesinden çıkıp kasaba merkezine gitti. İşte, o gece Dallie Beaudine onu bir fırtınanın ortasında üstünde sadece geceliğiyle Main ve Elwood'un köşesinde otururken bulmuştu.

Bayan Sybil, Holly Grace'le her hafta yaptığı şehirlerarası telefon görüşmesini sonlandırırken saate baktı ve bakır sulama kovanını Dallie'nin Viktorya dönemi tarzı Paskalya yumurtası renkli evinin oturma odasına götürüp bitkileri sulamaya başladı. Sadece birkaç saat sonra çocuklar evde olacaklardı. Dallie'nin iki melez köpeğinden

birinin üstünden atladı, sulama kovanını yere koydu ve nakış işini alıp güneş alan pencerelerden birinin önüne geçti. Sonra da geçmişini düşünerek 1965 kışına kadar gitti.

Giderek gelişme gösteren lise ikinci sınıfını *Jül Sezar* hakkında ufak bir sınavdan geçirmişti ki sınıfın kapısı açılmış ve daha önce hiç görmediği ince uzun bir genç içeri girmişti. Onun havalı yürüyüşüyle ve küstah ifadesiyle, başını derde sokacak kadar yakışıklı olduğunu düşünmüştü. Genç masasına bir kayıt kartı bırakıp davet beklemeden sınıfın arkasına gitmiş, boş bir sıraya çöküp uzun bacaklarını sıraların arasına uzatmıştı. Diğer çocuklar dikkatle onu süzmüşler, kızlar kıkırdamış ve onu daha iyi görebilmek için arkalarına dönüp durmuşlardı. Genç birkaçına sırtmış ve bariz bir biçimde göğüslerine bakmıştı. Sonra da, arkasına yaslanıp uyumuştur.

Bayan Sybil zil çalana dek oyalanmış, sonra onu yanına çağırmıştı. Genç başparmaklarından birini blucinini cebine sokup son derece sıkkin bir ifadeyle karşısına dikilmişti. Bayan Sybil karttaki ismi ve yaşını kontrol etmişti. Çocuk neredeyse on altı yaşındaydı. Sonra, ona sınıf kurallarını hatırlatmıştı: “Tembellikten, sakız çiğnenmesinden ya da uyuyanlardan hoşlanmam. Bana kendini tanıtan kısa bir kompozisyon yazacaksın ve yarın sabah masama getireceksin.”

Çocuk birkaç saniye ona bakmış ve başparmağını cebinden çıkarmıştı. “Git de kendini becer, hanımefendi.”

Bu sözler doğal olarak dikkatini çekti ama yanıt vermeye fırsat bulamadan, genç odadan hışımla çıkmıştı. Boş kalan kapı aralığına bakarken, içini büyük bir heyecan kaplamıştı. O öfkeli ama sessiz mavi gözlerde bir zekâ parıltısı görmüştü. Hayret vericiydi! O genç adamı yiyip bitiren şey sadece küstahlık değildi. Bu genç de tıpkı onun gibi bir asiydi!

O gece, saat tam yedi buçukta harap iki katlı bir evin kapısını çaldı ve kayıt kartında çocuğun velisi olarak ismi bulunan, sert ifadeli ve olsa olsa otuz yaşlarındaki adama kendisini tanıttı. Hangi konuda zorluk yaşadığını anlattığında, adam bıkkınlıkla başını salladı. “Dallie kötüye gidiyor,” dedi ona. “Birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç ay gayet

iyiydi ama bu çocuğun bir eve ve aileye ihtiyacı var. Bu yüzen ona bir süreliğine Wynette’te yaşayacağımızı söyledim. Düzenli olarak okula gitmenin onu sakinleştireceğini sandım ama daha okulun ilk gününde beden eğitimi öğretmenine vurup ceza aldı.”

Bayan Sybil burnunu çekti. “Çok tatsız bir adamdır. Dallas gayet iyi bir seçim yapmış.” Arkasından gelen hafif ayak seslerini duyunca hemen şunları da söyledi: “Tabii, şiddet taraftarı değilim ama bunun bazen çok tatmin edici olduğunu düşünüyorum.” Arkasını döndü ve ödevini kontrol etmek için evine gittiği o ince uzun, fazla yakışıklı çocuğun omuzlarını sarkıtıp kapının orada dikildiğini gördü.

“Ya ödevi yapmayacağımı söylersem?” dedi çocuk alaycı bir tavırla.

“Velin buna itiraz eder.” Skeet’e baktı. “Söylesenize, Bay Cooper, fiziksel şiddet konusunda siz ne düşünüyorsunuz?”

“Beni rahatsız etmez.”

“Dediklerimi yapmazsa, Dallas’ı fiziksel olarak zapt edebileceğinizi düşünüyor musunuz?”

“Kestirmesi güç. Ağırlık bakımından ondan üstünüm ama o da boy bakımından benden üstün. Onu fazla hırpalarsam, bu hafta sonu golf kulübündeki çocukları da kazıklayamayabilir. Bu yüzden, hayır diye yanıt veriyorum.”

Sybil hemen pes etmedi. “Pekâlâ, Dallas, o zaman ödevini gönüllü olarak yapmanı istiyorum. Ölümsüz ruhunun hatırı için.”

Dallas başını iki yana sallayıp ağzına bir kürdan soktu.

Sybil büyük bir hayal kırıklığına uğradı ama hislerini yanındaki batık boyama çantayı karıştırıp karton kapaklı bir kitap çıkararak gizledi. “Tamam, o zaman. Bugün sınıftaki genç hanımlarla olan bakışmalarını gördüm ve senin gibi cinsel aktivitelerle ilgilen birinin bunu dünyanın en muhteşem yazarlarından birinden okuması gerektiğine kanaat getirdim. İki güne kadar, bu kitapla ilgili zekice yazılmış bir rapor bekliyorum.” Dallas’ın eline *Lady Chatterley’nin Âşığı*’nı tutuşturup gitti.

Hemen hemen bir ay boyunca, bıkmadan usanmadan ufak daireye gitti, asi öğrencisine yasaklanmış kitapları verdi ve Skeet’i

onu dizginlemesi için sıkıştırdı. “Anlamıyorsunuz,” dedi Skeet en sonunda bıkkınlıkla. “Kimsenin onu geri istememesi bir yana, bu çocuk bir kaçak ve ben onun yasal velisi bile değilim. Bir benzinliğin tuvaletinde rastladığı eski bir mahkûmum ve aslında ben ona değil, o bana bakıyor sayılır.”

“Ama sen bir yetişkinsin ve o hâlâ reşit değil.”

Zamanla Dallie’nin zekâsı küstah tavrına baskın çıktı ama sonradan Sybil’in onu o müstehcen kitaplar sayesinde kazandığını söyleyecekti. Sybil onu okula geri dönmeye ikna etti, üniversite hazırlık sınıfına aldı ve golf oynamadığı zamanlarda özel ders verdi. Onun bu çabaları sayesinde, Dallas on sekiz yaşında takdirle mezun oldu ve dört farklı üniversiteye kabul edildi.

Teksas A&M’e gittiğinde, Sybil onu çok özledi. O ve Skeet Wynette’i esas şehirleri yapmaya ve tatillerde golf oynamadığı zamanlarda onu ziyaret etmeye devam ettiler. Ama zamanla Dallie’nin sorumlulukları onu daha uzun süreler evden uzak tutmaya başladı. Bir keresinde, birbirlerini neredeyse bir sene boyunca görmediler. Dallie’nin onu üstünde geceliğiyle bir fırtınanın ortasında Main ve Elwood’un köşesinde bulduğunda Sybil onu güçlkle tanıdı.

Francesca, Dallie’nin ortasında bir kulesi ve pastel renklere boyanmış kenarları olan Viktorya tarzı eski bir evde değil de bir golf sahasının yanına inşa edilmiş modern bir dairede yaşıyor olacağını düşünmüştü. Riviera sokağın köşesinden dönüp çakıl taşlı garaj yoluna girince Francesca şaşkınlıkla evin pencerelerine baktı. “Şunlar tavşan mı?”

“Tam iki yüz elli altı tane var,” dedi Skeet. “Ön kapıdakini sayarsan elli yedi. Dallie, bak, garajın üstündeki gökkuşağı yeni.”

“O merdivenlere çıkarken, düşüp boynunu kıracak bugünlerde,” diye homurdandı Dallie. Sonra Francesca’ya döndü. “Düzgün davran. Ciddiyim, Francie. Ukalalık yok.”

Dallie onunla sevgilisi değil de bir çocukmuş gibi konuşuyordu ama ona yanıt vermeden evin arka kapısı ardına kadar açıldı ve tuhaf görünümlü yaşlı bir kadın dışarı fırladı. Uzun gri atkuyruğu

arkasında uçuyordu ve papatya sarısı eşofmanının üstünden sarkan altın zincire bağlı bir okuma gözlüğü vardı. Kadın onlara doğru koşup, "Dallie!" diye bağırdı. "Aman Tanrım! Skeet! Tanrım!"

Dallie arabadan inip ufak tefek, sıska kadına sıkı sıkı sarıldı. Sonra, Skeet onun Aman Tanrım lafları arasında ona sarıldı.

Francesca arka koltuktan inip merakla kadına baktı. Dallie annesinin öldüğünü söylemişti. Peki, bu kadın kimdi? Anneanesi mi? Bildiği kadarıyla, Dallie'nin Holly Grace denen kadın dışında hiç akrabası yoktu. Bu kadın Holly Grace miydi? Nedense öyle olmadığını düşündü. Holly Grace'in Dallie'nin kız kardeşi olduğu izlenimine kapılmıştı. Hem bu tuhaf görünümlü kadının Tulsa'dan bir Chevy satıcısıyla bir motele gideceğine de ihtimal vermiyordu. Kedi arka koltuktan aşağı atlayıp tek sağlam gözüyle etrafı küçümseyerek süzdü ve arka basamakların altında gözden kayboldu.

"Bu kim, Dallas?" dedi kadın Francesca'ya dönerek. "Lütfen, beni arkadaşınla tanıştır."

"Bu, Francie... Francesca," dedi Dallie düzeltme yaparak. "Bizim F. Scott olsa ona bayılırdı, Bayan Sybil. Bu yüzden, sorun çıkarırsa bana haber verin." Francesca ona kızgın bir bakış fırlattı ama Dallie görmezden gelip onları tanıştırmaya devam etti. "Bayan Sybil Chandler... Francesca Day."

Kahverengi ufak gözler ona çevrildi ve Francesca birden kadın onun ruhunu inceliyormuş gibi hissetti. "Nasılsınız?" dedi kıvranamaya çalışarak. "Sizinle tanışmak büyük bir zevk."

Bayan Sybil aksanım duyunca çok etkilendi ve sıkıca tokalaşmak için elini uzattı. "Francesca, İngilizsin! Ne kadar hoş bir sürpriz. Sen Dallas'a bakma. O, ölüleri bile cezp eder ama tam bir baş belasıdır. Fitzgerald okur musun?"

Francesca *Muhteşem Gatsby*'nin filmini görmüştü ama bunun sayılmayacağını tahmin etti. "Ne yazık ki hayır," dedi. "Pek kitap okumam."

Bayan Sybil bundan hoşlanmamış gibiydi. “Eh, bunu yakında telafi ederiz, değil mi? Valizleri içeri getirin çocuklar. Dallas, sakız mı çiğniyorsun?”

“Evet, efendim.”

“Lütfen, içeri girmeden onu da şapkanla birlikte çıkar.”

Yaşlı kadın arka kapıdan içeri girerken, Francesca kıkırdadı.

Dallie sakızını ortancaların arasına fırlattı. “Daha hiçbir şey görmedin,” dedi ona kötü bir haber veriyormuş gibi.

Skeet güldü. “Bizim Francie bir değişiklik yaratıp dikkatleri üstümüzden alacak sanırım.”

Dallie de ona gülümsedi. “Bayan Sybil’in onu azarlamak için ellerini ovuşturduğunu gözlerimin önüne getirebiliyorum.” Francesca’ya döndü. “Gerçekten de Fitzgerald okumadın mı?”

Francesca kendisini bir dizi cinayet işlediğini itiraf etmiş gibi hissetti. “Bu, bir suç değil, Dallie.”

“Buralarda öyledir.” Dallie hain bir ifadeyle güldü. “Tanrım, daha seni neler bekliyor.”

Cherry Sokağı’ndaki evin yüksek tavanları, koyu renkli ceviz panelleri ve aydınlık odaları vardı. Eski ahşap parkeler yer yer çizikti, duvarların sıvalarında birkaç çatlak oluşmuştu ve evin iç dekorasyonu orta dereceli bir koordinasyondan bile yoksundu ama yine de plansız bir hoşluğa sahipti. Çiçekli duvar kâğıtlarının yanı sıra çizgili duvar kâğıtları da vardı ve tuhaf mobilya karışımı iğne işi kırlentlerle ve rengârenk ipliklerle dokunmuş Afgan halılarıyla canlı gözüküyordu. El yapımı seramik saksılardaki bitkiler karanlık köşelere yerleştirilmişti, kanaviçe örnekleri duvarları süslüyordu ve her yerde golf kupaları duruyordu: kapı tamponları, kitap ayraçları, gazete ağırlıkları ya da güneşli bir pencere pervazından içeri sızan ışığı yansıtan nesneler olarak.

Francesca Wynette’e geldikten üç gün sonra Bayan Sybil’in ona verdiği yatak odasından sessizce koridora çıktı. Kalçasının ortasına kadar uzanan Dallie’nin bir tişörtünün altına, Bayan Sybil’in ona yaptığı ufak giysi yardımının arasından mucizevi bir biçimde çıkmış

olan siyah renkli muhteşem bir bikini altını giymişti. Dallie'nin yarım saat önce yukarı çıkıp odasına girdiğini duyduktan sonra üzerine bunu geçirmişti.

Oraya vardıklarından beri, Dallie'yi çok az görmüştü. Dallie sabahları erkenden antrenman sahasına, sonra da golf sahasına ve Tanrı bilir oradan da nereye gidiyor, onu sadece Bayan Sybil'le baş başa bırakıyordu. Francesca geleli daha bir gün bile geçmemişti ki Bayan Sybil eline *Müşfiki Gece*'nin bir kopyasını tutuşturmuş, surat asınca da onu bir güzel azarlamıştı. Dallie'nin çekip gitmesi onu üzmüştü. Aralarında hiçbir şey olmamış, bir gecelerini sevişerek geçirmemişler gibi davranıyordu. İlk başlarda bunu görmezden gelmeye çalışmıştı ama sonra istediği şey için mücadele etmeye başlaması gerektiğine karar vermişti. İsteddiği şeyse daha fazla sevişmekti.

Ojesiz parmaklarından birinin ucuyla odasının karşısındaki kapıyı hafifçe tıklattı. Bayan Sybil'in uyanıp onu göreceğinden korkuyordu. Aksi yaşlı kadının, uygunsuz seks yapmak için odasından çıkıp Dallie'nin odasına gittiğini öğrenirse neler olabileceğini düşünüp ürperdi. Muhtemelen, avazı çıktığı kadar, 'Seni fahişe!' diye bağırıp onu evden kovalardı. Francesca kapının diğer tarafından ses gelmediğini görünce kapıyı biraz daha sertçe tıklattı.

Dallie herhangi bir uyarıda bulunmadan, gecenin bir yarısı gök gürlemesi gibi bir sesle bağırdı. "Francie, sen geldiysen içeri gel de gürültü yapmayı kes."

Francesca odaya dalarak patlayan bir lastik gibi tısladı. "Hişt! Seni duyacak, Dallie. Odanda olduğumu anlayacak."

Tamamıyla giyinik bir halde düz yüzlü golf sopasıyla halıdaki topları boş bir bira kutusuna doğru itiyordu. "Bayan Sybil gariptir," dedi sopasının hizasına bakarak, "ama kesinlikle tutucu değildir. Aynı odada kalmayacağımızı söylediğimde, hayal kırıklığına uğramış bile olabilir."

Francesca da hayal kırıklığına uğramıştı ama o sırada, gururu zaten incinmişken bunu konu etmeyecekti. "Buraya geldiğimizden

beri seni doğru dürüst göremedim bile. O yaratık konusunda bana hâlâ kızgın olabileceğini düşündüm.”

“Yaratık mı?”

“Lanet kedi diyorum.” Francesca’nın sesi biraz sinir olmuş gibiydi. “Dün beni yine ısırdı.”

Dallie gülümsedi ama hemen yine ciddi bir ifadeye büründü. “Aslında, bir süre birbirimizden uzak kalmamızın iyi olacağını düşünüyorum, Francie.”

Francesca’nın kalbi duracak gibi oldu. “Neden? Nasıl yani?”

Top hedefi bulup şişenin içine girince çın diye bir ses çıktı. “Şu anda, hayatımda daha fazla sorunla başa çıkabileceğini sanmıyorum ve kadınlar söz konusu olduğunda, son derece güvenilir birisi olduğumu bilmen gerek.” Sopanın uç kısmıyla bir topu daha alıp kendisine yaklaştırdı. “Bununla gurur duymuyorum ama öyleyim. Güllerle kaplı bungalovlar ya da birbiriyle uyumlu karı ve koca havluları falan hayal ediyorsan, bunda hemen vazgeçebilirsin.”

Eski gururlu Francesca’nın birazı hâlâ var olduğundan, boğazında oluşan yumruyu yutkunarak gidermeyi başardı. “Güllerle kaplı bungalovlar mı? Cidden, Dallie, aklından neler geçiyor? Nicky’yle evleneceğimi unuttun mu? Kalıcı olarak prangalara vurulmadan önceki son kaçamağım sensin.” Ama onunla evlenmeyecekti. Önceki gece, geri dönmüş olabileceğini ve para konusunda Dallie’ye o kadar bağımlı olmamak için ufak bir borç isteyebileceğini umarak onu tekrar aramıştı. Evin uşağını uyandırmıştı ve adam ona Bay Gwynwyck’in balayında olduğunu söylemişti. Francesca telefonu kapatmadan önce bir süre elindeki ahizeyle öylece kalakalmıştı.

Dallie başını kaldırıp ona baktı. “Bana doğruyu mu söylüyorsun? Takım havlular geçmiyor mu aklından? Uzun vadeli planlar?”

“Tabii ki doğruyu söylüyorum.”

“Emin misin? Bana baktığında, suratında tuhaf bir ifade belirliyor.”

Francesca bir sandalyeye çöktü ve karamela rengi duvarlar ve zeminden tavana kadar yükselen kitaplar karşısındaki adamdan daha ilginçmiş gibi davrandı. “Hayranlık, canım,” dedi kayıtsızca çıplak

bacaklarından birini sandalyenin koluna atıp ayağını gererek. “Ne de olsa eşin benzerin yok.”

“Hayranlıktan öte bir şey değil mi?”

“Tanrım, Dallie. Seni gücendirmek istemem ama beş parasız Teksaslı profesyonel bir golfçüye âşık olacak bir kadın sayılmam.” Ama içinden, evet, aynen öyle bir kadınıym, diyordu.

“Bak, bu konuda haklısın. Açıkçası, senin yoksul birine âşık olabileceğini ben de sanmıyorum.”

Francesca gururunun ufacık bir parçasını daha kurtarma vakti geldiğine karar verdi. Ayağa kalkıp bedenini esnetti ve siyah ipekli bikini altının görünmesini sağladı. “Hayatım, vaktini geçirebileceğin başka şeyler var gibi, iyisi mi ben seni rahat bırakayım.”

Dallie bir konuda karar vermeye çalışıyormuş gibi tam bir dakika ona baktı. Sonra sopasıyla odanın diğer köşesini işaret etti. “Aslında, belki bana yardım etmek isteyebilirsin diye düşünmüştüm. Gidip şurada durur musun?”

“Neden?”

“Nedenini boş ver. Ben erkeğim. Sen de kadınsın. Dediğimi yap.”

Francesca suratını buruşturdu ama sonra dediğini yaparken hiç acele etmedi.

“Şimdi o tişörtü çıkar,” dedi Dallie emreder gibi.

“Dallie!”

“Haydi, ciddi bir iş yapıyoruz ve bütün gecem yok.”

Dallie hiç de ciddi gözükmüyordu. Francesca itaatkâr bir tavırla tişörtü yavaş yavaş çıkardı ve karşısında çıplak kaldığında, içine ılık bir his dolduğunu hissetti.

Dallie onun çıplak göğüslerine ve siyah renkli ipek bikini altına baktı. Sonra da hayranlıkla bir ıslık çaldı. “Vay canına, bayağı güzel-mişsin, hayatım. İnsana cidden ilham veren bir parçasın. Düşündüğümünden de çok işe yarayacaksın.”

“Ne işe yarayacak?”

“Bütün golf profesyonellerinin antrenman olarak yaptığı bir şey. Sen benim dediğim gibi halıya uzanacaksın. Hazır olduğunda o kilotu

çıkaracaksın, bedeninin herhangi bir bölümünü söyleyeceksin bana. Ben de sopamla oraya ne kadar yaklaşabileceğimi deneyeceğim. Bir golfçünün konsantrasyonunu geliştirmek için dünyanın en iyi alıştırtmasıdır bu.”

Francesca gülümseyip elini beline dayadı. “Sonra da topları alırken, ne kadar eğleneceğini tahmin edebiliyorum.”

“Kahretsin, siz İngiliz kadınları çok zekisiniz.”

“Bunu yapmana izin vermeyecek kadar zekiyim.”

“Ben de bunu söyleyeceğinden korkuyordum.” Dallie sopasını bir sandalyeye dayayıp ona doğru yürümeye başladı. “Sanırım, vaktimi dolduracak başka bir şey bulmak zorundayız.”

“Ne gibi?”

Dallie uzanıp onu kollarına çekti. “Bilmem. Ama kafa patlatıyorum.”

Daha sonradan, Francesca onun kollarında sevişmekten baygın bir halde yatarken, Galler Prensi’ni geri çevirmiş bir kadının Dallie Beaudine’e âşık olmasının ne kadar garip olduğunu düşündü. Dudakları onun çıplak tenine değecek kadar başını eğdi ve hafif bir öpücük kondurdu. Tam uykuya dalmadan önce, kendisine Dallie’nin onun umursamasını sağlayacağını söyledi. Tam olarak istediği kadın olacaktı; sonra Dallie onu, onun Dallie’yi sevdiği kadar sevecekti.

Dallie o gece hemen uyuyamadı. Ne o gece, ne de sonraki birkaç hafta boyunca. Cadılar Bayramı’nın üstüne üstüne geldiğini hissediyor, zihninde bir golf oyunu oynayarak ya da Francesca’yı düşünerek kendisini oyalamaya çalışıyordu. Avrupa’da dolaşırken salyangoz yediği için kendisini dünyanın en sofistike kişileri arasında gören bir kadın olarak Bayan Ukala, Wynette Lisesi’nin tribünlerinin altındaki stadyum battaniyesinde bir iki devre arası geçirirse, daha çok şey öğrenir diye düşünüyordu.

Francesca yatakta onunla rahat hissedecek kadar vakit geçirmiş gibiydi ve Dallie onun ellerini doğru yere koyup koymadığından ya da onu memnun edecek bir şekilde hareket edip etmediğinden

kuşku duyduğunu görebiliyordu. Bu tek taraflı adanmışlık da keyif almasını zorlaştırıyordu.

Francesca'nın kendisini ona âşık olduğuna inandırdığını biliyordu ama Londra'ya geri döndüğünde onu unutması yirmi dört saatten fazla sürmezdi. Yine de onu en sonunda o uçağa bindirdiğinde, ukala yanlarından kolay kolay vazgeçmeyecek inatçı bir şey olduğunu bildiği halde, bir yanı onu gerçekten de özleyecekti. Francie kendisine bakmadan bir aynanın önünden geçemiyor, adeta arkasından bir hizmetçi ortalığı toplayıp temizleyecekmiş gibi geçtiği her yeri dağıtıyordu. Buna rağmen, onun çaba sarf ettiğini de kabul etmesi gerekirdi. Francie kasabaya inip Bayan Sybil'in işlerini hallediyor ve o lanet olasıca sokak kedisine bakıyor, Skeet'e tanıştığı film yıldızlarıyla ilgili öyküler anlatarak onunla iyi anlaşmaya çalışıyordu. J.D. Salinger'i bile okumaya başlamıştı. Daha da önemlisi, en sonunda dünyanın sadece onun faydalanması için yaratılmadığını nihayet anlamaya başlamış gibiydi.

Tek bir şeyi kesin olarak biliyordu. Nicky'ye onun oraya yolladığı kadından çok daha iyisini yollayacaktı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Naomi Jaffe Tanaka telefonu kapadığında, yerinden fırlayıp dans etmemek için kendisini tutmak zorunda kaldı. Onu bulmuştu! İnanılmaz derecede yoğun uğraşlardan sonra, nihayet *Şımarık Kız'ı* bulmuştu! Hemen sekreterini arayıp bir sürü talimat yağdırdı.

“Ona ulaşmaya çalışma. Onunla kendim görüşmek istiyorum. Sadece bulduğum bilgileri teyit etmek için bir daha kontrol et.”

Sekreteri steno defterinden başını kaldırıp ona baktı. “Seni geri çevireceğini sanmıyorsun, değil mi?”

“Hiç sanmam. Teklif edeceğimiz paraya hayır demez.” Ama kendisine ne kadar güveniyor olsa da Naomi doğuştan endişeli bir kadındı ve sağlam bir sözleşmenin üzerinde bir imza görene dek içinin rahatlayamayacağını biliyordu. “Derhal oraya uçmak istiyorum. Ayarlamaları yapar yapmaz bana haber ver.”

Sekreteri ofisinden çıktıktan sonra, Naomi bir an için tereddüt etti ama sonra dairesini aradı. Telefon tekrar tekrar çaldı ama sebat edip kapatmadı. Gerry oradaydı; şansı onu sihirli bir biçimde ortadan kaldıracak kadar iyi değildi. Dairesinde kalmasına asla izin vermemiş olması gerekirdi. BS&R'daki birileri bunu duyacak olursa... “Açsana, lanet olasıca.”

Hat bağlandı. “Saul’ün Genelev ve Krematoryumu. Ben Lionel.”

“Normal bir insan gibi alo diyemez misin?” dedi ters ters. Neden kendisine bu eziyeti çektiriyordu? Polis Gerry’yi sorguya çekmek için arıyordu ama uyduruk bir uyuşturucu satıcılığı suçlamasında bulunmayı planladıklarını öğrendiği için onlarla konuşmayı reddediyordu. Gerry uyuşturucu satıcılığı bir kenara, artık ot bile içmiyordu ve Naomi onu sokağa atacak kadar kalpsiz değildi. Ayrıca, onu sağı solu belli olmayan bir hukuk sistemine teslim etmeyecek kadar da polislere karşı güvensizdi.

“Benimle güzel konuş, yoksa telefonu kapatırım,” dedi Gerry.

“Harika. Sana çok ters davranırsam gidecek misin yani?”

“Sana Çocukları Kurtarın kurumundan, katkılarından dolayı bir mektup geldi. Tam elli dolar.”

“Lanet olsun, ne diye mektuplarımı karıştırıyorsun?”

“Cennete bilet mi almaya çalışıyorsun, kardeşim?”

Naomi bu yemi yutmadı. Anlık bir sessizlikten sonra, Gerry istemeyerek de olsa özür diledi. “Kusura bakma. Canım o kadar sıkkın ki kendime bile tahammül edemiyorum.”

“Sana bıraktığım şu hukuk okuluyla ilgili bilgilere baktın mı?” diye sordu Naomi kayıtsız bir ifadeyle

“Lanet olsun, yine o konuyu...”

“Gerry...”

“Kendimi satmam!”

“Sadece düşün, Gerry. Hukuk okumak kendini satmak demek değil. Sistemin içinde çalışarak daha iyi şeyler...”

“Kes artık, Naomi, tamam mı? Dışarıda kendisini patlatmaya hazır bir dünya var. Sisteme bir avukat daha eklemek bir şeyi değiştirmeyecek.”

Gerry’nin hararetli itirazlarına rağmen, Naomi hukuk okuluna gitmenin onun için eskisi kadar kötü bir fikir gibi gelmediğini hissetti. Ama bunu düşünmesi için zamana ihtiyacı olduğunu bildiğinden, konuyu üstelemedi. “Bak Gerry, birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmam gerekiyor. Bana bir iyilik yap da geri döndüğümde gitmiş olmaya çalış.”

“Nereye gidiyorsun?”

Naomi masasındaki not defterine baktı ve gülümsedi. Yirmi dört saat içinde, Şımarık Kız’la anlaşıp sözleşmeyi imzalamasını sağlayacaktı. “Teksas’ta Wynette denen bir yere gidiyorum.”

Bir blucin ve Bayan Sybil’in parlak renkli bluzlarından birini giyen Francesca, Roustabout denen bir taşra lokantasında Dallie’nin yanında oturtuyordu. Wynette’e geleli hemen hemen üç hafta olmuş, kasabanın en gözde yerinde birlikte kaç akşam geçirdiklerinin hesabınıysa şaşırmıştı. Gürültülü country grubuna, alçak duman tabakasına ve bardan sarkan o basit siyah ve turuncu Cadılar Bayramı süslemelerine rağmen, orayı gerçekten de sevdiğini anlamıştı.

Wynette’teki herkes kasabanın en meşhur golfçüsünü tanıdığı için, oraya suni deri taburelerinin ve çelik gitar seslerinin arasından, “Selam, Dallie” karşılımlarıyla giriyorlardı. Ama o gece, ilk kez birkaç kişi, “Selam, Francie,” de demiş, Francesca buna çok sevinmişti.

Roustabout’un kadın müdavimlerinden biri cadı maskesini başının üstüne kaldırdı ve Skeet’in yanağına kocaman bir öpücük kondurdu. “Skeet, yaşlı ayı, seni mutlaka mihraba götürmenin bir yolunu bulacağım.”

Skeet güldü. “Benim için çok gençsin, Eunice. Sana ayak uyduramam.”

“Bak bu konuda çok haklısın, tatlım.” Eunice tiz bir kahkaha atıp koca göbeğini açıkta bırakan harem kostümü giyen bir arkadaşının yanına gitti.

Francesca gülümsedi. Dallie bütün akşam suratsız olduğu halde, kendisi eğleniyordu. Oradaki patronların çoğu her zamanki gibi blucin ve kovboy şapkaları giymişlerdi ama birkaçı Cadılar Bayramı kostümelerini çekmişlerdi ve bütün barmenler lastik burunlu gözlük takmışlardı.

“Buradayız, Dallie!” diye seslendi kadınlardan biri. “Bir kova suda elma yakalamaca oynayacağız.”

Dallie sandalyesinin ön bacaklarını yere sertçe indirdi, Francesca'yı kolundan tutarak, "Tanrım, bir bu eksikti," dedi. "Konuşmayı kes artık. Dans etmek istiyorum."

Francesca konuşmuyordu ama Dallie o kadar keyifsiz gözüküyordu ki bir şey demedi. Ayağa kalkıp onun peşinden gitti. Dallie onu müzik kutusuna doğru götürürken, aklına oraya gittiği ilk gece geldi. Sadece üç hafta önce miydi?

Blue Choctaw'la ilgili anıları o gece aklında taptazeydi ve endişeliydi. Dallie onu dans pistine sürüklemiş ve itirazlarına rağmen Teksas iki adım ve Cotton-Eyed Joe danslarının figürlerini öğretmek için ısrarcı davranmıştı. Yirmi dakika sonra, Francesca'nın yüzü kızarmış, teni ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Tuvalete kaçmaktan ve hasarı düzeltmekten başka bir şey düşünmemişti. "Yeteri kadar dans ettim, Dallie," demişti.

Dallie onu ahşap dans pistinin ortasına götürmüştü. "Daha ısınıyoruz."

"Ben yeteri kadar ısındım, teşekkürler."

"Öyle mi? Ama ben ısınmadım."

Müziğin temposu hızlanmış, Dallie'nin belini tutan elleri sıkılaşmıştı. Francesca country müzik arasında Chloe'nin onunla alay eden sesini, güzel görünmezse kimsenin onu sevmeyeceğini söylediğini duymuş, içine ilk huzursuzluk dalgasının yayıldığını hissetmişti. "Artık dans etmek istemiyorum," deyip uzaklaşmaya çalışmıştı.

"Çok yazık çünkü ben istiyorum." Dallie masalarının yanından geçerlerken, bir Pearl şişesini kapmıştı. Bir an olsun durmadan bir yudum alıp şişeyi onun dudaklarına götürmüş ve yukarı kaldırmıştı.

"Ben..." Francesca ağzına akan birayı yutup öksürmeye başlamıştı. Dallie şişeyi tekrar kendi ağzına götürüp boşaltmıştı. Francesca'nın yanaklarına terli saç telleri yapışmış, bira çenesinden akmıştı. "Yanımdan gideceğim," diye sesini yükselterek onu tehdit etmişti. "Beni bırakmazsan, hemen bu dans pistinden inip sonsuza dek hayatından çıkacağım."

Dallie hiç oralı olmamıştı. Terli ellerinden tutup bedenini kendisine çekmişti.

“Oturmak istiyorum!”

“Ne istediğin hiç umurumda değil.” Dallie ellerini onun kollarının altına götürüp terinin bluzuna geçtiği yere dokunmuştu.

“Lütfen, Dallie,” demişti Francesca dehşet içinde.

“Çeneni kapat ve ayaklarını oynat.”

Francesca ona yalvarmaya devam etmişti ama Dallie istifini bozmamıştı. Ruju silinmiş, koltukaltları onu rezil etmişti ve ağlayacağından yüzde yüz emin gibiydi.

Tam o sırada, Dallie dans pistinin ortasında durmuş, ona bakıp başını eğmiş ve biralı ağzını sertçe öpmüştü. “Lanet olsun, çok güzel-sin,” diye fısıldamıştı.

Dallie onu turuncu ve siyah kâğıt süslerin arasından müzik kutusuna doğru çekiştirirken, Francesca bu tatlı sözleri düşünüyordu. Üç hafta boyunca ucuz market kozmetikleriyle denemeler yapıp poz verip mucizeler yaratmaya çalıştıktan sonra, görünümüyle ilgili ondan tek bir iltifat almıştı. O da berbat görüldüğü bir anda gelmişti.

Dallie müzik kutusuna giderken iki adama çarptı ve öziir dilemeye tenezzül etmedi. O gece ne derdi var acaba diye merak etti Francesca. Neden o kadar ters davranıyordu? Müzik grubu ara vermişti. Dallie bir çeyreklik bulabilmek için elini cebine soktu. Birkaç yuhalamayla birlikte bir grup insan bağırdı.

“Bunu yapmasına izin verme, Francie,” diye seslendi Curtis Molloy.

Francesca arkasına doğru muzip bir gülücük attı. “Kusura bakma, tatlım ama o benden daha iriyarı. Hem ona itiraz ettiğimde çok aksi oluyor.” İngiliz aksanıyla onların kullandığı dilin birleşimi tahmin ettiği gibi herkesi güldürdü.

Dallie grup her mola verdiğinde bastığı iki düğmeye yeniden basıp birasını müzik kutusunun üstüne koydu. “Curtis’in saçmaladığını epeydir duymamıştım,” dedi ona. “Onu gerçekten de gaza getiriyorsun. Kadınlar bile senden hoşlanmaya başladılar.” Bunları memnun olmaktan çok sinir olmuş gibi söylemişti.

Rock parçası çalmaya başladığında, Francesca onun bu huysuz haline aldırış etmemeye çalıştı. “Ya sen?” dedi cilveli bir tavırla. “Sen de benden hoşlanıyor musun?”

Dallie atletik bedenini Bruce Springsteen’in *Born to Run* şarkısının ilk ölçülerinde hareket ettirmeye başladığında, Teksas iki adım dansındaki kadar zarıftı. “Tabii ki senden hoşlanıyorum,” deyip kaşlarını çattı. “Seni eskisinden daha fazla sevmeyip de seninle hâlâ yatacak kadar arsız değilim. Kahretsin, bu şarkıya bayılıyorum.”

Francesca daha romantik bir açıklama duymayı beklemişti ama Dallie’yle birlikteyken elinde ne varsa onunla yetinmeyi öğrenmişti. Ayrıca çaldığı şarkı konusundaki coşkusunu da paylaşmıyordu. Sözlerin tamamını anlamadığı halde Dallie’nin şarkının en çok ‘koşmak için dünyaya gelen sokak insanlarıyız’ dendiği yeri sevdiğini tahmin ediyordu. Bu his onun ailevi mutluluk görüşüne uymadığı için, sözleri duymazdan gelip müziğe odaklandı ve gecenin bir vakti yatak odalarında yaptıkları dansta olduğu gibi Dallie’nin hareketlerine uygun bir şekilde eşlik etmeye başladı. Dallie onun gözlerine, Francesca da onun gözlerine baktı ve müzik etraflarında dönüp durdu. Francesca görünmez bir kilit onları bir arada tutuyormuş gibi hissetti ama midesinde yine o tuhaf hareketlenmeyi hissedince büyü bozuldu.

Hamile değilim, dedi içinden. Olamazdı. Doktoru ona açık açık tekrar regl olmaya başlayana dek hamile kalamayacağını söylemişti. Ama son zamanlarda hissettiği mide bulantısı onu önceki gün kütüphaneye gidip Bayan Sybil’e çaktırmadan hamilelikle ilgili bir Planlı Ebeveynlik broşürü arayacak kadar endişelendirmişti. Hayal kırıklığı içinde bildiklerinin tam aksini okumuş, çaresizlik içinde Dallie’yle ilk seviştikleri geceye kadar günleri geriye doğru saymıştı. Tamı tamına bir ay olmuştu.

Tekrar dans edip Dallie’nin eli belinde masalarına gittiler. Francesca onun dokunuşundan, onu önemseyen adam tarafından korunan bir kadın olma hissinden hoşlanıyordu. Belki de hamile olsam o kadar da kötü olmaz, diye düşündü masaya otururken. Dallie birkaç yüz dolar verip onu kasabadaki kürtajcıya yollayacak türden bir adam

değildi. Gerçi bir bebeği olsun istemiyordu ama her şeyin bir bedeli olduğunu anlamaya başlamıştı. Belki de hamilelik Dallie'nin kendisini ona daha çok adamasını sağladı, sonra da her şey harika olurdu. Onu o kadar çok içmemeye ve kendini işine adamaya ikna edebiliirdi. Turnuvalara katılmaya başlar ve şehirde bir ev alacak kadar para kazanırdı. Kendisi için hayal etmiş olduğu uluslararası hayat gibi olmazdı ama artık oradan oraya koşturması gerekmiyordu ve Dallie onu sevdiği sürece mutlu olacağını biliyordu. Birlikte yolculuk ederlerdi. Dallie ona bakardı ve her şey kusursuz olurdu.

Ama bu tablo tam olarak gözlerinin önünde canlanmayınca Lone Star birasından bir yudum aldı.

Teksas'ın pastırma yazı kadar tembel konuşan bir kadın onu düşüncelerinden sıyırdı. "Selam, Dallie, bana göre vuruşların var mı?"

Francesca Dallie'nin aniden değiştiğini, daha bir saniye önce olmadığı kadar dikkat kesildiğini hissedince başını kaldırıp kadına baktı.

Masalarının yanında durmuş, muzip ifadelili mavi gözlerini Dallie'ye diken kişi dünyada gördüğü en güzel kadındı. Dallie hafif bir sevinç nidasıyla ayağa fırlayıp kadına ona sımsıkı sarıldı. İki muhteşem sarışın yaratık, yerel dikim blucinler ve yıpranmış kovboy çizmeleri giymiş güzel iki safkan Amerikalı başlarını birbirlerine dayarlarken, Francesca zamanın durduğunu sanıp kendisini son derece ufak ve sıradan hissetti. Kadının başında seksi bir dağınıklıkla omuzlarına düşen gür sarı saçlarının üstüne taktığı bir kovboy şapkası vardı ve kareli gömleğinin ilk üç düğmesini iliklememiş, muhteşem göğüslerinin dolgunluğunu gözler önüne sermişti. Geniş deri bir kemer incecik belini kavriyordu ve daracık blucini kalçalarını o kadar sıkı sarıyordu ki apış arasında bir V harfi oluşturuyor ve sütun gibi upuzun bacaklarından aşağı dümdüz iniyordu.

Kadın Dallie'nin gözlerine baktı ve sadece Francesca'nın duyacağı kadar alçak sesle bir şey söyledi. "Seni Cadılar Bayramı'nda yalnız bırakacağımı sanmıyordun, değil mi bebeğim?" diye fısıldadı kadın.

Francesca'nın kalbini aniden bir yumruk gibi sıkan korku hissi onların birbirlerine ne kadar benzediklerini görünce dinmeye başladı. Tabii ya! O kadar da şaşırmaması gerekirdi. Tabii ki birbirlerine çok benzeyeceklerdi. Kadın ancak Dallie'nin kız kardeşi, şu gizemli Holly Grace olabilirdi.

Dallie bir saniye sonra onu tanıttı. Uzun sarışın tanrıçayı bırakıp Francesca'ya döndü. "Holly Grace, bu Francesca Day. Francie, seni Holly Grace Beaudine'le tanıştırayım."

"Nasılsınız?" Francesca elini uzatıp tatlı tatlı gülümsedi. "Birbirinize o kadar benziyorsunuz ki sizi nerede görsem Dallie'nin kız kardeşi olduğunuzu anlardım."

Holly Grace kovboy şapkasının ön tarafını biraz aşağı indirip parlak mavi gözlerini ona dikti. "Seni hayal kırıklığına uğratacağım için özür dilerim şekerim ama ben onun kız kardeşi değilim."

Francesca şaşkınlıkla ona baktı.

"Dallie'nin karısıyım."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Francesca Dallie'nin ona seslendiğini duydu. Daha hızlı hareket etmeye çalışırken, gözyaşları bir şey görmesini engelliyordu. Otoparktan geçip otoyola doğru koşarken, sandaletlerinin tabanları çakıl taşlarının üstünde kaydı.

Ama kısa bacakları Dallie'nin uzun bacaklarıyla yarışamadı ve Dallie onu yola varmadan yakaladı.

"Bana neler olduğunu söyler misin?" diye bağırdı, onu omzundan tutup kendisine çevirerek. "Neden kaçıyorsun, neden bana öyle küfrettin ve senin sahici bir insan olduğunu düşünmeye başlamış o insanların önünde kendini neden rezil ettin?"

Sanki suçlu olan, ona yalan söyleyen, onu aldatan ve aşkı ihanete dönüştüren hain yılan oymuş gibi bağıırıyordu. Kolunu geriye atıp suratına var gücüyle bir tokat indirdi.

Dallie de onu tokatladı.

Dallie ona vuracak kadar öfkeli olduğu halde, onun incitecek kadar kızgın değildi. O yüzden, gücünün sadece bir kısmını kullanarak vurmuştu. Yine de Francesca çok ufak tefek olduğu için dengesini yitirip bir arabanın kenarına savruldu. Bir eliyle arabanın yan aynasını ve diğeriyle de yanağını tuttu.

"Tanrım, Francie, sana dokunmadım bile." Dallie hemen yanına gelip kolunu tuttu.

“Seni pislik!” Francesca hızla dönüp bir tokat daha attı ve bu sefer çenesine isabet ettirdi.

Dallie onu kollarından tutup sarstı. “Sakin ol, duydun mu? Bir yerini incitmeden önce sakın ol.”

Francesca onun baldırına sert bir tekme savurunca Dallie’nin en eski kovboy çizmesinin derisi bile onu sandaletin keskin kenarından koruyamadı. “Lanet olsun!”

Francesca ona tekrar tekme atmak için ayağını kaldırdı. Dallie sağlam bacağına öne atıp ona çelme takarak çakıl taşlı zemine düşürdü.

“Seni lanet herif!” diye bağırdı Francesca. Gözyaşları ve toprak yanaklarında birbirine karıştı. “Seni lanet olasıca, karısını aldatan hergele! Bunun bedelini ödeyeceksin!” Avuçlarındaki yanma hissine ve kollarındaki kanayan çiziklere aldırış etmeden ona yine tekme atmak için ayağa kalkmaya çalıştı. Dallie onu incitse de öldürse de umurunda değildi.

Keşke öldürse diye düşündü. Onu öldürmesini istiyordu. İçine ölümcül bir zehir gibi yayılan o korkunç acı yüzünden zaten ölecekti. Dallie onu öldürürse, en azından acısı hemen dinerti.

“Kes şunu, Francie,” diye bağırdı Dallie, o ayağa kalkmaya çalışırken. “Daha fazla yaklaşma yoksa canın gerçekten yanacak.”

“Seni pis hergele,” diye hıçkırarak ağlayan Francesca burnunu bileğine sildi. “Seni pis evli hergele! Bunu sana ödeteceğim!” Sonra, ona öfkeli bir Amerikan dağ aslanına saldıran şımartılmış ufak bir İngiliz ev kedisi gibi tekrar hücum etti.

Holly Grace onların izlemek için Roustabout’ın dışında toplanmış kalabalığın ortasında duruyordu. “Dallie’nin ona benden söz etmediğine inanamıyorum,” dedi Skeet’e. “Genellikle beğendiği bir kadınla sohbet ediyorsa benden söz etmesi otuz saniyeden fazla sürmez.”

“Saçmalama,” diye kükredi Skeet. “Senden haberdardı. Onun önünde yüz kere senden söz ettik. Dallie zaten bu yüzden o kadar kızdı. Dünyadaki herkes ikinizin ergenlik döneminizden beri evli olduğunuzu biliyor. Bu, sadece o kadının ne kadar aptal olduğunun bir başka örneği.” Francesca Dallie’ye bir darbe daha isabet ettirirken,

Skeet gür kaşlarını çattı. “Kızı fazla incitmeden engellemeye çalıştığını biliyorum ama o tekmelerden biri tehlikeli bölgesine gelirse, Francie kendisini bir hastane yatağında bulur, Dallie de saldırı ve yaralamadan hapse girer. Sana onun hakkında anlattıklarımı şimdi anlıyorsun, değil mi Holly Grace? Hayatımda hiç bu kadar bela bir kadın görmemiştim.”

Holly Grace Dallie’nin masasından aldığı Pearl şişesinden bir yudum aldı ve Skeet’e, “Bu olanlar Bay Deane Beman’ın kulağına giderse, Dallie derhal profesyonel turdan atılır,” dedi. “Halk golfçüler bir kenara, kadınları döven futbolculardan bile hoşlanmaz.”

Holly Grace etraftaki ışıkların Francesca’nın yanaklarındaki gözyaşlarını nasıl aydınlatıldığını izledi. Dallie’nin o ufak tefek kızı zapt etme çabalarına rağmen, kız sürekli olarak ona saldırmaya çalışıyordu. Holly Grace, Bayan Ukala’nın Skeet’in ona telefonda anlattığından çok daha fazlası olabileceğini düşündü. Yine de kadın hiç mantıklı davranmıyordu. Sadece aptalın teki bir elinde dolu bir silah, diğerrinde bir karayılan kamçısı olmadan Dallas Beaudine’e saldırırdı. Francesca’nın tekmelerinden biri Dallie’nin dizinin arkasına inince Holly Grace yüzünü buruşturdu. Dallie hemen karşılık verdi ve iki dirseğini arkasında mıhlayıp onu göğsüne çekerek onu kısmen de olsa hareketsiz tutmayı başardı.

Holly Grace, Skeet’e fısıldadı. “Ona yine tekme atmaya hazırlanıyor. Bu iş daha fazla büyümeden müdahale etsek iyi olacak.” Bira şişesini yanında duran adama verdi. “Sen kızı tut, Skeet. Ben de Dallie’yle ilgilenirim.”

Skeet bu talimatlara karşı çıkmadı. Bayan Fraan-cees-ka’yı dizginleme fikrine bayılmamıştı ama Holly Grace’in Dallie’yi öfkeli anlarında biraz olsun sakinleştirebilecek tek kişi olduğunu biliyordu. Hemen otoparka girip boğuşan çiftte doğru gittiler. Onlar yaklaştıklarında Skeet, “Onu bana ver, Dallie,” dedi.

Francesca’dan boğuk bir hıçkırık sesi çıktı. Suratı Dallie’nin tişörtüne dayanmıştı. Dallie onu öldürmemişti. Hissettiği acıya rağmen, Dallie onu gerçekten de öldürmemişti. “Rahat bırak beni!”

diye bağırdı Dallie'nin göğsüne yaslanarak. Onun Skeet'e bağırdığını kimse anlamadı.

Dallie hiç kıpırdamadı ve Francesca'nın başının üzerinden Skeet'e buz gibi bir bakış fırlattı. "Kendi lanet olası işine bak sen."

Holly Grace öne doğru bir adım attı. "Haydi, bebeğim," dedi neşeli bir sesle. "Sana söylemek istediğim binlerce şey var." Kendisi için özel erkeğe dilediği gibi dokunmaya hakkı olduğunu bilen bir kadının özgür ve sahiplenici tavrıyla Dallie'nin kolunu okşamaya başladı. "Kaiser'da seni televizyondan izledim. Long iron'larla²⁰ yaptıkların bu kez bayağı iyi görünüyordu. Bir de putt'ları²¹ nasıl yapacağını bir öğrensen, günün birinde orta karar sayılabilecek bir oyuncu bile olabilirsin."

Dallie'nin Francesca'yı kavrayan kolları yavaş yavaş gevşedi ve Skeet de onu geri çekmek için dikkatlice uzandı. Ama Skeet ona dokunduğu anda, Francesca kendisini Dallie'nin göğsüne gömerek dişlerini göğüs kasının sert etine geçirdi.

Dallie öyle uzun uzun bir çığlık attı ki Skeet bu arada Francesca'yı kendi kollarına çekecek kadarlık bir vakit buldu.

"Deli karı!" diye bağırdı Dallie, kolunu geri çekip Francesca'ya doğru bir hamle yaparken. Holly Grace hemen onun önüne atlayarak kendi bedenini kalkan olarak kullandı çünkü Dallie'nin turneden atılması fikrine dayanması mümkün değildi. Dallie durdu, bir elini onun omzuna koydu ve diğer elini yumruk haline getirerek kendi göğsüne sürttü. "Onun gözümün önünden çekin! Ciddi söylüyorum, Skeet! Ona hemen bir dönüş bileti ayarla ve bir daha da gözüme gözükmesin!"

Skeet onu çekerek götürmeden az önce, Francesca Dallie'nin arkalarından gelen sesinin yansımaları duydu ama ses bu kez çok daha yumuşak ve hoşgörülüydü. "Özür dilerim," diyordu Dallie.

20 Uzun golf sopası. (ç.n.)

21 Topu yakın mesafede deliğe sokmak için yapılan hafif vuruş. (ç.n.)

Özür dilerim... Bu sözcükler başının içinde acı bir nakarat gibi tekrarlıyordu. Bu iki küçük sözcük hayatından geri kalan ne varsa mahvetmek için yeterliydi. Daha sonra, Dallie'nin söylediği diğer şeyleri duydu.

“Özür dilerim, Holly Grace.”

Francesca, Skeet'in onu Ford arabasının ön koltuğuna oturtmasına izin verdi ve Skeet arabayı otoyola çıkardığında hiç kıpırdanmadan öylece oturdu orada.

Birkaç dakika boyunca hiç konuşmadılar. Nihayet Skeet, “Bak, Francie,” dedi, “arabayı yolun aşağısındaki benzin istasyonuna çekeceğim ve bölge sekreterliği ofisinde çalışan bir arkadaşımı arayıp bu gece seni misafir edip etmeyeceğini soracağım. İyi bir kadındır. Yarın sabah eşyalarını getirip seni San Antonio'daki havaalanına götürürüm. Bir de bakmışsın ki kendini hop diye tekrar Londra'da buluvermişsin.”

Francesca yanıt vermeyince Skeet rahatsız bir ifadeyle ona baktı. Onunla tanıştığından beri ilk kez ona acıdığını hissetti. Konuşmadığı vakit, küçük ve sevimli bir şeydi ve şu anda onun çok incinmiş olduğunu görebiliyordu. “Dinle, Francie,” dedi, “Holly Grace hakkında o kadar bozulmana hiç gerek yoktu. Dallie ve Holly Grace, bira ve futbol gibi hayatın gerçeklerinden sadece bir tanesini oluşturuyor. Ama birbirlerinin özel hayatlarını yargılamaktan çok uzun süre önce vazgeçtiler ve eğer öfkelenndirmemiş olsaydın, Dallie seni muhtemelen bir süre daha yanında tutabilirdi.”

Francesca irkildi. Demek Dallie onu yanında tutabilirdi. O kırma köpekleri gibi.

Kendisini ne kadar rezil ettiğini düşünerek gözyaşlarını tuttu ve öfkesini içine attı.

Skeet gaza daha fazla bastı ve birkaç dakika içinde benzin istasyonuna vardılar. “Sen burada otur, ben hemen geri gelirim.”

Francesca Skeet'in içeri girmesine kadar bekledikten sonra arabadan kayarak indi ve koşmaya başladı. Gecenin karanlığında, sanki kendisinden kaçması mümkün olabilirmiş gibi otoyolun aşağılarına

doğru arabaların farlarından kaçınarak koştu. Yan tarafına giren bir kramp nedeniyle hızını yavaşlattı ve koşmaktan vazgeçmedi.

Saatler boyunca, nereye gittiğini bilmeden ve bunu umursamadan Wynette'in ıssız sokaklarında dolandı. Üstlerine gecenin sessizliği çökmüş evlerin ve boş mağazaların önünden geçerken, eski benliğinden geriye kalan son parçanın da ölmüş olduğunu hissediyordu. Hem de en iyi parçasının, iyimserliğinin sonsuz ışığının... Chloe'nin ölümünden sonra her şey ne kadar kötü giderse gitsin, çektiği sıkıntıların geçici olduğuna inanmıştı her zaman. Artık bunların geçici olmadığını nihayet anlamıştı.

Sandaletin teki yerdeki ezilmiş kirli portakal renkli balkabağı artığının üzerinde kayınca kaldırımın üzerine düşerek kalçasını incitti. Bir an orada öylece kalakaldı. Bacağı kötü bir şekilde altında kıvrık kalmış ve balkabağının çamurlu suyu kolundaki çiziklerin üzerindeki kurumuş kanla karışmıştı. O, erkeklerin terk ettiği türden bir kadın değildi. Terk eden kişi o olurdu. Gözlerinden yeni yaşlar dökülmeye başladı. Bunu hak edecek ne yapmıştı? O kadar korkunç biri miydi o? İnsanları o kadar çok mu incitmişti de bu cezaya çarptırılmıştı? O sırada uzaktan bir köpek havlaması geldi ve sokağın aşağılarındaki evlerden birinin üst katındaki banyonun ışığı yandı.

Ne yapması gerektiğini bilemiyordu, o yüzden o pisliğin ve balkabağı artıklarının içinde yatarak ağıladı. Tüm hayalleri, planları, her şey... bitmişti. Dallie onu sevmiyordu. Onunla evlenmeyecekti. Sonsuza dek mutlu mesut yaşamayacaklardı.

Yeniden yürümeye devam etmeye ne zaman karar verdiğini hatırlamıyordu ama bir süre sonra ayaklarının hareket ettiğini ve yeni bir sokağa girdiğini fark etti. Bir ara ayağı kaldırım taşına takılarak tökezledi. Başını kaldırdığında Dallie'nin Paskalya Yumurtası evinin önünde olduğunu gördü.

Holly Grace, Riviera'yı garaj yoluna çekti ve motoru kapadı. Saat neredeyse sabahın üçüydü. Dallie yolcu koltuğunda kaykılmış yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama uyuduğunu sanmıyordu. Holly Grace

arabadan inip yolcu koltuğunun olduğu kapıya doğru ilerledi. Az da olsa, Dallie'nin kayarak yere düşmesinden korktuğu için kapıyı yavaşça açarken kalçasını dayayarak destek verdi. Dallie yine hiç kıpırdamadı.

"Haydi, bebeğim," dedi Holly Grace, uzanıp kolunu dürtüklerken. "Gel de seni yatağa yatıralım."

Dallie anlaşılması mümkün olmayan bir şeyler mırıldandı ve bir bacağına arabanın dışına kaydırıldı.

"Tamam, böyle," diye teşvik etti Holly Grace. "Haydi, gel şimdi."

Dallie ayağa kalktı ve daha önce de pek çok kez yapmış olduğu gibi bir kolunu onun omuzlarına attı. Holly Grace'in bir yanı geri çekilmeyi ve onun eski bir akordeon gibi katlanarak yere düşmesini görmeyi umuyordu ama diğer yanı dünyadaki hiçbir şey karşılığında ondan vazgeçemiyordu. Güneybatı bölge satış müdürü olma fırsatını ya da Firebird arabasını bir Porche'la değiştirme şansını yakalama ve Statler Biraderlerin dördüyle birlikte bir yatak odası macerası yaşama karşılığında bile ondan vazgeçemezdi çünkü Dallie Beaudine onun dünyada hemen hemen en çok sevdiği kişiydi. En çok değil, hemen hemen en çok sevdiği kişiydi Dallie çünkü dünyada en çok sevmesi gereken kişinin kendisi olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. Bunu ona uzun bir süre önce Dallie öğretmişti. Dallie ona kendisinin bir türlü öğrenemediği sürüyle iyi şey öğretmişti aslında.

Dallie kendisini aniden ondan uzaklaştırdı ve evin yan tarafından dolanarak öne doğru ilerlemeye başladı. Adımları biraz düzensizdi ama ne kadar içki içtiği göz önüne alındığında, gayet iyi idare ediyordu.

Holly Grace bakışlarıyla onu izledi. Altı yıl geçmişti ama Dan-ny'yi düşünmekten hâlâ vazgeçmiş değildi.

O da yan taraftan dolanarak evin önüne geldi ve verandanın üst basamağına oturmak üzereyken ona yetiştii. "Sen artık annenin yanma git," dedi Dallie sessizce.

"Burada kalacağım, Dallie." Basamakları tırmandıktan sonra şapkasını başından çıkararak verandadaki salıncağın üzerine fırlattı.

"Haydi, git şimdi. Yarın gelir seni görürüm."

Dallie her zamankinden daha yavaş konuşuyordu, bu da onun aslında ne kadar sarhoş olduğunun kesin bir belirtisiydi. Holly Grace onun yanına oturdu ve konuyu yeniden gündeme getirme kararlılığıyla gözlerini karanlığa dikti. “Bugün ne düşünüyordum, biliyor musun?” diye sordu. “Danny’yi omuzlarına oturtup nasıl yürürdün, o da seni saçlarından tutar ve cıyak cıyak bağırırdı. Arada bir çiş bezinden sızardı ve onu indirdiğinde gömleğinin arkasında ıslak bir leke olurdu. Bunun çok komik olduğunu düşünürdüm. Benim yakışıklı bir çocuk olan kocam tişörtünün arkasında çiş lekesiyle dolaşıyor.” Dallie yanıt vermedi. Holly Grace bir an düşünüp yeniden denedi. “Onu berbere götürüp o bebeklik buklelerini kestirdiğinde yaptığımız o korkunç kavgayı hatırlıyor musun peki? Sana o senin Batı Uygarlığı kitabını fırlatmıştım, sonra da mutfakta yerde sevişmiştik... İkimiz de orayı bir haftadır süpürmediğimiz için Danny’nin yere attığı kahvaltılık gevrek taneleri sırtıma ve neresi olduğunu söylemesem daha iyi, başka yerlerime girmişti.”

Dallie bacaklarını açarak başını eğip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu. Holly Grace onun koluna dokunup yumuşak bir sesle, “İyi zamanları düşün, Dallie,” dedi. “Altı yıl oldu. Kötü şeyleri unut gitsin, sadece iyi olanları düşün.”

“Biz kötü ebeveynlerdik, Holly Grace.”

Dallie’nin kolunu daha güçlüce sıktı. “Hayır, değildik. Biz Danny’yi seviyorduk. Dünyada onun kadar sevilen küçük bir oğlan daha olmamıştı. Onu geceleri nasıl yanımıza alırdık, unuttun mu? Öyle yaptığımız takdirde çocuğun nonoş olacağını söylemelerine rağmen hem de...”

Dallie başını kaldırdı. Sesinde bir acılık vardı. “Ben bir tek her gece dışarı çıktığımızı ve onu on iki on üç yaşındaki o bebek bakıcılarıyla yalnız bıraktığımızı hatırlıyorum. Ya da onunla kalacak kimseyi bulamadığımızda yanımızda sürükleyip götürdüğümüzü. Onun o plastikten küçük koltuğunu gittiğimiz barlardaki bir köşeye sıkıştırıp ona patates cipsi yedirdiğimizi ya da ağlamaya başladığında biberonuna Seven-Up gazozu koyduğumuzu... Yüce Tanrım...”

Holly Grace silkinerek onun kolunu bıraktı. “Danny doğduğunda ikimiz de on dokuz yaşında bile değildik. Kendimiz de birer çocuktuk. Elimizden gelenin en iyisini yaptık.”

“Öyle mi? Bana kalırsa yeterince iyi değildi yaptıklarımız!”

Holly Grace onun bu patlamasını duymazdan geldi. Danny’nin ölümünü kabullenme konusunda Dallie’den daha iyiydi, yine de bir annenin kabarık saçlı küçük bir oğlan çocuğunu kucağına aldığını gördüğünde bakışlarını kaçırmadan edemiyordu. Dallie için en zor gün Cadılar Bayramı’nın kutlandığı gündü çünkü Danny o gün ölmüştü. Holly Grace içinse en zor gün Danny’nin doğduğu gündü. Gözlerini koyu renk yapraklı ceviz ağaçlarına dikip o günün nasıl olduğunu hatırlamaya çalıştı.

A&M’de sınav haftasıydı ve yazması gereken bir ödev olmasına rağmen Dallie bir bebek karyolası alabilmek için golf sahasında bir takım pamuk çiftçisiyle yarışlıyordu. Suyu geldiğinde Holly Grace tek başına hastaneye gitmekten çekinmiş, yan komşuları mühendislik talebesinden ödünç aldığı eski bir Ford Fairlaine’le golf sahasına gelmişti. Bir havluyu katlayarak üzerine oturmuştu ama suyu kol-tuğu yine de ıslatmıştı.

Saha bakıcısı Dallie’yi bulmaya gitmiş ve on dakika geçmeden onunla birlikte geri dönmüştü. Dallie, Holly Grace’in yer yer ıslanmış kolsuz eski kot elbisesiyle Fairlane’e yaslanmış şekilde durduğunu görünce elektrikli arabadan hemen inmiş ve ona doğru koşmaya başlamıştı.

“Lanet olsun, Holly Grace,” demişti, “tam da sekiz numarayla green’i²² bulup cup’a²³ yedi sekiz santim yaklaşmıştım. Biraz bekleyemez miydin?” Daha sonra da elbisesinin ıslaklığına filan bakmadan gülüp onu kucaklamış, bir sancı gelip de onu bağırtana kadar göğsüne bastırmıştı.

22 Topun en iyi şekilde yuvarlanması için özenli bakım gerektiren özel çimlerle kaplı alan. (ç.n.)

23 Green’deki çukur içine yerleştirilen kurallara uygun ölçülerdeki madeni kovan. (ç.n.)

Holly Grace o anı düşününce boğazında bir yumruk oluştuğunu hissetti. “Danny ne kadar güzel bir bebektir,” diye fısıldadı Dallie’ye. “Onu hastaneden eve getirdiğimizde ne kadar korkuyorduk, hatırladın mı?”

Dallie alçak ve sert bir sesle yanıt verdi. “Köpek büyütmek için bile izin belgesi gerekiyor ama bir bebeği hastaneden çıkarmak için tek bir soru bile sormuyorlar insana.”

Holly Grace ayağa fırladı. “Lanet olsun, Dallie! Ben küçük oğlumuzun yasını tutmak istiyorum. Benim istediğim onun yasını bu gece seninle birlikte tutmak, her şeyi daha da acılaştırmanı dinlemek değil.”

Dallie’nin başı aniden düştü ve kendisi de bir an yıkılır gibi oldu. “Gelmemen gerekirdi. Yılın bu vaktinde nasıl olduğumu biliyorsun.”

Holly Grace avucunu vaftiz edermiş gibi onun başının üzerine koydu. “Bu yıl Danny’yi aklımdan çıkar.”

“Onu öldüren sen olsaydın çıkarır mıydın?”

“Sarnıç kapağından benim de haberim vardı.”

“Ve bana onu tamir etmemi söylemiştin.” Ağır ağır ayağa kalkıp verandanın parmaklığı boyunca yürüdü. “Menteşenin kırık olduğunu ve komşu çocuklarının sürekli olarak içine bir şey atmak için sarnıcın kapağını kaldırdıklarını iki kere söylemiştin bana. O gün öğleden sonra Danny’yle birlikte evde kalan sen değildin. O gün ona bakması gereken de sen değildin.”

“Dallie, sen ders çalışıyordun. O gizlice dışarı çıktığında sarhoş ve kendinden geçmiş bir durumda yerlerde yatıyor değildin.”

Gözlerini kapadı. Hikâyenin bu kısmını, iki yaşındaki minik oğlunun bahçeyi geçip o sarnıca gittiğini ve sonsuz merakına yenilerek aşağıya baktığını hatırlamak istemiyordu. Dengesini kaybettiğini. Öne doğru düştüğünü. Onun küçük bedeninin o buz gibi suyun içinde ölmek için çırpındığını ve çığlık attığını hayal bile etmek istemiyordu. Başının üzerinde sadece ışıktan bir daire gören bebeği, son anda neler düşünmüştü? Onu güvenli kollarına almak için orada olmayan annesini hiç aklına getirmiş miydi? Onu öpen, onunla oynarken şamata yapan ve ciyaklayana kadar onu göğsünde

sıkan babasını düşünmüş müydü? Minicik ciğerlerinin suyla dolduğu o son anda aklına neler gelmişti?

Gözlerini kırpıştırarak yaşları engellemeye çalışıp Dallie'ye doğru gitti. Arkasına geçerek belini kollarıyla sardı. Sonra alnını omuzlarının arkasına dayadı. "Tanrı bize hayatı bir armağan olarak veriyor," dedi. "Ona kendi özel şartlarımızı eklemeye hiçbir hakkımız yok."

Dallie titremeye başladı. Holly Grace elinden geldiğince onu sıkı sıkı tuttu.

Francesca onları karanlıkta, verandanın yanındaki ceviz ağacının arkasından seyrediyordu. Sakin bir geceydi ve konuşmalarının her bir sözcüğünü duymuştu. Midesi bulanıyordu. Hem de Roustabout'tan kaçtığı zamankinden de beter bir şekilde. Onlarınkinin yanında kendi acısı önemsiz kalmıştı. Dallie'yi hiç tanımamıştı. Onda, hayatı ciddiye almayı reddeden şen şakrak, esprili bir Teksaslı görmüştü sadece. Bir karısı olduğunu ondan saklamıştı. Oğlunun ölümünü de. Verandadaki o iki kederli insana bakarken onların arasındaki yakınlığın o eski ev kadar sağlam olduğunu gördü. Birlikte yaşamaktan ve mutluluğu olduğu kadar trajediyi de paylaşmaktan kaynaklanan bir yakınlıktı bu. Kendisinin ve Dallie'nin bedenlerinden başka hiçbir şeyi paylaşmadıklarını; aşkın onun hayal dahi edemediği bir derinliğe sahip olduğunu fark etti.

Francesca, Dallie ve Holly Grace'in eve girerek gözden kaybolmalarını izledi. Bir an için, içindeki iyi bir şey onların birbirleriyle huzur bulmalarını umdu.

Naomi daha önce Teksas'ta hiç bulunmamıştı. Bu konuda bir şey demesi gerekseydi, buraya bir kere daha gelmeyeceğini söylerdi. Bir kamyon saatte en az yüz kırk kilometre hızla sağ şeritten geçerken, bazı insanların önceden kestirilebilir şehir trafiği keşmekeşinden ve sürünerek ilerleyen sarı taksilerin çıkardığı rahatlatıcı egzoz kokularından muaf olmak üzere dünyaya geldiklerine karar verdi. O bir şehir kızydı; bu açık yollar onu tedirgin ediyordu. Belki de asıl

neden otoyol değildi. Belki de kiralık Cadillac'ın yolcu koltuğunda ona doğru sokulup arabanın siper camından huysuz bir bebek gibi çatık kaşlarla bakan Gerry'ydi onu tedirgin eden.

Önceki gece valiz hazırlamak için dairesine döndüğünde, Gerry onunla birlikte Teksas'a geleceğini haber vermişti. "Çıldırmadan önce buradan uzaklaşmam gerek," diye bağırmıştı, bir elini saçlarının arasından geçirirken. "Bir süreliğine Meksika'ya gidip yeraltında yaşayacağım. Bu gece seninle birlikte Teksas'a uçacağım. Havaalanındaki polisler birlikte seyahat eden bir çifti aramazlar. Sonra da sınırı geçmek için bir şeyler ayarlayacağım. Del Rio'da birkaç arkadaşım var. Onlar bana yardım eder. Hareketlerimizi ona göre yeniden düzenleyeceğiz."

Naomi ona birlikte gidemeyeceklerini söylemişti ama Gerry dinlemeyi reddetmişti. Fiziksel olarak onu engelleyemeyeceği için, kendisini kolunu tutmakta direnen Gerry'yle birlikte San Antonio'ya giden Delta uçağına binerken buluvermişti.

Sürücü koltuğunda gerindi ve farkında olmadan gaz pedalına basınca araba hafiften hızlandı. Yanında oturan Gerry ellerini, bir şekilde temin ettiği gri flanel pantolonun ceplerinin dibine kadar sokmuştu. Bu kıyafet sözüm ona onu saygın bir iş adamı gibi gösterecekti ama saçını kesmeyi reddettiği için bu amaca ulaşması zordu. "Biraz gevşe," dedi Naomi. "Buraya geldiğinden beri kimsenin dikkatini çekmiş değilsin."

"Polisler beni asla bu kadar rahat bırakmazlar," dedi Gerry, San Antonio'daki otelin garajından çıktıklarından beri omzunun üzerinden belki de yüzüncü kez asabi bir bakış fırlatırken. "Benimle oyun oynuyorlar. Meksika sınırına oranın kokusunu duyacak kadar yaklaşmama izin verip sonra tepeme binecekler. Lanet olası domuzlar."

Altmışlı yılların paranoyasıydı bu. Naomi bunu neredeyse unutmuştu. Gerry FBI'nın telefonları gizlice dinlediğini öğrendiğinden beri her köşede bir polisin gizlendiğine, işe her yeni girenin bir muhbir olduğuna ve kudretli J. Edgar Hoover'ın da şahsen Kotex'deki çöplerin arasında bile savaş karşıtı hareketin içindeki kadınlarla ilgili

yıkıcı aktivite kanıtları aradığına inanır olmuştu. O vakitler bu kadar temkinli olmak için bir neden vardı belki ama sonunda korkusu gerçeklere baskın olmaya başlamıştı. “Polisin gerçekten de umurunda olduğundan emin misin?” dedi Naomi. “Uçağa bindiğinden beri kimse sana ikinci kez bakmadı.”

Gerry ona dik dik baktı. Naomi o anda bir kaçak olarak önemini hafife aldığı için ona hakaret ettiğini anladı. Maço Gerry, radikallerin John Wayne’i. “Tek başıma olsaydım, beni anında fark ederlerdi.”

Naomi bundan pek emin değildi. Gerry polisin peşinde olduğunda ısrarcıydı ama pek de sıkı bir arayış içinde olmadıkları belliydi. Bu düşünce onu tuhaf bir biçimde kederlendirdi. Polisin ağabeyinin faaliyetlerine büyük önem verdiği günleri hatırladı.

Cadillac bir yokuşun tepesine gelince Naomi Wynette şehrinin sınırlarını ilan eden işaret levhasını gördü. Onca zamandan sonra Şımarık Kız’ı nihayet görebilecekti. Daha önceden haber vermemekle hata etmediğini umdu; önsezileri ona ilk bağlantının şahsen yapılması gerektiğini söylüyordu. Ayrıca, fotoğraflar bazen yalan söylerlerdi. O yüzden kızla yüz yüze gelmek istiyordu.

Gerry gösterge tablosundaki dijital saate baktı. “Saat daha dokuz bile olmamış. Muhtemelen daha yataktadır. Neden bu kadar erken yola çıktığınızı anlayamıyorum.”

Naomi yanıt verme zahmetine girmede. Gerry için dünyayı tek başına kurtarma görevinden daha önemli tek bir şey bile yoktu. Bir benzin istasyonuna girerek yolu sordu. Gerry pompaların yanındaki sivilceli oğlanın Bir Numaralı Halk Düşmanı’m yakalamakla görevli acar bir hükümet görevlisi olması riskine karşı, oturduğu yerde iyice kamburlaşarak kendisini bir otoyol haritasının arkasında gizledi.

Naomi arabayı tekrar yola çıkardığında, “Gerry, sen otuz iki yaşındasın. Bu şekilde yaşamaktan bıkmadın mı hâlâ?” dedi.

“Kendimi ele vermeye niyetim yok, Naomi.”

“Bana sorarsan, Meksika’ya kaçmak buralarda kalmak ve sistemin içinde çalışmaktan daha çok kendini ele vermek gibi oluyor.”

“Bu konuda konuşmasan daha iyi olur, tamam mı?”

Gerry'nin kendisine güveni azalmış mıydı, yoksa ona mı öyle geliyordu? “Harika bir avukat olurdun,” diye bastırdı. “Cesur ve yolsuzluk yapmayan. Adalet için mücadele eden bir ortaçağ şövalyesi gibi.”

“Bu konuda düşüneceğim, tamam mı?” dedi öfkeyle. “Meksika'ya geçtikten sonra düşüneceğim. Gece olmadan beni Del Rio yakınlarına getireceğine söz verdiğini hatırlıyorsun, değil mi?”

“Tanrım, Gerry, kendinden başka hiçbir şeyi düşünmez misin sen?”

Gerry ona iğrenir gibi baktı. “Dünya kendini patlatmaya hazırlanıyor, senin tek umurunda olan şey ise parfüm satmak.”

Naomi'nin onunla yeniden bağıra çağıra bir kavgaya girişmeye niyeti yoktu, o yüzden eve gidene kadar yolun geri kalanında hiç konuşmadılar. Naomi Cadilac'ı park ederken, Gerry de asabi bakışlarla omzunun üzerinden sokağı kolaçan etti. Şüphe çeken bir şey görmeyince eğilip evi inceleyecek kadar gevşedi. “Hey, burayı sevdim.” Uzun ayaklı Amerikan tavşanı resimlerini gösterdi. “İnsana bayağı bir keyif veriyor.”

Naomi cüzdanını ve çantasını aldı. Arabanın kapısını açmaya hazırlanırken, Gerry onun kolunu tuttu. “Bu senin için çok önemli, öyle değil mi, kardeşim?”

“Beni anlamadığımı biliyorum, Gerry ama ben yaptığım işi seviyorum.”

Gerry ağır ağır başını sallayıp gülümsedi. “İyi şanslar, ufaklık.”

Bir arabanın hızla kapanan kapısının sesi Francesca'yı uyandırdı. İlk baştan nerede olduğunu kestiremedi ama daha sonra ölmek için tek başına bir mağaraya giren bir hayvan misali, emekleyerek Riviera'nın arka koltuğuna girip orada uyuya kaldığını hatırladı. Önceki gecenin anıları tüm benliğini sararak yeni bir acı dalgası getirdi. Doğrulamaya çalıştı ama bedenindeki çeşitli kaslar pozisyon değiştirmesine itiraz edince hafifçe inledi. Ayaklarının altında kıvrılıp yatan kedi çirkin başını kaldırarak miyavladı.

Daha sonra Cadillac'ı gördü.

Nefesini tuttu. Hatırladığı kadarıyla bu tür büyük ve pahalı arabalar onun hayatına hep harika şeyler getirmişti. Paralı erkekler, revaçta mekânlar, parlak davetler. Bir anda mantıkdışı bir ümit dalgası kapladı içini. Belki de arkadaşlarından biri onu buraya kadar takip etmiş ve eski hayatına geri götürmek için gelmişti. Kirli ve titreyen bir elle yüzüne düşen saçları kaldırdı ve arabadan çıkarak temkinli adımlarla evin ön tarafına doğru ilerlemeye başladı. Bugün Dallie'nin yüzüne bakamazdı, hele Holly Grace'in yüzüne hiç. Ön merdivenlerden çıkarken kendisine fazla ümitli olmaması gerektiğini söyledi. Nihayetinde araba Dallie'yle röportaj yapmak isteyen bir dergi muhabirini ya da bir sigorta satıcısını da getirmiş olabilirdi ama bedenindeki her bir kas bir beklentiyle kasılmıştı adeta. Açık kapıdan ona tanıdık olmayan bir kadın sesi duydu ve kimse görmeden onu dinleyebilmek için kenara çekildi.

“... onu bulmak için her tarafı didik didik aradım,” diyordu kadın. “Nihayet Bay Beaudine'i soruşturarak izini bulmayı başardım.”

“Bir dergi reklamı için bu kadar zahmete katlanmak...” diye yanıt verdi Bayan Sybil.

“Aa, hayır,” diye itiraz etti kadın. “Bu çok daha önemli bir şey. Blakemore, Stern ve Rodenbaugh Manhattan'daki en önemli reklamcılık şirketlerinden biridir. Biz yeni bir parfümün tanıtılması için büyük bir kampanya düzenlemeyi planlıyoruz ve Şımarık Kız'ımız için olağanüstü güzel bir kadına ihtiyacımız var. O televizyonda görünecek, panolarda boy gösterecek. Ülkenin her bir yanında halkın önüne çıkacak. Onu Amerika'da insanların en çok gördüğü yüz yapacağız. Şımarık Kız'ı herkes tanıyacak.”

Francesca yeniden doğmuş gibi oldu. Şımarık Kız! Onu arıyorlardı! Şimdi başı dik olarak Dallie'yi geride bırakabileceğini şaşkınlıkla fark ettiği anda, damarlarından adrenalini aratmayan bir sevinç dalgası akmaya başladı. Manhattan'dan gelen bu iyilik perisi ona yeniden özsaygısını kazandırmak üzereydi.

“Ama korkarım ki onun nerede olduğuna dair en küçük bir fikrim bile yok,” dedi Bayan Sybil. “Bunca yol araba kullandırdıktan

sonra sizi hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm ama bana kartvizitinizi verirsiniz onu Dallas'a iletirim. Onun eline geçmesini sağlar o."

"Hayır!" Francesca tel kapının kolunu yakaladı ve çekip açtı. Sanki ona erişmeden önce kadın ortadan kaybolacakmış gibi mantıksız bir korkuya kapılmıştı. Aceleyle içeriye doğru koşarken Bayan Sybil'in yanında ayakta duran lacivert renkli bir iş takımı giymiş, siyah saçlı zayıf bir kadın gördü. "Hayır!" diye bağırdı Francesca. "Buradayım ben! Burada..."

"Burada neler oluyor?" dedi genizden gelen bir ses. "Hey, nasılsınız, Bayan Sybil? Dün gece size merhaba deme şansım olmadı. Hazırda hiç kahve var mı?"

Holly Grace Beaudine uzun çıplak bacakları Dallie'nin soluk mavi spor gömleğinin altından görünerek merdivenlerden inerken, Francesca kapı aralığında donmuş gibi kalakaldı. Holly Grace esnedi ve Francesca'nın onun hakkında bir önceki gece hissettiği iyimser duygular bir anda yok oldu. Makyajsız ve saçları uykudan yeni kalktığı için karmakarışık olmasına rağmen olağanüstü görünüyordu.

Francesca boğazını temizleyip varlığını herkesin fark edeceği bir şekilde oturma odasına girdi.

Gri takımlı kadın sesli bir soluk aldı. "Aman Tanrım! Fotoğraflar sizin hakkınızı hiç vermiyor." Kocaman bir gülücükle öne adım attı. "İzin verin de Şımarık Kız'ı ilk kutlayan ben olayım."

Sonra da elini Holly Grace Beaudine'e uzattı.

ON ALTINCI BÖLÜM

Francesca sanki görünmez olmuştu, kimse onunla ilgilenmedi. Manhattan'dan gelen kadın Holly Grace'in üstüne titreyip özel sözleşmelerden, program çizelgelerinden ve ünlü bir futbolcunun sevgilisiyken katıldığı bir hayır etkinliğinde çekilen fotoğraflarından bahsederken uyuşmuş bir halde kapı aralığında durdu.

Holly Grace bir noktada, "Ama ben spor eşyaları satıyorum," dedi. "En azından birkaç hafta önce küçük bir iş kavgasına karışana ve gayriresmi bir şekilde işi bırakana kadar öyleydim. Benim bir model olmadığımı anlamıyor gibisin."

"Seninle işimi bitirdiğimde olacaksın ama," diye ısrar etti kadın. "Sadece bir kere daha telefon numaranı bırakmadan bir yere kaybolmayacağına dair bana söz ver. Bundan böyle, menajerin senin nerede olduğunu her zaman bilsin."

"Menajerim yok ki."

"Ben onu da ayarlarım."

Francesca o anda kendisinin bir iyilik perisine sahip olmayacağı anladı. Kimse onu gözetmeyecekti. Onu kurtarmak için son anda önüne verilen sihirli modellik sözleşmeleri de olmayacaktı. Bayan Sybil'in deniz kabuklarından çerçeve yaptığı aynadaki aksine gözü takıldı. Saçları karmakarışık, yüzünde ise çizikler ve bereler vardı. Bakışlarını aşağı indirince kollarındaki kirleri ve çizgi halin-

deki kurumuş kanları gördü. Nasıl olmuştu da sadece güzelliğinin gücüyle hayatın zorluklarını aşabileceğini düşünmüştü? Holly Grace ve Dallie'yle karşılaştırıldığında ikinci sınıf kalıyordu. Chloe haklı değildi. Güzel olmak yeterli olmuyordu çünkü her zaman daha güzel biri çıkıveriyordu insanın karşısına. Arkasını dönerek sessizce kapıdan dışarı süzülürdü.

Bir saat kadar kalan Naomi Tanaka gittikten sonra Holly Grace, Dallie'nin yatak odasına girdi. Naomi'nin kiralık arabası kaybolunca bir karmaşa olmuştu ama bu konu Bayan Sybil'in onu Wynette'in tek oteline kendi arabasıyla götürmesiyle çözülmüştü. Naomi sözleşmeye bakması ve avukatına danışması için Holly Grace'e ertesi güne kadar vakit tanımişti. Holly Grace'in zihninde sözleşmeyi imzalamayla ilgili herhangi bir şüphe olduğundan değildi bu. Ona teklif edilen para dudak uçuklatan bir miktardı. Bir kameranın karşısında kıvrılıp bükülmekten ve büyük mağazaların parfüm tezgâhlarında milletin elini sıkırmaktan başka bir şey yapmama karşılığında tam yüz bin dolar vereceklerdi ona. Holly Grace, Bryan, Teksas'ta Dallie'yle birlikte öğrenci konutlarında yaşadıkları ve yiyecek parasını denkleştirmeye çalıştıkları günleri hatırladı.

Sırtında Dallie'nin mavi gömleği ve her elinde birer kahve kupasıyla, Dallie'nin yatak odasının kapısını kalçasıyla ittirip kapadı. Yatak savaş alanı gibiydi. Tüm örtüler yukarı çekilmiş ve kalçalarının etrafında toplanmıştı. Dallie uyurken bile huzur bulamamış gibi duruyordu. Holly Grace, Dallie için getirdiği kahveyi komodinin üzerine koyup kendi kahvesinden bir yudum aldı.

Şımarık Kız. Bu kulağına hoş geliyordu. Zamanlaması bile doğruydum. SEI'deki oğlanlarla cebelleşmekten, aynı mesafeyi kat etmek için iki misli çalışmak zorunda kalmaktan bıkmıştı. Hayatında yeni bir başlangıç yapmaya, büyük paralar kazanma şansını yakalamaya hazırdı. Uzun zaman önce fırsat kapısını çaldığında onu içeriye buyur edeceğine dair kendi kendisine söz vermişti zaten.

Kahvesiyle birlikte eski kanepeye gidip oturdu ve bir ayağını çıplak dizinin üzerine koydu. Ayak bileğindeki altın halhal ışıktan parlayarak

başının üzerindeki tavana yılan gibi dolanan bir yansıma gönderdi. O anda zihninden parlak imgeler geçti. Marka elbiseler, kürk mantolar, ünlü New York restoranları. Onca yıl çalıştıktan ve havanda su dövükten sonra hayatının fırsatı nihayet kucağına düşmüştü.

Sıcak kahve kupasını avcuyla sararak Dallie'ye baktı. Aynı hayatlar yaşadıklarını ve aynı ev adresleri olduğunu bilenler neden boşanmadıklarını sorup duruyorlardı. Holly Grace ve Dallie'nin birbirleriyle evli olmaktan hoşnut olmalarını bir türlü anlayamıyorlardı. Onlar bir aileydi.

Bakışları Dallie'nin bir zamanlar onda pek çok kereler şehvet kıpırdanmaları yaratmış sert kıvrımlı baldırı boyunca gezindi. En son ne zaman sevişmişlerdi? Onu bile hatırlamıyordu. Tek bildiği şey, o ve Dallie yatağa girdikleri anda, bütün o eski sıkıntıların onlara musallat olduğuydu. Beraberken Holly Grace yeniden korunması gereken zavallı bir genç kız, Dallie ise başarısızlık başının üzerinde kara bir bulut gibi dolaşırken çaresiz bir şekilde ailesini geçindirmeye çalışan bir ergen oluyordu. Birbirlerinin yatağından ayrı olma alışkanlığı edindikleri şu sıralarda, benliklerinin o eski parçalarından kurtulabilmenin verdiği huzuru keşfetmişlerdi. Nihayet, âşıkların bininin bir para olduğuna karar vermişlerdi ama iyi bir dost bulmak gerçekten de çok zordu.

Dallie inleyerek karnının üzerine döndü. Holly Grace, yüzünü yastıklara gömmesi ve bacaklarını gererek uzatması için ona bir iki dakikalık bir özgürlük tanıdı. Nihayet ayağa kalkıp yatağın yanma giderek ucuna oturdu. Kendi kahve kupasını komodine koyup onunkini aldı. "Sana biraz kahve getirdim. Bunu iç. Önümüzdeki hafta başlamadan önce kendini hemen hemen bir insan gibi hissedeceğini garanti ederim."

Dallie gözleri hâlâ yarı kapalı bir şekilde, karyola başlığına dayalı yastıklara yaslanarak rahat bir pozisyon aldı ve bir elini uzattı. Holly Grace kahve kupasını verdikten sonra alnına düşmüş karmakarışık, sarı saç tutamını geriye itti. Bu dağınık saçlarla ve çenesini kaplayan kirli sakalla bile harika görünmeyi başarıyordu Dallie. İlk evlendiklerinde Dallie'nin bu sabah görüntüsü Holly Grace'i çileden çıkarırdı.

Kendisi Tanrı'nın gazabı gibi bir suratla uyanırken, Dallie bir film yıldızı gibi olurdu. Her zaman en güzel halinin sabahları olduğunu söylerdi ama Holly Grace ona hiç inanmazdı. Konu o olduğu vakit Dallie tarafsız olmayı beceremezdi. Ne kadar kötü görünürse görünsün, onun dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünürdü.

"Bugün Francie'yi gördün mü?" diye mırıldandı.

"Az önce oturma odasında birkaç saniye gördüm ama sonra kaçıp gitti. Dallie, senin kadınlarla ilgili zevkini eleştirecek değilim ama bu kız bana biraz sorumsuz gibi geliyor." Holly Grace yeniden yastıklara yaslanıp dizlerini yukarı çekti ve Roustabout otoparkındaki sahneyi hatırlayıp kıkırdadı.

"Dün gece gerçekten de peşine düştü, değil mi? Ona bu yüzden prim vermem gerek. Seninle böyle karşı karşıya gelmeyi becerebilecek başka tek bir kadın varsa, o da benim."

Dallie başını çevirip ona öfkeli bir bakış attı. "Öyle mi dersin? Eh, tek ortak tarafınız bu değil. İkiniz de sabahları acayip fazla konuşuyorsunuz."

Holly Grace onun huysuzluğunu hep görmezden gelirdi. Dallie sabahları uyandığında her zaman suratsız olurdu, kendisi ise sabahları konuşmaya bayılırdı. Tam olarak uyanıp kendisine gelmeden önce üstüne gittiğinde bazen ağzından ilginç ayrıntılar almayı başarırdı. "Onun uzun zamandan beri yakaladığın en ilginç başıboş olduğunu söylemem gerek. Rodeoyla birlikte seyahat eden o cüce palyaçodan bile neredeyse daha iyi. Skeet bana onun New Orleans'taki otel odanı nasıl dağıttığını anlattı. Keşke ben de bunu nasıl yaptığını görebilseydim." Dirseğini Dallie'nin başının yanındaki yastığa dayayıp bir ayağını kalçasının altına aldı. "Sadece merak ettiğim için soruyorum, ona neden benden hiç bahsetmedin?"

Dallie bir süre bakışlarını kahve kupasının üzerinden ona dikti, daha sonra bir yudum bile almadan kupayı ağzından uzaklaştırdı. "Saçmalama. Seni biliyordu. Onun önünde senden sürekli bahsediyordum."

“Skeet de öyle dedi ama bu sohbetlerin herhangi birinde ‘karım’ sözcüğünü kullanıp kullanmadığını merak ediyorum.”

“Elbette kullandım. Ya da Skeet kullanmıştı.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Bilmiyorum... birisi söylemişti. Belki de Bayan Sybil’di söyleyen.”

“Affedersin bebeğim ama bana öyle geliyor ki bu kötü haberi ilk kez duyuyordu o.”

Dallie sabırsız bir tavırla kahve kupasını aşağı indirdi. “Lanet olsun, ne fark eder ki? Francie başka birini takmayacak kadar kendisine âşık. Benim için geçmişte kaldı artık o.”

Holly Grace hiç şaşırılmamıştı. Önceki gece otoparktaki o kavgayı, ilişkinin olabildiğince sonu gibi görünüyordu zaten. Tabii o iki dövüşçü, aynen o ve Dallie’nin bir zamanlar olduğu gibi, birbirlerini gözü dönmüş bir şekilde sevmiyorlarsa...

Dallie üzerindeki örtüleri aniden çekti ve üstünde sadece beyaz pamuklu külotu olduğu halde yataktan çıktı. Holly Grace onun omuzlarının sert kaslarını ve kalçalarının güçlü görüntüsünü keyifle seyretti. Kadınların erkek bedeni seyretmekten hoşlanmadığı kavramını ilk kez ortaya hangi adam atmıştı diye merak etti. Muhtemelen kat kat gıdığı olan, doktora sahibi, göbekli bir ahmağın tekiydi bunu yapan.

Dallie arkasını döndüğünde Holly Grace’i onu seyrederken yakaladı. Suratını asmasına rağmen onun bundan hoşlandığını biliyordu Holly Grace. “Skeet’in nerede olduğunu bulup evine dönmesi için ona uçak bileti parası verdiğinden emin olmalıyım. Uzun süre orada burada dolanırsa, başı altından kalkamayacağı kadar derde girebilir.”

Holly Grace daha bir dikkatle ona baktı ve o anda hiç tanımadığı bir kıskançlık duygusu sardı benliğini. Dallie’nin başka kadınlarla birlikte olmasına aldırmayalı bir hayli zaman olmuştu, özellikle de kendisi de kendi payına düşen sürüyle yakışıklı erkeklerle birlikte olduğu için. Ama Dallie’nin bu kadınlardan onun onayından geçmeyen herhangi birine fazlaca ilgi göstermesinden hoşlanmıyordu. Bu da onun ne kadar dar görüşlü bir Hristiyan olduğunun bir göstergesiydi. “Ondan çok hoşlanıyordun, öyle değil mi?”

“İdare ederdi,” dedi Dallie çekimserlikle.

Holly Grace daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Örneğin Dallie en iyisine sahip olmuşken, Bayan Ukala'nın yatakta ne kadar iyi olabileceğini merak ediyordu ama Dallie'nin onu ikiyüzlülükle suçlayacağını bildiği için bu merakını bir kenara attı. Ayrıca da, şu anda iyice uyanmış olduğuna göre ona asıl önemli haberi verebilirdi. Yatağın ortasında bacaklarını bağdaş pozisyonuna geçirerek sabah olan bitenin tümünü anlattı ona.

Dallie aynen tahmin ettiği gibi bir tepki gösterdi.

O da ona cehenneme kadar yolun var diye bağırdı.

Dallie iş konusuna sevindiğini ama tavrının onu rahatsız ettiğini söyledi.

“Tavrım tamamen beni ilgilendiren bir konudur,” diye karşılık verdi Holly Grace.

“Günün birinde paranın mutluluk satın alamayacağını anlayacaksın, Holly Grace. Olay bundan çok daha karmaşık.”

“Mutluluk konusunda ne zamandan beri böyle büyük bir uzman oldun sen? Beyni yarı yarıya ölmemiş herkes zenginliğin yoksulluktan iyi olduğunu bilir ve senin hayatın boyunca başarısız biri olarak kalmaya niyetli olman, benim de öyle olacağım anlamına gelmez.”

Bir süre birbirlerini bu şekilde incitmeyi sürdürdükten sonra hiç konuşmadan yatak odasının içinde tepinir gibi yürüdüler. Dallie Skeet'i telefonla aradı; Holly Grace banyoya girip giyindi. Eski günlerde olsalardı bu taş gibi sessizliği öfkeli bir sevişmeyle kırar, zihinlerinin baş edemediği tüm sorunları bedenleriyle çözmeye çalışma yoluna giderlerdi. Ama şimdi birbirlerine dokunmuyorlardı bile. Öfkeleri de yavaş yavaş istimini kaybediyordu. Nihayet birlikte aşağı inip Bayan Sybil'in hazırladığı kahvenin geri kalanını içtiler.

Cadillac'ın direksiyonunun arkasındaki adam, tuhaf bir şekilde yakışıklı olmasına rağmen Francesca'yı ürkütmüştü. Kıvrıkcık siyah saçları, derli toplu bir yapısı ve sürekli olarak dikiz aynasına ok gibi, tedirgin ve öfkeli bakışlar atan koyu renk gözleri vardı. Francesca bu yüzü bir

yerde görmüş olduğu gibi bir hisse kapıldığı için kendisini rahatsız hissetti ama nereden görmüş olabileceğini hatırlayamıyordu. Adam onu götürmeyi teklif ettiğinde Cadillac'ın içine öylece dalmak yerine, neden durup doğru dürüst düşünmemiști ki? Aptal gibi adama bakmakla yetinmiş, sonra da arabanın içine girmiști. Dallie'nin evinin önünde ne yaptığını sorduğunda adam ona bir şoför olduğunu ve yolcusunun artık ona bir ihtiyacı olmadığını söylemişti.

Francesca ayağını kedinin altından çekmeye çalıştı ama kedi ağırlığını ayaklarının üzerine daha da güçlü bir şekilde verince bundan vazgeçti. Adam bir sigara bulutunun arasından ona bakıp yeniden dikiz aynasına göz attı. Adamın bu tedirginliği Francesca'yı rahatsız etmişti. Bir kaçak gibi davranıyordu. Ürperdi. Belki de gerçekten bir şoför değildi bu adam. Bu belki de çalıntı bir arabaydı. San Antonio'daki havaalanına onu Skeet'in götürmesine izin vermiş olsaydı bunlar başına gelmezdi. Bir kere daha yanlış tercihte bulunmuştu. Dallie ona aklıselimden yoksun olduğunu defalarca söylemişti ve her seferinde de haklıydı.

Dallie... Dudağını ısırđı ve makyaj çantasım biraz daha kalçasına yaklaştırdı. Öyle donmuş gibi mutfakta otururken, Bayan Sybil yukarı çıkıp eşyalarını onun için toparlamıştı. Sonra da içinde Londra'ya uçak biletini alabileceği ve bir süre idare edebileceği kadar para olan bir zarf vermişti ona. Artık gurur ve özsaygı gibi kavramları düşünmeye başladığı için, bu zarfı almaması gerektiğini biliyordu. O yüzden bir süre zarfa baktı. Aldığı takdirde hizmeti karşılığında kendisine para ödenen bir fahişeden farkı kalmayacaktı. Almadığı takdirde ise...

Zarfı almıştı ama o anda içindeki parlak ve masum bir şeyin sonsuza dek öldüğünü de hissetmişti. Parayı çantasına atarken Bayan Sybil'in gözlerine bakamıyordu. Çantasının kilidinden çıkan tık sesiyle birlikte midesi isyana geçti. Aman Tanrım, gerçekten de hamile kaldıysa ne yapacaktı? Güçlkle yutkunarak Bayan Sybil'in onu yemeye zorladığı ekmek dilimini kusmadan midesine indirmeyi

başardı. Skeet'in ona havaalanına götüreceğini söylediğinde, yaşlıca kadının sesi her zamankinden daha nazikti.

Francesca başını iki yana sallayıp sesine olabilecek kadar mağrur bir ton vererek başka planları olduğunu söylemişti. Sonra da, Bayan Sybil'in göğsüne kapanmamak ve ona ne yapması gerektiğini söylemesi için yalvarıp daha da fazla rezil olmamak için, çantasını kapıldığı gibi koşarak kapıdan dışarı çıkmıştı.

Tam o sırada Cadillac bir çukura girdi. Francesca yan tarafa savrulduğunda otoyoldan çıkmış olduklarını fark etti. Dümdüz ve ıssız manzarada tozlu bir şerit gibi uzanan delik deşik ve asfaltsız yola baktı. Dağlık araziye bir süre önce arkalarında bırakmışlardı. Öyleyse şimdiye kadar San Antonio'ya iyice yaklaşmış olmaları gerekmez miydi? Midesindeki düğüm biraz daha sıkılaştı. Cadillac bir kez daha hopladı ve kedi Francesca'nın ayağının üzerindeki ağırlığının yerini değiştirerek sanki bu zıplamadan Francesca sorumluymuş gibi ona kötü niyetli bir bakış attı. Birkaç kilometre sonra, "Doğru gittiğimizden emin misiniz?" diye sordu. "Bu yol kullanılan bir yol gibi durmuyor pek."

Adam eski sigarasının ucuyla taze bir sigara yaktı ve sonra ikisinin arasındaki koltukta duran haritayı kaptı.

Francesca bir ay öncesine göre daha akıllıydı. Çarpık çurpuk duran birkaç mesquite ağacının gölgelerini bir süre inceledikten sonra, "Batı!" diye bağırdı. "Biz batıya gidiyoruz. Bu, San Antonio'ya giden yol değil."

"Kestirmeden gidiyoruz," dedi adam haritayı fırlatarak.

Francesca boğazının sıkıştığını hissetti. Tecavüz... cinayet... firarı bir mahkûm ve yolun kenarına atılmış, uzuvları kesilmiş bir kadın bedeni... Daha fazla dayanamayacaktı. İçi yanıyordu ve kendisini bitkin hissediyordu. Yeni bir faciayla baş edebilecek enerjisi kalmamıştı. Bakışlarıyla dümdüz uzanan ufku bir başka araba görebilme umuduyla beyhude yere taradı. Bütün görebildiği, kilometrelerce ötedeki bir radyo anteninin iskelete benzer uzantısıydı. "Beni indirmenizi istiyorum," dedi deli bir hapisane kaçağı tarafından öldürülüp ıssız yola atılmak zihninden geçen en son şeymiş gibi ses tonunu normal

tutmaya çalışarak. “Bunu yapamam,” dedi adam. Sonra siyah bilyelere benzeyen gözleriyle ona bir bakış attı. “Meksika sınırına yaklaşıpna kadar bana katlan. Daha sonra seni bırakırım.”

Korku, Francesca’nın midesinin içinde bir yılan gibi çöreklenmişti.

Adam sigarasından derin bir nefes çekti. “Bana bak, seni incitecek değilim, o yüzden tedirgin olmana gerek yok. Ben şiddetten hiç hoşlanmayan, zararsız bir insanım. Tek istediğim sınıra gitmek ve arabada tek değil iki kişi olmak. Daha önce benimle birlikte bir kadın vardı ama ben onu beklerken sokağın ucunda bir polis arabası belirdi. Ve ben de senin elinde valizle kaldırımda yürüdüğünü görünce...”

Adam bu açıklamayla onu yatıştırabileceğini umuyordu belki ama bir işe yaramamıştı bu. Francesca onun tam da korktuğu gibi gerçekten de bir kaçak olduğunu anlamıştı. Benliğini saran endişeyi gidermeye çalıştı ama bu duyguyu kontrol etmeyi başaramadı. Adam bir diğer çukuru geçmek için yavaşladığında, kapının kolunu yakaladı.

Adam, “Hey!” diyerek frene bastı ve onu kolundan yakaladı. Araba kayarak durdu. “Bunu yapayım deme. Senin canım yakacak değilim.”

Francesca kolunu kıvrarak adamdan kurtulmaya çalıştı ama adamın parmakları etine geçti. Kedi yattığı yerden zıplayarak o hızla bacaklarının ve ön ayaklarının üstünde ön koltuğa kondu. Francesca, “Bırak beni gideyim,” diye bir çığlık attı.

Adam onu sıkı sıkı tuttu ve dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarayı çıkarmadan, “Hey, tamam. Sadece sınıra bir an önce varmam gerekiyor...” dedi.

Gözleri Francesca’ya karanlık ve tehditkâr görünüyordu. “Hayır!” diye haykırdı Francesca. “Çıkmak istiyorum!” Parmakları korkudan tutulmuştu ve kapının kolunu bir türlü çekemiyordu. Bedenindeki tüm kuvveti kullanarak daha güçlü bir şekilde çekti kolu. Bütün bunlardan rahatsız olan kedi sırtını kamburlaştırarak tıslayıp ön pençelerini adamın baldırına geçirdi.

Canı yanan adam bir çığlık atarak kediye ittirdi. Kedi miyavlayarak pençelerini daha da derinlere gömdü.

“Kediyi rahat bırak,” diye bağırdı Francesca, dikkatini kapıdan kediye yapılan saldırıya çevirerek. Kedi tıslayarak ve tükürükler saçarak kanlı pençelerini adamın üzerinden çekmezken, o da adamın koluna bir şaplak attı.

“Şunu üzerimden al!” diye bağırdı adam. Kendisini savunmak için dirseğini kaldırdı ama bu arada kazayla ağzındaki sigarayı düşürdü. Sigara yakalamasına fırsat kalmadan gömleğinin açık yakasından içeriye gitti. Eliyle sigarayı ezmeye çalıştı ama sigaranın yanan ucu tenini yakınca yeniden feryat etmeye başladı.

O arada dirseği klaksona çarptı.

Francesca onun göğsünü yumrukladı.

Kedi adamın koluna tırmanmaya başladı.

“Defol git buradan!” diye bağırdı adam.

Francesca kapının kolunu tekrar yakaladı. Bu kez kapı açıldı. Açılır açılmaz da kendisini dışarıya attı. Kedi de onunla birlikte zıpladı.

“Delisin sen, bunu biliyorsun değil mi, hanımefendi?” diye bağırdı arkasından adam, bir yandan sigarayı gömleğinin içinden çekip çıkarırken, bir yandan da bacağına ovuşturuyordu.

Francesca tam o sırada koltuğun üzerinde terk edilmiş bir şekilde duran valizini gördü ve onu almak için bir elini öne doğru uzatarak koşmaya başladı. Adam onun ne yapmak istediğini anlayınca hemen yana kaydı ve Francesca yetişmeden kapıyı hızla kapadı.

“Valizimi ver bana,” diye bağırdı.

“Kendin gel al.” Francesca’ya orta parmağını gösterdi, arabayı vitesine geçirerek gaza bastı. Lastikler ses çıkararak dönmeye başlayınca etrafını bir anda büyük bir toz bulutuyla sardı.

“Valizim!” diye bağırdı Francesca araba uzaklaşırken. “Valizime ihtiyacım var!” Toz bulutundan boğulacak gibi olmasına rağmen Cadillac’ın arkasından bağırarak koşmaya başladı. Araba ufukta küçük bir nokta gibi kalana dek koşmaya devam etti. Sonra yolun ortasında, dizlerinin üzerine çöktü.

Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Nefesini tutup insan sesine benzemeyen vahşi ve kırık bir kahkaha attı. İşte şimdi yaptın yapacağını diye düşündü. Şimdi yaptın yapacağını. Ve bu kez

onun yardımına gelecek sarışın bir yakışıklı da yoktu. Genizden gelen kulak tırmalayıcı bir ses duydu. Yanı başında pörtlek gözlü bir kedi dışında orada yalnızdı.

Titremeye başlayınca kendisini bir arada tutmak istercesine kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. Kedi yolun yan tarafına gitti ve çalılıkların arasından dikkatlice geçerek yönünü bulmaya çalıştı. O sırada uzun bacaklı bir tavşan kuru otların arasından ok gibi fırladı. Francesca'nın bedeni, kolları, bacakları, saçları ve yüzü parçalara bölünüp sıcak ve bulutsuz gökyüzüne doğru uçuyordu sanki... Bu ülkeye geldiğinden beri her şeyini kaybetmişti. Sahip olduğu her şeyi... Kişiliğini. Hepsini kaybetmişti ve şimdi de kendisini kaybetmişti.

Çoktan unutmuş olduğu dadılardan az buçuk öğrendiği İncil'den bölük pörçük dizeler tüm zihnini istila etmişti. Saul'ün Şam'a yolculuk yaparken pisliklere bulanıp kör olmasıyla ve yeniden doğuşuyla ilgili bir şeylerdi hatırına gelenler. Francesca'nın da içinden o anda yeniden doğma isteği geçti. Ellerinin bulaştığı pisliği hissedebiliyor ve onu yenileyecek bir mucizenin olmasını istiyordu. İncil'deki mucizeler gibi büyük mucizeler olmalıydı... Örneğin yukarıdan gelen ve ona mesaj veren kutsal bir ses duymalıydı. Bekledi ve dua etmeyi aklından bile geçirmeyen biri olarak, dua etmeye başladı. "Lütfen, Tanrım... Benim için bir mucize yarat. Lütfen, Tanrım... Bana bir mesaj gönder. Bana bir elçi gönder."

Duası çok içten ve güçlüydü çünkü çaresizlikten kaynaklanan inancı birden doğmuştu içine ve sonsuzdu. Tanrı ona yanıt verecekti. Tanrı ona yanıt vermeliydi. Tanrı'nın göndereceği elçinin beyaz elbiselerle gelmesini ve ona yepyeni bir hayata giden yolu meleklere özgü bir sesle ona göstermesini bekledi. "Dersimi aldım, Tanrım. Gerçekten de aldım. Bundan böyle asla şımarmayacağım ve asla bencil olmayacağım." Gözlerini sımsıkı kapayıp kirli yanaklarında izler bırakan yaşlar dökerek bekledi. Elçinin ona görünmesini beklerken gözlerinin önünde bir hayal belirmeye başladı. Bu hayal ilk başta belli belirsizdi ama giderek daha belirgin bir hal aldı. Bilincinin en karanlık köşelerini görmek, elçisine bir göz atabilmek için çabaladı. Çabaladı ve gördü...

Scarlett O'Hara'ydı gördüğü.

Scarlett'ın toprağın üzerinde yattığını gördü. Silueti Technicolor'la renklendirilmiş bir tepeye düşüyordu. Scarlet, "Tanrı benim şahidim olsun ki bir daha hiç aç kalmayacağım," diye bağıırıyordu.

Francesca gözyaşlarına boğuldu ve bağrından histerik bir kahkaha koptu. Topuklarının üzerine düşerek kahkahanın tüm bedenini sarmasına izin verdi. Ne kadar tipik, diye düşündü. Ve ne kadar da uygun. Başkaları dua ettiklerinde şimşekler ve melekler gelirdi. O dua ettiğinde ise Scarlett O'Hara gelmişti.

Ayağa kalkıp yürümeye başladı. Nereye gittiğini bilmiyor, sadece hareket ediyordu. Tozlar bir pudra tabakası gibi sandaletlerini kaplayıp ayak parmaklarının arasına girmişti. Arka cebinde bir şey olduğunu hissetti ve ne olduğunu anlamak için elini sokunca bunun bir çeyreklik olduğunu gördü. Gözlerini elindeki madeni paraya dikti. Yabancı bir ülkede tek başınaydı, evi yoktu, muhtemelen hamileydi. Böyle bir felaketin başına gelmiş olması çok mümkündü ve üzerinde tek bir kıyafet, elinde bir çeyreklik ve zihninde Scarlet O'Hara olduğu halde Teksas'taki bir yolun üzerinde dikilmiş duruyordu.

Tuhaf bir mutluluk hissi, bir cüretlilik ve sınırsız ihtimallerin var olduğu gibi bir duygu bir anda içini sardı. Burası Amerika'ydı. Fırsatlar ülkesi. Kendisinden, olduğu kişiden bıkmış usanmıştı ve her şeye yeniden başlamak için hazırды. Şu anda ona tanınan bu taze bir başlangıç yapma fırsatı tüm uygarlık tarihi boyunca acaba kaç kişiye verilmişti?

Black Jack'in kızı elindeki madeni paraya baktı, ağırlığını tarttı ve geleceğini düşünmeye başladı. Eğer bu onun için taze bir başlangıç olacaksa, geçmişinden bir yük taşımayacaktı yanında. Kendisine yeniden düşünme fırsatı tanımadan, kolunu geriye atıp çeyrekliği uzaklara fırlattı.

Öylesine uçsuz bucaksız bir yerdeydi ve gökyüzü öylesine yüksekti ki paranın nereye düştüğünü duyamadı bile.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Holly Grace golf antrenman alanındaki yeşil renkli tahta sıranın üzerine oturmuş, Dallie'nin iki numaralı 'iron'ıyla deneme atışları yapmasını izliyordu. Dördüncü top sepetini kullanıyordu Dallie ve buna rağmen hâlâ sağa kaçan falsolu vuruşlar yapıyordu. Atışları güzel bir power fade²⁴ değil, çirkin bir slice'tı²⁵. Sıranın diğer ucunda Skeet bacaklarını sarkıtmış oturuyordu. İzlemek zorunda kalmamak için eski kovboy şapkasını gözlerine indirmişti.

"Onun nesi var?" diye sordu Holly Grace, güneş gözlüğünü alnının üzerine çekerek. "Akşamdan kalma olduğu pek çok kez onu oynarken seyrettim ama hiç böyle olmamıştı. Atışlarını düzeltmeye bile çalışmıyor; tek yaptığı şey topa hiç durmadan aynı şekilde vurmak."

"Onun zihnini okuyabilen kişi sensin," diye homurdandı Skeet. "Nesi olduğunu sen söyle bana."

"Hey, Dallie," diye seslendi Holly Grace, "tüm golf tarihi boyunca iki numaralı sopayla bunlardan daha kötü atışlar yapılmamıştır.

24 Topa hedef doğrultusunda soldan sağa doğru hafifçe bir kavis yaptırılan vuruş şeklindedir. (Tarif sağ elle vuruş yapanlar içindir.) Yönler, sağ ya da sol elle oynayan oyuncular için birbirinin tersidir. (ç.n.)

25 Düz bir doğrultuda havalanan topun daha sonra kıvrım yaparak yönünü değiştirmesi. Sağ elle oynayan oyuncular için topun soldan sağa, sol elle oynayan oyuncular için sağdan sola doğru kıvrım yaparak yön değiştirmesi. (ç.n.)

O Britanyalı küçük kızı aklından çıkarsan da geçinmek için para kazanmaya odaklasan nasıl olur?”

Dallie golf sopasının ucuyla bir topu daha başlama noktasındaki ‘tee’ye sürükledi. “Sen kendi işine baksan nasıl olur?”

Holly Grace doğrulup ona doğru yürümeden önce beyaz pamuklu iç gömleğinin arkasını blucininin beline sokuşturdu. İç gömleğinin dantelli bordürünün arasından geçen pembe kurdele rüzgârdan ters dönüp göğüslerinin arasına gömüldü. Golf topunun konduğu son tee’den geçerken, atış talimi yapan bir adamın sopası havada kaldı ve indirdiğinde de topu ıskaladı. Holly Grace ona işveli bir gülücük gönderdi ve başını eğik tuttuğu takdirde daha iyi atışlar yapabileceğini söyledi.

Dallie’nin altın renkli saçları öğle güneşinin altında pırıl pırıl parlıyordu. Holly Grace gözlerini kısarak ona baktı. “Dallas’taki o pamuk çiftçileri bu hafta seni benzetecekler gibime geliyor, bebeğim. Skeet’e gıcır gıcır bir elli dolarlık verip tümünü sana karşı bahse girmesini söyleyeceğim.”

Dallie öne eğilip bir yağın golf topunun içinde duran bira şişesini aldı. “Senin en çok sevdiğim yanın, Holly Grace,” dedi, “bana karşı her zaman böyle teşvik edici olman.”

Holly Grace kendisini onun kollarına atıp dostane bir şekilde sarıldı. Terli golf gömleğinden ve ısınan golf sopalarından çıkan kokunun karışımı özel erkeksi kokusuna bayılıyordu. “Gördüğümü söylüyorum, bebeğim,” dedi, “ve şu anda korkunç bir durumda olduğunu söyleyebilirim.” Geriye doğru bir adım atarak Dallie’nin gözlerinin içine baktı. “Onun için endişeleniyorsun, değil mi?”

Dallie gözlerini 250 yarda levhasına dikti ve sonra yeniden Holly Grace’e baktı. “Kendimi ondan sorumlu hissediyorum; elimde değil. Skeet onun öyle gitmesine izin vermemeliydi. Onun nasıl biri olduğunu biliyordu. Vampir filmlerine dahil olan, barlarda kavga eden, elbiselerini rehinci köpekbalıklarına kaptıran biri o. Yüce İsa, dün gece otoparkta benimle de kapıştı, değil mi?”

Holly Grace sandaletlerinin burnundaki ince beyaz deriden çapraz bağcıkları inceleyip düşünceli bir şekilde ona baktı. “Bu günlerde şu boşanma işini halletsek iyi olacak.”

“Bence buna gerek yok. Yeniden evlenmeyi düşünmüyorsun, öyle değil mi?”

“Elbette hayır. Sadece bu şekilde devam etmenin ve evliliğimizi bizi başka duygusal ilişkilerden uzak tutmak için kullanmanın ikimize de bir faydası yok.”

Dallie şüpheli bir bakış attı. “Yine Cosmo mu okudun?”

“Bu kadarı yeter!” Holly Grace güneş gözlüğünü gözlerine indirdi, sıraya doğru ayaklarını yere vurarak gidip çantasını kaptı. “Seninle konuşmanın bir yararı yok. Öyle dar görüşlüsün ki.”

“Seni saat altıda annenin evinden alırım,” diye seslendi Dallie, park alanına doğru giden Holly Grace’in arkasından. “Belki beni dışarıda bir barbeküye davet edersin.”

Holly Grace’in Firebird’ü park yerinden çıkarken, Dallie de Skeet’e iki numaralı demir uçlu golf sopasını uzattı. “Gel, golf sahasına inip bir iki top atalım. Ve eğer o sopayı kullanacakmış gibi durursam, al eline bir tabanca ve vur beni.”

Ama Dallie o golf sopasını kullanmasa da iyi oynayamadı. Sorunun ne olduğunu biliyordu. Bunun, backswing’le²⁶ ya da follow-through’yla²⁷ ilgisi yoktu. Sorun, zihninde pek çok kadın olmasındaydı. Francie konusunda kendisini kötü hissediyordu. Ne kadar çabalasa da, ona evli olduğunu söylediğini hatırlayamıyordu. Yine de bu onun önceki gece otoparkta öyle davranması için bir mazeret olamazdı. Sanki kan testlerini yaptırmışlar ve nikâh yüzükleri için ön ödeme yapmışlar gibi davranmıştı Francie. Lanet olsun, ona ciddi bir ilişki istemediğini söylemişti. Ne oluyordu bu kadınlara? Onlarla asla evlenmeyeceğinizi doğrudan yüzlerine söylediğinizde, başlarını tatlı tatlı sallayıp kendilerinin de aynen öyle düşündüğünü söylerler ama bir

26 Topa vurmadan önce yapılan gerilme hareketi. (ç.n.)

27 Vuruşu tamamlama. (ç.n.)

yandan da zihinlerinde porselen yemek takımları seçerlerdi. İşte, biraz da bu yüzden boşanmayı düşünmüyordu. Hem Holly Grace'le bir aileydiler.

Üst üste iki kez par'ın²⁸ iki vuruş üstünde atınca Dallie o günlük oyunu bıraktı. Skeet'i de başından def ettikten sonra sekiz numaralı sopayla çalılık diplerini karıştırarak ve çocukluğunda yaptığı gibi kaybedilen topları dürterek bir süre golf sahasında dolandı. Yaprakların altından yepyeni bir Top-Flite çıkardığında saatin neredeyse altı olması gerektiğini fark etti. Holly Grace'i almadan önce bir duş alıp giyinmesi gerekiyordu. Geç kalacaktı ve o da çok öfkelenenecekti. Öyle çok kereler geç kalmıştı ki Holly Grace nihayet onunla bu konuda kavga etmekten vazgeçmişti. Altı yıl önce de geç kalmıştı. Bir çocuk tabutu almak için saat onda cenaze levazımı satan yerde olmaları gerekiyordu ama o on ikiye kadar ortalarda görünmemiştir.

Güçlü bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. Kederi ona zaman zaman hâlâ yepyeni bir bıçak gibi keskin ve ani bir acı veriyordu. Zihni bazen ona oyunlar oynayınca Danny'nin yüzünü kendi yüzünü gördüğü gibi açık ve net bir şekilde görebiliyordu. Sonra bebeğinin öldüğünü ve o tatlı küçücük sarı saçlı bebeklerinin ölümüne kendisinin neden olduğunu söylerken korkunç bir şekil alan Holly Grace'in ağzını görüyordu.

Kolunu geriye çekerek sekiz numaralı demir uçlu sopasıyla bir yabani ot yığınına şiddetli bir 'slice' vuruşu yaptı. Danny'yi düşünmemeliydi. Onun yerine Holly Grace'i düşünecekti. Her ikisinin de on yedi yaşlarında olduğu o uzun zaman önceki sonbaharı, birbirlerini ateşe verdikleri o sonbaharı düşünecekti.

"İşte geliyor! Vay canına, Dallie, şu memelere bakar mısın?" Hank Simborski Wynette Lisesi belalılarının her gün öğle vakti sigara tütürmek için toplandıkları hırdavat dükkânının arkasındaki tuğla duvara doğru geri çekildi. Hank göğsünü tutarak Ritchie Reilly'yi

28 Bir deliğe ulaşmak için yapılması beklenen vuruş sayısı. (ç.n.)

dirseğiyle dürttü. “Ölüyorum, Tanrım! Ölüyorum! Şu memeleri bir kere sıkmana izin ver de mutlu bir adam olarak öleyim!”

Dallie birinci sigarasının ucuyla ikinci Marlborosunu yaktı ve dumanın arasından onlara doğru burnunu havaya dikmiş ve kimya kitabını ucuz, pamuklu bluzuna bastırmış gelen Holly Grace Cohagan’a baktı. Saçlarını sarı renkli geniş bir bantla yüzünden kaldırmıştı. Üzerinde lacivert bir bluz ve Woolworth’ün vitrinlerindeki bir dizi plastik bacağa giydirildiğini gördüğü baklava desenli beyaz bir tayt vardı. Wynette Lisesi’nin en güzel son sınıf öğrencisi olmasına rağmen Holly Grace Cohagan’dan hoşlanmıyordu. Dünyayı ben yarattım havalarıyla dolaşırdı. Bu da onu güldürüyordu çünkü herkes onun ve annesinin, dayısı eczacı Billy T. Denton’ın yardımıyla geçindiklerini biliyordu. Dallie ve Holly Grace üniversite hazırlık okulundaki en yoksul öğrencilerdi ama Holly Grace diğerleriyle eşitmiş gibi davranır, Dallie ise Hank Simborski ve Ritchie Reilly gibileriyle takılıp bu durumu umursamadığını herkese belli ederdi.

Ritchie duvardan uzaklaşarak dikkatini çekmek için ileriye doğru bir adım attı. Kızın ondan en az bir karış daha uzun olmasını telafi etmek ister gibi göğsünü şişirerek, “Hey, Holly Grace, bir sigara ister misin?” diye seslendi.

Hank de yavaşça öne doğru bir hamle yaptı. Hava basmak istiyordu ama yüzü kızarmaya başladığı için bunda başarılı olamadı. Cebinden bir Winstons paketi çıkararak, “Benimkinden bir tane al,” diye teklif etti. Dallie Hank’in birkaç santim daha uzun görünmek için ayakuçlarına basıp yükselmesini izledi ama bu bile Holly Grace Cohagan gibi bir Amazon’la boy ölçüşmek için yeterli olamamıştı.

Holly Grace ikisine de köpek dışkılarıymış gibisinden bir bakış atıp önlerinden salınarak geçti. Dallie onun bu davranışına bozulmuştu. Ritchie ve Hank’in üniversite hazırlık sınıfında olmamaları ve arada bir başlarını derde sokmaları, onlara sinek kurdu ya da benzer bir şey muamelesi yapmasını gerektirmiyordu, özellikle de ucuzcu mağazalarda satılan türden tayt ve daha önce yüzlerce kere giydiğini gördüğü o eski, rüküş lacivert eteklik üzerindeyken. Dallie,

ağzının bir ucundan sarkan Marlboro'yla kasıla kasıla yürümeye başladı. Omuzlarını kot ceketinin yakasının içinde kamburlaştırmış, gözlerini dumandan kısmış ve yüzüne bencil ve maço bir ifade takınmıştı. Eski püskü kovboy çizmelerinin beş santimlik topukları olmasaydı dahi, son sınıfta Holly Grace Cohagan'ın başını kaldırıp bakacağı kadar uzun boylu olan ondan başka biri yoktu.

Doğrudan onun yoluna çıktı ve üst dudağını kızın ne gibi bir hergeyle karşı karşıya olduğunu anlaması için alaycı bir ifadeyle büktü. "Arkadaşlarım sana sigara teklif ettiler," dedi yumuşacık ve alçak bir sesle.

Holly Grace de dudağını aynı şekilde bükerek karşılık verdi. "Ben de bu teklifleri reddettim."

Dallie gözlerini dumandan biraz daha kısıp yüzüne daha da kötücül bir ifade takındı. Kızın okulun arka tarafında gerçek bir erkekle birlikte olduğunu ve onu görünce salyaları akan o pırlıl pırlıl kolejli oğlanların hiçbirinin ona yardım etmek için etrafta olmadığını hatırlamasının zamanı gelmişti. Sözcükleri uzatarak, "Senin 'hayır, teşekkür ederim,' dediğini duymadım," dedi.

Holly Grace çenesini dikleştirerek doğrudan onun gözlerinin içine baktı. "Senin nonoş olduğunu duydum, Dallie. Bu doğru mu? Biri bana senin çok tatlı olduğunu ve seni mezuniyet balosu kraliçeliğine aday göstereceklerini söyledi."

Hank ve Ritchie kıs kıs güldüler. İlk denemelerinde iyi bir dayak yedikleri için, ikisinin de Dallie'nin görüntüsüyle alay etme cesareti yoktu ama bu başka birinin onu gırgıra almasından keyif almaya-cakları anlamına gelmiyordu. Dallie dişlerini sıktı. Kendi suratından nefret ediyordu ve abus bir ifade takınmakla onu daha da mahvetmek için elinden geleni yapmıştı. O zamana kadar ona bir tek Bayan Sybil Chandler destek vermişti. Öyle de devam etsin istiyordu.

"Dedikodulara kulak asmaman gerekir," diye küçümseyerek güldü. "Son sınıftaki tüm varlıklı çocuklarla yattığını söylediklerinde de ben onlara kulak asmamıştım." Bu doğru değildi. Holly Grace'in ona bu

kadar çekici gelmesinin bir nedeni aslında kimsenin onu beceriksizce okşamak ve öpüşmekten ileriye gitmeyi başaramamış olmasıydı.

Holly Grace'in kimya kitabını öyle sıkı sıkı kavramıştı ki parmakları beyazlaşmaya başlamıştı ama bunun dışında Dallie'nin söylediklerine karşı hissettiklerini hiç belli etmedi. "Ne kötü," dedi alaycı bir sesle. "Onlardan biri asla olamayacaksın."

Onun bu yaklaşımı Dallie'yi öfkeden kudurttu. Holly Grace ona kendisini küçük ve önemsiz hissettirmişti. Erkek olduğunu umursamaz gibi davranmıştı. Babası Jaycee Beaudine'le hiçbir kadın bu şekilde konuşamazdı ve hiçbir kadın onunla da böyle konuşamayacaktı. Kıza tepesinden bakacak kadar iyice yaklaşarak çelik gibi sağlam bir seksenlik bedeninin her an onu ezecekmiş gibi tehdit ettiğini hissetmesini sağladı. Holly Grace yana doğru bir adım attı ama Dallie ondan daha hızlı davrandı. Sigarasının izmaritini asfaltta ezdikten sonra daha da yakınına geldi. Holly Grace bu durumda ya geri çekilecek ya da ona toslayacaktı. Dallie yavaş yavaş ilerleyerek onu duvara yasladı.

Arkasında duran Hank ve Ritchie ağızlarıyla şapırtı sesleri çıkarıp ısıklık çalıyorlardı ama Dallie bunları hiç umursamadı. Holly Grace kimya kitabını hâlâ sımsıkı tutuyordu, o yüzden Dallie kendi göğsünün üzerinde kızın göğüslerini değil kitabın sert uçlarını ve kızın parmaklarını hissedebiliyordu. Ellerini kızın başının her iki tarafından duvara yapıştırıp kalçasıyla kalçasını duvara ittirerek öne eğildi. Ona çiçekleri ve taze ilkbahar havasını hatırlatan uzun sarı saçlarının tatlı kokusunu duymamaya çalışıyordu. "Gerçek bir erkekle ne yapacağını bilemezsin sen," dedi alaycı bir tonla, kalçasının onunkilerin üzerinde hareket ettirirken. "Üstelik de gerçek erkeğin ne olduğunu anlayacak kadar vaktin yok çünkü o zengin oğlanların pantolonlarını çıkarmakla fazla meşgulsün."

Kızın teslim olmasını, onu serbest bırakması için o berrak mavi gözlerini yere eğmesini ve üzgün görünmesini bekliyordu.

"Domuzun tekisin sen!" diye tükürür gibi bağırdı Holly Grace, meydan okur gibi bakarak.

“Ve sen de ne kadar acınası olduğunu bilmeyecek kadar cahilsin.” Ritchie ve Hank o sırada yuhalamaya başladılar. Dallie’nin içinden onları yumruklamak geçiyordu. Holly Grace’i de. Kozunu paylaşacaktı onunla! “Öyle mi?” diye dudak büküp elini aniden kızın lacivert etekliğinin altına doğru kaydırды. Bu arada kurtulmasını önlemek için onu duvara dayamaya devam ediyordu. Holly Grace gözlerini kırptırdı. Gözkapakları bir iki kez açılıp kapandı. Hiçbir şey söylemedi, mücadele de etmedi. Dallie elini eteğin altından uzatarak baklava desenli beyaz taytının üzerinden kızın bacağına dokundu. O anda, onun bacağına dokunmayı ne kadar çok istediğini ve bu bacakların hayalini ne kadar çok kurduğunu düşünmek istemiyordu.

Holly Grace çenesini sıkarak dişlerini gıcırdattı ve tek bir sözcük bile etmedi. Ona yan gözle bakan bir erkeği paralamaya hazır, güçlü ve kararlı gibi duruyordu. Dallie istese ona oracıkta, duvara yaslanmışken sahip olabilirdi. Kız onunla mücadele bile etmiyordu. Muhtemelen bunu istiyordu bile. Jaycee de öyle demişti zaten... Kadınlar istediğini elde eden erkeklerden hoşlanırlar, demişti. Skeet bunun doğru olmadığını söylüyordu, ona göre kadınlar onlara saygı gösteren erkekleri isterlerdi ama belki de Skeet biraz fazla yumuşaktı.

Holly Grace dik dik ona bakıyordu ve Dallie’nin kalbi göğsünden çıkacakmış gibi atıyordu. Elini kızın eteğinin daha da içlerine kaydırды. Holly Grace hiç kıpırdamadı. Yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Hal ve tavrındaki her şey Dallie’ye ne kadar güçlü olduğunu gösteriyordu. Gözleri, burun deliklerinin açılıp kapanması, çenesini sıkması. Onu bir tek, ağzının köşesinde beliren küçük ve çaresiz titreyiş ele veriyordu.

Dallie aniden geriye çekilip ellerini blucininin cebine sokarak omuzlarını kamburlaştırdı. Ritchie ve Hank yine kişner gibi güldüler. Dallie daha ağır hareket etmesi gerektiğini anlamıştı ama çok geç kalmıştı. Şimdi sanki kız onun sırtını yere getirmiş gibi duruyordu, geri çekilen o olmuştu. Holly Grace ona az önce ayağının altında ezdiği bir böcekmiş gibi dik dik bakıp oradan uzaklaştı.

Hank ve Ritchie onu hemen alaya aldılar. O yüzden o da kızın onu ne kadar arzuladığını söyleyerek böbürlenmeye başladı. Günün birinde ona istediğini vermeye karar verirse, ne kadar şanslı bir kız olduğunu anlayacaktı. Ama konuşurken midesi kötü bir şey yemiş gibi buruluyordu. Kızın yumuşak, pembe ağzının köşesindeki duygularını açığa çıkaran o çaresiz titreyişi de aklından çıkaramıyordu.

O akşam kendisini kızın okuldan sonra dayısı için çalıştığı eczanenin arkasındaki ara sokakta dolanırken buldu. Omuzlarını mağazanın duvarına dayadı. Çizmesinin topuklarıyla toprağı eşeleyerek o an Skeet'le golf antrenman sahasında buluşması ve three-wood'²⁹la egzersiz yapması gerektiğini düşündü. Aslında şu anda three-wood'u önemsemiyordu. Ne golfu umursuyordu, ne de golf kulübündeki oğlanlarla itişip kakışmayı. Önem verdiği tek şey Holly Grace Cohagan'ın gözüne girmekti.

Mağazanın dış duvarında ve başının birkaç karış yukarısında bir havalandırma ızgarası vardı. Arada bir mağazanın diğer tarafından kulağına birtakım sesler geliyordu. Bir kutunun yere düşerken çıkarıldığı ses, Billy T.'nin bir sipariş vermesi, telefonun uzaktan gelen sesi...

Kapanma saati yaklaştıkça bu sesler de yavaş yavaş eriyip gitti. Şimdi artık sadece Holly Grace'in sesini duyabiliyordu. Kızın sesini öyle açık ve net bir şekilde duyabiliyordu ki onun havalandırma ızgarasının tam altında olduğuna karar verdi.

"Sen git, Billy T., ben kapıları kilitlerim."

"Benim acelem yok, tatlım."

Dallie, Billy T.'nin kondom almaya gelen liseli oğlanlara beyaz eczacı gömleği, kocaman burnu ve kırmızı yüzüyle tepeden baktığını hayal eder gibi oldu. Billy T. arkasındaki raftan bir paket Trojan alır, onu tezgâhın üzerine koyar ve sonra da kedinin fareyle oynadığı gibi bir elini paketin üstüne kapatıp, "Bundan alırsanız, Til annenize söyler," derdi. Billy T., mağazaya ilk geldiğinde Dallie'ye de bu numarayı çekmişti. Dallie de doğrudan onun gözlerinin içine bakıp

29 Tahta uçlu üç numaralı golf sopası. (ç.n.)

bunları onun anasını bellemek için satın alacağını söylemişti. Billy T.'nin çenesi ondan sonra kapanmıştı.

Holly Grace'in sesi havalandırma deliğinden geliyordu. "O zaman ben eve gidiyorum, Billy T. Yarına çalışmam gereken sürüyle dersim var." Sesi bir tuhaf, tedirgin ve aşırı terbiyeliydi.

"Daha değil, tatlım," dedi dayısı. Onun sesi ise yağ gibi kaygandı. "Bu hafta beni hep erkenden ekip çıktın. Ön taraf kilitli zaten. Buraya gel, hemen şimdi."

"Hayır, Billy T., ben..." Hızlı hızlı konuşurken, ağzının üzerine bir şey kapatılmış gibi sustu.

Dallie duvara yaslanarak doğruldu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu. Bir inilti sesi duyduğundan emindi. Gözlerini yumdu. Yüce İsa... Lise sondaki oğlanlara demek ki bu yüzden yüz vermiyordu. Dayısıyla işi pişirmişti. Kendi öz dayısıyla.

Korkunç bir öfke tüm benliğini sardı. İçeri girdiğinde ne yapacağına dair en küçük bir fikri olmamasına rağmen kendisini arka kapıya doğru fırlattı. Kapı ardına kadar açıldı. Arka koridordaki duvar diplerine boş karton kutuları, kâğıt havlu ve tuvalet kâğıdı paketleri diziliyordu. Gözlerini kırptırdı ve alacakaranlığa uyum sağlamaya çalıştı. Depo odası sol tarafında kalıyordu, kapısı da yarı aralıktı. Bill T.'nin sesini duyabiliyordu. "O kadar güzelsin ki Holly Grace. Evet... Ah, evet..."

Dallie ellerini yumruk haline getirdi. Kapı aralığına doğru yürümeye başladı ve içeriye baktı. O anda midesi bulandı.

Holly Grace eski püskü bir divanın üzerine yayılmış ve Woolworth malı beyaz taytı ayak bileklerine indirilmişti. Billy T.'nin bir eli eteğinin altındaydı. Billy T. divanın yanında diz çökmüş, taytın geri kalanını çekip çıkarmak ve bir yandan da ona parmak atmak için şimendifer gibi uflayıp pufluyordu. Sırtı kapıya dönük olduğu için Dallie'nin onları gördüğünü fark etmemişti. Holly Grace ise başı kapıya dönük bir şekilde yatıyordu ama Billy T.'nin ona yapmakta olduğu şeylerin bir dakikasını bile kaybetmek istemiyormuş gibi gözlerini sımsıkı yummuştu.

Dallie onları seyretmeden edemedi ve seyrettikçe de kıza karşı hissettiği tüm romantik duygular ölüp gitti. Billy T. onun taytını çıkardı ve bluzunun düğmelerini yoklamaya başladı. Nihayet bluzu açmayı başarınca kızın sutyenini yukarı kaldırdı. Dallie bir anda Holly Grace'in göğüslerinden birini gördü. Sutyenin bandından dolayı şekli bozuktu ama yine de tam hayalinde canlandırdığı gibi yuvarlak ve dolgun olduğunu, iyice büzüşmüş koyu renkli bir ucu olduğunu görebiliyordu.

"Ah, Holly Grace," diye inledi Billy T. Kızın önünde hâlâ diz çökmüş bir şekilde duruyordu. Eteğini beline doğru kaldırıp pantolonunun önünü kurcalamaya başladı. "Bana buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle. Benim ne kadar iyi yaptığımı söyle."

Dallie kendisini kusacak gibi hissediyordu ama kıpırdayamıyordu bile. Divanın üzerinde gelişigüzel yayılmış o uzun, narin bacaklardan gözlerini alamıyordu. "Söyle bana," diyordu Billy T. "Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu söyle, tatlım."

Holly Grace gözlerini açmadı ve tek bir sözcük bile etmedi. Sadece yüzünü divanın üzerindeki ekose kumaştan yapılmış eski yastığa doğru döndürdü. Dallie omurgasında bir karıncalanma hissetti, tüyleri diken diken olmuştu.

"Söyle bana!" dedi Billy T., bu kez daha yüksek sesle. Ve sonra da aniden yumruğunu geri çekip kızın midesine indirdi.

Holly Grace boğulur gibi, korkunç bir çığlık attı ve tüm bedeni kasıldı. Dallie, Jaycee'nin yumruğu kendi midesine inmiş ve başının içinde bir bomba patlamış gibi hissetti. Öne doğru atıldı, bedenindeki her bir sinir infilak etmek üzereydi. Billy T. sesi duyunca döndü ama daha kıpırdayamadan Dallie onu beton zemine fırlatmıştı bile. Billy T. başını kaldırıp ona baktı, ablak yüzü gördüklerine inanamayan bir çizgi roman kötü adamı gibi büzüşmüştü. Dallie ayağını geriye atıp onun karnına bütün gücüyle bir tekme salladı.

"Seni se-serseri," dedi Billy T. nefes nefese, midesini tutarak ve aynı anda konuşmaya çalışarak. "Bo-bok yiyen ser-serseri..."

“Hayır!” diye haykırdı Holly Grace, Dallie onun üzerine yeniden çullanmaya hazırlanırken. Divandan fırlayarak kalktı. Dallie’ye doğru koşup onu kolundan yakaladı. “Hayır, bunu yapma!” Onu kapının yanına doğru çekmeye çalışırken yüzü korkudan çarpılmış gibiydi. “Anlamıyorsun,” diye bağırdı. “İşleri sadece daha da berbat ediyorsun!”

Dallie ona son derece yumuşak bir sesle konuştu. “Elbiselerini topla ve hemen dışarıdaki koridora çık, Holly Grace. Ben ve Billy T. aramızda biraz konuşacağız.”

“Hayır... Lütfen...”

“Git, şimdi.”

Holly Grace hiç kıpırdanmadı. Dallie o anda tek istediği onun o güzel ve kederli yüzünü seyretmekti ama kendisini onun yerine Billy T.’ye bakmaya zorladı. Billy T. ondan en az kırk kilo daha ağırdı ama bedeni çoğunlukla yağdan ibaretti. O yüzden de Dallie ağızını burnunu kırmakta zorlanacağını pek sanmıyordu.

Billy T. de bunun farkında gibiydi çünkü ayağa kalkmak için çabalıyıp fermuarını çekmeye uğraşırken domuza benzeyen o küçük gözleri korkudan çarpılmıştı. “Çabuk onu buradan çıkar, Holly Grace,” dedi, “yoksa bunu sana ödetirim.”

Holly Grace Dallie’nin kolunu yakalayıp kapıya doğru öyle güçlü bir şekilde çekiştirdi ki Dallie dengesini kaybeder gibi oldu. “Git buradan, Dallie,” diye yalvardı. Nefes nefeseydi ve sesi kesik kesik çıkıyordu. “Lütfen... Lütfen, git buradan.”

Yalınayaktı ve bluzunun düğmeleri çözülmüştü. Dallie kendisini onun kollarından kurtarıırken, iki göğsünün arasındaki kıvrımda sarı bir bere gördü. Ağzı bir anda çocukluğundan kalma eski bir korkuyla kupkuru oldu. Uzanıp kızın bluzunu göğsünden kenara çekti. Teninin üzerindeki bazıları eski ve sararmış, bazıları ise yeni olan sürüyle çürüğü görünce alçak sesle lanet okudu. Holly Grace’in gözleri kocaman açılmıştı ve ıstırap içindeydi. Hiçbir şey söylememesi için ona yalvarıyor gibiydi. Ama Dallie onlara bakınca kızın bakışlarındaki yakarış bir anda meydan okumaya dönüştü. Elbisesinin önünü hızla

çekerek kapayıp gizlice günlük defterine bakarken yakalamışçasına suçlayan bakışlarını ona dikti.

Dallie'nin sesi fısıltı halinde çıkıyordu. "Bunları sana o mu yaptı?"

Holly Grace'in burun delikleri açılıp kapandı. "Düştüm." Dudaklarını yaladı ve dayısına kaçamak bir bakış fırlatırken o meydan okuyan havası da yok olur gibi oldu. "Önemli... Önemli değil, Dallie. Ben ve Billy T. Önemli değil."

Yüzü aniden örselenmiş gibi kırınsınca Dallie onun kederinin ağırlığını sanki kendi ıstırabıymış gibi hissetti.

Bir adım kızdan uzaklaşıp hafifçe o koca göbeğini tutarak öne doğru bükülmüş olmasına rağmen ayağa kalkan Billy T.'ye yaklaştı. "Birilerine anlattığı takdirde ona ne yapacağını söylemiştin?" diye sordu Dallie. "Onu nasıl tehdit ettin?"

"Seni ilgilendirmez bu," diye alaycı bir ifadeyle güldü Billy T. Bir yandan da yan yan kapıya doğru gitmeye çalışıyordu.

Dallie onun yolunu kesti. "Sana ne yapacağını söylemişti, Holly Grace?"

"Hiçbir şey." Sesi bir ölününki gibi duygusuzdu. "Hiçbir şey demedi."

Billy T., "Bununla ilgili olarak bir şey söylersen, şerifi senin üstüne salarım," diye haykırdı Dallie'ye. "Mağazama hırsızlık yapmak için girdi derim. Bu kasabadaki herkes senin bir serseri olduğunu biliyor. Bana mı inanırlar, yoksa sana mı?"

"Öyle mi?" Dallie, herhangi bir uyarı yapmadan üzerinde 'kırılacak eşya' yazılı olan bir karton kutuyu havaya kaldırdı ve bütün gücüyle kutuyu Billy T.'nin başının arkasındaki duvara fırlattı. Kırılan camların sesi depo odasında yankılandı. Holly Grace nefesini tuttu ve Billy T. küfretmeye başladı.

"Sana ne yapacağını söyledi, Holly Grace?" Dallie bir kere daha sordu.

"Bil-bilmiyorum. Hiçbir şey."

Duvara bir kutu daha fırlattı. Billy T. öfkeli bir çığlık attı ama Dallie'nin delikanlı gücüne meydan okuyacak kadar cesur değildi.

“Yapma!” diye bağırdı. “Şu anda dur, yoksa...” Bütün yüzünü ter kaplamıştı ve sesi bir şey yapamamamın verdiği öfkeyle iyice tizleşmişti. “Dur diyorum sana, beni duyuyor musun?”

Dallie yumruklarını onun o yumuşak yağlı karnına gömmek ve tamamıyla yok olana kadar Billy T.’yi yumruklamak istedi ama içinden bir ses bunu yapmamasını söyledi ona. Holly Grace’e yardım etmenin en iyi yolunun Billy T.’nin onu mahkûm ettiği sessizliği kırmak olduğunu biliyordu.

Bir kutu daha alıp ellerinin arasında dengede tutmaya çalıştı. “Gecenin geri kalanında da buradayım, Billy T.,” dedi. “Ve dükkânındaki her şey de benim onları mahvetmemi bekliyor,” diyerek kutuyu duvara fırlattı. Kutu duvara çarpınca açıldı ve içindeki bir düzine kadar şişe düşüp parçalandı. Havayı o anda keskin bir ispiroto kokusu kapladı.

Holly Grace çok uzun bir süre kendisini kasarak beklemişti. İlk olarak o patladı. “Dur, Dallie! Yeter! Sana söyleyeceğim ama bana hemen buradan gideceğine dair söz ver. Söz ver bana!”

Dallie, “Söz veriyorum,” diye yalan söyledi.

“Annem... Annemle ilgili.” Yüzündeki ifade onu anlaması için Dallie’ye yalvarıyordu. “Eğer bir şey anlatırsam annemi buradan gönderecekti! Bunu da yapar! Onu tanıımıyorsun sen.”

Dallie, Winona Cohagan’ı kasabada birkaç kez görmüştü ve onu Bayan Chandler’ın ona yaz tatilinde okuması için verdiği piyeslerden birindeki karakterlerden Blanche DuBois’ya benzetmişti. Anlaşılması güç ve silik bir güzel olan Winona kanat çırpır gibi konuşur, taşıdığı paketleri düşürür, insanların isimlerini unuttur ve genellikle beceriksiz bir aptal gibi davranırdı. Dallie, onun Billy T.’nin yatalak karısının kardeşi olduğunu biliyordu ve Billy T. çalışırken Bayan Denton’a baktığını duymuştu.

Holly Grace devam etti ve sözcükler birbiri ardına dudaklarından seller gibi döküldü. Patlayan bir baraj duvarından fışkıran sulara nasıl hâkim olunamıyorsa, o da sözlerini durduramıyordu. “Billy T. annemin kafasının normal olmadığını söylüyor ama bu bir

yalan. Annem sadece biraz sorumsuz bir kadın... Ama Billy T. onun istediklerini yapmazsam, onu buradan uzaklaştırıp bir devlet akıl hastanesine göndereceğini söylüyor. İnsanlar bir kere öyle yerlere girdiler mi, bir daha asla çıkamıyorlar. Şimdi anladın mı? Anneme bunu yapmasına izin veremezdim. Onun bana ihtiyacı var.”

Dallie onun gözlerindeki çaresizliği görmekten nefret ediyordu, o yüzden duvara bir karton kutu daha fırlattı çünkü sadece on yedi yaşındaydı ve çaresiz bakışı yok etmek için ne yapması gerektiğini kendisi de çok iyi bilmiyordu. Ama sonunda bu kırıp dökmenin bir işe yaramadığını fark edip ona avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. “Bir daha böyle bir aptallık yapma, beni duyuyor musun, Holly Grace? Bu herif bir bok yapamaz, yaparsa onu kendi ellerimle öldürürüm.”

Holly Grace o anda kamçı yemiş bir kukla görüntüsünden kurtuldu ama Dallie, Billy T.’nin çok uzun zamandan beri ona zorbalık ettiğini ve kızın ona inanmakta zorlandığını görebiliyordu. Döküntülerin arasından geçerek Billy T.’yi beyaz eczacı gömleğinin omuzlarından yakaladı. Billy T. bir köpek gibi inilleyip başını korumak için ellerini havaya kaldırdı. Dallie onu iyice bir sarstı. “Bir daha ona elini sürmeyeceksin, tamam mı, Billy T.?”

“Hayır!” diye kekeledi adam. “Hayır, elimi bile sürmeyeceğim! Şimdi bırak beni de gideyim. Söyle ona beni bıraksın, Holly Grace!”

“Ona bir kere daha dokunacak olursan, gelip yakana yapışırım. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet... Ben...”

“Ona bir daha dokunursan seni öldüreceğimi de biliyorsun.”

“Biliyorum! Lütfen...”

Dallie bu depo odasına bir bakış attığı ilk andan itibaren yapmak istediği şeyi yapıp yumruğunu hızla Billy T.’nin bir domuzcuğa benzeyen yağlı suratının ortasına indirdi. Sonra onu rahat hissettirecek miktarda kan akıtana kadar vurmaya devam etti. Billy T. kendisinden geçmeden önce vurmaktan vazgeçti. Sonra onun suratının hemen yakınına gelerek, “Haydi, şimdi istersen git de polisi çağır ve beni tutuklat... Çünkü şerifin oradaki hücrede otururken, tanıdığım her-

kese burada oynadığın o küçük pis oyunları anlatırım. Gördüğüm her polise, her iyi niyetli avukata gördüklerimi anlatırım. Hücremi süpüren adamlara ve benim davamı takip eden genç memurlara da söylerim. Anlattıklarımın yayılması pek fazla zaman almaz. İnsanlar baştan inanmıyormuş gibi yaparlar ama sana her baktıklarında akıllarına bu anlattıklarım gelir ve acaba doğru muydu diye düşünürler.”

Billy T. ağzını açıp da bir şey söylemedi. Sadece yattığı yerde inlemeye devam edip kan içinde kalan suratını şişman ellerinin arasına alarak yerli yerinde tutmaya çalıştı.

“Haydi, Holly Grace. Senle gidip konuşmamız gereken biri var.” Dallie onun ayakkabılarını ve taytını avuçlayıp nazikçe kolundan tutarak depo odasının dışına çıkardı.

Kızın ona minnettar kalmasını bekliyorsa, bunda ne kadar yanlış olduğunu az sonra anlayacaktı. Ne yapmak istediğini duyunca avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. “Söz vermiştin, seni yalancı! Kimseye söylemeyeceğine yemin etmiştin!”

Dallie bir şey demedi, ona bir açıklama yapmaya da kalkışmadı çünkü gözlerindeki korkuyu görmüştü. Onun yerinde olsaydım ben de korkardım, diye düşündü.

Winona Cohagan, Billy T.’nin evinde Dallie’nin söylediklerini dinlerken fırırlı mutfak önlüğünün kıvrımlarıyla oynuyordu. Holly Grace merdivenlerin yanında duruyordu. Sımsıkı kapadığı dudakları utançından ölecekmiş gibi bembeyaz kesilmişti. Dallie o anda, onun bir kez bile ağlamadığını fark etti. Depo odasına yıldırım gibi girdiği andan itibaren, kızın kederli gözlerinden bir damla yaş akmamıştı.

Winona onları dikkatle incelemek için vakit harcamamıştı, bu da Dallie’de onun Billy T.’nin sapık olduğundan önceden beri şüphelendiği izlenimi bırakmıştı. Ama kadının gözlerindeki sakin ısırap, adamın kurban olarak seçtiği kişinin kendi kızı olabileceğini aklına bile getirmemiş olduğunu gösteriyordu. Dallie, Winona’nın Holly Grace’i sevdiğini ve bedeli ne olursa olsun kimsenin onu incitmesine izin vermeyeceğini daha ilk bakışta anlamıştı. Evden ayrılmak üzere

nihayet ön kapiya doğru giderken, ne kadar sorumsuz olursa olsun Winona'nın doğru olanı yapacağını düşünüyordu.

Oradan giderken Holly Grace ne ona hiç baktı ne de bir teşekkür etti.

Holly Grace daha sonraki birkaç gün okula gelmedi. O, Skeet ve Bayan Sybil mesai sonrası saatlerde eczaneye ziyaretler yaptılar. Konuşmaların çoğunu Bayan Sybil'in yapmasına izin verdiler ve bittiğinde Billy T. Wynette'te daha fazla kalamayacağına dair iyi bir fikir edinmiş oldu.

Holly Grace nihayet okula geri geldiğinde, sanki hiç orada değilmiş gibi Dallie'yi görmezden gelmeye başladı. Dallie bu burnu havada tutumundan ne kadar incindiğini bilmesini istemiyordu, o yüzden de onun en iyi arkadaşıyla flört etti ve onunla karşılaşabileceği yerlerde etrafında hep güzel kızlar olmasına gayret etti. Bu, umduğu kadar işe yaramadı çünkü her karşılaştıklarında onun da yanında hep o zengin kolejli oğlanlardan biri oluyordu. Yine de, bazen kızın gözleminde keder veren eski bir şeyin titrek alevini görür gibi oluyordu. O yüzden sonunda gururunu bir kenara bırakmaya karar verip onun yanına gitti ve mezuniyet dansına onunla birlikte gelmeyi isteyip istemediğini sordu. Bu soruyu gelip gelmemesini pek fazla umursamıyormuş ve sanki baloya götürmeyi düşünmekle ona muazzam bir iyilikte bulunuyormuş gibi sormuştu. Holly Grace reddedecek olursa, bunu hiç umursamayacağını ve sadece yapacak daha iyi bir şey olmadığı için bu teklifte bulunduğunu anlamasını istiyordu.

Ama kız dansa geleceğini söyledi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Holly Grace şömine rafının üzerindeki sarkaçlı saate bakıp alçak şesle lanet okudu. Dallie, her zamanki gibi geç kalmıştı. Onun iki gün sonra New York'a gideceğini ve bir süre birbirlerini göremeyeceklerini biliyordu oysaki. Bir kere olsun zamanında gelemey miydi? O Britanyalı kızın peşinden mi gitti, diye düşündü. Tek bir sözcük bile etmeden ortadan kaybolmak, tam da onun yapacağı bir şeydi.

Akşam için üzerine yepyeni streç blucin pantolonunun içine soktuğu şeftali renkli dik yakalı ipek bir bluz geçirmişti. Bacaklarını sımsıkı saran blucinin altına onu daha da uzun boylu göstermesi için sekiz santim topuklu ayakkabılar giymişti. Hiç mücevher takmazdı çünkü küpe ve kolye takmanın aslan yelesine benzeyen o altın renkli saçlarının güzelliğine güvenmemek anlamına geleceğini düşünürdü.

"Holly Grace, tatlım," diye seslendi Winona oturma odasının öteki ucundaki koltuğundan. "Benim kare bulmaca kitabımı gördün mü? Tam şuradaydı ama şimdi bulamıyorum."

Holly Grace kitabı akşam gazetesinin altından çıkardı ve soldan sağa yirmi üç öneride bulunmak için koltuğun koluna oturdu. Aslında annesinin herhangi bir öneriye ihtiyacı yoktu, bilmece kitabını kaybetmiş filan olmadığını da biliyordu ama Holly Grace ihtiyacı olan dikkati ona vermeyi çok göremezdi. Bilmeceyi birlikte çözmeye çalışırlarken, kolunu Winona'nın omuzlarına attı. Yanağını

onun solmuş sarı buklelerine dayamak için eğilip saçlarındaki Breck şampuanının ve Aqua Net saç spreyinin belli belirsiz kokusunu içine çekti. Winona'nın üç yıllık kocası Ed Graylock, mutfakta kırık bir tosk makinesiyle oyalanıyor, bir yandan da *You Are So Beautiful* şarkısını radyoyla birlikte mırıldanıyordu. Tiz seslerde sesi yok oluyordu ama Joe Cocker ona uygun yerlere gelir gelmez sesini olabildiğince yükseltiyordu. Holly Grace, bu ikisi için kalbinin sevgiyle dolduğunu hissetti. Winona'ya nihayet hak ettiği mutluluğu veren koca Ed Graylock ve tatlı ve sorumsuz annesi.

Sarkaçlı saat yediyi çaldı. Bütün gün boyunca onu rahat bırakmayan nostaljiye teslim olan Holly Grace ayağa kalktı ve Winona'nın yanağına minik bir çimdik attı. "Eğer Dallie gelecek olursa, lisede olduğumu söyle ona. Beni bekleyeyim deme, muhtemelen geç gelirim." Çantasını alarak ön kapıya doğru ilerledi ve Ed'e seslenerek sabah Dallie'yi kahvaltıya davet edeceğini haber verdi.

Geceki program nedeniyle lisenin kapısı kapalıydı ama Holly Grace kapıcı onu içeriye alana kadar yandaki müzik mağazasının kapısına gürültülü bir şekilde vurdu. Yürürken topuklu ayakkabıları arka koridora giden beton rampa üzerinde sesler çıkarıyordu. Bununla tanıdık kokular hücum ederken, adımlarıyla Soul Kraliçesi'nin *R-E-S-P-E-C-T* şarkısının ritmini tutturmuştu. Alçak sesle şarkıyı mırıldanmaya başladı ama spor salonuna giden köşeye geldiğinde nasıl olduğunu anlamadan onun yerine *Walk Away Renee*'yi söylerken buldu kendisini. Az sonra da Young Rascals *Good Lovin'* şarkısını söylüyordu ve 1966 mezuniyet gecesini yeni baştan yaşamaya başladı...

Holly Grace, Dallie Beaudine onu bir futbol maçına götürmek için 1964 model şarap renkli bir Cadillac El Dorado'yla geldiğinden beri üç sözcükten fazla konuşmamıştı. Ona ait olmadığını kesinlikle bildiği arabanın kadife koltukları, otomatik olarak açılıp kapanan camları ve bangır bangır *Good love* diye bağırان bir AM/FM stereo radyosu vardı. Arabayı nereden aldığını sormak istiyordu ama ilk konuşan olmak istemediği için ağzını açmadı.

Kadife koltukta arkaya yaslanıp bacak bacak üstüne atarak her zaman El Doradolarda yolculuk ediyormuş ve El Doradolar sadece onun için üretilmiş gibi bir izlenim bırakmaya çalıştı. Ama bu kadar tedirginken ve akşam sadece yarım konserve kutusu Campbell şehriyeli tavuk çorbasına talim ettiği için midesi guruldarken öyleymiş gibi davranmak pek kolay olmuyordu. Açlığı umursadığından değildi. Billy T.'nin evini terk ettikleri gün Agnes Clayton'dan kiraladıkları arka odada kurallara uymayarak kullandıkları elektrikli ocakta Winona daha alengirli bir yemek hazırlayamıyordu.

Karşılarındaki ufukta, gece göğünde bir ışık parçası parlıyordu. Wynette, ilçede gece maçlarının oynanabileceği bir stadyumu olan tek lise olmakla gurur duyardı. Civar kasabalardaki herkes cuma akşamları kendi liselerindeki oyunlar bittikten sonra arabalarıyla Wynette'teki oyunları izlemeye gelirdi. O gece mezuniyet balosu olduğu ve Wynette Broncos geçen yılın bölgesel şampiyonuyla oynadığı için, kalabalık her zamankinden daha da fazlaydı. Dallie El Dorado'yu stadyumdan birkaç blok ötedeki bir sokağa park etmişti.

Kaldırım boyunca yürürlerken bir şey söylemedi ama liseye vardıklarında elini yeni gibi duran koyu mavi blazer ceketinin cebine daldırıp bir paket Marlboro çıkardı. "Sigara ister misin?"

"Sigara içmiyorum." Sesi, tıpkı çift olumsuzlardan bahsederken Bayan Chandler'ın sesi gibi onu onaylamaz şekilde sert çıkmıştı. Keşke bir kere daha söyleyebilse ve ona, "Tabii, Dallie, içmek isterim. Neden benim için bir tane yakmıyorsun?" türünden bir şey diyebilseydi.

Holly Grace tam o sırada park alanına giren arkadaşlarını fark edince o gece birlikte dansa gelmek için reddettiği gençlerden birine başıyla selam verdi. Diğer kızlar yünlü, yeni eteklikler ya da özellikle o gece için satın alınmış üstü dar, altı bol elbiseler ve ayak parmaklarının üzerinde grogen kumaştan geniş kurdeleler olan alçak kare topuklu bağciksız gece ayakkabıları giymişlerdi. Holly Grace'in üzerinde ise üçüncü sınıftan beri haftada bir okula da giydiği siyah kadife etekliği ve kareli pamuklu bluzu vardı. Diğer oğlanların hepsinin birlikte geldikleri kızlarla el ele tutuşmuş oldukları da gözüne

çarpmıştı ama Dallie ellerini pantolonunun ceplerine sokmuştu. Bu çok sürmez, diye acı acı düşündü. Gece bitmeden o ellerin bedeninin her yerinde gezineceğini biliyordu.

Park yerinden stadyuma doğru ilerleyen kalabalığa karıştılar. Onunla çıkmayı neden kabul etmişti ki? Ne istediğini bile bile neden ona evet demişti? Dallie Beaudine gibi şöhretli ve geçen gece olanları görmüş biri ne isteyebilirdi ki?

Pep Club'ın kocaman sarı krizantemler sattığı, kahverengi ve beyaz kurdelelerden altın renkli minik topların sarktığı masaya yaklaştılar. Dallie ona dönüp isteksizce, "Çiçek ister misin?" diye sordu.

"Hayır, teşekkür ederim." Holly Grace de kendi sesini mesafeli ve kibirli bulmuştu.

Dallie öyle aniden durdu ki arkasından gelen oğlan ona çarptı. "Onu satın alacak param olmadığını mı düşünüyorsun?" diye dişlerinin arasından küçümser gibi konuştu. "Sana lanet olası üç dolarlık çiçek almaya yetecek kadar param olmadığını mı düşünüyorsun?" Kalçasının kıvrımını almış kahverengi, eski bir cüzdanı çekip çıkardıktan sonra masanın üzerine beş dolarlık banknotu tokat atar gibi yapıştırdı. "Şunlardan bir tane istiyorum," dedi Pep Club danışmanı Bayan Good'a. "Üstü de sizde kalsın." Krizantemi Holly Grace'e doğru itti. Çiçeğin iki sarı yaprağı havada süzülerek kızın bluzunun kol ağzının üzerine düştü.

Holly Grace sinirlendi. Çiçeği Dallie'ye geri fırlattı ve bu saldırısına öfkeli bir fısıltıyla yanıt verdi. "Neden göğsüme takmıyorsun? Onun için aldın, öyle değil mi? Böylece dansa kadar beklemek yerine, beni daha önce şöyle bir yoklama fırsatı edinmiş olursun!"

Bu patlaması kendini de dehşete düşürdüğü için durup serbest elinin tırnaklarını avcuna geçirdi. İçten içe Dallie'nin onu anlamasını umuyor, diğer kızlara baktığında gözlerinde beliren o insanın içini eriten bakışlarla ona da bakmasını, üzgün olduğunu söylemesini ve onu davet etmesinin nedeninin seksle bir ilgisi olmadığını söylemesini istiyordu. Benden hoşlandığın kadar ben de senden hoşlanıyorum

demesini ve Billy T.'nin yaptıklarından onu sorumlu tutmadığını söylemesini istiyordu.

“Senin bu saçmalıklarına dayanmak zorunda değilim!” diye bağırdı Dallie ve çiçeği onun elinden çekip yere attı. Daha sonra da sırtını stadyuma dönüp sokağa doğru giderek ondan uzaklaşmaya başladı.

Holly Grace çakıl taşlarının arasında yatan çiçeğe ve tozlarda sürüklenen kurdelelerine baktı. Çiçeği almak için eğildiğinde, karmela renkli kolsuz bir elbise ve koyu kahverengi düz Capezio ayakkabılar giyen Joanie Bradlow hemen yanından geçti. Joanie okulun ilk ayında kendisini resmen Dallie'nin kollarına atmıştı. Holly Grace onun Dallie'den bahsederken kıkırdadığını duymuştu tuvalette. “Yanlış insanlarla takıldığını biliyorum ama Tanrım, öyle muhteşem ki. İspanyolca dersinde kurşun kalemimi düşürmüştüm. Onu yerden aldı ve aman Tanrım, dedim, öleceğim galiba!”

Kalabalık onun yanından geçip stadyuma doğru ilerlerken ve zedelenmiş krizantem elinde, orada yapayalnız dururken kederden içinde kocaman, sert bir kitle oluşmuştu sanki. Sınıf arkadaşlarından bazıları ona selam verdiler, o da onlara parlak gülücükler gönderip neşeli bir şekilde elini salladı. Birlikte olduğu oğlan bir dakika için tuvalete gitmiş de, o da orada onun her an geri gelmesini bekliyormuş gibi bir hava yaratmaya çalışıyordu. Eski fitilli kadife etekliği kalçalarından kurşundan perde gibi sarkıyordu. Son sınıftaki en güzel kız olduğunu bilmek ona kendisini daha iyi hissettirmiyordu. Güzel elbiselerin olmadıkça ve kasabadaki herkes annenin dün öğleden sonranın uzunca bir bölümünü ilçe sosyal hizmetler ofisindeki tahta sıralardan birinde oturarak geçirdiğini bildikçe güzel olmanın ne yararı vardı?

Holly Grace yüzünde salak bir gülücükle orada dikilip duramayacağını biliyordu ama mezuniyet dansının olduğu gece tek başına tribünlere de gidemiyordu. Herkes yerine oturana kadar Agnes Clayton'ın pansiyonuna yürümeye başlaması da mümkün değildi. Kimsenin ona bakmadığı bir anda binanın yan tarafında süzülüp okul kapısından içeri girdi.

Spor salonu terk edilmiş gibiydi. Kafesli tavandan gelen bir ışık kırımlardan gevşekçe sarkan beyaz ve kestane renkli krepon kâğıttan tentenin arasından şerit halinde gölgeler bırakıyor ve adeta dansın başlamasını bekliyordu. Holly Grace içeri girdi. Süslemelere rağmen, içerideki koku her zamanki gibiydi. Burası on yıllar boyunca beden eğitimi dersleri verilmiş, basketbol oynanmış, derslere geç gelindiği ya da hiç gelinmediği için mazeretlerin uydurulduğu tozun ve eski spor ayakkabılarının olduğu bir yerdi. Holly Grace beden eğitimi dersini severdi. Okuldaki en iyi kız atletlerden biriydi ve takım için seçilen ilk kız öğrenciydi. Beden eğitimi dersini severdi. Bu derste herkes aynı giyinirdi.

Tam o sırada saldırgan bir ses duydu. “Seni eve geri götürmemi mi istiyorsun? İstedğin bu mu?”

Arkasına dönünce Dallie’nin spor salonunun kapısının iç tarafında, orta direğe dayanmış durduğunu gördü. Uzun kolları kasılmış gibi yanlardan sarkıyordu, suratı da çok asıktı. Holly Grace onun pantolonunun da epeyce kısa olduğunu ve koyu renk çoraplarının birkaç santim görüldüğünü fark etti. Pantolonun oğlanın üstüne uymaması ona kendisini daha iyi hissettirdi.

“Beni götürmek mi istiyorsun?” diye sordu.

Dallie ağırlığını diğer ayağına geçirdi. “Sen götürmemi istiyor musun?”

“Bilmiyorum. Olabilir. Sanırım.”

“Eğer seni eve götürmemi istiyorsan, söylemen yeterli.”

Krizantemin parmaklarının arasından geçirdiği kirlenmiş beyaz kurdelesine bir bakış attı. “Beni neden dansa davet ettin?”

Dallie bir şey demedi. Holly Grace başını kaldırıp bakınca da omuzlarını silkti.

“Pekâlâ, o zaman,” dedi çabucak. “Beni eve götürebilirsin.”

“Sen neden benim davetimi kabul ettin?”

Holly Grace de omuzlarını silkti.

Dallie mokasen ayakkabılarının burnuna baktı. Bir an durduktan sonra kızın ancak duyabileceği alçak bir sesle, "Önceki gün için özür dilerim," dedi

"Ne demek istiyorsun?"

"Hani şu Hank ve Ritchie'yle olan şey için."

"Ha, tamam."

"Seninle ve o diğer oğlanlarla ilgili olarak söylediklerimin doğru olmadığını biliyorum."

"Hayır, değildi."

"Biliyorum. Beni çok öfkelen-dirmiştin."

Holly Grace'in içinde minik bir ümit ışığı yandı. "Önemli değil."

"Olmaz olur mu? Öyle bir şey dememem gerekirdi. Bacağına da öyle dokunmamalıydım. Beni kızdırdığın için oldu."

"Öyle yapmak istememişim. Yani seni öfkelen-dirmek... Bazen korkutucu olabiliyorsun."

Dallie başını kaldırdı ve bütün akşam boyunca ilk kez mutlu göründü. "Gerçekten mi?"

Holly Grace gülümsemeden edemedi. "Hemen kendinle gurur duyma bakalım. O kadar da korkutucu değilsin."

Dallie de gülümsedi ve yüzü o anda o kadar güzel oldu ki Holly Grace ağzının kuruduğunu hissetti.

Bir süre o şekilde durup birbirlerine baktılar. Derken Holly Grace Billy T.'yle olan o olayı ve Dallie'nin gördüğü şeylerden sonra ondan nasıl bir beklentisi olabileceğini hatırladı. Kısa süreli mutluluğu da bir anda yok oluverdi. Tribünlerdeki ilk sıraya doğru ilerleyip oturdu ve gözlerini yere dikti. "Ne düşündüğünü biliyorum ama bu doğru değil. Ben... Ben Billy T.'nin bana yaptıklarını engelleyebilecek durumda değildim."

Dallie ona şaşkınlıkla baktı. "Bunu biliyorum. Gerçekten de onun sana yaptıklarından hoşlandığını düşündüğümü mü sandın?"

Holly Grace telaşla konuşmaya başladı. "Ama sanki onu durdurmak kolaymış gibi davrandın. Anneme gelip bir iki şey söylemekle bu iş biter sanıyorsun. Ama benim için hiç kolay değildi bu.

Korkuyordum. Canımı yakmaya devam ediyordu ve annemi uzaklara göndermeden önce onun da canını yakacak diye korkuyordum. Anlattığım takdirde kimsenin bana inanmayacağını ve annemin de benden nefret edeceğini söyledi.”

Dallie gelip yanma oturdu. Holly Grace, makosen ayakkabılarının burunlarındaki derinin eskidiğini ve Dallie’nin onları kapatmak için cila sürdüğünü fark etti. Acaba o da benim kadar yoksul olmaktan nefret ediyor mu, diye düşündü. Yoksulluk ona da çaresiz hissettiriyor muydu?

Dallie boğazını temizledi. “Çiçeği göğsüme tak derken ne demek istiyordun? Ya yoklama fırsatı elde etmek derken? Önceki gün Hank ve Ritchie’nin yanında seninle öyle konuştuğum için mi öyle biri olduğumu düşündün?”

“Tam olarak öyle sayılmaz.”

“Peki, neden?”

“Yani, düşündüm ki belki de... Billy T’yle olanları gördükten sonra, benim... Şey yapmamı... Seninle bu gece seks yapmamı bekliyor olabiliyordun.”

Dallie aniden başını kaldırdı. Buna içerlemiş gibiydi. “O zaman benimle çıkmayı neden kabul ettin? Eğer senden tüm istediğimin bu olduğunu düşündüysen, ne halt etmeye benimle çıkacağını söyledin?”

“Sanırım içten içe yanlış düşündüğümü ümit ediyordum.”

Dallie ayağa kalkıp ona dik dik baktı. “Öyle mi? Eh, kesinlikle yanlış düşünüyordun. Hem de lanet olasıca bir şekilde! Senin neyin var, anlayamıyorum. Wynette Lisesi’ndeki en güzel kızsın. Akıllısın da. O ilk İngilizce dersinden beri senden hoşlandığımı bilmiyor musun?”

“Bana her baktığında surat asarken bunu nasıl bilebilirdim ki?”

Dallie onun gözlerine bakamadı. “Bilmen gerekirdi, işte o kadar.”

Daha fazla konuşmadılar. Binadan çıkıp park alanından geçerek stadyuma doğru yollandılar. Tam o sırada tribünlerde müthiş bir tezahürat oldu ve hoparlörlerden, “İlk oyun. Wynette,” anonsu yapıldı.

Dallie onun elini alıp kendisinininkiyle birlikte lacivert blazer ceketinin cebine soktu.

“Geç kaldığım için bana çok mu kıydın?”

Holly Grace dönerek spor salonunun kapısına doğru baktı. Orta direğe yaslanmış; âşık olduğu on yedi yaşındaki o asık suratlı oğlandan daha iri yapılı, sağlam ve çok daha yakışıklı görünen yirmi yedi yaşındaki Dallie’ye bakarken bir an için aklı karışır gibi oldu ama hemen kendisini toparladı.

“Tabii ki kıydın. Aslında az önce Bobby Fritchie’ye bu gece seni beklemek yerine onunla çıkıp ‘surf and turf’³⁰e gideceğimi söyledim.” Çantasını omzundan çekti ve parmaklarının ucunda sallandırmaya başladı. “O küçük Britanyalı kızla ilgili bir şey bulabildin mi?”

“Kimse onu görmemiş. Hâlâ Wynette’te olduğunu sanmıyorum. Bayan Sybil bıraktığım parayı ona vermiş, o yüzden şu sıralarda Londra’nın yolunu tutmuş olmalı.”

Holly Grace onun hâlâ endişe içinde olduğunu görebiliyordu. “Bana kalırsa sen bu kızı kabul ettiğinden de fazla umursuyorsun. Doğruyu söylemek gerekirse, insanı nakavt edecek kadar güzel olduğunu bir kenara bırakacak olursak, onu neden bu kadar umursadığını tam olarak anlayamıyorum.”

“O farklı, o kadar. Sana bir şey söyleyeyim mi? Hayatımda hiç benden bu kadar farklı olan bir kadınla ilişkim olmadı. Farklı kutuplar başlangıçta birbirini çeker ama fazla birlikte kalamazlar.”

Holly Grace gözlerinde belli belirsiz bir kederle ona baktı. “Birbirine fazlaca benzeyen insanlar da bazen birlikte kalamıyorlar.”

Dallie bir zamanlar kemiklerine kadar işleyen o ağır ve seksi yürüyüşüyle ona geldi. Onu dans eder gibi kollarının arasına aldı. Bir yandan da kulağına *You’ve Lost That Lovin’ Feelin’* şarkısını fısıldıyordu. Doğaçlama müzikle de olsa, bedenleri birlikte mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Sanki bir milyon yıldan beri dans

30 Et ve deniz ürünlerinin beraber sunulduğu yemek.

etmekteydiler. “Kahretsin, şu ayakkabıları giydiğinde boyun amma da uzun oluyor,” dedi Dallie şikâyet edencesine.

“Seni biraz tedirgin ediyor bu, öyle değil mi? Tam gözlerimin içine bakıyor olmak?”

“Bobby şu anda buraya gelip de senin bu yüksek topuklu ayakkabılarla yeni basketbol sahasında yürüdüğünü görecekt olursa, ne halin varsa görürsün.”

“Ben Bobby Fritchie’yi hâlâ Wynette’in basketbol koçu olarak görmekte zorlanıyorum. Aklıma hep ikinizin sabah cezasına kaldığı ve benim de ofis kapısının önünde takıldığı günler geliyor.”

“Sen bir yalancısın, Holly Grace Beaudine. Hayatımda tek bir gün bile sabah cezasına kalmadım. Ben daha çok dayak cezası alırdım.”

“Öyle bir kalmıştın ki bunu sen de biliyorsun. Bayan Sybil hocalardan biri sana dayak attığı vakit öyle bir şamata yapardı ki sonunda ona bulaşmaktan vazgeçmişlerdi.”

“Sen kendi istediğin gibi hatırlıyorsun her şeyi, ben de kendi hatırladığım şekilde ısrar ediyorum.” Dallie yanağını onunkine yapıştırdı. “Seni burada görmek bana o mezuniyet dansını hatırlattı. Hayatımda o kadar ter döktüğümü hatırlamıyorum. Dans ettiğimiz süre boyunca, beni o kadar etkiliyordun ki ikimizin arasında mesafe kalması için özel bir gayret gösteriyordum. Bütün istediğim seninle ödünç aldığım o El Dorado’nun içinde yalnız kalabilmektir ama yalnız kalsak bile o konuşmadan sonra sana dokunamayacağımı biliyordum. O, hayatımın en bedbaht gecesiydi.”

“Hatırladığım kadarıyla senin bedbaht dediğin geceler pek de uzun sürmedi. İlçedeki en kolay elde edilen kızlardan biri olmalıyım. Lanet olsun! Öyle bir hale gelmişim ki seninle seks yapmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Billy T.’nin bedenimde bıraktığı izlerinin temizlenmesine öylesine ihtiyacım vardı ki bunun için cehenneme bile gitmeye razıydım...”

Holly Grace, Dallie’nin salaş odasındaki dar yatakta sırtüstü yattı ve Dallie parmağını onun içine sokarken gözlerini sımsıkı yumdu.

Dallie inleyip bedenini onun kalçalarına sürttü. Blucininin kumaşı kızın çıplak bacağına acıtıyordu. Külodu ayakkabılarıyla birlikte yatağın yanında, muşamba zeminin üzerinde duruyordu ama onun dışında hemen hemen giyinik sayılabilirdi. Beyaz bluzunun düğmeleri beline kadar çözülmüş, sutyeni açılıp yana çekilmişti ve yünlü etekliği Dallie'nin bacaklarının arasını keşfeden elini mütevazı bir şekilde örtüyordu.

“Lütfen...” diye fısıldadı. Kendisini onun avucuna itti. Dallie'nin ağır ve boğuluyormuş gibi çıkan nefesi kulağının tam üzerindeydi ve kalçası da baldırlarına karşı ritmik bir şekilde gidip geliyordu. Holly Grace daha fazla dayanamayacağını hissetti. Son iki aydır, öpüşme ve oynaşma seansları giderek ikisinin de başka bir şey düşünemeyecekleri kadar yoğun bir hale gelmişti. Ama yine de kendilerini tutuyorlardı. Holly Grace, Dallie'nin onu hızlı bulmasından, Dallie ise Holly Grace'in onun Billy T. gibi olduğunu düşünmesinden çekiniyordu.

Holly Grace aniden elini yumruk haline getirerek Dallie'nin omzuna arkadan vurdu. Dallie irkilerek geriye attı kendisini. Dudakları onu öpmekten ıslak ve şiş, çenesi ise kıpkırmızıydı. “Neden yaptın bunu?” diye sordu.

“Çünkü artık dayanamıyorum!” diye bağırdı. “Yapmak istiyorum! Yanlış olduğunu biliyorum. Sana izin vermemem gerektiğini de. Ama artık dayanacak gücüm kalmadı. Ateşlere düşmüş gibi hissediyorum kendimi.” Onun anlaması için gayret ediyordu. “Bütün o aylar boyunca Billy T. bunu bana zorla yaptırdı. Bütün o aylar boyunca benim canımı yaktı. Bir kere olsun, kendim için karar vermeye hakkım yok mu benim?”

Dallie ciddi olup olmadığını anlamak için uzunca bir süre ona baktı. “Ben senin benim hakkımda... Ben seni seviyorum, Holly Grace. Bütün hayatım boyunca kimseyi sevmediğim kadar seviyorum. Bana hayır desen de seni seveceğim.”

Holly Grace yatakta doğruldu, bluzunu çıkarıp sutyeninin askılarını omuzlarına indirdi. “Hayır demekten bıktım usandım.”

Birbirlerinin her yanma dokunmuş olmalarına rağmen, bir kural olarak elbiselerinin çoğunu üstlerinde tutuyorlardı. O yüzden de Dallie ilk kez onun belden yukarısını çıplak görüyordu. Ona hayranlıkla baktı, sonra uzanıp göğsüne bir parmağıyla hafifçe dokundu. “Çok güzelsin, bebeğim,” dedi boğulur gibi bir sesle.

Dallie’nin yüzündeki ifadenin yansıttığı duygu karşısında Holly Grace de şaşırmişti ve sahip olduğu her şeyi ona karşı bu kadar nazik davranan bu oğlana vermek istediğini fark etti o anda. Eğilip başparmaklarını diz altı çoraplarına geçirerek onları çıkardı. Sonra etekliğinin belini açtı ve kalçalarını kaldırarak onu da aşağı indirdi. Dallie de önce tişörtünü ve blucinini çıkardı, sonra da külodunu. Holly Grace, yanma uzandığında ve parmaklarını şefkatle saçlarının arasından geçirdiğinde, onun genç ve ince bedeninin güzelliğini yutar gibi içine çekti. Onu öpmek için başını buruşmuş yastıktan kaldırıp dilini ağzının içine kaydırды. Dallie inleyerek kabul etti. İnleyip bir-birlerinin dudaklarını ve dillerini emdiler; uzun bacakları birbirine dolanana ve sarı saçları terden sıırılsıklam olana kadar, giderek daha yoğun bir şekilde öpüştüler.

“Hamile kalmanı istemiyorum,” diye fısıldadı Holly Grace’in ağzına doğru. “Ben şimdi... Şimdi sadece biraz içine gireyim.”

Ama tabii ki kendini tutamadı ve Holly Grace bunun o güne kadar hissettiği en güzel şey olduğunu düşündü. Doyuma ulaştığında boğazından derin bir inilti sesi çıkardı. Onun hemen arkasından, bir kurşunla vurulmuş gibi titreyen Dallie geldi. Her şey bir dakikadan daha az bir süre içinde olup bitmişti.

Mezuniyet gününe kadar prezervatif kullandılar ama Holly Grace hamile kalmıştı bile. Dallie çocuğu aldırma için para bulmaya yardım etmeyi reddetti. “İki insan birbirini seviyorlarsa eğer, çocuk aldırma doğru değildir,” diye bağırmıştı ona, parmağını ona doğru sallarken. Ama sonra sesi yumuşamıştı. “Ben A&M’den mezun olana kadar beklemeyi planladığımızı biliyorum ama şimdi evleneceğiz. Skeet’in dışında, hayatımda başıma gelen tek iyi şey sensin.”

“Ben şimdi bir bebek sahibi olamam,” diye bağırıyordu Holly Grace. “Sadece on yedi yaşındayım! San Antonio’ya gideceğim iş bulmak için. Kendimi geliştirmek, başarılı olmak istiyorum. Şimdi bir çocuğumun olması hayatımı mahvedecek.”

“Bunu nasıl söylersin? Sen beni sevmiyor musun, Holly Grace?”

“Elbette seviyorum. Ama sevmek her zaman yeterli olmuyor.”

Onun gözlerindeki ıstırapı görünce Holly Grace’in içi o tanıdık çaresizlik duygusuyla dolmuş ve bu duyguyu içinde Papaz Leary’nin çalışma odasındaki evlilik törenlerine kadar taşımıştı.

Dallie *Good Vibrations*’ın nakaratının orta yerinde mırıldanmayı bırakıp serbest atış çizgisinin üzerinde durdu. “Bobby Fritchie’ye gerçekten de bu gece onunla çıkacağını söyledin mi?”

Holly Grace ona karmaşık bir armoniyle eşlik ediyordu ve Dallie bıraktıktan sonra da bir iki ölçüyü tek başına sürdürdü. “Tam olarak değil ama öyle söylemeyi düşündüm. Geç kaldığın vakit öyle öfkeleniyorum ki.”

Dallie önce ses çıkarmadı ve ona uzun bir bakış attı. “Boşanmayı gerçekten istiyorsan, bunu kabul edeceğimi biliyorsun.”

“Biliyorum.” Tribünlere doğru giderek bacaklarını uzattı ve Koç Fritchie’nin yeni boya attığı bir yere ayakkabısının topuğuyla küçük bir çizik atarak sıralardan birine oturdu. “Yeniden evlenmek gibi bir niyetim yok, o yüzden işler olduğu gibi kalabilir.”

Dallie gülümsedi ve tribünlerde onun yanında oturmak için orta saha çizgisi boyunca yürüdü. “Umarım New York’ta umduğunu bulursun, bebeğim. Bunu gerçekten istiyorum. Seni mutlu olmanı hayatta her şeyden fazla istediğimi biliyorsun.”

“Öyle olduğunu biliyorum. Aynısı benim için de geçerli.”

Holly Grace sonra Winona ve Ed’den, Bayan Sybil’den ve Wynette’te birlikte oldukları vakitlerde genellikle konuştukları konulardan bahsetmeye başladı. Dallie onu yarım kulağıyla dinliyordu. Aklının yarısı sorunlu geçmişleri ve bir bebekleri olan ama hiç paraları olmayan o iki ergenle meşguldü. Karşılırları hiç fırsat çıkmamasına rağmen

birbirlerini sevmeye devam edip iyi bir mücadele verdiklerini şimdi daha iyi anlayabiliyordu...

Skeet elinden geldiğince yardım edebilmek için Austin'de bir inşaatta işe girmişti ama sendika işi olmadığından ücreti pek iyi değildi. Dallie de okula ve fazladan birkaç dolar kazanmak için golf sahasına gitmediği vakitler bir çatı ustasının yanında çalışıyordu. Winona'ya para göndermeleri gerekiyordu ama ellerinde hiç ona gönderecek kadar kalmıyordu.

Dallie o kadar uzun zaman yoksulluk içinde yaşamıştı ki artık bunu kanıksamıştı ama Holly Grace için durum aynı değildi. Gözlerinde öylesine çaresiz ve paniklemiş bir ifade vardı ki ona baktığında Dalli'e'nin kanı donuyordu adeta. Onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyor, durup dururken münakaşa konuları yaratıyor, onu elinden geleni yapmamakla suçlayarak acı kavgalara neden oluyordu. Evi yeterince temiz tutmadığını ya da ona iyi bir yemek hazırlamayacak kadar tembel olduğunu söylüyordu. Holly Grace de karşılık olarak onun ailesini geçindirecek kadar para kazanmadığını söylüyor, golf oynamayı bırakıp mühendislik eğitimi alması gerektiğinde ısrar ediyordu.

"Ben mühendis olmak istemiyorum," demişti Dalliie özellikle kırıncı bir tartışma sırasında. Kitaplarından birini mutfak masasının çizik dolu yüzeyine çarpmış, "Ben edebiyat okumak ve golf oynamak istiyorum!" diye eklemişti bağırarak.

Holly Grace ona mutfak havlusunu fırlatmıştı. "Golf oynamayı o kadar çok istiyorsan, o zaman neden edebiyat okuyarak paranı çarçur ediyorsun?"

Dallie havluyu ona geri fırlatmış, "Ailemde hiç kimse üniversite mezunu değil! İlk mezun ben olacağım!" diye bağırmıştı. Dalliie öfkeli sesi üzerine uyanıp ağlamaya başlayan Danny'yi kucaklamış, yüzünü bebeğin sarı bukleleri içine gömerek Holly Grace'e bakmamaya özen göstermişti. Ne olduğunu kendisinin de bilmediği bir şeyi kanıtlamak istediğini ona nasıl anlatabilirdi ki...

Pek çok açıdan birbirlerine benzemelerine rağmen, ikisinin de hayattan beklemedikleri farklıydı. Kavgaları giderek artmaya başlamıştı, öyle ki saldırmak için artık birbirlerinin en savunmasız noktalarını hedef alıp sonra da bu kadar kırıncı oldukları için pişman oluyorlardı. Skeet bu kavgaları onların gençliğine veriyor ve Danny ile birlikte birbirlerini de büyüttüklerini düşünüyordu. Bu da doğrudu.

“Sürekli olarak suratındaki o abus ifadeyle dolaşıp durmasan iyi olurdu,” demişti Holly Grace bir gün, Dallie’nin çenesinde zaman zaman çıkmakta direnen sivilcelerden birine Clearasil sürerken. “Erkekliğin ilk şartının erkeklik taslamamak olduğunu hâlâ anlamadın mı?”

“Erkek olmakla ilgili olarak ne bilirsin ki sen?” diye yanıt vermişti Dallie, onu belinden yakalayıp kucığına oturturken. Sonra sevişmişlerdi ama birkaç saat sonra Dallie onu dik yürümediği için azarlamıştı.

“Göğüslerinin büyük olduğunu düşündüğün için omuzlarını kamburlaştırarak yürüyorsun.”

“Hiç de değil,” diye öfkeyle karşılık vermişti Holly Grace.

“Evet, öyle ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.” Onun çenesini tutup kaldırmış ve doğrudan gözlerinin içine bakmasını sağlamıştı. “Bebeğim, Billy T.’nin sana yaptıklarından kendini sorumlu tutmaktan ne vakit vazgeçeceksin?”

Zaman içinde Dallie’nin bu sözleri hedefine ulaşmış ve Holly Grace bu konuyu geçmişte bırakmıştı.

Ne yazık ki bütün tartışmaları böyle iyi sona ermiyordu. “Sende bir davranış sorunu var,” demişti Dallie, para yüzünden günlerce tartıştıktan sonra onu suçlayarak. “Hiçbir şeyden memnun olmuyorsun.”

“Ben bir yerlere gelmek istiyorum!” diye meydan okumuştı Holly Grace. “Sen okula giderken ben bir bebekle buraya çakılmış durumdayım.”

“Benim işim biter bitmez, sen de gidebilirsin. Bu konuda en az yüz kere konuştuk.”

“O zaman çok geç olacak,” demişti Holly Grace. “Hayatımın yarısı geçmiş olacak.”

Evlilikleri zaten sarsıntıdaydı ve sonra da Danny ölmüştü.

Danny'nin ölümünden sonra Dallie'nin hissettiği suçluluk duygusu dört nala ilerleyen bir kanser gibiydi. Hiç vakit kaybetmeden olayın olduğu evden çıktılar ama Dallie geceler boyu o sarnıç kapağını rüyasında görmeye devam etti. Rüyalarında o kırık menteşeyi görüyor ve tamir aletlerini almak için o eski, ahşap garaja doğru gidiyordu. Ama garaja bir türlü varamıyordu. Onun yerine kendisini yeniden Wynette'te ya da çocukluğunun geçtiği Houston'ın dışındaki o treylerin yanında dikilirken buluyordu. O sarnıca geri dönüp onu tamir etmesi gerektiğini biliyordu ama bir şey onu engelliyordu.

Ter içinde ve çarşaflara dolanmış bir şekilde uyanıyordu. Holly Grace'i bazen uyanmış, omuzları sarsılırken ve ağlaması duyulmasın diye yüzünü yastığı gömmüş bir şekilde buluyordu. Hâlbuki onu hiçbir şeyin ağlatamadığını çok iyi biliyordu. Billy T. onun karnına yumruk attığında da ağlamamıştı; henüz çocuk ve parasız oldukları için korktuğunda da ağlamamıştı; Danny'nin cenazesinde bile ağlamamış ve kendisi bir çocuk gibi hüngürderken orada taştan oyulmuş bir heykel gibi oturmuştu. Şimdi bu ağlama sesinin hayatında duyduğu en kötü ses olduğunu düşünüyordu.

Hissettiği suçluluk duygusu bir hastalık gibi onu için için tüketiyordu. Gözlerini her kapadığında Danny'nin tombul bacaklarıyla, kot tulumunun askılarından biri omzuna düşmüş ve sarı saçları güneş ışığının altında parıldayarak ona doğru koştuğunu görüyordu. Onun merakla açılmış o mavi gözlerini ve uyuduğunda yanaklarına düşen uzun kıvrırcık kirpiklerini görüyordu. Danny'nin cıvılcıvıllık kahkahasını duyuyor, yorulduğu vakit parmaklarını nasıl emdiğini hatırlıyordu. Danny'yi zihninden çıkaramıyordu, o yüzden de Holly Grace'in ağladığını duyup omuzlarının çaresizce sarsıldığını görünce içindeki suçluluk duygusu daha da yoğunlaşmış ve keşke Danny'yle birlikte ben de ölseydim, diye düşünmeye başlamıştı.

Holly Grace sonunda ayrılmak istediğini, onu hâlâ sevdiğini ama spor eşyaları satan bir mağazanın satış bölümünde iş bulduğunu ve

sabah Fort Worth'e hareket edeceğini söylemişti. Dallye o gece bir kez daha onun bastırmaya çalıştığı ağlama sesini duyarak uyanmıştı.

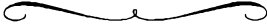
Bir süre gözleri açık yatmış, sonra Holly Grace'in başını gömdüğü yastıktan çekip kaldırmış ve yüzüne bir tokat atmıştı. Önce bir kere vurmuş, sonra bir tokat daha atmıştı. Daha sonra pantolonunu üzerine geçirip koşarak evin dışına çıkmıştı. Holly Grace Beaudine'in, bebeğini öldürüp onu ağlatan aptal bir ergeni değil, ona el kaldırmaktan çekinmeyen lanet olası kocasını hatırlamasını istiyordu.

Holly Grace gittikten sonra, Dallye birkaç ayını golf dahi oynamayacak kadar sarhoş geçirdi. Hâlbuki profesyoneller ligi için elemelere hazırlanması gerekiyordu. Skeet nihayet Holly Grace'i aradı. Holly Grace de Dallye'yi görmeye geldi.

"Çok uzun bir süreden beri ilk kez mutluyum," dedi ona. "Neden sen de mutlu olamıyorsun?"

Birbirlerini farklı bir şekilde sevmeyi öğrenmeleri yıllarını almıştı. Önceleri kendilerini yatağa atıyorlardı ama hemen akabinde eski konuları tartışmaya başlıyorlardı. Arada bir, birkaç ay boyunca birlikte yaşamayı deniyorlardı ama ikisi de hayattan farklı beklentiler içindeydi ve hiç işe yaramamıştı. Onu başka bir erkekle ilk gördüğünde, Dallye adamı öldürmek istemişti ama küçük, tatlı bir sekreter gözüne ilişince yumruklarını kendisine saklamıştı.

Sonraki yıllarda boşanma konusundan hep bahsetmişlerdi ama ikisi de bir girişimde bulunmamıştı. Dallye için Skeet her şey demekti. Holly Grace de Winona'yı bütün kalbiyle seviyordu. Ama ikisi birlikte olduklarında, Dallye ve Holly Grace olarak, birbirleri için gerçek bir aile oluşturuyorlardı ve onlar gibi çocuklukları sıkıntılar içinde geçen kişiler ailelerini kolay kolay bırakamazlardı.

Fırtınada Savrulmuşlar

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Beyaz renkli, dikdörtgen ve basık, beton bir binaydı. Yan tarafındaki çöp konteynerinin önünde park edilmiş dört adet tozlu araba vardı. Çöp konteynerinin arkasındaki asma kilitli kulübenin elli metre gerisinde ise Francesca'nın neredeyse iki saatten beri varmak için yürüdüğü radyo anteni ince bir parmak gibi yükseliyordu. Canavar orayı keşfetmek için gidince Francesca da ön kapıya uzanan iki basamağı bıkkın bir şekilde çıktı. Kapının camları tozdan ve sayısız parmak izinin bıraktığı lekelerden neredeyse matlaşmıştı. Sulphur City Ticaret Odası'nı, The United Way ve çeşitli yayıncılık şirketlerinin reklamını yapan süs şeritleri kapının sol tarafını hemen hemen kaplıyordu. Tam ortada ise altın renginde KDSC çağrı harfleri vardı. C harfinin alt yarısı kaybolmuştu, o yüzden bu bir G de olabilirdi ama Francesca öyle olmadığını biliyordu çünkü yolun sonundaki posta kutusunun üzerindeki C'yi görmüştü.

Kapının önünde durup görüntüsünün nasıl olduğunu inceleyebilirdi ama bunu yapma zahmetine girmedi. Onun yerine elinin tersiyle alnını ovalayıp oraya yapışmış ıslak saçları kenara itti, sonra da elinden geldiğince blucinini temizledi. Kollarındaki kanlı çiziklere bir şey yapması mümkün değildi, o yüzden onları görmezden geldi. İlk başlardaki coşkunluğu yok olmuş ve geride korkunç bir yorgunluk ve endişe kalmıştı.

Ön kapıyı ittirip açınca kendisini altı çalışma masasının ve bir o kadar da saatin, çeşitli duyuru panolarının, posterlerin, takvimlerin ve renkleri solmuş kıvrım kıvrım bantlarla duvara tutturulmuş kartonların sıkıştırdığı bir kabul salonunda buldu. Sol tarafında ortasındaki minder fazla kullanılmaktan içbükey şekil almış kahverengi ve sarı çizgili Danimarka stilinde modern bir kanepeler duruyordu. Odada stüdyoya bakan tek bir geniş pencere vardı. Stüdyoda oturan sunucu, başında kulaklıkla bir mikrofonun önünde oturmuştu. Adamın sesi bir duvar hoparlörü vasıtasıyla odaya yayılıyordu ama ses kısılmıştı.

Odadaki tek masada oturan kızıl saçlı, tombul bir sincaba benzeyen kadın Francesca'ya baktı. "Nasıl yardım edebilirim?"

Francesca boğazını temizledi, bakışlarını kadının kulaklarından polyester bluzuna inen sallantılı haç şeklindeki altın küpelerden çekerek bileğinin hemen yanında duran siyah telefona çevirdi. Wynette'e bir telefon etmesi tüm sorunlarını halledebilirdi. Karnını doyurur, elbiselerini değiştirebilir ve başını sokacak bir çatı bulabilirdi. Ama yardım için Dallie'ye başvurma fikri ona eskisi gibi cazip gelmiyordu. Yorgunluğuna ve tüm endişelerine rağmen, içindeki bir şey terk edilmiş o toprak yolda geriye dönüşü olmayacak şekilde değişmişti sanki. Ona doğru esen her kötü niyetli rüzgârın oraya buraya savurduğu tatlı bir süs eşyası olmaktan bıkmış usanmıştı. Her ne olursa olsun, hayatının kontrolünü kendi ellerine alacaktı.

"Yetkili kişiyle görüşebilir miydiniz acaba?" diye sordu sincaba. Francesca kendisine etkin ve profesyonel bir hava vermek için dikkat ederek konuşuyor; kirli suratlı, toz içinde, ayağında sandaletler olan ve cebinde beş parası olmayan biri gibi görünmemeye çalışıyordu.

Francesca'nın pejmürde görünümü ve sosyetik İngiliz aksam kadının ilgisini çekmiş gibi görünüyordu. "Benim adım Katie Cathcart, büro müdürüyüm. Neyle ilgili olduğunuzu söyleyebilir misiniz acaba?"

Bir büro müdürü ona yardım edebilir miydi? Francesca'nın bu konuda hiçbir fikri yoktu. O yüzden en tepedeki kişiyle görüşmenin daha iyi olacağına karar verdi. Dostane ama kararlı bir ses tonuyla, "Oldukça kişisel bir konu," dedi.

Kadın tereddüt etti ama ayağa kalkıp arkadaki büroya girdi. Biraz sonra yeniden göründü. “Çok uzun sürmeyecekse, Bayan Padgett sizi görecektir. Kendisi bizim istasyon müdürümüzdür.”

Francesca’nın tedirginliği o anda tavan yaptı. Ne diye karşısına kadın müdür çıkmıştı? Karşısındaki erkek olsaydı, hiç olmazsa biraz şansı olurdu. Ama sonra kendisine bunun yeni bir başlangıç fırsatı olduğunu hatırlattı. Eski numaralarını çekip hayatın içinden kayarak geçmeye çalışmayan yeni bir Francesca için bir fırsat olabilirdi bu. Omuzlarını dikleştirerek istasyon müdürünün bürosuna geçti.

Çalışma masasının üzerindeki altın renkli metal isim levhasının üzerindeki zarif isim zariflikten nasibini almamış bir kadın olan Clare Padgett’a aitti. Kırklı yaşların başındaki kadının sadece kırmızı dudak boyası kalıntısının yumuşatabildiği kare şekilli, erkeksi bir suratı vardı. Kırlaşmakta olan kahverengi saçları orta uzunlukta ve küt kesilmişti. Şampuanlanmaktan başkaca bir bakımdan geçmemiş gibi duruyordu. Sigarasını bir erkek gibi tutuyordu. Sağ elinin işaretparmağıyla ortaparmağının arasına sıkıştırdığı sigarayı ağzına götürdüğünde dumanı içine çekmekle kalmıyor, adeta onu yutuyordu.

“Konu nedir?” diye sordu Clare aniden. Profesyonel bir yayıncının zengin ve tınlı ama samimiyetten uzak ses tonuyla konuşuyordu. Çalışma masasının arkasındaki duvar hoparlöründen yerel haber raporunu okuyan spikerin sesi geliyordu.

Francesca teklif edilmemiş olmasına rağmen odadaki tek düz arkalı koltuğa oturdu. Clare Padget’in ayağının altına alıp ezebileceği birine saygı göstermeyeceğine karar vermişti. Ona ismini söylerken, koltuğun en ucuna yerleştirmişti kendisini. “Randevu almadan geldiğim için özür dilerim ama bir iş imkânı olup olmadığını öğrenmek istiyordum.” Sesinde özgüven değil, kararsızlık vardı. Etrafında bir parfüm bulutu gibi taşıdığı bütün o kibirli havaya ne olmuştu?

Clare Padget Francesca’nın görüntüsünü kısaca inceledikten sonra, dikkatini yeniden önündeki kâğıtlara verdi. “Burada verebileceğim bir iş yok.”

Francesca bunu beklemiyor değildi ama o anda yine de içindeki tüm enerjinin tükendiğini hissetti. Teksas ufkuna tozlu bir şerit gibi uzanan o yolu düşündü. Dili kurumuş ve sanki ağzının içinde şişmişti. “Hiçbir iş olmadığından kesinlikle emin misiniz? Ne verirsiniz yapmaya hazırım.”

Padgett bir miktar dumanı daha içine çekip kaleminin ucuyla önündeki kâğıda bir iki kez vurdu. “Ne tür bir deneyimin var?”

Francesca hemen düşündü. “Biraz oyunculuk yaptım ve şey... Moda konusunda çok deneyimliyim.” Ayak bileklerini üst üste koydu ve yırtık Bottega Veneta sandaletlerinin burunlarını koltuğun ayağının arkasına saklamaya çalıştı.

“İyi de o tür bir deneyim seni radyo istasyonundaki bir iş için yeterli kılmaz, öyle değil mi? Bunun gibi dandik bir işletmede bile...” Kalemin ucunu biraz daha güçlÜce vurmaya başladı.

Francesca derin bir nefes alıp yüzme bilmeyen bir kişi için fazla derin sulara dalmaya karar verdi. “Aslında, Bayan Padget, hiç radyoda çalışmadım ama ben çalışkan bir insanım ve öğrenmek için can atıyorum.” Çalışkan mı? Hayatında hiçbir zaman çok çalışmamıştı.

Ama Clare etkilenmemişti. Gözlerini kaldırıp Francesca'ya gayet düşmanca bir bakış attı. “Ben Şikago'daki televizyon istasyonundan senin gibi biri yüzünden atıldım. Önemli bir haberle donunun büyük-lüğü arasındaki farkı bile bilmeyen küçük ve tatlı bir amigo kızdı.” Koltuğunun arkasına yaslandı. Hayal kırıklığıyla gözlerini kısmıştı. “Biz senin gibi kadınlara marshmallow deriz. Yayıncılıkla ilgili tek bir şey bilmeyen ama radyoda bir iş bulmak ah ne kadar heyecan verici olurdu diye düşünen, kabarık minik toplar...”

Altı ay önce olsaydı Francesca o odadan hışımla çıkardı ama şimdi ellerini kucığında birleştirerek çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. “Ne isterseniz yapmaya hazırım, Bayan Padget. Telefonlara bakarım, getir götür işleri yaparım...” Bu kadına ona cazip gelen şeyin radyoda bir iş olmadığını anlatamazdı. Bu bina bir gübre fabrikası olsaydı, yine de orada bir iş isterdi.

“Bir tek temizlik ve ufak tefek ayak işleri teklif edebilirim.”

“Kabul ediyorum!” *Aman Tanrım, temizlik işi!*

“Bu iş için uygun olduğundan emin değilim.”

Francesca kadının sesindeki iğneleyici tonu duymazdan geldi.

“Ah, uygunum tabii ki. Harika temizlik yaparım.”

Bir kez daha Clare Padget’in dikkati çekebilmişti. Kadın halini komik bulmuş gibi duruyordu. “Aslında ben bir Meksikalı arıyordum. Sen vatandaş mısın?” Francesca başını iki yana salladı. “Yeşil kartın var mı?”

Francesca başını tekrar salladı. Yeşil kartın ne olduğu hakkında belli belirsiz bir fikri vardı ama öyle bir kartı olmadığından kesinlikle emindi ve yeni hayatına yalanla başlamak gibi bir niyeti yoktu. Belki dürüstlüğü bu kadını etkilerdi. “Pasaportum bile yok. Birkaç saat önce yolda gelirken çalındı.”

“Ne şanssızlık.” Clare Padget artık bu durumdan ne kadar keyif aldığını saklamak için en küçük bir çaba dahi harcamıyordu. Francesca’ya çaresiz bir kuşu ağzında tutan bir kediyi hatırlatıyordu. Öyle anlaşıyordu ki istasyon müdürü kadının yıllar boyu güzel kadınlar yüzünden çektiklerinin bedelini, kendi pejmürde haline rağmen Francesca ödeyecekti. “O zaman seni haftada altmış beş dolar ödeyeceğim bir işe koyacağım. İki haftada bir cumartesi günleri tatil yapacaksın. Diğer vakitlerde güneşin doğmasından batmasına kadar burada olacaksın, yani yayında olduğumuz saatlerin tamamında. Sana nakit para ödeyeceğiz. Bize her gün kamyonlar dolusu Meksikalı geliyor, o yüzden ilk yaptığın hatada seni kapının önüne koyarız.”

Kadının teklif ettiği para, olsa olsa bir köleye ödenirdi. Bu, yasadışı çalışmak isteyen yabancıların başta seçenekleri olmadığı için tercih ettiği türden bir işti. “Tamam,” dedi Francesca çünkü onun da başka bir seçeneği yoktu.

Clare Padget ciddi bir tavırla gülümsedi ve Francesca’yı büro müdürüne götürdü. “Taze et geldi, Katie,” dedi. “Eline yer silecek bir şey ver ve ona tuvaletleri göster.”

Clare daha sonra ortadan kayboldu. Katie Francesca'ya acıyarak baktı. "Temizlik için birkaç haftadır kimseyi bulamamıştık. Ortalık berbat."

Francesca güçlükle yutkundu. " nemli değil."

Aslında  nemliydi. İstasyonun küçük mutfağındaki büfenin önünde durdu ve nasıl kullanacağı hakkında en küçük bir fikri bile olmadığı temizlik ürünleriyle dolu rafa baktı. Bakara oynamasını ve dünyanın en ünlü restoranlarının  eflerinin adlarını bilirdi ama bir tuvaletin nasıl temizlendiğine dair en küçük bir fikri dahi yoktu. Hızlı hızlı etiketleri okudu. Clare Padget yarım saat sonra geldiğinde onu dizlerinin üzerinde, tuhaf bir şekilde lekelenmi  bir klozetin önünde buldu. Oturma yerinin üzerine mavi pudra şeklindeki bir temizleyiciyi döküyordu.

"Yerleri ovarken kenarı k  eyi yapmayı unutma, Francesca. Baştan savma yapılan işlerden hiç ho lanmam."

Francesca dişlerini sıkıp başını olur der gibi salladı. Oturma yerinin altındaki rezaleti temizlemek için hücuma geçmek üzereyken, midesi alt üst oldu. Bir anda hayatını düşük çorapları ve kamburla mı  sırtıyla dizlerinin üzerinde Chloe ve Francesca'nın pisliklerini temizlemekle geçiren eski temizlikçisi Hedda geldi aklına.

Clare sigarasından emer gibi bir nefes çekip dumanı kasıtlı olarak Francesca'nın ayaklarına doğru savurdu. "Biraz  abuk olsan iyi olur, piliç. Kapanış vakti yaklaşıyor." Francesca, oradan ayrılırken kadının k    l bir kahkaha patlattığını duydu.

Az sonra Francesca geldiğinde yayın yapan sunucu başını tuvaletten içeri uzatarak orayı kilitlemesi gerektiğini söyledi. Francesca'nın yüreği hop etti. Ne gidecek bir yeri ne de yatacak bir yatağı vardı. "Herkes gitti mi?" diye sordu.

Adam evet der gibi başını salladı ve onu tepeden tırnağa s z d . Bakı larından, gördüğü şeyi beğendiği belli oluyordu. " ehre inmek için arabaya ihtiya ın var mı?"

Francesca ayağa kalkıp kayıtsız görünmeye çalışarak koluyla gözlerine giren saçlarını kaldırdı. "Hayır. Beni gelip alacak biri var."

Başını tuvaletteki rezalete doğru çevirdi. Yeni hayatına yalanlarla başlamamaya dair kararlılığını terk etmişti bile. “Bayan Padgett bu gece işi bitirmeden gitmememi söylemişti. Burayı ben kilitleyebilirmişim.” Çok mu kaba bir tavırla konuşmuştu? Yoksa yeterince kaba değil miydi? Adam hayır derse ne yapacaktı?

“Sen bilirsin.” Takdir eder gibi gülümsedi. Francesca ön kapının birkaç dakika sonra kapandığını duyunca rahat ve uzun bir nefes aldı.

Francesca geceyi karnının üstüne kıvrılıp yatan Canavar’la birlikte, siyah ve altın renkli çizgileri olan divanın üzerinde geçirdi. Küçük mutfakta bulduğu bayat ekmek ve fıstık ezmesiyle yaptığı sandviçler ikisini de karnını doyurmamıştı. Yorgunluk iliklerine kadar işlemişti ama yine de uykuya dalamıyordu. Onun yerine gözleri açık bir durumda yatıyor, Canavar’ın parmaklarının arasına giren tülelerini okşarken önüne daha ne gibi engeller çıkacağını düşünüyordu.

Ertesi sabah saat daha beş olmadan uyandı ve bir gece önce özenle temizlediği tuvalete koşup kustu. Günün geri kalanında, kendisini bunun sadece bedeninin fıstık ezmesine gösterdiği tepki olduğuna inandırmaya çalıştı.

“Francesca! Kahretsin, nerede o?” Francesca öğleden sonra havadislerini verdiği haber müdürünün odasından uçarcasına çıkarken, Clare de kendi bürosundan fırtına gibi çıktı.

“Buradayım, Clare,” dedi bıkkın bir sesle. “Bir sorun mu var?”

KDSC’de işe başlayalı altı hafta olmuştu ama istasyon müdürüyle ilişkisi iyiye doğru gitmemişti. KDSC çalışanlarından duyduğu dedikodulara göre, Clare radyo kariyerine yayın alanında pek az kadına iş verildiği zamanlarda başlamıştı. O zamanki istasyon müdürleri ona iş vermişlerdi çünkü Clare zeki ve atılgan bir kadındı. Ama işine de aynı nedenden dolayı son vermişlerdi. Clare sonunda televizyona kapağı atmıştı ama orada da kadın muhabirlere uygun görülen hafif hikâyeler yerine, gündemdeki önemli haberleri sunabilme hakkını elde edebilmek için acı bir mücadele vermişti.

İronik bir şekilde, onu yenen şey Eşit Fırsat kavramı olmuştu. İşverenlere kadınlara iş verme zorunluluğu getirilen yetmişli yılların başlarında, Clare gibi sivri dilli ve sinizmlle yoğrulmuş dünya görüşlü emektarları teğet geçip üniversiteden yeni mezun olmuş taze yüzleri tercih ediyorlardı. İletişim diploması olan, üniversitede öğrenci birliklerine katılmış güzel ve uysal kızlar. Clare gibilerse bu kızlardan artakalan işlerle idare etmek zorundaydı. Niteliklerinin aşağısında, dandik radyo istasyonlarında çalışmak gibi. Bu da onları sert ve huysuz yapar, aşırı sigara içmelerine neden olurdu. Tabii bir de sadece güzel yüzlerini kullanarak bir yerlere gelmek istediklerinden şüphelendikleri tüm dişilerin hayatını zehir ederlerdi.

Clare, “Suphur City bankasındaki o aptal az önce beni aradı,” diye patladı Francesca’ya. “Noel promosyonlarını yarın değil de bugün istiyormuş.” Bunu söylerken parmağıyla bir tarafında radyo istasyonunun, diğer tarafında da bankanın ismi yazılı çan şeklindeki ağaç süslemeleriyle dolu kutuyu gösteriyordu. “Hemen onlarla birlikte oraya git ve geçen sefer yaptığın gibi tüm gün gelmezlik etme.”

Francesca’nın içinden, diğer dört çalışan o gün fazladan iş yüklememiş olsalardı geç kalmazdım demek geçti. Ödenmemiş faturaların yayın saatine kadar teslim edilmesinden başlayarak istasyonun köhne Dodge Dart’ına yeni bir su pompası alınmasına kadar sürüyle angarya yıkmışlardı üzerine. Üstüne Goodwill mağazasından beş dolara satın aldığı kırmızı siyah ekoseli kabanı geçirdi ve stüdyo penceresinin yanındaki kancaya asılı duran kupanın içinden Dart’ın anahtarını kapı. Öğleden sonranın diskjokeyi Tony March, o sırada bir plağı çalmak üzere hazırlanıyordu. KDSC’de uzun zamandan beri çalışıyor değildi ama herkes onun kısa bir süre sonra işten çıkacağını biliyordu. İyi bir sesi ve farklı bir kişiliği vardı. Tony gibi sunucular için pek etkileyici olmayan 500 wattlık sinyal kapasiteli KDSC ancak daha iyi bir yere geçmek için bir sıçrama tahtası olabilirdi. Francesca, KDSC’de uzun yıllar çalışanların kendisi gibi başka seçenekleri olmayan kişiler olduğunu çoktan anlamıştı.

Araba sadece üç denemeden sonra çalıştı. Bu bir rekordu. Geri geri gitti ve park alanından çıktı. Dikiz aynasına baktığında soluk tenini, bir lastik bantla ensesinde topladığı donuk saçlarını ve son sıralarda durmadan nezle olmaktan pancar gibi duran burnunu gördü. Kabanı da ona çok büyük geliyordu. Görünüşünü düzeltmek için ne parası ne de enerjisi vardı ama en azından erkek çalışanların kur yapma çabalarından bu şekilde kurtulmuş oluyordu.

Bu son altı hafta içinde bir iki başarılı iş yapmıştı ama pek çok talihsizlikle de karşılaşmıştı, En kötüsü Şükran Güne'nden bir gün önce gelmişti başına. Clare onun koltukta uyuduğunu keşfedip herkesin gözü önünde ona öyle bir bağırırmıştı ki Francesca'nın yüzü utançtan kıpkırmızı olmuştu. Şimdi o ve Canavar, Sulphur City'deki bir garajın üstünde bir oda ve mutfaktan oluşan dairede yaşıyorlardı. Burası rüzgâr alan, sokağa atılmış eşyalarla döşenmiş yamru yumru ikiz karyolalı bir yerdi ama kirası azdı ve haftalık ödeme yapılabilirdi. O yüzden de bu çirkin yerin her bir karışı için minnettardı. İstasyonun Dodge Dart'ını kullanmasına da izin vermişlerdi ama arabayı başkası kullansa da Clare benzin parasını ona ödetiyordu. Çok yorucu, kıt kanaat geçindiği, acil kişisel ihtiyaçlara ve ondan da öte, istenmeyen gebeliklere kesinlikle yer olmayan bir hayatı vardı.

Direksiyonu iyice sıktı. Hiçbir şeyi olmadan yaşayarak San Antonio'daki kürtaj kliniğinin onu Dallie Beaudine'in bebeğinden kurtarmak için istediği yüz elli doları biriktirmişti. Verdiği bu kararın üzerinde tekrar tekrar düşünmekten kendisini men etmişti; yapacağı şeyin etik yönünü düşünemeyecek kadar yoksul ve çaresizdi. Cumartesi günkü randevusundan sonra başına gelen felaketlerin birinden kurtulmuş olacaktı. Kendisine sadece bu tür bir içebakış için izin vermişti.

Ona verilen işleri bir saatten biraz fazla bir süre içinde tamamlayıp istasyona dönmesine rağmen yine de Clare'in onu bürosunun camlarını silmeden gittiği için azarlamasından kurtulamadı.

Bir sonraki cumartesi günü şafak vaktinde kalktı ve arabayla iki saat içinde San Antonio'ya vardı. Kürtaj kliniği neredeyse eşyadan

yoksun ama temiz bir yerdı. Siyah bezden omuz çantasını sıkı sıkı kavrayarak kalıplanmış plastik sandalyelerden birine oturdu. Kısa bir süre sonra bedeninden koparılabak olan o küçük protoplazma parçasını korumak istercesine bacaklarını bilinçsizce birbirine yapıştırmıştı. Odada ondan başka üç kadın daha vardı. Bunların ikisi Meksikalı, diğeri ise akneli yüzü ve çaresizce bakan gözleriyle bitkin görünümlü sarışın bir kadındı. Hepsi de yoksuldu.

Temiz beyaz bir bluz ve koyu renk bir eteklik giymiş, İspanyol'a benzeyen orta yaşlı bir kadın kapıda belirdi ve bağırarak ismini söyledi. "Francesca, benim ismim Bayan Garcia," dedi hafifçe aksanlı bir İngilizceyle. "Lütfen benimle gelir misin?"

Francesca hissiz bir şekilde onun peşinden giderek maun görünümlü lambriyle kaplı küçük büroya girdi. Bayan Garcia çalışma masasının arkasındaki sandalyeye oturup Francesca'yı bir başka kalıplanmış plastik sandalyeye oturmaya davet etti. Bu sandalye bekleme odasındakinden sadece renk açısından farklıdı.

Francesca'nın imzalaması gereken belgelerin üzerinden giderken kadının davranışları gayet dostane ve etkindi. Daha sonra koridorun aşağısındaki ameliyat odalarından birinde gerçekleşecek işlem hakkında bilgi verdi. Francesca dudağının iç tarafını ısırarak anlatılanlara çok fazla kulak vermemeye çalıştı. Bayan Garcia ağır ağır ve sakin bir tavırla konuşuyor; "fetüs" yerine "doku" sözcüğünü kullanıyordu. Francesca o yüzden kadına karşı bir şükran duygusu hissetti. Hamile olduğunu fark ettiğinden beri, rahminin içine yerleşmiş o istenmeyen misafiri bir kimlikle tanımlamak istememişti. Onu Louisiana bataklığındaki o geceyle özdeşleştirmek de istemiyordu. Hayatı kemiklerine ve hatta iliklerine kadar parçalanmıştı; orada duygusalığa, tombik yanakların ve yumuşak, kıvrıcık saçların özentili romantik düşlerini kurmaya ve asla düşüncelerinde bile 'bebek' sözcüğünü kullanmaya yer yoktu. Garcia o sırada 'vakum aspirasyonu'ndan bahsetmeye başladı. Francesca her akşam radyo istasyonunda oraya buraya itelediği eski Hoover marka süpürgeyi hatırladı.

"Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Francesca başını iki yana salladı. Bekleme odasındaki üç kadının kederli yüzleri adeta zihnine kazınmıştı. Bunlar geleceği ve ümitleri olmayan kadınlardı. Bayan Garcia çalışma masasının madeni yüzeyinin üzerinden ona doğru bir broşür ittirdi. “Bu broşür yenden cinsel ilişkiye girerseniz doğum kontrol konusunda okumanız gereken bilgiler içeriyor.”

O anda Dallie’nin coşkulu, ateşli öpücükleri yeniden geldi aklına ama bir zamanlar tüm duygularını alev alev yakan o içten kucaklaşmalar artık başkasının başına gelmiş gibi geliyordu. Bir daha kendisini o kadar iyi hissedebileceğinden emin değildi.

Francesca aniden, “Bu şeyi... Dokuyu istemiyorum,” dedi kadın ona dişi üreme organlarının bir şemasını gösterip bir şeyler anlatırken cümlesini yarıda keserek.

Bayan Garcia konuşmasını kesip onu dinlemek için başını öne doğru eğdi. Bu masada oturduğu süreler boyunca insanların en mahrem itiraflarını dinlemeye alışık gibi duruyordu.

Francesca davranışlarını haklı göstermek gibi bir kaygı içinde değildi ama ağzından çıkan sözlere de engel olamadı. “Bunun mümkün olmadığını göremiyor musunuz?” Elleri kucağının üzerinde birer yumruk halini almıştı. “Ben korkunç bir insan değilim. Duygusuz da değilim. Ama kendime ve patlak gözlü kedime bile güçlükle bakabiliyorum.”

Kadın ona sempatiyle baktı. “Elbette ki duygusuz değilsin, Francesca. Bu senin bedeninin ve onun için neyin en iyi olduğuna bir tek sen karar verebilirsin.”

“Ben kararımı verdim,” dedi Francesca, sesi sanki kadın onunla bir tartışmaya girmiş gibi öfkeliydi. “Ne kocam var, ne de param. Patronumun benden nefret ettiği bir işte tutunmaya çalışıyorum. Sağlık faturalarımı ödeyebilecek durumda bile değilim.”

“Anlıyorum. Çok zor...”

“Anlamıyorsunuz!” Francesca öne eğildi. Gözleri kupkuru ve öfkeden çıldırmış gibiydi. Ağzından çıkan her sözcük birer bıçak gibi sert ve keskindi. “Tüm hayatım boyunca birilerinin sırtından

geçindim ama artık öyle olmaktan vazgeçiyorum. Kendimi kanıtlamak, işe yarar biri olmak istiyorum!”

“Başarılı olma tutkunuza hayran kaldım. Çok yetenekli ve sağlam bir genç kadın olduğunuz...”

Francesca onun bu sempati gösterisini bir kez daha duymazdan geldi ve Bayan Garcia'ya, daha doğrusu kendisine, onu San Antonio'nun en yoksul mahallesindeki bu kırmızı tuğlalı kürtaj kliniğine getiren şeyi açıklamaya çalıştı. Oda sıcaktı ama üşümüş gibi kollarıyla kendisini sarmalamıştı.

“İnsanların siyah kadifelerin üzerine raptiyelerle ve ve renkli ipe yaptıkları filograflardan hiç gördünüz mü? Hani şu köprü ve kelebek resimleri?” Bayan Garcia evet der gibi başını salladı. Francesca maun taklidi lambrilere dalgın dalgın baktı. “Benim de tam yatağımın üzerindeki, duvarda o korkunç resimlerden bir tane var. Pembe ve turuncu iplerden bir gitar filografisi iplere asılı resmi...”

“Tam olarak ne demek istediğini...”

“Duvarında bir klasik gitar filografisi olan bir yerde yaşayan biri, nasıl olur da dünyaya bir bebek getirebilir? Bir anne minicik, çaresiz bir bebeği bilinçli olarak böylesine çirkin bir şeye nasıl maruz bırakabilir?” Bebek. İşte, ağzından çıkmıştı bu sözcük. Hem de iki kere. Gözkapaklarının arkasında biriken yaşlar canını acıyordu ama onların akmasını önledi. Önceki yıl, bir ömür boyu yetecek kadar şımarık ve bencil yaşlar dökmüştü ve daha fazla ağlamaya niyeti yoktu.

“Francesca, kürtaj dünyanın sonu demek değildir. Gelecekte şartlar senin için farklı olabilir. Zamanlama da senin için daha uygun olabilir.”

Kadının ağzından çıkan son sözler havada asılı kalır gibi oldu. Francesca sandalyenin arkasına yaslandı. Tüm öfkesi geçmişti. İnsan hayatı sonunda neye indirgeniyordu, bir uygunluk durumuna mı? Şu an bir bebek sahibi olmak onun için uygun değildi, o yüzden de onu başından atmalıydı. Öyle mi? Bayan Garcia'ya baktı. “Londra'daki

arkadaşlarım kürtajlarını baloları ya da partileri kaçırmayacakları zamanlara denk getirecek şekilde düzenlerlerdi,” dedi.

Bayan Garcia ilk kez hissedilir şekilde diklendi. “Buraya gelen kadınların bir daveti kaçırma gibi bir endişeleri yoktur, Francesca. Çoğu önlerinde bütün bir hayat olan on beş yaşlarındaki kızlar ya da çok fazla çocuğu olup evli ama kocaları ortalarda görünmeyen kadınlardır, Francesca. Bize gelenler işsiz ve iş bulma ümitleri olmayan kadınlardır.”

Ama ben onlar gibi değilim, diye geçirdi içinden Francesca. Artık çaresiz değildi ve çıkmemişti. Bu son birkaç ayda bunu kanıtlamıştı. Tuvaletleri ovmuş, tacizlere katlanmış ve hemen hemen yok denecek kadar az şeyle beslenip ev bile denmeyecek bir yerde barınmıştı. Birçokları bu şartlar altında ufanıp giderdi ama o ufanmamıştı. Ayakta kalmayı başarmıştı.

Kendisine yeni ve coşkulu bir bakış açısıyla bakıyordu. Sandalyede şimdi daha dik oturuyordu, kucığında yumruk halinde duran elleri de gevşemeye başlamıştı. Bayan Garcia tereddütle konuşmaya başladı. “Hayatın şu anda oldukça kırılgan görünüyor.”

Francesca Clare’i, garajın üstündeki çirkin odasını, klasik gitar filografisini, çok ihtiyacı olmasına rağmen Dallie’yi ona yardım etmesi için çağırıp görmemesini düşündü. “Evet, kırılgan,” diyerek kadını teyit etti. Sonra öne doğru eğildi, omuz çantasını alıp sandalyeden kalktı. İçindeki, aylarca önce öldüğünü düşündüğü fevri ve iyimser taraf sanki ayaklarını kontrolü altına almış ve onu sadece felakete sürükleyecek mantık dışı, aptalca bir şeye doğru sürüklemeye başlamıştı...

Çok harika bir şeye.

“Paramı geri alabilir miyim lütfen, Bayan Garcia? Vaktinizi aldığım için, ne kadar gerekiyorsa içinden alabilirsiniz.”

Bayan Garcia endişeli duruyordu. “Verdiğin karardan emin misin, Francesca? On haftalık hamilesin. Güvenli bir kürtaj yaptırabilmek için fazla vaktin yok. Kesin olarak emin misin?”

Francesca hayatında bundan daha az emin olduğu hiçbir şeyle karşılaşmamıştı ama yine de evet der gibi başını salladı.

Kürtaj kliniğinden çıktıktan sonra hafiften koşmaya başladı ve sonra Dart'a kadar birkaç adım hoplayarak gitti. Dudaklarına bir gülücük konmuştu. Hayatında yaptığı aptalca şeylerin en aptalcısıydı bu. Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. Dallie onunla ilgili olarak çok haklıydı. Bir dirhem bile sağduyusu yoktu. Bir kilise faresinden bile daha yoksuldu, iyi bir eğitimi yoktu ama şu anda bunların hiçbirinin bir önemi yoktu çünkü bazı şeyler sağduyudan çok daha önemliydi.

Francesca Serritella Day saygınlığının çoğunu ve tüm gururunu kaybetmişti. Bebeğini de kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

YIRMİNCİ BÖLÜM

Francesca sonraki birkaç ay içinde kendisiyle ilgili çok harika bir şey keşfetti. Duvara sıkıştırılmış, başına bir silah dayanmış ve rahminde de saatli bir bomba varken bile zeki olabileceğini öğrenmişti. Yeni fikirleri kolaylıkla kavrayabiliyor, öğrendiklerini aklında tutabiliyor ve daha önceden hiçbir öğretmen zihnini önyargılarla dolduramadığı için peşin hükümlü kavramların düşüncelerini kısıtlamasına izin vermiyordu. Hamileliğinin ilk aylarını geride bırakıp çok çalışma konusunda bitmek tükenmek bilmez bir kapasitesi olduğunu keşfetmişti. Bundan istifade ederek gece geç vakitlere kadar çalışıyor, gazeteleri ve yayıncılıkla ilgili dergileri okuyor, teyp bantlarını dinliyor ve dünyaya küçük bir adım atmak için kendisini hazırlıyordu.

“Bir dakikan var mı, Clare?” diye sordu, nemli avcuna bastırıldığı bir teyp kasetiyle birlikte başını plak kütüphanesinden içeri sokarak. Clare o anda Billboard referans kitaplarından birinin sayfalarını incelemekle meşguldü ve başını kaldırıp ona bakma zahmetinde bulunmadı.

Plak kütüphanesi aslında raflarına albümlerin dizili olduğu büyükçe bir dolaptan başka bir şey değildi. Her birinin üzerine erkek vokalistlerden, kadın vokalistlerden ya da gruplardan hangi kategoriye ait olduklarını belirten renkli bantlar yapıştırılmıştı. Francesca özellikle buraya gelmeyi tercih etmişti çünkü burası tarafsız bir böl-

geydi ve kendisi karşısındaki koltukta yalvarır durumda otururken, masasında onun kaderini belirleyecek bir tanrı gibi oturan bu kadına ek avantaj sağlamak istemiyordu.

“Bütün gün boşum,” dedi Clare alaycı bir ses tonuyla ve kitabın sayfalarını karıştırmaya devam etti. “Aslına bakacak olursan saatlerdir burada oturmuş zaman öldürüyor ve birisinin gelip bölmesini bekliyordum.”

Bu pek iyi bir başlangıç sayılmazdı ama Francesca, Clare’in iğneleyici sözlerini duymazdan gelip kapı aralığının ortasında dikildi. Gardırobundaki en yeni elbiseyi giymekteydi. Bu da kalçalarının altına kadar torba gibi kıvrımlarla inen gri renkli bir erkek svetsörtüyüdü. Onun altına giydiği blucininin belinin düğmelenmediği ve fermuarının çekilmediği belli olmuyordu. Pantolonunun fermuar yerini kabaca diktği iplikle tutturmuştu. Francesca doğrudan Clare’in gözlerinin içine baktı. “Tony işten ayrılınca onun yerine geçmek için bana bir fırsat tanınmasını istiyorum.”

Clare’in kaşları alnının ortasına kadar kalktı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Doğrusunu istersen, hayır.” Francesca çenesini kaldırıp dünyadaki bütün özgüven kendisinde toplamışçasına devam etti. “Çok alıştırmaya yaptım ve Jerry de seçme sınavı için bir bant doldurmama yardım etti.” Kaseti uzattı. “Sanırım bu işi yapabilirim.”

Clare’in dudakları bu durumdan keyif alıyormuşçasına acımasız bir gülücükle kıvrıldı. “İlginç bir heves, özellikle de çok belirgin bir Britanyalı aksanın varken ve hayatında bir kez olsun mikrofon karşısına çıkmamışken. Elbette, Şikago’da benim yerimi alan o küçük amigo kız da canlı yayma hiç çıkmamıştı ve aynen Betty Boop gibi konuşuyordu. O yüzden belki dikkatli olmam gerekir.”

Francesca kendisini güçlkle dizginledi. “Ben yine de şansımı denemek istiyorum. İngiliz aksanım bana herkesten farklı bir hava verecek.”

“Sen tuvalet temizlersin ancak,” diye dudak büktü Clare, bir sigara yakarken. “Seni o iş için tuttuk biz.”

Francesca'nın geri çekilmeye niyeti yoktu. "Ve ben o işi de çok iyi yaptım, öyle değil mi? Tuvaletleri de temizledim, üstüme yıktığın diğer bütün boktan işleri de yaptım. Şimdi bana bir fırsat tanı."

"Bunu unut!"

Francesca o anda temkinli konuşmayı bıraktı. Bebeğini ve geleceğini düşünmek zorundaydı. "Biliyor musun, aslında sana sempati duymaya başlamıştım, Clare," dedi

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem şu atasözünü duydun mu hiç? Bir kişinin ayakkabılarıyla bir kilometre yürümeden önce onun ne hissettiğini anlayamazsın derler. Ben seni anlıyorum, Clare. Ne kadar çalışırsan çalış, olduğun kişi yüzünden sana ayrımcılık yapılmasının ne olduğunu gayet iyi biliyorum. Bir işte sana fırsat tanınmamasının nasıl bir şey olduğunu da. Üstelik de bu senin yetenekli olmadığından değil, patronunun kişisel önyargısından kaynaklanır çoğu kez."

"Önyargı!" Bu sözcük Clare'in ağzından ejderha alevine benzeyen bir bulut gibi çıkmıştı. "Hayatımda önyargı nedir bilmedim ben. Ben kendim önyargıların kurbanı oldum hep."

Geri çekilmenin zamanı değildi. Francesca o yüzden onun üzerine daha güçlü bir şekilde gitti. "Bir deneme bandını dinlemen en fazla on beş dakikanı alır. Almazsan, işte o zaman ben buna önyargı derim. Sen de öyle demez miydin?"

Clare'nin dudakları ince bir çizgi halini aldı. "Pekâlâ, Francesca, istediğin o on beş dakikayı sana veriyorum." Kaseti Francesca'nın elinden çekip aldı. "Ama senin yerinde olsam fazla ümitlenmezdim."

Günün geri kalan kısmında Francesca'nın içi sürekli titreyen bir jöle kütlesi gibiydi. Bu işi almak zorundaydı.

Paraya son derece ihtiyacı vardı, ayrıca da bir şeyde başarılı olduğunu görmek zorundaydı. Radyo görsel olmadan işleyen bir ortamdı. Koyu yeşil gözleri ya da mükemmel profili burada işe yaramazdı. Radyo onun sınav yeri idi, onun kendisini kanıtlayacağı ve bundan böyle sırf görünüşüne güvenerek başarılı olmayı düşünmemesini sağlayacak yerdi.

Saat bir buçukta Clare başını bürosunun kapısından uzatıp elini sallayarak Francesca'yı çağırdı. Francesca bir karton kutunun içine yerleştirmekte olduğu el ilanlarını bırakıp özgüvenli adımlar atmaya çalışarak büroya girdi. Bunda çok başarılı olduğu söylenemezdi.

"Bant çok korkunç değil," dedi Clare, koltuğuna yerleşerek, "ama çok iyi de değil." Kaseti masanın üzerinden ona doğru itti.

Francesca o anda hissettiği ezici hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak kasete baktı.

"Sesin çok hırıltılı," diye devam etti Clare, tarafsız ve sert bir sesle. "Çok hızlı konuşuyorsun ve olmayacak sözcükleri vurguluyorsun. Tek olumlu yönün var, o da İngiliz aksanının. O da olmasa, bu istasyonda sahip olduğumuz erkek diskjockeylerin kötü bir taklidi gibisin."

Francesca onun sesinde kişisel bir düşmanlık belirtisi yakalamaya çalıştı. Bir şekilde Clare'in intikam almak istediğine dair bir iz aradı. Ama tüm duyduğu deneyimli bir profesyonelin duygusallıktan uzak değerlendirmesiydi. "Bir bant daha doldurmama izin ver," diye yalvardı. "Bir kere daha deneyeyim."

Clare arkasına yaslanınca koltuk da gıcırdadı. "Başka bir bant dinlemek istemiyorum; değişen bir şey olmayacak. AM radyonun olayı insanlardır. Dinleyiciler müzik isterlerse, bir FM istasyonu açarlar. AM radyo bir kişilik radyosu olmak zorundadır, böyle bir saçma istasyonda bile. Eğer AM radyoda başarılı olmak istiyorsan, bir mikrofona değil insanlara konuştuğunu hatırd tutman gerekir. Yoksa unutulup giden başka bir piliç olursun."

Francesca kaseti çekip aldı ve kapıya doğru ilerledi. Kendisini kontrol etmekte zorlanıyordu. Nasıl olmuş da hiçbir eğitim almadan radyoya girebileceğini düşünebilmişti? İşte bir hayal kırıklığı daha yaşamıştı. Kumdan kalelerinden birini daha suyun çok yakınına yapmıştı.

"Elimden en fazla hafta sonlarında birisi gelemediği vakit seni yedek spiker olarak kullanmak gelir."

Francesca hemen kendi etrafında döndü. "Yedek spiker! Beni yedek spiker olarak mı kullanacaksın?"

“Yüce İsa, Francesca. Sana çok büyük bir şey yapıyormuşum gibi davranma. Olsa olsa kimsenin radyo dinlemediği Paskalya pazarında öğleden sonra nöbetinde çalışıyor olacaksın.”

Ama Francesca Clare’in huysuzluğunun hevesini kırmasına izin vermedi ve sevinçli bir çığlık atmaktan kendini alamadı.

O gece mutfağındaki tek dolaptan bir teneke kedi maması çıkardı ve Canavar’la gece sohbetini yapmaya başladı.

“Kendimi kanıtlayacağım,” dedi ona. “Ne kadar çok çalışmam ve ne yapmam gerekirse gereksin, KDSC’nin gelmiş geçmiş en iyi spikeri olacağım.” Canavar arka bacağına kaldırarak kendisini temizlemeye başladı. Francesca ona iğrenerek baktı. “Bu huyun gerçekten de çok iğrenç ve bunu kızımın gözü önünde yapabileceğini sanıyorsan, çok aldanırsın.”

Canavar onu duymazdan geldi. Francesca uzanıp paslanmış bir konserve açacağı olarak konserve kutusunun üzerine mıhladı ama onu çevirmeye hemen başlamadı. Onun yerine dalgın dalgın ileriye baktı. Sezgileri ona bir kızı olacağını söylüyordu. Tam anlamıyla küçük bir Amerikalı kız bebeği olacaktı ve ona hayatının en başından itibaren anne ve babasından kalıtımsal olarak alacağı kesin olan fiziksel güzellikten fazlasına bel bağlaması gerektiği öğretilenecekti. Kızı Serritella kadınlarının dördüncü kuşağı olacaktı ve de en iyisi. Francesca çocuğuna kendi başına öğrenmek zorunda kaldığı her şeyi öğretmeye karar vermişti, toprak bir yolun ortasında kalıp da oraya nasıl düştüğünü bilemez bir hale gelmemesi için küçük bir kızın öğrenmesi gereken her şeyi öğretecekti.

Canavar pençesiyle Francesca’nın spor ayakkabısını tırmalayarak hayallerini yarıda kesip ona akşam yemeğini hatırlattı. Bunun üzerine Francesca teneke kutuyu açma işine geri döndü. “Ona Natalie ismini koymayı kesin keskin aklıma koydum. Ne kadar güzel bir isim... Kadınsı ama güçlü... Ne dersin?”

Canavar önüne fazla ağırdan alınarak uzatılan yemek kabına bir bakış attı ve tüm dikkatini akşam yemeğine odakladı. Francesca’nın boğazında kabı yere koyarken küçük bir yumru oluştu. Gelecekle

ilgili hayallerini sadece bir kediyle paylaşabilen kadınların bebekleri olmamalı, diye düşündü. Sonra birden kendisine acımdan vazgeçti. Kimse onu bu bebeği doğurması için zorlamamıştı. Kararı kendisi vermişti ve şimdi bu konuda mızırdanmanın gereği yoktu. Muşamba zemine çömelerek kedinin yemek kabının yanında bağdaş kurdu ve uzanarak onu okşamaya başladı.

“Bil bakalım bugün ne oldu, Canavar? Çok harika bir şey...” Parmaklarını hayvanın yumuşak tüyleri üzerinde gezdirdi. “Bebeğimin hareket ettiğini hissettim...”

Clare’le yaptığı görüşmeden sonraki üç hafta içinde, bir grip salgını KDSC spikerlerinin üç tanesini vurdu ve Clare de Francesca’yı çarşamba sabah vardiyasına koymak zorunda kaldı. Francesca kalbi sanki bir helikopterin pervanesine takılmış gibi gümbür gümbür atarak stüdyoya gitmeye hazırlanırken, “İnsanlara konuştuğunu asla hatırlından çıkarma,” diye arkasından havlar gibi bağırdı.

Stüdyo küçük ve havasızdı. Stüdyo penceresine dik gelen duvarın üzerinde bir kumanda paneli vardı, karşı tarafta ise o hafta çalınması gereken plaklarla dolu küçük gözler yer alıyordu. Odada ayrıca kasetler için kendi çevresinde dönen tahtadan yapılmış bir askı, canlı yayında verilen reklamların kopyaları için gri renkli bir dosya kutusu ve tüm düz yüzeylerin üzerine yapıştırılmış çeşitli bildiriler ile uyarılar vardı.

Francesca kumanda panelinin önüne oturup kulaklıkları beceriksiz bir şekilde kulaklarına yerleştirdi. Ellerinin titremesine hâkim olamıyordu. KDSC gibi küçük istasyonlarda, kumanda panelini idare edecek mühendisler olmazdı; bu işi spikerler yapardı. Francesca da çalınacak plakları hazırlamayı, mikrofon şalterlerini açıp kapamayı, ses seviyelerini ayarlamayı ve ancak mikrofonun önündeki tabureye çıktığı takdirde erişebildiği üç kasetçaları ya da kaset arabasını kullanmayı öğrenmek için saatler harcamıştı.

Haberler sona erdiğinde kumanda panelindeki dizi dizi kadrana baktı. Öyle heyecanlıydı ki kadranslar gözlerinin önünde Dali’nin saatleri gibi şekil değiştiriyordu. Öyle ki bir süre sonra bunların her birinin ne işe yaradığını bile unutmuştu. Odaklanmaya gayret etti.

Eliyle ajans selektörüne hafifçe vurdu. Mikrofonunu açan kolu ittirip alttaki ses kadrarını açtı. İki göğsünün arasından terler akıyordu. İyi yapmak zorundaydı. Eğer bugün işleri berbat ederse, Clare ona asla ikinci bir şans vermezdi.

Konuşmak için ağzım açtığı anda, dili damağına yapışır gibi oldu. Çatlak bir sesle, “Merhaba,” dedi. “Ben Francesca Day. KDSC’de müzikle bir çarşamba sabahı sizinle birlikteyim.”

Çok hızlı konuşuyor, sözcükleri birbirine karıştırıyor ve o anı zihninde yüzlerce kere yaşamış olmasına rağmen söyleyecek bir şey bulamıyordu. Elinde tuttuğu plağı panik içinde ilk döner tablanın üzerine koydu ve sesi açtı ama şarkının başına çok yakın bir yere koyduğu için cızırtılı bir ses çıktı. Francesca sesli bir şekilde inledi. Aynı anda mikrofonunun şalterini indirmemiş olduğu fark etti. Sesi canlı yayında duyulmuş olmalıydı. El yordamıyla kolu bulmaya çalıştı.

Resepsiyon alanında, stüdyo penceresinden onu izleyen Clare tiksintiyle başını iki yana salladı. Francesca onun dudaklarından dökülen “Piliç” sözcüğünün ses geçirmez duvarlara rağmen duyar gibi oldu.

Sinirleri az sonra yatışınca daha başarılı oldu ama son birkaç ay boyunca iyi sunucuların bantlarını yeterince dinlemişti ve onlarla kıyaslandığında ne kadar vasat olduğunu görebiliyordu. Hissettiği gerginlikten sırtı ağrımaya başlamıştı. Süresi nihayet dolunca stüdyo-dan yorgunluktan topallayarak çıktı. Katie ona sempatisini gösteren bir gülücük gönderip ilk denemenin yarattığı stresle ilgili bir şeyler geveledi. Clare bürosunun kapısını çarparak çıkıp grip salgınının Paul Maynard’ı da vurduğunu ve ertesi gün öğleden sonra Francesca’yı yeniden canlı yayına koymak zorunda olduğunu söyledi. Öyle kırıncı bir tarzda konuşuyordu ki Francesca içinde bulundukları durum konusunda ne düşündüğünü anlamakta hiç zorlanmadı.

Francesca o gece mutfaktaki eğri büğrü dört çatalından biriyle fazla pişmiş çırpılmış yumurtasından bir parçayı tabağında iteklerken, belki bininci kez neyi yanlış yaptığını anlamaya çalıştı. Mikrofonday-ken neden insanlarla karşılıklı konuştuğu gibi konuşamıyordu ki?

İnsanlar... Aklına aniden bir fikir gelmişti. Çatalı elinden bıraktı. Clare de sürekli insanlardan bahsedip duruyordu ama neredeydi bu insanlar? Bir dürtüyle fırlayarak masadan kalktı ve istasyondan getirmiş olduğu dergilerin sayfalarını karıştırmaya başladı. Sonra ertesi günkü programda onu dinlemesi muhtemel türden insanlara benzeyenlerden dört kişinin fotoğraflarını kesti. Bunlar genç bir anne, saçları ağarmış yaşlı bir kadın, bir güzellik uzmanı ve otoyollarda ülkenin bir ucundan diğer ucuna yolculuk ederken yüz kilometrelik mesafeden KDSC'nin sinyalini alabilen bir ağır vasıta şoförüydü. Francesca akşamın geri kalanında bu fotoğraflara baktı ve her biri için hayali hayat hikâyeleri ve kişisel zaafılar üretti. Yarınki programın izleyicileri bu kişiler olacaktı. Sadece bu dört kişi...

Ertesi gün öğleden sonra bunların fotoğraflarını kumanda panelinin yanlarına tutturdu. Bunu yaparken beceriksiz parmaklarıyla yaşlı kadının fotoğrafını iki kere yere düşürdü. Sabah diskjokeyi ajansın hazırladığı haberleri açtı. Francesca da kulaklıkları ayarlamak için oturdu. Bundan böyle taklitçi bir diskjokey olmayacaktı. Bu işi kendi bildiği gibi yapacaktı. Önünde duran fotoğraflara baktı. Genç anne, yaşlı kadın, güzellik uzmanı ve kamyon şoförü... Konuş onlarla, lanet olsun! Kendin ol ve diğer her şeyi unut!

Ajans haberleri sona erdi. Francesca genç annenin dostane bakışlı gözlerine baktı, mikrofonunun şalterini indirdi ve derin bir nefes aldı.

“Herkes merhaba. Bu perşembe öğleden sonrasında Francesca sizinle sohbet edecek ve müzik çalacak. Çok harika bir gün yaşıyorsunuz, öyle değil mi? Umarım öyledir. Değilse belki o konuda bir şeyler yapabiliriz.”

Tanrım, şimdi de Mary Poppins gibi konuşmuştu. “Tüm öğleden sonra boyunca sizlerle birlikte olacağım. Doğru mikrofon şalterini bulmama bağlı olarak bu iyi bir şey de olabilir, kötü bir şey de...” Bu daha iyiydi. Bir nebze de olsa gevşediğini hissedebiliyordu. “Haydi, öğleden sonramıza biraz müzikle başlayalım.” Kamyon şoförüne bir bakış attı. Dallie'nin de seveceği türden bir adamdı bu. Bira içen, futboldan ve açık saçık fıkralardan hoşlanan. Ona özel bir gülücük

gönderdi. “İşte size şimdi Debby Boone’dan inanılmaz şekilde kasvetli bir şarkı çalacağım ama size söz veriyorum ki şarkılar giderek daha iyi olacak.”

İlk döner tablaya plağı koyup mikrofonunu kapadı. Debby Boone’un tatlı sesi monitörden gelmeye başlayınca bakışlarını stüdyonun penceresine doğru çevirdi. Üç surat, sürpriz kutusundan fırlayan oyuncak bebekler gibi şaşkınlık içinde ona bakıyordu. Katie’nin, Clare’in ve haber direktörünün suratlarıydı bunlar.

Francesca dudağını ısırды ve ilk reklam bandını hazırlayıp içinden saymaya başladı. Daha ona kadar bile saymamıştı ki Clare stüdyonun kapısını çarparak içeri girdi.

“Sen delirdin mi? Kasvetli şarkı demekle neyi kastediyorsun?”

“Bu kişilikli bir radyo,” dedi Francesca, Clare’e masum bir bakış atıp elini bütün bunların bir muziplikten ibaret olduğunu anlatan umursamaz bir şekilde sallayarak.

Katie başını kapıdan uzattı. “Telefon hatlarının ışıkları yanmaya başladı, Clare. Ne yapmamı istersin?”

Clare bir an düşünüp meydan okur gibi Francesca’ya baktı. “Pekâlâ, Bayan Kişilik. Telefonları canlı yayında al bakalım. Bir parmağını iki saniyelik geciktirme şalterinin üzerinde tutmayı unutma çünkü bazı dinleyiciler dillerine her zaman hâkim olamıyorlar.”

“Canlı yayında mı? Ciddi olamazsın!”

“Şirin kız olmak senin kendi fikrindi. Frengi olmaktan korkuyorsan, denizcilerle yatıp kalkmayacaksın.” Clare ağır adımlarla stüdyodan çıktı ve pencerenin yanında bir yere yerleşip sigarasını yakarak onu dinlemeye hazırlandı.

Debby Boone, *You Light Up My Life*’ın son sözlerini söyledikten sonra, Francesca yerel bir kereste deposunun otuz saniyelik reklamını yayına koydu. O da bitince mikrofon şalterini açtı. İnsanlar, dedi kendisine. Sen insanlarla konuşuyorsun.

“Telefon hatları açık. Ben Francesca. Neler düşünüyorsunuz?”

“Senin şeytana tapan biri olduğunu düşünüyorum,” dedi aksi bir kadın sesi hattın diğer ucundan. “Debby Boone’un bu şarkıyı Yüce İsa için yazdığını bilmiyor musun?”

Francesca bir bantla kumanda paneline tutturduğu beyaz saçlı, yaşlı kadın fotoğrafına baktı. Böylesine tatlı bir ihtiyar kadın ona bu şekilde nasıl saldıırabilirdi? Tüyleri diken diken oldu. “Debbie bunu size özel olarak mı söyledi?” dedi.

“Bana küstahlık etmeye kalkışma,” diye karşılık verdi ses. “Bütün gün seks, seks ve seksten bahseden şarkılar dinliyoruz. Sonra iyi bir şarkı çıkıyor ve sen onunla dalga geçiyorsun. Bu şarkıyı sevmeyenler, Yüce İsa’yı da sevmezler.”

Francesca önündeki yaşlı kadının fotoğrafına ters ters baktı. “Bu çok dar görüşlü bir yaklaşım, öyle değil mi?”

Kadın telefonu öyle bir kapadı ki ahizeden çıkan ses Francesca’nın kulaklığından bir kurşun gibi geçti. Francesca bu kişilerin dinleyicisi olduğunu ve onlara karşı nazik olması gerektiğini çok geç hatırladı. Genç annenin fotoğrafına bakıp yüzünü buruşturdu. “Özür dilerim. Belki de öyle dememeliydim ama sesi oldukça korkunç biri gibi geliyordu, öyle değil mi?”

Gözünün ucuyla Clare’in başını eğip alnını avcunun içine aldığını gördü. Telaşla bir düzeltme yapmaya koyuldu. “Elbette, benim de geçmişte çok dar görüşlü davrandığım zamanlar olmuştu, o yüzden de hemen taşlamamam gerekirdi.” Telefon şalterini yeniden açtı. “Francesca karşınızda. Ne düşünüyorsunuz?”

“Şey... Eee. Ben Sam. Doksanıncı otoyoldaki Diamond Dinlenme Tesis’inden arıyorum. Bakın... Eee... O şarkı için öyle söylediğinize memnun oldum ben.”

“O şarkıyı sen de mi sevmiyorsun, Sam?”

“Hayır. Bana sorarsanız, gelmiş geçmiş en boktan, en ibnemsisi...”

Francesca iki saniyelik geciktirme düğmesine tam zamanında bastı. Konuşurken nefes nefeseydi. “Ağzın çok bozuk Sam, seni yayından alıyorum.”

Bu olay sinirini bozmuştu. Özenle üst üste koyduğu kamu hizmeti duyurularını yere koyarken kendisini Sylvia olarak takdim eden biri aradı. “Şarkının o kadar kötü olduğunu düşünüyorsanız neden onu çaldınız?” diye sordu Sylvia.

Francesca bu işten sıyrılabilmek için başvuracağı tek yolun, başarı olsun ya da olmasın, kendisi olmak olduğunu düşündü. Güzellik uzmanının fotoğrafına bir bakış attı. “Aslına bakacak olursak Sylvia, bu şarkıyı önceden ben de beğeniyordum ama onu her gün o kadar sık çalışıyoruz ki sonunda bıktım. Bu bizim program politikamızın bir parçası. Eğer programımda onu en az bir kere çalmazsam, işimi kaybedebilirim ve dürüst olmak gerekirse, patronum da bana bayılmıyor.”

Pencerenin diğer tarafındaki Clare’in ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

“Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum,” dedi telefondaki konuğu ve sonra da Francesca’yı hayretler içinde bırakan bir şekilde, kendi patronunun da ona hayatı zehir ettiğini söyledi. Francesca onu anladığını belli eden birkaç soru sorunca geveze biri olduğu anlaşılan Sylvia dürüstçe yanıtlar verdi. Böylelikle aralarında bir fikir alışverişi oldu. Francesca farkında olmadan ortak bir soruna değindiğini anlayınca başka dinleyicilere telefon açıp patronlarıyla olan deneyimlerinden bahsetmelerini söyledi.

Telefon hatlarının ışıkları programın büyük bir bölümünde yanık kaldı.

Kendi süresi bitince Francesca svetsörtü terden üstüne yapışmış bir halde stüdyodan çıktı. Damarlarına adrenalin pompalanmaya devam ediyordu. Katie, yüzünde hafifçe eğlenmiş bir ifadeyle başını kaldırarak istasyon müdürünün bürosuna bir bakış attı.

Francesca kararlı bir şekilde omuzlarını dikleştirip içeri girdiğinde Clare’in telefonda konuştuğunu gördü. “Elbette, durumunu anlıyorum. Hiç şüphesiz. Aradığınız için teşekkür ederim. Ah, onunla kesinlikle konuşacağım,” diyordu. Ahizeyi yerine koyduktan sonra coşkusu sönmeye başlayan Francesca’ya dik dik baktı. “Yayına aldığın son beyefendiydi bu,” dedi Clare. “Hani senin dinleyicilere ‘karısını önce döven, sonra da onu bira almaya gönderen türden alçak

herif diye tanıttığın adam...” Clare koltuğunun arkasına yaslandı ve kollarını düz göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Senin o ‘alçak herif’ dediğin kişi bizim en büyük sponsorlarımızdan biri. Daha doğrusu en büyük sponsorlarımızdan biriydi.”

Francesca’nın midesi bulanmaya başladı. Kendisi olmaya ve fotoğraflarla konuşmaya o kadar fazla özen göstermişti ki diline hâkim olmayı unutmuştu. Şu son birkaç ay içinde hiç mi bir şey öğrenmemişti? Sonsuza dek hep böyle mi kalacaktı, hep böyle pervasız ve sorumsuz olacak, neye varacağını düşünmeden hep oraya buraya hücum mu edecekti? Karnında büyüyen o minik hayatı düşündü. Bir eli içgüdüsel olarak beline gitti. “Üzgünüm, Clare. Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim. Korkarım ki biraz fazla ileri gittim.” Kapıya doğru döndü. Yaralarını sarmak için bir an önce oradan ayrılmak istiyordu ama yeterince hızlı davranamamıştı.

“Nereye gittiğini sanıyorsun?”

“Tuvalete.”

“Aman Tanrım! Piliç başı ilk belaya girdiğinde yelkenleri suya indiriyor.”

Francesca kendi etrafında döndü. “Kahretsin, Clare!”

“Sen kahrol! Sana deneme bandını dinledikten sonra çok hızlı konuşuyorsun dememiş miydim? Şimdi, yarına kadar kendine çeki düzen vermeni ve tane tane konuşmanı istiyorum, anladın mı?”

“Hızlı mı konuşuyorum?” Francesca kulaklarına inanamıyordu. Az önce KDSC’nin sponsorlarından birini kaybetmesine neden olmuştu ama Clare ona hızlı konuştuğu için fırça çekiyordu. Daha sonra Clare’in söylediği başka bir sözcük kafasına dank etti. “Yarın mı?”

“Bundan emin olabilirsin!”

Francesca ona bakakaldı. “Peki, ama o sponsor, seni az önce arayan o adam ne olacak?”

“Siktir et gitsin onu, piliç. Radyo programı yapacağız biz.”

Francesca’nın doksan dakikalık sohbet ve röportaj programı yerini sağlamlaştırarak KDSC’nin o güne kadar yakaladığı en büyük başarı

haline geldi. Clare'in Francesca'ya karşı takındığı hasmane tavır da yavaş yavaş diğer spikerlere uyguladığı umursamaz alaycılığa dönüştü. Francesca'ya hızlı konuştuğu, sözcükleri yanlış telaffuz ettiği, iki tane kamu hizmeti ilanını arka arkaya okuduğu, kısacası hemen hemen her şey için fırça çekmeğe devam ediyordu ama canlı yayındaki yorumları ne kadar şoke edici olursa olsun, bir kere bile olsun müdahale etmemişti. Francesca'nın doğaçlamaları yüzünden başlarının belaya girdiği de oluyordu ama buna rağmen Clare iyi radyoculuğun ne demek olduğunu iyi bilen biriydi. Sıradan radyo istasyonunda hiç umulmadık bir zamanda altın yumurtlamaya başlayan tavuğu kesmeye hiç niyeti yoktu. Sponsorlar Francesca'nın programında canlı yayına çıkmak istemeye başladılar ve Francesca'nın maaşı kısa süre içinde haftada yüz elli dolara yükseldi.

Francesca hayatında ilk defa iyi bir iş çıkarmanın mutluluğunu yaşıyordu. Ayrıca diğer çalışanların onu gerçekten seviyor olmasından da büyük keyif alıyordu.

Kız İzçiler onu yıllık ana-kız şölenine davet ettiler ve Francesca orada çok çalışmanın öneminden bahsetti. Bir sokak kedisini daha sahiplenmiş ve bir hafta sonunun neredeyse tamamını Sulphur City Hayvan Barınağı için bir dizi kamu hizmeti ilanı yazmak için harcamıştı. Kendisini hayatını diğer insanlara açtığı ölçüde daha iyi hissediyordu.

Ufkunu karartan tek şey Dallie'nin günün birinde doksanıncı otoyolda yolculuk ederken radyo programını dinlemesi ve izini bulmaya çalışması olasılığıydı. Onunla birlikteyken nasıl bir aptal gibi davrandığını düşününce tüyleri diken diken oluyordu. Dallie ona gülmüş, hükmetmeye çalışmış ve hafiften geri zekâlı bir yetişkin muamelesinde bulunmuştu. O ise onun yatağına atlayarak yanıt vermiş ve kendisine sürekli ona âşık olduğunu söylemişti. Nasıl da karakersiz bir aptal gibi davranmıştı! Ama artık omurgasız değildi ve Dallie Beaudine burnunu yeniden onun işlerine sokmaya kalkışsa, bunu yaptığına pişman olacaktı. Bu onun hayatıydı, bebek onun bebeğiydi ve yoluna çıkan herkese haddini bildirmeye kararlıydı.

Clare içine doğmuş gibi Francesca için yerel hırdavat dükkânı ve polis istasyonu gibi farklı yerlerden naklen yayınlar ayarlamaya başladı. Francesca hırdavat dükkânından elektrikli matkabı nasıl doğru bir şekilde kullanacağını öğrendi. Polis istasyonunda sahte bir tutuklama durumuna katlanmak zorunda kaldı. Her iki yayın da öncelikle Francesca'nın her bir deneyimden ne kadar nefret ettiğini açıkça belli etmesinden dolayı son derece başarılı oldu. Elektrikli matkabın kayıp elini parçalamasından deli gibi korkuyordu. Naklen yayın için hazırladıkları hücreyse o güne kadar gördüğü en iğrenç böceklerle doluydu.

“Aman Tanrım, bunun kısıkaçları var!” diye inlemişti dinleyicilerine, ayağını çatlak muşamba zeminden kaldırırken. “Bu yerden nefret ediyorum, gerçekten. Suçluların neden o kadar barbarca davrandıklarını şimdi daha iyi anlıyorum.”

Mikrofonun diğer tarafında oturan ve onu kara sevdalı bir buzağı gibi izleyen yerel şerif, çizmesiyle bahsi geçen böceği bir güzel ezmişti. “Dayanın, Bayan Francesca, bunun gibi böceklerden bir şey olmaz. Asıl kırkayaklara dikkat etmelisiniz.”

KDSC dinleyicileri iniltiyle cırlama arasında bir ses duyunca kendi kendilerine kıkırdadılar. Francesca onların bir insan olarak zayıf noktalarını komik bir şekilde yansıtabiliyordu. Kendi aklında olanı söylemekle kalmıyor, onların aklındakileri de şaşırtıcı bir dürüstlikle ortaya döküyordu; gerçi dinleyicilerin çoğunluğu kendi eksikliklerini kabullenme ve onun yaptığı gibi böyle uluorta açıklama cesaretine sahip değildi. Böyle bir insana ancak hayranlık duyulabileceğini düşünüyorlardı.

Reytingler giderek yükselmeye devam ederken Clare Padgett dışarıya çaktırmasa da mutluluktan uçuyordu.

Maaş artışının bir kısmını kullanan Francesca garajın üstündeki dairesindeki boğucu öğleden sonranın sıcaklığını gidermek için bir elektrikli vantilatör ve klasik gitar yerine de müzeden bir Cezanne posterini satın aldı. Orası burası paslanmış altı senelik bir Ford Fal-

con'un da ön ödemesini yaptı. Geri kalan parasıyla da hayatında ilk kez bir mevduat hesabı açtı.

Şimdi doğru dürüst yemek yiyebildiği ve daha az endişe duyduğu için görüntüsü de düzelmişti ama tenine sağlıklı bir parlılık ve saçlarına da bir parlaklık gelmiş olmasını pek umursamıyordu. Aynanın önüne geçecek ne vakti ne de isteği vardı; bunu ayakta kalmasına hiç faydası olmayan boşa geçen zaman olarak görüyordu artık.

Sulphur City havaalanı serbest paraşüt kulübünün reklamını yaptırmak istiyordu ve normal zamanlarda bile huysuz bir mizaca sahip Clare daha da çekilmez olmuştu. İyi bir program fikri karşısına çıktığı vakit hemen anlardı ama o bile sekiz aylık hamile bir kadına uçaktan atlamasını emredemezdi. Francesca'nın hamileliği Clare'in hiç işine gelmiyordu ve o yüzden bu konuda ancak küçük bir taviz vermeyi kabul etti.

“Bebeğin doğduktan iki ay sonra atlayacağın şekilde programlarınız olayı,” dedi. “Bu sana kendine gelmen için bol bol vakit verir. Dinleyicilerin aşağıya düşerken attığın çığlıkları iyice duyabilsinler diye telsiz mikrofon kullanacağız.”

“Uçaktan atlayacak filan değilim!” diye haykırdı Francesca.

Clare parmağıyla Francesca'nın Birleşik Devletler Vatandaşlık ve Göçmenlik Bürosu'yla ilişkisini düzeltmek için verdiği uğraşların bir bölümünü oluşturan bir yığın formu gösterdi. “Bu formların doldurulmasını istiyorsan, atlarsın.”

“Buna şantaj denir.”

Clare omuzlarını silktili. “Ben gerçekçiyim. Kısa bir süre sonra ortalarda olmayacaksın, piliç ama buralarda olduğun müddetçe kanının son damlasına kadar emeyeğimden emin olabilirsin.”

Clare onun geleceğiyle ilgili olarak ilk kez imada bulunuyor değildi ama bunu yaptığı her seferinde Francesca'nın içini bir beklenti dalgası kaphıyordu. Kuralları herkes kadar o da biliyordu: iyi olanlar KDSC'de uzun süre kalmaz, daha büyük piyasalara geçerlerdi.

Clare'in bürosundan o gün kendisinden hoşnut bir şekilde badi badi yürüyerek çıktı. Programı iyi gitmişti, bankada istiflediği beş

yüz doları vardı ve pek uzak görünmeyen bir ufukta onu parlak bir gelecek bekliyor gibiydi. Kendi kendine gülümsedi. Hayatta başarılı olmak için sadece biraz yetenek ve çok çalışma gerekiyordu. Birden ön kapıdan ona doğru gelen tanıdık bir figür görünce bir anda hayatı karardı.

“Aah, laaanet olsun!” dedi resepsiyon alanının orta yerinde, Holly Grace Beaudine sözcükleri uzata uzata.

“O aptal hergele seni zımbalamış!”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Francesca'nın özgüven balonu bir anda sönüverdi. Donuk leylak rengindeki beş tırnağını ısmarlama dikim çok şık yazlık beyaz pantolonun beline koyan Holly Grace tiksiniş gibi başını iki yana salladı. "Bu adam onunla evlendiğim günden beri biraz olsun akıl lanmadı."

Bürodaki herkes başını ondan yana çevirince Francesca yüzünü buruşturdu. Yanaklarının kıpkırmızı kesildiğini hissedebiliyor ve o kocaman karnını elleriyle örtmek için müthiş bir istek duyuyordu.

"Siz kızlar sohbet etmek için benim büromu kullanmak ister miydiniz?" diye sordu Clare kapı aralığından. Gözlerinin önünde cereyan eden bu mini dramadan çok keyif aldığı her halinden belli oluyordu.

Holly Grace, oradaki yetkili kişinin Clare olduğunu anında sezip, "Biz kızlar bir yere gidip sert birer içki içeceğiz. Yani, sizin için bir mahsuru yoksa tabii," dedi.

"Ne demek, elbette," diye yanıt verdi Clare elini kapıya doğru sallayarak. "Francesca, umarım yarın bu heyecan verici olayın birazını olsun dinleyicilerle paylaşsın. Eminim ki buna bayılırlar."

Francesca otoparkı bir uçtan diğer uca geçerek gümüş renkli, pırl pırl bir Mercedes'e doğru ilerlerlerken Holly Grace'in birkaç adım gerisinde kaldı. Holly Grace'le bir yere gitmeye hiç niyeti yoktu ama

bu sahneyi aşırı meraklı çalışma arkadaşlarının gözlerinin önünde oynaması mümkün değildi. Düğümlenen omuz kaslarını gevşetmeye çalıştı. Holly Grace'in onu bu kadar kısa süre içinde dehşet içinde bırakmasına izin verecek olursa, bir daha toparlanması mümkün olamazdı.

Mercedes'in içi taze para kokan soluk mavimsi gri renkli bir deriyle kaplıydı. Holly Grace içine girince direksiyona hafifçe vurdu ve Francesca'nın bakar bakmaz Hermes marka olduğunu anladığı bir çantadan güneş gözlüğünü çıkardı. Francesca askıları çapraz bir şekilde arkada, harika kesimli pantolonunun kemerli bel kısmında gözden kaybolan boyundan bağlamalı turkuaz renkli muhteşem ipek bluzundan başlayarak Peretti marka krom renkli kelepçe tipi bileziğine ve ayaklarında çok hoş duran gümüş renkli oğlak derisi Ferragamo sandaletlerine kadar Holly Grace'in kıyafetinin tüm ayrıntılarını yutar gibi inceldi. Her tarafta Şımarık Kız ilanları vardı. Holly Grace'in bu kadar başarılı olmasına hiç şaşırmamıştı. Elinden geldiğince rahat bir tavırla kolunu sarı renkli, şekilsiz hamile elbisesinin önündeki kahve lekesinin üzerine koydu.

Hiç konuşmadan Sulphur City'ye giderlerken, Francesca'nın içini bir korku sardı. Francesca'nın hamile olduğunu gören Holly Grace bunu kesinlikle Dallie'ye söyleyecekti. Ya Dallie bebek üzerinde bir hak iddia ederse? O zaman ne yapacaktı? Gözlerini ileri dikerek düşünmeye çalıştı.

Sulphur City'nin dış mahallelerine geldiklerinde Holly Grace yavaşlayarak iki ayrı dinlenme tesisini inceledi, sonra arabasını sürmeye devam etti. Nihayet en itibarsız görünümlü üçüncüsünü beğenerek onda karar kıldı. "Burada iyi Tex-Mex servis ediyor galiba. Altı tane pikap ve üç Harley saydım. Sen ne dersin?"

Yemek yeme fikri bile Francesca'nın midesini bulandırıyordu; istediği tek şey bu görüşmenin bir an önce bitmesiydi. "Neresi olursa olsun, benim için fark etmez. Çok aç değilim."

Holly Grace tırnaklarıyla direksiyona hafifçe vurdu. "Pikapların olması iyi bir işaret ama Harleylerden her zaman emin olamazsın.

O motosikletçilerin bazıları uyuşturucunun öyle etkisi altındadırlar ki Tex-Mex ile ayakkabı derisi arasındaki farkı bile anlamazlar.” O sırada bir pikap daha gelip önlerine geçerek otoparka park etti. Holly Grace o anda karar verdi. O da arabasının burnunu bir park yerine sokup motoru kapadı.

Birkaç dakika sonra iki kadın restoranın arka taraflarındaki bölmelerden birine girdiler. Francesca koca karnını sakar bir tavırla masanın köşesine çarparken Holly Grace bir model zarafetiyle yerine geçti. Başlarının üzerindeki duvara birkaç eski tip Teksas plakasının yanı sıra bir dizi sığır boynuzu ve çingiraklı yılan derisi asılmıştı. Holly Grace güneş gözlüğünü alnının üstüne çekti ve masanın ortasındaki Tabasco şişesine bakıp başını onaylarcasına salladı. “Burası gerçekten de iyi bir yer gibime geliyor.”

O sırada bir garson kız belirdi. Holly Grace tamale, enchilada, taco tabağı; Francesca ise buzlu çay söyledi. Holly Grace Francesca’nın iştahsızlığı konusunda herhangi bir yorumda bulunmadı. Arkasındaki bölmeye yaslandı, parmaklarını saçlarının arasından geçirip müzik kutusundan gelen şarkıya mırıldanarak eşlik etti. Francesca sanki bu sahneyi Holly Grace’le birlikte daha önceden yaşamışlar gibi bir hisse kapılmıştı. Başını eğiş tarzından, kolunu oturduğu koltuğun arkasına dayayış şekline ve saçının üzerinde oynayan ışığa kadar bir şeyler ona tanıdık geliyordu. Sonra Holly Grace’in ona Dalli’e’yi hatırlattığını fark etti.

Aralarındaki sessizlik o kadar uzadı ki Francesca daha fazla dayanamadı. En iyi savunması güçlü bir saldırı yapmaktı. “Bu Dalli’e’nin bebeği değil.”

Holly Grace inanmamış gibi baktı. “Hesap yapmasını iyi bilirim.”

“Bebek onun değil.” Masanın karşı tarafına soğuk bir bakış attı. “Başıma dert açmaya çalışma. Benim hayatım seni ilgilendirmez.”

Holly Grace Peretti bileziğiyle oynadı. “Eski bir erkek arkadaşımı görmek için Hondo’ya giderken senin programına rastladım. Sesini duyunca öyle bir şaşırdım ki araba neredeyse yoldan çıkıyordu. Gerçekten de güzel program yapıyorsun.” Berrak mavi gözlerini bile-

ziğinden kaldırarak ona baktı. “Dallie sen öyle ortadan kaybolunca çok üzüldü. Benimle ilgili durumu öğrenince öfkelendiğin için elbette seni suçlayamam ama bana kalırsa yine de onunla konuşmadan gitmemeliydin. O duygusal biridir.”

Francesca bu sözlere yanıt olarak içinden pek çok şey geçirdi ama hepsinden de vazgeçti. O sırada bebek onu tam kaburgalarının altından tekmeledi.

“Biliyor musun Francie, Dallie’yle bir zamanlar küçük bir oğlumuz vardı ama öldü.” Holly Grace’in yüzünde duygu namına bir şey yoktu. Sadece olgusal bir gerçekten bahsediyor gibiydi.

“Biliyorum. Çok üzgünüm.” Bu sözcükler de katı ve yersiz geliyordu kulağa.

“Dallie’nin bebeğini dünyaya getiriyor ve ona haber vermiyorsan, benim nazarımda aşağılık pislğin teki olacaksın.”

“Bebek ondan değil,” dedi Francesca. “Buraya gelmeden kısa bir süre önce İngiltere’de bir ilişkim oldu. Bebek o kişiden ama hamile olduğumu öğrenmeden önce matematikçi bir kadınla evlendi.” Bu hikâyeyi arabada uydurmuştu. Bu kadar kısa bir süre içinde aklına bundan daha iyi ve kulağına gittiğinde Dallie’nin de inanma ihtimali yüksek olan başka bir senaryo gelmemiştir.

Bunu söylerken Holly Grace’e kibirli bir bakış atmayı da başarmıştı. “Aman Tanrım, Dallie’den maddi bir destek almadan onun bebeğini doğuracağımı mı sandın gerçekten? O kadar aptal değilim.”

İyi bir noktaya değindiğini ve Holly Grace’in az önceki özgüvenini yitirdiğini görebiliyordu. Buzlu çayı gelince Francesca bir yudum alıp pipetiyle karıştırarak vakit kazanmaya çalıştı. Nicky hakkında daha fazla ayrıntı verip yalanını daha inanılır bir hale getirmeli miydi yoksa sessiz mi kalmalıydı? Hikâyesini bir şekilde kanıtlaması gerekiyordu.

“Bebekler söz konusu olduğunda Dallie biraz tuhaftır,” dedi Holly Grace. “Şartlar ne olursa olsun kürtaja karşıdır. Ben erkeklerde böyle ikiyüzlülükten nefret ederim. Yine de bebeğin ondan olduğunu bilseydi, muhtemelen benden boşanmak ister ve seninle evlenirdi.”

Francesca öfkesinin kabardığını hissetti. “Ben sadaka peşinde değilim. Dallie’nin benimle evlenmesine ihtiyacım yok.” Kendisini sakın konuşmak için zorluyordu. “Ayrıca benim hakkımda ne düşünürsen düşün, bir erkeği başka bir erkeğin çocuğundan sorumlu tutacak türde bir kadın değilim ben.”

Holly Grace pipetin masanın üzerine atılmış kâğıdıyla oynamaya başladı. “Neden kürtaj olmadın? Senin yerinde olsam ben yaptırırdım.”

Francesca yeniden zengin kız görünümüne bu kadar kolaylıkla girebilmesine şaşırды. Canı sıkılmış gibi omuzlarını silkti. “Aydan aya takvime bakmayı kim akıl ediyor ki? Ben ne olduğunu fark edene kadar, çok geç olmuştu.”

Holly Grace’in batı Teksas büyüklüğündeki siparişi gelene kadar konuşmadılar. “Birazını almak istemediğinden emin misin? New York’a dönene kadar iki kilo vermem gerek.”

Francesca bu kadar gergin olmasaydı, tabağın kenarlarından masaya taşan yemeğe bakıp bir güzel gülerdi. Konuşmanın konusunu Holly Grace’e mesleğiyle ilgili sorular sorarak değiştirmeye çalıştı.

Holly Grace ilk enchiladasının tam ortasına bir çatal atarak yemeğini yemeğe girişti. “Ünlü modellerle röportaj yapılan talk şovlardan birini hiç izledin mi? Hani hepsi de mesleklerinin ne kadar muhteşem ama bir o kadar da zor bir iş olduğunu filan söylerler. Bana kalırsa, bunların hepsi gözlerini kırpmadan yalan söylüyorlar çünkü ben hayatımda hiç bu kadar kolaylıkla para kazanmamıştım. Eylülde bir TV kanalı için eleme sınavına gireceğim.” Ferragamo sandaletlerinin dışında kalan bilumum şeyin üzerine tepeleme acı kırmızıbiber sosu dökmek için çatalını bir kenara koydu. Başını sallayarak yüzüne dökülen saçları geriye attı, takosuna bir el attı ama ağzına götürmedi. Onun yerine Francesca’yı incelemeye başladı. “Boyunun kısa olması çok yazık. On beş santim kadar daha uzun olsaydın, fotoğrafını çektiklerinde eşcinseller cennetinde olduklarını düşünecek en azından bir düzine fotoğrafçı tanıyorum. Ve tabii, hamile de olmasaydın...”

Francesca hiçbir şey söylemedi. Holly Grace de ağzını açmadı. Takosunu tatmadan bıraktı ve çatalını iki kere kızartılmış fasulyelerin ortasına batırdı ve ileri geri oynatarak melek kanadına benzeyen bir şekil açtı. “Dallie ve ben birbirimizin aşk hayatına karışmıyoruz ama şu gördüğüm durumda bunu yapabilir miyim bilemiyorum. Doğruyu söylediğinden emin değilim ama neden yalan söylemen gerektiğini de çok iyi anladığımı söyleyemem.”

Francesca’nın içinde bir ümit ışığı yandı ama yüzünün ifadesiz kalmasına gayret etti. “Bana inanıp inanmaman umurumda değil.”

Holly Grace çatalını fasulye yığınının ortasında çevirmeye devam etti ve melek kanadını tam bir daire şekline soktu. “Çocuklar konusunda çok hassas. Bana yalan söylüyorsan...”

Francesca midesinin düğümlendiğini hissetti ve sonucunu iyi hesapladığını düşündüğü bir risk almaya karar verdi. “Sanırım onun bebeği olduğunu söylemek, benim durumumu çok iyi hale getirdi. Maddi açıdan yani...”

Holly Grace yavrusunu korumak isteyen bir dişi aslan gibi köpürdü. “Bana bak, Dallie’ye madik atmaya kalkayım deme çünkü yemin ederim ki mahkemede tanıklık eder senin bana bugün söylediklerini anlatırım. Dallie’nin başka bir erkekten peydahladığın bir çocuğu büyütmen için etrafa para saçmasını oturup izleyeceğimi sanıyorsan çok yanılırsın. Anlaşıldı mı?”

Francesca kaşlarından birini kaldırıp bezgin bir iç çekişle kendisine soylu bir hava vererek rahat bir nefes aldığını gizledi. Sanki bu olay ona sözcüklerle ifade edemediği kadar sıkıntı veriyordu. “Aman Tanrım, siz Amerikalıların içi dışı melodram...”

Holly Grace’in bakışları safir taşları gibi sertleşti. “Bu konuda ona kazık atayım deme, Francie. Dallie’yle benim geleneksel bir evliliğimizin olmaması, birbirimizi korumak için silahların önüne atlamayacağımız anlamına gelmez.”

Francesca kendi altıpatlar tabancasını kılıfından çıkararak nam-lusunun içine baktı. “Bu karşılıklı meydan okumayı zorlayan sensin,

Holly Grace. Ne istersen onu yap.” Ben kendimi koruyabilirim, diye geçirdi içinden coşkuyla. Ve bana ait olan şeyleri de...

Holly Grace ona yeni bir bakış açısıyla bakıyormuş gibi durmuyordu ama bir şey de söylemedi. Yemek nihayet bitince Francesca ödeyecek gücü olmamasına rağmen adisyonu çekip aldı. Sonraki birkaç gün istasyonun ön kapısını endişeyle izledi ama Dallie görünmeyince Holly Grace’in çenesini tuttuğuna hükmetti.

Sulphur City bir tek Dört Temmuz kutlamalarıyla ünlü, küçük ve sevimsiz bir kasabaydı. Ülkedeki en iyi kutlamalar burada yapılıyordu çünkü Ticaret Odası her yıl Koca Ben’in Seyyar Vahşi Batı Şov’undan bir tür dönme dolap kiralayıp kutlama alanının orta yerine dikiyordu. Bu dönme dolabın yanı sıra alanın çevresine ve az ilerdeki çakıl taşlarıyla kaplı otoparka da çadırlar ve tenteler kuruyordu. Yeşil beyaz çizgili bir tentenin altında, Tupperware satıcısı kadınlar pastel renkli sebzeliklerini, diğer çadırdaki İlçe Akciğer Derneği mensupları ise hastalıklı organların lamineli fotoğraflarını sergilerlerdi. Pekan cevizi üreticileri ön sayfalarında maymun resimleri olan broşürler dağıtan Pentakostalların kafalarını ütülerken, çocuklar çadırlara girip çıkıyor, yaka düğmeleri ve balonlar satın alıyor ama hemen sonra hayvan kafeslerine koşturup maytaplar ve havai fişekler atıyorlardı.

Francesca hantal hantal kalabalığın arasından geçerek KDSC’nin naklen yayın çadırına doğru ilerledi. Ayaklarının ucu hafifçe yanlara doğru açılmıştı ve bir eliyle de dünden beri ağrıyan belini tutuyordu. Saat daha ancak sabahın onuydu ama termometre otuz dört dereceyi gösteriyordu. Göğüslerinin ortası terlemeye başlamıştı. Ağzının suyu akarak Kiwanis dondurma makinesine baktı ama on dakika sonra yayında olması ve Sulphur City Güzellik Yarışmasının galibiyle röportaj yapması gerektiği için durmaya vakti yoktu. Kır sakallı ve kocaman burunlu bir çiftçi adımlarını yavaşlatarak ona uzunca ve hayranlıkla baktı ama Francesca onu görmezden geldi. Hindenburg gibi önünden giden o dokuz aylık hamile, koca karnıyla kimsenin onu bir cinsel nesne olarak görmesi mümkün değildi. Adam muhtemelen gebe kadınlardan tahrik olan çatlağın tekiydi.

KDSC çadırına varmak üzereydi ki lise bandosunun ısınma parçalarını çaldığı buzağı ağıllarının yakınından bir yerden kulağına bir trompet sesi geldi. Başını çevirdiğinde açık kahverengi saçları gözleminin üzerine düşen ve dudaklarını bir trompete bastıran uzun boylu genç bir oğlan gördü. Delikanlı *Yankee Doodle Dandy*'nin notalarını çalarken güneş ışığı enstrümanın gövdesine çarpacak şekilde başını oynatıyordu. Francesca'nın gözleri bu parıltı karşısında sulanmaya başladı ama bu manzaraya bakmadan da edemiyordu.

Akkorlaşmış, acımasız Teksas güneşi tepesinde kaynarken zaman sanki havada asılı kalmıştı. Patlamış mısır ve toz kokusu gübre ve Belçika wafflelarının kokusuna karışıyordu. İspanyolca gevezelik eden iki Meksikalı kadın tombul bedenlerine farbalalı şallar gibi yapışan çocuklarıyla yanından geçtiler. Dönme dolap gürültülü sesler çıkarak dönmeye devam etti, Meksikalı kadınlar gülüştü, yanı başında arka arkaya bir dizi maytap patladı ve Francesca o anda buraya ait olduğunu fark etti.

Bu kokular ve manzara onu içine alırken hiç kıpırdanmadan durdu. Fark etmeden kendisi de reddedilen ve iskartaya çıkarılan kişilerin ülkesi olan bu yerin devasa ve basit eritme potasının bir parçası olmuştu. Sıcak rüzgâr saçlarını dağıtıp onları başının üzerinde kestane renkli bir bayrak gibi havalandırıyordu. O anda kendisini İngiltere'dekinden çok daha huzurlu, daha eksiksiz ve daha canlı hissetti. Nasıl olduğunu anlamadan o da bu ülkenin karmaşası içine girmiş ve kendisi de didişken, ne istediğini bilen sıradan bir Amerikalı olana kadar bir dönüşümden geçmişti.

"Güneş çarpmasına maruz kalmadan önce güneşin altından çekilsen iyi olur, Francie."

Francesca hızla arkasını dönünce marka bir blucin giymiş ve üzümlü bir buzlu dondurma yiyen Holly Grace'in tam arkasından salına salına geldiğini gördü. Kalbi ağzından çıkacak gibi oldu. İki hafta önce birlikte yedikleri öğle yemeğinden sonra Holly Grace'i görmemişti ama sürekli onu düşünüp durmuştu. "Şimdiye kadar New York'a gitmişsindir diye düşünüyordum," dedi ihtiyatlı bir şekilde.

“Aslına bakacak olursan, gitmek üzereyim ama birkaç saatliğine uğrayıp nasıl olduğunu görmek istedim.”

“Dallie de seninle birlikte mi?” diye sordu Francesca, Holly Grace’in arkasındaki kalabalığı belli etmeden gözleriyle tararken.

Holly Grace başını iki yana sallayınca rahat bir nefes aldı. “Ona bir şey söylememeye karar verdim. Gelecek hafta bir turnuvada oynayacak, dikkatinin dağılmasına hiç ihtiyacı yok. Sen de neredeyse patlayacak gibi duruyorsun.”

“Öyle de hissediyorum.” Belinin ağrıyan yerini yeniden ovmaya başlayıp Holly Grace sempatik görüldüğü ve o da kendisini çok yalnız hissettiği için, “Doktor bir haftam daha olduğunu söyledi,” dedi.

“Korkuyor musun?”

Francesca minik bir ayağın iteklediği yan tarafını tutarak, “Bu son yıl öyle şeyler yaşadım ki doğum yapmanın daha korkunç olabileceğini hiç sanmıyorum,” dedi. KDSC çadırının olduğu yere bakınca Clare’in çılgın gibi el salladığını gördü ve alaycı bir tavırla, “Ayrıca da birkaç saat için uzanıp dinlenmek için can atıyorum,” diye ekledi.

Holly Grace kıkırdayarak yanma gelerek adımlarını ona uydurdu. “Çalışmayı bırakıp biraz rahatına bakmanın zamanı sence gelmedi mi?”

“Bunu isterdim ama patronum bana ücretli olarak sadece bir ay izin veriyor ve ben de bu süreyi bebek doğmadan başlatmak istemiyorum.”

“Bu kadının kahvaltıda hırdavat yiyor gibi bir havası var.”

“Sadece cıvataları...”

Holly Grace gülünce Francesca o anda ona karşı kendini de şaşırtan bir yakınlık hissetti. Havayla ilgili acemice gevezelik ederek çadıra doğru ilerlediler. Aniden esen sıcak bir rüzgâr Francesca’nın pamuklu, bol elbisesini bir tepeyi andıran karnına yapıştırdı. Tam o sırada bir itfaiye arabası sireni duyuldu ve bebek ona kuvvetli üç tekme attı.

Aniden sırtına bir sancı saplandı. Öyle şiddetliydi ki dizleri bükülmeye başladı. İçgüdüsel olarak elini Holly Grace’e uzattı. “Aman Tanrım...”

Holly Grace buzlu dondurmasını yere atarak onu belinden yakaladı. “Dayan.”

Francesca inledi ve nefes alabilmek için öne doğru eğildi. Tam o anda, bacaklarının iç kısmından amniyotik sıvı akmaya başladı. Holly Grace’e yüklendi ve bu ani ıslanma sandaletlerine kadar inmesi üzerine ancak minik bir adım atabildi. Karnını tutarak nefes nefese, “Ah, Natalie... şu anda bir hanımefendi... gibi davranmıyorsun hiç,” dedi.

Buzağı ağıllarının ötesinde çimbalolar çalıyor ve trompetli oğlan müzik aletinin gövdesini bir kez daha kavurucu Teksas güneşine vermiş gücünün yettiği kadar üfürüp duruyordu:

Ben bir Yankee Doodle Dandy’yim
Yankee Doodle coşar zor durumda
Sam Amca’nın has yeğeniyim
Doğdum Dört Temmuz’da

Lambaları Yakmak

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

İyice duvara yaslandı. Sustalı çakı yumruğunun içinde, başparmağı butonun yanındaydı. Öldürmek istemiyordu. İnsan kam, özellikle de bir kadının kanını dökmekten hoşlanmıyordu ama böyle bir şeyin gerekli olduğu zamanlar oluyordu. Başını yana eğdiğinde beklediği sesi duydu. Asansörün kapıları yumuşak bir çınlama sesiyle açılmıştı. Kadın dışarı çıktığı anda ayak sesleri pahalı Manhattan apartman binasının koridorunu kaplayan kavun renkli kalın yer halısının üzerinde duyulmaz olacaktı. O yüzden içinden saymaya başladı. Bedenindeki tüm kaslar kasılmıştı ve harekete geçmek için hazır bekliyordu.

Başparmağını sustalı çakısının butonu üzerinde kaydırды ama açılmasına neden olacak kadar bastırmadı. Sadece emin olmak istiyordu. Şehir onun için balta girmemiş bir orman gibiydi, kendisi de bir orman kedisi... Gerekeni yapan güçlü, sessiz bir avcı hayvandı.

Kimse doğduğunda ona hangi ismin verildiğini bilmiyordu. Zaman ve gaddarlık o ismi silip yok etmişti. Artık herkes onu sadece Kırbaç olarak tanıyordu.

Büyük Kırbaç.

Kadının koridordaki dönemece gelip kendisini yapıştırdığı şal desenli, renkleri uçmuş duvar kâğıdıyla kaplı duvara varması için gereken zamanı önceden hesaplamış olduğu için saymaya devam etti. Sonra birden kadının parfümünün kokusu burnuna geldi. Üzerine

atılmak için kendisini hazırladı. Kadın güzeldi, ünlüydü... ve çok geçmeden ölmüş olacaktı!

Kana susamış bir halde korkunç bir kükreyişle öne atıldı.

Kadın bir çığlık atıp geriye doğru sendelerken elindeki çantayı düşürdü. O da bir eliyle sustalısının butonuma basıp diğeriyle gözlüğünü burnunun üzerine ittirerek kadına baktı. “Öldün sen, China Colt! Keseceğim seni!” diye küçümseyerek güldü Büyük Kırbaç.

“Ben senin kıcını keseceğim, Theodore Day!” Holly Grace Beaudine eğilerek onun kamufraj pantolonunun popo kısmına avcuyla bir şaplak attı ve sonra elini şişme montunun içine sokarak göğsüne bastırdı. “Tanrı şahidim olsun, Teddy, bunu bana bir daha yaparsan şaplağı yiyeceksin.”

Los Angeles’in gözde semtlerinden birindeki eski okulundaki çocuk araştırmaları ekibinin zekâ kat sayısını yüz yetmiş civarında olduğunu saptadıkları Teddy, bir an bile inanmadı. Ama yine de tedbiri elden bırakmamak için ona sarıldı. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu çünkü Holly Grace’i hemen hemen kendi annesini sevdiği kadar seviyordu.

“Dün geceki bölüm harikaydı, Holly Grace. O nunçakuları kullanma tarzına bayıldım. Bana da öğretir misin?” Annesi onun gibi aşırı duygusal, dokuz yaşındaki bir çocuk için fazla şiddet içerdiğini düşünmesine rağmen, her salı gecesi geç yatıp China Colt adlı diziyi seyretmesine izin veriyordu. “Sustalıma bir bak, Holly Grace. Annem bunu bana geçen hafta Çin mahallesinden aldı.”

Holly Grace onu çocuğun elinden aldı, inceledi ve onun solgun alnının üzerine düşen düz, kahverengi saçlarının arasından geçirdi. “Bana kalırsa sustalıdan çok bir tarağa benziyor, ahbap.”

Teddy ona iğrenmiş gibi bir bakış atarak silahını geri aldı. Gözlüğünün plastik çerçevesini bir kez daha burnunun üzerine ittirip az önce Holly Grace’in düzelttiği saçları tekrar dağıttı. “Gel de odama bir bak. Yeni uzaygemisi duvar kâğıdım geldi.” Hiç arkasına bakmadan koridorda spor ayakkabılarıyla uçar gibi yürümeye başladı. Matarası

bedeninin yanına çarpıyordu. Rambo tişörtünü belini tam istediği gibi bir kemerle iyice sıktığı kamuflaj pantolonunun içine sokmuştu.

Holly Grace onun arkasından bakarak gülümsedi. Tanrım, bu küçük oğlanı seviyordu. Hiç gitmeyeceğini sandığı o Danny acısının hafiflemesine yardımcı olmuştu. Ama şimdi onun gidişini izlerken, başka bir acı onu rahatsız ediyordu. 1986 yılının aralık ayıydı. İki ay önce otuz sekiz yaşına girmişti. Bu yaşa kadar, nasıl olmuş da başka bir çocuk sahibi olamamıştı?

Düşürdüğü çantayı yerden alırken, Teddy'nin doğduğu o korkunç Dört Temmuz gününü hatırladı. İlçe hastanesinin klimaları çalışmıyordu ve Francesca'yı aldıkları sancı odasında tam beş tane çığlık çığlığa bağırان, terli kadın vardı. Francesca, yüzü bir ölü gibi sararmış, her yanı terden sıırılsıklam vaziyette dar bir karyolada yatıyor ve narin bedenini sarsan kasılmalara sessizce katlanıyordu. Acısına böyle sessizce katlanması Holly Grace'i çok etkilemişti. Bir ağırbaşlılık vardı bu sessizlikte. O anda onun yanında olmaya karar verdi. Hiçbir kadın tek başına doğum yapmamalıydı, özellikle de yardım istememeye kararlı bir kadın.

Holly Grace o öğleden sonranın geri kalan kısmı ve tüm akşam boyunca Francesca'nın bedenini ıslak ve serin bezlerle sildi. Elini tuttu ve onu tekerlekli sandalyede doğum odasına alırlarken bile yanından ayrılmamakta direndi. İşte, Theodore Day bitmek bilmeyen o Dört Temmuz gecesi, gece yarısından az önce doğmuştu. İki kadın onun küçük ve bumburuşuk bedenine bakıp birbirlerine gülümsemişlerdi. Aralarında tam on yıldan beri süregelen o sevgi ve dostluk bağı o anda oluşmuştu.

Holly Grace'in Francesca'ya olan saygısı bu yıllar boyunca giderek artmıştı. Öyle ki ondan daha fazla hayranlık duyduğu başka bir kişi tanıımıyordu. Pek çok açıdan karakter zayıflığıyla hayata başlayan bir kadın olmasına rağmen, Francesca hedef aldığı tüm amaçlara başarıyla ulaşabilmişti. Radyodan yerel televizyona geçmiş, yavaş yavaş küçük piyasalardan büyük piyasalara atlamış ve sonunda kendisini Los Angeles'ta, ulusal kanalların dikkatini çekmeyi başaran

bir sabah programında bulmuştu. Şimdi ise iki yıldan beri çarşamba geceleri New York'tan yayınlanan bir gece sohbet-röportaj programı, reytingleri sallayan Francesca Sizlerle adlı programın yıldızı olmuştu.

İzleyicilerin Francesca'nın sıradışı röportaj tarzına âşık olması uzun sürmemişti. Holly Grace'in de anladığı kadarıyla bu tarz onun tarafsız basınla uzaktan yakından ilgili olmamasıyla alakalıydı. Göz alıcı güzelliğine ve hâlâ biraz belli olan Britanyalı aksanma rağmen nasıl oluyorsa bir şekilde izleyicilere kendilerini hatırlatıyordu. Barbara Walters, Phil Donahue ve hatta Oprah Winfrey gibi diğerleri her zaman kontrolü ellerinde tutuyorlardı ama Francesca'nın, diğer milyonlarca Amerikalı gibi öyle bir derdi yoktu. O sadece tartışmaya katılıyor ve elinden geldiğince bunu sürdürmeye çalışıyordu. Bu da Amerikalıların yıllardan beri izlemedikleri kadar doğaçlama bir televizyon röportaj programının oluşmasını sağlıyordu.

Teddy'nin sesi binanın içinde çınladı. "Acele et, Holly Grace!"

"Geliyorum, geliyorum." Holly Grace Francesca'nın dairesine doğru yürümeye başladığı anda düşünceleri yıllarca geriye giderek Teddy'nin altı aylık olmasını kutladıkları güne gitti. Francesca'nın radyo istasyonlarından birinde iş bulduğu Dallas'a uçmuştu. İki kadın telefonda konuşmuşlardı ama Teddy'nin doğumundan beri birbirlerini ilk defa görüyorlardı. Francesca Holly Grace'i yeni dairesinde bir çığlık atarak karşılamış ve yanağına şapırtılı bir öpücük kondurmuştu. Sonra da gururlu bir şekilde kollarına durmadan kıpırdanan bir bohça vermişti. Holly Grace Teddy'nin küçük, ciddi yüzüne baktığı anda, onun babasının kimliği konusunda bilinçaltında yuvalanmış tüm şüpheler bir anda yok olup gitmişti. Muhteşem kocasının kollarında tutmakta olduğu çocukla uzaktan yakından bir ilişkisi olabileceğini hayal bile edemezdi. Teddy harikaydı ve Holly Grace de onu görür görmez bütün kalbiyle sevmişti ama bugüne kadar gördüğü en çirkin bebektir. Hele Danny'ye hiç mi hiç benzemiyordu. Bu küçük yaratığın babası herkes olabilir ama Dallie Beaudine olamazdı.

Yine de yıllar geçtikçe Teddy'nin görüntüsü de bir şekilde değişmeye başlamıştı. Bedenine göre biraz büyükçe olan başının şekli

gayet muntazamdı. Tahta gibi dümdüz, kestane renkli saçları vardı. Kaşları ve kirpikleri öyle açık renkliydi ki neredeyse görünmüyorlardı. Elmacık kemikleri yüzünün ölçülerine sığamıyormuş gibi duruyordu. Başını belirli bir yöne çevirdiğinde, Holly Grace büyüyüp de bir erkek olduğu vakit onun güçlü, diğerlerinden farklı ve oldukça yakışıklı olacağını havasını seziyordu. Ama o vakte kadar, kendi annesi bile Teddy'nin ne kadar güzel olduğuna dair böbürlenmek gibi bir hata içine giremezdi.

“Haydi, Holly Grace!” Teddy'nin başı panelli beyaz kapının aralığında uzandı. “Biraz poponu kaldırsan iyi olur!”

“Asıl sen poponu kaldır,” diye homurdandı Holly Grace ama yine de yolun geri kalanında daha hızlı adımlar attı. Antreye geldiğinde şişme montunu silkeleyerek çıkardı, bacaklarını bronz renkli el işi çiçeklerle süslü bir çift İtalyan çizmenin içine soktuğu kar beyaz eşofmanının kollarını düzeltti. Soluk gümüş renkli röfleli kendine özgü sarı saçları omuzlarını da geçiyordu. Koyu kahverengi maskara ve biraz da allık dışında yüzünde fazla bir makyaj yoktu. Gözlerinin kenarlarında oluşmaya başlayan ince hatları karakter çizgileri olarak görüyordu. Ayrıca o gün izin günüydü ve makyajla uğraşacak kadar sabrı yoktu.

Francesca'nın oturma odasının açık sarı üzerine şeftali renkli kabartmaları olan duvarları vardı. Yere de lacivert rengin baskın olduğu muhteşem bir Heriz marka kilim serilmişti. İngiliz bahçelerini hatırlatan pamuklu şintz ve ipek damask karışımı perdeleriyle bu oda, Ev ve Bahçe dergisinin parlak sayfalarında sergilenen türden zevkli ve pahalı bir şekilde döşenmiş bir salonu hatırlatıyordu. Ama Francesca çocuğunu bir teşhir vitrininde büyütme istemediğinden dekoratörünün yaptığı şeylerin bazılarını sabote ederek değiştirmişti. İtalyan stili mermer şöminenin üzerindeki Hubert Robert imzalı manzara tablosu yerini, özenle seçilmiş bir çerçeve içindeki parlak kırmızı renkli bir dinazor resmine bırakmıştı (Theodore Day, 1981). On Yedinci yüzyıldan kalma İtalyan stili sandık, Teddy'nin en sevdiği portakal renkli minder koltuğa yer açmak için odanın ortasından

birkaç adım kenara çekilmişti. Sandığın üzerinde de Teddy ve Holly Grace'in Francesca'ya otuz birinci doğum günü hediyesi olarak aldıkları Mickey Mouse telefon duruyordu.

Holly Grace içeriye girdi, çantasını New York Times gazetesinin üzerine bıraktı ve Teddy'ye mükemmel bir şekilde bakan ama bulaşıkları bile eve geldiğinde yıkasın diye Francesca'ya bırakan İspanyol asıllı yardımcı kadın Consuelo'ya elini salladı. Bakışlarını Consuelo'dan çevirdiğinde divanın üzerine kıvrılmış, kendinden geçmiş bir şekilde dergi okuyan bir kız gördü. Saçlarının rengi kötü bir şekilde açılmış olan kız on altı, on yedi yaşlarındaydı ve yanağında da sararmaya yüz tutmuş bir çürük vardı. Holly Grace aniden durdu ve öfkeli bir fısıltıyla Teddy'ye çıkıştı. "Annem yine yaptı bunu, değil mi?"

"Annem onu korkutmamamı söylememi istedi."

"Üç hafta Kaliforniya'ya gittim diye bunu mu yapmalıydı?" Holly Grace Teddy'yi kolundan tutarak söyleyeceklerini kimse duymasın diye yatak odasına çekti. Kapıyı kapatır kapatmaz öfkeyle bağırmaya başladı. "Lanet olsun, hani onunla konuşacaktın? Bunu yeniden yaptığına inanamıyorum."

Teddy pul koleksiyonunun olduğu ayakkabı kutusuna gidip kapağıyla oynamaya başladı. "Onun ismi Debbie ve oldukça iyi bir kız. Sosyal yardım kurumu ona sonunda koruyucu bir aile buldu, o yüzden bir iki güne kadar gidecek buradan."

"Teddy bu kız bir fahişe. Kollarında muhtemelen iğne izleri bile vardır." Teddy, bir konu hakkında konuşmak istemediği vakitler yaptığı gibi yanaklarını şişirip indirmeye başladı. Holly Grace hayal kırıklığıyla inledi. "Bakar mısın, tatlım, neden L.A.'ye, bana hemen telefon etmedin? Sadece dokuz yaşında olduğunu biliyorum ama senin o dâhi düzeyindeki zekâ katsayısının biraz da sorumluluk sahibi olması gerekmez mi? Örneğin anneni kısmen de olsa gerçek dünyayla temas halinde olmasını sağlamak gibi? Kaçak kızlara yatacak yer sağlamak, kadın tüccarlarıyla tartışmak gibi şeyler konu olduğunda onda zerre kadar sağduyu olmadığını sen de biliyorsun. Mantiği yerine her zaman duygularıyla hareket eder."

“Ben Debbie’den hoşlanıyorum,” dedi Teddy inatçı bir tavırla.

“Jennifer denen o arkadaştan da hoşlanıyordun ama o gitmeden önce senin Pinokyo kumbarandan elli dolarını çaldı.”

“Ama onu geri ödeyeceğine dair bir not bırakmıştı bana ve bir şey alıp götürün de bir tek o oldu zaten.”

Holly Grace kazanması güç bir savaşa girdiğini görebiliyordu. “En azından beni bir arasaydın.”

Teddy pul koleksiyonunu koyduğu kutunun kapağını çıkardı ve sohbeti kesin bir şekilde sona erdiren bir tavırla başının üzerinde bir yere koydu. Holly Grace içini çekti. Teddy bazen mantıklı oluyordu ama zaman zaman aynen Francesca gibi davranıyordu.

Yarım saat sonra, o ve Teddy sıkışık trafikte güçlükle ilerleyerek Greenwich Village’a doğru gitmeye başlamışlardı. Holly Grace bir ışıkta durduğunda, o gece yemekte buluşacağı New York Rangers’ın iriyarı forvetini düşündü. Onun yatakta muhteşem olacağından emindi ama bundan yararlanamayacak olmak canını sıkıyordu. AIDS hastalığı onu gıcık ediyordu. Kadınlar cinsel açıdan tam da erkekler gibi özgürlük kazanmışken bu korkunç hastalık gelmiş ve işin eğlencesini kaçırmıştı. Eskiden tek gecelik ilişkilerden zevk alırdı. Birlikte olduğu erkeği tüm numaralarını göstermesi için teşvik eder, sonra da ona kahvaltı hazırlamasını ummasına fırsat vermeden tekmeyi vururdu. Bir yabancıyla seks yapmanın insanı alçaltıcı bir şey olduğunu herhalde kahvaltı hazırlamaktan hoşlanan biri söylemiştir diye geçirdi içinden. Kahvaltısını hazırlamaktan keyif aldığı o koyu renk saçlı erkeğin hayalini kararlı bir şekilde gözlerinin önünden sildi. O ilişkiyi geçici bir çılgınlık döneminde yaşamıştı. Azgın hormonların doğru düşünmesini engellediği felaket bir olaydı.

Holly Grace trafik ışığı yanınca klaksona bastı ve Dodge Daytona süren bir geri zekâlı yeni Mercedes’inin tamponunu teğet geçerek önüne daldı. AIDS hastalığının en sağduyulu insanları bile etkilediğini düşündü. Eski kocası bile geçen yıl tek eşli yaşamıştı. Aklına gelince yüzünü buruşturdu, ona hâlâ kızgındı. Tek eşliliğe karşı olduğundan değil ama Dallie ne yazık ki bunu Bambi isimli biriyle yapıyordu.

“Holly Grace,” dedi Teddy, yolcu koltuğunun yumuşak derinliğinden. “Sence bir öğretmen bir çocuğu üstün yetenekli çocuklar sınıfı için yapması gereken aptal bir fen projesini yapmadığı için dersten bırakırsa doğru bir iş yapmış olur mu?”

“Bu bana varsayımsal bir soruymuş gibi gelmedi hiç,” dedi Holly Grace kuru bir sesle.

“Ne gibi?”

“Yani, fen projeni yapman gerekirdi.”

“Ama o proje çok salakçaydı,” diyerek somurttu Teddy. “Sürüyle böcek öldürüp onları bir tahtanın üzerine iğnelemeyi kim ister ki? Bu sence de aptalca bir şey değil mi?”

Holly Grace işin aslını anlamaya başlamıştı. Savaş oyunlarına düşkün olmasına ve eline geçen her sayfayı tabanca ve çoğunun ucundan kan damlayan bıçak resimleriyle doldurmasına rağmen, Teddy aslında barışsever bir çocuktü. Bir keresinde bir örümceğı sokağı bırakabilmek için onu asansörle tam on yedi kat aşağı indirdiğine şahit olmuştu. “Bu konuyu annenle konuştun mu?”

“Evet. Öğretmenimi arayarak böcekleri öldürmek yerine onların resmini çizip çizemeyeceğimi sordu ama Bayan Pearson hayır deyince aralarında bir münakaşa oldu, sonra telefonu annemin yüzüne kapadı. Annem Bayan Pearson’dan hoşlanmıyor. Onun çocuklara çok baskı yaptığını düşünüyor. Sonunda annem böcekleri benim için kendisinin öldüreceğini söyledi.”

Holly Grace, Francesca’nın herhangi bir şeyi öldürmesi düşüncesi üzerine gözlerini devirdi. Eğer bir böceğın öldürölmesi gerekiyorsa, bu işi sonunda kimin yapacağını gayet iyi biliyordu. “Eh, senin sorunun da bu şekilde çözülmüş oluyor, öyle değil mi?”

Teddy gücendiğini belli eden onurlu bir ifadeyle ona baktı. “Sen beni salak filan mı sanıyorsun? Öldüröldükten sonra, böcekleri kimin öldürdüğünün ne önemi var? Yine de onlar benim yüzümden ölmüş olacaklar.”

Holly Grace ona bakıp gülümsedi. Bu çocuğu seviyordu... Hem de çok.

Naomi Jaffe Tanaka Perlman'ın güzel mi güzel, eskiden ahır olan küçük evi Greenwich Village'in New York'un ayakta kalan birkaç piskopos asası şeklindeki sokak lambasından birinin bulunduğu parke taşlı küçük bir sokaktaydı. Bir morsalkım sarmaşığının yaprakları dökülmüş ve birbirine karışmış dalları yeşil panjurlara ve evin beyaza boyalı tuğlalarına tırmanmıştı. Naomi bu evi dört yıl önce açtığı reklam şirketinden elde ettiği kârın bir kısmıyla satın almıştı. Burada hali hazırda, Columbia Üniversitesi'nde siyasetbilimi profesörü olan ikinci kocası Benjamin R. Perlman'la yaşıyordu. Holly Grace'in anladığı kadarıyla bu sol görüşlü çiftin mükemmel bir evliliği vardı. Karşılarına çıkan manalı manasız her girişime detek olur, CIA'in ipliğini pazara çıkarmak isteyen insanlar için kokteyl partiler verirler ve gevşemek için haftada bir gün aşevlerinde gönüllü çalışırlardı. Holly Grace, Naomi'nin her şeye rağmen her zamankinden daha mutlu görüldüğünü kabul etmesi gerektiğini düşünüyordu. Naomi ona hayatında ilk defa tüm parçalarının bir araya geldiğini hissettiğini söylemişti.

Naomi, sadece beş aylık hamile olduğu için Holly Grace'in biraz abartılı bulduğu bir tarzda yalpalaya yalpalaya yürüyerek onları hoş ortamlı oturma odasına aldı. Holly Grace, Naomi'nin badi badi yürüyüşünü her gördüğünde içini kemiren o kıskançlık duygusundan nefret ediyordu ama elinde değildi. Hâlbuki Naomi onun Şımarık Kız günlerinden beri en iyi arkadaşı olmuştu. Ama Naomi'ye her baktığında, eğer en kısa zaman içinde bebeği olmazsa, şansını sonuza dek kaybedeceğini düşünmekten kendini alamıyordu.

"... o yüzden de beni fen dersinden sınıfta bırakacak," diye tamamladı Teddy, Naomi'yle birlikte bir şeyler içmek için girdikleri mutfakta.

"Ama bu barbarca bir şey," diye yanıtladı Naomi. Blender birkaç saniye çalıştı ve sustu. "Bir dilekçe yazmalısın diye düşünüyorum. Senin vatandaşlık haklarının bir ihlali gibi duruyor. Ben bunu bir Ben'le konuşayım."

“Önemli değil,” dedi Teddy. “Sanırım annem bu konuda başımı öğretmenimle yeterince belaya soktu.”

Az sonra mutfaktan çıktılar. Teddy’nin elinde doğal meyve suyu vardı ve Naomi de Holly Grace’e çilekli bir daiquiri uzattı. “Teddy’nin okulundaki o tuhaf böcek öldürme projesini duydun mu?” diye sordu. “Ben Francesca’nın yerinde olsam dava ederdim onları. Gerçekten de yapardım bunu.”

Holly Grace daiquirisinden bir yudum aldı. “Sanırım, Francesca’nın zihninde bundan daha önemli başka şeyler var şu sıralarda.”

Naomi gülümsedi ve Ben’in satranç takımını almak için yatak odasına giren Teddy’ye doğru baktı. “Yapacak mı dersin?” diye fısıldadı.

“Söylemesi zor. Francesca’yı bluciniyle yerlerde yuvarlanıp Teddy’yle birlikte deli gibi kıkırdadığını gördüğünde, bunu yapacağına ihtimal vermezsin ama birisi onu üzdüğünde ve yüzünde o kendini beğenmiş ifade belirdiğinde, atalarından bazılarının asil kana sahip olduğunu o yüzden de bunun gerçekten mümkün olabileceğini düşünmeye başlarsın.”

Naomi bacaklarını kıvrarak kahve masasının önüne oturdu. Bu haliyle hamile bir Buda’ya benziyordu. “Monarşiye ilkesel olarak karşıyım ama Prenses Francesca Serritella Day Brancuzi’nin kulağa harika geldiğini itiraf etmeliyim.”

Teddy satranç takımıyla geri döndü ve oyunu kahve masasının üzerinde kurmaya girişti. “Bu sefer iyice odaklan, Naomi. Neredeyse annem kadar kolaylıkla yenilebiliyorsun.”

Tam o anda biri kapıya üç kere güçlü bir şekilde vurunca üçü birden irkilerek yerlerinden sıçradılar. “Aman Tanrım,” dedi Naomi, temkinli bir şekilde Holly Grace’e bakarak. “Kapıya bu şekilde vuran tek bir kişi tanıyorum ben.”

“Ben buradayken sakın ha onu içeri alayım deme!” Holly Grace öne doğru bir hamle yaptı ve çilekli daiquiriyi boydan boya beyaz eşofmanının üzerine döktü.

“Gerry!” diye bağırды Teddy ve yarış yapar gibi kapıya koştu.

“Açma sakın!” diye haykırdı Holly Grace ayağa fırlayarak. “Hayır, Teddy!”

Ama çok geç kalmıştı. Hayatından pek az insan geçen Teddy Day’in karşısına çıkan bu fırsatı kaçırmaya niyeti yoktu. Holly Grace onu durduramadan önce kapıyı ardına kadar açmıştı bile.

“Hey, Teddy!” diye bağırdı Gerry Jaffe, avuçlarını ona doğru açarak. “Ne var ne yok, adamım?”

Teddy iki avcuyla onunkilere vurdu. “Hey, Gerry! Kaç haftadır görmedim seni. Nerelerdeydin?”

“Mahkemedeydim, ufaklık. Shoreham Nükleer Santrali’ne biraz zarar veren birilerini savunuyordum.”

“Kazandın mı bari?”

“Berabere kaldım diyebilirsin.”

Gerry Birleşik Devletler’e geri dönme, New York polisiyle ve o uyduruk uyuşturucu suçlamasıyla yüzleşme konusunda on yıl önce Meksika’da verdiği karardan hiç pişman olmamış ve ismini temize çıkardıktan sonra hukuk fakültesine gitmişti. Hareket’in liderlerinin birer birer yön değiştirmelerini izlemişti. Örneğin Eldridge Cleaver’in ruhu artık askıda değildi ve İsa’ya adanmış durumdaydı. Jerry Rubin kapitalizme yağ çekiyor, Bobby Seale ise kapı kapı dolaşarak barbekü sosu satıyordu. Abbie Hoffman hâlâ ortalıklardaydı ama daha çok çevrecilik işleriyle meşguldü. Bu durumda dünyanın dikkatini çelik makarna makinelerinden ve gurme pizzalardan çekip nükleer kış olasılığına çekme işi altmışlı yılların radikallerinin sonuncusu Gerry Jaffe’ye kalmıştı. Gerry geleceğin onun omuzlarında olduğunu düşünüyor ve sorumluluğun ağırlığı arttıkça da daha fazla maskaralık yapıyordu.

Gerry, Naomi’nin dudaklarına sesli bir öpücük kondurduktan sonra doğrudan onun karnına eğilerek konuşmaya başladı. “Beni iyi dinle, ufaklık, Gerry Dayı konuşuyor. Dünya berbat bir yer. Elinden geldiğince orada kal.”

Bunun acayip komik olduğunu düşünen Teddy kendisini yere atarak yuvarlanmaya ve kahkahalar atmaya başladı. Bu hareketleri

odadaki tüm yetişkinlerin dikkatini çektiği için şeker bir çocuk olmayı bırakıp sinir bozucu olana dek daha da yüksek sesle kahkahalar attı. Naomi çocukların kendilerini özgürce ifade edebilmesine inanıyordu, o yüzden de onu azarlamadı. Hiçbir şeye inanmayan Holly Grace ise Teddy'yi paylamayı unutacak kadar Gerry'nin bombardıman uçağı pilotlarının giydiği türden, eski püskü deri ceketinin dikiş yerlerini zorlayan geniş omuzlarının etkisi altındaydı.

Gerry 1980 yılında, New York baro sınavını geçmesinden kısa bir süre sonra saçlarını afro stilinde bırakmaktan vazgeçmişti ama hâlâ artık hafiften kırışmaya başlamış siyah dalgalar yakasının üzerine düşecek şekilde saçlarını arkada uzun bırakıyordu. Deri ceketinin altına, haki renk bol pantolon ve asker süveterinden oluşan iş kıyafetini giyiyordu. Ceketinin yakasını üzerinde *Nükleere Hayır* yazılı bir düğme süslüyordu. Dudakları her zamanki gibi dolgun ve çekiciydi. Burnu güçlü ve partizan gözleri eskisi gibi simsiyah ve alev alevdi. Holly Grace Baudine'i bir yıl önce Naomi'nin verdiği davetlerden birinde Gerry'yle birlikte kendisini bir köşeye sıkışmış bulduğunda perişan eden de işte bu gözlerdi.

Holly Grace, Gerry Jaffe'ye neden âşık olduğunu kendisine açıklamakta zorlanmıştı. Bunun nedeni kesinlikle onun siyasi görüşleri değildi. Birleşik Devletler'in güçlü bir askeri savunma sisteminin olması gerektiğine bütün kalbiyle inanması, Gerry'yi çileden çıkarıyordu. Yaptıkları politika tartışmaları genelde Holly'nin son yıllarda yaşadığı en ateşli sevişmelerle son buluyordu. İnsan ilişkilerinde çekingen olmayan Gerry, cinsel ilişkide daha da özgürdü.

Ama onu çekici bulmasının nedeni sadece cinsellik değildi. Bir kere, Gerry de onun kadar fiziksel olarak aktifti. İlişkilerinin üç ayı boyunca hava dalışı dersleri almışlar, dağlara tırmanmışlar ve hatta yelken kanat sporunu bile denemişlerdi. Onunla birlikte olmak sonu gelmeyen bir macera yaşamak gibiydi. Gerry'nin çevresine yaydığı heyecandan hoşlanıyordu. Onun tutkulu halini ve coşkusunu, yemeğini yerken aldığı keyfi, teklifsiz kahkahalarını ve küstah duygusallığını seviyordu. Bir keresinde odaya aniden girdiğinde onu bir Kodak

televizyon reklamının karşısında ağlarken görmüştü ve onunla bu konuda dalga geçtiğinde ağladığı için tek bir mazeret bile ileri sürmemişti. Holly Grace onun erkek şovenizmini bile sever olmuştu. Klasik güneyli erkek davranışlarına sahip olmasına rağmen tanıdığı en modern erkek olan Dallie'nin aksine, Gerry kadın-erkek ilişkilerinde ellili yıllara damgasını basan fikirlere yapışıp kalmıştı. Ona meydan okuduğunda Gerry öyle afallıyor ve öyle süngüsü düşmüş gibi oluyordu ki Holly Grace onun gibi radikallerin sevgilisi olan birinin toplumsal devrimin en temel prensiplerinden birini anlamıyor olmasını çok şaşırtıcı buluyordu.

"Merhaba, Holly Grace," dedi ona doğru yürürken.

Holly Grace yapış yapış çilekli daiquirisini kahve masasının üzerine koymak için eğildi ve ona ismini hatırlayamıyormuş gibisinden bir bakış atmaya çalıştı. "Ah, selam, Gerry."

Bu taktik hiç işe yaramadı. Gerry, o iriyarı gövdesiyle Holly Grace'in içine korku salan bir kararlılıkla yaklaştı. Holly Grace sanki adım atmasını engelleyecek bir haç tutuyormuş gibi elini uzatarak, "Bana dokunayım deme, seni komünist terörist," diye uyarıda bulundu.

Gerry kahve masasının yanından geçti.

"Ciddiyim, Gerry."

"Neden korkuyorsun, bebeğim?"

"Korkmak mı?" diye dudak büktü Holly Grace, geriye doğru üç adım atarak. "Ben mi? Senden mi korkacağım? Bunu ancak rüyada görürsün, seni pis kızıl."

"Tanrım, Holly Grace, amma da pis bir ağzın var." Onun tam karşısında durdu ve hiç dönmeden kız kardeşine seslendi. "Naomi, sen ve Teddy mutfakta yapacak bir şey bulabilir misiniz?"

"Bir yere gideyim deme, Naomi," diye emretti Holly Grace.

"Özür dilerim, Holly Grace ama stres gebe bir kadın için hiç de iyi bir şey değil. Haydi, Teddy. Gel içeride mısır patlatalım."

Holly Grace derin bir nefes aldı. Bu kez, ne yaparsa yapsın Gerry'nin onu aldatmasına izin vermeyecekti. İlişkileri üç ay sürmüştü ve bütün bu süre boyunca Gerry ondan istifade etmişti. Holly Grace

ona âşık olurken, o onun ününü kendi anti-nükleer faaliyetlerinin reklamını yapmak ve kendi ismini gazetelere çıkarmak için kullanmıştı. Holly Grace nasıl bu kadar aptal olabildiğine inanamıyordu. Eski radikaller değişmiyordu hiç. Sadece hukuk diplomaları oluyor ve dağarcıklarındaki alavere dalavereleri güncelliyorlardı.

Gerry ona dokunmak için elini uzattı ama fiziksel temas Holly Grace'in zihninin bulanmasına neden oluyordu. O yüzden Gerry ona dokunamadan kolunu çekti. "Ellerini kendine sakla, ahabap." Son birkaç ayını o olmadan gayet iyi geçirmişti, şimdi yeniden eski haline dönmeye hiç niyeti yoktu. Bir yılda iki kere kahrından ölmek için çok yaşlıydı artık.

"Bu ayrılığın yeterince uzadığını düşünmüyor musun?" dedi. "Seni özledim."

Holly Grace olabilecek en soğuk bakışıyla baktı ona. "Ne oldu? Haber konusu olmadığımız için artık televizyonda yüzünü göstermiyor musun?" Ensesine dökülen o koyu renk dalgaları çok severdi. Onların dokusunu hatırladı. Yumuşak ve ipeksiydiler. Parmağını onlara dolar ve dudaklarını onların üzerinde gezdirirdi.

"Yine aynı şeye başlama, Holly Grace."

"Ayrıldığımız için artık kimse gece haberlerinde senin nutuk atmana izin vermiyor mu?" dedi kaba bir tavırla. "Doğrusu ilişkimizi kendi yararına çok iyi kullandın, öyle değil mi? Ben senin ardından aptal gibi üzülürken, sen basın açıklamaları yapıp duruyordun."

"Gerçekten de canımı sıkmaya başlıyorsun. Seni seviyorum, Holly Grace. Hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum hem de. İlişkimiz iyiydi."

Yine yapıyordu işte. Yine onun kalbini kırıyordu. "Aramızda tek iyi şey seksti," dedi bir hışımla.

"Seksten çok daha fazla şeyler vardı aramızda!"

"Ne gibi? Senin arkadaşlarından hoşlanmıyorum ve senin siyasi görüşlerini de kesinlikle sevmiyorum. Ayrıca Yahudilerden nefret ettiğimi de biliyorsun."

Gerry inleyip kendisini divanın üzerine attı. "Aman Tanrım, işte yine başladık."

“Ben koyu bir Yahudi düşmanıyım. Gerçekten de öyleyim, Gerry. Ben Teksaslıyım. Yahudilerden nefret ederim, siyahilerden nefret ederim ve bütün eşcinsel erkeklerin hapse atılmasından yanayım. Söyle bana, senin gibi bir kızilla ne gibi bir geleceğim olabilir benim?”

“Senin Yahudilerden nefret filan ettiğin yok,” dedi Gerry bir çocuğa hitap ediyormuş gibi anlayışlı bir ses tonuyla. “Ve üç yıl önce imzaladığın eşcinsel haklarını savunan dilekçe New York’taki tüm gazetelerde basıldı. Ondan sonraki yıl da Pittsburg Steelers takımının top yakalayıcısıyla çok reklamı yapılan bir ilişki yaşadın.”

“Onun teni oldukça açık renkti,” diye meydan okudu Holly Grace. “Ve o her zaman Cumhuriyetçilere oy veriyordu.”

Divandan ağır ağır kalktı. Yüzünde hem sıkılmış hem de şefkatli bir ifade vardı. “Bak, bebeğim, siyasi görüşlerimden vazgeçemem. Senin için bile. Bizim yaklaşımımızdan haz etmediğini biliyorum ama...”

“İnsanlara o kadar tepeden bakıyorsunuz ki,” diye tısladı, “sizin yöntemlerinizi kabul etmeyenleri savaş çıkırtkanlığı yapmakla suçluyorsunuz. Sana bir haberim var, oğlum. Akıllı başında olan kimse nükleer silahlarla yaşamak istemez ama Sovyetler kendi füzelerini depolamışken bizim oturup tüm füzelerimizi atmamızın iyi bir fikir olmadığını düşünenler de var.”

“Sen Sovyetler Birliği’nin...”

“Seni dinlemiyorum.” Çantasını kaptı ve Teddy’ye seslendi. Ona paranın mutluluk satın alamayacağını söylerken, Dallie çok haklıydı. Otuz yedi yaşındaydı ve artık bir yuva kurmak istiyordu. Henüz vakti varken bir bebeği ve onu sırf şöhretli olduğu için değil, o olduğu için sevecek bir kocası olsun istiyordu.

“Holly Grace, lütfen...”

“Siktir git!”

“Lanet olsun!” Onu yakaladı, kollarına çekti ve dudaklarını onu sarsmaktan kendini alıkoyabilmek için öpücüğe hiç benzemeyen bir şekilde dişleri birbirine çarpacak kadar sertçe onunkilere bastırdı. İkisi aynı boydalardı ve Holly Grace ağırlık çalışıyordu. O yüzden kollarını zapt etmek için Gerry’nin bayağı bir güç sarf etmesi gerekti.

Holly Grace nihayet mücadele etmeyi bıraktınca Gerry dudaklarını dilediği gibi, onun da istediğini bildiği tarzda kullanma imkânını buldu. Holly Grace'in dudakları sonunda dilini onun ağzının içine sokmaya yetecek kadar aralandı.

"Haydi. Bebeğim," diye fısıldadı. "Sen de öp beni."

Holly Grace ona karşılık verdi ama ne yaptığını fark edinceye kadar sadece bir an için... Gerry onun kasıldığını hissedince ağzını hemen onun boynuna kaydırıp ve oradan uzun ve emici bir ısırık aldı.

"Bunu bana yine yaptın," diye cıyıkladı Holly Grace, kendisini bükerek ve boynunu tutarak ondan uzaklaşırken.

Gerry isteyerek onun boynunda bir işaret bırakmıştı ve o yüzden de özür dilemedi. "Bu ize her baktığında, her ikimizin de başına gelen en iyi şeyi sokağa attığını hatırlamanı istiyorum."

Holly Grace ona öfkeli bir bakış attı ve sonra dönerek Naomi'yle birlikte odaya henüz girmiş Teddy'ye doğru gitti. "Paltonu al ve Naomi'ye veda et."

"Ama Holly Grace," diye itiraz etti Teddy.

"Şimdi!" Teddy'yi kundaklar gibi paltosunun içine soktu, kendi paltosunu aldı ve ikisi birlikte yıldırım gibi arkalarına bile bakmadan kapıdan çıktılar.

Onlar gözden kaybolurken Gerry şöminenin üzerindeki madeni bir heykeli inceliyormuş gibi yaparak kız kardeşinin gözerindeki hoşnutsuzluk ifadesini görmemeye çalıştı. Kırk iki yaşma gelmiş olmasına rağmen, bir ilişkideki olgun taraf hiçbir zaman o olamıyordu. Ona annelik eden, onun fikirlerini kabullenen ve dairesini temizleyen kadınlara alıştı. Haftanın herhangi bir gününde onu içkide bile alt eden ve küçük bir yığın çamaşır yıkamasını söylediğinde onunla alay eden Teksas gülüne alışık değildi. Onu o kadar çok seviyordu ki onunla birlikte evden kendisine ait bir parça da gitmiş gibi hissediyordu. Şimdi ne yapacaktı? Davranışlarıyla ilişkilerinin aleniyetinden istifade ettiğini inkâr edemezdi. Davranışları içgüdüsel. Son birkaç yıldır basın davasına dikkat çekme çabalarını görmezden geliyordu ve doğası gereği bedava bir reklamı elinin tersiyle itecek

yapıda biri değildi. Bunun ona olan aşkıyla hiçbir ilgisi olmadığını neden anlayamıyordu Holly Grace? O sadece her zaman olduğu gibi karşısına çıkan fırsatları değerlendiriyordu.

Kız kardeşi onun yanından geçti. O da bir kez daha eğilerek onun karnına hitap etmeye başladı. "Gerry Dayı konuşuyor. Oğlan çocuğusun, taşaklarına dikkat et çünkü bu dünyada onları kesip atmak için bekleyen milyon tane kadın var."

"Bu konuda şaka yapma, Gerry," dedi Naomi, koltuklardan birine kendisini bırakırken.

Gerry dudak büktü. "Nedenmiş o? Az önce Holly Grace'le yaşanan şeyin oldukça komik olduğunu kabul et."

"İşleri berbat etmekte gerçekten de iyisin," dedi Naomi.

"Mantığı olmayan biriyle münakaşa etmek bile imkânsız," diye karşılık verdi Gerry saldırgan bir tavırla. "Onu sevdiğimi biliyor ve onu sadece o lanet olası ününden dolayı sevmediğimi de..."

"Bir bebeği olsun istiyor, Gerry," dedi Naomi sessizce.

Gerry kasıldı. "Bir bebek istediğini sanıyor sadece."

"Çok iğrençsin. İkiniz bir araya her geldiğinizde durmadan farklı siyasi görüşlerinizi ve kimin kimi kullandığını tartışıyorsunuz. Bir kere olsun, anlaşamamanızın en büyük nedeninin onun çaresizce bir bebek istemesi senin ise bir baba olmak için yeterince büyümemen olduğunu birinizin ağzından duymak isterdim doğrusu."

Gerry kız kardeşine döndü. "Bunun benim büyümemle filan bir ilgisi yok. Nükleer savaş riskiyle yaşayan dünyaya bir çocuk getirmeyi reddediyorum ben."

Naomi bir elini yuvarlak karnına koyarak ona üzgün bir bakış attı. "Kiminle alay ettiğini sanıyorsun, Gerry? Sen baba olmaktan korkuyorsun. Huzur içinde yatsın, babamın seninle yaptığı gibi, sen de kendi çocuğunla işleri berbat edeceğinden korkuyorsun."

Gerry hiçbir şey söylemedi. Naomi'nin onu gözlerinde yaşlarla görmesine asla izin veremezdi. O yüzden arkasını döndü ve sendeleyerek kapıdan çıktı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Francesca Sizlerle'nin tema müziği hafifleyip program başladığında Francesca kameraya gülümsedi. “Herkese merhaba. Umarım hepinizin televizyon atıştırmalıkları yanınızdadır ve hepiniz acil tuvalet ihtiyaçlarınızı gidermişsinizdir çünkü sizi temin ederim bu akşamki dört genç konuğumuzu gördüğünüz anda oturduğunuz yerden kalkmak istemeyeceksiniz.”

İki numaralı kameranın kırmızı ışığı yanınca başını oraya doğru eğdi. “Bu gece Britanya soylularıyla ilgili serimizin son bölümünü yayınlayacağız. Bildiğiniz gibi Büyük Britanya’ya geldiğimizden beri inişlerimiz de oldu, çıkışlarımız da... Son programımızın bir hayli sıkıcı olduğunu ben bile kabul ediyorum ama bu gece yeniden rayımıza oturacağız diyebilirim.”

Francesca göz ucuyla yapımcısı Nathan Hurd’ün, hoşnut olmadığı vakitler yaptığı gibi, ellerini beline koyduğunu gördü. Bir bölümün harika olmadığını canlı yayında itiraf etmesinden nefret ediyordu ama son programdaki ünlü soylu konuğu inanılmaz şekilde lafı uzatan biriydi ve Francesca’nın en densiz soruları bile adamı canlandırmaya yetmemişti. Ne yazık ki program o anda banda aldıklarının aksine canlı yayınlanmış ve o yüzden de düzeltmeleri mümkün olmamıştı.

“Bu akşam yanımda soylu ailelerden gelen dört genç var. Hayatımızın planının daha önceden sizin için çizildiğini bilerek büyümenin

nasıl bir şey olduğunu bilmem hiç merak ettiniz mi? Genç soyluların içinden isyan etmek acaba hiç geliyor mu? Bir soralım bakalım.”

Francesca, New York'taki stüdyoyu aratmayacak şekilde düzenlenmiş oturma odası tarzı dekorda rahat bir şekilde oturan konuklarını tanıttı. Sonra dikkatini Büyük Britanya'nın en ünlü düklerinden birinin tek çocuğu olan genç kadına çevirdi. “Leydi Jane, aile geleneklerini bir kenara atıp şoförünüzle kaçmayı hiç aklınızdan geçirdiniz mi?”

Leydi Jane önce güldü, sonra kıpkırmızı oldu. Francesca eğlenceli bir program başlattığını o anda anlamıştı.

İki saat sonra, banda alma işlemi bitmişti ve genç konuklarının programda verdiği yanıtlar reytingleri yükseltecek ölçüde ilginç ve canlıydı. Francesca bindiği taksiden inerek Connaught'a girdi. Amerikalıların çoğu Claridge's'i Londra'daki en üst düzey otel olarak görürlerdi ama Francesca'ya göre kendisini evinden uzakta hissetmek istemeyen biri için sadece doksan odası olan minik Connaught daha iyi bir tercihti. Orada verilen hizmetler çok iyiydi ve koridorlarında bir rock yıldızıyla karşılaşma olasılığı hemen hemen yok gibiydi.

Minyon bedenini çenesinden baldırlarının ortasına kadar inen siyah renkli Rus samurundan yapılmış bir kürkle sarmalamıştı. Kıyafetini rüzgârda havalanan kahverengi saçlarının arasından parıltıyan bir çift armut şekilli dörder karatlık muhteşem elmas küpeler tamamlıyordu. Şark halıları ve koyu renk lambripli duvarlar otelin lobisine, Mayfair'in aralık ayındaki rutubetli sokaklarından sonra sıcak ve davetkâr bir hava veriyordu. Pirinç rengi bordürlü halıyla kaplı ve maun renkli, cilalı parmaklıkları pırıl pırıl parlayan muhteşem bir merdiven döne döne tam altı kat yükseliyordu. Francesca çok koşturmalı bir hafta geçirmiş olmasına rağmen otelin kapı görevlisine gülümsemeyi başardı. Resepsiyon masasının yanındaki asansöre doğru yürürken lobideki tüm erkeklerin başı onun tarafına doğru çevrildi ama Francesca bunu fark etmedi bile.

Francesca'nın samur kürkün şıklığı ve armut şekilli küpelerin pahalı pırıltısının altına giydikleri de son derece modaya uygundu. Kamera karşısında giydiği oldukça muhafazakâr kıyafetini değiştirmiş

ve o sabah stüdyoya gelirken giydiği bacaklarını sıkı sıkı saran, göbeği açık siyah deri pantolonunu ve üzerinde boz kahverengi bir ayıcık motifi aplike edilmiş birkaç beden büyük frambuaz renkli süveterini giymişti. Süveteriyle aynı renkte olan çoraplarını, Susan Bennis marka düz ayakkabılarının üzerinde özenli bir şekilde kıvırmıştı. Sevimli ayıcıklardan ve deri kıyafetler giymiş motosikletli çetelerden çok hoşlandığı için, bu Teddy'nin de özellikle hoşlandığı bir kıyafetti. Francesca o yüzden, gerek bir kimya seti satın almak için F.A.O. Schwarz'a gitmek, gerek Metropolitan'daki Dendur Tapınağı'nı ziyaret etmek, gerekse Teddy'nin Manhattan'daki en iyi pretzelleri sattığını iddia ettiği Times Meydanı'ndaki pis görünümlü pretzel satıcısına uğramak için birlikte çıktıklarında bu kıyafetini giyiyordu.

Francesca bütün bitkinliğine rağmen, Teddy'yi düşününce gülümsemekten kendini alamadı. Onu o kadar özlemişti ki... Çocuğundan ayrı olmak korkunç bir şeydi, öyle ki ilkbaharda sözleşmesinin yenilenme vakti geldiğinde iş hacmini azaltmayı ciddi ciddi düşünüyordu. Birlikte vakit geçiremeyecek olduktan sonra insanın çocuğunun olmasımım ne anlamı vardı? Birkaç aydan beri tepesinde asılı duran depresyon perdesi aşağılara doğru inmeye başlamıştı. Son sıralarda çok asabi olmuştu, bu da çok çalıştığının bir göstergesiydi. Ama her şey bu kadar iyi giderken işleri yavaşlatma fikrinden de nefret ediyordu.

Asansörden çıkınca saatine bakıp hızlı bir hesap yaptı. Holly Grace Teddy'yi dün Naomi'nin evine götürmüştü ve bugün de Güney Caddesi Liman Müzesi'ne gideceklerdi. Belki de çıkmadan önce onları yakalayabilirdi. Holly Grace'in ona Dallas Beaudine'in New York'a geldiğini söylediğini hatırlayınca yüzünü buruşturdu. Onca yıldan sonra Teddy ve Dallie'nin aynı şehirde olma düşüncesi onu hâlâ tedirgin ediyordu. Çocuğu tanimasından korkuyor filan değildi çünkü Tanrı da şahit Teddy'de Dallie'yi hatırlatan hiçbir şey yoktu. Sadece Dallie'nin oğluyla herhangi bir ilişkisi olması düşüncesinden haz etmiyordu.

Samur kürkü satenle kaplı bir askıya geçirdi ve dolaba astı. Sonra hemen New York'u aradı. Telefonu Teddy açınca çok mutlu oldu.

“Day rezidansı. Theodore konuşuyor.”

Onun sesini duymak bile Francesca’nın gözlerinin buğulanmasına neden oldu. “Merhaba, bebeğim.”

“Anne! Bil bakalım ne oldu, anne? Dün Naomi’nin evine gitmiştim. Gerry geldi. O ve Holly Grace yeniden kavga ettiler. Holly Grace beni bugün Güney Caddesi limanına götürecektir. Sonra onun evine gidip Çin yemeği ısmarlayacağız. Bir de, arkadaşım Jason’ın...”

Francesca Teddy’nin gevezeliklerini gülümseyerek dinledi. Nihayet nefes almak için duraklayınca, “Seni özledim, tatlım,” dedi. “Unutma ki birkaç gün sonra eve geliyorum. İkimiz birlikte Meksika’da tam iki hafta tatil yapacağız. Öyle iyi vakit geçireceğiz ki...” Televizyon şebekesiyle sözleşme yaptığından beri ilk gerçek tatili olacaktı bu ve bu tatili aylardır dört gözle bekliyorlardı.

“Bu kez okyanusta yüzecek misin?”

“Sığ sularda bir denerim,” diye boyun eğdi Francesca.

Teddy erkeksi bir homurtuyla azarladı onu. “Hiç olmazsa beline kadar gir bari.”

“Ancak dizlerime kadar girmeyi kabul edebilirim, daha fazlasını değil.”

“Hakikaten de çok ödleksin, anne,” dedi Teddy ciddi bir tavırla. “Benden bile daha ödleksin.”

“Bunda tamamıyla haklısın.”

“Vatandaşlık sınavına çalışıyor musun?” dedi Teddy. “Geçen sefer sana sınav sorularını sorduğumda tasarıların nasıl yasalaştığı sorusunda çuvallamıştın.”

“Uçakta çalışırım,” diye söz verdi Francesca. Amerikan vatandaşlığı için başvuru yapmayı çoktandır erteleyip duruyordu. Her zaman çok meşguldü, programı hep çok sıkıydı. Ama sonunda bu ülkede on yıldan beri yaşamasına rağmen bir kere olsun oy kullanmadığı kafasına dank etmişti. Kendisinden utanmış ve Teddy’nin yardımıyla aynı hafta içinde uzun başvuru sürecini başlatmıştı.

“Seni kocaman seviyorum, tatlım,” dedi.

“Ben de seni.”

“Bu gece Holly Grace’e karşı çok iyi olacaksın, tamam mı? Senin anlamamı beklemiyorum ama Gerry’yi gördüğünde çok üzülüyor.”

“Neden ki? Gerry aslında çok havalı...”

Francesca, henüz dokuz yaşındaki bir oğlan çocuğuna kadın-erkek ilişkilerinin inceliklerini anlatmaya çalışmayacak kadar akıllıydı. Özellikle de bütün kızların hıyar olduğunu düşünen birine... “Ona her zamankinden de iyi davran, tatlım,” dedi.

Francesca telefon konuşmasını bitirince kıyafetini çıkarıp Prens Stefan Marko Brancuzi’yle geçireceği akşam için hazırlanmaya başladı. Üstüne ipek bir robdöşambr geçirerek geniş küvetin yanında favori sabunundan tombul kalıpların ve her zaman kullandığı Amerikan malı şampuanının durduğu karo zeminli banyoya geçti. Connau-ght Oteli müşterilerinin bakım ürünleri konusundaki tercihlerini, hangi gazeteleri okuduklarını, sabah kahvelerini nasıl sevdiklerini ve Francesca’nın durumunda ise Teddy’nin şişe kapakları koleksiyonu yaptığını bilmeyi bir görev addediyordu. Francesca otelden her çıkışında nadir türden Avrupa biralarının kapaklarını özenle yapılmış bir pakette sarılı olarak onu bekler bulurdu. Onlara Teddy’nin şişe kapağı koleksiyonu yaparken nitelikten çok niceliğe önem verdiğini, koleksiyondaki Pepsi kapağı sayısının Coca Cola kapağı sayısından 394 tane daha fazla olduğunu söylemeyi içi elvermemişti.

Kendisini yavaşça sıcak suyun içine bıraktı ve teni ısıya alışınca arkasına yaslanıp gözlerini kapadı. Tanrım, öyle yorgundu ki... Bir tatile öyle ihtiyacı vardı ki... İçinden bir ses daha ne kadar bu şekilde devam edeceğini sorup onu rahatsız ediyordu? Çocuğunu evde bırakıp işaret verildiğinde bir çırpıda hazırlanıp dünyayı dolaşmayı ve bitmek tükenmek bilmeyen prodüksiyon toplantılarına katılmayı ve uyumadan önce yığınla kitabı yüzeysel olarak okumayı daha ne kadar sürdürecekti? Son sıralarda Holly Grace ve Naomi, Teddy’yle kendisinden daha fazla vakit geçirmişlerdi.

Holly Grace’i düşününce zihni ağır ağır bir daire çizerek Dallas Beaudine’e takıldı.

Onunla ilişkisi öyle uzun zaman önceydi ki Teddy'nin babası olması artık ona biyolojik bir kazadan ibaretmiş gibi geliyordu. Onu dünyaya getiren o değildi. İlk yıllarda ortopedik bebek ayakkabılarının ücretini ödeyebilmek için naylon çorap bile giyemeden dolaşmak zorunda kalan ya da zekâ katsayısı kendisinininkini en azından kırk puan geride bırakan bir çocuğu nasıl büyüteceğini düşünerek uykuları kaçan da o değildi. Teddy'nin nasıl bir çocuk olduğundan Dallas Beaudine değil, Francesca sorumluydu. Holly Grace ne kadar ısrar ederse etsin, Francesca onu hayatının en küçük bir köşesine bile almamakta direniyordu.

Bu konuda son konuştuklarında, Holly Grace, "Haydi, Francie, aradan on yıl geçti," diye sızlanmıştı. Doğu Kırk Dokuzuncu Cadde'de yeni açılmış Aurora'da öğle yemeği yiyorlardı. Granitle kaplı at nalı şeklindeki barın bir yanındaki deri bankette oturmuşlardı. "Dallie birkaç ay içinde şehre gelecek ve ilkbahar golf turnuvasıyla ilgili bir röportaj konusunda kanalla konuşacak. Bir değişiklik yapıp şu kurallarını biraz gevşetsen ve Teddy'yi onunla tanıştırmama izin versen ne olur sanki? Teddy, yıllardır Dallie hakkında birtakım şeyler anlatıldığını duyuyor ve Dallie de benim Teddy hakkında sürekli olarak anlattıklarımı dinleyip onu çok merak ediyor."

"Katiyen olmaz!" Francesca çatalını salatasının içindeki hafifçe fındık yağıyla kaplanmış bir parça ördek konfisine saplamış ve bu konu açıldığında her zaman ileri sürdüğü ve Holly Grace'in de kabul ettiği tek mazereti bir kez daha beyan etmişti: "Dallie'yle geçirdiğim günler, tüm hayatımın en utanç verici dönemiydi benim için. O yüzden de o dönemle ilgili olarak tek bir şeyi bile hatırlamak istemiyorum. Onunla bir daha asla bir temasım olmayacak. Bu da Teddy'nin ondan uzak kalması demek. Neler hissettiğimi biliyorsun, Holly Grace ve bu konuda ısrar etmeyeceğine dair bana söz vermiştin."

Holly Grace açık bir şekilde çileden çıkmıştı. "Francie, kendi gibi erkeklerle daha fazla zaman geçirmezse bu çocuk eşcinsel olacak."

"İhtiyacı olan babalığı ona sen gayet güzel yapıyorsun," diye kuru bir yanıt vermişti Francesca. Ona her zaman destek vermiş

bu kadından bıkmıştı ama aynı zamanda ona karşı derin bir sevgi hissediyordu.

Holly Grace Francesca'nın bu sözlerini ciddiye alarak, "Onun spor yeteneğine kesinlikle hiçbir katkı olamadı," demiş ve somurtarak barın üzerinde sallanmakta olan buzlu camdan yapılmış kürelere bakmaya başlamıştı. "İnan bana, Francie, oğlun o konuda senden de beceriksiz."

Francesca, Teddy'nin babasızlığı hakkında fazlaca savunmada olduğunu biliyordu ama elinden başka türlü gelmiyordu. "Ben gayret ettim, öyle değil mi? Daha dört yaşındayken ona top atayım diye ısrar etmiştin."

"Ve o atış da dünya beysbol tarihinde önemli bir an idi," demişti Holly Grace utandıran, alaycı bir tavırla. "Hellen Keller'ın top fırlattığını ve Küçük Stevie Wonder'ın o topu tuttuğunu düşün. Siz ikiniz benim hayatımdan gördüğüm en plansız, en yöntemsiz..."

"Eh, senin de benden daha iyi olduğun söylenemez. Teddy'yi ata binmeye götürdüğünde çocuk o korkunç attan düştü ve ona Amerikan futbolu topu attığında da parmağı kırıldı."

"İşte ben de o yüzden onun Dallie'yle tanışmasını istiyorum. Teddy artık büyüyor ve Dallie onunla ne yapılması gerektiğine dair birkaç fikir verebilir." Holly Grace ince dilimler halinde kesilmiş bir parça deniz levreğinin altında kalmış bir su teresi dalını çekip çıkardı ve ağzına atıp düşünceli düşünceli onu çiğnemeye başladı. "Bilmiyorum. Bu Teddy'deki yabancı kanla ilgili olabilir. Lanet olsun, eğer onun gerçek babası olsaydı, böyle bir sorunu olmazdı. Atletik yetenek tüm Beaudine genlerinde var olan bir özelliktir."

Francesca kollarını sabunlarken içinden, amma da çok şey biliyorsun diye geçirdi hafifçe dudak bükerek. Sonra sabunlu banyo lifini bacaklarının üzerinde gezdirdi. Arada bir kendisini oğluna hangi harika ve sıradışı kromozomun geçtiğini merak ederken buluyordu. Holly Grace'in Teddy'nin güzel bir çocuk olmamasından dolayı hayal kırıklığına uğradığını biliyordu ama Francesca Teddy'nin o tatlı ve gösterişsiz yüzünün bir armağan olduğunu düşünmüştü. Teddy hayatta

başarılı olmak için yakışıklılığına asla güvenmeyecekti. Beynini, cesaretini ve o tath, duygusal yüreğini kullanacaktı.

Küvetteki su ılıklaşmaya başlamıştı. Francesca ancak o zaman soförün onu Stefan'ın yatına akşam yemeğine götürmek için gelmesine sadece yirmi dakika kaldığını fark etti. Çok yorgun olmasına rağmen geceyi Stefan'la geçirmek için can atıyordu. Birkaç aylık şehirlerarası telefon görüşmesi ve birkaç kez kısa süreli yüz yüze görüşmeden sonra, artık ilişkilerini derinleştirmenin vaktinin geldiğini hissediyordu. Ne yazık ki Londra'ya geldiğinden beri günde on dört saat çalışıyor olması ona cinsel oyunlar için vakit bırakmamıştı. Ama son bölümün de çekimi yapıldığına göre, yarın yapması gereken tek şey yayının sonunda kullanmayı planladıkları turistik fotoğraf çekimlerin yapılması için çeşitli ünlü binaların önünde poz vermektir. New York'a dönmenden önce hiç olmazsa iki gecesini Stefan'la geçirmeyi aklına koymuştu.

Çok az vakti kalmış olmasına rağmen sabunu alıp dalgın dalgın göğüslerini ovmaya başladı. Göğüsleri kendi kendine uyguladığı bu bir yıllık cinsel perhiz döneminin biteceğine sevinmiş gibi titreştiler. Aslında bu süreyi bu kadar uzatmayı planlamamıştı, sadece psikolojik olarak hop diye yatağa atlayabilecekmiş gibi hissetmiyordu kendisini. Holly Grace bir gecelik ilişkilerin arkasından yas tutabilirdi belki ama son derece sağlıklı bedeni bu durumdan her ne kadar şikâyetçi olsa da, Francesca duygusal bir bağıllık olmadan yapılan seksin yavan ve tuhaf bir iş olduğunu düşünüyordu.

İki yıl önce Kaliforniyalı karizmatik, genç bir kongre üyesiyle evlenmesine ramak kalmıştı. Adam yakışıklı, başarılı ve yatakta da mükemmeldi. Ama Francesca eve o kaçak kızlardan birini getirdiğinde öfkeden kuduruyor ve onun şakalarına gülmüyordu. Sonunda onu görmekten vazgeçmişti. Ondan sonra karşılaştığı erkekler içinde birlikte yatacak kadar önem verdiği ilk kişi Prens Stefan Marko Brancuzi olmuştu.

Onunla programında röportaj yaptığında tanışmıştı. Stefan'ı hem çekici, hem de zeki bulmuş, bir süre sonra onun iyi bir arkadaş

olduğunu da keşfetmişti. Ama ilgi duymakla sevmek aynı şey mi diye merak ediyordu Francesca, yoksa bu adam hissettiği mutsuzluğu aşmak için başvurduğu bir çare miydi? Kendisini bu melankolik havadan kurtarıp havluyula kurulandı ve bornozunu giydi. Kemerini bağlayarak aynanın önüne geçti ve kendisini tenkit etmeye ya da güzelliğine hayran kalmaya fırsat tanımadan, güzel bir makyaj yaptı. Kendisine iyi bakmak zorundaydı çünkü güzel görünmek işinin bir parçasıydı ama onun koyu yeşil gözlerine, narin elmacıkkemiklerine ve pırlıl pırlıl kestane renkli saçlarına övgüler düzen insanlardan fellik fellik kaçıyordu. Acı deneyimler ona onunki gibi bir yüzle dünyaya gelmenin kazanç olmaktan ziyade bir engel olduğunu öğretmişti. İnsan ancak çok çalışarak güçlü bir karaktere sahip olabilirdi, yoksa duman rengi gür kirpiklerini kullanarak değil.

Buna karşın giysiler, ayrı bir hikâyeydi.

Yanında getirdiği dört gece kıyafetini inceledi. Gümüş lekeli Kamali ve harika Donna Karan imzalı elbiseleri geçti ve siyah ipekli damaskodan, askısız Gianni Versace'de karar kıldı. Elbise omuzlarını açıkta bırakıyor, beline iyice oturuyor ve diz altına kadar düzensiz katlar halinde iniyordu. Hızlıca giyindi, çantasını alıp samur kürküne uzandı. Parmakları yumuşak tüylü yakaya değdiğinde paltoyu keşke Stefan vermemiş olsaydı diye içinden geçirerek anlık bir tereddüt yaşadı. Ama kürkü almayı reddettiğinde Stefan öyle üzülmüştü ki sonunda kabul etmek zorunda kalmıştı. Yine de, o tüylü minik hayvanların onun modaya uygun giyinmesi için öldürülmüş olması fikri ona hiç hoş gelmiyordu. Ayrıca da bu bonkör hediye kendisine güvenini de sarsıyordu.

Ani bir kararla kürkten vazgeçip elini parlak fuşya renkli bir şala attı. Sonra, o akşam ilk kez olarak aynada gerçekten kendisine baktı. Versace elbisesini, armut şeklindeki elmas küpelerini, minik boncukların serpiştirildiği siyah çoraplarını ve incecik İtalyan topuklu ayakkabılarını; kısacası kendi satın aldığı tüm lüks giyecekleri tek tek inceledi. Şah çıplak omuzlarına alırken dudaklarının köşesinde bir gülücük belirdi ve asansöre doğru yürümeye başladı. Tanrı Amerika'yı korusun.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

“**S**en ruhunu satıyorsun, olan bu,” dedi Skeet, bindikleri taksi Beşinci Cadde’de ilerlerken şoförün ensesinde boza pişiren Dallie’ye. “Yeni fırsatlardan ve genişleyen ufuklardan dem vurarak güzel bir tablo çizmeyi deneyebilirsin ama senin yaptığın teslim olmaktan başka bir şey değil.”

“Benim yaptığım şey gerçekçi olmak,” dedi Dallie huzursuz bir tavırla. “Bu kadar cahil olmasaydın bunun hayatımın fırsatı olduğunu anlardın.” Başka birinin sürdüğü bir arabada olmak Dallie’nin hep canını sıkardı ama Manhattan’da sıkışık trafik ve direksiyondaki adamın bir tek Farsça konuşuyor olması yüzünden, Dallie’yle birlikte olmak özenilecek bir durum olmaktan çıkmıştı.

O ve Skeet son iki saatlerini Tavern on the Green’de geçirmişlerdi. Network’ün golf turnuvaları boyunca spor yorumculuğu yaptıracakları beş yıllık bol paralı bir sözleşmeyi Dallie’ye imzalatmaya çalışan yüksek düzey kişileri onları bu restoranda yedirmiş ve içirmişlerdi. Dallie, önceki yıl kırılan bileğinin iyileşmesi sürecinde onlar için bir süre spikerlik yapmıştı ve izleyicilerden gelen tepki öylesine olumlu olmuştu ki kanal derhal onun peşine düşmüştü.

Canlı yayındayken Dallie’nin günün en eğlenceli spor yorumcuları olan Lee Trevino ve Dave Marr gibi esprili ve kurallara riayet etmeyen

bir yaklaşımı vardı. Ama Network'ün başkan yardımcılarında birinin üçüncü karısına dediği gibi, Dallie bunların ikisinden daha şirindi.

Dallie günün önemine uygun olarak, her zamanki giyim kuşam tarzında tavizde bulunarak lacivert bir takım elbise giymiş, açık mavi gömleğinin yakasına da saygın görünümlü kahverengi, ipek bir kravat takmıştı. Buna karşın Skeet J.C. Penney'den aldığı fitilli kadife bir ceketle ve 1973 yılındaki fuarda kavanoza on sent atma oyununda kazandığı incecik papyonlu kravatla yetinmişti.

"Tanrı lütfu yeteneğini satıyorsun," diye inatla ısrar etti Skeet.

Dallie aniden dönüp yiyecekmiş gibi ona baktı. "Sen lanet olasıca bir ikiyüzlüsün. Evet, öylesin. Seni bildim bileli Hollywood'daki yetenek avcılarını peşime düşürüp üstümde bir tek suspansuvarımla çıplak pozlar vermem için beni zorladın. Ama tam ben şimdi içinde bir miktar saygınlık olan bir teklifle karşılaşmışken, öfke krizlerin tutuyor."

"Benim yaptığım teklifler senin golf hayatına müdahale etmiyordu. Lanet olsun, Dallie. *Aşk Gemisi*'ne konuk oyuncu olarak çıksaydın, sezon dışı olduğu için tek bir turnuvayı bile kaçırmayacaktın ama biz burada tamamıyla farklı bir şeyden bahsediyoruz. Norman orada golf tarihi yazarken senin yorumcu kabinine girip Greg Norman'ın pembe gömlekleri hakkında çokbilmiş yorumlar yapmandan bahsediyoruz. Profesyonel hayatının sona ermesinden bahsediyoruz! O şebeke kodamanlarının senin yorumcu kabinine, Nicklaus ya da diğer bazı önemli spikerlerin yaptığı gibi sadece elemelere katılmadığın günlerde geleceğine dair bir şey söylediklerini duymadım ben. Onlar seni tam gün orada tutmak istiyorlar. Yorumcu kabininde, yani. Golf sahasında değil, Dallie."

Bu Skeet'in Dallie'nin duyduğu en uzun konuşmalarından biriydi ve kullandığı sözcüklerin ağırlığı onu bir an kontrol altında tuttu. Ama sonra Skeet alçak sesle bir şeyler mırıldanınca Dallie yeniden tahammül edilemeyecek kadar zıvanadan çıktı. Yine de bu son birkaç golf sezonunun Skeet Cooper'ı hayal kırıklığına uğrattığını bildiği için öfkesini dizginlemeyi başardı.

Her şey birkaç yıl önce Wichita Falls'taki barlardan birinden eve arabayla dönerken on vitesli bisiklet süren bir ergen ezmesine ramak kaldığı gün başlamıştı. Yetmişli yılların sonlarında yasadışı ilaç kullanmayı bırakmıştı ama bira şişeleriyle dostluğu o geceye kadar devam ediyordu. Neyse ki çocuk olayı kırık bir kaburgayla atlatmış, polisler de Dallie'ye hak ettiğinden de yumuşak davranmışlardı ama Dallie öyle sarsılmıştı ki bu olaydan sonra içkiyi bırakmıştı. Pek kolay olmamıştı ama bu deneyim ona en azından bu vesileyle içki bağımlılığını ne kadar hafife aldığını öğretmişti. Masters turnuvasına kabul edilmeyebilir ya da Birleşik Devletler Klasik'te para kazanamayabilirdi ama bu kadar çok içtiği için bir çocuğun ölümüne neden olmuş olsaydı bunun altından kalkamazdı.

Oyununun içkiyi bıraktıktan hemen sonra daha iyiye gitmesi onu şaşırtmıştı ve ertesi ay televizyondan yayınlanan Bob Hope turnuvasında üçüncü olmuştu. Skeet de öyle mutlu olmuştu ki neredeyse ağlayacaktı. Dallie o gece telefonda Holly Grace'le konuşurken duymuştu. "Yapabileceğini biliyordum," diye övünüyordu Skeet. "Göreceksin. İşte bu kadar, Holly Grace. O en büyüklerden biri olacak. Bizim oğlan için bundan böyle her şey yolunda gidecek."

Ama pek de öyle olmuş sayılmazdı. Skeet'i hayal kırıklığına uğratan da buydu zaten. Dallie'nin her sezon ana turnuvalarda birkaç kez ikincilik ya da üçüncülük kazanmıştı ama otuz yedi yaşında olduğu için en iyi yıllarını geride bıraktığını ve büyük şampiyonalarda yer alamayacağını herkes biliyordu.

"Yeteneğin var," dedi Skeet, taksinin bulanık camından dışarıya bakarken. "Becerin de var, yeteneğin de ama seni gerçek bir şampiyon olmaktan alıkoyan bir şey var. Keşke bunun ne olduğunu bilebilseydim."

Dallie biliyor ama söylemiyordu. "Şimdi beni iyi dinle, Skeet Cooper. Televizyonda golf seyretmenin birisini uyurken seyretmek kadar ilginç olduğunu herkes bilir. Bu televizyon kodamanları bana yayınlarını canlandırmam için oldukça şaşırtıcı bir miktar para öde-

meye hazırlanıyorlar ve ben de onların bu cömertliklerini yüzlerine çarpmak için hiçbir neden göremiyorum.”

“O televizyon kodamanları fantezi kokular sürünüyorlar,” diye homurdandı Skeet, sanki bu söylediği her bir şeyi açıklıyormuş gibi. “Sen ne zamandan beri para konusunda bu kadar ateşli olmaya başladın ki?”

“Takvime bakıp da otuz yedi yaşında olduğumu gördüğümünden beri.”

Dallie aniden öne doğru eğilip onları şoförden ayıran cama hızla vurdu. “Hey, sen! Bir sonraki köşede indir beni.”

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?”

“Holly Grace’i görmeye gideceğim, anladın mı? Ve oraya tek başıma gideceğim.”

“Bu işine yaramaz. O da benim sana söylediklerimi söyleyecektir.”

Dallie yine de kapıyı ittirerek açıp kendisini arabadan Cartier’nin önüne attı. Taksi yoluna devam ettiği anda bir köpek dışkısının üzerine bastı. İçinden oh olsun diye geçirdi. Çoğu Üçüncü Dünya ülkelerinin neredeyse bir yıllık bütçesini bile aşan bir öğle yemeği yediği için bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Yanından gelip geçen birkaç kadın yayanın ona gösterdiği ilgiyi görmezden gelerek ayakkabısının tabanını kaldırıma sürtmeye başladı. Ayı işte tam o sırada, Midtown’un tam orta yerinde, onun arkasında belirdi. *Hazır seni istiyorlarken imzam atsan iyi olur*, dedi Ayı. *Kendini aldatmaya daha ne kadar devam edeceksin?*

Kendimi aldatmıyorum. Dallie yeniden Beşinci Cadde üzerinde ilerlemeye ve Holly Grace’in dairesine doğru gitmeye başladı.

Ayı onun yanından ayrılmıyor ve kocaman sarı kafasını iğrenmiş gibi sallayıp duruyordu. *İçkiyi bıraktın diye o eagle’ı vuruşlarını garanti edeceğini sandın, değil mi oğlum? Bu kadar basit olacağını düşündün. Seni neyin engellediğini koca Skeet’e neden söylemiyorsun? Ona şampiyon olmaya cesaretinin olmadığını çıkıp da söylesene!*

Dallie adımlarını hızlandırıp Ayı'yı kalabalıkta kaybetmek için elinden geleni yaptı ama Ayı ısrarcıydı.

Çok uzun bir süreden beri ortadaydı ve hiçbir yere gitmeye de niyeti yoktu.

Holly Grace Modern Sanat Müzesi'nin üstüne inşa edilen Museum Tower'daki dairelerden birinde yaşıyordu. O yüzden hep dünyanın en büyük ressamlarının üstünde uyuduğunu söyler dururdu. Kapı görevlisi Dallie'yi tanıdı ve beklemesi için Holly Grace'in dairesine girmesine izin verdi. Dallie Holly Grace'i birkaç aydan beri görmüyordu ama sık sık telefonlaşıyorlardı ve birbirlerinin hayatında olup bitenler hakkında konuşmadıkları tek bir şey yoktu.

Daire Dallie'nin zevkine hiç uygun değildi. İçeride çok sayıda beyaz renkli mobilya, sırtık gibi boyuna uymayan serbest biçimli koltuklar ve ona yosun tabakasını hatırlatan soyut tablolar vardı. Pahtosunu ve kravatını çekip çıkardı, sonra *Born in the U.S.A.* şarkısını içinde dişçi aletleri varmış gibi duran bir dolapta bulduğu kasetçalara koydu. Kaseti ileri sararak *Darlington Country* şarkısını buldu. Ona göre bu şarkı bugüne kadar yazılmış en iyi on Amerikan şarkısından biriydi. Şarkıda Springsteen, Wayne'le yaşadığı maceraları anlatırken, Dallie de geniş salonda dolanmaya başladı ve sonunda Holly Grace'in piyanosunun yanında durdu. Holly Grace bu daireye son gelişinden beri, her zaman piyanonun üzerinde duran camdan yapılmış kâğıt ağırlıkları koleksiyonuna gümüş çerçeveler içinde bir grup fotoğraf eklemişti. Bunların arasında Holly Grace'in annesiyle birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafı, Dallie'nin bir iki fotoğrafı, ikisini birlikte gösteren birkaç poz ve Danny'nin 1969 yılında Sears'ta çekilen bir fotoğrafı dikkatini çekti.

Bu fotoğrafı alırken, parmaklarıyla çerçevenin kenarlarını sıktı. Danny, yuvarlak yüzü ve kocamam gözleriyle tam karşısında ona bakıp gülüyordu. Alt dudağının içinde minik bir tükürük baloncuğu sonsuza dek donmuş gibi duruyordu. Danny hayatta olsaydı şimdi on sekiz yaşında olacaktı. Dallie buna inanamıyordu. Danny'nin on sekiz yaşındaki halini hayal dahi edemiyordu. Muhtemelen onun gibi

uzun boylu, sarışın ve esnek bedenli olurdu. Annesi gibi de güzel... Danny onun zihninde her zaman, bebek bezi dizlerine düşen ve tombul kolları büyük bir güven içinde yirmi yaşındaki babasına doğru uzanan küçük bir çocuk olarak kalacaktı.

Dallie fotoğrafı yerine koydu ve başını diğer yöne çevirdi. Onca yıl sonra bile acısı olduğu yerde duruyordu. Belki eskisi kadar şiddetli değildi ama oradaydı. Kendisini oyalamak için yaramaz bakışlarla kameraya bakan Francesca'nın parlak kırmızı şortlu bir fotoğrafını incelemeye başladı. Kocaman bir kayanın üzerine oturmuş, bir eliyle yüzüne düşen saçını kaldırmış, diğer eliyle de bacaklarının arasına sıkıştırdığı tombul bir bebeği tutuyordu. Dallie gülümsedi. Francesca fotoğrafta mutlu görünüyordu. Onunla birlikte geçirdiği dönem hayatının iyi günleriydi, sadece iki kişinin anlayabileceği türden bir şaka gibiydi o günler. Yine de kim bilir, belki de şimdi ona öyle geliyor ve gülüp geçiyordu.

Bayan Ukala'nın böyle bir başarıya imza atacağı kimin aklına gelirdi ki? Üstelik de başarının tamamı ona aitti. Öyle olduğunu Holly Grace'den duymuştu. Bebeğini bile kimsenin yardımını olmadan büyüttmüş ve kendisine bir meslek edinmişti. On yıl önce bile onda özel olan bir şeyler vardı elbette. Bir kere saldırgan, hayata bodoslama atlayan ve sonuçları hiç düşünmeden aklına eseni yapan bir yapıdaydı. Birden, kendisi sınırlarda, uçlarda takılıp kalmışken, Francesca'nın hayat yolunda dörtnala koştuğu gibi bir düşünce geçti zihninden.

Bu düşünce onu hiç mutlu etmedi ve oyalanmak için Springsteen kasetini başa sardı. Daha sonra mutfağa girip buzdolabını açtı. Holly Grace'in Miller Lite'ını es geçerek bir Dr. Pepper aldı. Bebeği konusunda Holly Grace'e dürüst davrandığı için Francesca'ya müteşekkirdi. Doğal olarak bebeğin kendisinden olabileceği aklına gelmemiş değildi ve Francesca da Nicky denen adamın çocuğunu fazla bir sıkıntı çekmeden onun üzerine yıkabilirdi ama böyle bir şey yapmamıştı ve bu yüzden de ona karşı bir hayranlık besliyordu.

Dr. Pepper'ın kapağını açtı, yeniden piyanonun yanına geldi ve Francesca'nın oğlunun bir başka resmi var mı diye etrafa bakındı ama

ondan başkası yoktu. Francesca'yla ilgili olarak çıkan makalelerde çocuktan hep mutsuz bir evliliğin ürünü olarak bahsedilmesinden keyif alıyordu. Öylesine mutsuz bir evlilik yaşamıştı ki Francesca çocuğun babasının ismini vermekten kaçınıyordu. Dallie'nin bildiği kadarıyla, öyle bir evliliğin olmadığını sadece o, Holly Grace ve Skeet biliyorlardı ama hepsi de Francesca'ya duydukları saygı nedeniyle ağızlarını açıp da bir şey söylememişlerdi.

Dallie, Holly Grace'le Francesca arasında umulmadık bir şekilde gelişen yakınlığın dünyanın en ilginç dostluklarından biri olduğunu düşünüyordu. Öyle ki Holly Grace'e birkaç kez onların bir aradayken nasıl olduklarını görmek için gelmek istediğini bile söylemişti. "Bunu hayal bile edemiyorum," demişti bir keresinde. "Gözümün önüne bir tek senin hiç durmadan son Dallas Cowboys maçıyla ilgili konuştuğun, Francie'nin de Gucci ayakkabılarından bahsedip aynanın önünde kendisine hayran hayran baktığı geliyor."

"O öyle biri değil, Dallie," demişti Holly Grace. "Yani ayakkabılarından da bahsediyor tabii ama bütün yaptığı bu değil."

Dallie de, "Onun gibi birinin bir erkek çocuk büyütmesi," demişti, "bana çok ironik geliyor. Oğlanın ileride tuhaf olacağına nesine istersen bahse girerim."

Holly Grace onun böyle konuşmasından hiç hoşlanmamıştı. O yüzden de Dallie bu konuda alaycı tavır takınmaktan vazgeçmişti ama onun da aynı kaygıları taşıdığını görebiliyordu. O yüzden de çocuğun bir muhallebi çocuğu olarak büyüdüğünü anlamıştı.

Dallie *Born in the U.S.A* şarkısını üçüncü kez geriye sarmıştı ki ön kapıdaki anahtar sesini duydu. Holly Grace, "Hey, Dallie," diye bağırdı. "Kapı görevlisi seni içeri aldığını söyledi. Hani yarından önce gelmeyecektin?"

"Planlarımda bir değişiklik oldu. Lanet olsun, Holly Grace, burası bana bir doktor muayenehanesini hatırlatıyor."

Giriş holünden salona girdiğinde Holly Grace'in yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Sarı saçları paltosunun yakasına dökülmüştü. "Fran-

cesca da aynen böyle söylüyor. Bazen siz ikiniz benim tüylerimi diken diken ediyorsunuz.”

“Nedenmiş o?”

Çantasını beyaz deriden bir koltuğun üzerine fırlattı. “Buna inanamayacaksın belki ama aranızda tuhaf benzerlikler var. Yani sen ve ben, ikimiz bir elmanın iki yarısı gibiyiz, öyle değil mi? Bir-birimize benziyoruz, konuşma tarzımız da benziyor. Aynı şeylere ilgi duyuyoruz. Spora, sekse, arabalara...”

“Bunları söyleyerek neye varmak istiyorsun? Çünkü ben acık-maya başladım bile.”

“Elbette ki varmak istediğim bir yer var. Sen ve Francesca aynı şeylerden hoşlanmıyorsunuz. O elbiseleri, şehri ve gösterişli insanları seviyor. Terli birini gördüğü vakit, midesi bulanır. Politik düşünceleri de kesinlikle giderek liberalleşiyor. Sanırım bu belki de göçmen olduğu için.” Holly Grace bir kalçasını divanın arkasına dayadı ve ona düşünceli bir bakış attı. “Sen ise, gösterişli şeylere pek ilgili duymazsın ve politik yelpazenin neredeyse aşağıya düşecek kadar sağında kalıyorsun. Yüzeyden bakıldığında, birbirinden bu kadar farklı iki insan olduğunuza inanmak güç bir olay...”

“Sanırım bu sözcükler durumu anlatmakta oldukça yetersiz kalıyor.” Springsteen kaseti yeniden *Darlington Country* şarkısına gelmişti. Dallie, Holly Grace’in kendisini daha iyi açıklamasını beklerken ayakkabısının burnuyla ritim tutmaya başladı.

“Ama nasıl oluyorsa çok tuhaf bir şekilde birbirinize çok benziyorsunuz. Bu daireyi ilk gördüğünde o da bir doktor muayenehanesine benzetmişti. Ve Dallie, bu kız sokağa düşmüşleri toplama konusunda da seninle yarışıyor. Önce kedileri topluyordu. Sonra köpeklere yöneldi. Bu da çok ilginç çünkü onlardan deli gibi korkuyor. Nihayet, şimdi de insanları toplamaya başladı. Evlerinden kaçan ve sokaklarda bedenlerini satan ergen kızları, on dört on beş yaşındakileri topluyor.”

“Ciddi misin?” dedi Dallie. Bu konu nihayet ilgisini çekmişti. “Peki, onları evine alınca ne...” Holly Grace paltosunu çıkardığında

boynundaki morluğu görünce durdu. “Hey, bu da nesi? Birisi seni ısırp emmiş gibi.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.” Bere izini kapatmak için omuzlarını kamburlaştırıp mutfığa kaçtı.

Dallie onun peşinden gitti. “Lanet olsun, bunlardan yıllardır görmemiştim. Benim senin üzerinde bıraktığım bir iki taneyi hatırlıyorum da...” Kapı aralığında durdu. “Bana anlatmak ister misin?”

“Bağırmaya başlarsın hemen.”

Dallie hoşnutsuz bir tavırla burnundan soludu. “Gerry Jaffe. O eski, komünist âşığını mı gördün yine?”

“O komünist değil.” Holly Grace buzdolabından bir Miller Lite çekip aldı. “Birisiyle aynı siyasi görüşleri paylaşmaman ona komünist demeni gerektirmez. Ayrıca da, sen de insanları inandırmak istediğin ölçüde muhafazakâr değilsin.”

“Benim siyasi görüşlerimin bununla bir ilgisi yok. Sadece senin tekrar incinmeni istemiyorum, tatlım.”

Holly Grace ağzını şirin bir şekilde kıvrıarak bu sohbetin yönünü değiştirdi. “Eski âşıklardan bahsederken aklıma geldi. Bambi nasıl? O sinema dergilerini dudaklarını kıpırdatmadan okumayı öğrendi mi bari?”

“Aman, sen de Holly Grace.”

Holly Grace ona iğrenirmiş gibi baktı. “Yemin ederim adlarının son harfi i olan kadınlarla çıkacağım bilseydim, seni asla boşamazdım.”

“Bitti mi?” Onunla Bambi konusunda alay etmesine çok öfkeleliyordu ama o kızın aşk hayatında en düşük düzeye indiği günlerden kalma olduğunu kendisi de kabul ediyordu. Yine de Holly Grace’in üstüne üstüne gelmesinden hiç haz etmiyordu. “Bilgin olsun diye söylüyorum, Bambi birkaç hafta içinde evleniyor ve Oklahoma’ya yerleşiyor. O yüzden hali hazırda onun yerini alacak birini aramakla meşgulüm.”

“Başvuranlarla röportaj mı yapmaya başladın?”

“Sadece gözlerimi açık tutuyorum.”

Tam o sırada kapıda dönen anahtarın ve sonra da nefes nefese bir çocuğun koridordan gelen incecik sesini duydular. “Hey, Holly Grace, Başardım! Bütün basamakları yürüyerek çıkabildim.”

“Aferin sana,” diye seslendi Holly Grace dalgın bir tavırla. Sonra nefesini içine çekerek, “Lanet olsun, Francie beni öldürecek. Bu Teddy, onun küçük oğlu. New York’a taşındığından beri ikinizi bir araya getirmeyeceğime dair benden söz aldı.”

Dallie bunu duyunca bozuldu. “Tam olarak bir çocuk tacizcisi sayılmam. Ona ne yapacağımı sanıyor? Kaçırarak mıyım çocuğunu?”

“O konuda biraz çekingen. Hepsı bu.”

Dallie, Holly Grace’in bu yanıtını hiç anlamamıştı ama ona daha bir şey sormadan, kahverengi saçlarının bir tutamı inek yalamış gibi havada duran ve Rambo tişörtünün dikiş yerinde minik bir delik olan bir çocuk ok gibi mutfağa daldı.

“Merdivenlerde ne buldum, bil bakalım? Çok güzel bir cıvata... Liman Müzesi’ne bir kere daha gidelim mi? Çok güzel orası ve...” Bir eli tezgâhın üzerindeyken, yan tarafta duran Dallie’yi görünce aniden durdu. “Vay canına!” Ağzı kırmızı bir balığınki gibi açılıp kapandı.

“Teddy, bu dünyada eşi benzeri olmayan Dallas Beaudine,” dedi Holly Grace. “Sonunda onunla tanışma şansına eriştin.”

Dallie oğlana gülümsedi ve elini uzattı. “Hey, Teddy. Senden bahsedildiğini çok duydum.”

“Vay canına!” diye tekrarladı Teddy, gözlerini heyecandan kocaman açarak. “Vay canına!” Sonra Dallie’nin elini sıkmak için koşmaya başladı ama oraya varamadan hangi elini uzatması gerektiğini unuttuğu için durakladı.

Dallie eğilip tokalaşmak için sağ elini tutarak çocuğu bu durumdan kurtardı. “Holly Grace bana ikinizin kanka olduğunuzu söyledi.”

“Seni televizyonda belki milyon kere izledik,” dedi Teddy heyecanla. “Holly Grace bana golfle ilgili pek çok şey anlattı.”

“Bak, bu gerçekten de çok iyi.” Bu çocuk öyle ahım şahım bir şey değil, diye düşündü Dallie ama onun şaşkın bakışlarını eğlenceli bulmuştu. Sanki Tanrı’nın huzuruna çıkmış gibiydi. Annesi insanın

aklını alacak kadar güzel olduğuna göre, koca Nicky oldukça çirkin olmalıydı.

Teddy sakın duramayacak kadar heyecanlıydı. Gözlerini Dallye'den almadan ağırlığını bir o ayağına veriyordu, bir bu ayağına. Gözlüğü iyice burnunun üzerine düşmüştü. Onları geriye itmek için bir hamle yaptı ama Dallye'nin orada olması yaptığı işe odaklanmasını engelliyordu. Başparmağı çerçeveye takılınca gözlük bir kulağına doğru yattıktan sonra uçup gitti.

"Hey, işte burada..." dedi Dallye, eğilip gözlüğü alırken.

Teddy de gözlüğü almak için uzanmıştı; böylece biri küçük ve kahverengi saçlı, diğeri ise daha büyük ve sarı saçlı iki kafa yan yana geldi. Dallye gözlüğü Teddy'den önce alıp ona uzattı. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki bir adım bile yoktu aralarında. Dallye Teddy'nin nefesini yanağının üzerinde hissedebiliyordu.

Salondaki müzik setinde Springsteen ateşler içinde yanmaya ve bıçağın ruhunda on beş santimlik bir vadi açtığına dair bir şarkı okuyordu. Springsteen'in bıçaklar ve vadilerle ilgili o şarkıyı söylediği o kısa zaman diliminde, Dallye Beaudine'nin dünyasındaki her şey yolunda gitmeyi sürdürüyordu. Ama Teddy'nin nefesinin yanağına bir fısıltı gibi değdiği bir sonraki zaman diliminde, o ateş uzanıp onu içine aldı.

"Yüce İsa."

Teddy, Dallye'ye şaşkın gözlerle baktı ve gözlüğünü yeniden yüzüne doğru itti.

Dallye'nin eli şimşek gibi Teddy'nin bileğini öyle bir yakaladı ki çocuk acıdan yüzünü buruşturdu.

Holly Grace bir şeyin doğru gitmediğini fark etmiş ve Dallye'nin Teddy'nin yüzüne insanın kanını donduran bir şekilde baktığını görünce kaskatı kesilmişti. "Dallye?"

Ama Dallye onu duymadı. Zaman onun için durmuştu sanki. Çocuk olduğu vakitlere dönmüş ve Jaycee Beaudine'in öfkeli yüzüne bakarkenki halini hatırlamıştı.

Bir istisna: Baktığı bu yüz büyük ve güçlü bir erkeğin yüzü değildi. Bir karış sakallı bir yüz değildi. Dişlerini de sıkıyordu.

Bu, küçük bir yüzdü. Bir çocuğun yüzüydü.

Prens Stefan Marko Brancuzi, *Ege Yıldızı* isimli bu yatı Suudi Arabistanlı bir petrol şeyhinden almıştı. Francesca yata girip kaptanla selamlaştığında, zamanın kaydığını, Onassis'in bol bol vakitleri olan ve bu vakitle ne yapacaklarını bilmeyen işsiz güçsüz insanlarla ve kâse kâse havyarla dolu yatı *Christina*'ya geldiği dokuz yaşındaki haline yeniden döndüğü gibi rahatsız edici bir duyguya kapıldı.

Ürperdi ama rutubetli aralık gecesine gösterdiği bir tepki de olabiliyordu bu. Samur kürkü böyle bir hava için fuşya renkli şalından çok daha uygun olurdu şüphesiz. Bir görevli onu kış güvertesinden geçirip salonun samimi bir karşılama yapan ışıklarına götürdü. Gösterişli odaya girdiğinde, Prens Hazretleri Stefan Marko Brancuzi ilerleyip Francesca'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

Stefan diğer Avrupalı soyluların çoğu gibi kültürlü ve şık bir görünüme sahipti. İnce ve uzun yüz hatları, sivri burnu ve biçimli ağzı vardı. Tanrı'nın bahsettiği o her an gülümsemeye hazır ifadesi olmasa yüzü ürkütücü olabilirdi. Stefan zampara prens olarak tanınmasına rağmen, Francesca'nın çekici bulduğu demode bir hal ve tavra sahipti. Çok çalışkan bir insandı ve hayatının son yirmi yılını küçük ve geri kalmış ülkesini lüks keyifler konu olduğunda Monaco'yla yarışacak modern bir tatil beldesi haline getirmeyi başarmıştı. Şimdi sadece bu başarılarını taçlandırarak kendi Grace Kelly'sine ihtiyacı vardı ve bu rol için Francesca'yı seçtiğini saklıyordu.

Kıyafeti şık ve pahalıydı. Üstünde boz kahverengi bir blazer ceket ve onu tamamlayan pliseli koyu seftali rengi bir pantolon ve yakasını açık bıraktığı ipek bir gömlek vardı. Francesca'nın elini tutup onu üzerinde lale şekilli iki Baccara kadehin beklediği maun renkli bara götürdü. "Seni almaya kendim gelemediğim için beni bağışla. Bugünkü programım korkunçtu."

“Benimki de,” dedi Francesca, omuzlarını silkerek şalını çıkarırken. “Teddy’yi Meksika’ya götürmeyi nasıl bir sabırsızlıkla beklediğimi sana anlatamam. İki hafta ayağıma bulaşan kumları temizlemekten başka bir şey yapmayacağım.” Şampanya kadehini alıp bar taburelerinden birinin üzerine çıktı.

Eli farkında olmadan yumuşak derinin üzerinde gezindi ve o anda zihni bir kere daha *Christina* yatma ve oradaki bar taburelerine gitti.

“Öyle yapmak yerine neden Teddy’yi buraya getirmiyorsun? Yunan Adaları’nda birkaç hafta gezinmeyi tercih etmez miydin?”

Bu çok çekici bir teklifti ama Stefan biraz aceleci davranıyordu. Ayrıca da içinde bir şey Teddy’yi *Ege Yıldızı*’nın güvertesinde dolaşırken görme fikrini reddediyordu.

“Özür dilerim ama korkarım ki programımı değiştiremem. Belki başka bir zaman.”

Stefan yüzünü astı ama ısrar etmedi. Altın renkli minik yumurtalarla dolu kesme cam bir kâseyi işaret ederek, “Havyar?” diye sordu. “Eğer osetradan hoşlanmıyorsan, beluga da getirebilirim.”

“Hayır!” Francesca öyle sert bir şekilde bağırmişti ki Stefan şaşkınlıkla ona bakakaldı. Bunun üzerine belli belirsiz bir gülümsemeyle, “Özür dilerim,” dedi. “Ben... Ben havyar sevmem.”

“Tanrım, sevgilim, bu gece biraz gergin gibisin. Bir şey mi oldu?”

“Sadece biraz yorgunum.” Gülümseyerek bir espri patlattı. Çok geçmeden her zaman başarıyla yaptıkları gibi havadan sudan sohbet etmeye başladılar. Üzerine siyah zeytinli ve kaparili acı sos dökülmüş enginar kalbi dilimleri yediler. Bunun arkasından yeşil limon, kişniş ve ardıçla marine edilmiş tavuk dilimleri geldi. Francesca zencefilli krem anglez içinde yüzen frambuazlı şarlot tatlısı gelene kadar öyle doymuştu ki sadece bir iki lokma alabildi. Ay ışığının ve Stefan’ın sevgisinin içinde yüzerken ne kadar iyi vakit geçirdiğini düşündü. Stefan’a onunla evleneceğini neden söylemiyordu ki? Aklı başında hangi kadın prenses olma fikrine karşı çıkabilirdi? Özgürlüğüne çok değer veriyordu ama çok çalışıyor ve oğlundan çok uzak kalıyordu. Mesleğini çok seviyordu ama yavaş yavaş hayattan gösterişli Niel-

senlerden daha fazla bir şeyler beklediğini fark etmeye başlamıştı. Yine de, istediği şey gerçekten de bu evlilik miydi?

“Beni dinliyor musun, sevgilim? Bir evlilik teklifine bu güne kadar aldığım en yüreklendirici yanıt değil bu.”

“Aman Tanrım, özür dilerim. Korkarım ki hayallere dalmıştım.” Özür diler gibi gülümsedi. “Biraz vakte ihtiyacım var, Stefan. Doğrusunu söylemek gerekirse, benim karakterime göre olup olmadığından çok emin değilim.”

Stefan afallamış bir şekilde ona baktı. “Ne kadar tuhaf bir şey söyledin. Ne demek istediğini açıklar mısın?”

Francesca ona birlikte geçirdikleri şu son birkaç yıldan sonra başladığı noktaya geri dönmekten, aynalara bakıp ojesi bozulduğunda yine sinir krizleri geçirmekten ne kadar korktuğunu açıklayamıyordu. Eğilerek onu öptü ve dudaklarını küçük ve keskin dişleriyle hafifçe ısırarak aklını az önce sorduğu sorudan uzaklaştırmak istedi. Şarap kanını ısıtmış ve Stefan’ın ona gösterdiği özen kendi etrafında inşa ettiği bariyerleri kırmıştı. Bedeni genç ve sağlıklıydı. Onun eski bir yaprak gibi buruşmasına neden izin veriyordu ki? Dudaklarını bir kez daha Stefan’inkilerin üzerinde gezdirdi. “Evlilik teklifine cevap vermek yerine, sana bir öneride bulunmama ne dersin?”

Stefan’ın gözlerindeki pırıltı hem eğlendiğini hem de onu arzuladığını gösteriyordu. “Sanırım bu ne tür bir öneri olduğuna bağlı.”

Francesca ona şımarık bir şekilde gülümsedi. “Beni yatak odana götür, orada göstereyim sana.”

Stefan onun elini tutarak parmaklarının ucunu öptü. Bu hareketi öyle kibar ve zarıftı ki görenler Francesca’yı bir baloda dansa kaldırdığını düşünebilirlerdi. Francesca koridorda yürürlerken kendisini son derece keyifli bir şarap ve kahkaha pusu içindeymiş gibi hissediyordu. Öyle ki Stefan’ın lüks kamarasına girdiklerinde, kendisini iyi tanımasa neredeyse ona âşık olduğuna hükmedecekti. Yine de bir erkek onu kollarına aldığından beri öyle uzun bir zaman geçmişti ki âşık olmuş gibi davranmayı sürdürdü.

Stefan onu önce hafifçe, sonra daha tutkulu bir şekilde öptü. Bir yandan da kulağına yabancı sözcükler fısıldayarak onu heyecanlandırıyordu. Elleri elbisesinin kopçalarına gitti. “Seni çıplak görmek için ne kadar sabırsızlandığımı bir bilsen,” diye mırıldandı. Francesca’nın elbisesinin üst tarafını aşağı indirdi ve dantel bordürlü kombinezonunun dışına fırlayan göğüslerinin üstüne burnunu sürttü. “Sıcak şeftaliler gibi,” diye fısıldadı. “Dolgun, diri ve misk kokulu. Onların tatlı sularını son damlasına kadar emeceğim.”

Francesca onun bedenini biraz sıkıcı bulmuştu ama kendi bedeni de o anda zihni kadar seçici değildi ve tenine giderek tatlı bir ısının yayıldığını hissetmeye başlamıştı. Eliyle onun başının arkasını kavradı ve boynunu kendisine doğru çekti. Stefan’ın dudakları aşağılara kaymaya başladı ve kombinezonunun dantelinin içinde kalan göğsünün ucuna gömüldü. “İşte burası,” dedi ona iyice sarılarak. “Ah, evet...”

Gerçekten de güzeldi. Onun emen ağzını ve dişlerinin tatlı tatlı ısırmasını bedeninde hissedince Francesca’nın nefesi kesilir gibi oldu.

“Francesca, sevgilim...” Daha da güçlü bir şekilde emmeye başladı. Francesca dizlerinin çözülmemekte olduğunu hissediyordu.

Tam o sırada telefon çaldı.

“Ah şu salaklar!” Francesca’nın anlamadığı bir dilde küfretti. “Burada asla rahatsız edilmeyeceğimi biliyorlar.”

Ama ortam bir kere bozulmuş ve Francesca da kaskatı kesilmişti. Pek az sevdiği bir adamla seks yapmaya hazırlandığı için kendisini aniden kötü hissetmeye başlamıştı. Ne sorunu vardı da ona âşık olamıyordu? Seksin önemini neden bu kadar abartıyordu?

Telefon çalmaya devam ediyordu. Stefan ahizeyi çekip aldı ve havlar gibi bağırmaya başladı. Sonra karşı tarafı dinledi ve öfkeli olduğunu belli ederek telefonu Francesca’ya uzattı. “Seni arıyorlar. Acil bir durum varmış.”

Francesca’nın ağzından bir İngiliz küfrü çıktı. İçinden bu yüzden Nathan Hurd’ün kellesini alacağına söz verdi. Ne tür bir kriz içinde olursa olsun, yapımcısının onu bu gece rahatsız etmeye hiçbir hakkı yoktu. “Nathan, sana...” Stefan ağır bir kristal konyak sürahisini

tepsinin üzerine hızla vurunca onu duymamak için parmağıyla sesin geldiği yöndeki kulağını tıkadı. “Ne? Hiçbir şey duyamıyorum.”

“Ben Holly Grace, Francie.”

Francesca hemen alarma geçti. “Holly Grace, iyi misin?”

“Pek sayılmaz. Şu anda ayaktaysan otursan iyi olur.”

Francesca yatağın yan tarafına çöktü. Holly Grace’in sesini kısarak konuşuyor olması içini korkuyla doldurmuştu. “Ne oldu?” diye sordu. “Hasta mısın? Gerry’yle bir şey mi geçti aranızda?” Stefan’ın atıp tutması hafiflemişti, o yüzden Holly Grace’in sesindeki endişeli tonu daha iyi yakalayabildi. O sırada Stefan da gelip yanında dikildi.

“Yok, Francie. Öyle bir şey değil.” Holly Grace bir an durdu. “Teddy’yle ilgili.”

“Teddy’yle mi?” Francesca’nın içinde ilkel bir korku dalgası kabarıırken kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Holly Grace telaşlı bir şekilde konuşmaya başladı. “Ortadan kayboldu. Bu gece, onu eve götürdükten az sonra.”

Francesca’nın tüm bedenini dehşet hissi kaplamıştı. Bu duygu öyle yoğundu ki sanki tüm algıları kısa devre yapmıştı. Bir an için gözlerinin önünden yaptığı programlardan zihninde kalan sahneler geçti ve bilincini kaybetmek üzere olduğunu hissetti.

“Francie,” diye devam etti Holly Grace. “Sanırım onu Dallie kaçırdı.”

İlk olarak içini uyuşturan ama aynı anda da rahatlatan bir nefes aldı. Dar bir mezar ve parçalanmış küçük bir bedenden oluşan karanlık görüntüler zihninden silindi ama bu sefer de gözlerinin önüne başka şeyler gelince nefesi kesilir gibi oldu.

“Aman Tanrım, Francie, çok üzgünüm.” Holly Grace’in ağzından çıkan sözcükler birbirine karışıyordu. “Tam olarak ne olduğunu ben de bilmiyorum. Bugün kazara evimde karşılaştılar. Ben Teddy’yi senin evine götürdükten bir saat kadar sonra Dallie oraya gitmiş ve Consuelo’ya Teddy’yi bu gece bende kalsın diye benim onu oraya gönderdiğimi söylemiş. Consuelo Dallie’yi tanıyor tabii ve aklına bir şey gelmemiş. Dallie Teddy’ye bir valiz hazırlamasını söylemiş ve o

zamandan beri onları gören olmamış. Her yeri aradım. Dallie kaldığı otelden çıkmış ve Skeet de hiçbir şey bilmiyor. Aslında ikisinin bu hafta bir turnuva için Florida'ya gitmeleri gerekiyordu."

Francesca midesinin bulanmaya başladığını hissetti. Dallie Teddy'yi neden alacaktı ki? Tek bir neden olabilirdi ama o da imkânsızdı. Gerçeği kimse bilmiyordu; tek bir kişiye bile söylememiştii.

Yine de aklına başka bir neden gelmiyordu. İçinden acı bir öfke yükseldi, Böyle barbarca bir şeyi nasıl yapabiliirdi?

"Francie, orada mısın?"

"Evet," diye fısıldadı Francesca.

"Sana bir şey sormam gerek." Uzunca bir sessizlik oldu ve Francesca korktuğu şeyi duymak üzere olduğunu anlayarak kendisini hazırladı. "Francie, sana Dalli'e'nin bunu neden yaptığını sormak istiyorum. Teddy'yi gördüğünde tuhaf bir şey oldu. Neler oluyor?"

"Bi-bilmiyorum."

"Francie..."

"Bilmiyorum, Holly Grace!" diye haykırdı. "Bilmiyorum." Sesi yumuşadı. "Onu en iyi tanıyan sensin. Dalli'e'nin bir şekilde Teddy'ye zarar vermesi mümkün mü?"

"Elbette hayır." Sonra bir tereddüt geçirdi. "En azından fiziksel olarak değil. Ama sen bana bütün bunların ne anlama geldiğini söylemediğine göre, psikolojik olarak ona ne yapacağını bilemem."

"Telefonu kapatıyorum ve bu gece uçakla New York'a gelmeye çalışacağım." Francesca etkili ve enerjik olmaya gayret ediyordu ama sesi titremeye başlamıştı. "Dalli'e'nin nerede olabileceğini bilen herkesi arayabilir misin? Ama onlarla dikkatli konuş. Ve ne yaparsan yap, basma duyurma bu olayı. Lütfen, Holly Grace, Teddy'nin bir gösteri malzemesine dönüştürölmesini istemiyorum. Elimden gelince çabuk gelmeye çalışacağım oraya."

"Francie, neler olup bittiğini bana anlatmalısın."

"Holly Grace, seni seviyorum... Gerçekten de seviyorum." Sonra telefonu kapadı.

Francesca o gece Atlantik'i geçerken pencerenin dışındaki zifiri karanlığa boş gözlerle baktı. Korku ve suçluluk duygusu içini kemi-riyordu. Bütün bunlar onun kabahatiydi. Evde olsaydı, bu olayın meydana gelmesini nleyebilirdi. Nasıl bir anneydi ki çocuğunu başkalarının büyütmesine izin veriyordu? alışan annelik vicdan azabı mızrak olmuş, bedenine saplanıp duruyordu.

Ya korkunç bir şey olduysa? Kendi kendine Dallie ne keşfederse etsin, Teddy'ye asla zarar vermeyeceğini söylüyordu. En azından on yıl önce tanıdığı Dallie yle bir şey yapmazdı. Ama sonra çocuklarını kaçıran ve onlarla birlikte yıllarca ortadan kaybolan eski eşlerle ilgili olarak yaptığı programları hatırladı. Gerçi Dallie gibi kamuya mal olmuş bir kişi böyle bir şeyi yapamazdı. Yoksa yapabilir miydi? Bir kere daha Dallie'nin Teddy'nin onun oğlu olduğunu nasıl anlamış olabileceğini bulmaya çalıştı. Onu kaçırması için bir tek bu neden geliyordu aklına ama bu sorunun yanıtını bir türlü bulamıyordu.

Teddy şu anda neredeydi? Korkuyor muydu? Dallie ona neler söylemişti? fkelendiği zaman Dallie'nin öngörülemez ve hatta tehlikeli şeyler yaptığına dair Holly Grace'den pek çok şey dinlemişti. Ama yıllar onu ne kadar değiştirmiş olursa olsun, onun kk bir çocuğa zarar verebileceğine ihtimal vermiyordu.

Ama Francesca'ya ne yapacağını kestirmek zordu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Teddy Birinci ile Seksen Birinci Cadde'lerin kesiştiği yerdeki McDo-nald's'ta kuyrukta beklerken Dallie'nin arkasına baktı. Keşke benim de Dallie'ninki gibi kırmızılı siyahlı ekose bir flanel gömleğim, geniş deri bir kemerim ve cepleri yırtık bir blucinim olsaydı diye düşündü. Annesi dizinde minicik bir delik olduğunda bile blucinini atıyordu, hem de tam da kumaş yumuşak ve rahat hale geldiğinde. Teddy önce kendi spor deri ayakkabılarına, daha sonra da Dallie'nin kahverengi, eskimiş kovboy çizmelerine baktı. Noel listesine kovboy çizmelerini eklemeye karar verdi.

Dallie tepsiyi alıp restoranın arkalarındaki bir masaya doğru ilerlemeye başladı. Teddy de peşinden gitti. Küçük bacakları ona uyum sağlamak için her bir adımına karşılık ikişer adım atıyordu. Manhattan'dan çıkıp New Jersey'e doğru yola çıktıklarında Teddy Dallie'ye kovboy şapkası olup olmadığına ya da ata binip binmediğine dair birkaç soru sormuştu ama Dallie fazla konuşmamıştı. Sormak istediği binlerce şey olmasına rağmen sonunda Teddy de sesini kesmek zorunda kalmıştı.

Teddy kendisini bildi bileli Holly Grace ona Dallie Beaudine ve Skeet Cooper'la ilgili hikâyeler anlatmıştı. Daha henüz on beş yaşındayken Jaycee Beaudine'in dehşet verici pençelerinden kaçan Dallie'nin yolda Skeet'le nasıl tanıştığından ve golf kulüplerindeki

zengin çocuklarını rahatsız ederek eyaletler arası yollarda nasıl yolculuk ettiklerinden bahsetmişti. Barlarda nasıl kavga ettiklerini, tam kaybetmek üzereyken mucizevi bir şekilde sol eliyle tek rauntta nasıl on sekiz çukurluk bir zafer kazandığını da anlatmıştı. Teddy'nin zihninde Holly Grace'in anlattığı bu hikâyeler Örümcek Adam ve *Yıldız Savaşları* çizgi romanlarındaki hikâyelerle ve Vahşi Batı'ya dair okulda okuduğu efsanelerle karışmıştı. New York'a taşındıklarından beri Holly Grace'i ziyarete geldiğinde onu Dallie'yle tanıştırması için annesine çok yalvarmıştı ama annesi her seferinde öyle ya da böyle bir mazeret buluyordu. İşte şimdi nihayet onunla birlikteydi ve hayatının en heyecan verici gününü yaşayacağından emindi.

Ama artık evine dönmek istiyordu çünkü işler hiç onun hayal ettiği gibi gelişmemişti.

Teddy hamburger paketini açıp üstteki ekmeği kaldırdı. Etin üzerinde ketçap vardı. Hamburgeri yeniden kâğıdının içine koydu. Dallie dönerek masanın karşı tarafında oturan Teddy'nin yüzüne baktı. Tek bir sözcük bile söylemeden bakmaya devam etti. Teddy de bir hata işlemiş gibi tedirgin olmaya başlamıştı. Hayalindeki Dallie, aynen Gerry'nin yaptığı gibi, masanın üzerinden uzanıp iki avcunu onunkıyla tokuştururdu. Dallie, "Hey, ortak, sen işler kızıştığında benim ve Skeet'in yolda giderken birlikte olmak istediğimiz türden bir adama benziyorsun," filan derdi. Hayalindeki Dallie ondan çok daha fazla hoşlanırdı.

Teddy kolasına uzanıp odanın yan tarafında McDonald's'ta kahvaltı etmekle ilgili yazılar içeren bir tabelayı inceler gibi yaptı. Annesiyle buluşturmak için Dallie'nin onu bu kadar uzak bir yere getirmesi komik gelmişti. Dallie ve annesinin birbirlerini tanıdığını bile bilmiyordu. Ama eğer Holly Grace ona Teddy'yi alabileceğini söylediyse, durumda tuhaf bir şey yoktu. Yine de, annesinin şu an onlarla birlikte olmasını istiyordu.

Dallie aniden konuşmaya başlayınca Teddy yerinden sıçradı. "Sen her zaman bu gözlüğü mü takıyorsun?"

“Her zaman değil,” dedi Teddy ve gözlüğü çıkararak saplarını özenle katladıktan sonra masanın üzerine koydu. McDonald’s’ta kahvaltı etmekle ilgili tabela bir anda bulanıklaştı. “Annem bana her zaman insanın dışının değil, içinin önemli olduğunu söyler. Yani gözlük takıp takmamak önemli değildir.”

Dallie pek de hoş olmayan bir ses çıkardı ve başıyla hamburgeri göstererek, “Neden yemiyorsun?” diye sordu.

Teddy paketi parmağının ucuyla itirdi. “Sade bir hamburger istemiştin ben,” diye mırıldandı. “Bunda ketçap var.”

Dallie’nin yüzü komik ve gergin bir ifadeye büründü. “E, ne olmuş? Biraz ketçap kimseye zarar vermez.”

“Alerjim var,” diye yanıt verdi Teddy.

Dallie dudak bükmeye başlayınca Teddy onun ketçap sevmeyen ve alerjisi olan kişilerden hoşlanmadığını fark etti. Sırf yapabileceğini Dallie’ye göstermek için hamburgeri yine de yemeyi düşündü ama midesi zaten bir tuhaftı ve ketçaba baktığında kan ve bağırsaklar aklma geliyor ve kendisini göz küreleri yiyormuş gibi hissediyordu. Ayrıca da, yediği takdirde bütün bedeninde kaşıntılı lekeler oluşacaktı.

Teddy, Dallie’nin ondan hoşlanmasını sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordu. Daha önce hiçbir yetişkinin onu sevmesi için bir çaba içine girmesi gerekmemişti. Kendi yaşındaki çocukların bazıları onu tuhaf buluyorlardı, bazen de o onları tuhaf bulurdu ama yetişkinlerle öyle bir durum olmamıştı. Bir süre alt dudağını çiğnedi ve sonra, “Benim zekâ katsayım yüz altmış sekiz. Üstün zekâlı çocuklar sınıfına gidiyorum,” dedi.

Dallie yine dudak bükünce Teddy bir hata daha yaptığını anladı. Böbürleniyormuş gibi bir hava yaratmıştı, oysaki tek isteği Dallie’nin ilgisini çekebilme idi.

“Teddy... Bu ismi sana kim verdi?” diye sordu Dallie. Bir an önce ağzından çıkarmak istermiş gibi, ismini tuhaf bir şekilde telaffuz etmişti.

“Ben doğduğumda annem Teddy isimli bir çocukla ilgili bir hikâye okuyormuş. Hani şu ünlü yazarın... J. R. Salinger’ın yazdığı. Theodore isminin kısaltılmışı.”

Dallie yüz ifadesi daha da ekşileşti. “J. D. Salinger. Sana kimse Ted demiyor mu?”

“Ah, evet,” diye yalan söyledi Teddy. “Hemen hemen herkes. Okuldaki tüm çocuklar ve herkes. Yani Holly Grace ve annemin dışındaki herkes. İstersen sen bana Ted diyebilirsin.”

Dallie elini cebine atıp cüzdanını çıkardı. Teddy onun yüzündeki buz gibi ve sert ifadeyi gördü. “Git kendine istediğin gibi bir hamburger al.”

Teddy önce Dallie’nin elindeki bir dolarlık banknota baktı. Sonra bakışlarını hamburgerine indirdi. “Gerek yok, bu iyi,” diyerek paketi yavaşça kendisine doğru çekti.

Dallie’ elini pat diye hamburgerin üzerine indirdi. “Sana git ve başka bir tane al dedim, lanet olsun.”

Teddy’nin midesi bulanmaya başladı. Annesi bazen ona karşılık verdiğinde ya da görevlerini yerine getirmediğinde ona bağıırdı ama midesi hiçbir zaman şimdiki gibi altüst olmazdı çünkü annesinin onu sevdiğini ve bunu büyüdüğünde pislik bir insan olmasını istemediği için yaptığını bilirdi. Ama Dallie’nin onu sevmediğini görebiliyordu. Dallie ondan hoşlanmıyordu bile. Teddy’nin dudakları ince ve sert bir çizgi halini aldı. “Aç değilim ve eve gitmek istiyorum.”

“Öyle mi? Bu çok kötü, o zaman. Bir süre seninle yollarda olacağız çünkü... Sana söylediğim gibi...”

Teddy ona dik dik baktı. “Eve gitmek istiyorum. Pazartesi okulda olmam gerek.”

Dallie masadan kalkıp başıyla kapıyı işaret etti. “Haydi. Şımarık bir velet gibi davranacaksan, bunu yola çıkığımızda yapabilirsin.”

Kapıya doğru giderlerken Teddy ağırdan aldı. Holly Grace’in o aptal hikâyelerini artık hiç umursamıyordu. Ona göre, Dallie koca bir tuvalet kâğıdıydı. Gözlüğünü yeniden taktı ve elini cebine soktu.

Avcunun içinde sustalı tarağının huzur ve güven verici sıcaklığını hissetti.

Keşke onun yerinde elinde bir sustalı çakı olsaydı diye düşündü. Büyük Kırbaç burada olsaydı, ihtiyar Dallie Tuvalet Kâğıdı Beaudine'i bir güzel benzetirdi.

Arabaları eyaletlerarası yola çıkar çıkmaz, Dallie gaza basarak sol şeride geçti. Tam bir pislik gibi davrandığının o da farkındaydı. Bunu biliyordu ama kendisine hâkim olamıyordu. Bu öfke onu bırakmıyordu, hayatında hiç istemediği kadar bir şeylere vurmak geliyordu içinden. Öfke içini kemiriyor, giderek büyüyor ve içine sığamayacak kadar güçleniyordu. Erkekliğinin ondan alındığı gibi bir duygu içine girmişti. Otuz yedi yaşındaydı ve başkalarına gösterebilecek doğru düzgün bir marifeti bile yoktu. İkinci sınıf bir golfçüydü. Bir koca olarak tam bir fiyasko, baba olarak da lanet olası bir suçluydu. Ve şimdi de bu...

O sürtük. O kahrolası bencil, şımarık, zengin sürtük. Çocuğunu dünyaya getirmiş ve ona tek bir söz bile söylememişti. Holly Grace'e anlattığı tüm o hikâyelere inanmıştı. Bütün o yalanlara. Onların hepsine inanmıştı. Tanrım, ondan intikam almıştı, tam da Roustabout'un park alanında kavga ettikleri gece söylediği gibi. Parmağını bir şaklatmasıyla, bir kadının bir erkeğe atabileceği en büyük kazığı atmıştı. Kendi öz oğlunu tanıma hakkını elinden almıştı. Dallie, yanındaki koltukta oturan ve aynen Danny gibi kanından ve canından olan çocuğa bir bakış attı. Francesca şu ana kadar onun kaybolduğunu öğrenmiş olmalıydı. Bu düşünce ona anlık ama acı bir mutluluk verdi. Onun büyük bir acı içinde olduğunu umdu.

Wynette aynen Francesca'nın hatırladığı gibiydi, sadece mağazalar değişmişti. Kiralık arabasının ön camından kasabayı incelerken, hayatın bir daire çizerek onu her şeyin başlangıç noktası olan bu yere getirdiğini düşündü.

Boynundaki gerginliği giderebilmek için nafile yere omuzlarını kamburlaştırdı. Manhattan'dan Teksas'a uçmakla doğru yapıp yap-

madığından hâlâ emin değildi ama telefonun çalmasını beklediği ve Stefan'la ilişkisi hakkında kendisiyle röportaj yapmak isteyen gazetecileri atlatmaya çalıştığı o üç dayanılmaz günden sonra, bir şeyler yapmadan duramayacağı bir noktaya geldiğini anlamıştı.

Holly Grace söylemişti ona Wynette'e gitmesini. "İncindiği vakit Dallie hep oraya gider," demişti, "ve şu anda onun çok incinmiş olduğunu tahmin edebiliyorum."

Francesca Holly Grace'in sesindeki suçlayıcı tonu duymazdan gelmeye çalışmıştı ama bu çok kolay bir iş değildi. On yıllık arkadaşlıktan sonra, ilişkileri aniden ciddi şekilde sıkıntıya girmişti. Francesca'nın Londra'dan döndüğü gün, Holly Grace, "Sana destek olacağım çünkü benim yapım böyle ama sana yeniden güvenmem için biraz vakit geçmesi gerek," demişti.

Francesca, onun anlayış göstermesini beklemiş, "Sana gerçeği söyleyemezdin. Dallie'ye bu kadar yakinken sana nasıl anlatabildim?" demişti.

"Yani bana yalan söyledin? Teddy'nin babasının İngiltere'de olduğuna dair aptal bir hikâye anlattın bana ve ben de o hikâyeye yıllarca inandım." Holly Grace'in yüzü öfkeden kararmıştı. "Dallie için aile kavramının ne anlama geldiğini anlamıyor musun? Başka erkekler için önemli olmayabilir ama Dallie başka erkekler gibi değildir. Hayatını bir ailesi olsun diye çabalamakla geçirdi. Skeet, Bayan Sybil, ben ve yıllar boyu sokaklardan topladığı o insanlar... Bu onun için öldürücü darbe olacak. İlk oğlu öldü ve sen de ikinci oğlunu ondan çaldın."

Francesca'nın içini bir öfke dalgası kapladı. Suçluluk duygusuyla birleşince bu öfke daha da güçlenmişti. "Beni yargılamaya kalkışma, Holly Grace Beaudine! Senin ve Dallie'nin ahlak konusunda fazla serbest fikirleriniz var, o yüzden ne sen ne de o karşıma geçip bana parmak sallayamazsınız. İnsanın kendisinden nefret etmesinin, kendisini yeniden yaratmasının nasıl bir şey olduğunu bilemezsiniz. O zaman ne yapmam gerekiyorsa, onu yaptım. Aynı durumda bir kez daha kalsam, yine aynı şeyi yapardım."

Holly Grace hiç tınmadı. “O zaman iki kere pislik yapmış olurdun, öyle değil mi?”

Francesca Dallie’nin Paskalya yumurtası evinin olduğu sokağa döndüğünde gözlerini kırıştırarak yaşların akmasını engelledi. Uzun süre önce yaşadıkları ilişkiyi Dallie’nin önemsiz bir seks eğlencesi olarak gördüğünü Holly Grace’in bir türlü anlamamasına çok can sıkılıyordu. Özellikle de kesinlikle dokuz yaşındaki bir çocuğu kaçırmasını haklı gösterecek türden bir ilişki değildi yaşadıkları Dallie’ye göre. Holly Grace neden onun değil de Dallie’nin tarafını tutuyordu? Francesca polise haber vermemekle iyi edip etmediğini düşündü ama Teddy’nin isminin bütün o sansasyon gazetelerinde çıkması fikrine tahammül bile edemiyordu. *Televizyon Yıldızının Aşk Çocuğu Profesyonel Golfçü Babası Tarafından Kaçırıldı* manşeti gözlerinin önüne geliyordu. Hepsinin fotoğrafları da yayınlanırdı. Stefan’la ilişkisi de iyice ağızlara sakız olacak, Dallie ve Holly Grace’in ilişkisiyle ilgili eski hikâyeler yeniden deşilecekti.

Francesca, China Colt dizisi Holly Grace’e şöret kazandırdıktan sonra neler olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Profesyonel golfün en renkli oyuncularından biriyle yaptığı sıradışı evliliğin tüm ayrıntıları bir anda basının malzemesi haline gelmişti. Çılgın bir hikâyeyi, bir diğeri takip ediyordu. İkisi de peşlerine paparazziler takılmadan bir yere gidemez olmuşlardı. Holly Grace bu durumu sansasyon gazetecilere değil de spor yorumcularına alışık kocasından daha iyi idare etmişti. Dallie’nin yumruklarını konuşturmaya başlaması fazla zaman almamış, bu da sonunda Profesyonel Golfçüler Birliği’nin temsilcisinin dikkatini çekmişti. Albuquerque’de cereyan eden oldukça dehşet verici bir kavgadan sonra Dallie birkaç ay turnuvalara katılmaktan men edilmişti. Yaşantılarının biraz huzur kazanması için bu olaydan hemen sonra Holly Grace onu boşamıştı.

Ev hâlâ lavanta rengindeydi ve üzerindeki uzun bacaklı, sıçrayan tavşan resimleri hâlâ duruyordu ama mandalina rengi boyanın Bayan Sybil’den daha az yetenekli biri tarafından rötuşlandığı belli oluyordu. Yaşlı öğretmen Francesca’yı kapıda karşıladı. Birbirlerini

görmeyeli on yıl olmuştu. Bayan Sybil küçülmüş gibiydi ve omuzları daha da kamburlaşmıştı ama sesi otoritesinden bir şey kaybetmemişti.

“İçeri gel, canım, gel ve biraz ısın. Şu hale bak, ısı ne kadar düştü. Sanki Teksas’ta değil de, Boston’dayız. Sen aradığından beri ısı biri, ikiyi geçmedi hiç, canım.”

Francesca ona sevgiyle sarıldı. “Gelmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Size telefonda söylediklerimden sonra, beni görmek isteyip istemeyeceğinizden emin değildim.”

“Seni görmek istememek mi? Tanrım, saatleri bile sayıyordum.” Bayan Sybil ikisine kahve koymak için mutfığa doğru ilerledi. “Şikâyet etmekten hoşlanmam ama son sıralarda hayat hiç ilginç değil. Eskisi gibi dolaşamıyorum da... Dallas da korkunç bir genç kadınla takılıyordu. Klasikler bir kenara, kızı Daniel Steel’i bile okutamadım.” Eliyle Francesca’ya mutfak masasının karşı tarafına oturmasını işaret etti. “Vay vay vay... Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlamamam. Kendini nerelere getirebildiğini düşününce...” Birden Francesca’ya bir öğretmen bakışıyla bakmaya başladı. “Şimdi bana bu korkunç durum neymiş, onu anlat.”

Francesca her şeyi saklamadan olduğu gibi anlattı. Bayan Sybil’in Holly Grace gibi yargılayıcı olmaması rahat bir nefes almasını sağladı. Francesca’nın özgürlüğünü koruma ihtiyacını anlıyor gibiydi; buna karşın Dallie’nin bir çocuğu olduğunu keşfettiğindeki tepkisiyle ilgili olarak kaygılıydı. “Holly Grace’in haklı olduğunu düşünüyorum,” dedi nihayet. “Dallas, Wynette’e geri dönüyor olmalı. Bunu kolay hazmedemeyeceğinden emin olabiliriz. O gelene kadar konuk odasında kalırsın, Francesca.”

Francesca otelde kalmayı planlamıştı ama bu teklifi şükranla kabul etti. Evde kaldığı müddetçe Teddy’ye bir şekilde daha yakın olacakmış gibi hissediyordu. Yarım saat sonra kendisini eski yama işi yatak örtüsünün altına kıvrılmış buldu. Kış güneşi dantel perdelerden içeriye sızıyor ve eski kalorifer tıslayarak rahatlatıcı bir ısı yayıyordu. Hemen uykuya daldı.

Ertesi gün öğle vaktine kadar Dallie ortalarda görünmeyince Francesca endişeden deliye döndü. Acaba New York'ta mı kalmalıydı? Ya Wynette'e gelmezse ne olacaktı?

Sonra Holly Grace arayarak Skeet'in de ortadan kaybolduğunu söyledi.

"Kayboldu derken ne demek istiyorsun?" diye bağırdı Francesca. "Bir şey duyduğu takdirde seni arayacağını söylememiş miydi?"

"Dallie muhtemelen onu aramış ve ağzım kapamasını söylemiştir. Sanırım Skeet onunla buluşmaya gitti."

Francesca öfkelenip kendisini çaresiz hissetti. Dallie başına bir tabanca dayamasını söyleseydi, Skeet muhtemelen bunu da yapardı. Akşamüstüne doğru, Bayan Sybil seramik dersini vermeye gittiğinde, Francesca'nın akli artık iyice başından gitmişti. Dallie neden hâlâ gelmemişti? O gelir diye evden de çıkamıyordu. O yüzden oturup vatandaşlık sınavı için Amerikan tarihini çalışmaya gayret etti ama odaklanması mümkün değildi. Evin içinde volta atmaya başladı ve kendisini Dallie'nin hafiften kış güneşini alan ön penceresinde ödül kupalarının durduğu yatak odasında buldu. Kapağında Dallie'nin resmi olan bir golf dergisini eline aldı. "Dallas Beaudine... Her zaman nedime, asla gelin değil." Gözlerinin kenarlarındaki gülme çizgilerinin derinleşmiş, yüz hatlarının da sertleşmiş olduğunu fark etti ama olgunlaşmak yakışıklılığından hiçbir şey götürmemişti. Hatırladığından daha da muhteşem göründüğünü söyleyebilirdi.

Dallie'nin yüzünde Teddy'yi andıran küçük bir iz aradı ama göremedi. Bir kere daha, Teddy'nin kendi çocuğu olduğunu nasıl anlamış olabileceğini düşündü. Dergiyi bırakarak yatağına doğru bakınca gözlerinin önünden sürüyle anı geçmeye başladı. Teddy orada mı rahmine düşmüştü, yoksa daha önce Dallie'nin onu Louisiana bataklığının orada, o Buick Riviera'nın üstüne serdiği vakit mi?

Yatağın yanındaki telefon çaldı. Oraya hamle yapıp ahizeyi yerinden çekip alırken ayağını karyolanın çerçevesine çarptı. "Alo? Alo?"

Bir sessizlik oldu.

“Dallie?” Bu isim ağzından bir hıçkırık gibi çıkmıştı. “Dallie, sen misin?

Hiçbir yanıt yoktu. Boynunda bir iğnelenme hissetti ve kalbi deli gibi atmaya başladı. Karşı tarafta birisinin olduğundan emindi; kulaklarını bir ses duyabilmek için zorluyordu. “Teddy?” diye fısıldadı. “Teddy... Ben annen.”

“Benim, Bayan Ukala.” Dallie’nin sesi alçak ve acılıydı ve onun eski lakabını sanki müstehcen bir sözcükmüş gibi telaffuz etmişti. “Konuşmamız gerekiyor. Yarım saate kadar kasabanın kuzeyindeki taş ocağında beni bul.”

Francesca onun sesindeki kesinliği duyunca, “Bekle! Teddy orada mı?” diye haykırdı. “Onunla konuşmak istiyorum!”

Ama hat kesilmişti.

Yıldırım hızıyla aşağı indi, holdeki dolapta duran süet ceke-tini aldı ve süveteriyle blucininin üzerine geçirdi. O sabah saçını bir eşarpıla ensesinin üzerinde toplamıştı ve şimdi o telaş içinde, ipek eşarp ceketinin yakasından sarkıyordu. Eşarbu oradan çekip alırken elleri titriyordu. Dallie bunu neden yapıyordu? Teddy’yi neden eve getirmemişti? Ya Teddy hastalandıysa? Ya bir şey olduysa?

Arabayı çalıştırıp arka arka sokağa çıkarırken sık ve sığ nefesler alıyordu. Hız sınırını umursamadan karşısına çıkan ilk benzin istasyonuna daldı ve ne yöne gitmesi gerektiğini sordu. Gideceği yer oldukça karmaşıktı ve kasabanın kuzeyini gösteren levhayı kaçırarak yolundan sapınca taş ocağına giden toprak yolu bulana kadar kilometrelerce dolaşmak zorunda kaldı. Elleri direksiyonu sıkmaktan acımaya başlamıştı. Dallie telefon ettiğinden beri bir saat geçmişti. Onu beklemiş miydi? Kendisine Teddy’nin güvende olduğunu telkin etti. Dallie onun canını yakabilirdi ama bir çocuğa asla böyle bir şey yapmazdı. Bu düşünce onun içini sadece biraz olsun rahatlatmıştı.

Taş ocağı yoldan devasa bir yara gibi görünüyordu. Solgun gri kış güneşinin altında insanın tüylerini ürperten boyutuyla kasvetli duruyor ve sanki oraya girilmesini yasaklıyordu. Belli ki son vardiya işçileri de oradan ayrılmışlardı çünkü taş ocağının önündeki geniş

düzlükte kimsecikler yoktu. Tembel tembel bekleyen kamyonların yanındaki kırmızımtırak taşlar birer piramit gibi yükseliyordu. Kilo-metreler boyunca sessizce uzanan taşıma kayışları toprağın üzerine oturtulmuş yeşile boyalı devasa doldurma hunilerine uzanıyordu. Francesca arabasını açıklıktan geçirerek üstü ondüleli metalle kaplı bir binanın önüne getirdi ama orada da bir hayat belirtisi yoktu. Çok geç kaldım, diye düşündü. Dallie onu beklemeden gitmişti. Ağzı endişeden kupkuru olarak arabayı meydandan çıkardı ve taş ocağının girişine kadar ilerledi.

Francesca öyle telaşlıydı ki bu alan gözüne devasa bir bıçak tarafından yarılmış ve aşağıdaki cehenneme kadar oyulmuş bir yol gibi göründü. Issızlığı, tekinsiz görünümü ve işlenmemiş haliyle taş ocağının derin vadisi, ufuktaki diğer her şeyi küçültüyordu. Karşıdaki çıkıntının üst tarafındaki yapraklarını dökmüş tek tük kış ağaçlarının kürdana benzeyen incecik dalları vardı, uzaktaki tepeler ise minik kum yığınlarına benziyordu. Kararmaya yüz tutan gökyüzü bile artık pek geniş görünmüyor ve daha ziyade devasa, boş bir kazanın üstüne yerleştirilen bir kapak gibi duruyordu. Kendisini arabayla altmış metre derinliğe kadar tabaka tabaka dilimlenen ve çelişkili olarak bu saygısızlıkla yaratılışındaki gizemi açığa çıkarılan kırmızı granitle kaplı bu alanın ucuna kadar gitmeye zorladı ama tir tir titriyordu.

Karanlık iyice çökmeden önceki son ışıkların yardımıyla Teddy'nin oyuncak arabasının uçurumun dibinde durduğunu hayal meyal seçebildi.

Bir an yönünü kaybeder gibi oldu ve sonra bunun oyuncak değil, gerçek bir araba olduğunu fark etti. Arabanın motor kapağına dayanmış küçük şeklin gerçek olduğu kadar gerçektir hem de... Bir süre gözlerini kapadı. Çenesi titriyordu. Dallie bu korkunç yeri özellikle seçmişti çünkü onun kendisini küçük ve güçsüz hissetmesini istiyordu. Francesca kendisini kontrol altına alabilmek için arabayı kenardan çekip uçurum boyunca sürdü. Bu arada taş ocağının derinlerine inen dik ve çakıllı yolu neredeyse kaçıırıyordu. Yavaş yavaş aşağıya inmeye başladı.

Ocağın yanından yükselen karanlık duvarlarına bakarken zihinsel olarak kendisini sakinleştirmeye çalıştı. Yıllar boyu aşılabilir gibi görünen engellerle mücadele etmiş ve onları yıkana dek kendisini paralamıştı. Dallie sadece önünden kaldırması gereken bir diğer engeldi. Ve onun aklına bile gelmeyen bir avantaja sahipti. Kendisine ne telkin etmiş olursa olsun, karşı karşıya geleceği kişinin eskiden tanıdığı, Bayan Ukala olarak tanımladığı, yirmi bir yaşındaki o kız olduğunu sanıyordu.

Taş ocağının ağzından aşağıya, ona baktığında yalnız olduğunu hissetmişti. Yaklaştıkça farklı düşünmesini gerektirecek bir şey olmadığını gördü. Teddy orada değildi. Dallie çocuğunu ona geri vermeden önce bedelini son kertesine kadar ödetmeye kararlıydı anlaşılan. Francesca arabasını onunkine çapraz olacak şekilde ama en az kırk adım ötesine park etti. Bu bir gösteri olacaksa, o da kendi sinir harbini oynayacaktı. Gün ışığı tamamıyla gitmiş gibiydi, o yüzden farlarını açık bıraktı. Kapıyı açarak temkinli bir şekilde dışarı çıktı. Ama hiç acele etmedi, boş bir harekette bulunmadı ve etrafında yükselen granit duvarlara bir bakış bile atmadı. Farların aydınlatığı yolda kolları yanlarında ve omurgasını dik tutarak yavaş yavaş ilerledi. İnsanın iliklerini donduran bir rüzgâr eşarbını havalandırıp ucunu yanağına bir tokat gibi savurdu. Francesca gözlerini onunkilere kilitledi.

Dallie arkasını arabasına vermiş, onunla yüz yüze gelecek şekilde ayakta duruyordu. Kalçasını motor kapağına dayamış, ayak bileklerini birbirinin üstüne atmış ve kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Bedeninin tümünü kilitlemiş ve gizlemiş gibiydi. Başında şapka yoktu ve flanel gömleğinin üzerine sadece kolsuz bir yelek geçirmişti. Taş ocağındaki kırmızı renkli ince çakıllardan dolayı çizimleri tozlanmıştı. Belli ki bir süredir orada bekliyordu.

Francesca çenesi yukarıda ve sabit bakan gözlerle ona yaklaştı. Ancak iyice yaklaştığında, onun ne kadar kötü görüldüğünü fark etti. Dergi kapağındaki fotoğrafıyla hiç ilgisi yoktu. Farların ışığı altında teni gri ve çok yorgun görünüyordu, çenesi de birkaç günlük sakalla kaplıydı. Francesca'ya tanıdık gelen sadece o mavi, Newman

gözleriydi ama onlar da ayağının altındaki kayalar kadar soğuk ve sert bakıyordu. Dallie'nin önüne gelince durdu. "Teddy nerede?"

Sert bir gece rüzgârı taş ocağının içinden geçip Dallie'nin saçlarını alnından kaldırdı. Dallie arabadan uzaklaşarak dimdik doğruldu. Bir süre hiçbir şey söylemedi. Öylece durup son derece iğrenç bir insan pisliğiymiş gibi ona bakmayı sürdürdü.

"Hayatımda sadece iki kadına vurdum," dedi nihayet. "Seni saymıyorum çünkü ilk sen bana vurmuş olduğun için benimki sadece bir refleksti. Ama sana şunu söylemeliyim ki bana ne yaptığını anladığım andan beri seni yakalayıp bu işi gerektiği gibi yapmayı hayal ediyorum."

Francesca sakın bir şekilde konuşabilmek için tüm iradesini kullanmak zorunda kaldı. "Birer kahve içebileceğimiz ve bu durumu konuşabileceğimiz bir yere gidelim," dedi.

Dallie'nin ağzı çirkin bir şekilde kıvrıldı. "Oturup birer kahve içme zamanının on yıl önce, benim çocuğuma hamile olduğunu öğrendiğin zaman olduğu hiç aklına geliyor mu?"

"Dallie..."

Dallie sesini yükseltti. "On yıl önce telefonu kaldırıp bana, 'Hey, Dallie, küçük bir sorunumuz var. Gel bir yere oturup da konuşalım,' demen gerekmez miydi?"

Francesca yumruklarını ceketinin ceplerine gömdü. Soğuktan korunmak için omuzlarını kamburlaştırdı ve Dallie'nin onu ne kadar korkuttuğunu anlamamasına gayret etti. Bir zamanlar âşığı olan adam nerelerdeydi? Gülmeye her an hazır, insanların zaaflarını eğlenceli bulan, sıcak pekmez gibi rahat ve sakın o adam neredeydi? "Teddy'yi görmek istiyorum, Dallie. Ona ne yaptın?"

"Aynen benim babalığa benziyor o," dedi Dallie öfkeyle. "O yaşlı pislik Jaycee Beaudine'in küçük bir replikası gibi. Jaycee kadınları döverdi. Üstelik de bu işte çok iyiydi."

Demek ki öyle anlamıştı. Francesca arabaya doğru bir hamle yaptı. Bu karanlık taş ocağında daha fazla kalıp onun kadınların

dayak yemesiyle ilgili anlattıklarını dinlemek istemiyordu. “Dallie, gidelim...”

“Teddy’nin Jaycee’ye benzeyebileceği hiç aklına gelmedi, değil mi? Bu kirli savaş planını yaptığında, gördüğümde nasıl olsa onu tanımam diye düşündün.”

“Hiçbir şeyi planlamış değilim. Ayrıca da bu bir savaş değil. İnsanlar yapmaları gerekeni yaparlar. O zamanlar nasıl olduğumu hatırlıyor musun? Koşa koşa sana geri dönseydim, kendimi geliştirmem asla mümkün olmazdı.”

“Bu kararı tek başına veremezsin,” dedi gözleri öfkeyle parlayarak. “Ve ben erkek olduğum, sen kadın olduğun ve bedeninin üzerinde ancak kendinin karar verebileceği gibi o boktan feminist söylemlerini duymak istemiyorum. O benim de bedenim. Ben olmasaydım acaba o çocuğu nasıl peydahlardın, görmek isterdim doğrusu.”

Francesca bunun üzerine saldırıya geçti. “On yıl önce sana gelip de hamile olduğumu söyleseydin, ne yapardın? O zamanlar evliydin sen, unuttun mu?”

“Evli ya da değil, en azından sana bakardım. Kesinlikle yapardım bunu.”

“İşte sorun da buydu zaten! Bana bakmanı istemiyordum. Hiçbir şeyim yoktu, Dallie. Dünyanın özel oyuncuğu olarak yaratıldığını düşünen aptal kızın tekiydim. Çalışmayı öğrenmem gerekti. Tuvaletleri temizledim, artıklarla beslendim ve özgüvenimi sağlayana kadar ne kadar gururum varsa tamamını kaybettim. Bütün bunlardan vazgeçip sadakanı almak için koşa koşa sana gelemezdim. O bebeği kendi başıma büyütme, yapmam gereken bir şeydi. Kendimi ancak o şekilde yeniden yaratabilirdim.” Dallie’nin yüzündeki kapalı ve kararlı ifadede bir değişiklik olmamıştı. Francesca Dallie’nin anlaması için bu kadar çaba gösterdiği için kendisine kızdı.

“Teddy’yi bu gece geri istiyorum, Dallie. Yoksa polise gideceğim.”

“Polise gidecek olsaydın, şu ana kadar giderdin.”

“Beklememin tek nedeni onun reklam malzemesi olmasını önlemektir. Ama bana inan daha fazla beklemeyeceğim.” Güçsüz olmadı-

ğını ona göstermekte kararlıydı, o yüzden ona doğru bir adım attı. “Beni hafife alma, Dallie. On yıl önce tanıdığın kızla da karıştırma.”

Dallie bir an için sesini çıkarmadı. Başını çevirerek gecenin karanlığını seyretti. “Vurduğum diğer kadın Holly Grace idi,” dedi.

“Dallie, ben bunları dinlemek istemi...”

Elini bir kırbaç gibi uzatıp Francesca’nın kolunu yakaladı. “Dinleyeceksin çünkü nasıl bir pislikle dalaştığını anlamanı istiyorum. Danny öldükten sonra onu defalarca tokatladım. İşte ben böyle bir adamım. Neden tokatladığımı da bilmek ister misin?”

“Hayır!” Francesca uzaklaşmak istedi ama Dallie onu daha da sıkı tuttu.

“Çünkü ağlıyordu! Onu o yüzden tokatladım. Bebeği öldüğü için ağlıyordu ve ben onu o yüzden dövdüm.” Dallie’nin yüzünde farların neden olduğu sert gölgeler yavaşlıyordu. Francesca’nın kolunu bıraktı ama yüzündeki ifade sertliğini koruyordu. “Bu da sana ne yapabileceğim konusunda bir fikir veriyor mu?”

Blöf yapıyordu. Francesca bunu biliyordu. Hissediyordu. Dallie bir şekilde kendisini deşip içini ona göstermişti. Francesca onu öylesine incitmişti ki onu cezalandırmayı aklına koymuştu. Muhtemelen ona vurmayı da istiyordu ama bunu yapacak cesareti yoktu. Francesca bunu da görüyordu.

Ne kadar belli etmek istemese de onun çektiği acının büyüklüğünü nihayet istediğinden de daha büyük bir açıklıkla görmüştü. Bunun nasıl bir acı olduğunu çok iyi biliyordu çünkü kendi çektiği acının tıpatıp aynısıydı.

İçindeki her şey canlı bir varlığın acı çekmesi fikrine karşıydı.

Oğlu Dallie’deydi ama Dallie de onu uzun süre yanında tutamayacağını biliyor olmalıydı. Francesca’ya vurmak istiyordu ama bu da aslında doğasına aykırı bir şeydi. O yüzden de onu cezalandırmanın, ona ıstırap çektirmenin başka bir yolunu arıyordu. İçinin ürperdiğini hissetti. Dallie zekiydi ve biraz düşündüğü takdirde en iyi nasıl intikam alabileceğini de bulurdu. Francesca’nın böyle bir şey olmadan

önce onu durdurması gerekiyordu. Her ikisinin ve Teddy'nin iyiliği için bu işin uzamasına izin vermemeliydi.

“Çok varlıklı kişilerin ellerindekileri korumak uğruna ne kadar enerji sarf ettiklerini ve o yüzden de hayatta önemli şeyleri kaçırdıklarını çok uzun zaman önce öğrendim ben.” Öne doğru bir adım attı ama ona hiç dokunmadı. Gözlerinin içine bakabildiğini göstermek istiyordu ona. “Benim başarılı bir kariyerim var, Dallie. Bankada yedi haneli bir hesabım ve birinci sınıf hisse senetlerim de var. Bir eve ve güzel elbiselere sahibim. Kulaklarıma dört karatlık küpeler takıyorum. Ama hayatta neyin önemli olduğunu asla unutmuyorum.” Elleri kulaklarına gitti. Küpelerin klipslerini açtı ve elmasları kulak memelerinden çıkardı. Buz parçası gibi soğuk taşları avcunun ortasında tuttu ve ona doğru uzattı.

Dallie ilk kez ne yapacağını bilemez gibi görünüyordu. “Ne yapıyorsun sen? Ben onları istemiyorum. Onu fidye için tutmuyorum ben, Tanrı aşkına.”

“Bunu biliyorum.” Farlardan gelen ışığı yansıtmaları için elmasları avcunda döndürdü.

“Ben artık senin Bayan Ukala olarak tanımladığın kız değilim, Dallie. Sadece önceliklerimin ne olduğunu tam olarak anlamamı istiyorum. Onu geri almak için neler yapabileceğimi... Neyle karşı karşıya olduğunu da...” Parmaklarını elmasların üzerine kapadı. “Hayatımdaki en önemli şey oğlum. Bana göre, geri kalan her şeyi tükürüp atabilirim.”

Dallie onu seyrederken, Black Jack Day'in kızı yapacağını yaptı. Güçlü bir kol hareketiyle, armut şekilli, dört karatlık, muhteşem küpeleri taş ocağının en karanlık köşesine doğru fırlattı.

Dallie bir an sessiz kaldı. Ayağını kaldırıp çizmesini arabanın tamponuna dayayıp Francesca'nın taşları fırlattığı yere gözlerini dikti ve sonra da ona baktı. “Değişmişsin, Francie, bunu biliyor musun?”

Francesca evet der gibi başını salladı.

“Teddy sıradan bir çocuk değil.”

Dallie'nin konuşma tarzından, Francesca onun bu sözleri iltifatta bulunmak için söylemediğini anladı. "Teddy dünyanın en iyi çocuğudur," diye yanıt verdi hemen.

"Onun bir babaya ihtiyacı var. Biraz yoğrulması için bir erkeğin etkisi gerek. Çocuk çok yufka yürekli. Yapman gereken ilk şey ona benden bahsetmek olmalı."

Francesca ona bağırarak ve böyle bir şey yapmayacağını söylemek istiyordu ama artık pek çok kişinin bildiği bir durumu gizli tutmanın mümkün olamayacağını o da acı veren bir netlikle görüyordu. Gönülsüz olarak başını onaylar gibi salladı.

"Telafi etmen gereken birçok yıl var," dedi Dallie.

"Benim telafi etmem gereken hiçbir şey yok."

"Onun hayatından çıkıp gitmeyeceğim." Yüzünün ifadesi bir kez daha sertleşti. "Ya birlikte bir formül buluruz ya da o kan emici avukatlardan birini tutup senin başına musallat ederim."

"Teddy'nin incinmesini istemiyorum."

"O zaman bu işi birlikte halledelim." Ayağını arabanın tampo-
nundan çekti, sürücü tarafına geçip arabaya girdi. "Şimdi eve git. Onu sana yarın getireceğim."

"Yarın mı? Onu şimdi istiyorum! Bu gece!"

"Vah vah, bu çok kötü işte, değil mi? dedi Dallie alaycı bir tavırla ve sonra arabanın kapısını çarparak kapadı.

Francesca, "Dallie!" diye bağırarak onun arkasından koştu ama o çoktan lastikleri çakıl taşlarını oraya buraya saçarak taş ocağın-
dan çıkmak üzereydi. Ne kadar boşuna olduğunu fark edene kadar arkasından bağırdı, sonra kendi arabasına koşturdu.

Motor hemen çalışmadı. Farları açık bıraktığı için bataryanın boşalmış olabileceğinden korktu. Marş bastığında, Dallie gözden kaybolmuştu bile. Arabanın arkasının kontrolden çıkarak savrulduğunu umursamadan, dik yokuşu onun arkasından deli gibi sürat yaparak çıktı. Yokuşun tepesinde, uzaktaki iki stop lambasının hafif ışığını gördü. Gaza bastıkça lastikleri boşa dönüyor gibi oluyordu.

Bu kadar karanlık olmasaydı! Dallie anayola çıkınca o da müthiş bir süratle onun peşinden gitti.

Zor dönemeçlerde gaza basarken lastiklerin gıcırdamasına bakmadan birkaç kilometre onu gözden kaybetmeden yol aldı, düz yola geldiğinde süratini tehlikeli bir şekilde artırdı. Dar arka yolları Dallie iyi biliyordu ama o bilmiyordu. Yine de onun izini kaybetmeden devam etti. Dallie'nin ona bunu yapmasına izin veremezdi! Onu incitebilirdi ama dehşet içinde bırakmak gibi bir hakkı yoktu. Hız göstergesi önce yüz, daha sonra da yüz on kilometreyi gösterene kadar gaza bastı...

Dallie ışıklarını söndürmemiş olsaydı, belki de onu yakalayabilirdi.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Francesca Dallie'nin evine döndüğünde kendisini uyuşmuş gibi hissediyordu. Arabadan bıkkın bir şekilde çıkarken taş ocağındaki görüşmenin ayrıntıları bölük pörçük gözlerinin önüne geliyordu. Çoğu erkek istemediği bir çocuğun yükünün üzerinden alınmasından memnun olurdu. Karşısındaki kişi neden öyle biri değildi?

“Ah... Bayan Day?”

Araba yolunun yanındaki ceviz ağaçlarının yakınından gelen genç kız sesini duyunca Francesca'nın yüreği hopladı. Bu gece olmaz, diye düşündü. Omuzlarında yüzlerce kilo taşıdığı şu anda, olmaz. Onu bulmayı nasıl başarıyorlardı?

Sesin geldiği tarafa dönmeden önce bile ne göreceğini biliyordu. Çok genç, görmüş, geçirmiş kederli bir yüz ve cicili biçili küpelerin tamamladığı ucuz elbiseler... Nasıl bir hikâye duyacağını bile biliyordu. Ama bu gece onu dinlemeyecekti. Bu gece başkasının sıkıntılarını dinleyemeyecek kadar kendi hayatının sıkıntılarını yaşamıştı.

Blucin ve kirli pembe bir ceket giymiş bir kız mutfak penceresinden araba yoluna düşen loş ışık birikintisinin yanından çıkıverdi. Aşırı makyaj yapmıştı ve ortadan ayrılmış saçları yüzünün yanında kanatlı kapılar gibi duruyordu.

“Ben... Şey... Sizi daha önce benzin istasyonunda gördüm. Önce siz olduğunuza inanamadım. Şey... Ama uzun zaman önce tanıdığım bir kızdan sizin... Yani... Şey...”

Evden kaçan kızların fısıltı gazetesi... Onu Dallas’tan St. Lou-is’e, daha sonra da Los Angeles’a ve New York’a kadar takip etmişti. Belli ki dünyanın en salak kadını olarak ünü Wynette gibi küçük kasabalara bile sıçramıştı. Francesca’nın içinden arkasını dönüp oradan uzaklaşmak geliyordu. Bunu istiyordu ama ayakları yerinden kıpırdamıyordu.

“Beni nasıl buldun?” diye sordu.

“Ben... Şey... Etrafa sordum. Biri sizin burada kaldığınızı söyledi.”

“Bana ismini söyle.”

“Dora... Doralee.” Kız parmaklarının arasında tutmakta olduğu sigarayı ağzına götürerek bir nefes çekti.

“Şöyle ışığın altına gel de seni görebileyim.”

Doralee yüksek boğazlı, kırmızı bezden spor ayakkabılarını kaldırmak insanüstü bir gayret gerektiriyormuşçasına gönülsüzce de olsa ona söyleneni yaptı. On beş yaşından fazla olamaz diye düşündü Francesca ama kesinlikle on sekiz yaşında olduğunu söyleyecekti. Biraz yaklaşarak kızın yüzünü inceledi. Gözbebekleri genişlemiş değildi; konuşması bir miktar tereddütlüydü ama dili sürçmüyordu. Ney York’tayken uyuşturucu bağımlısı olduğundan şüphelendiği kızları bağımlı ergenler konusunda uzman rahibelerin yönettiği Brooklyn’deki kahverengi kumtaşından yapılmış o eski binaya götürürdü.

“En son ne zaman midene doğru düzgün bir yemek girdi?” diye sordu Francesca.

“Yiyorum,” dedi kız meydan okur gibi.

Çubuk şeker, diye tahmin etti Francesca. Ve de kimyasal karışımla doldurulmuş yapay köpükten kapkekler... Sokak çocukları bazen paralarını bir araya getirip fast-food patates kızartması alıp yerlerdi. “İçeri girip konuşmak ister misin?”

“Sanırım.” Kız omuzlarını silkti ve sigarasını araba yoluna fırlattı.

Francesca onu mutfak kapısına yönlendirirken, Holly Grace'in azarlayan alaycı sesini duyar gibi oluyordu: "Sen ve senin ergen fahişelerin! Bırak da bu çocuklara devlet yardım etsin, etmesi gerektiği gibi... Yemin ediyorum ki doğduğun gün şimdikinden daha sağduyuluydun sen." Ama Francesca devletin tüm bu çocuklara bakmak için yeterli sayıda sığınağı olmadığını biliyordu. Yaptıkları şey onları sorunların başladığı yere, yani ebeveynlerinin yanına postalamaktı.

Francesca ilgilediği ilk kaçaklarla, Dallas'taki ilk televizyon şovlarından birini bitirdikten sonra tanışmıştı. Bunlar çocuk yaştaki fahişelerdi. Francesca kadın tüccarlarının henüz daha çocuk olan bu kızların üzerindeki etkisini görünce dehşete düşmüştü. Nasıl olduğunu kendisi de bilmeden bu kızlardan ikisini evine getirmiş ve onlar için koruyucu aile bulunana kadar sosyal hizmetler sistemini rahat bırakmamıştı.

Haber yavaş yavaş yayılmış ve Francesca o olaydan sonra her birkaç ayda bir kendisini bir kaçakla karşı karşıya bulmuştu. Önce Dallas'ta, sonra Los Angeles'te ve daha sonra da New York'ta, gece işten çıktığında birini binanın önünde dikilirken buluyordu. Bunlar Francesca Day'in başı beladaki kızlara yardım ettiğine dair söylentileri duyan kızlardı. Çoğunlukla karınlarını doyurmak isterlerdi, bazıları da kadın tüccarlarından kaçmak için sığınacak bir yer. Nadiren fazla bir şey anlatırlardı; hiçbir yerde kabul görmüyorlardı. Aynen bu kız gibi, ellerinde sigarayla ya da tırnaklarını yiyerek süklüm püklüm onun önünde dikilirler ve Francesca Day'in son ümitleri olduğunu anlamasını beklerlerdi.

"Ailene haber vermem gerek," dedi Francesca mikrodalgada önceki günden kalan yemekleri ısıtırken. Sonra bunları bir elma ve bir bardak sütle birlikte masanın üzerine koydu.

"Annem bana ne olduğunu iplemez," dedi Doralee. Omuzlarını öyle kamburlaştırmıştı ki saçlarının ucu neredeyse masaya değiyordu.

"Onu yine de aramam gerek," diye yanıt verdi Francesca kararlı bir sesle. Doralee yemekleri tabağına boşaltırken, Francesca da kızın

isteksizce verdiği New Mexico'daki numarayı aradı. Tam da kızın dediği oldu. Annesi durumu iplemedi.

Doralee yemeğini bitirdikten sonra Francesca'nın sorularına yanıt vermeye başladı. Francesca benzin istasyonuna girip taş ocağına giden yolu sorduğunda otostop yapıyormuş. Bir süre Houston sokaklarında yaşamış ve biraz da Austin'de vakit geçirmiş. Muhabbet tellahı yeterince iş yapmadığı için onu dövmüş. AIDS olabilirim diye endişe içindeymiş.

Francesca bu hikâyeyi sayısız kereler dinlemişti. Bu zavallı, talih-siz çocuklar çok erken yaşlarda hayatın sillesini yemişlerdi. Bir saat sonra kızı dikiş odasındaki küçük çekyata yatırdı ve Bayan Sybil'i yavaşça uyandırarak taş ocağında olan biteni anlattı.

Bayan Sybil birkaç saat onunla birlikte uyanık kaldı ama Francesca sonunda onun yatmaya ikna etti. Francesca uyuyamayacağını biliyordu, o yüzden mutfığa girip Doralee'den kalan bulaşıkları suya tutup makineye koydu. Sonra mutfak çekmecelerini dolapta bulduğu yeni raf kâğıtlarıyla kapladı. Sabah saat ikide pasta yapmaya başladı. Uzun gece saatlerinin çabuk geçmesini sağlayacak her şeyi deniyordu.

"Şunlar ne, Skeet?" diye sordu Teddy, arka koltukta zıp zıp zıplarken arabanın yan penceresini göstererek. "Orada! Tepelerdeki o hayvanlar!"

"Emniyet kemerini takmanı söylemiştim sana," diye girişti Dallie direksiyonun arkasından. "Lanet olsun, Teddy, ben araba kullanırken öyle zıplamanı istemiyorum. Çabuk emniyet kemerini tak, yoksa arabayı yolun kenarına çekeceğim."

Skeet, Dallie'ye bakarak yüzünü buruşturdu ve sonra da omzunun üzerinden Teddy'ye bir bakış attı. Aynen sevmediği kişilere kaşlarını çattığını sıklıkla gördüğü Dallie gibi, Teddy de Dallie'nin arkasından sert sert bakıyordu. "Onlar Angora keçileri, Teddy. Buranın insanları onları güzel moher süveterler üretmek için büyütüyorlar."

Ama Teddy'nin keçilere duyduğu ilgi sönmüştü. Ensesini kaşıyor ve açık duran emniyet kemerinin bir ucuyla oynuyordu.

"Kemerini taktın mı?" diye tersledi Dallie.

“Hı-hı.” Teddy kemeri takarken elinden geldiğince ağır hareket etti.

“Evet, efendim,” diye azarladı Dallie. “Büyüklerle konuşurken, ‘efendim’ demelisin. Kuzey’de oturman biraz terbiyeli olman için bir engel değil. Anlıyor musun?”

“Hı-hı.”

Dallie hışımla arka koltuğu doğru döndü.

“Evet, efendim,” diye mırıldandı Teddy suratını asarak. Sonra Skeet’e baktı. “Annemi görmeme daha ne kadar var?”

“Fazla bir şey kalmadı,” dedi Skeet. “Şu buzluğun içine bir bak bakalım, belki bir kutu Dr. Pepper bulursun kendine orada.” Teddy buzlukla meşgulken, Skeet radyoya uzandı ve çocuğun konuşmaları duymaması için sesi arka hoparlörlere verdi. Birkaç santim Dallie’ye doğru eğilerek, “Tam bir orospu çocuğu gibi davranıyorsun, bunun farkında mısın?”

“Sen bu işe karışma,” diye karşılık verdi Dallie. “Benimle buluş diye seni neden çağırdım ki sanki?” Bir an sessiz kaldı ve direksiyonu daha da sıkıca kavradı. “Onun çocuğa ne yaptığını görmüyor musun? Zekâ katsayısının kaç olduğunu söyleyip duruyor ve alerjilerinden bahsediyor. Otelde ona birkaç top attığımda ne olduğunu da gördün herhalde, değil mi? Hayatımda gördüğüm en beceriksiz çocuk bu. Eğer kocaman bir futbol topunu tutamıyorsa, bir golf topuyla neler yapabileceğini hayal bile edemiyorum.”

Skeet bir an düşündü. “Spor her şey demek değildir.”

Dallie sesini alçalttı. “Bunu biliyorum. Ama bu çocuk bir tuhaf davranıyor. O gözlüğün altında neler düşünüyor, anlayamıyorsun. Pantolonunu da koltuk altlarına kadar çekiyor. Hangi çocuk pantolonunu o kadar çeker ki?”

“Belki de düşecekler diye korkuyordur. Onun kalçası senin bir baldırından büyük değil.”

“Öyle mi? Eh, bu da başka bir hikâye. Danny’nin ta en başından beri nasıl kocaman olduğunu hatırlıyor musun?”

“Danny’nin annesi, Teddy’ninkinden çok daha uzun boyluydu.”

Dallie’nin dişlerini sıktığını gören Skeet daha fazla konuşmadı.

Arka koltuktaki Teddy bir gözünü kapatıp diğer gözüyle Dr. Pepper kutusunun içine baktı. Tişörtünün altında, karnının üzerindeki döküntüyü kaşdı. Neler konuştuklarını duyamıyordu ama ondan bahsettiklerini biliyordu. Umurunda bile değildi. Skeet iyi biriydi ama Dallie tam bir pislikti. Koca bir hıyardı.

Dr. Pepper kutusunun dibini göremiyordu ve boğazında sanki kaygan bir kurbağa vardı. Dünden beri kendisine her şeyin yolunda olduğunu telkin ediyordu ama artık vazgeçmişti çünkü işlerin yolunda gitmediğini biliyordu. Dallie ne derse desin, annesinin Dallie'ye onu New York'tan almasını söylediğine filan inanmıyordu. Belki de Dallie onu kaçırmıştı, diye düşündü ve korkmamaya çalıştı. Ama bir şeylerin ters gittiğini biliyor ve annesini istiyordu.

Boğazındaki kurbağa büyümüştü. Şımarık bir bebek gibi ağlama fikri onu öfkeliendiriyordu. Ön koltuğa doğru bakmayı sürdürdü. Dallie'nin dikkatini araba sürmeye verdiğiinden emin olunca parmakları emniyet kemerine gitti. Hiç ses çıkarmadan onu açtı. Hiçbir hıyar Koca Kırbaç'a ne yapması gerektiğini söyleyemezdi.

Francesca rüyasında Teddy'nin fen projesini görüyordu. Camdan bir kafesin içindeydi ve tüm bedeninin üzerinde böcekler geziniyordu. Birisi de bir çerçevenin içine koymak için devasa bir iğneyle onları delmeye çalışıyordu. Sıra ona gelmişti. Tam o sırada camın diğer tarafında Teddy'nin yüzünü gördü. Ona sesleniyordu. Francesca ona uzanmaya, erişmeye çalıştı...

"Anne! Anne!"

Titreyerek uyandı. Zihni uykudan hâlâ bulanıktı. Yatağın bir ucundan ona doğru küçük ve sert bir şeyin uçtuğunu ve yatak örtüleriyle sabahlığının kuşağını çektiğini hissetti. "Anne!"

Birkaç saniye boyunca rüyayla uyanıklık arasında gidip geldi ama sonra içini delen bir mutluluk duydu. "Teddy? Ah, Teddy!" Oğlunun minik bedenini yakalayıp kendisine doğru çekti. Hem gülüyor, hem de ağlıyordu. "Ah, bebeğim..." Yanağına sürtünen saçları, hemen az önce dışarıdan geldiğini belli edecek kadar soğuktu. Onu yatağın

içine çekti ve yüzünü ellerinin arasına alarak defalarca öptü. Onun küçük kollarının tanıdık sıcaklığının, onunkine yaslanan bedeninin, tüy gibi saçlarının ve küçük oğlan kokusunun keyfini çıkardı. Anne bir kedi gibi onun yanaklarını yalamak istiyordu.

Dallie'nin yatak odasının kapısının iç tarafında dikilip onları seyrettiğinin belli belirsiz farkındaydı ama oğlunu görmenin müthiş mutluluğuna kendisini o kadar kaptırmıştı ki onu umursamıyordu. Teddy bir elini saçlarına geçirmiş ve yüzünü boynuna gömmüştü. Onun titrediğini hissedebiliyordu. "Tamam, bebeğim," diye fısıldadı, gözyaşları yanaklarından akarken. "Tamam."

Başını kaldırdığında gözleri ister istemez Dallie'ninkilerle buluştu. Öyle kederli ve yalnız bir duruşu vardı ki bir an için elini uzatıp onlara katılması için onu yatağa çağırmak gibi delice bir istek duydu. O anda Dallie arkasını dönüp gitti ve Francesca kendisinden iğrendi. Ama tüm dikkatini Teddy'ye verince onu unuttu. İkisinin de yeterince sakinleşip konuşabilmeleri için biraz vakit geçmesi gerekti. Francesca o arada Teddy'nin her tarafının kırmızı lekelerle kaplı olduğunu fark etti. Kısa parmaklarıyla kaşınıp duruyordu. "Ketçap yemişsin," diye yumuşak bir sesle azarladı ve tişörtünün altına elini sokup sırtını sıvazladı. "Neden ketçap yedin, bebeğim?"

"Anne," diye mırıldandı, "eve gitmek istiyorum."

Francesca onun elini bırakmadan bacaklarını yataktan sarkıttı. Teddy'ye Dallie'yi nasıl anlatacaktı? Dün gece çekmeceleri kaplarken ve kek pişirirken en iyisinin New York'a gidene ve işlerin normale dönene kadar beklemek olduğunu düşünmüştü. Ama şimdi çocuğunun küçük ve ürkek yüzüne baktıkça bunu daha fazla erteleyemeyeceğini hissediyordu.

Teddy'yi büyütürken kendilerine huzur vermek için çocuklarına beyaz yalanlar söyleyen anneler gibi yapmamak için kendisine söz vermişti. Noel Baba hikâyesini bile anlatırken yeterince ikna edici olamamıştı. Ama şimdi tek bir yalanın pençesine düşmüştü ve bu kuyruklu bir yalandı...

“Teddy,” dedi onun ellerini kendininkilerin içine alarak. “Seninle doğru söylemenin ne kadar önemli olduğuna dair pek çok kez konuştuk. Ama bazen bir anne için bu zor olabiliyor, özellikle de çocuğu bazı şeyleri anlamak için çok küçük olduğunda...”

Teddy hiçbir uyarı yapmadan ellerini çekip yataktan atladı. “Skeet’i görmeye gitmem gerek,” dedi. “Ona hemen geri geleceğimi söylemiştim. Şimdi gitmem gerek.”

“Teddy!” Francesca da yataktan atlayıp kapıya varmadan Teddy’nin kolunu yakaladı.

“Teddy, seninle konuşmam gerek.”

“İstemiyorum,” diye bir şeyler geveledi ağzında Teddy.

Biliyor, diye düşündü Francesca. Bilinçaltında ona öğrenmek istemediği bir şeyi söylemek üzere olduğunu biliyor. Kollarını onun omuzlarına sardı.

“Teddy, seninle Dallie hakkında konuşmak istiyorum.”

“Dinlemek istemiyorum.”

Ona daha sıkıca sarıldı ve saçlarının içine fısıldamaya başladı. “Uzun zaman önce Dallie ve ben birbirimizi tanıyorduk, bir tanem. Biz... Biz birbirimizi seviyorduk.” Vaziyeti kurtaran bir yalan daha söylemek zorunda kaldığı için yüzünü buruşturdu ama oğlunu anlayamayacağı ayrıntılara boğmaktan daha iyi, diye düşündü. “Ama işler iyi gitmedi, tatlım ve ayrılmak zorunda kaldık.” Onun yüzüne bakabilmek için önünde diz çöktü. Ellerini aşağıya doğru kaydırarak ondan kaçırırmaya çalıştığı küçük bileklerini yakaladı. “Teddy, sana babanla ilgili olarak söylediğim... Hani onu İngiltere’de tanıdığım ve öldüğü...”

Küçük ve kederli yüzü kızarıklıklarla dolu Teddy başını iki yana salladı. “Gitmem gerek! Ciddi söylüyorum, anne! Gitmem gerek! Dallie pisliğin teki! Ondan nefret ediyorum!”

“Teddy...”

“Hayır!” Teddy tüm gücünü toplayarak yakalamasına fırsat vermeden onun ellerinden kurtulup hızla koşarak odadan çıktı. Fran-

cesca onun merdivenlerden inerken çıkardığı hızlı ve öfkeli ayak seslerini duydu.

Yere çöktü. Hayatı boyunca tanıdığı tüm diğer erkekleri seven oğlu, Dallie Beaudine'den hoşlanmamıştı. Bir an için içinden minik bir mutluluk hissi geçti ama sonra Dallie'nin her zaman Teddy'nin hayatının bir parçası olacağını düşünerek kendisini berbat hissetti. Babası olduğunu önünde sonunda öğreneceği bir adamı sevmemek oğlunun üzerinde nasıl bir etki yapacaktı?

Ellerini saçlarının arasından geçirerek ayağa kalktı ve giyinmek için kapıyı ittirerek kapadı. Üstüne bir pantolon ve süveter geçirdi. Dallie'nin onları seyrederkenki hali gözlerinin önüne geldi. Yüz ifadesinde ona aşına gelen bir şey vardı. O anda aklına geceleri stüdyonun dışında onu bekleyen, yollarını kaybetmiş o ergen kızlar geldi. Kaşlarını çatarak aynadaki aksine baktı. Fazla hayalperestti.

Dallie Beaudine evinden kaçmış bir ergen değildi ve sıradan bir suçludan fazla bir farkı olmayan bu adama sempati duyarak bir dakika bile harcamaması gerektiğini düşünüyordu.

Dikiş odasına bakıp Doralee'nin hâlâ uyumakta olduğundan emin olunca kendisini toparlamak için ilçedeki sosyal hizmetler görevlilerinden biriyle birkaç dakika telefonda görüşüp randevu aldı. Sonra Teddy'yi aramaya çıktı. Onu bodrum katında, bir golf sopasının kafasını zımparalamakla meşgul Skeet'in çalıştığı tezgâhın yanındaki taburenin üzerinde buldu. İkisi de konuşmuyordu ama aralarındaki sessizlik düşmanca değil dostça gibiydi. Oğlunun yanaklarında şüphesini çeken yol yol çizgiler gördü. Kolunu onun omuzlarına attı. İçi yanıyordu onun için. Skeet'i de görmeyeli on yıl olmuştu ama Skeet ona sanki görüşmeyeli on dakika olmuş gibi bir selam verdi. Francesca da karşılık verdi. O anda tepesindeki ısıtma kanalı takur tukur sesler çıkardı.

"Şu demir uçlu sopaları yerlerine tutturana kadar Teddy benim asistanım olacak," dedi Skeet. "Bir çocuğa böyle bir iş yaptırmayı aklımdan bile geçirmezdim ama Teddy benim hayatımda gördüğüm en sorumluluk sahibi çocuk. Ne zaman konuşması gerektiğini ve

ne zaman susması gerektiğini biliyor. Bir erkekte hoşuma giden bir özelliktir bu.”

Francesca, Skeet’i öpebilirdi ama bunu yapamayacağı için dudaklarını Teddy’nin başının tepesine bastırdı. “Eve gitmek istiyorum,” dedi Teddy hemen. “Ne zaman gidebiliriz?” Ve sonra Francesca onun kasıldığını fark etti.

Dallie’nin onların arkasından atölyeye girdiğini, sesini duymadan önce bile hissetmişti.

“Skeet, Teddy’yi yukarıya çıkarıp mutfaktaki çikolatalı pastadan yedersen nasıl olur?”

Teddy tabureden öyle bir hızla kalktı ki Francesca bunun çikolatalı pastaya merakından değil Dallie’den uzak olmakla ilgili olduğunu anlamıştı, Teddy’nin bu kadar üzgün olması için aralarında neler geçmiş olabilirdi? Teddy her zaman Holly Grace’in anlattığı hikâyelerden keyif almıştı. Onu bu kadar yabancılaştırmak için Dallie ne yapmıştı acaba? “Haydi, anne,” dedi onun elini yakalayarak. “Gidip birlikte biraz pasta yiyelim. Haydi, Skeet. Gidelim.”

Dallie Teddy’nin koluna hafifçe dokundu. “Sen ve Skeet gidin yukarıya. Ben annenle bir dakika bir şey konuşmak istiyorum.”

Teddy Francesca’yı tutan elini gevşetti ve Skeet’e döndü. “Bizim o sopalarla uğraşmamız gerek, öyle değil mi? O sopalarla işimiz olduğunu söylemiştin. İstersen hemen şimdi başlayalım. Annem de bize yardım eder.”

“Onu daha sonra yaparsınız,” dedi Dallie bu kez biraz sertçe. “Annenle konuşmak istiyorum.”

Skeet elindeki tahta uçlu golf sopasını bıraktı. “Haydi gel, çocuk. Sana göstermek istediğim bir iki ödül kupası vardı zaten.”

Francesca bu konuşmayı yapmamayı tercih ederdi ama bunu daha fazla erteleyemeyeceğini de biliyordu. Kendisini yumuşak bir şekilde Teddy’den kurtardı ve başıyla kapıyı işaret ederek, “Haydi git, bir tanem. Ben de hemen geliyorum,” dedi.

Teddy dişlerini sıktı. Önce annesine, sonra Dallie’ye baktı. Ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı ama kapıya gelmeden önce, öfkeyle

döndü ve Dallie'ye, "Ona zarar vermesen iyi olur!" diye bağırdı. "Eğer onu incitirsen, seni öldürürüm!"

Francesca şok geçiriyordu ama Dallie tek bir söz bile etmedi. Sadece durup Teddy'ye baktı.

Francesca hemen, "Dallie beni incitmeyecek," diye atladı. Teddy'nin bu patlaması canını sıkımişti. "O ve ben eski arkadaşlarız." Sözcükler boğazında tıkanıyordu ama gülümsemeyi başardı. Skeet Teddy'nin kolundan tutup onu merdivenlere doğru yönlendirdi ama omuzlarının üstünden tehdit eder gibi bir bakış atmasını engelleyemedi.

"Ona ne yaptın sen?" diye sordu Francesca, Teddy onları duymayacak kadar uzaklaşınca, "Onun kimseye böyle davrandığını daha önce hiç görmedim."

"Ona şirin görünmek gibi bir derdim yok," dedi Dallie soğuk bir tavırla. "Ben onun babası olmak istiyorum, en iyi arkadaşı değil."

Bu yanıt Francesca'yı öfkeliendirdiği kadar korkutmuştu da. "Dokuz yıl sonra pat diye ortaya çıkıp bir anda onun babası rolünü üstlenmeyi bekleyemezsin. Her şeyden önce, o seni istemiyor. İkincisi, ben buna izin vermem."

Dallie'nin çenesindeki bir kas yerinden oynadı. "Sana taş ocağında da dediğim gibi, Francesca, bu işi ya aramızda hallederiz ya da kan emicilere yaptırırız. Babaların da hakları var, yoksa gazete filan da mı okumuyorsun? Bu arada, birkaç gün içinde doğuya uçacağını filan düşünüyorsan, bu fikri unutsan iyi olur. Bu işi halletmek için biraz vakte ihtiyacımız var."

Bilinçaltında o da aynı sonuca varmıştı ama şimdi inanamıyormuş gibi Dallie'ye bakakaldı. "Benim burada kalmak gibi bir niyetim yok. Teddy'yi okula geri götürmem gerek, O yüzden de bugün akşamüstü Wynette'ten ayrılıyoruz."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum, Francie. Sen dokuz yıllık bir süreyi kullandın. Şimdi bana birkaç gün borcun var."

"Sen onu kaçırdın!" diye bağırdı Francesca. "Benim sana hiçbir lanet olası borcum yok..."

Dallie, askere alınma posterlerindeki adam gibi öfkeli bir şekilde parmağını salladı ona. “Eğer bu işi halletmek için birkaç gününü feda edemiyorsan, taş ocağında bana hayatta neyin önemli olduğunu bildiğinle ilgili olarak söylediğin şeyler de saçmalıktan başka bir şey değil demektir, öyle değil mi?”

Onun bu saldırgan tutumu Francesca’yı zıvanadan çıkardı. “Bunu neden yapıyorsun? Senin eril egonda açtığım yaranın bedelini bana ödetmek için küçük bir çocuğu kullanıyorsun.”

“Bana popüler psikoloji filan uygulamaya kalkma, Bayan Ukala,” dedi Dallie soğuk bir sesle. “Benim için neyin önemli olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok senin.”

Francesca çenesini dikleştirip ters ters baktı. “Benim tek bildiğim, gördüğü herkesi, özellikle de erkekleri seven bir çocuğu yabancılaştırmayı başarmış olman.”

“Ya, öyle mi?” diye dudak büktü Dallie. “Eh, bu beni hiç şaşırtmadı çünkü bir erkeğin etkisi altında olmaya bu kadar ihtiyaç duyan bir çocuğu ben de ilk kez görüyorum. O lanet olası kariyerinle çok mu meşguldün ki çocuğu Küçükler Ligi’nden bir takıma ya da benzer bir yere sokacak birkaç saat bulamadın.”

Francesca öfkeden buz kesilmişti. “Seni pislik,” diye tısladı. Onu ittirerek hızla merdivenlere doğru yürüdü.

“Francie!” Arkasından gelen sesi umursamadı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Kendisine ona bir dakika bile sempati göstermekle ne büyük bir aptallık ettiğini söyleyip duruyordu. Koşar adımlarla yukarıya çıktı ve arka koridora giden kapıyı iterek açtı. Dallie dünyanın en kan emici avukatlarını peşine takabilirdi ama bir kere daha oğlunun yanına gelemeyecekti.

“Francie!” Ayak seslerinin merdivenlerden geldiğini duydu ama adımlarını hızlandırmakla yetindi. Dallie ona yetişip durdurmak için sıkıca kolunu tuttu. “Dinle Francie, benim demek istediğim...”

“Sakın bana dokunma!” Silkinerek ondan kurtulmaya çalıştı ama Dallie kozunu paylaşmakta ısrarlıydı.

Dallie'nin ondan özür dileyecemmiş gibi bir havası vardı sanki ama Francesca öyle üzgündü ki onu dinlemek bile istemiyordu.

"Francie!" Dallie bu kez onu omuzlarından daha da sıkıca tutup yüzüne baktı. "Özür dilerim."

Francesca onu ittirdi. "Bırak beni! Aramızda konuşacak başka bir şey kalmadı."

Ama Dallie onu bir türlü bırakmıyordu. "Elimi kolumu bağlasalar bile seninle konuşacağım ve..."

Aniden durdu çünkü nereden geldiği belli olmayan küçük bir kasırga kendisini onun bacaklarından birine dolamıştı. "Sana anneme dokunma demiştim..." diye bağırdı Teddy, bütün gücüyle onu tekmeleyip yumruklarken. "Seni hıyar! Hıyarsın sen!"

"Teddy!" diye bağırdı Francesca, Dallie içgüdüsel bir hareketle onu bırakınca aniden Teddy'ye doğru dönerek.

"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı Teddy, Dallie'ye. Yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuştu ve giderek artan bir güçle hücum ederken yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. "Onu incitirsen, seni öldürürüm!"

"Onu incitmeyeceğim," dedi Dallie, Teddy'nin havada uçan yumruklarını savuşturmaya çalışırken. "Teddy! Onu incitmeyeceğim."

"Dur, Teddy!" diye bağırdı Francesca ama sesi her şeyi daha da beter edecek şekilde tiz çıkmıştı. Bir an için gözleri Dallie'ninkilerle karşılaştı. Onun da en azından Francesca'nın hissettiği kadar çaresiz olduğu belli oluyordu.

"Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

"Vay vay vay! İşte şimdi tam oldunuz!" Koridorun diğer ucundan sözcükleri uzata uzata konuşan bir kadının sesi geldi.

"Holly Grace!" Teddy kendisini Dallie'den çekerek onun için gidecek anlaşılmaz bir hale gelen bu dünyada güvenebileceğini bildiği birkaç limandan birine doğru koştu.

"Hey, Teddy!" Holly Grace onu yakalayıp küçücük başını göğsüne yasladı. Sonra o daracık omuzlarını onu rahatlatacak şekilde sıvazladı. "Orada bayağı iyi dövüştün, tatlım. Dallie kocaman bir adam ama sen de iyi dayandın doğrusu."

Francesca ve Dallie aynı anda infilak ettiler.

“Ona böyle bir şey söylemekle ne demek istiyorsun?”

“Gerçekten de, Holly Grace!”

Holly Grace Teddy’nin başının üzerinden onlara dik dik baktı ve buruşuk elbiseleriyle alev alev yanan kederli yüzlerini fark etti. Sonra başını iki yana salladı. “Kahretsin! Bana öyle geliyor ki Sherman’la Atlanta’nın kavuşmalarından³² beri yaşanan en iyi buluşmayı kıl payı kaçırdım galiba.”

32 General Sherman’ın kuvvetleri Amerikan İç Savaşı’nda Atlanta’yı yakmıştı. (ed.n.)

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Francesca Teddy'yi Holly Grace'in yanından çekip evin ön tarafına götürmek için koridordan çıkardı. Niyeti oğlunu yukarı götürmek, eşyaları toplamak ve sonsuza dek Wynette'ten çekip gitmekti ama oturma odasına giden kemerin altından geçerken aniden durdu.

Sanki dünyadaki herkes onun hayatının paramparça olmasını seyretmek istermiş gibi toplanmıştı. Skeet Cooper pencerenin yanında durmuş, çikolatalı pasta yiyordu. Bayan Sybil divana, Doralee'nin yanına oturmuştu. Bayan Sybil'e yardım etsin diye tutulan temizlikçi kadın da az önce ön kapıdan içeri girmişti. Ve Gerry Jaffe halının üzerinde volta atıp duruyordu.

Francesca Gerry'nin orada olmasının Holly Grace üzerinde nasıl bir etki bıraktığını anlamak isterken, en iyi arkadaşının kolunu Dallye'nin beline sarmakla meşgul olduğunu gördü. Holly Grace'in kime sadakat gösterdiği konusunda içinde bir nebze şüphe var idiyse de, Dallye'ye böyle bir koruyucu tavırla yaklaşması bu şüpheyi gidermişti. "Buraya gelirken bütün dünyayı yanında getirmek zorunda mıydın?" diye atıldı.

Holly Grace'in bakışları Francesca'ya değil, onun gerisinde duran Gerry'ye odaklandı ve Francesca'nın Teddy'nin duymamış olması için dua ettiği bir küfür salladı. Gerry gece gözünü kırpmamış ve iyi bir uyku çekmesi gereken bir adam gibi duruyordu. Hemen Holly

Grace'e doğru geldi. "Beni arayıp da neler olup bittiğini söyleseydin olmaz mıydı?"

"Seni arasa mıydım?" diye bağırdı Holly Grace. "Seni neden arayacakmışım? Bir kere, senin ne işin var burada?"

Temizlikçi kadın saklamayı beceremediği bir merakla onları izlerken, paltosunu asmakta da hiç acele etmiyordu. Dallie, Gerry'yi hasımlıkla ilgi arasında gidip gelen bakışlarla inceledi. Kendisinin dışında, güzeller güzeli Holly Grace Beaudine'i bunalıma düşürmeyi başarabilen tek kişi bu adamdı.

Francesca şakaklarında rahatsız edici bir zonklamanın başladığını hissetti.

"Asıl sen ne demek istiyorsun, burada ne işin var diye sormakla bana?" dedi Gerry. "Ben Naomi'yi Washington'dan aradığımda Teddy'nin kaçırıldığını ve senin de çok üzgün olduğunu öğrendim. Ne yapmamı bekliyordun ki? Washington'da kalıp her şey yolundaymış gibi mi yapsaydım?"

Holly Grace'le Gerry arasındaki tartışma tırmanırken telefon çaldı. Temizlikçi kadın da dahil olmak üzere herkes bu sesi duymazdan geldi. Francesca boğulur gibi olduğunu hissediyordu. Bütün düşüncesi, Teddy'yi buradan alıp gitmekti. Telefon çalmaya devam etti, temizlikçi kadın nihayet mutfığa doğru yürümeye başladı. Holly Grace ve Gerry aniden öfkeli bir sessizliğe gömüldüler.

Tam o anda, Dallie'nin bakışları Doralee'ye takıldı. "Bu da kimin nesi?" diye sordu, sesi az buçuktan öte bir merakı yansıtıyordu.

Skeet başını iki yana sallayıp omuzlarını silkti.

Bayan Sybil kanaviçesini bulmak için nakış torbasının içini didik didik etmeye başladı.

Holly Grace Francesca'ya iğrenmiş gibi bir bakış attı.

Eski karısının bakışlarını takip eden Dallie de bir açıklama bekler gibi başını Francesca'ya çevirdi.

"Onun ismi Doralee," dedi Francesca sert bir sesle. "Geçici olarak kalacak bir yere ihtiyacı var."

Dallie bir an için düşündükten sonra hoşnut bir tavırla başını salladı. "Nasılın, Doralee?"

Holly Grace'in gözlerinde şimşekler çaktı ve dudaklarını kaygı verici bir şekilde büzdü. "İkinize de inanmıyorum! Başınızda yeterince dert yokmuş gibi daha fazlasını mı arıyorsunuz?"

Temizlikçi kadın başını mutfaktan oturma odasına doğru uzattı. "Bayan Day'e telefon var."

Francesca onu duymazdan geldi. Başı iyiden iyiye zonklamaya başlamıştı, buna rağmen Holly Grace'in ona yeterince kötü sözler söylediğine karar verdi. "Sen sesini kıs, Holly Grace Beaudine," dedi. "Senin burada ne işin olduğunu bilmek istiyorum. Zaten olan biten yeterince berbat. Bu yetmezmiş gibi gelip kanatlarını gülünç bir anaç tavuk gibi Dallie'nin etrafında çırpıp duruyorsun. O koca bir adam! Senin onun için savaş yapmana ihtiyacı yok. Ayrıca senin onu benden korumana da ihtiyacı yok."

"Belki de buraya sadece onun için gelmemişimdir, bunu hiç aklına getirdin mi?" diye karşılık verdi Holly Grace. "Belki de ikinizde de bu işin altından kalkacak kadar sağduyu olmadığından şüphelendiğim için gelmişimdir."

"Senin şu sağduyu sözcüğünü yeterince duydum," dedi Francesca aynı öfkeli tonla. "Ve ondan bıktım usandım artık..."

"Telefonu ne yapayım?" diye sordu temizlikçi kadın. "Adam bir prens olduğunu söylüyor."

"Anne!" diye mızıldandı Teddy, karnındaki kırmızı lekeyi kaşıyıp Dallie'ye ters ters bakarak.

Holly Grace parmağıyla Doralee'yi göstererek, "Söylediğim şeye mükemmel bir örnek teşkil edecek bir şey var burada!" dedi. "İkiniz de hiç düşünmüyorsunuz. Sadece..."

Doralee ayağa fırladı. "Bu saçmalıkları dinlemem gerekmiyor benim!"

"Bu seni ilgilendiren bir durum değil, Holly Grace, " diye araya girdi Gerry.

"Anne!" diye ağlaştı Teddy, bir kez daha. "Anne, çok kaşınıyorum! Eve gitmek istiyorum!"

“Şu prens denen adamla konuşacak mısınız?” diye sordu temizlikçi kadın.

Tam o anda Francesca’nın beyninin içine adeta bir kaya delgisi girdi. Onu rahat bırakmaları için avazı çıktığı kadar bağırarak geliyordu içinden. Holly Grace’le olan dostluğu gözlerinin önünde uflanıp gidiyordu; Doralee hücumu geçmek için tetikte bekliyordu; Teddy de dokunsan ağlayacaktı. “Lütfen,” dedi. Ama onu duyan olmadı.

Dallie’nin dışında.

Skeet’e doğru eğilerek alçak sesle, “Teddy’ye biraz bakar mısın?” diye sordu. Skeet evet der gibi başını sallayıp çocuğa yaklaştı. Öfkeli sesler giderek yükseliyordu. Dallie öne doğru geldi ve kimse onu durduramadan Francesca’yı omuzlarına aldı. Kendisini havada dikey durumda bulan Francesca’nın nefesi kesildi.

“Üzgünüm, millet,” dedi Dallie. “Ama sırayla konuşsanız iyi olacak.” Ve sonra kimsenin onu durdurmasını beklemeden Francesca’yı kapının dışına taşıdı.

Teddy, “Anne!” diye bir cıglık attı.

Skeet, Francesca’nın arkasından koşmasına fırsat vermeden Teddy’yi yakaladı. “Sinirlenme, çocuk,” dedi. “Annen ve Dallie birlikte olduklarında hep böyle şeyler olur. Buna alışsan iyi olacak.”

Francesca gözlerini kapayıp başını Dallie’nin arabasının camına yasladı. Şakağına dayanan cam oldukça serindi. Despotça uyguladığı maço numaraları için haklı olarak öfkelenip Dallie’ye iyi bir fırça çekmesi gerektiğini biliyordu ama öte yandan o buyurgan ve eleştirici seslerden uzaklaştığı için de seviniyordu doğrusu. Teddy’yi orada bırakmış olmak onu tedirgin etmişti ama Holly Grace’in oğlunu teskin edeceğinden emindi.

Radyoda yumuşak bir Barry Manilow parçası çalmaya başladı. Dallie kapatmak için düğmeye uzandı ama sonra ona bir bakış atıp durdu ve bunu yapmaktan vazgeçti. Birkaç kilometre böylece gittiler ve Francesca da daha sakinleştiğini hissetti. Dallie ona bir şey demiyordu ama az önce yaşadıkları göz önüne alındığında bu ses-

sizlik göreceli olarak huzur vericiydi. Konuşmadığı vakit Dallie'nin ne kadar sakin olabildiğini unutmuştu.

Gözlerini kapadı ve araba iki katlı taş bir evin önünde sona eren dar bir yola girene kadar düşüncelere daldı. Bu küçük rustik ev içinde Çin leylağı ağaçları olan, bir dizi yaşlı sedir ağacının yan tarafta bir rüzgâr seti oluşturduğu ve uzaktan sıra halinde alçak mavi tepelerin görüldüğü bir bahçede idi. Araba yolunun sonuna gelince Francesca Dallie'ye baktı. "Neredeyiz?"

Dallie motoru susturdu ve ona yanıt vermeden arabadan indi. Francesca ön taraftan dolanıp kapısını açana kadar onu yorgun bakışlarla izledi. Bir elini arabanın, diğerini kapı çerçevesinin üstüne koyarak ona doğru eğildi. Onun o serin mavi gözlerine bakınca kar- nında tuhaf bir şey hissetti. Sanki önüne baştan çıkarıcı bir tatlı konmuş, karnı aç bir kadındı. Bir anlık da olsa bu duygusal zayıflığı karşısında utanç duyarak yüzünü buruşturdu.

"Lanet olsun, çok güzelsin," dedi Dallie yumuşak bir sesle.

"Senin kadar olamam," diye patlattı Francesca. Aralarında oluşan bu tuhaf havayı dağıtmakta kararlıydı. "Neredeyiz? Burası kimin evi?"

"Benim."

"Senin mi? Wynette'ten otuz kilometreden fazla uzakta olmamız mümkün değil. Birbirine bu kadar yakın iki evi ne yapacaksınız?"

"Orada olanlardan sonra, bu soruyu sormana çok şaşırdım." Dışarı çıksın diye kenara çekildi.

Francesca arabadan çıkıp düşünceli bir şekilde ön verandaya doğru baktı. "Burası senin gizlenme yerin, değil mi?"

"Sanırım öyle de diyebilirsin. Ve seni buraya getirdiğimi kimseye söylemezsen sevinirim. Aslında hepsi burayı biliyor ama şu ana kadar uzakta durdular. Senin buraya geldiğini duyarlarsa, sezon açılır ve uyku tulumları, nakış iğneleri ve Dr. Pepper'la dolu buzluklarıyla akın akın gelirler."

Francesca içerisinin nasıl olduğunu merak ederek ön taraftaki basamaklara doğru ilerledi ama oraya varmadan önce Dallie onun koluna dokundu. "Francie. Sana şunu söylemek istiyorum ki burası benim evim ve burada kavga filan edemeyiz."

Yüzündeki ifade hiç görmediği kadar ciddiydi. “Kavga etmek istediğimi nereden biliyorsun?” diye sordu.

“Bu senin doğanda olan bir şey.”

“Doğamda mı? Önce çocuğumu, sonra beni kaçırıyorsun ve şimdi de kalkmış bana kavga etmek istediğimi söylüyorsun!”

“İstersen bana karamsar olduğumu söyleyebilirsin.” Üst basamağa oturdu.

Francesca kollarını kavuşturdu, bu konuşmadan Dallie’nin üstün çıktığının farkındaydı bu da onu rahatsız etmişti.

Birden titredi. Dallie onu evden dışarıya ceketsiz taşımıştı ve hava dört dereceden fazla olamazdı. “Ne yapıyorsun? Neden oturuyorsun?”

“Eğer kozlarımızı paylaşacaksak, tam burada yapsak iyi olur çünkü bir kere evin içine girersek birbirimize karşı son derece terbiyeli davranmamız gerekecek. Bunda çok ciddiym, Francie. Bu ev benim sığınağım ve birbirimizi inciterek oradaki ortamı bozmak istemiyorum.”

“Bu çok komik.” Dişleri birbirine çarpıyordu. “Konuşacak sürüyle şeyimiz var ve bunu üzülmeyen ve sinirlenmeden yapabileceğimizi hiç sanmıyorum.”

Dallie yanındaki basamağa eliyle pat pat vurdu.

“Donuyorum,” dedi Francesca, oraya otururken. Ama şikâyet etmesine rağmen içinde tartışılması yasak bir ev fikri gizliden gizliye hoşuna gitmişti. Bu tür daha çok ev olsaydı, insanlık için de daha iyi olmaz mıydı? Böyle ilginç bir şeyi ancak Dallie akıl edebilirdi. Belli etmeden ona biraz daha yaklaştı. Ne kadar güzel koktuğunu unutmuştu... Sabun ve temiz kıyafet kokusu vardı Dallie’de. “Neden arabada oturmuyoruz ki?” diye teklif etti Francesca. “Üstünde sadece bir flanel gömlek var. Sen de üşümüyor olamazsın.”

“Burada konuşursak, işimizi daha kolay bitiririz.” Boğazını temizledi. “Her şeyden önce, kariyerinin senden ve Teddy’den daha önemli olduğunu söylediğim için özür dilerim. Mükemmel olduğumu asla söylemedim ama yine de bu hiç hoş değildi ve şu anda kendimden utanıyorum.”

Francesca dizlerini göğsüne yaklaştırarak sırtını kamburlaştırdı. “Çalışan bir anneye öyle bir şey söylemenin nasıl bir etki yaratacağını hiç düşündün mü?”

“O anda düşünmüyordum,” diye geveledi Dallie. Sonra savunmaya geçerek, “Ama Francie,” diye ekledi, “sen de küçücük yanlış bir şey söylediğimde bu kadar balatayı sıyırmasan, ne olur sanki? Çok duygusal davranıyorsun.”

Francesca hayal kırıklığıyla parmaklarını kollarına batırdı. Erkekler neden hep böyle yapıyorlardı? Bir kadına en ağır, en acı veren şeyleri söyledikten sonra onun sessiz kalacağını nasıl düşünebiliyorlardı? Aklına söyleyebileceği birkaç iğneleyici şey geldi ama eve girebilmek için dilini tuttu. “Teddy sadece kendi telinden çalan bir çocuk,” dedi kararlı bir ses tonuyla. “Ne bana, ne de sana benziyor. Tamamıyla sadece kendisi gibi.”

“Bunu görebiliyorum.” Dizlerini birbirinden ayırık tutuyordu. Kollarını onların üzerine koydu ve birkaç saniye basamaklara bakarak, “sadece onun diğer çocuklar gibi olmadığını düşünüyorum.”

O anda Francesca’nın anneliğe özgü tüm güvensizlikleri kötü bir müzik gibi beyninde tıngırdamaya başladı. Teddy sportmen bir çocuk olmadığı için Dallie onu beğenmiyordu. “Onun ne yapmasını istiyorsun?” diye öfkeli bir sesle meydan okudu. “Gidip bir iki kadımı dövsün?” Dallie birden kasıldı ve Francesca da çenesini tutmadığı için pişman oldu.

“Bu işi nasıl halledeceğiz?” diye sordu sakince. “Birbirimizin kokusunu alacak mesafeye gelir gelmez kedi köpek gibi kavga ediyoruz. Belki de bu işi o kan emicilere havale etsek daha iyi olacak.”

“Gerçekten de yapmak istediğin bu mu?”

“Bütün bildiğim seninle kavga etmekten yorgun düşmüş olduğum ve düşün, daha tam bir gün bile birlikte olmadık.”

Francesca’nın dişleri bu kez ciddi olarak çarpıyordu. “Teddy senden hoşlanmıyor, Dallie. Onu seninle vakit geçirsin diye zorlamayacağım.”

“Teddy ve ben birbirimizin tepesini attırdık, bütün olan bu. Bunu halledebiliriz.”

“O kadar kolay değil bu.”

“Kolay olmayan birçok şey var.”

Francesca bir ümitle ön kapıya doğru baktı. “Teddy’den bahsetmeyi bir kenara bırakalım da birkaç dakikalığına içeri girelim. Biraz ısındıktan sonra yine dışarı çıkar ve işimizi bitiririz.”

Dallie onaylar gibi başını salladı ve sonra ayağa kalkıp elini ona uzattı. Francesca onun elini tuttu ama bu temas gereğinden de iyi gelmişti ona, o yüzden tenlerinin birbirine değme süresini asgariye indirmek için elini hemen geri çekti. Dallie bir an için onun düşüncelerini okumuş gibi oldu ama dönerek kapının kilidini açmaya girişti. “O Doralee denen kızı eve almakla zor bir işe girişmişsin gibime geliyor,” dedi. Yana çekilerek onu kavisli bir pencerenin aydınlattığı terrakotta döşeli hole doğru yönlendirdi. “Son on yıl içinde kaç kaçağa yardım ettiğini tahmin ediyorsun?”

“İnsan mı, hayvan mı?”

Dallie kıkırdadı. Francesca salona girerken Dallie’nin aslında ne kadar esprili bir kişi olduğunu hatırladı. Salonda açık renkli, bir şark halısı, pirinçten yapılmış sürüyle lamba ve birkaç tane fazlaca kabarık duran koltuk vardı. Her şey çok rahat görünümlü ve kolay tanımlanamaz, sıradan türdendi. Duvarlardaki muhteşem tablolar dışında her şey. “Dallie, bunları nereden aldın?” diye sordu Francesca, çıplak dağların ve renkleri ağarmış kemiklerin betimlendiği orijinal yağlı boya tabloya doğru giderken.

“Oradan buradan,” dedi Dallie, emin değilmiş gibi.

“Çok harika bunlar!” Soyut egzotik çiçeklerin serpiştirildiği kocaman bir tuvali incelemek için ilerledi. “Senin tablo koleksiyonu yaptığını bilmiyordum.”

“Buna koleksiyon yapmak denmez, beğendiğim bir iki şeyi duvara civiliyorum.”

Francesca bu taşralı hödük numarasını bir an bile olsun yutmadığını belli etmek için ona bakarak bir kaşını kaldırdı. Bu tür

tabloları köylüler satın almazlardı. “Dallas, seninle palavra dinlemeden konuşulmaz mı?”

“Muhtemelen konuşulmaz.” Dallie sırtıp eliyle yemek odasını gösterdi. “Orada senin beğenebileceğin tarzda bir akrilik var. Pebble Beach’de iki gün üst üste double-bogey³³ yaptıktan sonra Carmel’deki küçük galeriden satın almıştım. Moralim o kadar bozulmuştu ki ya kendimi içkiye vuracaktım ya da bir tablo satın alacaktım. Aynı ressamdan aldığım bir diğer tablo Kuzey Karolina’daki evimde asılı duruyor.”

“Kuzey Karolina’da bir evin olduğunu bilmiyordum.”

“Bankalardaki kasa odasına benzeyen çağdaş evlerden. Aslını soracak olursan, onun için pek deli olmuyorum ama güzel bir manzarası var. Son sıralarda aldığım evler daha geleneksel.”

“Başka evlerin de mi var?”

Dallie omuzlarını silkti. “İşler o raddeye vardı ki otellerde kalmaya tahammül edemez oldum. Birkaç turnuva kazanıp sponsorluklar da alınca elimdeki nakit parayı değerlendirmem gerekti. Ben de ülkenin farklı yerlerinde bir kaç ev aldım. Bir şey içmek ister misin?”

Francesca o anda önceki geceden beri bir şey yemediğini fark etti. “Bir şeyler yesem daha iyi olacak. Sonra da Teddy’ye geri dönmem gerek.” Ayrıca, Stefan’ı aramalıyım, diye düşündü. Doralee’yle ilgili olarak sosyal hizmetlerle de görüşmeliyim. Bir zamanlar en iyi arkadaşı olan Holly Grace’le de konuşmalıyım.

“Teddy’nin üzerine fazla düşünüyorsun,” dedi Dallie, onu mutfığa doğru götürürken.

Francesca donup kaldı. Aralarındaki kırılgan barış anlaşması bozulmuştu. Peşinden gelmediğini anlamak Dallie’nin birkaç saniyesini aldı. Dönerek neden geciktiğini anlamaya çalıştı. Francesca’nın yüzündeki ifadeyi görünce bir iç geçirdi ve onu ön verandaya götürmek için kolundan tuttu. Francesca çekilmeye çalıştı ama Dallie çok sıkı tutmuştu onu.

33 Par’ın iki vuruş üstünde skor yapmak. (ç.n.)

Dışarıya çıktıklarında soğuk bir rüzgâr yüzüne çarptı. Dallie'ye karşı koymak için döndü. "Anneliğim konusunda beni yargılamaya kalkma, Dallie. Teddy'yle daha bir hafta bile geçirmedin, o yüzden onu yetiştirme konusunda bir otoriteymiş gibi davranma. Onu tanı-mıyorsun bile!"

"Ben gördüğümü bilirim. Lanet olsun, Francie, senin duygularını incitmeye filan çalışmıyorum ama o beni hayal kırıklığına uğrattı. Hepsi bu..."

İçine bıçak sokulmuş gibi oldu. Teddy, onun gurur kaynağı, mutluluk nedeni, canı ve kanı, gözünün bebeğiydi. Birisini hayal kırıklığına uğratması nasıl mümkün olabilirdi? "Umurumda değil," dedi soğuk bir sesle. "Beni rahatsız eden tek şey, senin onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını."

Dallie bir elini blucininin cebine soktu ve hiçbir şey söylemeden sedir ağaçlarına doğru baktı. Rüzgâr saçının bir tutamını yakalamış alnının üstüne doğru savuruyordu. Nihayet sakin bir tonla konuşmaya başladı. "Wynette'e dönsek daha iyi olacak. Sanırım buraya gelmek iyi bir fikir değildi."

Francesca da onaylar gibi başını sallamadan önce sedir ağaçlarına bir bakış atıp arabaya doğru yürümeye başladı.

Evde Teddy ve Skeet'ten başka kimse yoktu. Dallie, nereye gittiğini söylemeden evden çıktı, Francesca da Teddy'yi alıp yürüyüşe çıktı. Konuşmalarında Dallie'nin ismini iki kere geçirmeye çalıştı ama Teddy onun bu çabalarına yanıt vermedi, Francesca da onu zorlamadı. Ama Teddy, Skeet Cooper'ın erdemlerini anlata anlata bitiremiyordu.

Eve geri döndüklerinde, Teddy atıştırılmalık bir şeyler bulmak için koştu, Francesca da bodrum katına inip daha önce zımparalandığı golf sopasını cilalamakla meşgul Skeet'i orada buldu. Atölyeye girdiğinde Skeet başını kaldırıp bakmadı. Francesca bir iki dakika onu seyrettikten sonra, "Skeet, Teddy'ye bu kadar iyi davrandığın için sana çok teşekkür ederim," dedi. "Şu anda gerçekten de bir dosta ihtiyacı var."

“Teşekküre gerek yok,” diye yanıt verdi Skeet kısık sesle. “O iyi bir çocuk.”

Francesca Skeet’i seyretmekten keyif alarak bir dirseğini menemenin üzerine koydu. Ağır ve özenli hareketler onu sakinleştirmişti ve daha sakin düşünebiliyordu. Yirmi dört saat önce bütün istediği Teddy’yi Dallie’den uzak tutmaktı ama şimdi onları bir araya getirme fikri aklını kurcalıyordu. Teddy Dallie’ye olan ilişkisini er ya da geç kabul etme durumunda kalacaktı. Onun babasından nefret ettiği için duygusal anlamda yaralı bir çocuk olarak büyümesini istemiyordu. Eğer bu yaraları sarmak için birkaç gün daha Wynette’te kalmaları gerekiyorsa, öyle yapmaktan başka çaresi yoktu.

Kararlı bir tavırla Skeet’e baktı. “Teddy’den gerçekten de hoşlanıyorsun, değil mi?” dedi.

“Tabii ki hoşlanıyorum. İnsanın birlikte vakit geçirmekten mutlu olacağı türden bir çocuk o.”

“Herkesin senin gibi düşünmemesi ne kötü,” dedi Francesca kederli bir sesle.

Skeet boğazını temizledi. “Dallie’ye biraz zaman tanı, Francie. Sabırsız biri olduğumu biliyorum, her şeyi aceleye getirirsin sen ama bazı şeyler aceleye getirilmemeli.”

“Birbirlerinden nefret ediyorlar, Skeet.”

Skeet tepesini incelemek için golf sopasını elinde çevirdikten sonra fırçasını cila tenekesine daldırdı. “İki insan birbirlerine bu kadar çok benzerlerse, bazen geçinmeleri de zor olur.”

“Benzemek mi?” Francesca ona bakakaldı. “Dallie ve Teddy birbirlerine hiç benzemiyorlar.”

Skeet ona hayatında gördüğü en aptal insanmış gibi baktı, sonra başını iki yana sallayıp golf sopasının ucunu cilalamayı sürdürdü.

“Dallie zarif,” dedi Francesca. “Sportmendir. Yakışıklıdır...”

Skeet bir kahkaha patlattı. “Teddy cana yakın, gösterişsiz bir küçük adam. Sen ve Dallie gibi güzel iki insanın onun gibi bir çocuğu nasıl ürettiğinizi anlamak zor.”

“Dışarıdan bakınca gösterişsiz olabilir,” diye savunmaya geçti Francesca, “ama içinden, insanı nakavt eden özellikleri var.”

Skeet yeniden kıkırdadı, fırçasını cilaya daldırdı ve Francesca’ya baktı. “Ben tavsiyede bulunmaktan hiç hoşlanmam, Francie ama senin yerinde olsaydım onun başının etini Teddy yüzünden değil, golf yüzünden yerdim.”

Francesca hayretler içinde baktı ona. “Nedenmiş o?”

“Bundan böyle ondan kurtulmana imkân yok. Bunun farkındasın, öyle değil mi? Teddy’nin çocuğu olduğunu artık bildiğine göre, istesen de istemesen de her an mantar gibi yanında bitecektir.”

Francesca da bu sonuca varmıştı çoktan. İsteksiz bir şekilde onaylar gibi başını salladı. . .

Skeet fırçayı sopanın düzgün kıvrımının üzerinde gezdirdi. “Sana vereceğim en iyi tavsiye, Francie, aklını onun nasıl daha iyi golf oynayabileceğini keşfetmek için kullanmandır.”

Francesca’nın ağzı açık kalmıştı. “Bana ne söylemek istiyorsun?”

“Az önce dediğim şeyi. Hepsi bu.”

“Ama ben golften hiç anlamam ki. Ayrıca Dallie’nin çıkardığı oyunun Teddy’yle ne ilgisi var, anlamıyorum.”

“Tavsiye öyle bir şeydir ki... İster alırsın, ister almazsın.”

Francesca sorgular gibi baktı Skeet’e. “Sen onun Teddy’yi neden o kadar eleştirdiğini biliyorsun, öyle değil mi?”

“Aklımda bir iki şey var.”

“Teddy Jaycee’ye benziyor. O yüzden mi?”

Skeet homurdanır gibi bir ses çıkardı. “Dallie’nin o kadar aptal olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Peki, neden o zaman?”

Golf sopasını kurusun diye bir telin üzerine koydu ve fırçayı da içinde petrol ruhu olan bir kavanoza yerleştirdi. “Tek yapacağın şey onun golfüne odaklanmak. Belki bu konuda benden daha şanslı olursun.”

Başka da bir şey söylemedi.

Francesca yukarı çıktığında Teddy'nin bahçede Dallie'nin köpeklerinden biriyle oynadığını gördü. Mutfak masasının üzerinde bir zarf duruyordu. Zarfın üzerine de Gerry'nin el yazısıyla Francesca'nın ismi yazılmıştı. Francesca zarfı açarak içindeki mesajı okudu.

Bebeğim, Tatlım, Kuzucuğum, Hayatımın Aşkı,

*Sen ve ben bu gece sarhoş olmaya ne dersin? Seni akşam yemeği ve sefahat için saat 7'de alacağım. En iyi arkadaşın moronlar kraliçesi ve ben de dünyanın en büyük keriziyim. Akşam boyunca senin omuzlarında ağlamaya-
cağıma söz veriyorum. Ne zaman bu kadar tavşan yürekli olmayı bırakıp da beni programına alacaksın?*

İyi dileklerimle, Büyük Zorro

Not: Gelirken doğum kontrol aletini de getir.

Francesca güldü. On yıl önce Teksas'a giden yolda yaptıkları o çalkantılı başlangıçtan sonra, Francesca'nın Manhattan'a taşındığı iki yıldan beri rahat bir arkadaşlık ilişkisi içindeydiler. Ahbablıklarının ilk birkaç ayını Gerry onu terk ettiği için özür dileyerek geçirmişti ama Francesca o gün kendisine iyilikte bulunduğunu söylemişti defalarca. Gerry ona içinde dört yüz dolar ve pasaportu olan sararmış zarfı verdiğinde Francesca çok şaşırmıştı. Dallie'ye borcunu teslim etmesi için çoktan Holly Grace'e vermişti. O yüzden Francesca üçüne güzel bir gece yaşatmıştı.

Gerry akşam onu almaya geldiğinde, üzerinde deri savaş pilotu ceketi, koyu kahverengi pantolon ve krem rengi süveter vardı. Onu kollarına aldı ve gözlerinde günahkâr bir bakışla dudaklarına dostça bir öpücük kondurdu. "Merhaba, güzeller güzeli. Neden Holly Grace yerine sana âşık olmadım ki?"

"Benim derdimi çekmeyecek kadar akıllısın da ondan," dedi Francesca gülerek.

"Teddy nerede?"

“Katil çekirgelerle ilgili bir korku filmine gitmek için Doralee ve Bayan Sybil’i ayartmış.”

Gerry önce gülümsedi ama sonra yüzüne ciddi bir ifade geldi ve Francesca’ya endişeli bir bakış attı. “Nasılsın? Bu iş seni zorladı, değil mi?”

“Daha iyi haftalarım olmadı değil,” diye itirafta bulundu Francesca. O ana kadar, sadece Doralee’yle olan sorunu bir çözüme ulaşabilecekmiş gibi görünüyordu. O gün öğleden sonra Bayan Sybil bu ergen kızı ilçedeki sosyal hizmetler bürosuna kendisinin götürmesini teklif etmiş ve bir koruyucu aile bulunana kadar Doralee’ye bakacağına dair Francesca’yı temin etmişti.

“Bugün öğleden sonra Dalli’yle biraz vakit geçirdim,” dedi Gerry.

“Öyle mi?” Francesca şaşırmıştı. İkisini yan yana hayal etmek bile zordu.

Gerry ön kapıyı onun için açıp geçsin diye tuttu. “Ona pek de dostça olmayan birkaç yasal tavsiyede bulundum ve Teddy’ye bir kere daha böyle davranırsa, tüm Amerikan yasal sistemini onun başına yıkacağımı söyledim.”

“Buna nasıl tepki gösterdiğini tahmin edebiliyorum,” dedi Francesca kuru bir sesle.

“Sana bir iyilik yapıp ayrıntıları anlatmayacağım.” Gerry’nin kiralık aracına doğru ilerlediler. “Biliyor musun, çok tuhaftır, birbirimize karşılıklı hakaret ettikten sonra birden o pislikten hoşlanmaya başladığımı hissettim. Yani Holly Grace’le bir zamanlar evli olması fikrinden nefret ediyorum, özellikle de birbirlerine hâlâ bu kadar önem vermelerinden... Ama sohbet etmeye başlayınca sanki Dalli ve ben birbirimizi çok öncelerden beri tanıyormuşuz gibi tuhaf bir hisse kapıldım. Delice bir şey bu.”

“Bu duygu seni aldatmasın,” dedi Francesca, Gerry arabanın ön kapısını onun için açarken. “Kendini rahat hissetmenin tek nedeni, onunla birlikte olmanın Holly Grace’le birlikte olmaya çok benzemesi. Eğer birinden hoşlanıyorsan, ötekinden hoşlanmaman çok zor.”

Harika dana eti servis eden samimi ortamlı bir restoranda yemek yediler. Ana yemeği bitirmeden önce standart tartışmalarını yapıp Francesca'nın Gerry'ye televizyon programında neden yer vermediği konusuna değindiler.

"Beni sadece bir kere çıkar, güzelim, bütün istediğim bu kadar-cık bir şey."

"Unut bunu. Seni tanıyorum. Programa tüm bedeninin sahte radyasyon yanıklarıyla kaplı bir şekilde gelir ya da canlı yayındayken Rus füzelerinin Nebraska'yı yerle bir etmek için yola çıktığını filan söylersin."

"Ee, ne olmuş? Senin programını seyreden ve mahvolmanın eşiğinde olduğumuzun farkında bile olmayan milyonlarca kişi var. O tür insanları şöyle bir silkelemek benim görevim."

"Benim programımda öyle bir şey olamaz," dedi Francesca kararlılıkla. "Ben izleyicilerimi başkalarının çıkarları için yönlendirmiyorum."

"Francesca, bugün biz Nagasaki'ye atılan on üç kilotonluk, o küçük maytaptan bahsetmiyoruz. New York şehrine yirmi megatonluk bir tane düştü mü, sadece Donald Trump'ın akşam yemeği davetlerinden biri mahvolmakla kalmayacak. Binlerce kilometre karelik bir alan radyoaktif serpintiye maruz kalacak ve sekiz milyon kavrulmuş insan bedeni çöplüklerde kokuşmaya terk edilecek."

"Yemek yemeğe çalışıyorum, Gerry," diye itiraz etti Francesca, çatalını bırakarak.

Gerry nükleer savaşın getireceği felaketlerden öyle uzun zamandan beri bahsediyordu ki sırf radyasyon zehirlenmesinden ölen bir insanın çektiklerini anlatarak bile beş tabaklık bir yemeği berbat edebilirdi. Fırında pişmiş patatesine bir çatal batırarak, "Öyle bir durumda hayatta kalabilecek tek canlı ne olacak, biliyor musun? Hamamböceği... Gözleri kör olacak ama üremeye devam edecekler."

"Gerry, seni bir ağabey gibi seviyorum ama programımı sirke dönüştürmene izin veremem." Francesca onun ikinci tur tartışmaya

başlamasına fırsat vermeden, konuyu değiştirdi. “Bugün öğleden sonra Holly Grace’le konuştu mu?”

Çatalını bıraktı ve başım iki yana salladı. “Annesinin evine gittim ama geldiğimi fark edince arka kapıdan sıvıştı.” Tabasını bir kenara iterek bir yudum su içti.

Öyle mutsuz görünüyordu ki Francesca onu rahatlatmak arzusuyla tokatlayarak aklını başına getirme güdüsü arasında gidip geldi. Gerry ve Holly Grace’in birbirlerini sevdikleri apaçık ortadaydı ama sorunlarının üstünü örtmekten vazgeçmeleri gerekiyordu. Holly Grace o konuda hemen hemen hiç ağzını açmıyordu ama Francesca onun bir çocuk sahibi olmayı nasıl çılgınca istediğini biliyordu. Gerry ise bu konunun açılmasından bile rahatsız oluyordu.

“Neden uzlaşma yoluna gitmiyorsunuz?” diye sordu temkinli bir tavırla.

“Laftan anlamıyor,” dedi Gerry. “Onu kullandığımı aklına takmış ve...”

Francesca inler gibi bir ses çıkardı. “Yine mi o konu? Holly Grace bir bebek istiyor, Gerry. İkinizden biri asıl sorunun ne olduğunu neden itiraf etmiyor? Beni ilgilendirmediğini biliyorum ama çok harika bir baba olacağından eminim.”

“Yüce İsa, sen ve Naomi birlikte benim başımın etini yeme dersi filan mı aldınız?” Tabasını hızla ittirdi. “Roustabout’a gidelim, tamam mı?”

Roustabout, Francesca’nın gitmek istediği son yerdi. “Bilmem ki...”

“Orada kesinlikle liseli âşıklar olacaktır. Biz içeri girdiğimizde onları görmezden gelip barın üzerinde seks yaparız. Ne dersin?”

“Hayır derim.”

“Haydi, güzelim. O ikisi bize sürüyle madik attı bugüne kadar. Biraz da biz onlara atalım.”

Gerry her zaman olduğu gibi, itirazlarına kulak asmadan Francesca’yı çekeştire çekeştire restorandan çıkardı. On beş dakika sonra o ucuz barın kapısından içeri giriyorlardı. Burası Francesca’nın hatırladığı gibiydi, gerçi neon ışıklı Lone Star bira reklamları Miller Lite

reklamlarıyla değiştirilmişti ve bir köşeye de oyun makinesi koymuşlardı. Buna rağmen, insanlar hep aynıydı.

“Vay vay, bakın kapıdan kimler girdi,” dedi yirmi adım kadar ötelerindeki bir masada oturan boğuk sesli bir kadın. “Bu, İngiltere kraliçesi değilse ne olayım, yanındaki de Bolşevikler kralı.” Holly Grace önünde bir bira şişesiyle oturuyordu, Dallie ise maden suyunu yudumlamaktaydı. Bardağın üzerinden onu inceleyen o soğuk mavi gözleri görünce Francesca içinin tuhaf bir şekilde hopladığını hissetti.

“Yok, yanılmışım,” diye devam etti Holly Grace, Francesca’nın üzerindeki siyah ve fildişi desenli Galanos elbisesini ve üstüne giydiği bol beden parlak kırmızı ceketi dikkatle incelerken. “İngiltere kraliçesi değilmiş. Medina İlçesi’nde gördüğümüz çamur içinde güreşen o kadınlardan biriymiş.”

Francesca Gerry’nin kolunu yakaladı. “Gidelim.”

Gerry’nin dolgun dudakları giderek daha bir çizgi halini alıyordu ama hiç hareket etmedi. Holly Grace kovboy şapkasının önünü geriye itip onu özellikle görmezden gelerek Francesca’nın kıyafetini dikkatle incelemeye devam etti. “Roustabout’ta bir Galanos. Ne saçmalık. Hepimizi tekmeleyip dışarı atarlarsa bunun sorumlusu sen olursun. Her zaman dikkat odağı olmaktan bıkmadın mı hâlâ?”

Francesca, Gerry’yi ve Dallie’yi unutarak ciddi bir endişeyle Holly Grace’e baktı. Holly Grace gerçekten de bir cadaloz gibi davranıyordu. Gerry’nin kolunu bırakarak ona doğru yürüdü ve yanındaki koltuğa oturdu. “Sen iyi misin?” diye sordu.

Holly Grace bira bardağının içine sert sert baktı ama hiçbir şey söylemedi.

“Gel tuvalete gidelim, orada daha rahat konuşuruz,” diye fısıldadı Francesca. Holly Grace yanıt vermeyince daha sert bir sesle, “Hemen şimdi!” dedi.

Holly Grace, ona Teddy’nin en kötü halini hatırlatan isyankâr bir bakış attı. “Seninle hiçbir yere gidecek değilim. Teddy’yle ilgili bana yalan söylediğin için sana hâlâ öfkeliyim.” Sonra Dallie’ye dönüp, “Benimle dans et, bebeğim,” dedi.

Dallie ikisini ilgiyle izliyordu. Oturduğu yerden rahat bir tavırla kalkarak kolunu Holly Grace'in omuzlarına attı. "Elbette, tatlım."

Oradan ayrılırlarken Gerry bir adım atarak önlerini kesti. "Bir-birlerine böyle sımsıkı sarılmaları ne kadar ilginç, değil mi?" dedi Francesca'ya. "Bugüne kadar gördüğüm en geç kalmış gelişme."

"Sen git ve dans et, Holly Grace," dedi Francesca sakın bir sesle, "ama bunu yaparken, benim de sana Dallie kadar ihtiyacım olabileceğini unutma."

Holly Grace bir an için tereddüt etti ama sonra Dallie'nin kollarına atıldı ve birlikte dans pistine doğru ilerlediler.

Tam o sırada, Roustabout'un müdavimlerinden biri gelip Francesca'dan bir imza istedi. Çok geçmeden etrafı hayranlarıyla dolmuştu. İçi kan ağlamasına rağmen onlarla gevezelik etti. Gözünün ucuyla Gerry'nin barda balıketli genç bir kadınla sohbet ettiğini gördü. Holly Grace Dallie'yle dans ederek yanlarından geçti. Zarif adımlarla, tek bir beden gibi hareket ediyorlardı. Aralarında öylesine gerçek bir samimiyet vardı ki dünyanın geri kalanına tüm pencerelerini kapatmış gibilerdi. Francesca'nın yanakları gülümsemekten ağrımaya başlamıştı. Daha pek çok imza verip pek çok iltifat kabul etti ama Roustabout müdavimleri onun gitmesine bir türlü izin vermediler. China Colt'un yıldızının mekânlarında olmasına alışıklardı ama muhteşem Francesca Day'i orada görmek farklı bir olaydı. Francesca az sonra Holly Grace'in tek başına arka kapıdan sıvıştığını gördü. Bir el arkasından dokundu.

"Özür dilerim millet ama Francie bu dansı bana söz verdi. İki-adım dansını hâlâ hatırlıyor musun, tatlım?"

Francesca Dallie'ye döndü ve bir anlık tereddütten sonra kollarının arasına girdi. Dallie onu tam karşısına aldı. Francesca o anda, kendisini bu adamın dünyasının merkezi olduğu on yıl öncesine savrulmuş gibi hissedip tedirgin oldu.

"Lanet olsun, üstünde elbise olan biriyle dans etmek tuhaf geliyor bana," dedi. "Bu cekette votka mı var?"

Sesinin tonu yumuşak ve eğleniyormuş gibi nazikti. Onun yanında olmak kendisini iyi hissettiriyordu. Hem de çok.

“Holly Grace’in senin duygularını incitmesine izin verme sakın,” dedi Dallie sakince. “Biraz vakte ihtiyacı var onun.”

Dallie’nin bu şartlar altında sempati göstermesi Francesca’yı şaşırtmıştı. Yine de, “Onun dostluğu benim için çok önemli,” demeyi başardı.

“Bana soracak olursan, canını en çok sıkın şey o eski komünist âşığının onu istismar etmesi.”

Francesca o anda Dallie’nin Holly Grace ve Gerry arasındaki sorunun gerçek doğasının ne olduğunu bilmediğini fark etti ama onu aydınlatmanın yerinin burası olmadığına karar kıldı.

“Er ya da geç, kendisine gelecektir,” diye devam etti Dallie. “Beklemenin onu çok mutlu edeceğini biliyorum. Şimdi, istersen Holly Grace için endişelenmeyi bir kenara bırak ve müziğe odaklan da ciddi olarak dans etmeye başlayalım. Ne dersin?”

Francesca dediği gibi yapmaya çalıştı ama onun bu kadar yakınında olması dansa odaklanmasını engelliyordu. Müzik az sonra romantik bir halk şarkısına dönüşerek yavaşladı. Dallie’nin çenesi Francesca’nın başının tepesine sürtünüyordu.

“Bu gece inanılmaz güzelsin, Francie.”

Dallie’nin sesi onu tedirgin edecek şekilde boğuktu. Francesca’yı iyice kendisine doğru çekti. “Ne kadar minik bir şeysin. Senin ne kadar minyon olduğunu unutmuşum.”

Bedeninin sıcaklığı onunkine akarken *Aklımı başımdan alma* diye yalvarmak geliyordu içinden. Nazik ve seksi olma, aramızda dikilip duran şeyleri unutturma bana, demek istiyordu. Etraflarındaki seslerin giderek eriyip kaybolduğu gibi rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı. Sanki müzik giderek ağırlaşıyor ve diğer sesler dans pistinde sadece ikisi varmış gibi yok oluyordu.

Dallie onu biraz daha kendisine doğru çekti. Ritimleri hafiften değişmişti. Sanki artık dans etmiyorlar, kucaklaşmaya daha yakın bir şey yapıyorlardı. Dallie’nin bedeni onunkinin karşısında sağlam

ve sertti. Francesca ona karşı duyduğu çekimle mücadele edecek enerjii kendisinde bulamıyordu. “Şimdi... şimdi biraz oturalım.”

“Tamam.”

Ama onu bırakmak yerine, birbirini tutan ellerini bedenlerinin arasına getirdi. Diğer elini Francesca’nın ceketinin içine soktu. Francesca’nın tenine değmesini engelleyen sadece elbisesinin ince, ipek kumaşı vardı. Francesca’nın yanağı bir şekilde Dallie’nin omzunu buldu. Evine kavuşan birinin mutluluğuyla ona yaslandı. Nefesini içine çekerek gözlerini kapadı ve onunla birlikte dalıp gitti.

“Francie,” diye fısıldadı saçlarının arasına Dallie, “bu konuda bir şey yapmamız gerek.”

Onun ne dediğini anlamamış gibi yapmak istedi ama o anda cilve yapacak halde değildi. “Bu... Bu, sadece basit bir kimyasal çekim. Umursamazsak, çekip gider.”

Dallie onu daha da yakına çekti. “Bundan emin misin?”

“Tamamen.” Sesindeki hafif titremeyi Dallie’nin fark etmediğini umdu. Birden içini bir korku sarmıştı. “Tanrım, Dallie, bu benim başıma yüzlerce kere geldi. Belki de binlerce. Eminim sana da olmuştur.”

“Evet,” dedi doğrudan. “Binlerce kez.” Aniden hareket etmeyi bırakıp kollarını indirdi. “Dinle beni, Francie, senin için bir sakıncası yoksa artık içimden pek dans etmek gelmiyor.”

“Güzel.” Ona en sevimli parti gülücüğünü gönderdi ve ceketinin önünü düzeltmekle meşgul oluyormuş gibi yaptı. “Benim için hava hoş.”

“Daha sonra görüşürüz.” Arkasını dönerek yürümeye başladı.

“Evet, sonra görüşürüz,” diye seslendi arkasından.

Vedalaşmaları dostçaydı. Birbirlerine kırıcı bir söz etmemişlerdi. Birbirlerine ihtarda bulunmamışlardı ama Francesca Dallie’nin kalabalığa karışmasını izlerken aralarında yeni bir savaş hattının çizilmiş olduğunu hissetti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Dallie Teddy'yle ilişkisini düzeltmek için yarı gönüllü bir iki çabada bulunmuştu ama ikisi su ve yağ gibiydiler. Babası etrafta olduğu vakitler Teddy eşyalara çarpıyor, tabakları kırıyor ve surat asıyordu. Dallie bunları fırsat bilip çocuğu eleştirdiği için bir arada olmak ikisi için de giderek daha sıkıntı veren bir olay haline gelmişti. Francesca uzlaştırıcı bir rol üstlenmek istiyordu ama kendisiyle Dallie arasında da Roustabout'ta dans ettikleri akşamdan beri öyle bir gerginlik vardı ki bunları görünce o da çileden çıkıyordu.

Wynette'teki üçüncü ve son gününün öğleden sonrasında, Teddy yukarı çıkıp bir sandalyeyi mutfağın ortasına gidecek kadar tekmeleyince Francesca bodruma inerek Dallie'ye meydan okumuştı. “Şurada onunla birlikte oturup bir yapboz yapamaz mısın ya da ona bir kitap okuyamaz mısın?” diye sordu. “Tanrı aşkına, sen ona bütün gün bağırırsan çocuğun bilardo oynamayı öğreneceğini nasıl düşünebiliyorsun?”

Dallie bilardo masasının yeşil çuha örtüsündeki yırtığa dik dik baktı. “Bağırmıyordum bir kere, ayrıca bu işe karışmasan iyi olur. Yarın gidiyorsun ve çocuğun maruz kaldığı o aşırı etkisini gidermek için bana fazla vakit kalmıyor.”

“O etkinin sadece bir kısmı dışı,” diye karşılık verdi Francesca. “Unutma ki Holly Grace de onunla çok vakit geçirdi.”

Dallie gözlerini kıstı. “Bununla ne demek istiyorsun?”

“Demek istiyorum ki senin yapabileceğinden çok daha iyi babalık etti ona.”

Dallie sinirli sinirli yürüyerek ondan uzaklaştı. Bedenindeki her bir kas savaş durumundaymış gibi kasılmıştı ama birkaç dakika sonra Francesca’nın yanına geri geldi. “Bir şey daha var. Onunla konuşacağını sanıyordum. Benim onun babası olduğumu anlatacaktın.”

“Teddy şu sırada herhangi bir açıklamayı dinleyecek durumda değil. O akıllı bir çocuk. Hazır olduğunda öğrenecek bunu.”

Dallie bilinçli bir küstahlıkla onu tepeden tırnağa süzdü. “Bana kalırsa senin sorunun ne, biliyor musun? Sen kendi dediğinin yapılmamasını kabul edemeyen, henüz olgunlaşmamış bir çocuksun.”

Francesca da bakışlarıyla onu şöyle bir taradı. “Ben de senin elinde bir golf sopası olmadığı takdirde beş para etmeyen beyinsiz bir spor manyağı olduğumu düşünüyorum!”

Birbirlerine güdümlü füzeler gibi öfkeli sözler attılar ama aralarındaki karışıklık artarken bile, Francesca ikisinin de söylediklerinin hedefi vurmadığı gibi bir hisse kapıldı. Ağızlarından çıkanlar, aralarındaki havada şehvetin için için yandığı gerçeğini gizlemeyi beceremeyen etkisiz bir duman perdesiydi.

“Neden evlenmediğini de şimdi daha iyi anlıyorum. Sen benim hayatımda rastladığım en soğuk kadınsın.”

“Buna itiraz edecek pek çok erkek var. Üstelik onlar gerçek erkekler, ne ispatlamak istediklerini merak edeceğiniz kadar dar blucinler giyen gösteriş budalası oğlanlar değil.”

“Bu söylediklerin gözlerini nereye dikmiş olduğunu gösteriyor.”

“Sadece ne kadar sıkıldığımı gösteriyor.” Sözler birbirinin başının üstünden mermiler gibi geçiyordu. Her ikisi de hüsrandan kudurmuş gibiydi ve evdeki herkesin de diken üzerinde durmasına neden oluyorlardı.

Sonunda Skeet Cooper isyan bayrağını çekti. “İkinize de bir sürprizim var,” dedi başını zemin katın kapısından uzatarak. “Buraya bir gelin.”

Dallie ve Francesca birbirlerine bakmadan mutfağa giden merdivenleri çıktılar. Skeet, elinde ikisinin ceketleri, arka kapıda bekliyordu. “Bayan Sybil ve Doralee, Teddy’yi kütüphaneye götürüyorlar. Siz ikiniz de benimle geliyorsunuz.”

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu Francesca.

“Canım bir yere gitmek istemiyor,” diye atıldı Dallie.

Skeet Dallie’nin göğsüne doğru kırmızı bir rüzgârlık fırlattı. “Canının isteyip istememesi benim hiç umurumda değil çünkü şu otuz saniye içinde arabamın içine girmezsen, yakında bütün işi golf sopaları taşımak olan utangaç bir oğlan olacaksın.”

Dallie alçak sesle homurdanarak Francesca’nın arkasından Skeet’in Ford marka arabasına doğru ilerledi. “Sen arkada oturacaksın,” dedi Skeet ona. “Francie önde benimle birlikte oturacak.” Dallie biraz daha homurdandı ama itiraz etmeden ona söyleneni yaptı.

Arabada giderlerken Francesca Skeet’le güzel güzel sohbet ederek ve onu hiç muhatap almayarak Dallie’yi iyiden iyiye zıvanadan çıkarmak için elinden geleni yaptı. Skeet de Dallie’nin nereye gittiklerine dair sorduğu soruları duymazdan geldi ve sadece onları sorunlarının hiç olmazsa bazıları için bir çözüm yolu bulunduğunu söyledi. Francesca’ya bir şekilde tanıdık gelen bir yolda gidiyorlardı ve Wynette’ten yaklaşık kırk kilometre kadar uzaklaşmışlardı ki Skeet arabayı kenara çekti.

“Arabamın bagajında ikinizin de görmesini istediğim çok ilginç bir şey var.” Cebinden yedek bir anahtar çıkarıp Dallie’ye fırlattı. “Sen de git bak, Francie,” dedi. “Sanırım onu görmek ikinizi de daha iyi hissettirecek.”

Dallie ona şüpheli bir bakış attı ama arabanın kapısını açarak dışarı çıktı. Francesca ceketinin fermuarını çekti ve aynı şeyi yaptı. İki arabanın farklı taraflarından arkasına dolaştılar ve Dallie elindeki anahtarla bagajın kilidine uzandı. Ama dokunamadan Skeet gaza bastı ve ikisini yolun kenarında bırakıp oradan tüydü.

Francesca hızla gözden kaybolan arabanın arkasından şaşkın gözlerle baktı. “Neler olu...”

“Seni pislik!” diye bağırdı Dallie, yumruğunu Ford’un arkasından sallayarak. “Onu öldüreceğim! Bir elime geçerse doğduğu güne pişman edeceğim onu. Tahmin etmem gerekirdi. O kokuşmuş, beş para etmez...”

“Anlamıyorum,” diye araya girdi Francesca. “Ne yapıyor? Neden bizi burada bıraktı?”

“Senin dırdırına daha fazla dayanamadı da ondan, olacağı buydu!”

“Benim dırdırına mı?”

Kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra Dallie Francesca’nın kolunu tuttu. “Haydi, gel.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Benim evime. Bir sonraki yoldan birkaç kilometre ötede.”

“Oh ne güzel,” dedi Francesca kuru bir sesle. “Bu işi ikinizin planlamadığınızdan emin misin?”

“Bana inan ki,” diye hırladı Dallie, yeniden yürümeye başlayarak, “hayatta istediğim en son şey o evde seninle birlikte olmak. Orada telefon bile yok.”

“İşin iyi tarafına bakalım,” dedi Francesca alaylı bir tavırla, “evin içine bir kere girdik mi senin o mükemmel kuralların sayesinde kavga edemeyeceğiz.”

“Eh, o kurallara uysan iyi olur, aksi takdirde geceyi ön verandada geçirirsin.”

“Geceyi geçirmek mi?”

“Onun sabahtan önce gelip bizi alacağını gerçekten de düşünmüyorsun, değil mi?”

“Şaka yapıyorsun.”

“Öyle yapıyor gibi mi duruyorum?”

Biraz yürümeye başladılar. Francesca onu daha da çileden çıkarmak için Willie Nelson’un *On the Road Again* şarkısını mırıldanmaya başladı. Dallie durup ters ters ona baktı.

“Ah, bu kadar suratsız olma,” diye çıkıştı Francesca. “İtiraf et ki bu en azından eğlenceli bir olay.”

“Eğlenceli mi?” Ellerini beline dayadı. “Bunun neresi eğlenceli, bana söyler misin? Bu gece evde aramızda neler geçeceğini sen de en az benim kadar iyi biliyorsun.”

Tam o anda bir kamyon Francesca’nın saçlarını yanağına savurarak ok gibi yanlarından geçti. Francesca yüreğinin hopladığını hissetti. “Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi kibirli bir tavırla. Dallie ona alaycı bir tavırla baktı. Sözcüklere gerek yoktu. Bu bakış Francesca’ya onun dünyanın en ikiyüzlü insanı olduğunu düşündüğünü gayet iyi anlatıyordu. Francesca da ona dik dik bakıp en iyi taktiğin gerilemek değil, hücum etmek olduğuna karar kıldı. “Haklı olsan bile, ki haklı değilsin, kanal tedavisi olmaya gidecekmişsin gibi bir tavır içine girmene gerek yok.”

“Kanal tedavisi muhtemelen daha az canımı yakardı.”

Attığı oklardan biri nihayet hedefini bulmuştu. Yürümekten vazgeçen şimdi Francesca olmuştu. “Gerçekten de öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. Gerçekten incinmişti.

Dallie bir elini parkasının cebine sokup ayağıyla yerdeki bir taş tekmeledi. “Tabii ki öyle düşünüyorum.”

“Sanmıyorum.”

“Gerçekten de öyle düşünüyorum.”

Francesca üzüldüğünü öyle belli etmiş olmalıydı ki yüz ifadesi yumuşayan Dallie ona doğru bir adım attı. “Aman Tanrım, Francie...”

Ne olduğunu ikisi de anlamadan, Francesca kendisini onun kollarında buldu. Dallie ağzını yavaşça onun ağzına doğru yaklaştırıyordu. Öpüşmeleri yumuşak ve tatlı bir şekilde başladı ama birbirlerine öylesine açıldılar ki hemen sonra şekil değiştirdi. Dallie parmaklarını saçlarının içine geçirdi, onları şakaklarının gerisine atarak avuçlarının içine aldı. Francesca kollarını onun boynuna dolayıp ayak parmaklarının ucuna basarak Dallie’nin dilini ağzının içine almak için dudaklarını araladı.

Bu öpücük ikisini de paramparça etmişti. Gücüyle tüm farklılıkları süpürüp götüren müthiş bir tayfun gibiydi. Dallie bir elini kalçalarının altına uzatıp onu havaya kaldırdı. Dudaklarını onun

ağzından çekerek boynunda dolaştırdı ve sonra yine ağzına getirdi. Ceketıyla süveteri arasındaki çıplak tenini buldu ve belkemiği boyunca sırtını okşadı. Birkaç saniye sonra ikisi de kıpkırmızı olmuştu. Ter içindeydiler ve birbirlerini yemek için enerji yüklenmişlerdi.

O anda yanlarından korna çala çala bir araba geçti. Pencere-lerinden ıslık sesleri geliyordu. Francesca Dallie'nin boynunu tutan ellerini gevşetti. "Dur," diye inledi. "Bunu yapamayız... Ah, Tanrım..." Dallie onu yavaşça yere bıraktı. Francesca'nın teni alev gibiydi.

Dallie yavaşça elini Francesca'nın süveterinin altından çıkarıp onu serbest bıraktı. Nefes nefese, "Sorun şu ki," dedi, "iki insan arasında böylesi bir cinsel kimya oluştuğunda, sağduyu diye bir şey kalmıyor."

"Bu tür bir şey sana çok sık mı oluyor?" diye sordu Francesca hemen, tüyleri yanlışı yere doğru taranan bir kedi gibi asabileşmişti.

"Bunu son kez yaşadığımda on yedi yaşımıydım ve bundan bir ders alacağıma dair kendime söz vermiştim. Lanet olsun, Francie, ben otuz yedi yaşımıydım, sen de... Kaş yaşında oldun? Otuz mu?"

"Otuz bir."

"İkimiz de ne yaptığımızı bilecek yaştayız ama şu işe bak, bir çift azgın ergen gibi davranıyoruz." Kendisinden iğrenmiş gibi sarışın başını iki yana salladı. "Boynunda bir salağın diş izleri kalmazsa mucize olur."

"Olup biten için beni suçlama," diye karşılık verdi Francesca. "Bu işlere ara vereli öyle çok oldu ki her şey gözüme iyi görünüyor. Sen bile..."

"Sen ve o Prens Stefan'ın..."

"Olacak. Sadece henüz yapmadık."

"Böyle bir şeyi fazla ertelememen gerekir."

Yeniden yürümeye başladılar. Çok geçmeden, Dallie onun elini tutup parmaklarını hafifçe sıktı. Bu hareketinin dostça ve rahatlatıcı olması gerekirdi ama Francesca'nın kolundan yukarı bir sıcaklık dalgası yolladı. Aralarındaki elektriğin etkisizleşmesi için en iyi yolun mantığın soğuk sesini dinlemek olduğuna karar verdi. "Bizim için şu anda her şey fazla karmaşık. Bu... Bu cinsel çekim çözümü imkânsız kılacak."

“On yıl önce de iyi öpüşürdün, tatlım ama o zamandan beri birinci lige çıkmış gibisin.”

“Bunu herkesle yapmıyorum,” diye yanıt verdi Francesca sinirlenerek.

“Hemen alınma, Francie ama o yılları düşününce işler ciddiye bindiğinde hâlâ öğrenecek şeylerin olduğunu düşünmüştüm. Tabii iyi bir öğrenci olmadığından değil... Söylesene, neden o zamandan beri şeref listesine geçmiş olduğun gibi bir duyguya kapılıyorum acaba?”

“Bu, doğru değil! Ben sekste çok berbatım. Saçlarım... Seks yaparken saçlarım bozuluyor.”

Dallie kıkır kıkır güldü. “Artık eskisi gibi saçına önem verdiğini sanmıyorum. Yok yani, iyi görünmüyorlar demek istemiyorum. Eskisi gibi makyaj da yapmıyorsun, bu arada.”

“Aman Tanrım,” diye inledi Francesca. “Bütün bunlar olmamış gibi yapalım ve eski durumumuza devam edelim.”

Dallie birleşik ellerini parkasının cebine soktu. “Tatlım, sen ve ben bir araya geldiğimiz andan beri birbirimizin etrafında daireler çizip duruyoruz. Bir çift melez köpek gibi havayı kokluyor ve hırslıyoruz. İşleri doğal gidişatına bırakmazsak, ikimiz de sonunda kafayı hafifçe üşütürüz.” Bir an durdu. “Ya da kör oluruz.”

Francesca, yapması gerektiği gibi ona ters çıkmak yerine kendisini, “Bunu devam ettirmeye karar verdiğimizizi varsayarsak, sence ateşin dinmesi için ne kadar vakit geçmesi gerekir?” derken buldu.

“Bilmiyorum. Biz birbirinden tamamıyla farklı iki insanız. Benim tahminim bir iki kere yaparsak, gizem kaybolur ve bu işin de sonu gelir.”

Haklı mıydı? Francesca kendisini sorguladı. Elbette haklıydı. Bu tür bir cinsel çekim anız yangını gibiydi. Hemen alev alırdı ama uzun süreli yanmazdı. Bu seks konusunu hep böyle gözünde büyütüyordu. Dallie bu konuda son derece rahattı, o da öyle olmalıydı. Saygınlığını yitirmeden onu aklından çıkarıp atması için bu mükemmel bir fırsattı.

Çiftlik evine giden yolun geri kalanım hiç konuşmadan yürüdüler. İçeri girdiklerinde Dallie bir ev sahibinden beklenen tüm ritüelleri

yerine getirdi. Ceketlerini astı, evin rahat olması için termostatu ayarladı, mutfaktan getirdiği bir şişeden ona bir bardak şarap koydu. Aralarındaki sessizlik onları bunaltmaya başlamıştı. Francesca işi komikliğe vurdu. “Bu şişenin tıpası burmalı türdense, bana şarap verme.”

“Mantarı kendi dişlerimle söküp çıkardım.”

Francesca gülümsememeye çalışarak kanepeye oturdu ama kıpırdanmadan oturamayacak kadar gergin olduğunu fark etti. Yeniden ayağa kalktı. “Tuvalete gidiyorum. Dallie... Ben... Şey... Yanımda bir şey getirmemiştım. Evet, bu benim bedenim ve ondan ben sorumluyum ama bugün bu işin senin yatağında sonuçlanacağı aklıma bile gelmemişti. Aslında buna karar vermiş de değilim ya... Ama eğer öyle bir şey yaparsam... Yani yaparsak, eğer benden daha hazırlıklı değilsen, şimdiden söyleyen iyi olur.”

Dallie gülümsedi. “Ben bir şeyler ayarlarım.”

“İyi olur.” Ona en vahşi bakışıyla baktı çünkü her şey çok hızlı geliyordu. Daha sonra pişman olacağı bir şey için hazırlandığını biliyordu ama kendisini kontrol edebilecek iradeye sahip değildi. Bu muhtemelen bir senedir cinsel perhizde olduğum için, diye mantık yürüttü. Bunun tek açıklaması buydu.

Tuvaletten döndükten sonra onu bir ayağı dizinin üzerinde kanepeye oturmuş domates suyu içerken buldu. Tam olarak kolçağa yaslanmadan ama ona da sokulmadan kanepenin diğer ucuna oturdu. Dallie başını kaldırıp ona baktı. “Hadi ama, Francie, biraz gevşesen iyi olur. Beni de geriyorsun.”

“Bana maval okuma,” diye karşılık verdi Francesca. “Sen de benim kadar gerginsin. Sadece daha iyi gizleyebiliyorsun.”

Dallie itiraz etmedi. “Isınmak için birlikte duş almaya ne dersin?”

Francesca başını iki yana salladı. “Elbiselerimi çıkarmak istemiyorum.”

“Bu biraz zor olacak...”

“Demek istediğim o değil. Elbiselerimi çıkaracağım, önünde sonunda... Belki... Buna karar verirsem... Yani onları çıkarmadan önce havaya girmek istiyorum, o yüzden.”

Dallie sırttı. “Biliyor musun, Francie? Çok eğlenceli, böyle oturup da konuşmak... Neredeyse seni öpmeye başlamayı canım istemeyecek.”

Bunun üzerine Francesca onu öpmeye başladı çünkü artık sohbeti daha fazla uzatmaya dayanacak gücü kalmamıştı.

Bu öpücük yolun kenarındakinden bile daha iyiydi. Sözlü ön sevişmeleri onları sekse hazırlamıştı; birbirlerini okşamalarında bile biraz kabalık vardı ve yakınlaşmak ikisi için de mantıksızca olacağından çok doğaldı. Francesca, dudakları birbirine değerken ve dilleri temas ederken bir kez daha dünyanın geri kalanının silinip gittiğini hissederek gibi oldu.

Ellerini onun gömleğinin altına soktu. Birkaç saniye içinde, kendi süveteri çıkmış ve ipek bluzunun düğmeleri açılmıştı bile. Çamaşırları çok güzeldi. İstiridye kabuğu motifli ipek danteller göğüslerini sarmıştı. Dallie kaymak tadındaki göğüs ucunu bulup emmek için bu kabuklardan birini kaldırdı.

Francesca dayanamayacak bir hale gelince Dallie'nin başını tutup kaldırdı ve diliyle kıvrımını takip ederek alt dudağına acımasız bir saldırı başlattı, bir yandan hafifçe dişliyordu. Nihayet parmaklarını belkemiği boyunca gezdirerek blucininin kemer bölümünden içeriye soktu. Dallie inleyerek onu ayağa kaldırdı, pantolonunu indirdi, ayak-kabılarını ve çoraplarını çıkardı. “Seni görmek istiyorum,” dedi boğuk bir sesle, ipek bluzu omuzlarından çıkarırken. Kumaş Francesca'nın kollarından aşağıya doğru okşar gibi kaydı.

Dallie nefesini tuttu. “Çamaşırların her zaman böyle yüksek kaliteli bir striptiz şovundan fırlamış gibi midir?”

“Hem de hepsi.” Francesca parmak uçlarına basarak Dallie'nin kulağını hafifçe dişledi. Dallie'nin parmakları Francesca'nın minik bir üçgen şeklindeki ipek külodunu yerinde tutan ve kalçasını açıkta bırakan iki küçük bağcıkla oynuyordu. Francesca'nın tüyleri diken diken oldu. “Beni yukarı taşı,” diye fısıldadı.

Dallie kolunu dizlerinin altından geçirerek kaldırıp bedenini göğsüne bastırdı. “Golf sopalarıyla dolu bir çanta kadar bile ağır değilsin, tatlım.”

Odası geniş ve rahattı. Bir ucunda şömine, tavanın eğimli olduğu yere gizlenmiş bir de karyola vardı. Francesca'yı nazik bir şekilde örtünün üzerine koyup iç çamaşırındaki iplere uzandı. "Hayır, hayır." Francesca elini itip odanın ortasını işaret etti. "Önce onları çıkar, asker."

Dallie ona şüpheci bir bakış attı. "Neyi çıkarayım?"

"Elbiselerini. Askeri birliği eğlendirmen gerek önce."

"Elbiselerimi mi?" Suratını astı. "Ben de böyle bir şeyi sen benim için yaparsın diye düşünüyordum."

Francesca başını iki yana salladı, bir dirseğinin üzerine abanarak Dallie'ye en cadı, en cadaloz gülücüklerinden birini gönderdi. "Soyun."

"Dinle beni, Francie..."

Elini tembel tembel kaldırarak odanın ortasını bir kere daha gösterdi. "İyice yavaş yavaş yapmanı istiyorum, yakışıklı," diye kedi gibi mırıldandı. "Bunun her saniyesinden keyif almak istiyorum."

"Of, Francie..." Önce göğüslerinin üzerindeki ikiz istiridyeye kabuğuna, daha sonra küçük ipek üçgene arzu dolu bakışlarla baktı. Francesca ona esin vermek için bacaklarını hafifçe araladı.

"Soyunmayı büyük bir şova dönüştüreceğim için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye homurdandı Dallie odanın ortasına doğru ilerlerken.

Francesca parmaklarını nazik bir tavırla ipek üçgen üzerinde gezdirdi. "Bu, çok kötü işte. Bana kalırsa senin gibi erkekler benim gibi kadınları eğlendirmek için dünyaya geliyor."

Dallie'nin gözleri Francesca'nın parmaklarını izliyordu. "Öyle mi?"

Francesca küçük bağcıkla oynamaya başladı. "Baştan aşağı kastan oluyorsun, beyin denen şey sende yok, başka ne işe yararsın ki?"

Dallie başını kaldırarak ona uyuşuk uyuşuk sırttı ve manşet düğmelerini yavaş yavaş açmaya başladı. "Eh, sanırım ne işe yaradığımı az sonra göreceksin."

Francesca kanının birden ısındığını hissetti. Dallie'nin manşet düğmelerini açmak gibi basit bir hareket yapması bile ona hayatında gördüğü en erotik şeymiş gibi gelmişti. Dallie de onun sık sık nefes aldığını fark etmiş olmalıydı çünkü ağzının bir köşesinde bir gülücük

belirmişti ama ciddi bir tavırla oyununa geri dönünce bu gülücük yok oldu. Düğmelerin geri kalanını açarken hiç acele etmedi ve gömleğini çıkarmadan önce önünü bir süre açık bıraktı. Francesca'nın dudakları hafifçe aralandı. Çizmelerini ve çoraplarını çıkarırken Dallie'nin göğsündeki adalelerin hareketlerini izledi. Şimdi sadece blucini ve geniş deri kemeriyle kalmıştı. Dik durdu ve başparmaklarından birini pantolonunun beline geçirdi.

"Şu sutyenini çıkar," dedi. "İyi bir şey görmeden, üstümden başka bir şey çıkaracak değilim."

Francesca düşünüyormuş gibi yaptıktan sonra küçük klipsi açmak için ellerini yavaşça arkasına götürdü. Sutyenin askıları omuzlarından aşağı kaydı ama istiridye kabuklarını göğüslerinin üzerinde tutmayı sürdürdü. "Önce kemerini çıkart," dedi derin ve genizden gelen bir sesle. "Ve sonra da fermuarını aç."

Dallie kemerini blucinin ilmeklerinden çekti. Tokalı bölümün kıvrımı avcunda kalacak şekilde bir an havada tuttu ve sonra yatağın üzerine fırlatarak Francesca'yı şaşırttı. Kemer Francesca'nın ayak bileklerinin yanına düşmüştü. Cinsel tehditle dolu bir sesle, "Bunu senin üzerinde kullanmam gerekebilir," dedi.

Francesca güçlükle yutkundu. Dallie blucininin üst kopçasını açtı ve fermuarını düz karnı ortaya çıkacak kadar birkaç santim indirdi. Sonra elini fermuarın üzerine koyarak Francesca'yı bekledi. Francesca göğüslerinin üzerinden ipek istiridye kabuklarını kaldırdı, Dallie'nin iyice görmesi için sırtına hafif bir kavis verdi. Yutkunma sırası şimdi Dallie'deydi.

"Blucinin, asker," diye fısıldadı Francesca.

Dallie fermuarı sonuna kadar indirdi, iki başparmağını da bel kısmına geçirip blucinini külotuyla birlikte çıkardı. Nihayet Francesca'nın önünde çırlıçılak kalmıştı.

Francesca hiç çekinmeden doya doya seyretti. Dallie sertleşmişti. Gururlu, parlak, tüylü ve güzeldi. Francesca başını tekrar yastıklara dayadı. Saçları başının etrafına bir taç gibi yayıldı. Dallie'nin yatağın yanına gelişini izledi. Dallie işaretparmağıyla boğazından külodunun üçgenine kadar uzun bir çizgi çizdi. "Bağcıkları çöz," diye emretti.

“Sen yap” dedi Francesca.

Dallie yatağın ucuna oturdu ve saten bağcıklardan birine uzandı. Francesca onun elini tuttu. “Ağzınla.”

Dallie kıkırdayarak eğilip onun emrini yerine getirdi. İpek üçgeni bacaklarının arasından çekerken onu öptü ve baldırlarının iç kısmını okşamaya başladı. Bu arada Francesca da ona dokunmaya susamış gibi, kendi keşif görevini yerine getiriyordu. Birkaç dakika sonra, Dallie inleyerek komodinin çekmecesine uzandı. Ona doğru döndüğünde Francesca gülerek dizlerinin üzerinde yükseldi ve burnunu onun ensesine sürttü. “Bir erkeğe asla bir kadının işini verme,” diye fısıldadı. Dallie’nin üstünden uzanarak elinden o görevi aldı ve Dallie’nin teni terden ıslanana kadar oyalanıp onunla oynadı.

“Lanet olsun, Francie,” dedi Dallie boğuk bir sesle, “bunu yapmaya devam edersen bu görüşmemizden aklımda sadece kötü bir anı kalacak.”

Francesca gülümsedi ve yastıkların üzerine doğru kayarak bacaklarını onun için açtı. “Nedense bundan şüphem var.”

Dallie Francesca’nın ona sunduğu şeyden doyasıya faydalandı, usta okşayışlarıyla durması için yalvartana kadar ona işkence etti ve onu nefes nefese öptü. Nihayet içine girdiğinde, Francesca parmaklarını kalçasına bastırıp bir çığlık attı. Nefes nefese kısa sözcüklerle konuşmaya başladılar.

“Lütfen...”

“Çok güzel...”

“Evet... Sert...”

“Tatlı...”

İkisi de her zaman havalı âşıklar olmuşlardı. Düşünceli, verici ama her zaman kontrollü. Şimdi ise azgın ve ıslaklardı, tutkunun esiriydiler ve birbirine hasret iki bedenden çıkan çılgınca seslerden başka hiçbir şeyi umursamıyorlardı. Birkaç saniye arayla, coşkulu ve gürültülü bir teslim oluşla infilak ettiler; havayı çığlıklarıyla, inlemeleriyle ve ağza alınmayacak müstehcen sözcüklerle doldurdular.

Daha sonra kimin daha çok utandığını ikisi de karar veremedi.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yemeklerini gergin bir şekilde yediler. Birbirlerine hiç de komik olmayan espriler patlatıldılar. Sonra yatağa girip yeniden seviştiler. Ağzıları birbirine yapışık, bedenleri de birleşikti. Konuşamıyorlardı ama konuşmak zaten çok istedikleri bir şey değildi. Huzursuz bir şekilde uyudular ve sabahın ilk ışıklarıyla uyandıklarında birbirlerine doyamamış olduklarını fark ettiler.

“Kaç kere yaptık?” diye inledi Dallie sevişmeleri bitince.

Francesca onun çenesinin altına sokuldu. “Hımm... Dört kere, sanırım.”

Dallie onun başının tepesini öptü, “Francie, bana kalırsa ikimizin arasındaki bu ateşi öyle sandığımız gibi kolayca söndüremeyeceğiz,” diye mırıldandı.

Ertesi sabah saat sekizden önce ikisi de kımıldayamadı. Francesca tembel tembel gerindi ve Dallie sarılıp yatmak için onu kendisine çekti. Biraz oynamak üzereydiler ki merdivenlerden çıkan ayak sesleri duydular. Dallie alçak sesle bir lanet okudu. Francesca başını kapıya doğru çevirince kapı tokmağının döndüğünü görerek panikledi. Gözünün önünden Dallie’nin parmağından bir anahtar sarkan eski kız arkadaşlarından birinin içeri girdiği gibi çirkin bir görüntü geçti. “Aman Tanrım...” Elinde değildi. Örtülerin içine kayıp çarşafı başına çekti. Tam o sırada kapının açıldığını duydu.

Dallie hafiften çileden çıkmış gibiydi. “Tanrı aşkına, kapıya bir vuramaz mıydın?”

“Kahvemi dökmekten korktum. Örtülerin altında Francie’nin olduğunu umuyorum, yoksa çok mahcup olacağım.”

“Doğrusu istersen, oradaki kişi Francie değil,” dedi Dallie. “Ve o yüzden de mahcup olmalısın.”

Holly Grace yatağın kenarına oturunca şilte o tarafa çöktü ve kalçası Francesca’nın baldırlarına sürtündü. Aynı anda hafif bir kahve kokusu çarşafların içine kadar ulaştı.

“En azından bana da bir tane getirebilirdin,” diye şikâyet etti Dallie.

Holly Grace özür diledi. “Düşünemedim. Aklım çok karışık. Oradakinin Francie olmadığını söylerken şaka yapıyordun, değil mi?”

Dallie Francesca’nın örtünün altındaki kalçasına pat pat vurdu. “Orada kal, Rosalita tatlım. Bu deli kadın birkaç dakika sonra gidecek.”

Holly Grace çarşafı çekiştirdi. “Francie, ikinizle de konuşmam gerekiyor.”

Francesca çarşafa daha da sıkıca sarılıp İspanyolca postaneye gitmek için sola dönülmesi gerektiğine dair bir şeyler söyledi. Dallie kıkırdadı.

“Haydi, Francie, oradakinin sen olduğunu biliyorum,” dedi Holly Grace. “Çamaşırların yerlerde duruyor, hem de hepsi...”

Francesca onurlu bir çıkış yolu göremedi. Elinden geldiğince saygın bir tavırla çarşafı çenesine kadar indirdi ve yatağın ucunda üstünde eski bir blucin ve bir kovboy svetşörtle oturan Holly Grace’e dik dik baktı. “Ne istiyorsun?” diye diklendi. “Üç gün boyunca benimle konuşmayı reddettin. Gevezelik etmek için neden bugünü seçtin?”

“Biraz düşünmek için vakte ihtiyacım vardı.”

“Görüşmek için daha uygun bir yer seçemez miydin?” diye sordu Francesca. Yanında duran Dallie karyola başlığına yaslanmış, gayet rahat bir tavırla Holly Grace’in kahvesini yudumluyordu. Yatar durumdaki tek kişi olan Francesca aniden kendisini bu şekilde dezavantajlı bir konuma soktuğunu fark etti. Çarşafı kollarının altına

sıkıştırarak utanmayı bir kenara bıraktı ve oturur duruma gelene kadar kendisini yukarı çekti.

“Bir yudum ister misin?” diye sordu Dallie, kahve kupasını ona uzatarak.

Francesca saçlarını yüzünden çekti ve Dallie’ye biraz abartılı bir nezaketle teşekkür etti. İkisini de rahatlık konusunda yaya bırakmaya kararlıydı. Kahve kupasını alırken, Holly Grace ellerini ön ceplerinden çıkarıp arka ceplerine sokarak ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Onun bu hareketini izleyen Francesca, arkadaşının belli etmemeye çalışmakla birlikte ondan bile daha gergin olduğunu fark etti. Daha dikkatlice bakınca Holly Grace’in kasılmış omuzlarının bu gerçeği açığa çıkardığını gördü.

Holly Grace perdenin ucuyla oynarken, “Sorun şu ki sizin aranızdaki bu durum benim yaptığım planı berbat etmiş bulunuyor.”

“Ne durumu?” diye sordu Francesca savunmaya geçerek.

“Ne planı?” dedi Dallie.

Holly Grace onlara döndü. “Francie, bütün bunların benim onaylayıp onaylamamamla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeni istiyorum. Ben sana Dallas Beaudine’le yatakta daha fazla zaman geçirmedeğin için hayatının en büyük fırsatlarından birini teptiğini yıllardır söylüyorum.”

“Holly Grace!” diye itiraz etti Francesca.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi Dallie.

Francesca ikisinin yine onu alt etmeye doğru gittiklerini fark etti ve kahveden ağır ağır, rahatlatıcı bir yudum aldı. Holly Grace dalgın bir tavırla karyolanın ayağına kadar gelip bakışlarını eski kocasına dikti. “Dallie, biyolojik saatim gece yarısına gelmek üzere. Er ya da geç evlenmek isteyebileceğim birini bulurum diye düşünüyordum. Hatta Gerry ve benim... Neyse, durulmayı ve ben bir iki bebek doğururken China Colt yapımcılarının karnımı göstermeyecek çekimler yapabileceklerini planlıyordum. Ama son sıralarda bunun bir fantezi olduğunu fark ettim ve nasıl diyeyim... İçimde bir sancı başladı.” Kollarını üşüyormuş gibi kendi etrafına sararak karyolanın Francesca’nın yattığı tarafına doğru ilerledi.

Francesca arkadaşının güzel ve gururlu yüzündeki kederi ve onun bir çocuğa olan ihtiyacını bu kadar açıklıkla dile getirmesine rağmen ne kadar sıkıntılı olduğunu gördü. Kahve kupasını Dallie'ye verdi ve yattığı yerin yanına pat pat vurdu. "Otur, Holly Grace ve bana sorununun ne olduğunu anlat."

Holly Grace oturdu. Mavi gözlerini Francesca'nın yeşil gözlerine kilitledi. "Bir bebeğim olmasını ne kadar istediğimi biliyorsun, Francie. Ve Teddy'yi gördükten sonra bunu daha da güçlü bir şekilde istemeye başladım. Sadece başkalarının çocuklarını sevmekten bıktım; kendi çocuğumu istiyorum. Dallie yıllardır bana parayla mutluluk alınmayacağını söyler durur ve nihayet onun haklı olduğunu anladım."

Francesca uzanıp onun koluna sevgi ve anlayışla dokundu. Keşke Gerry dün evine dönmeseydi diye düşündü, gerçi tam üç gün boyunca Holly Grace onunla konuşsun diye yalvardığı için gitti diye onu suçlayamıyordu. "New York'a gittiğinde Gerry ve sen bir araya gelmelisiniz. Onu sevdiğini biliyorum ve o da seni seviyor. Ve de..."

"Bırak Gerry'yi!" diye karşılık verdi Holly Grace. "O bildiğin Peter Pan. Hiç büyümeyecek. Gerry bana benimle evlenmek istediğini ama bana asla bir çocuk vermeyeceğini açıkça söyledi."

"Bana bundan hiç bahsetmedin," dedi Dallie. Bu açıklamanın onu çok şaşırttığı belli oluyordu.

"Sen ve Gerry birbirinize karşı dürüst olmaya başlamalısınız," diye ısrar etti Francesca.

"Ona yalvaracak değilim." Holly Grace saygınlığını korumak ister gibi sırtını dikleştirdi. "Maddi açıdan kimseye bağımlı değilim, en azından kısmen olgun bir kişi sayılabilirim ve bir çocuk sahibi olmak için kendimi neden bir evlilikle prangalamak zorunda olduğumu anlayamıyorum. Ama sizin yardımınıza ihtiyacım var."

"Elimden geleni yaparım, bunu biliyorsun. Bana yaptığın onca yardımdan sonra..."

"Dallie'yi bana ödünç verebilir misin?" diye sordu Holly Grace aniden.

Dallie yataktan fırladı. "Hey, dur bakalım bir dakika!"

“Dallie benim değil ki onu ödünç vereyim,” dedi Francesca ağır ağır.

Holly Grace Dallie'nin öfkesini görmezden geldi. Gözlerini Francesca'dan ayırmadan konuştu. “Bunu isteyebileceğim sürüyle erkek var ama ben herhangi birinin bebeğini doğuracak türden biri değilim. Dallie'yi seviyorum ve aramızda hâlâ Danny var. Şu anda güvenebileceğim tek erkek Dallie.” Francesca'ya hafiften kınar gibi baktı. “Onunla temasımı asla senin yaptığın gibi kesmeyeceğimi bilir. Ailenin onun için ne kadar önemli olduğunu da ben biliyorum. O yüzden bebek benim olduğu kadar onun da olacak.”

“Bu ikinizin arasındaki bir mesele,” dedi Francesca kararlı bir tavırla.

Holly Grace bir ona, bir Dallie'ye bakıyordu. “Sanmıyorum.” Dikkatini Dallie'ye verdi. “Onca zamandan sonra seninle yeniden yatağa girmek biraz tuhaf olacak ama... Yani sanki erkek kardeşimle yatıyor gibi olacağım. Ama birkaç tek attıktan sonra bir de Tom Cruise'la birlikte olduğumu hayal edersem...”

Esprî yapma çabası işe yaramadı. Dallie midesine bir yumruk yemiş gibi oldu. “Bu kadar yeter!” diye bağırarak eğildi ve yatağın yanında halının üzerinde duran havluyu çekip aldı.

Holly Grace yalvarır gibi baktı ona. “Bütün bunlara karşı senin de söyleyecek bir iki şeyin olacağını biliyorum elbette ama acaba Francie'yle bir iki dakika konuşmama izin verebilir misin?”

“Hayır, veremem,” diye yanıt verdi soğuk bir tavırla Dallie. “İkinize de inanmıyorum. Bu ülkedeki kadınların nasıl zıvanadan çıktığına mükemmel bir örnek oluşturunuz. Erkekleri ikinci derecede öneme sahip, sizi eğlendiren oyuncaklardan ibaret yaratıklar olarak görüyorsunuz.” Örtülerin altından geçirdiği havluya sarındı. “Ve kim ne derse desin, bu işler kadınlara oy kullanma hakkı verildiğinde olmadı. Bana kalırsa, bütün sıkıntı birbirinize okuma yazma öğrettiğiniz zaman başladı.” Havluyu belinde sıkıca tutarak yataktan fırlar gibi çıktı. “Bir şey daha...” dedi. “İkinizin beni ayaklı

bir sperm bankası olarak görmenizden bıktım usandım artık!" Bunu de dedikten sonra yalpalayarak banyoya girdi ve kapıyı çarptı.

Holly Grace Dallie'nin öfkesini hiç umursamayıp Francesca'ya baktı. "Dallie'yi yola getirdiğimi farz edersek, bu konuda sen ne düşünürsün?"

Bu fikir Francesca'yı itiraf etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız etmişti. "Holly Grace, Dallie ve benim geçici bir çılgınlıkla birlikte bir gece geçirmiş olmamız bu konuda benim bir karar verebileceğim anlamına gelmez. Ne olacaksa ikinizin arasında olacak."

Holly Grace Francesca'nın yere saçılmış iç çamaşırlarına baktı. "Varsayımsal olarak düşünecek olursak, eğer Dallie'ye gerçekten âşık olsaydın, bu konuda ne hissederdin?"

Onun bir şeyler söylemesine ihtiyaç duyduğu Holly Grace'in yüzünden o kadar belliydi ki Francesca ona dürüst bir yanıt vermesi gerektiğinde karar kıldı.

Birkaç saniye düşündükten sonra, "Seni çok sevmeme rağmen, Holly Grace ve bir çocuk sahibi olma arzunu da anlayışla karşılamama rağmen, eğer Dallie'ye gerçekten âşık olsaydım, ona dokunmana bile izin vermezdim."

Holly Grace bir an hiçbir şey söylemeden durduktan sonra kederli bir şekilde gülümsedi. "Ben de olsam aynı şeyi söylerdim," dedi. "Bütün uçarılığına rağmen Francie, neden en iyi arkadaşlar olduğumuzu işte böyle zamanlarda daha iyi anlıyorum."

Holly Grace Francesca'nın elini sıktı, Francesca da Teddy'yle ilgili yalanı affetmiş olduğunu görerek mutlu oldu. Ama en iyi arkadaşının yüzüne bakarak kaşlarını çatı. "Holly Grace, bütün bunda bana doğru gelmeyen bir şey var. Sen de çok iyi biliyorsun ki Dallie böyle bir şeyi kabul etmez. Senin de onun bunu yapmasını gerçekten istediğinden emin değilim."

"Yapabilir," dedi Holly Grace savunmaya geçerek. "Dallie sürprizlerle doludur."

Ama bu tür bir sürpriz değil, diye düşündü Francesca. Dallie'nin Holly Grace'in bu isteğini yerine getirmek isteyeceğine bir an bile

inanmıyordu ve Holly Grace'in de buna inandığını düşünmüyordu. "Bana neyi hatırlatıyorsun, biliyor musun?" dedi Francesca düşünceli bir tavırla. "Bana dişi ağrıdığı anda ağzındaki acıyı unutmak için başına çekiçle vuran birini hatırlatıyorsun."

"Çok saçma," diye atıldı Holly Grace. O kadar çabuk yanıt vermişti ki Francesca onun bam teline bastığını o anda anladı. Birden Holly Grace'in korkuyor olabileceği geldi aklına. Tutunacak bir dal, Gerry'yi kaybetmekten dolayı çektiği acıyı hafifletmek için kendisini oyalayabileceği bir şey arıyordu. Francesca'nın eğilip arkadaşına sevgi dolu bir şekilde sarılmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu.

"Vay vay, bir erkeğin kalbini yumuşatmak için bundan güzel bir manzara olabilir mi?" dedi Dallie banyodan gömleğini ilikleterek çıkarken. Birkaç dakika önce yavaş yavaş sinirlenmeye başlayan ama öfkesi haklı bir kızgınlıktan başını alıp giden bir orman yangınına dönüşen bir erkek gibi görünüyordu. "Benimle ne yapacağınıza karar verdiniz mi bari?"

"Francie seni almama izin vermeyeceğini söylüyor," dedi Holly Grace.

Francesca panik içinde, "Holly Grace, ben sana öyle mi..." diye bağırırdı.

"Demek öyle." Dallie gömleğini blucininin içine soktu. "Lanet olsun, kadınlardan nefret ediyorum." Parmağını öfkeli bir şekilde Francesca'ya salladı. "Dün gece birkaç milyon maytap attık diye benimle ilgili kişisel bir karar verme hakkın olduğunu mu sanıyorsun?"

Francesca çileden çıktı. "Ben hiçbir kişisel..."

Dallie Holly Grace'e döndü. "Kendine bir bebek edinmek istiyorsan, git başkasının pantolonunun içine gir çünkü sana lanet olası bir damızlık hizmeti verecek değilim ben."

Francesca ona karşı bütünüyle mantıklı olmayan bir öfke hissettiğini fark etmişti. Ama Holly Grace'in gerçekten de büyük bir acı içinde olduğunu ve berrak düşünemediğini görüyordu. "Biraz duygusuzca davranmıyor musun?" diye sordu sakın bir sesle.

“Duygusuzca mı?” Dallie’nin öfkeden beti benzi atmıştı. Yumruklarını sıkmıştı ve yüksek yaşam formlarından birini yok etmek isteyen bir adama benziyordu. Onlara doğru ilerlerken, Francesca içgüdüsel olarak çarşafın içine gömüldü. Holly Grace bile geriler gibi oldu. Dallie bir elini kesici bir darbe indirecekmiş gibi uzattı. Francesca panik içinde tıslar gibi bir ses çıkardı ama Dallie Holly Grace’in çantasını fırlatıp attığı yerden kaptı.

Çantayı açıp içeri boşalttı ve Holly Grace’in arabasının anahatarlarını aldı.

Konuştuğunda, sesi boğuk çıkıyordu. “Bundan böyle ikinizin de cehenneme kadar yolu var.” Bunu söyledikten sonra da odadan çıktı.

Francesca birkaç dakika sonra bir arabanın uzaktan gelen motor sesini duydu ve daha önce içinde hiç öfkeli söz telaffuz edilmemiş bu evi düşününce içine hançer gibi bir pişmanlık duygusu saplandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

Altı hafta sonra, Teddy asansörden çıkıp dairelerine giden koridorda sırt çantasını yerlerde sürüyerek yürüdü. Okuldan nefret ediyordu. Bütün hayatı boyunca sevmiştii ama artık nefret ediyordu. O gün, Bayan Pearson sınıfa yılsonuna kadar bir sosyal çalışma projesi hazırlamaları gerektiğini söylemişti ve Teddy bu projeden muhtemelen çıkacağını düşünüyordu. Bayan Pearson ondan hoşlanmıyordu. Davranışları düzelmezse onu üstün zekâlı çocuklar sınıfından atacağını söylüyordu.

Sorun şuydu: Wynette'e gittiğinden beri artık hiçbir şeyden haz almamaya başlamıştı. Kafası sürekli karışıkta, sanki dolapta onun üzerine atlamak için bekleyen bir canavar varmış gibi hissediyordu. Şimdi de üstün zekâlı çocuklar sınıfından atılma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Böceklerle ilgili projesi tam bir fiyasko olduğu için, Teddy bu sosyal çalışmalar projesi için gerçekten de iyi bir konu seçmesi gerektiğini biliyordu. Onun bulduğu proje konusu, diğerlerininkinden daha iyi olmalıydı. O şapşal Milton Grassmann bile Belediye Başkanı Ed Koch hakkında yazacak ve adama günün birkaç saatini kendisiyle birlikte geçirip geçiremeyeceğini soracaktı. Bayan Pearson bu fikre bayılmıştı. Milton'ın bu girişiminin bütün sınıfa esin vermesi gerek-

tiğini söylemişti. Teddy sürekli burnunu karıştıran ve naftalin gibi kokan birinin nasıl bir esin olacağını anlamış değildi.

Kapıdan girerken, Consuelo mutfaktan çıktı. "Sana bir paket geldi bugün. Yatak odanda," dedi.

"Bir paket mi?" Koridordan geçerken ceketini hızla çıkardı. Noel geçmişti, doğum günü temmuzdaydı ve Sevgililer Günü'ne daha iki hafta vardı. Ona neden bir paket gelsindi ki?

Yatak odasına girdiğinde, odanın tam orta yerinde, gönderildiği yer olarak Wynette, Teksas sözcüklerinin yazılı olduğu kocaman bir karton kutu gördü. Ceketini yere bıraktı, gözlüğünü burnunun üstüne itirdi ve başparmağını ısırmağa başladı. İçinden bir parça paketin Dallie'den gelmiş olmasını istiyor, diğer bir parçası ise Dallie'yi düşünmek bile istemiyordu. Onu düşündüğünde dolaptaki o canavarın tam arkasında durmakta olduğu gibi bir hisse kapılıyordu.

En keskin makasıyla paketin üstündeki bantları kesti, kutunun kapaklarını dışarı çekti ve içinde bir not var mı diye bakındı. Bütün gördüğü bir yığın daha küçük kutuydu. Hepsini tek tek açmaya koyuldu. Bitirdiğinde etrafındaki hazineye bakıp şaşkın bir şekilde oturdu. Sanki birileri onun aklını okumuş ve dokuz yaşındaki bir çocuğu en mutlu edecek hediyeleri seçmişti.

Bir yanına osuruk yastığı, acı biberli çiklet ve içinde ölü bir sinek olan sahte bir buz küpü gibi son derece ilginç şeyleri koymuştu. Diğer yanındaki hediyeler ise zekâsına hitap eden türdendi. Bunların arasında programlanabilen bir hesap makinesi ve tam takım *Narnia Günlükleri* vardı. Bir başka kutuda da gerçek bir İsviçre çakısı, siyah kauçuk saplı bir el feneri ve yetişkinler için Black & Decker vida seti gibi erkeklerin dünyasını ilgilendiren nesneler duruyordu. Ama en çok beğendiği hediye kutunun en altındaydı. Pelür kâğıdını açıp da bugüne kadar gördüğü en iyi, en havalı ve en muhteşem svetşörte bir bakış atınca keyifli bir çığlık attı.

Koyu mavi renkli sevtşörtün ön tarafında patlak gözlü, kötü bakışlı ve ağzından salyalar akan sakallı bir motosikletlinin karikatürü vardı. Motosikletlinin altında ise Teddy'nin Day-Glo boyasıyla

portakal renginde yazılı ismi ve “Kıyamet Koparmak İçin Doğdu” sözcükleri vardı. Teddy svetsörte sarılarak onu göğsüne bastırdı. Bir an için bunları ona Dallie’nin gönderdiğine inandı ama Dallie’nin pısrık olduğuna inandığı bir çocuğa göndereceği türden şeyler değildi bunlar. Dallie’nin onun hakkında neler düşündüğünü biliyordu, o yüzden de bu hediyelerin Skeet’ten geldiğini tahmin ediyordu. Svetsörtü daha sıkı göğsüne bastırdı ve kendisine Skeet Cooper gibi, taktığı gözlüğü umursamayan ve onun gerçek bir çocuk olduğunu gören bir arkadaşı olduğu için ne kadar talihli olduğunu söyledi.

Theodore Day... Kıyamet Koparmak İçin Doğdu! Spor yeteneği olmadığı gibi üstün zekâlı çocuklar sınıfından atılması bile söz konusu çelimsiz bir çocuğu “Kıyamet Koparmak İçin Doğdu” şeklinde tanımlayan bu sözcüklerin tınısını, hissettirdiği duyguları ve çağrıştırdığı fikri seviyordu!

Teddy svetsörtüne hayran hayran bakarken, Francesca da şovunun bantlarını sarıyordu. Kameranın kırmızı ışığı sönünce Nathan Hurd onu kutlamak için yanına geldi. Yapımcısı saçları dökülen, tombulca ve fiziki olarak gösterişsiz bir adamdı ama zihinsel açıdan bir dinamitti. Bazı bakımlardan Francesca’ya Houston televizyon istasyonunun haber bölümünü çalışanlarını intihar etmeyi düşündürecek şekilde yöneten Clare Padgett’i hatırlatıyordu. İkisi de çılgınlar gibi mükemmeliyetçiydiler ve ikisi de Francesca’nın nerede başarılı olacağını çok iyi biliyorlardı.

“Programı böyle terk etmelerine bayılıyorum,” dedi Nathan, çift katlı çenesi keyiften titrerken. “Programı olduğu gibi yayınlayacağız. Reytingler tavan yapacak.”

Francesca elektronik evanjelizm üzerine yaptığı bir programda, programın şeref konuğu olan saygıdeğer din adamı Johnny T. Platt’i başarısız birkaç evliliğini anlatmaya ikna edip kadınlara bir mağara adamı gibi davrandığını itiraf etmeye zorlamıştı. Bunun üzerine adam programı oflaya puflyaya terk etmişti.

“Neyse ki doldurmamız gereken sadece bir iki dakika kalmıştı yoksa her şeyi yeniden banda almamız gerekecekti,” dedi Francesca, mikrofونunu elbisesinin boğaz kısmına sardığı şal desenli ipek fularından çıkartırken.

Stüdyodan çıkarken Nathan da yanındaydı. Bandı hazırlama faslı bittiğine göre, Francesca’nın artık işine odaklanmak gibi bir sorunu yoktu. O yüzden de tanıdık bir ağırlık çökmüştü üzerine. Wynette’ten döndüklerinden beri tam altı hafta geçmişti. Evinden fırtına gibi çıktığından beri Dallie’yi de görmemişti. Böylece onu Teddy’nin hayatına nasıl sokacağına dair endişeleri de şimdilik giderilmiş oluyordu. Kendi zihninin de evine aldığı o ergen kaçakları gibi karmakarışık olduğunu hissediyordu.

Ona o kadar yanlış gelen bir şey neden o kadar doğrudu ki? Derken, Nathan’ın onunla konuştuğunu fark etti.

“... Özgürlük Heykeli töreniyle ilgili basın bildirisi bugün dağıtıldı. Mayıs ayında göçmenlerle ilgili bir bölüm çekelim. Zenginler ve yoksullar filan gibi bir şey. Ne dersin?”

Francesca onaylar gibi başını salladı. Ocak ayında vatandaşlık sınavını verdikten sonra Beyaz Saray’dan onu mayıs ayında Özgürlük Anıtı’nda yapılacak özel törene davet eden bir mektup almıştı. Vatandaşlık için yakın tarihlerde başvuruda bulunan birkaç ünlü kişi hep birlikte yemin edeceklerdi. Francesca’dan başka, bu kişilerin içinde birkaç Hispanik atlet, Koreli bir moda tasarımcısı, Rus bir balet ve iki tane de geniş çapta saygı gören biliminsanı vardı. Özgürlük Anıtı’nın 1986 yılında yapılan yüzüncü yıl törenleri çok başarılı geçmişti. O yüzden Beyaz Saray, bu yılki törenin açılış konuşmasını Başkan’a yaptırmayı planlamıştı. Böylece hem insanlara bir nebze milliyetçilik duyguları aşılayacaklar hem de Başkan’ın etnik seçmenler nezdindeki pozisyonunu güçlendireceklerdi.

Nathan bürosunun önüne gelince durdu. “Önümüzdeki sezon için muhteşem planlarım var, Francesca. Daha siyasi şeyler yapacağız. Senin bu işler için özel bir yeteneğin var...”

“Nathan.” Francesca bir an tereddüt etti ama zaten bu konuyu fazlasıyla ertelemiş olduğunu bildiği için kararlı bir şekilde, “Konuşmamız gerek,” dedi.

Nathan içeri girmesini işaret etmeden önce ona temkinli bir bakış attı. Francesca Nathan’ın sekreterine selam verip özel bürosuna geçti. Nathan kapıyı kapadı ve takım elbisesinin aşırı yük altındaki dikişlerini biraz daha zorlayarak tombul kalçasını çalışma masasının bir köşesine dayadı.

Francesca derin bir nefes alarak Nathan’a uzun uzun düşündükten sonra almış olduğu kararı bildirdi. “Buna fazla sevinmeyeceğini biliyorum, Nathan ama temsilcime sözleşmemin ilkbahar ayında yenilenme zamanı geldiğinde durumu yeniden müzakere etmesini söyledim.”

“Elbette yapabilirsin bunu,” dedi Nathan temkinli bir sesle. “Eminim kanal işi tatlıya bağlamak için birkaç dolar daha cebinden çıkarabilir. Ama pek fazla olacağını sanmam, bunu bilesin.”

Sorun para değildi. Francesca başını iki yana salladı. “Artık haftalık program yapmamaya karar verdim, Nathan. Senede sadece on iki özel program yapmak istiyorum, yani ayda bir tane.” Bu sözcükleri yüksek sesle telaffuz etmek onu rahatlatmıştı.

Nathan çalışma masasının köşesinden ok gibi fırladı. “Sana inanmıyorum. Kanal bunu asla kabul etmez. Mesleki açıdan bu bir intihar olur.”

“Bu riski almak istiyorum. Bu şekilde yaşamak istemiyorum, Nathan. Hep yorgun olmaktan yoruldum. Çocuğumu başkalarının büyüttüğünü görmekten de...”

Kendi kızlarını sadece hafta sonlarında görebilen ve çocuk büyütme işini karısına devretmiş Nathan’m, Francesca’nın neden bahsettiğine dair en küçük bir fikri bile yoktu. “Kadınlar seni rol modeli olarak görüyor,” dedi. Görüldüğü kadarıyla niyeti Francesca’nın siyasi vicdanına hücum etmekte. “Bunların bazıları kendini sattığını söyleyeceklerdir.”

“Belki de... Emin değilim.” Bir yığın dergiyi bir kenara ittirerek divanın üzerine oturdu. “Sanırım kadınlar erkeklerin birer karbon kopyası olmak istediklerini giderek daha fazla fark ediyorlar. Dokuz yıldır ben de her şeyi erkeklerin yaptığı gibi yaptım. Çocuğumun bakımını bile başka kişilere verdim. Programım zaman zaman öyle yoğun oldu ki bir otel odasında uyandığımda çekmecenin içinde hangi şehirde olduğumu bana hatırlatacak bir kâğıt parçası aradım. Geceleri yatağa ertesi gün neler yapmam gerektiğini düşünmekten düğümlenmiş bir mideyle giriyorum. Bundan bıktım usandım, Nathan. İşimi seviyorum ama onu haftanın yedi günü ve günün yirmi dört saati sevmekten usandım. Teddy’yi seviyorum ve o üniversiteye başlayana kadar sadece dokuz senemiz var. Onunla daha çok birlikte olmak istiyorum. Bütün hayatım bu işten ibaret ve doğruyu söylemek gerekirse böyle bir yaşam tarzı beni hiç mi hiç mutlu etmiyor.”

Nathan kaşlarını çatı. “Kanalın bunu kabul ettiğini varsaysak bile ki ciddi şekilde şüphelerim var, çok para kaybın olacak.”

“Haklısın,” dedi Francesca dudak bükerek. “Senelik kıyafet bütçemi yirmi bin dolardan on bin dolara indirmem gerekecek. Biliyorum, çocuklarına yeni okul ayakkabılarını nasıl alacaklarını düşünerek uykularını kaçırın milyonlarca iflahı kesilmiş, çalışan anne bu yaptığıma akıl sır erdiremeyecektir.” Bir kadının ne kadar paraya ihtiyacı olabilir? diye düşündü. Ne kadar güce sahip olmalıdır? Erkeklerin başarı ölçütlerini benimsemekten yorgun düşen tek kadın o muydu bu dünyada?

“Francesca, senin tam olarak istediğin nedir?” diye sordu Nathan, meydan okuma taktiğini bırakıp uzlaşma taktiğine yönelerek. “Belki bir şekilde uzlaşma yolu bulabiliriz.”

“İstediğim şey, zaman,” diye yanıt verdi Francesca bıkkın bir sesle. “Bir kitabı sadece canım çektiği için okumak istiyorum, yazarı ertesi gün programımda olacağı için değil. Birilerinin saçma sarak bigudiler sarmasına gerek kalmadan bir hafta geçirebilmeyi istiyorum. Teddy’nin sınıf gezilerinde çocuklara eşlik eden annelerden biri olmak istiyorum, Tanrı aşkına!” Francesca daha sonra içinde

bir zamandan beri ağır büyümekte olan bir fikri dile getirdi. “İşime verdiğim enerjinin birazını alıp bu ülkenin gidecek bir yerleri olmadığı için sokaklarda bedenlerini satan bütün o on dört yaşındaki kızları için anlamlı bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Evden kaçan kızlarla ilgili daha çok program yapacağız,” dedi Nathan aceleyle. “Biraz tatil yapabilmen için bir şeyler ayarlamaya çalışacağım. Son sıralarda seni çok çalıştırdığımızı biliyorum ama...”

“Mümkün değil, Nathan,” dedi Francesca, divandan kalkarken. “Biraz hız kesme zamanı geldi.”

“Ama Francesca...”

Francesca onun yanağına acele bir öpücük kondurup başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan bürodan çıktı. Mantıksız olduğunu düşünmeleri halinde kanaldakilerin popüleritesine bakmadan onu işten atmayacaklarının bir garantisi yoktu ama bu riski almak zorundaydı. Son altı haftada meydana gelen olaylar ona önceliklerinin nerede olduğunu ve kendisiyle ilgili önemli bir şeyi öğretmişti. Artık kanıtlaması gereken bir şey yoktu.

Francesca kendi bürosuna gelince sürüyle telefon mesajının onu beklediğini gördü. İlkinin açtı ama bakmadan bir kenara attı. Bakışları çalışma masasının üzerindeki Dallas Beaudine’in profesyonel golf hayatının ayrıntılı bir özetini içeren dosyaya kaydı. Dallie’yi zihninden uzak tutmaya çalışırken, bir yandan da onunla ilgili malzemeleri toplamıştı. Sayfaları dalgın dalgın karıştırdı ve etraflıca incelemiş olduğu bilgileri yeniden okuma çabası içine girmede. Okuduğu her bir makale, yaptığı her bir telefon görüşmesi ve toplamış olduğu her bir bilgi kırıntısı aynı yöne işaret ediyordu. Dallas Beaudine’in şampiyon olmak için gerekli bütün yeteneklere sahipti ama anlaşıldığı kadarıyla bunu yeterince istemiyordu. Francesca, Skeet’in dediklerini düşünürken bunun Teddy’yle ne gibi bir ilgisi olabileceğini merak etti ama yanıtı bir türlü bulamıyordu.

Stefan şehirdeydi ve Francesca onunla birlikte o gece La Cote Basque’daki özel bir davete gitmeye söz vermişti. Öğleden sonranın

geri kalanında bu davete gitmemeyi düşündü ama bu korkakça bir yöntem olacaktı. Stefan ondan artık veremeyeceğini çok iyi anladığı bir şey istiyordu ve bunu ona söylemeyi daha fazla ertelemek dürüst bir davranış olmazdı.

Stefan, Francesca Wynette'ten döndükten sonra New York'a iki kere gelmişti ve görüşmüşlerdi. Teddy'nin kaçırılma olayını bildiği için, Francesca ona Wynette'te neler olduğunu az da olsa anlatmak zorunda kalmıştı ama Dallie'ye ilgili herhangi bir ayrıntı vermemişti.

Çalışma masasının üzerinde duran Teddy'nin fotoğrafına baktı. Bu fotoğrafta Teddy bir Flintstones iç lastiğinin içinde suda yüzerken görülüyordu. İncecik bacakları sudan pırlıl pırlıl parlıyordu. Dallie Francesca'ya ulaşmak isteseydi, bunu en azından Teddy'yi arayarak yapabilirdi. Üzgündü ve hayal kırıklığına uğramıştı. Dallie'nin daha iyi bir insan olduğunu düşünmüştü hep. O akşam eve dönerken, kendisine devasa bir hata yaptığı gerçeğini kabul etmesi ve sonra da bunu geride bırakması gerektiğini söyledi.

Stefan'la buluşmak için giyinmeden önce, yemeğini yiyen Teddy'yle birlikte oturdu ve sadece iki ay önce ne kadar tasasız olduğunu düşündü. Şimdi ise dünyanın tüm dertlerini omuzlarında taşıyormuş gibi hissediyordu. Dallie'ye asla tek gecelik saçma ilişkiye girmemeliydi. Stefan'ı üzecekti ve Network de onu bir güzel işten atabilirdi. Holly Grace'i neşelendiremeyecek kadar mutsuzdu. Ayrıca da Teddy'yle ilgili korkunç endişeleri vardı. Çocuk içine kapanmıştı ve mutsuz olduğu apaçık ortadaydı. Wynette'te olanlardan hiç bahis açmıyordu ve Francesca'nın tüm çabalarına rağmen okuldaki sıkıntılarını onunla paylaşıyordu.

Doğal bir ses tonuyla, "İşler bugün Bayan Pearson'la nasıl gitti?" diye sordu onun fırında patatesinin arkasına bir kaşık bezelye sakladığını görünce.

"İyi, sanırım."

"Sadece iyi mi?"

Sandalyesini masadan uzaklaştırıp tabağını kaldırdı. "Ev ödevim var. Karnım çok aç değil."

Teddy mutfaktan çıkınca Francesca kaşlarını çatı. Teddy'nin öğretmeni keşke o kadar sert ve eleştirel olmasaydı, diye düşündü. Teddy'nin daha önceki öğretmenlerinin aksine, Bayan Pearson öğrenmekten ziyade iyi not almaya önem veriyordu. Francesca'ya göre, üstün zekâlı çocuklarda felaketle sonuçlanacağına inandığı bir özellikti bu. Teddy bu seneye kadar notlarını umursamamıştı ama şimdi ondan başka bir şey düşündüğü yok gibiydi. Francesca Stefan'la geçireceği gece için üzerine boncuk işlemeli bir Armani elbise geçirirken, okul yöneticilerinden bir randevu daha almaya karar verdi.

La Cote Basque'daki davet güzel ve canlıydı. Harika yemekler ve kalabalık içinde de bir hayli ünlü isim vardı ama Francesca eğlenemeyecek kadar düşünceliydi. Gece yarısından az sonra Stefan'la birlikte restorandan çıktıklarında bir grup paparazzinin onları beklediğini gördü. Paltosunun kürk yakasını çenesine kadar kaldırıp yüzünü flaşlardan korumaya çalıştı. "Samur berbat bir şey," diye mırıldandı.

"Bu pek de rağbet gören bir düşünce değil, sevgilim," dedi Stefan onu limuzinine doğru götürürken.

"Bu medya sirki sırf bu kürk yüzünden oluştu," diye şikâyet etti limuzin Doğu Elli Beşinci Sokak'taki trafiğe karışırken. "Basın artık seni nadiren rahatsız ediyor. Sorun benim. Eski pardösümü giymiş olsaydım..." Bir süre daha samur kürkü hakkında gevezelik edip onu üzecek cesareti toplayana kadar vakit kazanmaya çalıştı. Sonunda konuşmayı keserek bütün gece onu rahatsız eden eski hatıraları yeniden gözlerinin önünde canlandırdı. Çocukluğunu, Chloe'yi, Dallie'yi düşündü. Muhtemelen kendi düşünceleri içinde kaybolmuş Stefan da ona bakmaya devam ediyordu. Limuzin Cartier'yi geçtikten sonra Francesca artık daha fazla bekleyemeyeceğine karar verip onun koluna dokundu. "Biraz yürümek ister miydin?"

Saat gece yarısını geçmişti ve şubat gecesi oldukça soğuktu. O yüzden Stefan ona huzursuz bir bakış attı. Sanki neyin gelmekte olduğunu tahmin etmiş gibiydi ama yine de şoföre durmasını söyledi. Kaldırıma ayak bastıkları sırada yanlarından bir fayton geçti.

Atların toynakları yolun üzerinde ritmik bir ses çıkarıyordu. Birlikte Beşinci Cadde'de yürümeye başladılar. Nefesleri havada minik bulutlar yaratıyordu.

"Stefan," dedi Francesca, yanağını bir an için onun ince, yünlü pardösüsünün koluna dayarken.

"Senin hayatını paylaşıcağın bir kadın aradığını biliyorum ama korkarım ki o kadın ben değilim."

Onun derin bir nefes alıp bıraktığını duydu. "Bu gece yorgunsun, sevgilim. Belki bu konuyu daha sonra tartışsak daha iyi olur."

"Bence yeterince beklettik," dedi nazik bir sesle.

Francesca bir süre konuştu. Onu üzdüğünü fark etti ama korktuğu kadar da üzülmemiş gibiydi Stefan. Belki o da içinden prensesi olacak kadının Francesca olmadığını başından beri biliyordu.

Dallie ertesi gün Francesca'yı bürodan aradı. Herhangi bir giriş yapmadan sohbet başlattı. Sanki Francesca'yla altı hafta önce değil de dün konuşmuş ve aralarında pişmanlık duyacakları herhangi kötü bir şey geçmemiş gibiydi.

"Hey, Francie, Wynette halkının yarısı seni linç etmek için bekliyor, biliyor musun?"

Francesca çocukluğunda yaşadığı o muhteşem öfke krizlerini gözlerinin önüne getirdi ama belkemiğini gerginlikten kaskatı olmasına rağmen sesinin sakin ve hiçbir şey yokmuş gibi çıkması için gayret etti. "Özel bir neden mi var bunun için?" diye sordu.

"O TV papazını geçen haftaki programında ezip geçmen çok fena oldu. Buradaki insanlar evanjelisttir ve en sevdikleri papaz da Johnny Platt."

"O bir şarlatan," diye yanıt verdi Francesca, olabildiğince sakin bir tavırla. Tırnaklarını avuçlarına geçirmişti. Dallie aklından geçenleri bir kere olsun neden doğrudan söylemezdi ki? Neden o karmaşık kamuflej ritüellerine saplanıp kalırdı ki?

"Olabilir ama onu yeniden yayınlanan *Gilligan'ın Adası*'yla aynı saate koymuşlar. O yüzden de şimdi ellerinde bu alternatif varken

artık kimsenin onun programının kaldırılmasını iplayeceğini sanmıyorum.” Kısa bir sessizlik oldu. Belli ki düşünüyordu. “Bana söyler misin, Francie,” dedi, “bu konu doğrudan seni ilgilendiriyor olmalı. Gemileri batan Gilligan ve kankaları o adada onca yıl kalmalarına rağmen, nasıl oluyor da kadınların makyaj malzemeleri hiç bitmiyor? Tuvalet kâğıtları da. Sence Kaptan Gilligan bütün o süre boyunca muz yaprakları mı kullanmıştır?”

Francesca’nın içinden avaz avaz bağırmak geçti ama onu bu şekilde mutlu etmeye hiç niyeti yoktu. “Bir toplantım var, Dallie. Özel bir nedenden dolayı mı aramıştın?”

“Doğrusunu istersen, gelecek hafta kanaldaki oğlanlarla buluşmak için New York’a uçuyorum. Salı günü saat yedi gibi gelip Teddy’ye bir merhaba derim ve belki de seni yemeğe çıkarırım diye düşünmüştüm.”

“Benim gelmem mümkün değil,” dedi buz gibi bir sesle Francesca, teninin her bir gözeneginden dargınlık fışkırırken.

“Sadece bir yemek, Francie. Bunu gözünde büyütmen gerekmez.”

Dallie aklındakini açıkça söylemeyebilirdi ama o söyleyecekti. “Seni görmek istemiyorum, Dallie. Sana bir şans tanımıştım ama sen onu çöpe attın.”

Uzun bir sessizlik oldu. Francesca telefonu kapatmak için iradesini zorladı ama bir türlü bu hareketi yapamıyordu. Sonunda Dallie konuştu. O sakın ses tonu gitmişti. Yorgun ve sıkıntılı bir sesle, “Daha önce aramadığım için özür dilerim, Francie,” dedi. “Biraz zamana ihtiyacım vardı.”

“Şimdi de benim var.”

“Pekâlâ,” dedi yavaşça. “O zaman bir uğrayıp Teddy’yi göreyim.”

“Sanmıyorum.”

“Onunla aramı düzeltmem gerek, Francie. Sakın olacağım. Sadece birkaç dakika istiyorum.”

Yıllar Francesca’yı katılaştırmıştı; öyle gerekmişti. Ama en çok şimdi katı olması gerekirken, gözlerinin önüne bir tek fırında pişmiş patatesinin altına bezelyelerini saklayan küçük bir oğlan çocuğu geli-

yordu. “Sadece birkaç dakika,” diyerek kabul etmek zorunda kaldı. “Ama o kadar.”

“Harika!” sesi bir ergeninki gibi coşkuluydu. “Bu harika, Francie.” Ve sonra hızlı hızlı, “Teddy’yi gördükten sonra da seni hafif bir akşam yemeğine çıkaracağım,” dedikten sonra Francesca ağzını açıp da itiraz edemeden telefonu kapadı.

Francesca başını çalışma masasının üzerine koyup inledi. Ödleşin tekiydi; dik duramamıştı.

Salı akşamı kapı görevlisi zili çalıp da Dallie’nin geldiğini haber verene kadar sinirleri laçka olmuştu. En muhafazakâr elbiselerinden üç tanesini denemiş ama sonunda isyankârlığı tutarak hiç olmayacak, en çılgınlarından birinde karar kılmıştı. Nane yeşili saten büstiyer ve zümrüt rengi kadife mini etek giydi. Bu renkler gözlerinin yeşilini daha da derinleştiriyor ve onu daha tehlikeli bir kadın gibi gösteriyordu. En azından öyle olduğunu hayal ediyordu. Dallie’ye birlikte geçireceği bir gece için muhtemelen biraz fazla şık giyinmişti ama yine de fikrini değiştirmede. Kendisini plastik kılıflı mönüleri olan köhne ve pis bir yerde bulacağından emindi ama burası onun şehriydi ve buraya uyum sağlaması gereken de Dallie’nin kendisiydi.

Doğal bir görünüm vermek için saçlarını havalandırdıktan sonra boynuna bir çift Tina Crow marka kristal kolye taktı. Gerçi kendisine Tina Crow’un çok popüler o mistik kolyelerinden daha fazla güveni vardı ama zor geçeceğe benzeyen bir akşamı atlatmak için hiçbir şeyi ihmal etmemesi gerektiğine karar vermişti. Dallie’ye yemeğe çıkmasının gerekli olmadığını da biliyordu, hatta o geldiğinde orada olmasa bile olurdu ama onu yeniden görmek istiyordu. Bu kadar basitti.

Consuelo’nun ön kapıyı açtığını duydu. O anda aklı başından gitti. Kendisini biraz sakinleşene kadar odasında durup beklemeye zorladı ama daha da tedirgin oldu. O yüzden onu karşılamak için salona geçti.

Dallie elinde bir paketle şöminenin önünde durmuş, üstünde asılı kırmızı dinozoru hayranlıkla seyrediyordu. Onun geldiğini fark edince dönüp gözlerini ona dikti. Francesca onun özel dikim şık bir

gri takımla Fransız manşetli bir gömlek giydiğini ve masmavi bir kravat taktığını gördü. Dallie'yi daha önce bir takım elbise içinde hiç görmemişti ve bilinçaltında onun yakasını çekiştirmeye başlayıp kravatını çekip çıkaracağını beklediğini fark etti. Ama Dallie bunların hiçbirini yapmadı.

Bakışlarıyla Francesca'nın kadife mini eteğini ve yeşil satenden büstiyerini taradı ve hayranlıkla başını iki yana salladı. "Lanet olsun, Francie. Tanıdığım tüm kadınların içinde fahişe elbiselerinin en çok yakıştığı kişi sensin."

Francesca'nın içinden gülmek geldi ama o onda alaycı bir tavır takınmak daha temkinli bir davranış olacaktı. "Kibirle ilgili eski sorunlarımın depreştiğini hissedersen, izin ver de senin yanında birkaç dakika geçireyim," dedi.

Dallie sırtıttı. Sonra ona doğru gelip dudaklarına çiklet kokulu minik bir öpücük kondurdu. Francesca'nın tüyleri ürperdi. Dallie doğrudan onun gözlerinin içine bakarak, "Neredeyse dünyanın en güzel kadınısın ve sen de bunu biliyorsun," dedi.

Francesca kendisini hemen ondan uzaklaştırdı. Dallie odayı incelemeye koyuldu, bakışları Teddy'nin portakal renkli vinil puf minderleriyle On Altıncı Louis dönemi stili bir ayna arasında gidip geliyordu. "Buradan hoşlandım. Rahat bir yer."

"Teşekkür ederim," dedi Francesca, biraz gergin bir tonla. Hâlâ bir kere daha yüz yüze oldukları ve Dallie'nin kendisinden çok daha rahat davrandığı gerçeğini kabul etmeye çalışıyordu. Bu gece birbirlerine ne diyeceklerdi? Birbirlerine ters düşmeyecek, tartışmaya yol açmayacak, mahcup düşürmeyecek ve duygusal patlamalara neden olamayacak hiçbir şey yoktu söyleyebilecekleri.

"Teddy buralarda mı?" Ambalaj kâğıdıyla sarılı paketi sol elinden sağ eline geçirdi.

"Odasında." Dallie'nin geleceğini haber verdiği vakit Teddy'nin bir öfke krizine tutulduğunu anlatmakta bir fayda olmayacağını düşünüyordu.

"Ona bir dakika gelmesini söyleyebilir miydin acaba?"

“O kadar... O kadar kolay olacağından emin değilim.”

Dallie'nin yüzü karardı. “O zaman hangisinin onun odası olduğunu göster bana.”

Francesca bir an tereddüt etti ama sonra başıyla onayladıktan sonra onu koridora doğru yönlendirdi. Teddy çalınma masasında oturmuş dalgın dalgın G.I. Joe jipini ileri geri itiyordu.

Başını kaldırıp da Francesca'nın arkasında duran Dallie'yi görünce, “Ne istiyorsun?” diye sordu.

“Sana küçük bir şey getirdim,” dedi Dallie. “Gecikmiş bir Noel hediyesi...”

“İstemiyorum,” diye karşılık verdi Teddy asık suratla. “Annem ihtiyacım olan her şeyi bana alıyor.” Jipi çalışma masasının kenarına kadar getirip halının üzerine düşürdü. Francesca ona uyarıcı bir bakış attı ama Teddy onu görmezden geldi.

“O zaman bunu neden arkadaşlarından birine vermiyorsun?” Dallie ilerledi ve kutuyu Teddy'nin yatağının üzerine koydu.

Teddy kutuya şüpheli bir bakış attı. “Ne var onun içinde?”

“Bir çift kovboy çizmesi olabilir.”

Teddy'nin gözlerinde bir kıvılcım parladı. “Kovboy çizmeleri mi? Skeet mi gönderdi onları?”

Dallie başını iki yana salladı.

“Ama diğerlerini o yollamıştı,” dedi Teddy.

“Hangi diğerlerini?” diye sordu Francesca.

Teddy omuzlarını silkti. “Bir osuruk minderi ve onun gibi şeyler.”

“Çok nazik davranmış,” dedi Francesca. Bir yandan da Teddy'nin onlardan neden hiç bahsetmediğini düşünüyordu.

“Svetsört üstüne uydu mu?” diye sordu Dallie.

Teddy sandalyesinde doğrularak Dallie'ye baktı. Gözlüğünün altından görünen gözleri alarına geçmiş gibi bakıyordu.

Francesca ilgiyle ikisini izliyor ve neden bahsettiklerini anlamaya çalışıyordu.

“Evet, uydu,” dedi Teddy ancak duyulabilen bir sesle.

Dallie tamam der gibi başını salladı, hafifçe Teddy'nin saçlarını okşadı ve sonra dönerek odadan çıktı.

Takside hemen hemen hiç konuşmadan gittiler. Francesca boncuk işlemeli ceketinin yakasının içine gömülmüştü, Dallie de sürekli olarak şoförü izliyordu. Teddy'yle aralarında geçen konuşmayı soran Francesca'yı geçiştirmiş ve doğasına aykırı olmakla birlikte Francesca da bu konuda ısrar etmemiştir.

Taksi Lutece'nin önünde durdu. Francesca şaşırmış ve mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğramıştı. Lutece New York'un belki de en iyi restoranydı ama Dallie'nin onu etkilemek için böyle bir numaraya başvurmuş olması hiç hoşuna gitmemişti. Neden kendi doğasına aşıkâr bir şekilde ters olan bu restorana değil de, rahat oturabileceği bir yere götürmemişti ki onu? Dallie içeri girerlerken kapıyı tuttu, sonra ceketini alıp vestiyere vermek için ilerledi. Francesca onun erkek egosunu rencide etmeden mönüyü ve şarap listesini açıklayacağı huzursuz bir gecenin onu beklediğini biliyordu.

Lutece'nin müşterileri karşılayan kadın görevlisi Francesca'yı görünce samimi bir şekilde gülümsedi. "Matmazel Day, sizi burada görmek bizim için büyük bir mutluluk," dedi ve sonra Dallie'ye dönerek, "Mösyö Beaudine, neredeyse iki ay oldu. Sizi özledik. Her zamanki masanızı ayırdım size."

Her zamanki masa! Francesca Madam'la hoş beş eden Dallie'ye baktı. İşte yine faka basmıştı. Bir kere daha Dallie'nin kendisi için yarattığı imajın onu aldatmasına izin vermiş ve onun hayatının en az son on beş yılını Amerika'nın en pahalı ve lüks golf kulüplerinde geçiren biri olduğunu unutmuştu.

"Bu gece deniztarakları özellikle çok iyi," dedi Madam, onları Lutece'nin ön bahçesine giden tuğla döşeli, dar koridorundan geçirirken.

"Buranın hemen hemen tüm yemekleri iyidir," dedi Dallie hasır koltuklara yerleştirildikten sonra. "Yalnız, ben yemeden önce bana şüpheli görünen her yemeğin ismini İngilizceye tercüme ettiriyorum. Geçen sefer bana neredeyse bir ciğer yemeği kakalıyorlardı."

Francesca güldü. “Şaşırtıcı bir insansın, Dallie, gerçekten de öylesin.”

“Öyle mi, nedenmiş o?”

“Lutece’de Teksas’taki ucuz gece kulüplerindeki gibi rahat olabilen pek az insan çıkar da ondan.”

Dallie ona düşünceli bir bakış attı. “Bana öyle geliyor ki bu iki tür yerde sen de rahat olabiliyorsun.”

Bu yorum Francesca’yı hafiften hazırlıksız yakalamıştı. Her zaman Dallie’yle aralarındaki farkları görmeye çalışmış olduğu için bazı konularda birbirlerine benzedikleri fikrine uyum sağlamakta güçlük çekiyordu. Bir süre mönü hakkında konuştular. Dallie kendisine fazla karmaşık görünen her bir yemek hakkında saygısızca yorumlar yaptı. Konuşurken gözleriyle Francesca’yı yudum yudum içip bitirir gibiydi. Francesca kendisini o güne kadar hiç olmadığı kadar güzel hissetmeye başlamıştı. Sanki içinin derinlerindeki tüm güzellikler dışarıya taşıyordu. Sesinin yumuşaklığından tedirgin olmuştu, o yüzden siparişlerini almaya gelen garsonu görünce bu duygulardan sıyrılabildiği için mutlu oldu.

Garson gittikten sonra, Dallie bakışlarıyla onu yine baştan aşağı süzmeye başladı. Hoş ve samimi bir gülümseme vardı yüzünde. “O gece seninle çok hoş vakit geçirdim.”

Ah, hayır, hiç de değil, diye düşündü Francesca. Onu bu kadar kolaylıkla baştan çıkarmasına izin vermeyecekti. Oynadıkları tüm oyunlarda galip gelen kendisi olmuştu ve o da oltanın ucunda bir süre çırpınmasını izleyeceği bir balıktan başka bir şey değildi. Masum bakışlarla gözlerini kocaman açıp ona hangi geceden bahsettiğini soracakken kendisini, “Ben de iyi vakit geçirdim,” derken buldu.

Dallie masanın karşı tarafından uzanarak elini tuttu ama tuttuğu hızla da bıraktı. “Sana öyle bağırdığım için özür dilerim. Holly Grace beni çok sinirlendirmişti. Olan biten senin suçun değildi. Gelip bize öyle bir baskın yapmamalıydı ve ben de bunun hıncını senden çıkarmamalıydım.”

Francesca evet der gibi başını salladı. Onun özrünü kabul etmiş değildi ama yüzüne geri çarpar gibi görünmek de istemiyordu. Sohbet garsonun ilk siparişleriyle birlikte görünmesine kadar daha güvenli konularda seyretti. Yemekleri servis edildikten sonra Francesca Dally'e kanalla görüşmesini sordu. Dally kaçamak bir yanıt verdi. Bu da Francesca'nın merakını çekip konuyu daha derinlemesine deşmesine neden oldu.

"Anladığım kadarıyla kanalla sözleşme imzalarsan, büyük turnuvaların çoğunda yer alamayacaksın." Kokulu otlarla zenginleştirilmiş bir sosun içinde yatan salyangozlardan birini seramik kaptan çıkardı.

Dally omuzlarını silkti. "Kısa bir süre sonra zaten rekabet edemeyecek kadar yaşlanmış olacağım. O yüzden iyi para veren bir sözleşmeyi imzalamak benim menfaatime."

Francesca, Dally'nin kariyeriyle ilgili bilgileri ve rakamları zihninden geçirdi. Masa örtüsünün üzerine bir daire çizdi ve yabancı bir ülkeye ilk kez ayak basan deneyimsiz bir yolcu tedirginliğiyle, "Holly Grace bu sene muhtemelen Birleşik Devletler Klasik'te oynamayacağını söyledi."

"Muhtemelen oynamayacağım."

"Büyük bir turnuvada şampiyon olduktan sonra bırakmayı düşünmez misin?"

"Ben kendimi kanıtladım." Elinde tuttuğu maden suyuyla dolu bardağı öyle bir sıktı ki parmakları beyazlaştı. Sonra Bayan Sybil'le Doralee'nin ne kadar iyi geçindiklerini anlatmaya koyuldu. Francesca her iki kadınla kısa bir süre önce telefonla görüşmüştü, o yüzden onun anlattıklarından ziyade konuyu nasıl öyle ustalıkla değiştirdiğiyle daha çok ilgilenmişti.

Garson antre yemekleriyle göründü. Dally domates ve sarımsak soslu deniztaragını seçmişti. Francesca'nın tercihiyse katmerli hamura sarılı hoş kokulu yabani mantar ve yengeç eti karışımıydı. Francesca çatalını alarak şansını bir kez daha denedi. "Birleşik Devletler Klasik neredeyse Masters turnuvası kadar önemli olmaya başladı, değil mi?"

“Evet, sanırım.” Dallie deniztaraklarından birini çatalıyla yakalayıp sosun içinde sürükledi. “Skeet bana geçen gün ne dedi, biliyor musun? Ona kalırsa sen bizim bugüne kadar sahip çıktığımız en ilginç kızmışsın. Bu güzel bir iltifat, özellikle de bir zamanlar sana tahammül edemediğini bildiğim için.”

“Gururum okşandı.”

“Skeet uzunca bir süre ‘Tom Dooley’in bile gazını çıkartacağını umduğu o tek kollu avare askerde direndi ama sanırım senin unutulması mümkün olmayan son ziyaretinden sonra fikrini değiştirdi. Tabii ki yeniden fikrini değiştirmesi ihtimali her zaman mevcut.”

Dallie hiç durmadan gevezelik etmeye devam etti. Francesca gülümseyerek başını sallıyor, rahat tavırlar içine girip başını nazik bir şekilde eğerek onu güçsüz kılmak istiyor ve hayatının son on yılını insanların saklı kalmasını istedikleri sırları açığa çıkarmakla uğraşıp bunu büyük bir beceriyle ve dürüst bir şekilde yaptığı için, kurbanlarını çoğu kez yüzlerinde birer gülücükle ölüme gönderen bir kadınla karşı karşıya oturduğunu unutturacak kadar etkilemeyi umuyordu. Beyaz bir kuşkonmazın baş kısmını yavaşça kopardıktan sonra, “Neden yorumcu kulübesine girmeden önce Birleşik Devletler Klasik’in bitmesini beklemiyorsun? Korktuğun bir şey mi var?” diye sordu.

Dallie’nin saçları köşeye sıkıştırılmış bir kirpi gibi kabardı. “Korkmak mı? Ne zamandan beri profesyonel bir golf oyuncusunun nelerden korkacağını bilecek kadar golf konusunda uzmanlaştın?”

“Benimki gibi bir televizyon programında sunucu olursan, her konuda bir şeyler öğreniyorsun,” diye kaçamak bir yanıt verdi Francesca.

“Burada benimle lanet olası bir röportaj yapacağını bilseydim, evde otururdum.”

“Ama o zaman da birlikte güzel bir akşam geçirme fırsatını kaçırmış olurduk, öyle değil mi?”

Başkaca bir belirti olmamasına rağmen, Dallie’nin asık suratı Francesca’nın Skeet’in söylediklerinin doğru olduğuna kesinlikle ve bütünüyle ikna olmasına yetmişti. Bu durumda sadece oğlunun değil,

büyük bir olasılıkla kendi mutluluğu da Dallie'nin golf oynamasına bağlıydı. Ama bilmediği bir şey vardı. O da bu yeni bilgisini nasıl kullanması gerektiği idi. Dalgın bir tavırla şarap kadehini eline aldı, bir yudum içti ve konuyu değiştirdi.

Francesca o geceyi Dallie'yle yatakta geçirmeyi hiç planlamamıştı ama yemek uzadıkça duyuları da aşırı yüklendi. Giderek daha az konuşur oldular ve aralarındaki bakışmalar uzadı. Francesca kendisini güçlü bir uyuşturucu almış gibi hissediyordu. Sanki ona yapılan bir büyüü bozamıyordu. Kahveleri gelene kadar, gözlerini birbirlerinden alamadılar ve nasıl olduğunu anlamadan kendilerini Dallie'nin Essex House'daki yatağında buldular.

"Hımm, ne kadar lezzetlisin," diye mırıldandı Dallie.

Francesca sırtına bir kavis vererek inledi. Dallie ona dilediği kadar zaman tanıyarak tutkularının tepelerine tırmanmasına izin veriyor ama doruğa çıkmasına izin vermeyerek ağzı ve diliyle seviyordu.

"Ah... lütfen," diye yalvardı Francesca.

"Henüz değil," dedi Dallie.

"Ben... daha fazla dayanamıyorum."

"Korkarım dayanmak zorundasın, tatlım."

"Hayır... lütfen..." Eliyle kendisine dokunmak istedi ama Dallie onun bileklerini yakaladı ve kollarını yanlarına mıhladı.

"Böyle yapmaman gerekirdi, sevgilim. Şimdi en başından başlamam gerekecek."

Francesca ter içindeydi. Dallie çılgın gibi beklediği boşalma iznini nihayet verince onun saçlarının arasındaki parmakları kasıldı. "Bu yaptığın korkunç bir şeydi," diye inledi tepetaklak dünyaya düştüğünde. "Bu işkencenin hesabını ödeyeceksin."

"Farkında mısın, klitoris insanların kirli bir lakap takmadıkları tek cinsel organ..." Burnunu Francesca'nın göğüslerine sürttü. Kendisi henüz doyuma ulaşmamasına rağmen hâlâ Francesca'yla uğraşıyordu. "Kısaltılmış bir ismi var ama diğerleri gibi müstehcen ve adi değil. Bir düşün. Senin..."

“Bunun nedeni erkeklerin klitorisi daha yeni yeni keşfetmeye başlamış olmaları olsa gerek,” dedi muzip bir tavırla. “Lakap takacak vakitleri olmamıştır.”

“Sanmıyorum,” diye yanıt verdi Dallie ve tartışma konusu olan nesne hakkında, “Bence oldukça önemsiz bir organ olduğu içindir,” diye bir yorumda bulundu.

“Önemsiz bir organ mı?” Dallie’nin bir kez daha marifetini ortaya dökmesi üzerine Francesca nefesini tuttu.

“Elbette,” dedi Dallie boğuk bir sesle. “Bu organ bizim güçlü Wurlitzer’den ziyade çıkırıldım elektronik orglara benziyor.”

“Seni egoist, erkek...” Francesca genizden gelen derin bir kahkahayla Dallie’nin üzerine atladı. “Dikkat et, beyefendi! Bu küçük elektronik org senin o güçlü Wurlitzer’ine hayatının senfonisini çaldırır.”

Sonraki birkaç ay, Dallie New York’a gelmek için birtakım bahaneler yarattı. İlkinde promosyonunu yaptığı bir golf kulübü zinciri için bazı reklam müdürleriyle buluşması gerekti. Sonra Houston’dan Phoenix’e geçerken ‘yol üstünde’ olduğu için geldi. Daha sonra tıkanık bir trafikte beklemek ve egzoz dumanlarını içene çekmek için içinde dayanılmaz bir arzu duymuştu. Francesca hiç bu kadar güldüğünü ya da bu derece işveli ve kendisi gibi hissettiğini hatırlamıyordu. Dallie bir şeye aklını taktı mı, karşı konulamaz oluyordu ve Francesca uzun zamandan beri kendisine yalan söyleme huyundan vazgeçtiği için duygularını gayet elverişli bir şehvet kisvesi altında saklayarak basitleştirmek istemiyordu. Ne kadar yürek paralayıcı olursa olsun, ona âşık olmaya başladığını hissediyordu. Onun yakışıklılığını, gülüşünü ve erkeksi tavırlarının rahatlığını seviyordu.

Yine de aralarındaki engeller gökdelenler gibiydi ve aşkın acı tatlı bir yönü vardı. Artık yirmi bir yaşındaki o idealist kız değildi ve peri masallarındaki gibi bir gelecek öngöremiyordu kendisi için. Dallie’nin ona önem verdiğini biliyordu ama onun duyguları kendisinininkilere göre çok daha sıradan gibiydi.

Teddy de sorun olmaya devam ediyordu. Dallie'nin onun kalbini kazanmayı ne kadar istediğini hissediyordu ama çocuğuyla birlikte olduğu zaman nedense kendisinden korkuyormuş gibi, katı ve resmi oluyordu. Birlikte yaptıkları gezintiler çoğunlukla bir felaketle sonuçlanıyordu çünkü Teddy edepsizlik ediyor ve Dallie de onu azarlıyordu. İtiraf etmekten nefret ediyordu ama Teddy'nin başka planları olduğu ve kendisi Dallie'ye baş başa kalabildiği vakitler Francesca kendisini rahatlamış hissediyordu.

Nisan ayının sonlarına doğru bir pazar günü, Francesca Holly Grace'i sezonun en önemli golf turnuvalarından bir maçın finalini seyretmek için evine davet etti. Dallie oyunu önde götüren kişiden sadece iki vuruş geride olduğu için ikisi de mutluydu. Holly Grace güçlü bir bitiriş yapması halinde, Dallie'nin iki hafta sonraki Birleşik Devletler Klasik'te canlı yayında yorumcu kulübesine girmek yerine sezonun sonuna kadar oynayacağına inanıyordu.

"Bence işi mahvedecek," dedi Teddy odaya gelince ve kendisini televizyonun önüne, yere attı. "Her zaman öyle yapar o."

"Bu sefer değil," dedi Francesca, onun bu bilmiş tavrına sinirlenerek. "Bu kez başaracak." İçinden de, başarsa iyi olur, diye geçiriyordu. Bir gece önce telefonda konuşurlarken, günü başarıyla bitirdiği takdirde ona çeşitli erotik ödüller vaat etmişti.

"Ne zamandır golf hayranısın?" diye sormuştu Dallie ona.

Dallie Beaudine'in gizlerini çözmek için onun profesyonel kariyerinin her bir ayrıntısını incelemek için saatlerini ve eski turnuvalarını izlemek için haftalarını harcadığını açıklamaya hiç niyeti yoktu.

Yatağındaki saten yastıklara gömülüp ahizeyi omzuna sıkıştırmış ve ona, "Seve Ballesteros'a inanılmaz bir şekilde âşık olunca bu sporun hayranlarından biri oldum," diye aceleden bir yanıt vermişti. "Muhteşem biri o. Bana onu ayarlayabilir misin?"

Dallie Francesca'nın dünyanın en iyi profesyonel golfçülerinden biri olan bu esmer ve yakışıklı İspanyol'dan bahsetmesi üzerine homurdanmış, "Bu şekilde konuşmaya devam edersen uygun bir

şekilde ayarlayacağım kişi sen olursun, ona göre,” demişti. “İhtiyar Seve’i hemen unut ve gözlerini safkan Amerikalı çocuktan ayırma.”

Şimdi o safkan Amerikalı çocuğu seyrederken, gördüğü şey hoşuna gidiyordu. On dördüncü ve on beşinci delikte par sayısında, on altıncıda ise birdie, yani par sayısından bir eksik sayıda skor yapmıştı. Skorbord değişmişti ve Dallie şimdi liderden bir vuruş gerideydi. Kamera on yedinci deliğe doğru yürüyen Dallie’ye ve Skeet’e çevrilmişti ama yayın bir Merrill Lynch reklamıyla kesildi.

Teddy televizyonun önünden kalktı ve yatak odasına girerek ortadan kayboldu. Francesca bir tabak kraker ve peynir hazırladı ama o da Holly Grace de yiyemeyecek kadar heyecanlıydılar. “Başaracak,” dedi Holly Grace beşinci kez. “Dün gece onunla konuşurken bana kendisini çok iyi hissettiğini söyledi.”

“Birbirinizle yeniden konuşmaya başlamanıza sevindim,” dedi Francesca.

“Ah, Dallie’yi ve beni bilirsin. Birbirimizle uzun süre küs kalamayız.”

Teddy odasından kovboy çizmelerini ve kalçalarının altına kadar inen koyu mavi bir svetşört giymiş olarak çıktı. “Bu korkunç şeyi nereden buldun?” diye sordu Francesca iğrenmiş gibi, ağzından salyalar akıtan motosikletçiyi ve onun altındaki yazıyı görünce.

“Bir hediyeydi,” diye geveledi Teddy kendisini yeniden halının üzerine atarken.

Demek hakkında konuştukları svetşört buydu. Dalgın bir şekilde önce Dallie’yi on yedinci deliğe gidecek topu ilk vuruşun yapılacağı yere koyarken gösteren televizyon ekranına, sonra da yeniden Teddy’ye baktı. “Beğendim,” dedi.

Teddy gözlüğünü burnunun üzerine ittirdi ve tüm dikkatini turnuvaya verdi. “Gömecek,” dedi.

“Öyle deme,” diye patladı Francesca.

Holly Grace gözlerini ekrana dikmişti. “Bence topu bunker’ın ötesine, fairway’in sol tarafına doğru atacak. Böyle yaparsa bayrağı iyi görebileceği bir yere gelmiş olur.”

CBS'in yorumcusu Pat Summerall, durumla ilgili olarak partneri Ken Venturi'yle konuşuyordu. "Ne diyorsun, Ken? "Beaudine iki delikte daha tutarlı olabilecek mi?"

"Bilmiyorum, Pat. Dallye bugün bayağı iyiydi ama şu anda o da baskı altında olmalı. Hem biliyorsun ki büyük turnuvalarda en iyi oyunlarını sergileyemiyor."

Dallye vuruşunu yaparken Francesca nefesini tuttu ve Pat Summerall uğursuz bir yorumda bulunarak, "Flush'ı yakalamış gibi gelmedi bana," dedi.

"Sol fairway bunker'ının çok yakınına geliyor," dedi Venturi.

"Ah, hayır," diye bir çığlık attı Francesca, küçük ekranda topun uçtuğunu izlerken içinden Dallye için şans diliyordu.

"Lanet olsun, Dallye!" Holly Grace televizyona doğru bağırdı.

Top gökyüzünden düşerek sol fairway bunker'ına gömüldü.

"İş berbat edeceğini söylemiştim size," dedi Teddy.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Dallie'nin otel odasından enfes bir Central Park manzarası görünüyordu ama sabırsız bir şekilde pencereden döndü ve odada volta atmaya başladı. JFK havalimanına gelen uçakta okumayı denemişti ama ilgisini çeken bir şey bulamamıştı ve şimdi de bu otel odasında kendisini boğulacak gibi hissediyordu. Bir kere daha turnuva şampiyonluğunu elinden kaçırmıştı. Francesca ve Teddy'nin televizyonun önünde oturup onun kaybetmesini izlediklerini düşününce dayanamayacak gibi oluyordu.

Ama canını sıkın tek şey turnuvayı kaybetmiş olması değildi. Kendisini ne kadar oyalamaya çalışırsa çalışsın, Holly Grace'i düşünmeden edemiyordu. Çiftlik evindeki kavgalarından sonra barışmışlardı ve Holly Grace onu damızlık gibi kullanma planından bir daha hiç bahis açmamıştı ama içindeki kıvılcımlar azalmış gibiydi ve bu da Dallie'nin hoşuna hiç gitmiyordu. Ona neler olduğunu düşündükçe, Gerry Jaffe'nin suratına okkalı bir yumruk indirme isteği güçleniyordu.

Holly Grace'in sıkıntılarını unutmaya çalışmıştı ama uçağa bindiği andan itibaren zihninin gerilerinden bir ses onu huzursuz etmişti. Birden kendisini Jaffe'nin adresinin yazılı olduğu kâğıdı alırken buldu. Bunu bir saatten az bir zaman önce Naomi Perlman'dan almış ve o andan beri kullanıp kullanmayacağına dair bir karar vermeye çalışmıştı, Saatine baktı ve yedi buçuk olmuş bile diye düşündü.

Saat dokuzda akşam yemeği için Francie'yle buluşacaktı. Yorgun ve huzursuzdu; mantıklı bir ruh hali içinde değildi. Ayrıca da kendisini Holly Grace'in sıkıntılarını giderebilecekmiş gibi hissetmiyordu. Yine de Jaffe'nin adresini koyu mavi spor paltosunun cebine tıktı ve bir taksi bulmak için otelin lobisine indi.

Jaffe Birleşmiş Milletler binasının pek uzağında olmayan bir binada yaşıyordu. Dallie şoföre parasını ödeyip binanın girişine doğru yürümeye başladı. Tam o anda Gerry'nin ön kapıdan çıktığını gördü.

Gerry de onu hemen fark etmişti. Dallie onun yüzündeki ifadeden hayatında daha iyi sürprizlerle karşılaşmış olduğunu anladı. Yine de efendice bir selam vermeyi başardı. "Merhaba, Beaudine."

"Vay vay vay, karşımdaki Rusya'nın en iyi dostu değilse ne olayım," diye yanıt verdi Dallie.

Gerry tokalaşmak için uzattığı elini indirdi. "Bu şaka bayatlamaya başladı artık."

"Sen gerçek bir pislisin. Bunu biliyorsun, değil mi, Jaffe?" dedi Dallie ağır ağır, önden başka bir şey söylemeye gerek duymadan.

Gerry de aslında çabuk öfkelenen biriydi ama yine de sırtını Dallie'ye dönerek ilerlemeye başladı. Dallie'nin onu bu kadar kolay serbest bırakmaya hiç niyeti yoktu. Özellikle de Holly Grace'in mutluluğu tehlikedeyse. Her nedense, bu herife kafayı takmıştı ve Gerry de belki Holly Grace'e bir fırsat tanırdı.

Dallie de yürümeye başladı ve az sonra Gerry'ye yetişti. Oldukça karanlıktı ve sokakta da az insan vardı. Çöp bidonları kaldırımın kenarına dizilmişti. Birlikte bir fırının ve bir mücevhercinin ızgaralı pencerelerinin önünden geçtiler.

Gerry adımlarını hızlandırdı. "Neden gidip de golf sopalarıyla oynamıyorsun?" dedi.

"Aslına bakacak olursan, Holly Grace'i görmeden önce küçük bir sohbet için sana geliyordum." Bu yalandı. Dallie'nin o gece Holly Grace'i görmek gibi bir niyeti yoktu. "Ona selamını söyleyeyim mi?"

Gerry durdu. Bir sokak lambasının ışığı yüzüne vurmuştu. “Holly Grace’den uzak durmanı istiyorum.”

Dallie’nin aklı hâlâ önceki günkü mağlubiyetindeydi ve ruh hali nazik olmasını engelliyordu. O yüzden de çaresiz durumdaki hastayı hızlı bir şekilde öldürme yöntemini seçti. “Ah, bak, bunu yapmak benim için çok zor. Eğer fiziki olarak bir kadının yanında değilsen, onu hamile bırakman da pek mümkün olamaz.”

Gerry’nin gözleri öfkeden karardı. Elini birden uzatarak Dallie’nin spor paltosunun yakasını yakaladı. “Bana hemen şu anda ne demek istediğini söyleyeceksin.”

“Bir çocuk sahibi olmakta kararlı. Bu kadar,” dedi Dallie kaçmak için bir çabada bulunmayarak. “İkimizin arasında bu işi yapabilecek kadar erkek olan tek bir kişi var.”

Dallie’nin paltosunu bırakan Gerry’nin esmer teni soldu. “Seni lanet olası pislik.”

Dallie’nin yanıtı yumuşak ama tehdit ediciydi. “Düzüşmek çok iyi yaptığım bir iştir, Jaffe.”

Gerry şiddet kullanmadan geçirdiği ve ona asırlar gibi gelen süreye yumruğunu hızla Dallie’nin karnına indirerek son verdi. Aslında iyi bir dövüşçü değildi ve Dallie bu yumruğun geldiğini görmüştü ama Jaffe’nin tek bir yumruk atmasına göz yummaya karar vermişti çünkü ikinci bir yumruğa Dallie’nin izin vermeyeceğini o da biliyordu. Dallie doğrularak Gerry’nin üstüne doğru gitmeye başladı. Holly Grace istiyorsa bu pislği alabilirdi ama önce onun yüzüne yeni bir şekil vermeliydi.

Gerry kollarını yanlarına sarkıtmış, nefes nefese Dallie’nin ona doğru gelişini izliyordu. Dallie’nin yumruğu çenesine inince kaldırımın üzerinden uçarak çöp bidonlarına çarptı ve tangur tungur sokağa saçılmalarına neden oldu. Oradan geçen bir kadın ve bir erkek kavgayı görünce hızla dönüp oradan uzaklaştılar. Gerry ağır ağır yerden kalktı ve elinin tersiyle dudağından akan kanı sildi.

Sonra döndü ve yürümeye başladı.

“Kavga etsene, pislik,” diye bağırды Dallie onun arkasından.

“Etmeyeceğim,” diye seslendi Gerry.

“Vay vay, Amerikalı erkeklere muhteşem bir örnek oluştuyorsun, öyle mi? Gel de dövüş. Fazladan bir yumruk daha atmana izin veririm.”

Gerry yürümeye devam etti. “Sana vurmamam gerekirdi ve bunu tekrar yapacak değilim.”

Dallie hızlı onun peşinden giderek aradaki mesafeyi kapadı ve Gerry’yi omzundan tutarak sarstı. “Tanrı aşkına, az önce sana Holly Grace’i becereceğimi söyledim!”

Gerry yumruğunu sıktı ama hiç kımıldamadı.

Dallie Gerry’nin bombardıman uçağı pilotu ceketinin önünü yakaladı ve onu bir lamba direğine dayadı. “Senin neyin var? O kadın için ben olsam bir orduyla kavga ederdim. Sen bir tek kişiyle bile kavga edemez misin?”

Gerry küçümser bir tavırla ona baktı. “Bir sorunu çözmek için aklına gelen tek yöntem bu mu? Yumruklarını çalıştırmak mı?”

“En azından ben sorunlarımı çözmeye çalışıyorum. Ama senin başardığın tek şey onu mutsuz etmek.”

“Senin bir bok bildiğin yok, Beaudine. Ben haftalardır onunla konuşmaya çalışıyorum ama beni görmekten kaçınıyor. Stüdyodaki korumaları geçmeyi başardığım son seferinde üzerime polisleri sürdü.”

“Vay vay, demek öyle?” Dallie çirkin bir şekilde sırttı ve Gerry’nin ceketini yavaş yavaş bıraktı. “Sana bir şey söyleyeyim mi? Senden hoşlanmıyorum, Jaffe. Bütün soruları bir tek kendileri biliyormuş gibi yapan insanlardan hoşlanmıyorum. En sevmediklerim de, dünyayı kurtarmak için soylu gürültüler çıkaran ama onlara önem veren kişilerin içine eden o sahte iyilik perileri...”

Gerry, Dallie’den daha fazla nefes nefeseydi ve konuşmakta da güçlük çekiyordu. “Bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Holly Grace’in hayatını kim karmakarışık ederse, önünde sonunda karşısında beni bulur. O bir bebek istiyor ve benim bir türlü anlayamadığım bir nedenden ötürü bir de seni istiyor...”

Gerry lamba direğine yaslandı. Bir an başı öne düştü ama sonra onu kaldırdı. Gözleri mutsuzluktan kararmış gibiydi. “Dünyaya bir çocuk getirmek istememenin neden büyük bir suç olduğunu bana anlatır mısın? Neden bu konuda o kadar inat ediyor? Sadece ikimiz olamaz mıyız?”

Gerry’nin bariz acısı Dallie’yi etkilemişti ama bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. “Bir bebek istiyor. Hepsi bu.”

“Ben dünyanın en kötü babası olurum. Baba olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum.”

Dallie yumuşak ve acı bir kahkaha attı. “Hangimiz biliyoruz ki?”

“Dinle beni, Beaudine. Beni bu konuda yeterince kişi rahatsız edip durdu. Önce Holly Grace. Sonra kız kardeşim ve daha sonra da Francesca. Bir de şimdi sen tepeme biniyorsun. Bu seni ilgilendiren bir konu değil, anlıyor musun beni? Bu Holly Grace’le benim aramda.”

“Tek bir soruya yanıt ver, Jaffe,” dedi Dallie yavaşça. “Başına gelen en iyi şeyi teptiğini bile hayatının geri kalanını nasıl geçireceğini sanıyorsun?”

“Ona ulaşmaya çalışmadığımı mı düşünüyorsun? diye haykırdı Jaffe. “Benimle konuşmuyor bile, seni deli pislik! Onunla aynı odaya bile giremiyorum.”

“Belki yeterince gayret etmiyorsundur.”

Gerry gözlerini kısıtı ve çenesini sıkı. “Beni rahat bırak ve Holly Grace’den uzak dur. Siz ikiniz mazide kaldınız ve onu dokunmayı bile aklından geçirirsen senin peşini bırakmam, beni anlıyor musun?”

“Aman, korkudan dizlerim titredi,” dedi Dallie bilinçli bir küstahlıkla.

Gerry onun gözlerinin içine baktı. Yüzünde öyle bir tehditkâr ifade vardı ki Dallie bir an için adama karşı istemdişi bir saygı duydu.

“Beni hafife alma, Beaudine,” dedi Gerry, Sesi sert ve boğuktu. Dallie’nin bakışlarına bir süre gözünü kırpmadan karşılık verdikten sonra yürümeye başladı.

Dallie biraz onun arkasından baktıktan sonra diğer yöne ilerledi. Kaldırımından inip bir taksi çağırırken, ağzının kenarlarında belli belirsiz, mutlu bir gülümseme vardı.

Francesca Dallie'yle ikisinin de hoşlandığı ve güneybatı yemekleri çıkaran civar restoranlardan birinde saat dokuzda buluşmaya söz vermişti. Siyah kaşmir bir tişört ve zebra desenli bir pantolon giymişti. İçgüdüsel olarak, kulaklarına hepten asimetrik bir çift küpe taktı. Onun damarına basacak şeyler takıp takıştırmaktan şeytanca bir keyif alıyordu. Onu görmeyeli bir hafta olmuştu ve bunu kutlamak isteyen bir ruh hali içindeydi. Temsilcisi üç ay süren zorlu bir pazarlık döneminden sonra kanalı dize getirmeyi başarmıştı. Francesca Sizlerle programı hazırandan itibaren haftalık değil aylık, özel bir program olacaktı.

Restorana geldiğinde, Dallie'nin arkalarda, kalabalıktan uzak, yüksek arkalı oturma yerleri olan bir köşede oturduğunu gördü. Onu görünce ayağa kalktı ve bir an için yüzünde minik bir köpek yavrusu-nunki gibi, yetişkin bir erkeğe değil, bir ergene yakışacak bir sırıtma belirdi. Bunu görünce Francesca'nın da kalbi küt küt atmaya başladı.

"Selam, tatlım."

"Selam, Dallie."

Restoranın içinden geçerken bütün gözler ona dönmüştü, o yüzden Dallie ona öpücüklerin en miniğini vermekle yetindi ama masaya oturur oturmaz eğilerek bunu telafi etti. "Lanet olsun, Francie, seni görmek çok güzel."

"Seni de..." Francie gözlerini kapatarak ve onun yanında olmanın baş döndüren keyfini yaşayarak onu tekrar öptü.

"Bu küpeleri nereden aldın? Hırdavatçıdan mı?"

"Bunlar küpe değil bir kere," dedi kibirli bir tavırla, sırtını arkasına yaslayarak. "Onları üreten sanatkâra göre, bunlar kavramsal-laştırılmış bir endişenin serbest formlu soyutlamaları..."

"Deme yahu. Eh, umarım onları takmadan önce içlerindeki şeytanı dualarla def etmişsindir."

Francesca gülümsedi. Dallie onun yüzüne, saçlarına ve kaşmir tişörtünün altından belli olan göğüslerine büyük bir keyifle bakıyordu. Francesca teninin kızardığını hissetti. Mahcup bir ifadeyle saçlarını yüzünden çekti. Küpeleri şıngırdadı. Dallie, onun zihninden ok gibi geçen erotik resimleri görüyormuş gibi ağzını yamultarak sırttı. Sonra o da koltuğuna yerleşti. Açık duran koyu mavi spor ceketinin içinden gömleği görünüyordu. Gülümsemesine rağmen, Francesca onun bitkin ve sıkıntılı olduğunu fark etti. Sözleşmeyle ilgili güzel haberi sıkıntısını anlayana kadar ona söylememeye karar verdi.

“Teddy dün turnuvayı izledi mi?” diye sordu.

“Evet.”

“Ne dedi?”

“Fazla bir şey demedi ama ona aldığın kovboy çizmelerini ve aldığını inanmadığım o inanılmaz şekilde iğrenç svetsörtü giydi.”

Dallie güldü. “O svetsörte bayıldığına iddiaya girerim.”

“Gece onu yatağa yatırdığımda, pijamasının üzerine onu giymişti.”

Dallie tekrar gülümsedi. Tam o sırada garson gelince bakışlarını günün yemeklerinin yazılı olduğu karatahtaya çevirdiler. Dallie barbekü edilmiş fasülyeyle servis edilen acı kırmızı biberli piliç yemeğini seçti. Francesca restorana geldiğinde pek aç hissetmiyordu ama içerideki kokular iştahını açmıştı. O da ızgara karides ve küçük bir salata ısmarladı.

Dallie tuzlukla oynuyor ve biraz gevşemiş gibi duruyordu. “Dün pin yerleştirme işini yüzlerine gözlerine bulaştırdılar, yoksa daha iyi bir sonuç alabilirdim. Bütün dengemi bozdu bu. Hem olması gerekenden daha gürültülü bir kalabalık vardı. Tam backswing yaparken pislüğün birinin fotoğraf makinesinden çıt diye bir ses çıktı. Lanet olsun, bundan nefret ediyorum.”

Dallie'nin neler olduğunu açıklama ihtiyacını hissetmesi Francesca'yı şaşırtmıştı ama artık onun profesyonel kariyerinin iniş çıkışlarını bu bahanelere inanmayacak kadar iyi tanıyordu. Bir süre Teddy hakkında konuştular ve Dallie o hafta içinde onun için biraz zaman

ayırmasını istedi. “Bir süre şehirde olacağım. Kameradaki kırmızı ışığı nasıl takip edeceğimi öğretmek için bana ders verecekler.”

Francesca ona sert bir bakış attı. Olumlu ruh hali süratle değişmekteydi. “O sunuculuk işini kabul mü edeceksin?”

Dallie gözlerini ondan kaçırdı. “Kan emici avukatım imzalamam için yarın sözleşmeleri getirecek bana.”

Yemekleri gelmişti ama Francesca’da iştah namına bir şey kalmamıştı. Dallie’nin yapmak üzere olduğu şey yanlıştı, hem de onun fark ettiğinden daha da yanlıştı. Yenilmiş bir adam havasına bürünmüştü ve Francesca onun gözlerinin içine bakamamasından nefret ediyordu. Çatalıyla bir karidesi didikledikten sonra kendisini tutmayıp Dallie’ye meydan okudu. “Dallie, en azından bu sezonu bitirmelisin. Klasik sadece bir hafta sonrayken senin böyle geri çekilmen hiç hoşuma gitmiyor.”

Francesca çenesini sıkmasından ve başının üzerindeki bir notaya gözlerini dikmesinden Dallie’nin çok gergin olduğunu görebiliyordu. “Golf sopalarımı önünde sonunda duvara asmam gerekecek. Şimdi assam ne fark eder?”

“Televizyon sunuculuğu günün birinde senin için harika bir meslek olabilir ama sadece otuz yedi yaşındasın. Pek çok golfçü senin yaşındayken ya da daha yaşlıyken büyük turnuvaları kazanıyor. Jack Nicklaus’un Masters’ta geçen yıl neler yaptığını bir düşün.”

Dallie gözlerini kısıp nihayet ona baktı. “Sana bir şey söyleyeyim mi, Francie, bu kadar lanet olası bir golf uzmanı kesilmeden önce senden daha çok hoşlanıyordum. Bana nasıl oynamam gerektiğini söyleyen ne kadar insan var biliyor musun? Bir başkasına daha hiç ihtiyacım yok.”

Francesca’nın sezgileri artık temkinli olma vaktinin geldiğini söylüyor ama o bunu bir türü yapamıyordu çünkü Dallie’nin kaybetmek üzere olduğu az buz bir şey değildi. Bir süre şarap kadehinin sapıyla oynadıktan sonra onun hasmane bakışlarına aldırmadan ısrar etti. “Ben senin yerinde olsam, bu işi bırakmadan önce Klasik’i kazanırdım.”

“Ah, kazanırdın, öyle mi?” Çenesinde küçük bir kas seğirmeye başlamıştı.

“Evet, öyle yapardım.” Sesini ancak duyulabilen bir fısıltı haline gelecek kadar alçaltarak Dallie’nin gözlerinin içine baktı. “Kazana-bileceğimi bildiğim için o turnuvayı kazanırdım.”

Dallie’nin burun delikleri genişledi. “Bir driver³⁴ ile bir one-iron³⁵ arasındaki farkı bile bilmeden nasıl oynardın, doğrusu seni izlemek çok ilginç olurdu.”

“Benden bahsetmiyoruz. Senden bahsediyoruz.”

“Biliyor musun, bazen senin hayatımda tanıdığım en cahil kadın olduğunu düşünüyorum.” Çatalını gülmeye masaya vurarak ona baktı. Ağzının kenarlarında parantezlere benzeyen ince ve sert çizgiler belirmişti. “Haberin olsun diye söylüyorum, Birleşik Devletler Klasik bu sene en zorlu turnuvalardan biri olacak. Sahası zorludur. Green’leri³⁶ tam doğru noktadan vurmazsan, ne olduğunun farkına bile varmadan rahatlıkla bir birdie’den bir bogey’e gidebilirsin. Bu sene Birleşik Devletler Klasik’te kimler oynuyor biliyor musun? Dünyanın lanet olası en iyi oyuncularını. Greg Norman da orada olacak. Ona Büyük Beyaz Köpekbalığı diyorlar ve bunun nedeni sadece saçlarının beyaz olması değil, kanın tadını sevdiği için bu ismi vermişler. Ben Crenshaw da oynuyor. Putt konusunda ondan iyisi yoktur. Sonra bir de Fuzzy Zoeller var. İhtiyar Fuzzy ormanda bir pazar yürüyüşüne çıkmış gibidir ve durmadan espriler patlatır ama bunu yaparken aslında senin lanet olası mezarını ne kadar derinlikte kazacağını hesap eder. Ve kankan Seve Ballesteros da geliyor bu sene. Alçak sesle İspanyolca mırıldanacak ve karşısına çıkan herkesi ezip geçecektir. Jack Nicklaus’a ne demeli? Kırk yedi yaşında ama sahada hepimizi

34 Başlama vuruşu için kullanılan sopalar. (ç.n.)

35 Bir numaralı golf sopası. Fairway’deki topların vuruşu için kullanılan ve farklı açılara, dolayısıyla farklı numaralara sahip on bir değişik türü olan sopa. (ç.n.)

36 Her fairway’in sonunda, içinde topun gireceği bir deliğin bulunduğu özel çimle kaplı adacıklar. (ç.n.)

silip süpürecek güce hâlâ sahip. Nicklaus'a insan bile diyemiyorum, Francie."

"Bir de Dallas Beaudine var," dedi Francesca alçak bir sesle. "Turnuva golfunda en iyi açılış rauntlarını yapan ama sonunda parçalara ayrılan Dallas Beaudine var. Bu neden oluyor, Dallas? Kazanmayı yeterince çok istemiyor musun?"

Dallie'nin içinden bir şey infilak eder gibi oldu. Kucağındaki peçeteyi çekip buruşturarak masanın üzerine koydu. "Buradan çıkıp gidelim. Canım bir şey yemek istemiyor."

Francesca yerinden kıınıldamadı. Tam tersine, kollarının önünde kavuşturdu, çenesini kaldırdı ve istersen gel de beni kaldır dercesine sessiz bir şekilde Dallie'ye meydan okudu. Bu işi kesin bir çözüme ulaştıracaktı. Ucunda Dallie'yi kaybetmek olsa da.

"Hiçbir yere gitmiyorum."

Dallie Beaudine eşi emsali olmayan bir çift dört karatlık küpe taş ocağının derinliklerine uçarken hayal meyal fark ettiğı bir gerçeğı nihayet çok daha iyi anlamıştı. Francesca'nın inanılmaz bir irade gücü vardı. Karşısında oturan kadının o yeşil, kedi gözlerinin arkasındaki derin zekâyı, küstah gülümsemenin gerisine gizlenmiş çelik gibi iradeyi, tüm uçarılığına ve dıştan cinsel bir oyuncak gibi görünmesine karşın boyun eğmez güce sahip yüreğini aylardır görmezden gelmişti. Onun bu ülkeye, güçlü bir karaktere sahip olma açısından da, bir hiç olarak geldiğini ama tüm zaaflarıyla yüzleşerek onlarla baş etmeyi başardığını unutmuştu. Bu kadın ne yapmış etmiş kendisini bir şampiyon haline getirmişti. Oysaki kendisi, şampiyon olmaya çalışan biriydi sadece.

Dallie Francesca'nın restorandan çıkmaya niyeti olmadığını görmüş ve iradesinin gücü karşısında bocalamaya başlamıştı. Yeniden bir çocukmuş ve Jaycee'nin yumruğı suratının ortasına inecekmiş gibi anlık bir panik yaşadı. Ayının nefesini ensesinde hissetti. Dikkat et, Beaudine, dedi kendisine. Francesca da seni ele geçirecek.

Sonra, yapabileceği tek şeyi yaptı. Bu inatçı, buyurgan küçük kadın onu paramparça etmeden önce onu yola getirmek için o anda aklına gelen şeyi denedi.

“Yemin ederim ki Francie,” dedi, “ruh halimi öyle bozdun ki bu gece için yaptığım planları değiştiriyorum.” Belli etmeden peçetesini yeniden kucağına koydu.

“Öyle mi? Ne gibi planların vardı?”

“Yani, senin bu dırdırın az kalsın fikrimi değiştirmeme neden olacaktı ama lanet olsun, ben yine de benimle evlenir misin diye soracağım.”

“Evlenmek mi?” Şaşkınlıktan Francesca’nın ağzı açık kalmıştı.

“Neden olmasın ki? En azından sen başımı ütülemeye başlama-
dan birkaç dakika öncesine kadar öyle düşünüyordum.”

Francesca arkasına yaslandı. İçinden bir şeyler kopup gidiyor gibisinden berbat bir duyguya kapılmıştı. “Bir evlilik teklifi böyle pat diye yapılmaz,” dedi titreyerek. “Ayrıca da dokuz yaşında bir çocuğun dışında bizi bağlayan tek bir ortak nokta yok.”

“Evet, ben de zaten artık bundan pek emin değilim.” Ceketinin cebine elini daldırıp küçük bir mücevher kutusu çıkardı. Kapağını başparmağıyla açarak içinde muhteşem bir tektaş elmas yüzük olan kutuyu ona doğru uzattı. “Bunu bir lise arkadaşşımdan aldım ama sanırım sana onun elinde kolaylıkla elde edilebilen türden bir silahla market soyduğu için bir süre Teksas eyaletinin gönülsüz bir konuğu olduğunu söylemem gerek. Ama bana söylediğine bakılacak olursa, hapiste İsa’yı bulmuş, o yüzden de yüzüğün çalıntı olduğunu sanmıyorum. Yine de bu tür şeylerden insan çok emin olamıyor.”

Tiffany’nin nar yumurtası mavisi, göz alıcı ambalaj kâğıdını fark eden Francesca onun dediğini yarım kulakla dinliyordu. Dallie neden aşktan bahsetmemişti? Evlilik teklifini neden böyle yapıyordu? “Dallie, ben bu yüzüğü alamam. Ben... Ben evlilik teklif ettiğine bile inanamıyorum.” Aklında olanı nasıl söyleyeceğini bilemediği için aralarındaki engelleri mantıklı bir şekilde ortaya dökmeye karar verdi. “Bir kere, nerede yaşıyoruz? Benim işim New York’ta, seninki

ise her yerde. Yatak odasından çıktıktan sonra, konuşabileceğimiz ne gibi konular var? Aramızda sırf bu bulut... Bu şehvet bulutu var diye bir yuva kurmayı düşünemeyiz.”

“Hayret doğrusu, Francie. Her şeyi ne kadar karmaşıklaştırıyorsun. Holly Grace ben ve on beş yıl evli kaldık ve yuvamızı sadece başlangıçta kurmuştuk.”

Francesca’nın öfkesi beyinde bir pus oluşturmaya başlamıştı. “Senin istediğin bu mu? Holly Grace’le yaptığın evlilik gibi bir evlilik daha mı istiyorsun? Sen kendi yoluna git, ben de kendi yoluma gideyim ve her üç ayda bir buluşup birkaç maç seyredip tükürük yarışı yapalım, öyle mi? Ben senin kankan olmayacağım, Dallas Beaudine.”

“Francie, Holly Grace ve ben hayatımızda hiç tükürük yarışı yapmadık ve çocuğumuzun teknik olarak bir piç olduğunu da unuttuysun sanırım.”

“Aynen babası gibi,” diye tısladı Francesca.

Dallie bir saniye daha beklemeden Tiffany kutusunu kapatıp cebine attı. “Pekâlâ, evlenmemiz gerekmiyor. Bu sadece bir öneriydi.”

Francesca dik dik ona baktı. Saniyeler geçti. Dallie bir çatal dolusu tavuğu ağzına attı ve yavaş yavaş çiğnemeye başladı.

“Bitti mi?” diye sordu Francesca.

“Seni zorlayamam ki.”

Francesca’nın içinde öyle bir öfke ve incinmişlik dalgası yayıldı ki boğulacağını sandı. “Bitti o zaman, öyle mi? Yani ben hayır diyeceğim ve sen de oyuncaklarını alıp evine gideceksin?”

Dallie maden suyundan bir yudum aldı. Gözlerindeki ifade Francesca’nın kulak memelerindeki gümüş küpeler kadar soyuttu. “Ne yapmamı istiyorsun? Dizlerimin üzerine çökersem garsonlar beni kapı dışarı ederler.”

Kendisi için öylesine önemli bir konuda Dallie’nin takındığı bu alaycı tutum, kaburgalarının arasına bıçak gibi saplanmıştı. “İstediğin şey için kavga etmeyi bilmez misin sen?” diye fısıldadı sert bir tonla.

Dallie öyle bir sessiz tavır içine girdi ki Francesca o anda onun bam teline bastığını anladı. Aniden jeton düştü. Evet, oydu. Skeet'in ona söylemek istediği şey işte buydu.

"Seni istediğimi kim söyledi? Her şeyi çok ciddiye alıyorsun, Francie."

Ona yalan söylüyordu. Kendisine de. Francesca kendi ihtiyaçlarını bildiği kadar, onun ihtiyaçlarını da biliyordu. Dallie onu istiyordu ama nasıl elde edeceğini bilmiyordu. Daha da önemlisi bunu denemek için bir çaba içine girmeyi bile istemiyordu. Francesca kendisine sordu. Turnuvalarda en iyi açılış rauntlarını yapan ama sonunda parçalara ayrılan bir adamdan ne gibi bir beklentin var, diye sordu kendisine acı acı.

"Tatlı yiyecek yerin kaldı mı, Francie? Buranın güzel çikolatalı tatlısı var. Bana sorarsan, üstüne birazcık krem şanti çok iyi gider ama bu haliyle de çok iyi."

Francesca o anda ona karşı hor görmeye yakın bir antipati duydu. Sevgisi sanki acımasızca hantallaşmış, taşıyamayacağı kadar ağırlaşmıştı. Masanın üzerinden uzanarak onun bileğini yakaladı ve tırnaklarını etine geçirene kadar batırdı. Dallie'nin onun söylediği her bir sözcüğe kulak vermek zorunda olduğunu anlamasını istiyordu. Alçak bir sesle ama kınayan bir tonla konuşuyordu, aynen bir savaşı gibiydi. "Kaybetmekten o kadar mı korkuyorsun ki istediğin tek bir şeyin peşinden gidemiyorsun? Bir turnuva? Oğlun? Ben? Sana bugüne kadar engel olan şey bu korku mu? Başarılı olamamaktan o kadar korkuyorsun ki denemeye bile çalışmıyorsun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." Eli çekmek istedi ama Francesca onu öyle sıkı yakalamıştı ki çevrenin dikkatini çekmeden bunu başarması imkânsızdı.

"Daha işin başlangıç aşamasında bile değilsin, öyle değil mi Dallie? Kenar çizgisinde dolanıp duruyorsun. Fazla terlememek ve herkesin bu işin senin umurunda bile olmadığını düşünmesi için birtakım şakalar, espriler yapabilmek kaydıyla oyuna devam etmek istiyorsun."

“Bu benim duyduğum en aptal...”

“Ama umursuyorsun, öyle değil mi? Kazanmayı istiyorsun çünkü başarının tadını almaya çok ihtiyacın var. Oğlunu da istiyorsun ama Teddy; benim küçük, özü sözü bir, ona saygı duyan bir baba için her şeyini feda etmeye hazır o harika çocuğum seni istemezse diye kendini ondan uzakta tutuyorsun.”

Dallie’nin yüzü sapsarı olmuştu ve Francesca’nın parmaklarının altındaki derisi nemli ve soğuktu. “Ben ona saygı duyuyorum,” dedi sert bir sesle. “Ömrüm oldukça, senin canını yaktığımı sandığı gün bana hücum edişini unutmayacağım.”

“Dallie, sen sürekli mızıldanıyorsun ama bunu öyle havalı bir şekilde yapıyorsun ki herkes bunun yanına kâr kalmasına göz yumuyor.”

Francesca elini gevşetti ama çekmedi. “Ama artık bu numara da bayatladı. Bir süre sonra bu işi yakışıklılığınla ve çekiciliğinle devam ettiremeyecek yaşa geleceksin.”

“Sen bu işlerden ne anlarsın? Sesi sakın ve hafiften boğuktu.

“Hem de çok iyi anlarım çünkü ben de yola seninkine benzer sorunlarla çıkmıştım ama büyüdüm ve istediğimi yapana kadar şu lanet olası hayatta başıma gelenlere boş verdim.”

“Senin için kolay olmuş olabilir,” diye karşılık verdi Dallie. “Belki de hayatın cıvılcılığıyla fazla uğraşman gerekmemiştir. Ben on beş yaşımdayken kendi başıma kaldım. Sen dadınla birlikte Hyde Park’ta gezinirken, ben bizim babalığın yumruklarından sakınmaya uğraşıyordum. Daha ben minicikken, sarhoş olduğunda bana neler yapıyordu biliyor musun? Beni ayaklarımdan tutup baş aşağı tuvaletin içine sarkıtıyordu.”

Francesca’nın yüzü anlık bir sempati ifadesiyle bile yumuşamadı. “Aman ne fena!”

Soğuk tavrının Dallie’yi çileden çıkardığını görebiliyordu ama pes etmedi. Ona acımanın hiçbir yararı yoktu. İnsanlar ya çocukluk yaralarını saracaklar ya da hayatlarının sonuna kadar sakat bir şekilde yaşayacaklardı. “Kendinle oyun oynamak istiyorsan, bu senin bileceğin bir iş ama benimle oyun oynamaya kalkma çünkü ben

blöfünü görürüm,” dedi ve oturduğu yerden kalkıp ona tepeden bir bakış attıktan sonra kınayıcı ve buz gibi bir sesle, “Seninle evlenmeye karar verdim,” dedi.

“Unut bunu,” dedi Dallie öfkeden buz kesilerek. “Seni istemiyorum. Hediye paketi içinde gelsen daha seni almam artık.”

“Ah, öyle bir istiyorsun ki... Ve bu sadece Teddy yüzünden değil. Beni öyle çok istiyorsun ki bu seni korkutuyor. Ama sen kavga etmekten de korkuyorsun.” Başını öne doğru biraz eğildi ve bir elini masanın üzerine koyarak, “Seninle evlenmeye karar verdim, Dallie,” dedi. Sonra ona değer biçer gibisinden uzun bir bakış attı. “Birleşik Devletler Klasik’i kazandığın gün evleneceğim seninle.”

“Bu hayatımda duyduğum en aptal...”

“Ama o turnuvayı kazanmalısın, hanım evladı,” diye tısladı. “Üçüncülük, ikincilik filan değil. Birincilik istiyorum.”

Dallie aşağılayıcı ve titrek bir kahkaha savurdu. “Sen delisin.”

“Hamurunun ne olduğunu anlamayı istiyorum,” dedi kibirli bir tavırla. “Ben de benim için, Teddy için yeterince iyi misin, onu bilmek istiyorum. Uzun zamandan beri ikinci sınıf bir şeyle tatmin olmadım ve bundan böyle de olmaya hiç niyetim yok.”

“Kendini biraz fazla abartıyorsun gibime geliyor.”

Francesca peçetesini doğrudan onun göğsüne fırlattı. “Bundan emin olabilirsin. Eğer beni istiyorsan, beni kazanmalısın. Ve şunu söyleyeyim ki bayım, pek ucuz değilimdir.”

“Francie...”

“Ya o birincilik kupasını ayaklarımdan dibine getirirsin, seni bok herif ya da bundan böyle yanıma zor gelirsin.”

Çantasını kaptığı gibi ön masalardan şaşkın gözlerle bakan müşterilerin yanından geçerek kapıdan dışarı çıktı. Hava soğumuştur ama içindeki öfke öylesine alev almıştı ki soğuğu hissetmedi bile. Kaldırımın üzerinde yürümeye başladı. Öfkesinden, incinmişliğinden ve korkusundan hızlı hızlı adım atıyordu. Gözleri yanıyordu ve yaşlarını durduracak kadar hızla açıp kapayamıyordu kirpiklerini. Alt kirpiklerine sürdüğü su geçirmez maskaranın üzerinde iki damla

parlak gözyaşı belirdi. Ona nasıl âşık olabilirdi? Böyle saçma bir şeyin olmasına nasıl izin vermişti? Dişleri birbirine çarpmaya başladı. Neredeyse on bir yıldır, bir avuç erkeğe güçlü sevgiler beslemiş ama aşkın ancak gölgesi olabilecek olan bu duygular ortaya çıktıkları gibi yok olmuşlardı. Ama şimdi, tam hayatını düzene sokmuşken ikinci sınıf bir golf oyuncusunun yeniden kalbini kırmasına izin vermişti.

Francesca daha sonraki haftayı hayatındaki parlak ve güzel bir şeyi sonsuza dek yitirmiş gibi bir hisle geçirdi. Ne yapmıştı? Ona neden bu kadar acımasızca meydan okumuştı? Eldeki bir kuş, daldaki iki kuştan daha iyi değil miydi? Ama yarı yarıya sahip olduğu bir şeyle yaşayamayacağını biliyordu ve Teddy'nin de o şekilde yaşamasını istemiyordu. Dallie'nin risk almaya başlaması gerekiyordu yoksa ikisine de bir faydası dokunmayacak ve onlar için asla güvenemeyecekleri yanıltıcı bir hayal olarak kalacaktı. Francesca aldığı her nefeste, sevgilisini ve aşkın kendisini yitirdiği için üzülüyordu.

Ertesi pazartesi günü, Teddy'ye okula gitmeden önce bir bardağa portakal suyu koyarken, Dallie'nin de kendisi gibi perişan olduğunu düşünerek teselli bulmaya çalıştı ama onun gibi hissettiklerini gizlemekte çok usta olan bir kişinin, o kadar derinlere giden duyguları olduğuna bir türlü inanamıyordu.

Teddy portakal suyunu içip defterini sırt çantasına tıktı. "Sana söylemeyi unuttum. Holly Grace aradı dün gece ve Dallie'nin yarın Birleşik Devletler Klasik'te oynayacağını söyledi."

Kendisine de portakal suyu koyan Francesca aniden başını kaldırdı. "Emin misin?"

"Öyle dedi. Bu kadar önemli ne var, anlamadım ya. Yine berbat edecektir her şeyi. Ve anne, Bayan Pearson'dan sana bir yazı gelirse hiç umursama, olur mu?"

Portakal suyu sürahisi Francesca'nın bardağının üzerinde, havada asılı kalmıştı. Zihnini Dallie Beaudine'den uzaklaştırıp Teddy'nin dediklerine odaklanmak için bir an gözlerini kapadı. "Ne gibi bir yazı?"

Teddy sırt çantasının fermuarını çekti. Annesine bakmamak için bu işe çok odaklanmış gibi bir havaya girdi. "Elimden geldiği kadar çalışmadığıma dair bir yazı olabilir..."

"Teddy!"

"... ama merak etme. Sosyal çalışmalar projemi haftaya teslim edeceğim ve öyle harika bir konu seçtim ki Bayan Pearson bana bir milyon A+ verecek ve sınıftan ayrılmamam için bana yalvaracak."

"Ah, Teddy. Bu konuda seninle konuşmamız gerek."

Teddy sırt çantasını kapıp Francesca onu durduramadan yarış eder gibi mutfaktan çıktı. Francesca ön kapının güm diye kapandığını duydu.

Yeniden yatağına girmek ve düşünebilmek için başını örtülerin altına sokmak istiyordu ama bir saat içinde bir toplantısı vardı. Teddy konusunda o anda bir şey yapması mümkün değildi ama biraz acele ederse China Colt'un çekildiği stüdyoya uğrayabilir ve Teddy'nin Holly Grace'in mesajını doğru anladığından emin olabilirdi. Dallie gerçekten de turnuvada oynayacak mıydı? Ona söylediği sözler gerçekten de etkili olmuş muydu?

Francesca oraya vardığında Holly Grace günün ilk sahnesini çekmişti. Elbisesinin önündeki bilinçli yırtık, sol göğsünün üst kısmını olduğu gibi açıkta bırakıyordu ve alnında da sahte bir çürük vardı. "Zor bir gün müydü?" diye sordu Francesca ona doğru ilerlerken.

Holly Grace incelediği senaryodan başını kaldırarak, "Travesti bir psikopat olduğu meydana çıkan bir fahişe bana saldırdı. Sonunda benim bu herifi iki kurşunla silikon implantlarından zımbalayacağım, ağır çekimle çekilecek Bonnie ve Clyde türü bir sahne düşünüyorlar."

Francesca onu duymadı bile. "Holly Grace, Dallie'nin Klasik'te oynayacağı doğru mu?"

"Bana oynayacağını söyledi ama şu anda senden memnun olduğumu söyleyemeyeceğim." Senaryoyu sandalyenin üstüne fırlattı. "Dallie bana ayrıntı vermedi ama sanırım tezkeresini eline vermişsin onun."

"Öyle de denebilir," dedi Francesca temkinli bir tavırla.

Holly Grace'in yüzünde kınayan bir ifade belirdi. "Zamanlaman berbat, bunu biliyorsun, değil mi? Klasik bitene kadar bu numarayı ona çekmemek çok mu zor olurdu senin için? Aklına koymuş olsaydın, onun içine etmek için çok daha iyi bir yöntem bulabilirdin."

Francesca bir açıklama yapmak üzereydi ki birden Dallie'yi Holly Grace'den çok daha iyi anladığını fark ederek şoke oldu. Bu düşünce öyle şaşırtıcı ve o kadar yeni bir şeydi ki inanmakta güçlük çekiyordu. Anlatsa bile, Holly Grace'in asla anlamayacağını bildiği için ne olumlu ne de olumsuz sayılabilecek bir iki şey söyledi. Sonra işleri daha da karmaşık hale getirmemek için saatine bakıp telaşla oradan ayrıldı.

Stüdyodan çıkarken, bütün düşünceleri karmaşa halindeydi. Holly Grace Dallie'nin en iyi arkadaşı, ilk aşkı ve ruh ikiziydi ama o kadar benziyorlardı ki birbirlerinin kusurlarını göremez olmuşlardı. Dallie bir turnuvayı kaybettiğinde, Holly Grace hemen onu mazur gösterecek mazeretler buluyor, ona acıyıp genel olarak bir çocukmuş gibi davranıyordu. Holly Grace Dallie'yi iyi tanıyor olabilirdi ama onun kaybetme korkusunun oyununu mahvettiğini bilmiyordu. Ve bunu anlamadığı takdirde aynı korkunun onun hayatını mahvettiğini de anlayamazdı.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

1935 yılında ilk oynandığından beri Birleşik Devletler Klasik gide-
rek prestij kazanmış ve şimdilerde Masters, İngiliz Açık, PGB ve
A.B.D. Açık şampiyonalarıyla birlikte ‘beşinci büyük turnuva’ olarak
bilinmeye başlamıştı. Sahası efsaneviydi ve Augusta, Cypress Point
ve Merion’a emsal tutuluyordu. Golfçüler buna ‘Eski Ahit’ ismini
takmışlardı ve bunun da iyi bir nedeni vardı. Çam ağaçları ve yaşlı
manolyalarıyla Güney’deki en güzel sahalardan biriydi. Küçük ve
mükemmel bir şekilde bakımı yapılan green’lerin arka planında kalan
meşe ağaçları tilandsia bıyıklarıyla kaplıydı ve pudra gibi yumuşak,
istiridye beyazı kumlar bunker’ları dolduruyordu. Hava rüzgârsız ve
sıcak olduğunda, fairway’ler ışığın altında öyle pırıl pırıl parlardı ki
insana cennetteymiş hissi verirdi. Ama sahanın doğal güzelliğinin
insana ihanet eden bir yönü de vardı. Yüreği ısınan oyuncunun duyu-
larını dumura uğratar ve büyülenen bu kişi Eski Ahit’in günahları
bağışlayıcı olmadığını unutup hata yaptığını iş işt en geçtikten sonra
fark ederdi.

Golf oyuncularını homurdanıp bir daha burada oynamayacak-
larına yeminler ederdi ama içlerinde en iyi olanlar tekrar gelirlerdi
çünkü o yiğit, on sekiz delik onlara hayatın asla veremeyeceği bir
şey verirdi: Kusursuz adalet; iyi bir vuruş her zaman ödüllendirilir,
kötü vuruş ise hızlı ve korkunç bir şekilde cezalandırılırdı. Bu on

sekiz delik insana ikinci bir şans veya geçici bir çözüm bulmak için vakit tanımaz ya da ceza indirimi pazarlığı fırsatını vermezdi. Eski Ahit zayıfları yok eder, güçlü olanlara ise sonsuz bir şöhrat ve onur kazandırır. En azından bir sonraki güne kadar.

Dallie Klasik'ten nefret ediyordu. İçki içmeyi bırakmadan önce iyi oynadığı zamanlarda bile katılmaya hak kazanamamıştı. Son birkaç senedir ismini listede görecektik kadar iyi oyunlar çıkarmıştı. Çoğu zaman keşke katılmayıp evde kalsaydım diye düşünmüştü. Eski Ahit mükemmellik isterdi ve Dallie o beklentiyi karşılayacak kadar iyi olmadığını çok iyi biliyordu. Kendisine Klasik'in diğer turnuvalardan farklı olmadığını telkin ediyordu ama burada yenildiği vakit sanki bütün ruhu büzüşmüş gibi oluyordu.

Bedeninin her bir zerresi Francesca'nın meydan okurken başka bir turnuva seçmiş olmasını istiyordu. Ciddiye aldığından değildi elbette. Kesinlikle ciddiye almıyordu onu. Ona göre, Francesca o öfke krizini geçirirken zaten onun defterini dürmüştü. İşte sunucu kulübesinde başka biri vardı; birinci deliğe geçerken ön sıradan ona gülümseyen küçük tatlı sarışına sırtıttı. Televizyon kodamanlarına onu bir süre beklemeleri gerektiğini söylemiş ve sözleşmeyi imzalamadan iade etmişti. Bu turnuvaya katılmadan yapamayacaktı. Bu sene katılmalıydı. Francesca'nın ona söylediklerinden sonra katılmazlık edemezdi.

Topa sağlam ve rahat bir şekilde vururken elinde tuttuğu driver'i³⁷ ona kendisini iyi hissettiriyordu. Gevşemişti. Harika hissediyordu. Francesca'ya o gün neden bahsettiğini bilmediğini gösterecekti. Göğes doğru yükselen bir vuruş yaptı. Top bir NASA roketi gibi yükseldi. Tüm izleyiciler alkışladı. Top havada sonsuza gidermiş gibi yol aldı ve nihayet yere inmeden önce son anda hafifçe yön değiştirdi ve fairway'in kenarını kaçırarak bir manolya yığınının içine düştü.

37 Uzun vuruş yapılan en düşük açılı tahta sopa. (ç.n.)

Francesca sekreterini es geçerek doğrudan spor departmanındaki tanıdığını aradı. Bu o öğlenden sonra ettiği dördüncü telefonda. Bir erkek sesi telefona yanıt verince, “Şu anda ne durumda?” diye sordu.

“Üzgünüm Francesca, on yedinci delikte bir vuruş daha kaybetti. O yüzden de par³⁸ üç vuruş aşmış oluyor.”

Daha bu birinci raunt, diye düşündü Francesca. “Yani elemeyi geçtiğini var sayarsak üç raunt daha var demektir ama bir turnuva için iyi bir başlangıç değil.” Adam konuşurken Francesca gözlerini kapadı. “Tabii ki bu onun en sevdiği turnuva değil, bunu biliyorsun. Klasik zor ve streslidir. Jack Nicklaus’u hatırlıyorum da...” Francesca onu dinlemiyordu bile ama adam o oyuncunun en güzel oyunlarından birini anlatıyordu. “Nicklaus tarihte Eski Ahit’e düzenli olarak diz çöktüren tek oyuncudur. Tüm yetmişli seneler ve hatta seksenli senelerin başlarında bu şampiyonalara katılmış, herkesi silip süpürmüş, fairway’lerin üzerinde onların gerçek sahibiymiş gibi dolaşmış ve insanüstü putt’larıyla o minik green’leri merhamet için yalvartmıştır.”

Günün sonunda Dallye, ‘par’ın dört vuruş üstündeydi. Francesca çok üzgündü. Bunu ona nasıl yapabilmmişti? Ona neden böyle saçma bir şeyle meydan okumuştı? O gece evde okumaya çalıştı ama hiçbir şey ilgisini çekmiyordu, Holdeki dolabı temizlemeye koyuldu ama ona bile odaklanamadı. Bir geç vakit uçuşu bulmak için havayollarını aramaya başladığında saat on olmuştu. Teddy’yi yavaşça uyandırdı ve ona birlikte bir yolculuk yapacaklarını söyledi.

Ertesi sabah erkenden Holly Grace Francesca’nın motel odasının kapısını güm güm vurdu. Teddy daha yeni kalkmıştı ama Francesca şafak vaktinden beri bu paşpal motel odasını arşınıyordu. Golfçülerle ve onların hayranlarıyla dolup taşan bu kasabada kalmak için bulabildiği en iyi yer burasıydı. Neredeyse kendisini Holly Grace’in kollarına atacaktı. “Tanrı’ya şükürler olsun, gelebildin! Sana bir şey oldu sandım.”

38 Parkur uzunluklarına göre çok iyi bir golfçünün en mükemmel vuruşu olarak tespit edilen en az vuruş sayısı.

Holly Grace valizini kapının hemen iç tarafına bırakıp en yakın kol-tuğa çöktü. “Beni ikna etmene nasıl izin verdim, bilmiyorum,” dedi. “Çekim gece yarısına ancak bitti ve sabah altıdaki uçağa binmek zorunda kaldım. Buraya gelirken uçakta sadece bir saat uyuyabildim.”

“Özür dilerim, Holly Grace. Senin için büyük bir zorluk yarattığımı biliyorum. Ama çok önemli olduğunu bilmeseydim, seni hiç rahatsız etmezdim.” Holly Grace’in valizini yatağın ayak kısmına sürükleyerek çekti ve kilit mandallarını açtı.

“Sen duş alırken, temiz kıyafetler çıkarayım ve Teddy de gidip kafeden kahvaltılık bir şeyler alsın. İki ayağını bir pabuca sokmakla korkunç bir şey yaptığımı biliyorum ama Dallie ‘tee’ vuruşunu bir saate kadar yapacak. Giriş kâğıtlarınız hazır. Sadece sizi gördüğünden emin olun, tamam mı?”

“Onu seyretmesi için Teddy’yi neden sen götüremiyorsun, anlamış değilim,” diye şikâyet etti Holly Grace. “Oğlunu bir golf turnuvasına götüreyim diye beni o kadar yoldan getirtmen çok saçma.”

Francesca Holly Grace’i tutup ayağa kaldırdı ve banyoya doğru itirdi. “Şu anda bana güvenmeni istiyorum, o kadar. Lütfen!”

Francesca kırk beş dakika sonra Holly Grace’le Teddy’yi geçirirken, park yerindeki kişilerin onu görüp tanımaması için kapının iç tarafında durdu. Haberlerin ne kadar çabuk yayıldığını biliyordu ve gerekli olmadığı müddetçe Dallie’nin onun yakınlarında olduğunu bilmesini istemiyordu. Holly Grace ve Teddy görünürden kaybolur kaybolmaz turnuva haber yayın süresinin başlamasını beklemek için televizyonun önüne koştu.

Turnuvanın ilk raundunu Seve Ballesteros önde bitirmişti. O yüzden Dallie egzersiz alanına geldiğinde iyi bir ruh hali içinde değildi. Francesca, Seve’in ne kadar yakışıklı olduğuna dair şakalar yapana kadar Seve’den hoşlanıyordu. Şimdi ise o koyu renk saçlı İspanyol’a baktıkça keyfi kaçırıyordu. Başını uzatıp skorboarda baktı ve bildiği şeyi

teyit etti. Jack Nicklaus bir gün önceyi par'dan beş vuruş fazlayla bitirmiş ve Dallie'den de kötü br sonuç almıştı. Dallie bundan ben-cilce bir keyfi aldı. Nicklaus yaşlanıyordu. İnsanların başaramadığını yıllar yapıyor ve Columbus, Ohio'dan gelen Altın Ayı'nın benzersiz hükümdarlığına son veriyordu.

Skeet birinci tee'ye kadar Dallie'nin önünden gitti. "Orada seni bir sürpriz bekliyor," dedi sol tarafı işaret ederek. Dallie bakışla-rını onun işaret ettiği yere çevirince Holly Grace'in halatların tam arkasında durduğunu görüp sıırttı. Ona doğru yürümeye başladı ama Teddy'nin de onun yanında durduğunu görünce donup kaldı.

O anda tüm bedenini bir öfke dalgası sardı. Küçücük bir kadın nasıl bu kadar kinci ve intikamcı olabilirdi? Teddy'yi Francesca'nın gönderdiğini ve neden gönderdiğini biliyordu. Çocuğu onunla alay etmek ve ona söylediği acımasızca sözcüklerin her birini yeniden hatırlatmak için göndermişti. Normal şartlar altında Teddy'nin onu seyretmesinden mutluluk duyardı ama Klasik gibi hiçbir zaman iyi oynayamadığı bir turnuvada değil. Belki de Francesca Teddy'nin onun mağlup olmasını seyretmesini istiyordu. Bu düşünce onu öyle sinirlendirdi ki kendisine güçlkle hâkim oldu. Duygularını yine de belli etmiş olmalıydı ki Teddy önce ayaklarına, sonra da Dallie'nin artık çok iyi tanımaya başladığı katır gibi inatçı bir ifadeyle onun yüzüne baktı.

Dallie kendisine bütün bunlarda Teddy'nin bir suçu olmadığını hatırlattı ama yine de onlara doğru ilerlerken kendisine hâkim olmakta zorlanıyordu. Hayranları hemen bazı sorular sormaya başladılar ve onu yüreklendirmeye çalıştılar. Dallie bir süre onlarla şakalaştı ve biraz oyalanmaya çalıştı çünkü Teddy'ye ne söyleyeceğini bilmiyordu. Özür dilerim, her şeyi berbat ettim mi demeliydi? Yoksa benim için ne kadar önemli olduğunu, Wynette'te anneni korumak için o gün üzerime hücum etmenden ne kadar gurur duyduğumu sana bir türlü söyleyemedim demeliydi?

Dallie hayranlarının yanından ayrıldığında Skeet onun driver'mı elinde tutuyordu. "Sevgili Teddy seni ilk kez oynarken seyredecek,

değil mi?” dedi Skeet, sopayı ona uzatırken. “En iyi oyununu oynarken görmezse yazık olur.”

Dallie ona karamsar bir bakış atıp tee’ye doğru ilerledi. Sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar çelikten şeritler gibi sertleşmiş ve kasılmıştı. Normal şartlar altında vuruşunu yapmadan kalabalığa dönüp bir espri yapardı ama o anda bunu yapamadı. Golf sopası eline yabancı geliyordu. Başını kaldırıp Teddy’ye bakınca alnındaki ne kadar odaklanmış olduğunu gösteren minik kırışığı gördü. Dallie de yapması gereken işe odaklanmaya çalıştı. Elinden geleni yapmalıydı. Derin bir nefes aldı, gözlerini topa dikti, dizlerini hafifçe büktü, sopasını geriye alıp güçlü sol yanının bütün kuvvetiyle bir kamçı gibi savurdu. Top havada uçmaya başladı.

Kalabalık alkışladı. Top bulutsuz gökyüzünde hızla uçan bir nokta gibi ‘green fairway’in üzerinden geçti. Sonra doğrudan aşağıya, bir önceki gün Dallie’nin canına okuyan o manolyalara doğru süzölmeye başladı ama sonunda fairway’in üzerine mükemmel konumda bir iniş yaptı. Aynı anda arkasından vahşi bir Teksas tezahüratı yapılırca Dallie geri döndü ve Holly Grace’i görüp sırtıttı. Skeet başparmaklarıyla ‘çok iyi’ işareti yaptı. Teddy’nin bile yüzünde gülümsemeye benzer bir ifade vardı.

Dallie o gece Eski Ahit’i nihayet dize getirdiğini bilerek yatağına girdi. Turnuvanın liderleri kuvvetli esen rüzgârın kurbanı olmuşlardı ama Dallie par’ın üç vuruş altında kalmış, ilk günün felaketini yeteri kadar telafi ederek skorborda ismini yazdırabilmiş ve küçük oğluna golf oyununun nasıl oynandığını biraz olsun gösterebilmişti. Skorborda Seve, Fuzzy Zoeller ve Greg Norman da vardı ama Watson ve Crenshaw dışarıda kalmışlardı. Nicklaus vasat bir oyun çıkarmıştı ama Altın Ayı öyle kolay pes edecek biri değildi ve elemeleri geçmesine yetecek kadar sayı yapabilişti.

Dallie o gece uyumaya çalışırken kendisine Seve ile diğerlerine odaklanmayı ve Nicklaus’u dert edinmemeyi telkin etti. Jack par’ın sekiz vuruş üstündeydi, o yüzden de yarışmada söz sahibi olmaktan uzaktı. Ayrıca da yaşı, o mucizevi son dakika hücumlarını artık

yapamayacak kadar ilerlemişti. Ama Dallie şekil vermek için yastığını yumruklarken Ay'ının sesini duyar gibi oldu. Sanki odanın içinde, hemen yanı başındaydı. *Beni sakın es geçme, Beaudine. Ben senin gibi değilim. Asla pes etmem* diye fısıldıyordu ona.

Üçüncü gün Dallie konsantrasyonunu sürdüremedi. Holly Grace ve Teddy orada olmalarına rağmen oyunu vasattı; o raundu par'ın üç vuruş üstünde bitirdi. Bu onu ikincilik için üç kişilik bir sayı eşitliğine getirmeye yeterliydi ama başı çeken kişiden iki vuruş fazlası vardı.

Üçüncü günün sonunda, Francesca'nın başı motel odasındaki küçük televizyonu sürekli olarak seyretmekten ağrımaya başlamıştı. CBS'te Pat Summerall gün boyu olan biteni anlatıyordu.

"Dallie Beaudine baskı altındayken zaten hiçbir zaman iyi oynamaz ve bu kez de bana biraz stresli gibi geldi."

"Kalabalığın gürültüsünün onu rahatsız ettiği belli oluyordu," diye konuştu Ken Venturi. "Jack Nicklaus'un Dallie'nin hemen arkasındaki grupta oynadığını unutmamalısınız. Ve Jack bugünkü gibi havasında olduğunda, seyirciler de çılgın gibi tezahürat yaparlar. Diğer oyuncuların da duyduğundan emin olabileceğiniz tezahürat sesleri yükseldikçe, Jack'in yine muhteşem bir vuruş yaptığını anlıyorlar. Böyle bir durumda turnuvada önde gidenlerin allak bullak olması işten bile değil."

"Dallie'nin her zaman olduğu gibi sonlara doğru dağılıp dağılmayacağını görmek ilginç olacak. Bakalım yarın da yarışmaya yetecek şekilde oyun tarzını değiştirecek mi?" dedi Summerall. "Çok iyi bir vurucu, turnuvadaki en iyi 'swing'ler onun ve her zaman çok hayranı olmuştur. Onun artık söke söke de olsa bir şampiyonluk almasından başka bir şey istemez onlar."

"Bence buradaki asıl hikâye Jack Nicklaus," diye karar verdi Ken Venturi. "47 yaşındaki Columbus, Ohiolu Altın Ayı, par'ın beş altında ve inanılmaz bir altmış yedi yapmış bulunuyor. Şu anda ikincilik için Seve Ballesteros ve Dallas Baudine'le birlikte üçlü bir eşitliği var..."

Francesca televizyonu kapadı. Dallie'nin turnuva liderlerinden biri olduğu için sevinmesi gerekirdi ama en kötü oynadığı zamanlar son rauntlar oluyordu. Bugün görebildiği kadarıyla, sadece Teddy'nin orada bulunmasının onu kamçılamayacağına hükmetti. Daha güçlü tedbirler almalıydı. Altdudağını ısırarak düşündü. En iyi tedbir olarak düşündüğü şeyin ne kadar kolaylıkla geri tepeceğine inanmak istemiyordu.

Francesca ertesi sabah telaşla Teddy'yle Holly Grace'in peşinden golf kulübünün çimenleri üzerinden geçerek birinci tee'nin etrafındaki kalabalığa doğru ilerlerken, Holly Grace, "Benden uzak dur," dedi.

"Ben ne yaptığımı biliyorum," diye bağırdı Francesca. "En azından bildiğimi sanıyorum."

Francesca ona yetişince Holly Grace döndü, "Dallie seni gördüğü vakit, konsantrasyonu kesinlikle dağılır. Onun son raundu berbat etmesi için daha iyi bir yöntem bulamazdın," dedi.

"Bence eğer gitmezsem öyle olacak," diye ısrar etti Francesca. "Bak, sen onu yıllar boyu şımarttın ve bu bir işe yaramadı. Bir kere de benim dediğimi yapalım."

Holly Grace güneş gözlüğünü hızla çıkarıp dik dik Francesca'ya baktı. "Onu şımartmak mı? Onu hayatımda asla şımartmadım!"

"Evet, şımarttın. Bunu her zaman yapıyorsun." Francesca Holly Grace'i kolundan yakalayıp birinci tee'ye doğru çekmeye başladı. "Sana ne diyorsam onu yap. Ben golf konusunu eskiden bildiğimden daha iyi biliyorum ama yine de inceliklerini hâlâ iyi anlayamıyorum. Benim yanımda duracaksın ve Dallie'nin yaptığı her vuruşun ne anlama geldiğini bana söyleyeceksin."

"Sen delisin, bunu biliyor musun?"

Teddy, annesiyle Holly Grace arasında bir münakaşa cereyan ettiğini fark edince başını dikleştirerek onlara baktı. Yetişkinlerin tartıştığına çok fazla tanık olmuyordu, o yüzden bu manzara ilgisini çekmişti. Teddy'nin burnu güneşten iyice yanmış ve bacakları da son iki gün içinde bu kadar çok yürümekten yorgun düşmüştü ama

oyuncuların vuruşlarını yapmasını beklemekten bıkmış olmasına rağmen o da bugünkü finalleri dört gözle bekliyordu. Beklemeye değer, diye düşünüyordu çünkü Dallie arada bir halatların olduğu yere kadar gelip ona neler olup bittiğini anlatıyordu. O zaman herkes ona bakıp gülümsüyor ve Dallie'nin onunla ilgilendiğini görüp onun ne kadar özel bir çocuk olduğunu anlıyordu. Dallie önceki gün bir iki kötü vuruş yapmıştı ama yine de Teddy'nin yanına gelmiş ve ne olup bittiği hakkında bilgi vermişti.

Güneşli ve yumuşak bir gündü. Hava "Kıyamet Koparmak İçin Doğdu" tişörtü için fazla sıcaktı ama Teddy yine de onu giymek istemişti.

"Bunun altından kalkamazsın," dedi Holly Grace, başını iki yana sallayarak. "Neden golf turnuvasına gelen normal insanlar gibi pantolon ya da şort giymedin? Bütün dikkatleri üzerine çekiyorsun."

Francesca Holly Grace'e domates renkli bu elbiseyi üzerine geçirmekle zaten bunu yapmak istediğini anlatmaya kalkmadı. Bu daracık, dekolte ve dümdüz, pamuklu jarseden elbise kalçasını ortaya çıkarıyor ve dizlerinin bir hayli üzerinde modaya uygun, puantiyeli bir fırfırla bitiyordu. Yaptığı hesap doğru çıktığı takdirde, bu elbise ve birbirinin aynı olmayan gümüş 'öfke' küpeleri Dallas Beaudine'i cıldırtmak için yeterli olacaktı.

Golf turnuvalarıyla geçen ömrü boyunca Dallas Beaudine nadiren Jack Nicklaus'la aynı gruplarda oynamıştı. Onunla aynı grupta oynadığı ender zamanlardaki oyunları da hep felaket olmuştu. Onun önünde, arkasında oynamıştı; onunla birlikte yemek yemişti; onunla aynı podyumu paylaşmıştı ve birbirlerine golf hikâyeleri anlatmışlardı ama ender olarak aynı grupta oynamışlardı. O yüzden Dallie'nin elleri titriyordu. Kendisine Jack Nicklaus'u kafasının içindeki Ayı'yla karıştırmak gibi bir hataya düşmemesini söylüyordu. Gerçek Nicklaus'un etten kemikten ve herkes gibi zarar görmesi mümkün bir insan olduğunu hatırlamaya çalışıyordu ama bu işe yaramıyordu. İkisinin de yüzleri aynıydı ve önemli olan da oydu.

“İşler bugün nasıl gidiyor, Dallie?” diye sordu Jack Nicklaus, birinci tee’ye doğru ilerlerken hoş bir gülümsemeyle. Arkasından da sopalarını taşıyan oğlu Steve geliyordu. Dallie’nin kafasının içindeki Ayı, *Seni çiğ çiğ yiyeceğim*, diyordu.

Dallie Jack’in elini sıkarken kendisine, o kırk yedi yaşında, diye hatırlattı. Kırk yedi yaşındaki bir adam formunda olan otuz yedi yaşındaki bir adamla baş edemez.

“Kemiklerini tükürmeye bile tenezzül etmeyeceğim, diye yanıt verdi Ayı.

Seve Ballejeros iplerin yanına gitmiş kalabalıktan birileriyle konuşuyordu. Esmer teni ve özenle yontulmuş gibi duran elmacık kemikleri Dallie’nin galerisini oluşturan pek çok kadının ilgisini çekiyordu. Dallie, Jack’ten çok Seve’den endişe duyması gerektiğini biliyordu. Seve pek çok kişinin dünyanın en iyi golfçüsü olarak tanımladığı, uluslararası bir şampiyondur. Drive’ları turnuvadakilerden daha az güçlü değildi ve özellikle green’lerde insanüstü sayılabilecek bir becerisi vardı. Dallie Nicklaus’un yanından ayrılarak Seve’nin elini sıkarak üzere ilerledi ama onun kimle konuştuğunu görünce buz kesilip aniden durdu.

Önce gözlerine inanamadı. Onun bu kadar kötü kalpli olabileceğini hiç düşünmemişti. Bayan Ukala’nın ta kendisi, üzerinde iç çamaşırı benzeri parlak kırmızı bir elbiseyle orada durmuş, İspanyol bir tanrıymış gibi poz kesen Seve’e gülümsüyordu. Bir yanında kederli yüzüyle Holly Grace ve diğer yanında da Teddy vardı. Francesca nihayet dikkatini Seve’den çekerek Dallie’ye baktı ve ona buzlanmış bir bira bardağının içi kadar soğuk bir gülücük gönderdi. Bu gülücük öylesine kibirli ve kendini beğenmişti ki Dallie’nin içinden yanına gidip onu iyi bir silkelemek geldi. Francesca başını hafifçe yana eğdi ve küpeleri o anda güneş ışığını yakaladı. Elini kaldırarak kestane renkli saçlarını kulaklarının arkasına itti ve boynu mükemmel bir kavis oluşturacak şekilde başını yeniden yana eğdi. Sanki Dallie’ye hava atıyordu. Tanrım, hava atıyordu! İnanamıyordu buna!

Dallie'nin içinden onu boğmak geldi; onun yanına gitmeye hazırlanırken gözleri pırıl pırıl parlayan Seve'in elini uzatarak Latinlere özgü bir çekicilikle ona doğru gelmeye başladığını fark etti. Dallie de yapay Teksas sırtmasıyla Seve'in elini birkaç kez pompalar gibi sıkı.

İlk vuruşu Jack yaptı. Dallie öyle öfkeliydi ki kalabalığın tezahürat yaptığını duyana kadar Nicklaus'un topa vurduğunu fark etmedi. İyi bir drive'dı, gençliğindeki canavarımsı vuruşlar gibi uzun değildi ama top mükemmel bir konuma düşmüştü. Dallie, tee'sini yapmaya hazırlanan Seve'in Francesca'ya gözünün ucuyla bir bakış attığını gördü. Saçlarında sabah ışığında mavi-siyah ışıltılar oynayıyordu. Amerika sahillerini talan etmek ve gelmişken de onların kadınlarından birkaçını kaçırmak için gelmiş bir İspanyol korsan gibiydi. Sopayı arkaya doğru sallayıp fairway'in ortasına doğru uzun bir vuruş yaptığında, sırf kas olan bedeni yay gibi kasılmıştı. Top yuvarlanıp Nicklaus'unkinin on metre kadar önüne geçip durdu.

Dallie de belli etmeden galeriye bir bakış attı ama bakar bakmaz da pişman oldu. Francesca golf sahasının on sekiz değil, üç deliğine kadar bile yürüdüğü takdirde sağlam kalamayacakmış gibi duran küçük kırmızı sandaletlerinin üzerinde zıplıyor ve büyük bir heyecanla Seve'i alkışlıyordu. Drive'ını Skeet'in elinden çekip aldı. Yüzü fırtına bulutları gibi kararmıştı. Duyguları ise daha da karanlıktı. Pozisyonunu alırken ne yaptığının farkında bile değildi. Topa bakarken de, Francesca'nın o güzel, küçük yüzünün toptaki Titleist³⁹ yazısının üzerinde olduğunu hayal ederken de bedeni otomatik pilota takılmış gibiydi. Ve sonra vuruşunu yaptı.

Holly Grace'in neşeli tezahüratını duyana ve topun iki yüz yetmiş metre uçarak Seve'in drive'ının çok ötesine geçip durduğunu görene kadar ne yaptığını anlamamıştı. Bu müthiş bir vuruştur. Skeet gelip hararetle sırtını sıvazladı. Seve ve Jack terbiyeli bir şekilde başlarını sallayarak vuruşunu beğendiklerini belli ettiler. Dallie galeriye doğru bakınca gördüğü manzara karşısında neredeyse sinirinden boğulu-

39 Golf ekipman ve gereçleri satan bir şirket. (ç.n.)

yordu. Francesca o küçük burnunu havaya dikmişti ve sıkıntıdan pathyormuş gibi bir hava içindeydi. Sanki o her zamanki abartılı tavrıyla ona, “Elinden ancak bu kadarı mı geliyor?” demek ister gibiydi.

“Şunu def et buradan,” diye hırladı alçak sesle Skeet’e.

Skeet o sırada driver’ı bir havluyla siliyordu ve duymuyormuş gibi yaptı. Dallie öfkeli adımlarla iplere kadar gitti ve sadece Holly Grace’in duyabileceği kadar alçak olmakla birlikte zehir saçan bir sesle Francesca’ya, “Senin derhal buradan çıkıp gitmeni istiyorum,” dedi. “Buraya ne halt etmeye geldin?”

Francesca ona yine kibirli ve küçümseyici bir bakış attı. “Sana kaybedebileceğin şeyleri hatırlatmaya geldim, sevgilim,” dedi.

“Sen delisin!” diye patladı Dallie. “Hâlâ bunu anlamayacak kadar cahilsen, sana şu kadarını söyleyeyim ki bu senenin en büyük turnuvalarından birinde ikincilik için üç kişiyle mücadele ediyorum ve dikkatimin dağılması şu anda en son istediğim şey.”

Francesca oturduğu yerde doğrularak öne eğildi ve Dallie’nin kulağına fısıldadı. “İkincilik yeterli değil.”

Dallie o anda ve tam orada onun boğazını sıktığı takdirde hiçbir jürinin onu suçlu bulmayacağını düşündü ama oyun arkadaşları tee’ye doğru gitmeye başlamışlardı bile. Yapması gereken bir vuruş daha vardı ve vakit kaybetmemesi gerekiyordu.

Sonraki dokuz delikte topu adeta esiri haline getirdi, onu isteklerine uymaya zorladı ve gücünün her damlasıyla ve idaresinin her zerresiyle onu cezalandırdı. Putt’larını cup’ın içine tek vuruşla gönderdi. Tek bir vuruşla... İki değil, üç değil! Her bir vuruşu bir öncekinden daha harikaydı ve her seferinde dönüp galeriye baktığında Holly Grace’in heyecanla Francesca’ya bir şeyler söylediğini ve vuruşlarında nasıl bir sihir olduğunu ona anlattığını görüyordu. Holly Grace Bayan Ukala’ya, golf tarihinin yeniden yazıldığına tanık olduğunu söylüyordu hiç şüphesiz. Ama ne yaparsa yapsın, vuruşları ne kadar şaşırtıcı olursa olsun, putt’ları ne kadar nefes keserse kessin, ne kadar dillere destan olacak şekilde oynarsa oynasın, ona

her baktığında Francesca'nın, "Elinden gelenin en iyisi bu mu?" der gibi baktığını görüyordu.

Dallie öyle öfke içinde ve Francesca'nın kınayıcı bakışlarının öyle etkisi altındaydı ki hızla değişen skorboardun ne anlama geldiğini bile bir anda anlayamadı. Orada ne yazıldığını görüyordu elbette. Sayıları görüyordu. Turnuva liderlerinin ve Seve'in onun gerisinde kaldığını da biliyordu. Sayıları gayet güzel okuyabiliyordu ama on dördüncü delikte 'birdie' yapana kadar öne geçtiğini ve bu öfkeli ve gaddar çıkışının turnuvada onu par'ın iki vuruş altına getirdiğini anlayamadı. Geriye dört delik kalmıştı ve Birleşik Devletler Klasik'te birinci olmak için yarışlıyordu.

Rakibi Jack Nicklaus'tu.

Dallie on beşinci tee'ye doğru ilerlerken zihnini toplamak için başını iki yana salladı. Böyle bir şey nasıl olmuştu? Wynette, Teksas'tan Dallas Beaudine nasıl olmuş da Jack Nicklaus'la bir turnuvada başa baş bir konuma gelmişti? Bunu düşünmek bile istemiyordu çünkü düşünmeye başladığı anda Ayı kafasının içinde yeniden konuşmaya başlayacaktı.

Yenileceksin, Beaudine. Jaycee'le yıllardan beri senin için söylediğimiz her şeyin doğru olduğunu kanıtlayacaksın. Sen bunu başaracak kadar erkek değilsin. Hele beni asla yenemezsin.

Dallie yeniden dönüp galeriye baktı ve Francesca'nın onu serettiğini gördü. Ona dik dik bakıyordu ve sandaletli ayaklarından birini ötekinin üzerine koymuş ve elbisesinin eteklerindeki o gülünç puantiyeli fırır bacaklarının üstlerine çıkacak şekilde dizini bük-müştü. Omuzlarını, yumuşak pamuklu jarse ayrıntıları belleğinden çıkmayacak şekilde göğüslerine yapışsın diye arkaya atmıştı. *İşte ödülün burada*, diyordu ona o ufak tefek beden açıkça. *Ne için oynadığımı unutma.*

Topa on beşinci fairway'in aşağılarına gidecek şekilde hızla vurdu. Bu esnada bu işi atlattıktan sonra bundan böyle cadı kalpli bir kadının yanına bile yanaşmayacağına dair kendisine söz verdi.

Turnuva biter bitmez karısına çıkan ilk güzel sesli köylü kıızıyla evlenerek Francesca Day'e hayatının dersini verecekti.

On beşinci ve on altıncı deliklerde 'par' için savaş verdi. Nicklaus da öyle. Jack'in oğlu sürekli yanındaydı. Ona sopalarını veriyor ve 'green'leri okumasına yardım ediyordu. Dallie'nin oğlu ise halatların yanında durmuş, üzerinde "Kıyamet Koparmak İçin Doğdu" yazan tişörtüyle ve yüzünde öfkeli bir azimle ona bakıyordu. Ona her baktığında Dallie'nin içi gururla doluyordu. Lanet olsun, bu küçük çocuk çok cesurdu ve hakkını aramaktan korkmuyordu.

On yedinci delik kısa ve zorluydu. Jack 'green'e gitmeden önce kalabalığa bir iki şey söyledi. Çekirdekten yetişmişti, zorlu vuruşlarda deneyimliydi ve böyle sıkı noktalara bayılıyordu. Dallie'nin teri golf gömleğinin ve iki eldiveninin dışına çıkmıştı. Kalabalığa esprili şeyler söylemesiyle ünlüydü ama bu kez kaygı verici bir sessizlik içindeydi. Nicklaus hayatının en iyi oyunlarından birini çıkarıyor, fairway'leri kıştır kıştır yiyor, green'leri yakıp kül ediyordu. Kırk yedi yaşındaki biri böyle oynayamayacak kadar yaşlı sayılırdı ama birileri bunu Jack'e söylemeyi unutmamıştı. Ve şimdi de bu sporun en iyi oyuncusu olmak ve bir şampiyonluk daha kazanmak için önündeki tek engel Dallie Beaudine'di.

Dallie bir par daha aldı ama Jack de aynısını yaptı. Son deliğe giderlerken bile durum hâlâ berabereydi.

Omuzlarında portatif kameralarını taşıyan kameramanlar on sekizinci tee'ye doğru ilerleyen iki oyuncunun her hareketini takip ediyordu. Televizyon sunucuları, Eski Ahit üzerinde cereyan eden kan davasını tüm spor dünyasına anlatırken her ikisini de yere göğe koyamayan ifadeler kullanıyorlar ve kadransları hızla hareket ettirip kanalın pazar öğleden sonrası reytinglerini stratosfere kadar çıkaran manzaralar gösteriyorlardı. Bu iki oyuncuyu seyreden kalabalık binlerce kişiyi bulmuştu. Coşkulu bir heyecan içindeydiler çünkü biliyorlardı ki sonuç ne olursa olsun kaybeden taraf onlar olmayacaktı. Bu kalabalık Dallie'yi daha bu işte acemi çaylak olduğu dönemden beri seviyor ve büyük bir unvan kazanmasını yıllardır bekliyordu.

Ama Jack'in yeniden şampiyon olduğu bir maçta bulunma fikri de çok cazip geliyordu onlara. Sanki 1986 Masters şampiyonası yeniden yaşanıyor ve Jack bir doğa olayı kadar engellenemez, azgın bir boğa gibi finişe hücum ediyordu.

Dallie de Jack de on sekizinci tee'den sağlam vuruşlar yaptılar. Delik beş vuruşluk bir par'daydı ve green'in sol köşesinde de şeytani bir şekilde yerleştirilmiş bir göl vardı. Buna Hogan'ın Gölü ismi verilmişti çünkü koca Ben Hogan 1951'deki Birleşik Devletler Klasik'te topu gölün etrafından geçirmek yerine üstünden aşkırtmak istediği için kaybetmişti. Bu göle aslında rahatlıkla Arnie'nin Gölü, Watson'un Gölü ya da Snead'ın Gölü de denebilirdi çünkü bunların her biri bir şampiyonada onun ihanetine kurban gitmişti.

Jack kumar oynamaktan çekinmezdi ama dünyanın en önemli şampiyonalarını aptalca riskler alarak kazanmamıştı ve bu sefer de doğrudan bayrağa ulaşmak için bu gölün üzerinden bir intihar vuruşu yapmaya hiç niyeti yoktu. İkinci vuruşunda topu Hogan'ın Gölü'nün sol tarafına güvenli bir şekilde indirdi. Top güzel bir fade'le green'i teğet geçti. Kalabalıktan bir kükreme sesi yükseldi ve sonra herkes nefesini tutarak topun zıplayarak 'green'in ucunda, pin'den yirmi metre ötede durmasını izledi. Aynı anda kulakları sağır eden bir tezahürat oldu.

Nicklaus muhteşem bir vuruş, sihirli bir vuruş, deliğe kadar birdie yapmasını mümkün kılan bir vuruş yapmıştı. Bu vuruş ona çok küçük bir ihtimalle de olsa, eagle yapma şansı da veriyordu.

Dallie damarlarına sinsi bir zehir gibi giren paniğe kapılmıştı. Nicklaus'la aynı seviyeye gelmesi için aynı vuruşu yapması, topu gölün soluna indirmesi ve hoplatıp 'green'e ulaştırması gerekiyordu. En iyi şartlarda bile çok zor bir vuruştur bu ama galerilerde binlerce, televizyonların başında da milyonlarda kişi onu seyrederken, işin ucunda bir turnuva şampiyonluğu varken ve de elleri titrerken bunu başaramayacağını biliyordu.

Seve de ikinci vuruşunda topu gölün soluna düşürdü ama green'in bir hayli ötesinde kalmıştı. Panik duygusu Dallie'nin boğa-

zına tırmanıp onu boğacak hale gelmişti. Bunu başaramayacaktı. Bu kadar basitti! Dönerek bakışlarıyla içgüdüsel bir şekilde Francesca'yı aradı. Tam da düşündüğü gibi, çenesini kaldırmış, o küçük kibirli burnunu da havaya dikmiş ona meydan okuyor ve hodri meydan diyordu. Ama az sonra onun da süngüsü düştü. O da bu işin altından kalkamayacağını anlamış gibi duruyordu. Başını eğmiş ve yüz ifadesi yumuşamıştı. Ama Dallie'ye ruhunu okur gibi bir bakış attı. Bu bakışla onun korkusunu anladığını söylüyordu ama korkusunu yenmesi için yalvarıyordu da aynı zamanda. Dallie bunu onun için yapmalıydı. Teddy için yapmalıydı. Hepsini için yapmalıydı.

Onu hayal kırıklığına uğratacaksın, Beaudine, diye alay ediyordu Ayı. Hayatında sevdiğin herkesi hayal kırıklığına uğrattın ve bunu tekrar yapmaya hazırlanıyorsun.

Francesca'nın dudakları kırırdandı, tek bir sözcük söylüyordu bu dudaklar. *Lütfen.*

Dallie, Francesca'nın söylediği her şeyi düşünerek çimenlere baktı ve Skeet'e doğru ilerledi. "Ben doğrudan flag'e gideceğim," dedi. "Topu gölün üzerinden aşırıatacağım."

Skeet'in ona avaz avaz bağırmasını, bir aptal olduğunu haykırmasını bekledi. Ama Skeet sadece düşünceliydi. "Bu topu iki yüz yetmiş metre uzağa atıp zıncı diye durduracaksın."

"Bunu biliyorum," diye yanıt verdi Dallie sakın bir tavırla.

"Güvenli bir atış yapıp gölün etrafından dolanırsan, Nicklaus'a bir düğüm atmak için iyi bir şansın var."

"Güvenli vuruşlardan bıktım," dedi Dallie. "Doğrudan bayrağa gideceğim." Jaycee öleli yıllar olmuştu ve Dallie'nin artık o pislige kanıtlaması gereken tek bir şey yoktu. Francie haklıydı. Denememek başarısız olmaktan daha büyük bir günahı. Francesca'dan olduğu tarafa son bir bakış attı, onun saygısını kazanmayı dünyadaki her şeyden fazla istiyordu. O ve Holly Grace dünyanın ucundan düşmeye hazırlanıyorlarmış gibi birbirlerinin ellerini tutmuşlardı. Bacakları yorulduğu için Teddy çimenlerin üzerine oturmuştu ama yüzündeki idareli ifade hâlâ oradaydı.

Dallie ne yapması gerektiğine odaklandı. Yükseldiği takdirde ona fayda yerine zarar verebilecek olan adrenalinini kontrol altında tutmak istiyordu.

Hogan bile gölü aşırıtmadı, diye fısıldadı Ayı. Sen nasıl yapacaksın ki?

Yapacağım çünkü bunu yapmayı Hogan'ın istediğinden daha çok istiyorum, diye yanıt verdi Dallie. Ben bunu ondan daha çok istiyorum, bu kadar basit.

Topu hizaya koyduğu anda seyirciler onun ne yapmak istediğini fark ettiler. Kalabalıktan hayret sesleri yükseldi. Nicklaus'un yüzü her zamanki gibi ifadeden yoksundu. Dallie'nin bir hata yaptığını düşünüyorsa bile, bu düşüncesini kendisine saklıyordu.

Asla başaramayacaksın, diye fısıldadı Ayı.

İzle bakalım, dedi Dallie.

Sopasını bir kamçı gibi topa vurdu. Top yüksek ve güçlü bir yörünge izleyerek havaya fırladı ve sonra sağa doğru fade ederek suyun üzerinde, gölün tam da Ben Hogan'ın ve Arnold Palmer'ın ve diğer pek çok efsanevi ismin canına okuyan noktasında asılı kaldı. Bitmek bilmeyen bir süre boyunca kadar havada süzüldü ama inmeye başladığında gölü henüz aşamamıştı. Seyircilerin nefesleri kesilmiş, bilim kurgu filmlerindeki uzaylılar gibi oldukları yere mıhlanmış ve hareketsiz kalmışlardı. Dallie de bir heykel gibi durmuş topun ağır ve meşum bir şekilde düşüşünü izliyordu. Arka planda üzerinde 18 sayısının yazılı olduğu bir flama rüzgârda hafif hafif dalgalanıyordu, öyle ki evrende hareket eden sadece o flama ve o golf topu vardı sanki.

Dallie topu gölü aştıktan sonra green'e düşüp zıplayarak flag'den sadece üç metre ötede zınk diye durunca kalabalıktan kulakları sağır eden bir gürültü yükseldiğini duydu.

Seve iki putt yaptı ve başını keyifsiz bir şekilde iki yana sallayarak fringe'e⁴⁰ geçti. Jack'in on sekiz metrelik muhteşem 'putt'u da 'cup'ı

40 Green'i çevreleyen çim şeridi. Bunun çim boyu, fairway çiminden biraz daha kısa, green çiminden biraz daha uzundur. (ç.n.)

yalayıp geçti ama içine girmedi. Geriye bir tek Dallie kaldı. Sadece üç metrelik bir putt kalmıştı ama hem zihinsel hem de fiziksel olarak bitkindi. Bu putt'u başardığı takdirde turnuvayı kazanacağını, yapamadığı takdirde ise Jack'le berabere kalacağını biliyordu.

Francesca'ya döndü ve o güzel dudaklarının bir kez daha tek bir sözcük söylemekte olduğunu gördü: *Lütfen*.

Dallie çok bitkindi ama onu hayal kırıklığına uğratabilecek kadar da insafsız değildi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dallie kollarını havaya kaldırdı. Bir eliyle putter'ını bir ortaçağ zafer sembolü gibi tutuyordu. Skeet bir bebek gibi ağlıyordu. Öyle mutluydu ki hareket bile edemiyordu. Sonunda, Dallie'nin yanına ilk gelen kişi Jack Nicklaus oldu.

“Çok iyi oynadın Dallie,” dedi Nicklaus, kolunu Dallie'nin omzuna atarken. “Gerçek bir şampiyonsun.”

Sonra Skeet ona sarıldı ve sırtına pat pat vurdu. Dallie de onu kucakladı ama gözleri durmadan hareket ediyordu. Bakışları aradığını bulana kadar kalabalığı taradı.

Önce Holly Grace kalabalığı yararak geldi; sonra da peşinden Teddy'le birlikte Francesca. Holly Grace, ona ta Wynette Lisesi yıllarındaki koşularda bile ün kazandıran ve Amerikan tasarımı bir sürat ve güzellik sembolü haline gelmiş o uzun bacaklarıyla koşarak Dallie'ye doğru geldi. Holly Grace neredeyse tüm hayatı boyunca sevmiş olduğu adama doğru koştu ama o mavi gözlerinin onu aşır Francesca'nın üzerine kaydığını görünce aniden durdu. Göğsüne ok gibi bir sancı saplandı, bir anlık bir kalp kırıklığı yaşadı ama bu sancı Dallie'ye bunu yapma iznini verdiğini hissettiği anda hafifledi.

Bu kadar coşkulu manzaralara alışık olmayan Teddy onu dirseğiyle dürtükleyip duruyordu. Holly Grace bir kolunu onun omuzlarına attı ve ikisi birlikte Dallie'nin Francesca'yı belinden tutup başı onun

başını geçecek şekilde havaya kaldırmasını izlediler. Francesca bir an orada asılı kaldı ve yüzünü güneşe vererek gökyüzüne doğru bir kahkaha attı. Sonra Dallie'yi öptü, saçlarını onun yüzüne sürttü, yanaklarını o aptal, gümüş küpelerinin neşeli sallanışıyla hırpaladı. Küçük kırmızı sandaletleri ayaklarından kayıp çıktı ve bir tanesi Dallie'nin golf ayakkabılarından birinin üzerine kondu.

İlk Francesca döndü ve bir kolunu uzatarak kalabalığın içinde Holly Grace'i bulmaya çalıştı. Dallie Francesca'yı yere bıraktı ama onu hâlâ tutuyordu. O da bir kolunu onlara katılsın diye Holly Grace'e uzattı. İkisini de, biri gençlik, diğeri yetişkinlik aşkı; onun için dünyalar kadar değerli iki kadını kucakladı; bu kadınlardan biri uzun boylu ve güçlüydü. Minyon yapılı ve uçar diğlerinin ise lokum gibi bir yüreği ama çelik gibi bir iradesi vardı. Dallie'nin gözleri daha sonra Teddy'yi aradı ama çocuğun bu zafer anında bile ona sarılmaya hazır olmadığını fark edip ısrarcı olmadı. Şimdilik karşılıklı gülümsüyor olmaları bile bir şeydi.

Bir UPI fotoğrafçısı ertesi gün ülkedeki gazetelerin spor sayfalarını süsleyecek bir fotoğraf çekti. Fotoğrafta Dallie, zaferini Francesca Day'i havalara kaldırarak kutlarken görülüyordu. Yanında da Holly Grace Beaudine vardı.

Francesca'nın ertesi gün New York'ta olması gerekiyordu. Dallie'nin de önemli bir şampiyonayı kazandıktan hemen sonra yerine getirmesi gereken görevleri olacaktı. Sonuç olarak, turnuvadan sonra birlikte geçirdikleri vakit çok kısaydı ve daha çok halkın içinde geçmişti. Kalabalık onu sürüklerken, dudaklarını okusun diye ona, "Seni arayacağım," dedi.

Francesca da yanıt olarak ona gülümsedi ve bir anda basın onun da etrafını sardı.

Francesca ve Holly Grace New York'a birlikte döndüler ama uçuşları rötar yaptığı için şehre geç saatlerde varabildiler. Francesca Teddy'yi yatırdığında saat gece yarısını geçmişti. Ertesi gün Özgürlük Anıtı'nda yapılması beklenen vatandaşlık töreniyle ilgili kısa bir bilgi-

lendirme toplantısına, yayın dünyasındaki kadınlar için verilen bir öğle yemeğine ve iki toplantıya katıldı. Gittiği yerlerde erişilebilmesi mümkün olsun diye sekreterine bir dizi telefon numarası bırakmıştı ama Dallie aramadı.

Stüdyodan ayrıldığında içi kendince haklı bulduğu bir öfkeyle doluydu. Dallie'nin meşgul olduğunu biliyordu ama onu aramak için bir iki dakikasını ayıramaz mıydı? Fikrini değiştirmediyse elbette, diye fısıldıyordu içinden minik bir ses. Belki bazı şüpheleri vardı. Belki de duygularını yanlış yorumlamıştı.

Eve geldiğinde Consuelo ve Teddy yoktu. Çantasını ve cüzdanını bir kenara bıraktı, bıkkın bir şekilde ceketini çıkarıp yatak odasına gitmek için koridora yöneldi ama kapı aralığına gelince durdu. Yatağının tam ortasında neredeyse bir metre büyüklüğünde kristal ve gümüşten oluşan bir ödül kupası duruyordu.

"Dallie!" diye bir çığlık attı.

Dallie banyodan çıktı. Duş almıştı ve saçları hâlâ ıslaktı. Kalçasının üzerine onun tüy gibi yumuşak pembe havlularından birini sarmıştı. Sırtarak kupayı başının üzerine kaldırdı, ona doğru gelip kupayı ayaklarının dibine koydu. "Aklındaki böyle bir şey miydi?" diye sordu.

"Seni alçak herif!" Kendisini onun kollarına attı ve bunu yaparken neredeyse hem onu hem de kupayı yere yıkacaktı. "Seni sevgili, tahammül edilemez, harika, alçak herif!"

Sonra Dallie onu öpmeye başladı. Francesca da onu öpüyordu ve birbirlerini öyle sıkı sıkı tutuyorlardı ki sanki birinin bedeninden çıkan hayat gücü ötekininkine akacaktı. "Lanet olsun, seni seviyorum," diye mırıldandı Dallie. "Benim sevgili, küçük Bayan Ukalam, beni delirtiyor ve kafamın etini yiyorsun." Onu tekrar, bu kez uzun uzun ve ağır ağır öptü. "Başıma gelen hemen hemen en iyi şeysin sen."

"Hemen hemen mi?" dedi Francesca dudaklarını onunkilerden çekmeden mırıldanarak. "En iyisi ne?"

"Yakışıklı olarak doğmak." Ve sonra onu yine öptü.

Gölüşüp sevgi dolu bir şekilde, yasak tanımadan ve hiçbir şeyi esirgmeden seviştiler. Daha sonra sırlarını fısıldamak için çıplak bedenlerini birbirine dayayarak yüz yüze yattılar.

“Benimle evlenmeyeceğini söylediğin anda,” dedi Dallie, “öleceğimi sanmıştım.”

“Ben de sen beni sevdiğini söylemediğin için,” dedi Francesca, “öleceğimi sanmıştım.”

“Hayatım hep korkuyla geçti. Bunu söylerken haklıydın.”

“Senden hep en iyisini yapmanı bekledim. Sefil ve bencil bir yaratığım.”

“Dünyanın en iyi kadınısın.”

Sonra ona Danny ve Jaycee Beaudine’i anlattı ve hayatının daha ilk başlarından itibaren bir işe yaramayacağı duygusunun ona aşılandığından bahsetti. Kusurlarının sürekli ortaya çıkmasındansa, fazla çaba göstermemenin daha kolay bir çıkış yolu olduğunu keşfetmişti.

Francesca, Jaycee Beaudine’in iğrenç bir adam gibi görüldüğünü ve Dallie’nin onun gibi rezil insanların fikirlerine itibar asla etmemeyi gençken bile öğrenecek kadar sağduyuya sahip olması gerektiğini söyledi.

Dallie gülüp onu tekrar öptükten sonra ne zaman evleneceklerini sordu. “Seni bileğimin gücüyle kazandım,” dedi. “Şimdi borcunu ödeme sırası sende.”

Birkaç saat sonra Consuelo ve Teddy geldiğinde, ikisi de giyinmiş, salonda oturuyorlardı. Consuelo ve Teddy Madison Square Garden’da harika bir akşam geçirmişlerdi. Dallie onlara *Harikalar Sirkî*’ni ön sıradan seyretmeleri için önceden iki bilet göndermişti. Consuelo Francesca’nın ve Dallie’nin pespembe yüzlerine baktığı anda, Teddy’yle Gunther Gebel-Williams’ın kaplanları terbiye etmesini izlerken, evde neler olup bittiğini sezi vermişti. Teddy ve Dallie birbirlerine terbiyeli ama temkinli bakışlar atıyorlardı. Teddy Dallie’nin onu annesi yüzünden seviyormuş gibi yaptığından emindi, Dallie ise neden olduğu zararı nasıl telafi edebileceğini düşünüyordu.

“Teddy, yarın okuldan sonra beni Empire State Binası’nın tepesine çıkarmaya ne dersin?” diye sordu. “Orayı görmeyi çok isterim.”

Dallie bir an için Teddy’nin itiraz edeceğini sandı. Teddy sirk programını eline aldı, onu bir tüp haline getirdi ve muhteşem bir sakinlikle içine üfledi. “Sanırım, olur.” Tüpü sonra bir teleskop gibi yapıp içine baktı. “Televizyonda *Define Avcıları*’nı seyredecek vakitte eve dönmek şartıyla.”

Ertesi gün ikisi gözlem platformuna çıktılar. Teddy yüksek yerlerde başı döndüğü için kenardaki koruyucu demir parmaklıklardan uzak duruyordu. Dallie tam onun yanında durdu çünkü kendisi de yüksek yerlere fazla meraklı değildi. Teddy, “Bugün Özgürlük Anıtı’nı görebileceğimiz kadar berrak değil hava,” dedi parmağını limana doğru uzatarak. “Onu bazen şuradan görmek mümkün oluyor.”

“Bağış standında sattıkları o kauçuk King Konglardan sana bir tane almamı ister misin?” diye sordu Dallie.

Teddy King Kong’a bayılıyordu ama başını hayır dercesine iki yana salladı. O arada Iowa Üniversitesi rüzgârlığı giyen bir adam Dallie’yi tanıyarak imza istedi. Teddy yetişkinler imza verirken sabırla beklemeye alışkın bir çocuktuk ama bu müdahale Dallie’yi kızdırmıştı. Hayran nihayet yanlarından ayrılınca Teddy Dallie’ye baktı ve gayet bilmiş bir tavırla, “Bu durum, işin olmazsa olmazı.” dedi.

“Yani ne demek bu?”

“Eğer ünlü bir kişiysen, insanlar seni tanımasalar bile tanıdıkları gibi bir hisse kapılırlar. Senin de onlara karşı belirli yükümlülüklerin vardır.”

“Annen gibi konuşuyorsun.”

“Bu şekilde müdahale edenler çok oluyor.”

Dallie bir an ona baktı. “Bu müdahalelerin giderek daha fazla laşacağını biliyorsun, öyle değil mi, Teddy?” dedi. “Annen onun için bir iki turnuva daha kazanmazsam üzülecektir ve üçümüz bir yere gittiğimizde de giderek artan bir sayıda bize bakan insanlar olacak.”

“Sen ve annem evlenecek misiniz?”

Dallie başını evet der gibi salladı. “Annemi çok seviyorum. O dünyanın en hoş hanımefendisi.” Derin bir nefes aldı ve aynen Francesca’nın yaptığı gibi hücumla geçti. “Seni de seviyorum, Teddy. Benim davranışlarıma bakarak buna inanmakta zorluk çekeceğini biliyorum ama sana doğruyu söylüyorum.”

Teddy gözlüğünü çıkardı ve camlarına tişörtünün ucuyla kapsamlı bir temizlik uyguladı. “Peki ya Holly Grace ne olacak?” dedi camları ışığa tutarak. “Eskiden ikiniz evli olduğunuza göre, annemle evlenmen artık onu görmeyeceğin anlamına mı geliyor?”

Dallie gülümsedi. Teddy duyduğunu kabul etmek istemiyor olabilir ama en azından çekip gitmemiştir. “İstesek bile Holly Grace’den kurtulmamız mümkün değil. Annen de ben de onu seviyoruz ve o her zaman bizim ailemizin bir parçası olacak. Skeet ve Bayan Sybil de... Annenin eve getirmeyi başardığı tüm o evden kaçanlar bile...”

“Gerry de mi?” diye sordu Teddy.

Dallie tereddüt etti. “Sanırım bu Gerry’nin bileceği bir şey.”

Teddy’nin baş dönmesi geçmişti, o yüzden kenardaki koruyucu parmaklıklara doğru birkaç adım attı. Dallie yerinden kımıldamayı pek istemiyordu ama o da aynı şeyi yaptı. “İkimizin konuşması gereken daha bir iki şey daha var, biliyorsun, değil mi?” dedi Dallie.

“O King Konglardan bir tane istiyorum,” diye karar verdi aniden Teddy.

Dallie Teddy’nin daha fazla baba-oğul sohbetine hazır olmadığını anladı ve hayal kırıklığını içine attı. “Sana bir şey sormak istiyorum.”

“O konuda konuşmak istemiyorum.” Teddy isyankâr bir şekilde parmaklarını demir parmaklıklara geçirdi.

Dallie de aynı şeyi yaptı ve bundan sonraki denemesinde başarılı olmayı umdu. “Bir arkadaşına oyun oynamaya gittiğinde, onun sen orada yokken senin için özel bir şey inşa ettiğini hiç gördün mü? Bir kale yahut bir şato gibi, örneğin?”

Teddy bıkkın bir tavırla evet der gibi başını salladı.

“Belki sen yokken senin için bir salıncak ya da arabaları için bir yarış pisti yapmıştır. Öyle olabilir mi?”

“Veya çöp torbalarından ve el fenerinden harika bir gökevi yapmıştır?” diye araya girdi Teddy.

“Veya çöp torbalarından bir gökevi,” diye az önce söylediğini düzeltti hemen Dallie. “Her neyse, belki sen o gökevine bakmış ve onun ne kadar güzel olduğunu görünce keşke onu ben kendim yapmış olsaydım diye düşünerek biraz kıskanmışsındır.” Dallie aralarındaki duvarı aşıyordu. Onu anladığından emin olmak için gözlerini Teddy’den ayırmadan, “Kıskandığın için de arkadaşına ne kadar harika bir gökevi yaptığını söylemek yerine, burnunu havaya dikerek bu gördüğün en güzel gökevi olmasına rağmen ona bunun hiç de matah bir şey olmadığını söylersin,” dedi.

Teddy başını ağır ağır salladı. Bir yetişkinin böyle bir şeyi bilmesini ilginç bulmuştu. Dallie kolunu New Jersey’ye bakan bir teleskobun üzerine koydu. “İşte seni ilk gördüğümde benim başıma gelen de bunun gibi bir şeydi.”

“Öyle mi?” dedi Teddy şaşkınlıkla.

“Düşün ki bir çocuk var. Gerçekten de harika bir çocuk, hem akıllı hem de cesur. Ama onun öyle bir çocuk olmasında benim hiçbir emeğim yok. İçimi bir kıskançlık duygusu kaplıyor. O yüzden de çocuğun annesine ‘Hey, bu çocuğu ne kadar iyi yetiştirmişsin,’ demek yerine, çocuk o kadar da harika değilmiş gibi davranıyorum ve ben onun yakınında olsaydım onu çok daha iyi büyütürdüm havalarına giriyorum.” Onu anlayıp anlamadığını görebilmek için Teddy’nin yüzündeki ifadeyi inceledi ama Teddy hiç açık vermiyordu. Dallie sonunda, “Böyle bir şeye anlayış gösterebilir misin?” diye sordu.

Başka bir çocuk olsa başını sallarsa, bir tepki verirdi ama zekâ katsayısı yüz altmış sekiz olan bu çocuğun bu soruna bir çözüm bulmak için biraz zamana ihtiyacı vardı. “Şimdi gidip o kauçuk King Konglara bakabilir miyiz?” diye sordu terbiyeli bir tavırla.

Özgürlük Anıtı töreni mayıs ayındaki şairler gününde, hafiften esen bir rüzgâr, masmavi bir gökyüzü ve martıların tembel pikeleri altında gerçekleşti. O sabah Kırmızı, mavi ve beyaz flamalı üç askeri gemi

New York limanından geçerek Özgürlük Anıtı'na gelmiş ve Circle Line arabalı vapurunun normal zamanlarda turistleri boşalttığı rıhtıma yanaşmıştı. Ama sonraki birkaç saat boyunca buraya turist gelmeyecek ve adada sadece birkaç yüz kişi olacaktı.

Özgürlük Anıtı adanın güney bölümünde heykelin kaidesinin çevresindeki çimenlerin üzerinde özel olarak yapılmış olan platformun üzerinde yükseliyordu. Normal zamanlarda törenler heykelin arkasındaki çitle çevrili alanda yapıldı ama Beyaz Saray'dan gelen öncü takım, heykelin yüzünün altındaki limanı da engelsiz bir şekilde gören bu mevkiin daha iyi olduğuna karar vermişti. Uçuk fıstık yeşili bir elbise ve fildişi renkli ipek şantug bir ceket giymiş olan Francesca, diğer şeref konuklarına, hükümet görevlilerine ve bir Yüksek Mahkeme Yargıcı'na ayrılan sırada oturuyordu. Kürsüde konuşan ve Amerika'nın insanlara verdiği umuttan bahseden Birleşik Devletler Başkanı'nın sesi ağaçların üzerine yerleştirilmiş hoparlörlerden yankılanıyordu.

"Bizler, bazılarımız mütevazı köklerden, diğerlerimiz ise refah içinde doğmuş yaşlı ve genç, beyaz ve siyahi insanlar olarak burada bir kutlamayı gerçekleştirmek için bulunuyoruz. Farklı dinlerimiz ve farklı siyasi görüşlerimiz var ama burada, bu muhteşem anıtın gölgesi altındayken hepimiz eşitiz ve onun elinde tuttuğu alevin mirasçılarınız..."

Francesca'nın kalbi öyle büyük bir mutlulukla doluydu ki kendisini aniden patlayacakmış gibi hissediyordu. Katılımcıların her birine yirmi kişiyi davet etme izni verilmişti. Farklı kişilerden oluşan kendi davetli grubuna bakınca sevdiği bu insanların bu ülkenin bir mikro kozmosunu oluşturduğunu fark etti.

Koyu mavi ceketinin klapasına üzerinde Amerikan bayrağı olan bir yaka düğmesi iliştiren Dallie, bir tarafında Bayan Sybil, diğer tarafında da Teddy ve Holly Grace'le birlikte oturuyordu. Onların arkasında bir şeyler fısıldamak için kocasının kulağına eğilmiş Naomi vardı. Doğum yaptıktan sonra gayet sağlıklı duruyordu ama dört haftalık kızını yarım gün için dahi olsa birilerine bıraktığı için tedirgin

görünüyordu. Naomi de kocası da ırk ayrımcılığını protesto etmek için siyah kol bantları takmışlardı. Nathan Hurd ve Skeet Cooper birlikte oturuyor ve Francesca'ya göre kişilik açısından oldukça ilginç bir ikili oluşturuyorlardı. Skeet'ten itibaren, sıranın sonuna kadar genç kadınlar oturmaktaydı. Bazıları siyahi, bazıları beyazdı. Bir kısmı aşırı makyaj yapmıştı ama hepsinin yüzünde geleceğe dair besledikleri ümidin ışıltısı vardı. Bunlar Francesca'nın el verdiği kaçak kızlardı ve o gün o kadar büyük bir sayıda orada, onunla birlikte olmak istemeleri Francesca'yı çok etkilemişti. Stefan bile onu kutlamak için sabah Avrupa'dan aramış ve ona İtalyan bir sanayicinin genç ve güzel duluyla iyi vakit geçirdiği müjdesini vermişti. Davete gelmeyen bir tek Gerÿy vardı ve Francesca onun eksikliğini hissediyordu. Programına çıkarması için yaptığı son ricayı yerine getirmedeği için ona hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyordu.

Dallie Francesca'nın ona baktığını gördü ve o özel gülümsemesiyle ona onu ne kadar çok sevdiğini söyledi Bu duygusunu sözcüklerle dile getirseydi bile ancak o kadar açık ve net olabilirdi. Yüzeysel bazı farklılıklarına rağmen, ruhlarının uyumlu bir ekip oluşturduğunu keşfetmişlerdi.

Teddy, babasının yerine Holly Grace'e sokulmuştu ama Francesca bu durumun çok geçmeden düzeleceğini düşündü ve o günkü keyfinin kaçmasına izin vermedi. Hafta içinde, o ve Dallie evleneceklerdi ve hayatında olmadığı kadar mutlu hissediyordu.

Başkan konuşmasını muhteşem bir şekilde toplardı. "Ve bugün kutladığımız bu kişilerin başarısından da görebileceğimiz gibi, Amerika böylece bir fırsatlar ülkesi ve bireysel girişimin yuvası olmayı hâlâ sürdürüyor. Biz dünyanın en büyük ülkesiyiz."

Francesca Amerika'daki evsizler, yoksulluk ve adaletsizlik, ırkçılık ve cinsel ayrımcılık üzerine de programlar yapmıştı. Bu ülkenin eksiklerini biliyordu ama şu anda Başkan'a ancak hak verebilirdi. Amerika mükemmel bir ülke değildi; çoğunlukla sadece kendisine hizmet ediyor, şiddete göz yumuyor ve açgözlü davranıyordu ama

ayrıntılara her zaman doğru çözüm üretemese de, yüreği genellikle doğru yerde bir ülkeydi.

Başkan sözlerini ayakta alkış alarak bitirdi. Bu manzarayı tüm televizyon kameraları o geceki haber programlarında yayınlamak üzere çektiler. Sonra Yüksek Mahkeme Yargıcı öne çıktı. Francesca bulunduğu yerden Ellis Adası'nı göremiyordu ama bu ülkeye sadece bir kat elbiseyle ama kendileri için yeni bir hayat kurma iradesiyle gelen bütün o göçmenleri düşününce onun varlığını Tanrı'nın verdiği bir lütuf olarak hissediyordu. Altın kapılardan geçen o milyonların içinde, en değersiz olanı belki de kendisiydi.

Francesca diğerleriyle birlikte ayağa kalktı. Sırtında iç savaş öncesi stilinde pembe bir elbise ve elinde bir Louis Vuitton çantayla Louisiana yolunda güçlükle yürüyen yirmi bir yaşındaki bir kız hatırına gelince dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi. Elini kaldırarak Yüksek Mahkeme Yargıcı'nın sözlerini tekrarlamaya başladı.

"Burada, huzurunuzda, şimdiye kadar tabiyetinde bulunduğum her türlü devlet ya da hükümdarlığın tabiyetini ve egemenliğini reddettiğime ve..."

Elveda İngiltere, diye içinden geçirdi. İşleri bu kadar karmaşık hale getirmemde senin bir suçun yok. Sen iyi ve yaşlı bir ülkesin ama benim bana kendi ayaklarım üzerinde durmayı öğretecek katı ve acımasız, genç bir yere ihtiyacım vardı.

"... Ve bundan böyle A.B.D. Anayasası'nı ve yasalarını iç ve dış bütün düşmanlara karşı savunacağıma..."

Vatandaşlığın getirdiği sorumluluklar onu korkutsa da, elinden geleni yapacaktı. Bir insan topluluğu özgür kalmak istiyorsa, bu sorumlulukları nasıl hafife alabilirdi?

"... Ve kanunun gerektirdiği hallerde A.B.D. için silah taşıyacağıma..."

Tanrım, öyle bir şey olmayacağını umuyordu!

"... Kanunun gerektirdiği durumlarda sivil yönetim altında, ulusal önemi olan işlerde çalışacağıma..."

Gelecek ay, evlerinden kaçanlarla ilgili olarak kongrede bir komitenin önünde tanıklık edecekti ve onlar için bir barınak yapılması konusunda para toplamak için bir organizasyon yapmaya başlamıştı bile. Ayda bir yayınlanacak Francesca Sizlerle programı, ona bu kadar çok şey veren bu ülkeye olan borcunu ödeme fırsatı verecekti.

“... Ve bu yükümlülükleri özgür bir şekilde, akıl sağlığım yerinde ve samimi olarak yerine getireceğime yemin ederim. Tanrı yardımcım olsun.”

Tören bitince kalabalıktan Teksaslılara özgü yoğun tezahürat sesleri yükseldi. Francesca davet ettiği kişilerin kendilerini gülünç duruma düşürmelerini gözlerinde yaşlarla izledi. Daha sonra Başkan, onun arkasından da Yüksek Mahkeme Yargıcı ve diğer hükümet erkânı yeni vatandaşları selamladılar. Bir bando *Stripes and Stars Forever*’ın ilk notalarını çalmaya başladı ve Beyaz Saray çalışanlarının törenden sorumlu elemanı katılımcıları Dört Temmuz pikniklerindeki gibi ağaçların altına yerleştirilmiş, flamalarla süslenmiş, paç sürahileriyle ve sandviçlerle donatılmış masalara doğru yönlendirdi.

Kalabalığı yarıp onun yanına ilk gelen Dallie oldu. Yüzünde Teksaslılara özgü kocaman bir gülücük vardı. “Bu ülkenin ihtiyacı olan en son şey, oy kullanma hakkı olan bir yeni liberal ama ben yine de seninle gurur duyuyorum, tatlım,” dedi.

Francesca güldü ve ona sarıldı. O anda adanın doğu tarafındaki çimenlik alandan Başkanı ve törene katılan diğer erkânı götüren başkanlık helikopter havalanırken bir gürültü koptu. Başkan gittikten sonra, etrafa genel bir gevşeme havası hâkim oldu. Helikopter gözden kaybolunca anıtın arzu edenler için özel ziyarete açıldığını ilan eden bir ses duyuldu.

“Seninle gurur duyuyorum, anne,” dedi Teddy. Francesca onun elini sıktı.

Holly Grace de, “Orada o Koreli tasarımcı kadar iyi duruyordun,” dedi. “Farkında mısın, adam üzerinde yapay elmas kakılmış kelebek desenleri olan pembe çoraplar giymişti.” Francesca, içinden gelmedi-

ğini bilse de, Holly Grace'in espri yapma çabasını takdirle karşıladı. Holly Grace'in ışıltısı son birkaç aydan beri çok sönükleşmişti.

Fotoğrafçılardan biri, "Buraya bakar mısınız, Bayan Day?" diye seslendi.

Francesca kameraya doğru gülümsedi ve yanına selamlaşmaya gelen herkesle konuştu. Yardım ettiği tüm kaçaklar Dallie'yle tanışmak için sıraya girdiler. Saldırganca onunla flört ettiler, o da kıkır kıkır güldürene kadar onlara karşılık verdi. Fotoğrafçılar Holly Grace'in de resimlerini çekmek ve televizyon kanallarının her biri Francesca'yla kısa birer röportaj filmi çekmek istedi. Francesca'nın sonuncu röportajı da bitince Dallie onun eline bir fincan panç tutuşturdu. "Teddy'yi gördün mü?"

Francesca etrafına bakındı. "Bir süredir görmedim." O anda yanlarına gelmiş olan Holly Grace'e döndü. "Teddy'yi gördün mü?"

Holly Grace başını iki yana salladı. Dallie endişeli görünüyordu ama Francesca ona gülümsedi. "Bir adadayız, Dallie," dedi. "Başının fazla bir derde girmesi mümkün değil."

Dallie ikna olmuş gibi durmuyordu. "Francie, o senin de oğlun. Senden gelen genlerini göz önüne alacak olursak, Teddy nerede olursa olsun başını belaya sokabilir."

"O zaman gidip arayalım onu," dedi Francesca ama bunu Teddy için endişelendiğinden değil, daha çok Dallie'yle yalnız kalabilmek için istiyordu. Ada bir saat kadar daha turistlere kapalı olacaktı. Teddy ne gibi bir tehlike içinde olabilirdi ki?

Panç bardağını elinden bıraktığı anda, Naomi'nin Ben Perlman'ın elini tutup gözlerini gökyüzüne diktığını gördü. Gözlerine siper yaparak Francesca da baktı ama bir tek küçük bir uçağın tepelerinde daireler çizerek dolaştığını gördü. Aynı anda uçaktan yere bir şey atıldığını fark etti. Ne olduğunu anlamaya çalışırken kare şeklinde kanopisi olan bir paraşüt açıldı. Francesca'nın yanındaki herkes teker teker gökyüzüne bakmaya başladı ve paraşütçünün Hürriyet Adası'na inişini izlemeye koyuldu.

Paraşütçü inerken arkasında yavaş yavaş bir pankart uçuşmaya başladı. Üzerinde siyah harflerle yazılmış bir yazı vardı ama pankart paraşüte dolanacakmış gibi sürekli dalgalandırdığı için bu yazıyı okumak mümkün değildi. Aniden şerit düzleşti.

Francesca bir dizi keskin tırnağın ipek şantug ceketinin üzerinden etine saplandığını hissetti. Aynı anda Holly Grace, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı.

Seyredenlerin, televizyon kanallarının kameralarının da dâhil olmak üzere, herkesin gözleri pankarta ve onun üzerindeki yazıya mihlandı:

BENİMLE EVLEN, HOLLY GRACE

Başında kim olduğunu gizleyen bir miğfer olmasına rağmen beyaz eşofman giymiş bu kişinin Gerry Jaffe’den başkası olması imkânsızdı.

“Onu öldüreceğim,” dedi Holly Grace. Ağzından çıkan her bir heceden adeta zehir akıyordu. “Bu sefer çok ileri gitti.” Sonra rüzgârın yönü değişti ve pankartın arka tarafı görünür oldu. Orada ise bir halter resmi vardı.

Naomi Holly Grace’in yanına geldi. “Özür dilerim,” dedi. “Onu bu işten vazgeçirmeye çok uğraştım ama seni o kadar çok seviyor ki... Hiçbir şeyi kolay tarafından yapmak istemiyor.”

Holly Grace yanıt vermedi. Gözleri inişini sürdüren paraşütçüye mihlamıştı. Paraşütçü adaya oldukça yaklaştı ama sürüklenmeye başladı. Naomi korkuyla küçük bir çığlık attı ve Holly Grace’in tırnakları Francesca’nın etine daha çok batmaya başladı. “Suya düşecek,” diye bağırdı Holly Grace. “Tanrım, boğulacak. O aptal paraşütün iplerine ve o şeride takılacak...” Francesca’nın kolunu bırakarak denize doğru koşmaya ve avazı çıktığı kadar bağırırmaya başladı. “Seni aptal komünist! Seni salak, sersem...”

Dallie kolunu Francesca’nın omzuna attı. “O pankartın üzerinde neden iki tane kapı tokmağı resmi olduğuna dair bir fikrin var mı?” diye sordu.

“O bir halter,” dedi Francesca, Gerry dalgakıranı sıyırtıp elli metre ötelerindeki çimlerin üzerine konarken.

“Holly Grace bu sefer onun gerçekten de canına okuyacak,” dedi Dallie, keyiften dört köşe olarak. “Lanet olsun, çok öfkeli.”

‘Öfke’ sözcüğü Holly Grace’in duygularını tam olarak yansıtmıyordu. Holly Grace küplere binmişti. Öyle kızgındı ki kendisine hâkim olamıyordu. Gerry paraşütü toplarken, ağzına gelen en galiz küfürleri ediyordu.

Gerry paraşütü bir top haline getirdi ve çimenlerin üstüne attı, böylece Holly Grace’le ilgilenmek için iki eli de serbest kalmıştı. Onun kıpkırmızı yüzünü görüp de öfkesinin derecesini fark edince bu iki ele de ihtiyacı olduğunu hemen anladı.

“Bunu yaptığın için seni asla affetmeyeceğim,” diye bağırdı, Gerry’nin koluna kameramanları zevkten dört köşe eden bir yumruk atarak. “Böyle bir atlama yapmak için yeterli deneyimin yok bir kere. Ölebilirdin. Keşke ölseydin!”

Gerry miğferini çıkardı. Kıvrık saçları kara bir melek gibi karmakarışık. “Haftalardır seni ikna etmeye çalışıyorum ama sen beni görmeyi reddediyorsun. Ayrıca da hoşuna gideceğini sandım.”

“Hoşuma gitmek mi?” Holly Grace neredeyse onun yüzüne tükürecek. “Hayatımda bundan daha fazla utandığımı hatırlamıyorum. Beni bir gösteri malzemesi olarak kullandın. Zerre kadar sağduyu yok sende. Tek bir dirhem bile.”

Gerry tam o anda Naomi’nin, “Gerry!” diye bağırdığını duydu ve gözünün ucuyla heykelin güvenlikçilerinin ona doğru koşmakta olduğunu gördü.

Fazla vakti olmadığını biliyordu. Yaptığı şey tamamıyla yasa dışıydı ve onu tutuklayacaklarından kesinkes emindi. “Kendimi herkesin gözü önünde sana adadığımı gösterdim, Holly Grace. Benden başka ne isteyebilirsin ki?”

“Sen kendini herkesin gözü önünde rezil ettin. Bir uçaktan atlayarak ve o aptal pankartla boğulmana ramak kalarak... İyi de o

köpek kemiğinin orada ne işi var? Onu koymakla ne demek istediğini bana açıklar mısın?”

“Köpek kemiği mi?” Gerry hayal kırıklığıyla kollarını havaya kaldırdı. Ne yaparsa yapsın bu kadını mutlu edemiyordu. Onu bu kez de kaybedecek olursa, bir daha geri alması mümkün olamazdı. Onu kaybetme düşüncesi bile tüylerini ürpertiyordu. Holly Grace Beaudine dize getirmeyi başaramadığı ama onu dünyaya bile hükmedebileceğine inandıran tek kadındı ve ona içine çektiği nefes kadar ihtiyacı vardı.

Güvenlikçiler neredeyse yanlarına gelmişlerdi. “Sen kör müsün, Holly Grace?” dedi. “O köpek kemiği filan değildi. Tanrım, hayatımın en büyük yükümlülüğü altına girdim ve sen bunu anlamadın.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“O bir çingiraktı!”

İki güvenlik görevlisinden biri Gerry’yi yakaladı.

“Çingirak mı?” Holly Grace’in yüzündeki o korkunç ifade anında yerini şaşkınlığa bıraktı ve sesi yumuşadı. “O bir çingirak mıydı?”

Üçüncü güvenlikçi Holly Grace’i kenara çekti. Gerry’nin bir sıkıntı yaratmaya niyeti olmadığına karar veren görevli, onun ellerini önünde kelepçeledi.

“Evlen benimle, Holly Grace,” dedi Gerry, o sırada ona haklarının okunduğunu bile umursamadan. “Evlen benimle ve benim çocuğumu doğur... Hatta bir düzine çocuğumu. Sadece beni asla terk etme.”

“Ah, Gerry...” Holly Grace sevgi dolu bakışlarla ona baktı. Gerry’nin de ona karşı duyduğu sevgi göğsünü acıtacakmış gibi giderek içinde büyüyordu. Güvenlikçiler basının önünde kötü adamlar gibi görünmek istemedikleri için, kelepçeli ellerini kaldırıp kollarını onun başının üzerinden geçirmesine izin verdiler. Gerry onu öyle içten bir şekilde öptü ki televizyon kameralarının yüzlerini görebilecekleri bir şekilde poz vermeyi bile unuttu.

Şükür ki Gerry’nin kadınların karşısında dikkati o kadar kolay dağılmayan bir ortağı vardı.

Özgürlük Anıtı'nın tepesindeki küçük bir pencerede, bir başka pankart açılmaya başladı. Bu seferki parlak kanarya rengindeydi. Bir uzay programı için üretilmiş sentetik bir maddeden yapılmıştı. Bu madde çok hafifti ve bir cüzdanın içine bile sığabilecek bir paket haline getirilebiliyor ama açıldığında alabildiğince genişliyordu. Bu parlak kanarya renkli şerit heykelin başından aşağı kaydı, burnunun ucuna kadar indi ve çenesinin hizasına gelince yavaş yavaş açıldı. Üzerindeki mesaj yerden bile açık ve net olarak okunabiliyordu. Üzerinde sadece siyah harflerle yazılmış üç sözcük vardı.

NÜKLEER SİLAHLARA HAYIR

Yazıyı ilk Francesca gördü. Sonra da Dallie. Holly Grace'e sarılmayı isteksizce bırakmak zorunda kalan Gerry yazıyı görünce gülümsedi ve onun burnunun ucuna bir öpücük kondurdu. Sonra kelepçeli ellerini göğse doğru kaldırarak başını yana eğdi ve ellerini yumruk haline getirdi. "Aslansın, Teddy!" diye bağırdı.

Teddy!

Francesca ve Dallie panik halinde birbirlerine baktılar ve çimlerden heykelin girişine doğru koşmaya başladılar.

Holly Grace ağlasın mı gülsün mü, ne yapması gerektiğini bilemeden Gerry'ye bakarak başını iki yana salladı. Bildiği tek şey, önünde çok ilginç olmaya aday bir hayat olduğuydu.

"Doğrusu, bu kaçıramayacağım kadar iyi bir fırsattı," diye açıklamaya girişti. "Bütün bu kameralar buradayken..."

"Kes sesini, Gerry. Bana seni hapisten nasıl çıkaracağımı söyle." Holly Grace bu yeteneğe önündeki yıllarda epeyce ihtiyacı olacağından emindi.

"Seni seviyorum, bebeğim," dedi Gerry.

"Ben de seni," diye yanıt verdi Holly Grace.

Özgürlük Anıtı'nda siyasal eylemler hiç olmamış değildi. Atmışlı yıllarda Kübalı sürgünler kendilerini anıtın ayaklarına zincirlemişlerdi; yetmişli yıllarda, savaş karşıtı gaziler heykelin tepesinden aşağıya bayrağı baş aşağı sarkıtmışlardı; seksenlerde ise iki dağcı Siyah

Panterler'den birinin hapse atılmasını protesto etmek için heykele tırmanmıştı. Evet, siyasal eylemler hep olmuştu ama bir çocuğun böyle bir eylemde bulunması o güne kadar görülmuş bir şey değildi.

Teddy heykelin güvenlik bürosunun dışındaki holde tek başına oturmuş bekliyordu. Kapalı olan kapının arkasından annesinin ve arada bir de Dallie'nin sesini duyabiliyordu. Park bekçilerinde biri ona bir kutu 7-Up getirmişti ama Teddy onu içememişti.

Bir önceki hafta, Gerry Teddy'yi yeni bebeği görmesi için Naomi'ye götürmüştü. Teddy o gün Gerry'yle Naomi'nin tartışıklarına kulak misafiri olmuş ve Gerry'nin paraşüte adaya inme planını o zaman öğrenmişti. Gerry daha sonra onu evine götürürken Teddy ona bazı sorular sormuştu. Gerry nihayet dayanamayıp ona sırrını ifşa edince kendisini olağanüstü nüfuzlu bir kişi gibi görmüştü ama bunun sadece Gerry'nin Holly Grace'i kaybetmekten dolayı duyduğu kederle ilgili olabileceğini de düşünmüyor değildi.

Gerry Nükleer Silahlara Hayır afişinden işte o zaman bahsetmiş ve Teddy de ona yardım etmesine izin vermesi için ona yalvarmıştı ama Gerry onun çok küçük olduğunu söyleyerek bunu kabul etmemişti. Teddy'de vazgeçecek göz mü vardı? İki aydır Bayan Pearson'ı etkileyecek bir sosyal çalışmalar projesi için konu bulmaya çalışıyordu. Bunun çok iyi bir fırsat olduğunu düşündü. Bunu Gerry'ye anlattığında, Gerry ona uzun uzun siyasal eylemlerin asla bencilce nedenlerle yapılmaması gerektiğini anlatmıştı. Teddy can kulağıyla onu dinlemiş ve onun söyledikleriyle mutabıkmiş gibi görünmüştü ama aslında istediği tek şey bu sosyal çalışmalar projesinden A almak. O salak Milton Grossman bir tek Belediye Başkanı Koch'un bürosuna gitmişti ama Bayan Pearson ona A vermişti.

Dünyayı silahsızlandırmaya yardım eden bir çocuğa Bayan Pearson'ın nasıl davranacağını hayal bile edemiyordu!

Şimdi sonuçlara katlanması gerekiyordu ve düşününce heykelin tepesindeki camı kırmanın aptalca bir hareket olduğunu idrak etmişti. Ama başka ne yapabilirdi ki? Gerry ona oradaki pencere-lerin sadece bakım işlerini yapan kişilerde olan özel bir anahtarla

açıldığını söylemişti. Bunlardan biri Gerry'nin arkadaşıydı ve bu kişi Başkan'ın güvenlikçileri gittikten hemen sonra ortadaki pencereyi açacağına dair söz vermişti. Ama Teddy merdivenleri elinden geldiğince herkesten önce hızlı bir şekilde, ter içinde kalarak ve nefes nefese çıkıp da pencerenin kapalı olduğunu görünce bir şeyin ters gittiğini anlamıştı.

Gerry, pencereyle ilgili bir sorun çıktığı takdirde hemen aşağı inmesini ve Nükleere Hayır afişini unutmasını söylemişti ama Teddy proje konusunu kaybetmek istemiyordu. Ne yaptığını fark etmeden çöp bidonundan bir metal kapak bulmuş ve onu birkaç kez ortadaki küçük cama vurmuştu. Bunu dört kere denedikten sonra, camı kırmayı başarmıştı. Bu belki de heykelin tepesindeki bir yankıydı belki de ama Teddy cam kırıldığında ağlama gibi bir ses duyduğundan emindi.

Tam o sırada büronun kapısı açıldı ve güvenlikte sorumlu kişi dışarı çıktı. Teddy'ye bakmadan ve tek bir sözcük bile etmeden kordorda ilerlemeye başladı. Sonra annesinin kapı aralığında durduğunu gördü. Onun çok öfkeli olduğunu sezebiliyordu. Annesi, korkmasını gerektiren bir durum olmadıkça öyle pek kolay kolay kızmazdı ona ama kızdığı vakit... Midesi bulanır gibi oldu. Güçlkle yutkundu ve bakışlarını yere kaydırды çünkü annesinin yüzüne bakmaktan korkuyordu.

"Buraya gel, delikanlı," dedi annesi, buz gibi bir sesle. "Şimdi!"

Midesi bir takla attı. Gerçekten de başı beladaydı. Başını bir miktar derde sokacağını hesap etmişti ama bu kadarını beklemiyordu doğrusu. Annesini hiç bu kadar öfkeli görmemişti. Midesi alt üst olmuştu, her an kusabilirdi. Kapıya doğru giderken yeni ayakkabılarını sürüyerek zaman kazanmaya çalıştı ama annesi onu kolundan tuttuğu gibi büroya soktu. Kapı arkasından güm diye kapandı.

Heykel görevlilerinin hiçbiri orada değildi. Sadece Teddy annesi ve Dallie vardı. Dallie kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş, pencerenin önünde duruyordu. Gözüne giren güneş ışığı yüzünden Teddy onun yüzünü iyi göremiyordu ama bundan memnundu. Empire State Binası'nda Dallie onu sevdiğini söylemişti ve Teddy de buna inanmayı

çok istemişti. Sırf annesi onu zorladığı için Dallie'nin öyle söylemiş olabileceğinden korkuyordu.

"Teddy beni öyle utandırdın ki," diye başladı annesi. "Böyle bir işe girişmek nereden aklına geldi Tanrı aşkına? Bir kere heykele zarar vermişsin. Bunu nasıl yaparsın?" Annesinin sesi biraz titriyordu ve aksam da her zamankinden daha belirgin bir hal almıştı. Umarım dayak yemeyecek kadar büyümemişimdir, diye geçirdi içinden çünkü dayak yemek bile onun canını bu kadar acıtamazdı. "Hakkında şikâyetçi olmamaları bir mucize. Ben sana her zaman güvendim, Teddy ama güvenimi yeniden kazanman için epeyce bir zaman geçmesi gerekecek. Yaptığın şey yasalara aykırıydı..."

O konuştukça, Teddy başını daha da çok önüne eğdi. Hangisinin daha kötü olduğunu bilemiyordu. Heykele zarar vermek mi, yoksa annesini bu kadar üzme mi? Boğazının giderek sıkıştığını ve ağlamak üzere olduğunu fark etti. Tam orada, hem de Dallie Beaudine'in gözlerinin önünde, bir sersem gibi ağlayacaktı. Bakışlarını yere yapıştırdı ama taş yutmuş gibiydi. İçine derin ama titrek bir nefes çekti. Dallie'nin önünde ağlayamazdı. Gözlerine hançer saplardı ama bunu yapamazdı.

Yine de bir gözyaşı yeni ayakkabılarının tekinin üzerine düşerek orada kocaman bir leke bıraktı. Dallie görmesin diye, ayakkabısının diğer tekini kaydırarak onu gizledi. Annesi hiç durmadan ona nasıl artık güvenemeyeceğinden bahsediyordu. Bu arada bir gözyaşı daha ayakkabısının diğer tekinin üzerine düştü. Karnı ağrıyor ve boğazı sıkışıyordu. Yere oturmak, eski püskü ayıcıklarından birine sarılıp doya doya ağlamak istiyordu.

"Bu kadar yeter, Francie." Dallie'nin sesi çok yüksek değildi ama sertti. Annesi konuşmayı kesti. Teddy kolunu burnuna sürttü. "Sen biraz dışarı gider misin, tatlım?" dedi Dallie annesine.

"Hayır, Dallie, ben..."

"Haydi tatlım, şimdi. Biz de hemen geliyoruz."

Gitme! Teddy bağırarak istiyordu. *Beni onunla yalnız bırakma.* Ama çok geçti. Birkaç saniye sonra, annesinin ayakları hareket etmeye başladı ve kapının kapandığını duydu.

Çenesinden bir damla daha aktı ve nefes almaya çalışırken bir hıçkırık tuttu.

Dallie onun yanına geldi. Gözyaşları arasında Teddy Dallie'nin sadece pantolonunun paçalarını görebiliyordu. Sonra bir kolun omuzlarına sarıldığını ve kendisine doğru çektiğini hissetti.

"Haydi, istediğin kadar ağla, oğlum," dedi Dallie yumuşak bir sesle. "Etrafta bir kadın varken bazen ağlamak güçtür. Bugün senin için zor bir gündü."

Teddy'nin uzun bir süreden beri içinde tutmaya çalıştığı katı ve acı veren şey birden parçalara ayrılır gibi oldu.

Dallie dizlerinin üstüne çöktü ve Teddy'yi kendisine doğru çekti. Teddy kollarını Dallie'nin boynuna doladı ve ona sıkı sıkı sarılarak nefesi kesilene kadar doya doya ağladı. Dallie elini onun gömleğinin altına sokarak sırtını okşadı ve ona sürekli her şeyin önünde sonunda düzeleceğini söyledi.

"Heykeli incitmek istemedim," diye hıçkırdı Teddy, Dallie'nin boynuna doğru. "O heykeli ben de çok seviyorum. Annem bana bir daha asla güvenemeyeceğini söyledi."

"Annenin şu anda olduğu gibi üzgün olduklarında, kadınların sözüne pek fazla itimat edilmez."

"Annemi seviyorum," dedi Teddy ve yeniden hıçkırığı tuttu. "Onu böyle kızdırmak gibi bir niyetim yoktu."

"Bunu biliyorum, oğlum."

"O bana böyle kızınca içim korkuyla doluyor."

"Eminim ki o da içinden korkuyordur."

Teddy nihayet başını kaldırıp ona bakacak cesareti buldu kendisinde. Gözlerindeki yaşlardan dolayı Dallie'nin yüzünü de bulanık görüyordu. "Harçlığımı da garanti bir milyon yıl kesecektir."

Dallie başını salladı. “Bak, bunda haklı olabilirsin.” Dallie böyle dedikten sonra Teddy’nin başını avuçlarının içine aldı, onu göğsüne doğru çekti ve kulağının tam yanında onu öptü.

Teddy birkaç saniye hiçbir şey demedi ve düzgün bir yanak yerine tenini kaşıdıran bu yanağa alışmaya çalıştı. “Dallie?”

“Hı-hı?”

Teddy dudaklarını Dallie’nin gömleğinin yakasına yapıştırarak konuştuğu için sesi boğuk boğuk çıkıyordu. “Sanırım... Sanırım benim gerçek babam sensin, öyle değil mi?”

Dallie bir an sessiz kaldı. Konuşmaya başladığı vakit onun da sesi boğuktu. “Bundan emin olabilirsin, oğlum. Emin olabilirsin.”

Daha sonra, Dallie ve Teddy Francesca’yla yüz yüze gelmek için yeniden hole çıktılar. Ama Teddy’nin Dallie’ye nasıl tutunduğunu görünce bu kez ağlamaya başlayan Francesca oldu. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan annesi ona sarıldı, Dallie de Francesca’ya sarıldı. Üçü birden Özgürlük Anıtı’nın güvenlik bürosunun koridorunda dikilmiş birbirlerini kucaklıyor ve aptal bebekler gibi ağlıyorlardı.

SONSÖZ

Dallie kepinin kenarını sabah güneşini engellemek için gözlerine kadar indirmiş, yeni Chrysler New Yorker arabasının yolcu koltuğunda Bayan Ukala'nın bir çırpıda iki tır kamyonunu ve bir de Greyhound otobüsünü geride bırakmasını izliyordu. Tanrım, bu kadının araba kullanmasına bayılıyordu. Direksiyonun arkasında böyle bir kadın olduğu müddetçe, bir erkek içi rahat bir şekilde yolcu koltuğunda oturabilirdi çünkü varmak istediği yere atar damarları yaşlılıktan sertleşmeden önce varmasının pek mümkün olmadığını biliyordu.

“Beni nereye götürdüğünü ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu. Onu kahvaltıdan zorla kaldırdığında pek fazla itiraz etmemişti çünkü üç aylık bir evlilik hayatı bile, ömrünün yarısını sevimli karısıyla münakaşa ederek geçirmektense, onun suyuna gitmenin daha eğlenceli olduğunu öğretmişti.

“O katı atık sahasına,” diye yanıt verdi Francesca. “Tabii, eğer yolu bulabilirsem.”

“Katı atık mı?” Orası yıllardır kapalı değil mi? Hiçbir şey yok orada.”

Francesca keskin bir sağ dönüş yaparak eski bir asfalt yola girdi. “Bayan Sybil söyledi bana.”

“Bayan Sybil mi? Onun bununla ne ilgisi var?”

“O bir kadın,” dedi Francesca, gizemli bir tavrıyla. “Ve bir kadının ihtiyaçlarının ne olduğunu anlayan biri.”

Dallie böyle bir durumda en iyi yöntemin hiçbir şey sormamak ve işleri doğal gidişatına bırakmak olduğuna karar verdi. Sırtarak kepinin kenarını biraz daha aşağı indirdi. Bayan Ukala’yla evli olmanın bu kadar eğlenceli bir şey olacağını kim bilebilirdi ki?

Hayatları umduğundan da iyi gidiyordu. Francie balayı için onu Fransız Rivasına taşımıştı. Orada hayatının en güzel günlerini geçirmişti. Sonra yaz için Wynette’e gelmişlerdi. Okul açılınca New York şehrini karargâhları yapmaya karar vermişlerdi çünkü orası Teddy ve Francie için en iyi yeri. Dallie büyük turnuvalara sonbaharda gireceği için, elbiselerini dilediği yere asabilecekti. Sıkıldıkları vakit Dallie’nin ülkenin farklı yerlerindeki evlerinden birine kalmaya gidiyorlardı.

“Tam kırk beş dakika sonra Wynette’e geri dönmemiz gerek,” dedi Francesca. “*Sports Illustrated* muhabiriyle röportajın var. Benim de Nathan’la ve yapımcı kadromla bir konferans görüşmem olacak.”

Yapımcı kadrosu bir yana, konferans görüşmesinin ne olduğunu bile bilemeyecek kadar genç duruyordu Francesca. Saçlarını onu on dört yaşındaymış gibi gösteren şeker bir atkuyruğu biçiminde toplamıştı ve üzerinde de beyaz ve esnek bir üstlük ve Dallie’nin ona aldığı ve poposunu biraz örtmekten başka bir işe yaramayacağını bildiği kot bir etek vardı.

“Ben antrenman sahasına gittiğimizi sanıyordum,” dedi Dallie. “Kusura bakma ama Francie swing’lerini biraz düzeltmen gerek.” Dallie onun kalbini kırmamak için böyle alttan alarak konuşuyordu. Kadın olsun, erkek olsun, bugüne kadar gördüğü en kötü golf oyuncusuydu Francesca ama sahada onunla öyle iyi vakit geçiriyordu ki oyununda gelişme varmış gibi numara yapıyordu.

“Bana her seferinde farklı farklı şeyler söylediğin müddetçe, swing’lerim nasıl düzelecek, anlamış değilim,” diye homurdandı. “Başını eğ, Francie. Sol yana çekil, Francie. Dizlerine dikkat et, Francie.’ Doğrusunu istersen, bütün bunları bir insanın aklında tutması

mümkün değil. Tevekkeli değil, Teddy'ye beysbol vuruşları yapmayı da öğretemiyorsun... Her şeyi öyle karmaşıklştırıyorsun ki..."

"Bak, çocuğun beysbol oynayıp oynamaması konusunda kaygı duymana gerek yok. Şu ana kadar öğrenmiş olmalısın ki spor her şey demek değildir; özellikle de küçük oğlumun beyni Wynette Küçükler Ligi'ndeki tüm oyuncuların beyinlerinin tamamından daha güçlüyse." Dally'e göre, Teddy dünyanın en iyi çocuğuydu ve onu Amerika'daki spor delisi çocukların tamamıyla bile değışmezdi.

"Antrenman sahası demişken," diye başladı Francesca, "PGB Şampiyonası da yaklaştı..."

"Hı-hı."

"Tatlım, geçen hafta long iron'larınla⁴¹ sorun yaşadığını söylemiyorum. Sonuçta turnuvayı kazandın, öyleyse büyük bir sorunun yok demektir. Yine de, röportajdan sonra bir iki saat antrenman sahasında biraz çalışabilirsin diye düşündüm." Başını eğdi ve onu birazcık bile kandıramayan o yumuşak, masum bakışlarından birini fırlattı. "Senin PGB turnuvasını kazanmanı bekliyor filan değilim," diye devam etti. "bu yaz zaten iki unvan daha kazanmış durumdasın ve bütün turnuvaları kazanacaksın diye bir şey yok ama..." Yeterince konuştuğunu fark etmiş gibi sesini giderek alçalttı.

Aslında fazla bile konuşmuştu. Dally'nin Francie'de keşfettiği şeylerden biri de, onun golf unvanları konusunda doymak bilmeyen bir açlığı olduğuydu.

Francesca New Yorker'ı dar asfalt yoldan belki de Apaçiler'den beri kimsenin kullanmadığı toprak bir yola savurdu. Eski Wynette katı atık sahası bir kilometre kadar ilerideydi ama Dally bunu ona söylemedi. Francie'yle birlikte olmanın eğlenceli yönlerinden biri de onun doğaçlama yapmasını izlemektir.

Francesca alt dudaklarını dişlerinin arasına aldı ve kaşlarını çatı. "Atık sahası buralarda bir yerde olacak ama aslında bu da önemli değil."

41 Fairway'den uzun atışlar yapabilmek için kullanılan, en az loft derecesine sahip ucu demirden modern sopalar. (ç.n.)

Dallie kollarını göğsünün önünde kavuşturdu ve uyuyormuş gibi yaptı.

Francesca kıkırdadı. “Holly Grace’in dün gece Roustabout’a hamile elbisesiyle geldiğini görünce gözlerime inanamadım. Olsa olsa üç aylık hamiledir. Ve Gerry’nin o tür ucuz gece kulüplerinde nasıl davranılması gerektiğine dair en küçük bir fikri bile yok. Bütün akşamı beyaz şarap içerek ve Skeet’e doğal yoldan doğum yapmanın ne kadar harika bir şey olduğunu anlatarak geçirdi.” Francesca daha da bozuk bir yola girdi. “Holly Grace’in Gerry’yi Wynette’e getirmekle doğru bir iş yaptığından emin değilim. Onun ebeveynlerini daha iyi tanımasını istiyordu ama zavallı Winona’nın ondan ödü kopuyor.”

Francesca başını uzatıp Dallie’ye baktı ve onun uyuyor gibi yaptığını gördü. Kendi kendine gülümsedi. Böylesi daha iyiydi. Dallie Gerry Jaffe konusunda hâlâ tam olarak mantıklı davranmıyordu. Aslına bakılacak olursa, kendisi de o konuda pek mantıklı davranmış sayılmazdı. Gerry, ne kadar yalvarırsa yalvarsın Teddy’yi kendi planlarında asla kullanmamalıydı. Özgürlük Anıtı’ndaki o olaydan beri, o, Dallie ve Holly Grace Teddy ve Gerry’nin asla birlikte beş dakikadan fazla yalnız bırakılmaması konusunda mutabık kalmışlardı.

Francesca yavaşça frene bastı ve New Yorker’ı bir yığın dağınık sedir ağacının olduğu yerde biten, tekerlek izleriyle dolu bir yola soktu. Arazinin tamamıyla terk edilmiş olması onun memnun etmişti. Ön camları indiren butona bastı ve motoru söndürdü. Ilık ve hoş bir şekilde kuru bir sabah rüzgârı esmekteydi.

Dallie hâlâ uyuyormuş gibi yapıyordu. Kollarını soluk gri renkli tişörtünün üzerinde kavuşturmuş ve seri halinde üretilen ve üstünde Amerikan bayrağı resmi olan keplerden birini gözlerinin üzerine çekmişti. Ona dokunacağı ana biraz ertelemeye karar verdi ve o anı düşünerek keyiflendi. Aralarındaki kahrkahalar ve sataşmalara rağmen, o ve Dallie birlikte bir huzur ve ancak bir kişinin diğer bir kişinin en karanlık yönünü tanıdıktan sonra onunla birlikte gün ışığına çıktığında sahip olunabilecek mükemmel bir yuvaya dönüş duygusu yakalamışlardı.

Francesca uzanıp Dallie'nin kepinini çekip aldı ve onu arka koltuğun üzerine fırlattı. Sonra onun kapalı gözkapaklarını öptü ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Uyan, sevgilim, yapman gereken bir iş var."

Dallie onun alt dudağını hafiften dişledi. "Aklında özel bir şey var mı?"

"Hı-hı."

Uzanıp elini Francesca'nın esnek, beyaz üstlüğüünün altına soktu ve parmaklarını belkemiğinin küçük çıkıntılarının üzerinde gezdirdi. "Francie, Wynette'te mükemmel durumda bir su yatağımız var. Bir tane de buranın kırk kilometre batısındaki evimizde..."

"İkincisi çok uzak, birincisi ise çok kalabalık."

Dallie kıkırdadı. Teddy sabah erken saatte yatak odalarının kapısına güm güm vurmuş ve sonra da onların yanında yatarak büyüdüğü zaman bir dedektif mi yoksa bir biliminsanı mı olsun diye sormuştu.

"Evli insanların arabada seviştiği görülmüş şey değil," dedi Dallie gözlerini yeniden kapatarak Francesca onun kucığına oturup onu öpmeye başlayınca.

"Çoğu evli insanın evinin bir odasında Wynette Halk Kütüphanesi toplantısı olmuyor, diğer odasında da bir dolu ergen kız kamp yapmıyor," dedi Francesca.

"Bak, bunda haklısın." Bacaklarını onun kalçalarını iki taraftan sıkıştırmak için Francesca'nın eteğini biraz kaldırdı. Sonra bu kalçalardan birini okşamaya ve yavaş yavaş yukarılara doğru gitmeye başladı. Birden gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Francie Day Beaudine, iç çamaşırın yok."

"Öyle mi?" diye mırıldandı Francesca, sesine canı sikkın küçük bir zengin kız havası vererek. "Ne kadar yaramazım."

Göğüslerini ona sürtüyor, kulağını öpüyor ve bilinçli olarak onu delirtmek istiyordu. Dallie, Bayan Ukala'ya ailenin reisinin kim olduğunu gösterme vaktinin geldiğine karar verdi. Arabanın kapısını açtı, dışarı çıktı ve onu da çekip çıkardı.

“Dallie...” diye itiraz edecek oldu Francesca.

Dallie kolunu onun beline doladı ve havaya kaldırdı. Onu New Yorker’ın bagaj kapağına taşıırken, Francesca direnir gibi yapıp onu daha da keyiflendirdi ama Dallie onun istediği takdirde biraz daha çaba gösterip bu işe daha iyi odaklanabileceğini düşünmeden edemedi.

“Ben arabanın bagaj kapağının üstünde sevişilecek bir kadın değilim,” dedi İngiltere kraliçesini hatırlatan kibirli bir tavırla ama Dallie İngiltere kraliçesinin, blucininin önüyle Francesca gibi oynayabileceğini hayal dahi edemiyordu.

“Beni o aksanınızla aldatamazsınız, hanımefendi,” dedi Dallie sözcükleri uzata uzata. “Siz kanlı canlı Amerikalı kızlar işte böyle sevişmeyi seversiniz.”

Francesca yanıt vermek için ağzını açtı ama Dallie onun dudaklarının aralanmasını fırsat bilerek en az kaç dakikalık bir sessizliği garanti edecek şekilde onu öptü. Sonra Francesca blucininin ön fermuarı üzerinde çalışmaya başladı ve kısa süre içinde işini tamamladı. Francesca gerçekten de kıyafetlerle ilgili her konuda mucizeler yaratıyordu.

Sevişmeleri önce hoyratça başladı, birbirlerine müstehcen sözcükler söylediler ve çok hareketliydiler ama daha sonra her şey tam da birbirlerine duydukları sevgi gibi, yumuşak ve tatlı bir hal aldı. Çok geçmeden, New Yorker’ın bagaj kapağının üstünde, Francesca’nın acil durumlar için arabada tuttuğu pembe saten Porthaul çarşafın üzerinde serilip kaldılar.

Daha sonra, hiçbir şey söylemeden birbirlerinin gözlerinin içine baktılar ve bir zamanlar karşılırlarına çıkan tüm engelleri onlara unutturan sevgi ve anlayış dolu bir öpücük paylaştılar.

Wynette’e dönerken direksiyona Dallie geçti. Ana yola döndüğünde, Francesca iyice ona sokuldu. O da gevşemişti ve Bayan Ukala’yla evlendiği için ne kadar iyi ettiğini düşünüyordu. Tam o sırada Ayı giderek enderleşmekle birlikte, bir gövde gösterisi daha yaptı.

Öyle görünüyor ki bu kadın yüzünden kendini maskaraya çevirme tehlikesi içindesin.

Çok haklısın, diye yanıt verdi Dallie, Francesca'nın başının tepesine bir öpücük kondurarak.

Ayı o anda bir kakhaha attı. *Aferin, Beaudine.*

Wynette'in karşı tarafında, Teddy ve Skeet onları yaz güneşinden koruyan dut ağaçlarının dallarının altında, suntadan bir sıranın üzerinde yan yana oturmuşlardı. Hiç konuşmuyorlardı çünkü ikisinin de konuşmaya ihtiyaçları yoktu. Skeet yumuşak bir yokuşla aşağılara doğru uzanan çimenlere bakıyor ve Teddy de kolasından geri kalanları yudumluyordu. Favori kıyafeti olan kalçadan kemerli kamuflej pantolonunu giymiş, üzerinde bir Amerikan bayrağı resmi olan beysbol şapkasını takmıştı. Aggies tişörtünün tam ortasında bir Nükleer Silahlara Hayır yaka düğmesi vardı.

Teddy Wynette'te geçirdiği bu yazın hayatının en güzel günleri olduğunu düşünüyordu. New York'ta kullanması mümkün olmayan bir bisikleti vardı burada ve arka bahçede babasıyla birlikte o muhteşem güneş kolektörünü yapmışlardı. Yine de bazı arkadaşlarını özliyordu ve birkaç hafta içinde New York'a dönmek zorunda olma fikrinden de o kadar nefret etmiyordu. Bayan Pearson göçmenlerle ilgili sosyal çalışmalar projesinden ona A vermişti. Annesinin bu ülkeye nasıl geldiğini ve buraya ayak bastıktan sonra nelerle karşılaştığını yazdığı hikâyesinin bugüne kadar bir öğrencisinin yazdığı en ilginç hikâye olduğunu söylemişti. Gelecek seneki üstün zekâlı çocuklar sınıfındaki öğretmeni de okulun en tatlı öğretmenlerinden biriydi. Ayrıca New York'ta babasına göstermek istediği sürüyle müze ve onun gibi şeyler vardı.

"Hazır mısın?" diye sordu Skeet, üstünde oturdukları sıranın üzerinden kalkarken.

"Sanırım," dedi Teddy ve kolasının son damlalarını höpürdeterek içti. Sonra ayağa kalktı ve kutuyu çöp bidonuna attı. "Bu işi neden bir sır gibi saklıyoruz, anlamış değilim," diye homurdandı. "Bu kadar gizli tutmasaydık buraya daha sık gelebilirdik."

“Boş ver,” dedi Skeet, birinci ‘green’e doğru inen, çimenlerle kaplı yokuşa bakmak için ellerini gözlerine siper ederken. “Bunu babana sadece ona söylemeye karar verdiğimizizde söyleyeceğiz, daha önce değil.”

Teddy golf sahasına Skeet’le birlikte gelmekten büyük keyif alıyordu, o yüzden onunla tartışmadı. Skeet’in onun için küçülttüğü eski golf sopalarıyla dolu torbadan üç numaralı sopayı aldı ve avuçlarını pantolonunun bacaklarına sürterek kuruladıktan sonra, topu kırmızı renkli tahta tee’nin üzerine mükemmel bir şekilde yerleştirdi. Pozisyonunu alırken çimenli yokuşun aşağılarına doğru, uzaklarındaki green’e gözlerini dikti. Güneş ışığının atında öyle parlak ve güzel görünüyordu ki... Belki de bir şehir çocuğu olduğu için golf sahalarını çok seviyordu. Tertemiz havadan içine bir nefes çekti, dengesini buldu ve sopasını savurdu.

Sopa topa mutluluk veren bir ses çıkararak vurdu.

“Nasıldı?” diye sordu Teddy, fairway’e doğru bakarak.

“Yaklaşık yüz altmış beş metre,” dedi Skeet kıkır kıkır gülerek. “Ben küçük bir çocuğun topu bu kadar uzağa attığını ilk defa görüyorum.”

Teddy öfkelenmişti. “Bunu büyütmene gerek yok, Skeet. Neden her şeyi bu kadar büyütüyorsun, anlayamıyorum. Bir golf topuna vurmak zor bir olay değil. Bir futbol topunu yakalamaya çalışmak ya da bir beysbol topuna veya onun gibi sert bir şeye vurmak gibi değil. Herkes bir golf topuna vurabilir.”

Skeet bir şey demedi. Teddy’nin sopalarını fairway’in aşağılarına doğru taşıırken konuşamayacak kadar kahkahadan kırılıyordu.

TEŞEKKÜR

Aşağıdaki kişi ve kurumlara teşekkür ederim:

Bill Phillips. Harika golf oynadığın ve beni bunker'lerden uzaklara yönlendirdiğin için. Seni seviyorum.

Steve Axelrod. En iyisi sen olduğun için.

Claire Zion. İyi bir editör elzemdir; bir de mizah anlayışına sahipse, lütuftur.

Profesyonel Golfçüler Derneği. Sorularıma sabırla yanıt verdikleri için.

Özgürlük Anıtı Ellis Adası Vakfı. Alevin koruyucuları oldukları için.

50,000 watt yürekli küçük bir radyo olan WBRW, New Jersey yöneticileri ve çalışanları.

Dr. Lois Lee ve Children of the Night. Tanrı sizi korusun.

Charlotte Smith, Dr. Robert Pallay, Glen Winger, Steve Adams.

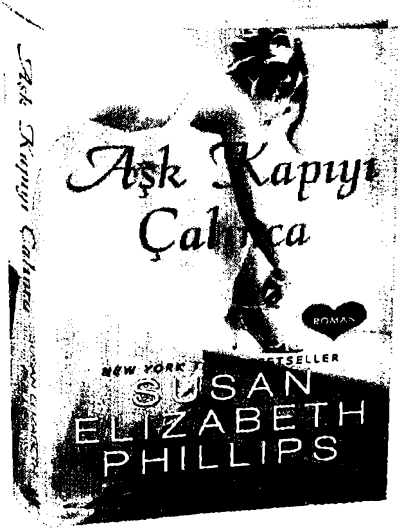
Kenya Safari Şirketi'nden Rita Hallbright.

Linda Barlow. Asla esirgemediği dostluğu ve yaptığı çok faydalı öneriler için.

Ty ve Zachary Phillips. Hayatımı gerçekten de aydınlattıkları için

Lydia Kihm. En sevdiğim kız kardeşim olduğun için.

Susan Elizabeth Phillips

“Phillips sıradışı ve ateşli bir
romansa imza atmış.”
Publishers Weekly

“Arsız bir mizahla örülü kusursuz
bir roman.”
Chicago Tribune

“Keyif veren bir aşk romanı.”
Library Journal

“Kusurları onları yalnızca daha
çekici yapan ilginç karakterlerle
dolmuş bu romans, Phillips tarzının
en iyi örneklerinden biri.”
Bookpage

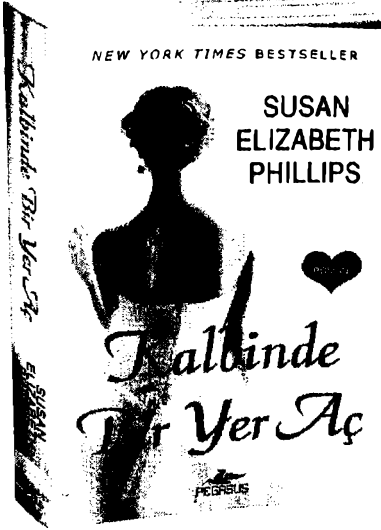

**KENDİ KALESİNİ SAVUNMAYA
SONUNA KADAR KARARLI,
DİK KAFALI İKİ İNSANIN
ROMANTİK HİKÂYESİ...**

“Göz alıcı, yürek ısıtan, cezbedici
bir hikâye... Bayıldım!”
Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips’in
tek kitabını okumakla
yetinebileceğini düşünmek, üç
kat çikolata kaplı cheesecake’ten
tek bir ısırıkla yetinebileceğini
düşünmeye benzer.”

Toronto Star

BİR MELEK İLE BİR BAŞ BELASI

“Susan Elizabeth Phillips’in
adından söz ettirdiğini
göreceksiniz!”
LaVyrle Spencer

“Kimse Susan Elizabeth Phillips’le
boy ölçüşemez.”
Jayne Ann Krentz

“Susan Elizabeth Phillips
romantik komedinin kraliçesi!”
McClatchy-Tribune News Service

TUTKU VE ARZU, GÜÇLÜ AMA AYNI ZAMANDA KIRILGAN İKİ İNSANI HİÇ BEKLENMEDİK BİR AŞKA SÜRÜKLEYEBİLİR Mİ?

“Komik, seksi, komik, hızlı,
komik, harika... ve muhteşem!”
Elizabeth Lowell

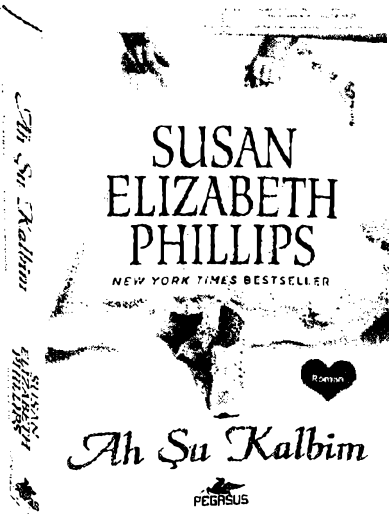
“Tam bir romantik komedi. Sensiz
Olmaz’ı hiçbir kitap geçemez!”
Detroit Free Press

**BİR ANNE ÇOCUĞU İÇİN HER
ŞEYE GÖĞÜS GEREBİLİR:
GEÇMİŞİN ACI VERİCİ
ANILARINA, AŞAĞILANMAYA.
PEKİ AŞKINDAN
VAZGEÇEBİLİR Mİ?**

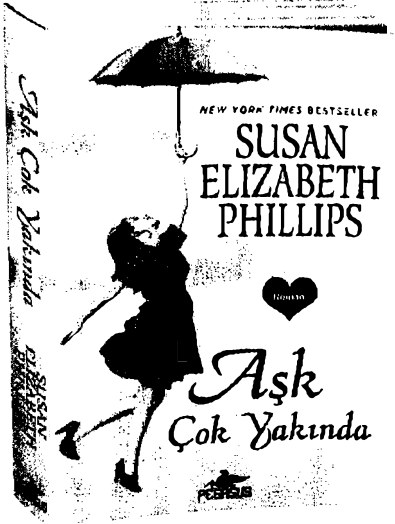
*"Sıcak ve eğlenceli bir hikâye."
Los Angeles Times*

*"Yazarın şimdiye kadarki en iyi
kitaplarından biri..."
Detroit Free Press*

**AŞK BAZEN CAN YAKAR,
BAZEN İNSANI ÇILDIRTIR
VE BAZEN, HİÇ
BEKLENMEDİK ŞEKİLDE
YARALARI SARAR**

*"Tatlı mı tatlı, ateşli bir aşk
hikâyesi."
Milwaukee Journal-Sentinel*

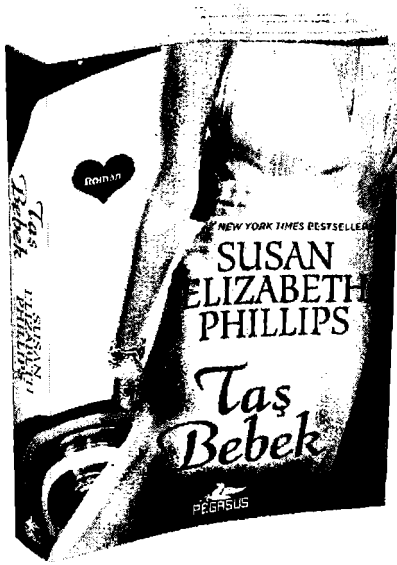
**ŞEHRİN EN ÇAPKIN
MENAJERİ İLE
EN ÇÖMEZ ÇÖPÇATANININ
YOLU KESİŞİRSE...**

"Eğlenceli bir öykü... Tam not
almayı hak ediyor."
Providence Journal

**BOMBOŞ BİR OTOBANDA
MUHTEŞEM BİR FUTBOLCU,
KUNDUZ KOSTÜMLÜ
BİR KADIN...
İŞTE, HAYAT BU KADAR
KOMİK OLABİLİR.**

"Keskin bir zekâ ürünü,
sürükleyici, romantik ve
seksi bir hikâye."
Chicago Tribune

**KUĞUYA DÖNÜŞTÜĞÜNE İNANAMAYAN
ÇİRKİN ÖRDEK YAVRUSU...**

**ACILARLA DOLU BİR GEÇMİŞE SAHİP,
MAÇO BİR FİLM YILDIZI...**

**KIRIK HAYALLER DİYARINDAKİ BU İKİLİ BİRBİRLERİNE
KALPLERİNİ AÇABİLECEK Mİ?**

“Çok ilginç bir hikâye. Taş Bebek mutlaka okunması
gereken bir roman.”

Sandra Brown